

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KRALKATILI

EMPIRIUM ÜÇLEMESİ • 2.KİTAP

CLAIRE LEGRAND

SALON

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://fantasy.org>

ÖFKELİDOĞAN İÇİN ÖVGÜLER

“Legrand’ın epik feminist fantastik romanı, büyü ve tarih ile zenginleştirilmiş, korkutucu, seksi ve çarpıcı. Görkemli bir edebi gelenekle hayal edilmiş.”

—Melissa Albert, *The Hazel Wood* ile *New York Times*’in çok satan yazarı

“Öfkelidoğan büyüleyici hayal gücüyle bağımlılık yapıyor. Kesinlikle kaçırılmaması gereken bu roman... Bu hikâyeyi okurken heyecandan yerinizde duramayacaksınız!”

—Kendra Blake *Three Dark Crowns* serisiyle *New York Times*’in çok satan yazarı

“Hakiki bir büyü ziyafeti: Mistik varlıklar, acımasız güç savaşları ve ihtişamlı sinematik anlatımıyla ayaklarınızı yerden kesecek.”

—Traci Chee, *Sea of Ink and Gold* serisiyle *New York Times*’in çok satan yazarı

“Sürükleyici ve karmaşık *Öfkelidoğan*, iki kraliçenin hikâyesiyle aklınızı başınızdan alıp kalbinizi ele geçirecek!”

—Roshani Chokshi, *Yıldızlara Sarılı Kraliçe* ve *A Crown of Wishes* ile *New York Times*’in çok satan yazarı

“Cafcaflı, çekici ve entrika dolu *Öfkelidoğan*, gücü, kaderi ve dünyayı değiştirme yeteneklerimizi sorgulayan, merak uyandıran bir roman.”

—S. Jae-Jones, *Wintersong* ile *New York Times*’in çok satan yazarı

“Destansı bir anlatım, sonsuz bir hayal gücü ile bu kitap sizi ele geçirecek ve onu asla elinizden bırakamayacaksınız.”

—Amie Kaufman, *Illuminae Files* serisi ve *Starbound* üçlemesi ile *New York Times*’in çok satan yazarı

“Entrika ve hilelerle dolu, büyüleyici, hayali bir dünya. *Öfkelidoğan* sizi soluksuz bırakmakla kalmayacak, daha fazlasını okumak isteyeceksiniz!”

—Lisa Maxwell, *The Last Magician* ile *New York Times*’in çok satan yazarı

“Legrand her sayfada ayrı bir büyü yaratmış. Kusurları olduğu kadar zeki ve coşkulu kahramanlar başımı döndürmekle kalmayıp her sayfasında beni heyecandan soluksuz bıraktı. *Öfkelidoğan* patlamaya hazır bir bomba gibi ve bir o kadar da baş döndürücü!”

—Mary E. Pearson, *Remnant Serisi, Aldatıcı Öpücük ve Hayata Uyanmak, Jenna Fox Chronicles 1* serisiyle *New York Times*’in çok satan yazarı

“Alımlı ve güzel, dengesiz ve ölümcül. *Öfkelidoğan*, baştan çıkarıcı, zevkten titreten bir kitap.”

—Sara Raasch, *Kül Gibi Kar* üçlemesi ile *New York Times*’in çok satan yazarı

“İki birbirinden son derece farklı ve büyüleyici genç kadın, doyumsuz kötü karakterler, bitmek bilmeyen bir aksiyon ve insanın kalbini sıkıştıran bir romantizm. Olağanüstü bir kitap!”

—Morgan Rhodes, *Falling Kingdom* serisi ile *New York Times*’in çok satan yazarı

“Güzel, acımasız, yürekleri durduran hikâyesiyle, *Öfkelidoğan* kendinizi kaybedeceğiniz bambaşka bir dünya! Silahlarınızı hazırlayın, bu dünya çok tehlikeli!”

—Laini Taylor, *Strange the Dreamer* ve *Duman ve Kemiğin Kızı* üçlemeleriyle *New York Times*’in çok satan yazarı

“Epik ve unutulmaz. İki güçlü genç kadının bu canlı, eşsiz fantastik dünyadaki hayatta kalma savaşı ile büyüledim. Kesinlikle okunması gereken bir kitap!”

—Amy Tintera, *Ruined* üçlemesiyle *New York Times*’in çok satan yazarı

KRALKATILI

EMPIRIUM ÜÇLEMESİ • 2. KİTAP

CLAIRE LEGRAND

SALON
yayınları

KRALKATİLİ

Empirium Üçlemesi 2. kitap

© 2020, Salon Yayınları

Özgün Adı: Kingsbane

© 2019, Sourcebooks Fire

© Claire Legrand

Kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Salon Yayınları markasına aittir. Salon Yayınları, ® Eğitim Yayınevi'nin tescilli markasıdır. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, kopyalanamaz, yayımlanamaz ve çoğaltılamaz.

Bu eser bir hayal ürünüdür. İsimler, karakterler, örgütler, yerler, olaylar ve vukuatlar yazarın hayal ürünleridir veya uydurulmuştur.

Genel Yayın Yönetmeni: Yusuf Ziya Aydoğan

Genel Yayın Koordinatörü/Editör: Yusuf Yavuz

Sayfa Tasarımı: Eğitim Yayınevi Grafik Birimi

Kapak Tasarımı: Eğitim Yayınevi Grafik Birimi

İllüstrasyon: David Curtis

Çevirenler: Zeynep Eski, Eda Aksan Pak

Baskı Cilt: Dizgi Ofset Matbaacılık

Matbaacılar Sit. 10451. Sk. No: 4 Karatay/KONYA

0 (332) 342 07 42

ISBN: 978-605-7879-49-3

1. Baskı, Ocak 2020

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı

Yayıncı Sertifika No: 14824

SALON YAYINLARI

Atakent Mah, Yasemen Sok, No: 4/B Ümraniye/İSTANBUL

Merkez Tel: 0 (332) 351 92 85

E-Posta: bilgi@salonyayinlari.com

www.salonyayinlari.com

*Karanlığın içindeki ışığım
Erica için*

tg: kaktusunx

BİR GEZGİN VE BİR YABANCI

“Zaman içindeki ipliklerin tehlikesi çoktur ancak en sık gözden kaçırılan tehlike gezginler için oluşturduğu tehdittir. Zihin kırılğan, zaman ise acımasızdır. En güçlü melezler bile kendilerini, zamansal deneyimlerinin yıkıcı etkisinde kaybetmişlerdir. Belki de tarihe bakıldığında sadece birkaç yüz yaratık bu güce sahipken çoğunun artık ölü olması en iyisidir.”

—Ünlü Mazabat bilgini Basara Oboro tarafından yazılmış,
Zamanda Meditasyonlar

Simon uyandığında yalnızdı.

Kahverengi taşlar ve beyaz buz kurdelelerinden damarları olan bir çalılığın içinde sırt üstü yatıyordu. Üzerindeki grimsi mavi renkteki gökyüzü, Simon’a dalgaları andıran bulutlarla kaplıydı. Bu bulutlardan ince ince kar sarmalları dökülüyordu.

Simon bir süre güçlkle nefes alarak orada öylece uzandı, kirpiklerinde kar birikmişti. Son birkaç saatin anıları zihnine üşüşmeye başlamıştı.

Kraliçe Rielle, çocuğunu doğuruyor.

Simon’ın zihni ele geçirilmiş olan babası kendini kuleden aşağıya atıyor.

Yüzü yorgun, gözleri vahşi ve parlak sarı Rielle, bebeğini Simon’ın kucağına emanet ediyor.

Sen güçlüsün, Simon. Bunu yapabileceğini biliyorum.

İplikler parmak uçlarında parıldıyor. Bunlar onun iplikleri, babasının yardımı olmadan ilk kez kendi başına topladığı iplikler. İplikler hem Simon'ı hem de kucağındaki çocuğu güvenle taşıyabilirler.

Ama sonra...

Kraliçe, Simon'ın arkasındaki odasında Corien isimli melek ile savaşıyor. Kraliçenin sesi boğuk ve bir o kadar da tanrısal. Kraliçenin diz çöktüğü yerden patlayarak yayılan ışık Simon'ın ipliklerini ve çağırdığı yenilerini darmadağın ederken, bu koyu ve vahşi ışık diğerlerinin yerini alıyor. Zamanın iplikleri, uzayın ipliklerinden daha dengesiz ve daha kurnaz.

Simon çığlık atan çocuğa sımsıkı sarılmış, annesinin onu sardığı battaniyeyi sıkıca kavramıştı. Ardından karanlık, öfkeli bir ses, geçmişten gelen ve antik bir kükreme onlara doğru geliyordu.

Simon güçlükle nefes alarak, gözyaşları içinde doğruldu ve kollarına baktı.

Kolları boştu.

Presesten geriye bir tek battaniyesinin yırtılan parçası kalmıştı. Zamanın soğuk yanığı nedeniyle kenarları hafifçe tutuşmuştu.

Birdenbire olanları anladı.

Başarısızlığının büyüklüğünü kavradı.

Ama belki de hâlâ umut vardı. Simon gücünü kullanabilir, kucağında bebekle terasta durduğu ana geri gidebilirdi. Daha hızlı hareket edebilir, Kraliçe Rielle ölmeden önce bebekle ikisini güvenli bir yere götürebilirdi.

Kendini zorlayarak dizlerinin üzerine kalktı, çelimsiz kollarını buz gibi havaya kaldırdı. Sağ elinde çocuğun battaniyesini tutmaya devam ediyordu. Bırakmayacaktı. Bir avucunda kumaş parçası varken de iplikleri çağırabilirdi. Sanki

battaniyeyi bırakırsa korkunç şeyler olacaktı. Bu olasılığın kesinliği, göğsünü sıkıştırdı.

Simon gözlerini yumdu. Nefesi hızlı ve güçsüzdü. Kitaplarındaki sözleri hatırladı:

Empirium her canlının içindedir ve her canlı empirium'un bir parçasıdır.

Onun gücü sadece eti kemiğe, kökü toprağa, yıldızı gökyüzüne değil, aynı zamanda yolu yola, şehri şehre bağlar.

Ve anı bir diğer ana.

Ancak, Simon aşına olduğu bu cümleleri ne kadar tekrarlırsa tekrarlasın iplikler gelmedi.

Vücudu karanlığın ve sessizliğin içinde kaldı. Birlikte doğduğu melez büyü, Âme de la Terre'deki küçük dükkânlarında babasının sabırlı gözetiminde sevip anlamaya başladığı gücü gitmişti.

Gözlerini açtı. Önünde uzanan çorak ve taşlı araziye baktı. İleride beyaz tepeler. Kapkara bir gökyüzü. Havada büyüye dair en ufak bir iz yoktu. Soluk ve tatsızdı. Bir zamanlar canlılıkla salkım saçak olan gök, dümdüzdü.

Burada yolunda olmayan bir şeyler vardı. Eksik ve bulutluydu.

Yaralıydı. Derisi yüzülmüştü.

Bir keresinde, yarı insan yarı melek olan melez kanı, Simon'ın empiriuma dokunmasına izin vermişti.

Oysa şimdi, o eski güçten geriye bir şey kalmamıştı. Ne bir kalıntı, ne de izleyebileceği bir ses ya da ışık parçası.

Sanki empirium hiç var olmamıştı.

Simon eve dönemezdi. Yürüyerek gidebileceği yerlerin dışında, burada sıkışıp kalmıştı.

Ona ait olmayan bir zamanda, bilmediği bir ülkenin uçsuz bucaksız platosunda tek başına titreyen Simon, yüzünü kumaş parçasına gömdü ve hıçkırıklara boğuldu.

Kar, vücudunu ince bir halı gibi kaplarken, toprağın içinde iki büklüm bir halde önce saatlerce, sonra da günlerce yattı.

Zihni, içini parçalayan gözyaşlarıyla adeta oyulmuş, bomboştı. İçgüdüleri ona sığınacak bir yer bulması gerektiğini söylüyordu. Bu amansız soğuğun içinde biraz daha yatarsa ölebilirdi.

Öte yandan ölmek hoş bir düşünce gibi görünüyordu. Ruhunu ele geçirmeye başlayan korkunç yalnızlık dalgasından bir kaçış olurdu.

Simon nerede ya da hangi *zamanda* olduğunu bilmiyordu. Avitas'ta sadece meleklerin yaşadığı ve insanların olmadığı bir zamana fırlatılmış olabilirdi. Hiçbir etten kemikten yaratığın hayatta kalmadığı, dünyanın bir başına bırakıldığı uzak bir geleceğe fırlatılmış olabilirdi.

Nerede ya da hangi zamanda olduğunu umursamıyordu. Hiçbir şeyi umursamıyordu. Simon hiçbir şeydi ve hiçbir yerdeydi.

Battaniye parçasını burnuna ve ağzına bastırdı. Bir zamanlar sardığı çocuğun hafif, temiz kokusunu içine çekti.

Yakında kokunun yok olacağını biliyordu.

Ama şimdilik battaniye adeta evi gibi kokuyordu.

Hafif ancak net bir ses Simon'ı uyandırdı.

Simon, harekete geçmelisin.

Simon neredeyse donmak üzere olan gözlerini güçlükle araladı.

Dünya sisli ve beyazdı; yeni bir kar yığınının içine yarı gömülmüştü. El ve ayak parmaklarını hissedemiyordu.

“Ayağa kalk.”

Yakından gelen ses, Simon’ın ölmekte olan zihninde ufacık bir merak kıvılcımı uyandıracak kadar tanıdıktı.

Simon vücudunu yerden kaldırabilecek gücü bulana dek adeta bir asır geçti.

“Ayaklan,” dedi ses.

Simon gözlerini kısarak karların içinden baktı. Yanında, kalın kürklerle sarmalanmış bir figür gördü.

Konuşmak istedi fakat sesi kaybolmuştu.

“Doğrul,” diye emretti figür. “Ayağa kalk.”

Simon her ne kadar istemese de itaat etti. Kardan yatağına geri dönmek ve ölüme giden bu yolda karın ona eşlik etmesine izin vermek istiyordu.

Yine de doğruldu, dizlerine kadar battığı karın içinde sendeleyerek öne doğru iki adım attı. Neredeyse düşüyordu ancak o kişi her kimse, Simon’ı tuttu. Eldivenli elleri güçlüydü. Simon, elleri kaplayan kürk katlarının arasından onlara baktı ama kim olduğuna dair bir ize rastlamadı.

Bir kol Simon’ı kavradı, onu kendine yaslayarak destek oldu ve birlikte rüzgâra doğru döndüler.

“Şimdi yürümek zorundayız,” dedi sanki eller. Sesleri, kürklerin ve karın içinde boğuluyor, buna karşın tanıdık geliyordu. Ama Simon’ın zihni onun kim olduğunu çıkartabilecek halde değildi. “Sığınabileceğimiz bir yer var. Uzakta ama başarabilirsin.”

Başaracağım. Simon duyduğu kelimelerle aynı fikirdeydi. Kelimeler sağlam fakat nazik bir şekilde zihnine sızmış, bacaklarını hareket ettirebilmesi için ona güç vermişlerdi. Keskin, kuvvetli bir rüzgâr yüzünü kesti, nefessiz bıraktı. Başını, yanındaki kişinin kürklerine doğru çevirdi. Vücudunun sıcaklığından faydalanmak istiyordu.

Simon yaşamayı diledi. Ansızın tutkuyla yaşamak istemişti. Isınmak ve karnını doyurmak için can atıyordu. Yarı donmuş, titreyen parmaklarıyla bebeğin battaniyesini kavradı.

Sonunda konuşabildiğinde “Sen kimsin?” diye sordu.

Adamın, Simon’ın omuzundaki kolu güven veriyordu. Adımları karın içinde bile sağlamdı. Bir an için kendi dengesini hissedemedi. Sanki bedeninin içinde değildi. Belki de bu adam bile yoktu.

Ama yine de Simon’a cevap verdi.

“Bana Kâhin diyebilirsin,” dedi adam. “Ve senin yardımına ihtiyacım var.”

- 1 - RIELLE

“Majesteleri Kraliçe, Yüce Büyücü Konseyi'nin ve kraliyetin desteğiyle Yüce Ekselansları Başyargıç tarafından Güneş Kraliçesi olarak ilan edilen Leydi Rielle Dardenne'in, kendini Güneş Kraliçesini olarak tanıtmak, Azizlere bağlılığını sunmak ve bu yıl yapılan sınavlarına tanık olamayanlar için yeteneklerini göstermek üzere 14 Ekim sabahında Carduel şehrine geleceğini bildirmekten onur duyar.”

—Celdaria Kraliçesi Genoveve Courverie'nin Carduel Yüce Büyücülerine yolladığı duyuru, 20 Eylül 998, İkinci Çağ

Anlaşılan Güneş Kraliçesi ilan edilmek, aylık kanamaların sancısını azaltmamıştı.

Rielle sabahın neredeyse yarısını bu yatakta geçirmiş, yataktan çıkmamaya karar vermişti. Bu, büyük, temiz ve güzel bir yataktı. Yastık yığınları ve Rielle'nin çalmaya niyetlendiği yumuşacık bir yorganla donatılmıştı. Château Grozant'ın kendini adeta kaybeden sahibi önceki gece Rielle ve muhafızını odalarına götürürken, bu yatağın hanın en iyi yatağı olduğunu söylemişti. Gerçekten de bu odanın konforu için adama borçluydu. Adam, çalışanlarıyla beraber titizlikle çalışmış ve odayı ona hazırlamıştı.

En azından Evylinee böyle söylemişti.

Yeni kurulan Güneş Muhafızlarının yüzbaşı Evyline, altın zırhı ve tertemiz beyaz başlığı ile muhteşem görünüyordu.

Yatak odasının kapısında dikilirken tek kaşını havaya kaldırdı ve Rielle'ye cevap verdi. "Ne yazık ki, bütün sabahı yatakta geçirmenin programınızın bir parçası olduğunu hiç sanmıyorum, leydim."

"Ama sen programımı ona göre ayarlayabilirsin, öyle değil mi?" Rielle bir kolunu gözlerinin üstüne koydu ve sanki kramplar öç almak için dönmüşler gibi yüzünü buruşturdu. Ludivine'in verdiği sıcak su şişesini karnının alt kısmına bastırdı ve "Sen aklına koyduğun her şeyi yaparsın Evyline, ben sana inanıyorum," diye söylendi.

"Çok etkilendim," dedi Evyline kuru bir sesle. "Yine de bizi on beş dakika sonra aşağıda bekliyorlar, leydim."

Kapı çalındı. Ardından Rielle'nin muhafızlarından Ivaine'in sesi duyuldu. "Prens Audric, Leydi Rielle'yi görmek istiyor."

Rielle kolunun altından gizlice baktı. "Yatakta kalacağım! Sonsuza dek!"

"Ah, ama ben pasta getirmişt看," diye cevap verdi Audric.

Rielle gülümsedi ve doğruldu. Cevap vermeye fırsat bulamadan Evyline gözlerini devirerek kapıyı açtı.

Audric, zümrüt yeşili resmi ceketinin içinde kendinden memnun bir halde içeriye girdi. Yatağa yanaştı ve Rielle'nin yanında diz çöktü. İçinde ince bir dilim çikolatalı pasta olan gümüş tabağı uzattı.

"Güneş Kraliçesi için," diye mırıldandı Audric. Siyah gözleri parıldıyordu. "Şefin hediyesi."

Kapıda duran Evyline dilini şaklattı. "Kahvaltı için pasta mı, leydim? Önümüzde uzun bir gün var. Sağlıklı bir şeyler daha uygun olurdu."

"Bir aydır seyahat ediyorsan ve kendini çürümüş bir lapa gibi hissediyorsan, pastadan daha uygun bir şey yoktur." Rielle pastayı komodinin üstüne koydu ve gülümseyerek Audric'e döndü. Rielle, Audric'in yüzünü ellerinin arasına

aldı. Sıcak buğday teninin, siyah buklelerinin ve kocaman gülümsemesinin tadını çıkarttı. ‘Merhaba.’

“Merhaba, sevgilim.” Audric yavaşça Rielle’nin dudaklarını hafifçe öptü. “Seni pastanla baş başa bırakayım mı?”

“Kesinlikle bırakmamalısın. Burada benimle oturmalı ve herkese günün geri kalanında bizi yalnız bırakmalarını söylemelisin.” Kollarını Audric’in boynuna doladı ve kulağına “Sonra da her yerimi öpmelisin. Tekrar ve tekrar, ben bıkana kadar... Ve ben asla bıkmam,” diye fısıldadı.

Boğazını temizleyen Evyline, kapıyı arkasından yavaşça kapatarak odadan çıktı.

Başını Rielle’nin saçlarına gömen Audric güldü. “Ben de kendini iyi hissetmiyorsun sanıyordum.”

“Hissetmiyorum. Hatta çok kötü hissediyorum.” Audric yanaklarını, alnını ve boynunun kuytularını öperken gözlerini kapattı. “Gerçi bu işe yarıyor,” diye mırıldandı. Parmaklarını Audric’in buklelerine geçirdi ve nazikçe kendine çekti. Kendi de Audric’in gömleğini kavrayarak ona doğru yaklaştı. Audric bir elini Rielle’nin sırtına kaydırды. Dokunuşu öyle nazikti ki Rielle’nin tüyleri diken diken oldu. Diğer eliyle, geceliğinin ince kumaşının üstünden göğsünü avuçladı. Rielle hafifçe bir çığlık atarak kendini arkaya doğru attı.

Hanın önündeki avludan maytap ve çan sesleri, Güneş Kraliçesini ilk kez görecektir olan çocukların tezahüratları geliyordu.

Oysa Rielle bunların hepsini duymazdan gelerek Audric’in onu yastıklara bastırmasına izin verdi. Parmaklarını Audric’in parmaklarına geçirdi. Çenesine hafifçe dişlerini geçirdi ve sonra diliyle üstünden geçti.

“Rielle,” dedi Audric boğuk bir sesle. Ağzı, Rielle’nin ağzını buldu. “Zamanımız yok.”

Tam o sırada Ludivine'nin ciddi sesini duydu. Araya girmekten nefret ediyorum. Ama sabırsızlıkla Güneş Kraliçelerini görmeyi bekleyen Carudel'in sevgili halkına tam olarak nasıl bir bahane sunmalıyım? Şu anda rahatsız olduğunu mu? Prens'in dilinin kraliçenin boğazında olduğunu mu?

Rielle inleyerek geri çekildi. "Onu öldüreceğim."

Audric, Rielle'nin boynunu öpücüklere boğduğu yerden kafasını kaldırdı. "Lu?"

"Bize nasihat veriyor."

Ludivine cevap verdi, *Benim yerime Tal'in gelip nasihat vermesini mi tercih ederdin?*

Rielle neredeyse boğuluyordu. *Hayır!*

Gölgede oturup çayımın keyfini çıkartmak ve onu benim yerime göndermek işime gelir.

Hayır, hayır, geliyoruz. Bize bir dakika ver.

Ludivine biraz bekledi ve sonra yumuşak bir ses tonuyla devam etti. *Bu, son durağımız. Yakında eve döneceğiz.*

Biliyorum. Rielle içini çekti. Teşekkür ederim.

Audric'in yanağına dokundu. "Tıraş olmalısın."

Audric gülümsedi. "Beni böyle sevdiğini sanıyordum. Nasıl diyordun?"

"Biraz pasaklı. Evet, öyle seviyorum. Görünüşünü seviyorum, bacaklarımın arasındayken hissettirdiğin şeyi seviyorum..."

Audric inleyerek dudaklarıyla Rielle'nin sözünü kesti. "Sanıyorum şimdi sorumluluk sahibi olmamız ve sevgi dolu kalabalığı selamlamamız gerekiyor."

"Öyle olmalıyız, evet öyleyiz, tamam." Rielle yavaşça Audric'in kollarından sıyrıldı. Audric yataktan kalkmasına yardım etti. Öpüşmekten dudakları şişmiş, pencereden vuran güneş ışığıyla bukleleri parlayan Audric'in hoş ve öz güvenli duruşu Rielle'nin nefesini kesti.

Ludivine'in haftalar önce söylediği sert ve acı veren sözler aklına geldi: *Sen de babasının ölümü hakkında Audric'e yalan söyledin. Biz tam birbirimize göreyiz.*

Rielle'nin kalbi sıkıştı. Bir an için sadece Audric'i kollarıyla sarmayı ve gözünün önünden hiç ayırmamayı istedi. Aksine ağzından "Seni seviyorum," cümlesi döküldü.

Audric, Rielle'nin yüzünü avuçlarının arasına aldı. Görünüşünü aklına kazımak ister gibiydi. "Seni seviyorum," diye cevap verdi yumuşak bir sesle ve onu bir kez daha öpmek için eğildi. Dudakları, Rielle'nin dudaklarının üstündeyken mırıldandı. "Işığım, hayatım." Sonra da Rielle'yi bıraktı.

Evyline, kendine eşlik eden iki hizmetçi ile birlikte odaya döndüğünde, kapıyı kapatmasına fırsat olmadan, merdivenlerden nefes nefese çıkan bir uşak geldi. "Prensim," dedi Audric'e. "Size kuzeyden bir mesaj geldi..."

Fakat o sırada kapı kapandı ve Audric'in cevabını duyamadılar.

"Bugün hangi elbiseyi giymek istersiniz, leydim?" diye sordu Rielle'nin hizmetçilerinden biri. İki hizmetçiden en genç olan Sylvie de, Rielle'nin bütün yeni çalışanları gibi beyaz ve sarı üniforma giyiyordu.

Audric gitmesiyle Rielle'nin karnındaki sancı geri gelmişti. Bir eliyle karnına bastırırken diğeriyle de pastayı ağzına tıktırdı.

"Rahat bir şey," dedi Rielle "ve kırmızı olsun."

Bir aydır Celdaria'nın göbeğinde seyahat ediyorlar ve Güneş Kraliçesi ilan edilen Rielle'yi takdim ediyorlardı. Şimdiye kadar ziyaret ettikleri on üç şehir ve köylerdeki resepsiyonlar Ludivine'nin alaycı deyişiyle şehvetli olmuştu.

Carduel kasabası da farklı değildi.

Rielle Château Grozant'dan çıkıp Carduel'deki Işığın Evi'ne giden taş yola adımını attığında, onun için yükselen tezahüratlar neredeyse ayaklarını yerden kesiyordu.

Carduel'in nüfusu bin kişinin altındaydı ama bütün halk Rielle'nin takdim törenine gelmişti. Ellerinden geldiğince törene uygun görünmeye çalışarak modası birkaç sezon önce geçmiş, altın rengi biyeli, işli ceketler; yıllar içinde solmuş ve kullanılmamaktan katılaşmış sırmalı elbiseler; sabah güneşini kalabalığın içinde yansıtan mücevherlerle süslenmiş saç tarakları ile yolun kenarına dizilmişlerdi. Ebeveynlerinin omuzlarında oturan çocuklar, beyaz çiçekler atıyor ve güneş biçimli altın madalyonlar sallıyorlardı. Birkaç metrede bir duran Carduel Işığın Evi yardımcılarının kalkanları ışıltıyordu.

En önde giden Audric'in kolunda, lavanta ve incilerle süslenmiş bir elbise giyen Ludivine vardı. Muhafızlar, onları büyük bir çember halinde çevrelemişlerdi.

Boğazını sıkı hafif bir huzursuzlukla Rielle onları izledi. Resmi bir açıklama olmasa da her şey ortadaydı. Güneş Kraliçesi ve prensin geceleri gizlice birbirlerinin odalarına girdikleri dikkatli gözlerden kaçmıyordu. Söylenti bütün ülkeye hızla yayılmıştı. Çok yakında, nasıl bir yol izleyeceklerini düşünmek, Sauvillier Hanedanlığının gönlünü almak, nişanın bozulduğunu resmen ilan etmek ve Rielle'nin Audric'in gayrimeşru sevgilisi olduğu fikrini aşılamları gerekecekti.

Ama o gün, bugün değildi.

Avlunun girişindeki sarmaşıklarla taçlanmış tel kafesten başını öne eğerek çıktı ve toplanan kalabalığa gülümsedi.

Başının üstünden gelen tiz bir çığlık, Rielle'nin gülümsemesini ışıldayan bir sırıtışa çevirdi.

Atheria iniş yaparken Rielle'nin en yakınında bulunan kasaba halkı bağırıştı ve kaçışarak yer açtılar. Devasa yaratık

büyük bir gürültüyle Rielle'nin yanına kondu ve kanatlarını katlayarak vücuduna yasladı.

“İşte buradasın,” diye cıvıldadı Rielle ve parmak uçlarına kalkarak Atheria'nın kadife ağızlığına bir öpücük kondurdu. “Avlanmaya mı gitmiştin?”

Atheria cıvıltılı bir sesle karşılık verdi, parlak meraklı gözlerle Rielle'ye bakıyordu.

Rielle güldü ve Atheria ile birlikte Carduel'in gösterişsiz Işığın Evi'ne doğru yürümeye başladı. Kalabalığın bakışlarını üzerinde hisseden Rielle'nin yanakları keyiften kızardı, duruşunu dikleştirdi. Rielle yürürken, bazılarıyla göz göze geldi, bazıları ise gülümseyerek bakışlarını kaçırdı. Kimileri de Aziz Katell ve Işığın Evi'nin şerefine başlarını öne eğip parmaklarını öptüler ve göz kapaklarına dokundular.

Rielle tapınağın girişine geldiğinde kolları çiçeklerle doluydu. Saçları da beyaz çiçeklerle bezenmişti.

Kırmızı ve altın rengi cüppesinin içindeki Tal onu kapıda bekliyordu. Rielle'nin yakasından bir çiçek aldı. “Geç kaldın.”

Rielle yüzünü ekşitti. “Güneş Kraliçesi eğer isterse geç kalabilir, Lord Belounnon,” diye cevap verdi ve başını öne eğerek selamladı. Tal, Rielle'nin ellerini tuttu ve onu alnından öptü.

“Sonuncu,” diye hatırlattı Tal, gürültünün arasında.

“Tanrıya şükür.”

Tal tek kaşı havada Rielle'nin kırmızı elbisesini süzdü. “Olup biten bunca şey varken kırmızı giymek ne kadar akıllıca, emin değilim.”

Rielle gözlerini devirdi. Tal'in bu elbiseyi ve koyu kırmızı eteğini onaylamayacağını tahmin etmişti. Onun üzerindeyken kırmızı sadece ateşyakanları temsil ediyordu.

Rielle'nin üstünde ise Kan Kraliçesi'nin rengi olarak yorumlanabilirdi.

Rielle, Tal'in uzattığı koluna girdi ve tapınağın sunağına giderken ona eşlik etti. Tal, Rielle'nin artık ezbere bildiği kutlama törenine başladı. Rielle'nin dikkati başka yerlere kaymaya başlamıştı ve bunun saygısızlık olduğunu biliyordu.

Ama Tal'in ateş sınavındaki cesareti ve kahramanlığı hakkındaki övgülerini bir kez daha dinlemek zorunda kalırsa çılgık atacak ya da dudaklarından itiraf etmemesi gereken şeyler dökülecekti.

Tal, hayatlarını kaybeden masum sivillerin trajedisini anlatırken Rielle, uysal bir alçakgönüllülük ifadesi takındı. Hırsın gözlerini kör ettiği Lord Dervin Sauvillier tarafından ihanete sürüklenen Sauvillier askerleri idam edilmişti.

Hırs, diye düşündü Rielle. İşte, tam da bu.

Dikkatli ol, diye çıkıştı Ludivine. Sıkılmış görünüyorsun.

Sıkıldım. Rielle derin bir nefes aldı. Onlara doğruyu söylemeliyiz.

Ah, bir meleğin halkın aklını ele geçirdiğini mi söyleyelim? Meleklerin geri döndüklerini mi? Geçidin zayıfladığını mı? Evet, harika bir fikir gibi görünüyor.

Bu yalanlara ve aldatmacalara daha ne kadar inanacaklarını sanıyorsun? Rielle, içeride toplanan kalabalık nedeniyle iyice sıcak ve nemli olan tapınakta kıpırdamadan duruyordu. İnsanlarımız aptal değiller. Öylelermiş gibi davranmaktan vazgeçmeliyiz.

"... Ve tabii ki," diye devam etti Tal. Törenselsesindeki ağırlık, onun ne söyleyeceğini çok iyi bilen Rielle'nin bulunduğu yerde gerilmesine neden oluyordu. "Kraliyet ordusunun Komutan Lordu Armand Dardenne'in ve çok sevgili kralımız, ülkemizi eşi benzeri görülmemiş barış ve refah çağına taşıyan merhametli ve cesur adam Bastien Courverie'nin ölümlerinin yasını tutmaya devam ediyoruz."

Rielle güçlükle yutkunararak bakışlarını ellerine indirdi. Babasını, Kral Bastien'i ya da Lord Dervin'i düşünmeyecekti.

Empirium'un kendi emrinde olduğu, onların kalbini durdurmadan hemen önceki o muhteşem anı düşünmeyecekti.

Hatıralardan kaçmak için gözlerini yumdu ama yine de zihni daha fazlasını, onun emriyle parçalara ayrılan dünyanın heyecanını gözlerinin önüne getirdi. Avuçlarında toplanan ateş... Görünmeyen bir gücün saçlarını arkaya doğru savuracak şekilde patlaması. Rielle'nin öfke ve korkusunu yansıtan ham ve kör edici empirium...

Sürüklenerek ondan uzaklaşan Corien, harap olmuş vücudu yanıklardan dolayı parlıyor.

Üç adam, ayaklarının altında hareketsiz yatıyor.

Babası, son nefesinde annesinin ninnisini söylüyor.

Bir anne ve bir baba... Her ikisi de onun ellerine ölmüştü.

Rielle gözlerini açtı ve sıkmaktan bembeyaz olan parmaklarına baktı. Tal'in sözleri her seferinde onu o korkunç ve aynı zamanda muhteşem günü hatırlamaya zorluyordu. Babası ve kral o gün ölmüş, öte yandan Rielle alevleri tüylere dönüştürdüğü o gün artık gücünün gerçek kapasitesini anlamaya başlamıştı. Her seferinde kaçamayacağı o gerçeğe yeniden yüzleşmek zorunda kalıyordu. Başka bir şans sunulsa, yine aynı şeyleri yapardı. O gün olan hiçbir şeyi değiştirmezdi. Aksi halde o saf empirium'a dokunmaktan, dilindeki alev alev fırtına tadını almaktan ve anlamaktan vazgeçmiş olurdu.

Bu, Audric ile babalarının hâlâ hayatta olacağı anlamına gelse bile değiştirmezdi. Değiştirmezdi ve kalbi bu kapkara hazla yanmaya devam edecekti. Utanç içinde ama kararlıydı.

Tam o sırada Ludivine konuştu: *Kalabalığın içinden dört adam seni öldürme niyetiyle yaklaşıyorlar.*

Rielle irkildi. *Ne? Kim onlar?*

Ateş sınavında sevdiklerini kaybeden adamlar. Katliamdan seni sorumlu tutuyorlar. Sana güvenmiyorlar. Ben sana söyleyene kadar harekete geçme. Doğru an gelene dek beklemeliyiz.

Rielle yumruklarını sıktı. *Hemen şimdi, bana nerede olduklarını söyle. Oldukları yerde derilerini yüzeyim.*

Bu, senden şüphelenen herkesin işini kolaylaştırır, dedi Ludivine kuru bir sesle.

Silahlılar mı?

Evet.

Öfke, Rielle'nin benliğini ele geçirdi. *Audric ve Tal burada. Onların hayatlarını tehlikeye atıyorsun.*

Bir kadın töreni bölmek üzere. Bırak konuşsun. Hazır ol.

Kalabalığın önünde duran esmer tenli, yüksek yakalı, mavi elbiseli bir kadın, Tal'in yardımcıları tarafından durdurulana kadar öne çıktı.

"Benim kızım öldürüldü," diye bağırdı. Tal'in konuşmasını bölen sesi çatlak ve inceydi. "Ateş sınavında öldü. Öldürüldü. Benim kızım!"

Salon sessizliğe büründü. Audric ayağa kalktı.

"Ateş sınavını seyretmeye gelmişti," diye devam etti kadın. Gözlerindeki yaşlar parlıyordu. "Güneş Kraliçesine bağlılığını bildirmeye gelmişti. Sauvillier Hanedanlığından bir asker tarafından öldürüldü." Kadın, elleri titreyerek Ludivine'i gösterdi. "Onun hanedanlığı. Ama o burada, tek parça halinde, hayatta."

Kalabalık kıpırdandı, mırıldanmaya başladı. Ludivine ayağa kalktı. Yüzünde dokunaklı bir merhamet ifadesi vardı.

İşte başlıyor, diye uyardı Ludivine.

Rielle gerildi. Salona bakmaya devam etti. *Ne başlıyor?*

"Onu hayata geri döndürdün." Kadın, gözlerini Rielle'ye dikti. "Diğerlerini de döndürmelisin. Eğer yapmazsan, bizim için hiçbir değer olmaz. Korkak ve sahtekâr olursun."

Kalabalığın sesi alçak bir uğultuya dönüştü. Bazıları kadına hakaret ederken diğerleri öfkeyle onaylıyorlardı.

Rielle bir adım geri gitti. *Onlara yalan söylememeliydin. Onlara gerçeği söylemeliydik.*

Melek olduğumu mu söylemeliydim, diye çıkıştı Ludivine. Evet, beni içtenlikle kabul ederlerdi.

Ederlerdi. Onların kabul etmesini sağladım.

Ben seni koruyabilmeliyim. Bütün zamanımı her kafamı çevirdiğimde sağdan soldan biten küçük beyinli insanların korkularını savuşturmak için harcayamam. Rielle, şimdi! Solda!

Rielle'nin avucunu kaldırarak hızla sola dönmesiyle sunağın dua mumlarındaki alevler ona doğru uçtu. Bir düzine alev, tek bir alev topu halinde bir araya gelmişti. Rielle, ateş topunu yakaladı ve karşı duvardaki perdeli balkona fırlattı.

Alevden düğüm, ona doğru hızla vınlayarak gelen oku yok etti, küle döndürdü.

Kalabalıkta bir gürültü koptu. Kimileri kapılara koştu. Diğerleri çocuklarını yerlere attılar ve vücutlarıyla onlara siper oldular.

Ludivine'den önce Audric fırladı ve Illumenor'u kınından çıkarttı. Kılıç havaya değdiği an parıldadı ve Audric'in çevresindeki hava ani sıcaklıkla patladı.

Evyline, koruyucu bir çember oluşturmak için altın ışıklar saçan yedi güçlü kadına, Rielle'nin Güneş Muhafızları'na emirler yağdırıyordu. Rielle keskin bir vızıltıyla arkasındaki duvara döndü. Oku görmeden önce hissetmişti Zihninde komutları oluşturmadan önce empirium kanındaki içgüdüsel güçleri harekete geçirmişti. Başının üstünde güçlü bir rüzgâr topladı ve oku, tapınağın yüksek kemerli girişine çarpmak için kullandı. Ok ikiye bölündü ve zararsız bir şekilde yere düştü.

Sunağın merdivenlerini koşarak çıkan üçüncü adamın elinde parıldayan uzun bir hançer vardı. Audric adamın yolunu kesti. Illumenor ışıdı ve hançeri yere düşürdü. Savunmasız kalan adam dizlerinin üstüne çöktü.

“Merhamet, Ekselansları,” diye yalvardı adam. Ellerini kenetlemiş, gözleri Audric ve Rielle arasında gidip geliyordu. “Merhamet edin, yalvarıyorum!”

Kalabalıktangelen bir çığlıkla Rielle dördüncü suikastçının bir grup genç kadın tarafından yere indirildiğini gördü. Üç kadın, adamı cilalı karoların üstüne dümdüz yatırmışlardı. Dördüncü kadın, adamın elindeki hançeri tekmeleyerek uzaklaştırdı. Beşincisi, sırma işli botuyla, adamın kafasına sert bir tekme indirdi. Kalabalık sevinçle bağırdı; kadın adama bir tekme daha attı.

Ona merhametini göster, diye önerdi Ludivine. Seni seven insanlar, bu davranışın nedeniyle daha da şiddetle severler.

Rielle ellerini havaya kaldırdı. Parmak uçlarından kıvılcımlar çıkıyordu. “Dur! Onu tutun fakat canını yakmayın.”

Kadınlar söyleneni yaptılar. Rielle yaklaşırken başlarını öne eğdiler. Rielle, avuçlarındaki alevi söndürdü ve adamın yanında diz çöktü.

“Kayıplarınız için çok üzgünüm,” dedi Rielle, sesini yumuşatarak. Oysa ateşi geri çağırmak ve adamı korkudan daha da fazla ağlatmak istiyordu. “Öğrenmeye devam ediyorum ve günün birinde, Celdaria’da gereksiz bir ölüm yüzünden yas tutmanın sona ereceğini umuyorum. Bunu başarmak için Majesteleri Kraliçe Genoveve ile birlikte yorulmaksızın çalışacağım.”

Adam önce Rielle’ye öfkeyle baktı. Alnından ve burnundan kan akıyordu. Rielle, adamın yüzünün yumuşadığını, gözlerindeki öfkenin söndüğünü gördü. Yüz ifadesi sinsî ve tanıdık bir şeye dönüşmüştü.

Adamı yerde tutan kadınlardan biri çığlık attı ve sendeleyerek ondan uzaklaştı.

Rielle’nin teni karıncalandı.

Adam konuşmak için ağzını açtı fakat Rielle sözcükleri ayırt edemiyordu. Bu, kulakları tırmalayan ancak yine de

şiiirsel bir konuşmaydı. Rielle bu dili bilmese de ne demek istediğini çok iyi anlamıştı.

Bu bir sataşmaydı. Dalga geçmek.

Bir davet.

Adamın sesinin altında başka bir ses daha uğulduyordu. Rielle'nin tanıdığı fakat haftalardır duymadığı bir ses.

Rielle kaskatı kesildi. *Corien?*

Adam gülümsedi ve ansızın gözleri berraklaştı. Vücudu katılaştı, titredi ve sonra hareketsiz kaldı.

Rielle ayağa kalktı ve yavaşça adamdan uzaklaştı. Deli gibi atan kalbinin gürültüsü daha iyi görebilmek için yaklaşan, Tal, Audric ve meraklı izleyicilerin seslerini bastırıyordu.

Güneş Muhafızları, Rielle'nin çevresinde sıkı bir çember kuracak şekilde toplanmıştı, onu çabucak tapınaktan çıkarmaya çalıştılar. Audric'in muhafızları da hemen arkalarından geliyordu.

Ludivine'in telaşlı sesi duyuldu. *Gitmeliyiz. Hemen.*

Rielle mırıldanarak itiraz etti. Dışarıya çıktıklarında, üzerindeki şaşkınlıktan kurtulmaya çalıştı. Tapınağın önündeki bahçede Atheria gergin bir şekilde sıçırıyordu. Kanatlarını açmış, uçmaya hazırdı.

Rielle arkasını dönünce Ludivine'in Audric'i ona doğru getirdiğini gördü. Kalabalık iyice artmıştı. Muhafızların oluşturduğu çember halkı güçlkle engelliyordu.

"Burada kalmalıyız," diye itiraz etti Rielle. Çevresine bakındı. Bir adam, küçük çocuğunu ona doğru itti. Çocuk ağlayarak Rielle'nin eteklerine yapıştı. "Korkuyorlar!"

Hayır.

Bin.

Ludivine'in sesi bıçak gibi keskindi. Rielle öne doğru atıldı ve Atheria'nın göğsünü yakaladı. Yaratık diz çöktü. Rielle şaşkınlık içinde yaratığın üstüne bindi. Audric ve Ludivine'in

de arkasına bindiklerini duydu. Audric'in kolları, Rielle'yi sarmaladı.

“Hadi u ur,” dedi Ludivine gergin bir sesle. “Gidiyoruz.”

Sana dokunmayacak. Ludivine'in sesi, Rielle'nin zihninde alçak ve titrekti. Yaklaşan bir gök gürültüsü gibi. *Bir daha asla sana dokunmayacak.*

Rielle, zihninin kontrolünün kendinde olmadığını fark etti. Ludivine zihnine girmişti. Rielle'i kontrol ediyordu. Rielle sakin olmak istememesine rağmen onu sakinleştiriyordu.

Yine de Atherianın yelesini tuttu ve “Uç, Atheria,” diye bağırdı.

Yaratık itaat etti.

ELIANA

"İmparator çoğunlukla rüyaları şereflendirir. Bu sizin en korunmasız haliniz, öte yandan çekici olan da bu. Uyumadan önce zihninizi berraklaştırın. Dualarınızı edin. Kendi kendinize şunları tekrarlayın: Ben, kendimim. Zihnim bana ait. Korkmuyorum."

—Kâhinin Sözü

İlk başlarda rüya tanıdıktı.

Eliana, Lord Morbrae ile yemek yediği İmparatorluk kışlasının dumanı tüten yıkıntılarının içini araştırıyordu. Enkaz içinde sıkışıp kalan mahkûmlar, acılı bir ağıtla adını haykırıyorlardı.

Eliana.

Sesleri üst üste biniyor, parçalanıyor ve yükselip alçalıyordu. Eliana elleriyle kulaklarını kapattı fakat çığlıklar avuçlarını delip, yuva yapan hayvanlar gibi kulağının içine yerleşiyorlardı.

Eliana.

Gökyüzünden titreşen tanecikler yağıyordu. İnce, gri bir perde gibi yağan küller. Eliana havadan çok duman soluyor gibiydi. Siyah bir birikintinin altından çıkan soluk kahverengi bir kolun üzerine sendeledi.

Çığlık atmak istedi ama sesi yok olmuştu.

Koşmak istedi ama vücudu ona boyun eğmiyordu. Vücudu ona ait değildi.

Ölümün katılaştırdığı soğuk eli tuttu ve kendine çekti. Annesinin cesedini yerinden oynattı. Korkunç, biçimsiz, kasılı bir halde donmuştu. Bu, Rozen Ferracora değildi. İmparatorun, annesini dönüştürdüğü vahşi bir yaratıktı.

“Eliana.”

Ses, yakından geliyordu. Omzunda soğuk bir nefes hissetti. Belli belirsiz, parfümlü bir koku, baharat ve tütsü kokusu...

Hızla arkasına döndü.

Artık kül tarlasında değildi.

Sonsuz bir koridorun ucunda duruyordu. Koridorun kırmızı halısı, açık bir ağıza benziyordu.

Dövme demirden kollarla duvarlara asılmış galvanizli ışıklar, kapalı kapıların arasında vızıldıyordu. Duvarlar, parlamaları için cilalanmış ahşap panellerle kaplıydı. Eliana yürüdükçe bulanık yansıması da ona eşlik ediyordu.

Karşısına çıkan ilk kapıyı zorladı. Kapı ince ve uzundu. Kemerli çerçevesi, Eliana'ya bıçaklarını hatırlatan bir biçim almıştı.

Elini kemerine attı ama silahlarının olmadığını hatırladı. Üzerinde sade, siyah bir gecelik vardı. Çıplak ayakları ıslaktı.

Pelüş kırmızı halıya, ayaklarına baktı. Ağırlığını değiştirdikçe halının rengi de değişiyordu.

Ayak parmaklarının arasından kırmızılar kabarıyordu.

Karnına bir sancı girdi, kulaklarındaki çınlama ona kaçmasını söylüyordu. Oysa yeniden hareket etmek istediğinde kıpırdıyamadı. Ayakları, sırlıklam halıya çivilenmişti. Yardım istemek için çığlık atmaya çalıştıysa da sadece sessizlik vardı.

Görünmeyen devasa bir yaratığın düşüşü gibi büyük bir çarpma sesi duyuldu ve Eliana'nın en yakınındaki kapı, pervazından sarsıldı.

Eliana gözlerini dikti. Terden buz kesmişti.

Ses tekrar tekrar yankılandı. Çarpan bir kalp gibi giderek hızlanıyor ve yükseliyordu. Sonra ritim bozuldu. Çılgınca iki yumruğun, dolu fırtınası gibi kapıya vuruşuna benzedi. Daha sonra bir düzinesi ve sonra da iki düzinesi kilitli kapıya vurdular.

Eliana ayaklarını can havliyle yerden kendine doğru çekti. Çığlıklar boğazına, yutulamayacak kadar sivri ve sıcak yiyecekler gibi takılmıştı. Kapı sarsılmaya, pervazının içinde tangırdamaya devam ediyordu. Bir çığlık duyuldu. Uzaktan ve derinden geliyor, giderek yükseliyordu. Bir süre sonra kendine eşlik eden yumruk kakofonisini tamamen bastırdı. Kapı bu kez yumrukların değil, üstüne bastıran vahşi ve öfkeli uluyuşun ıstırabından sallanmaya başladı.

Eliana buğulu gözlerle baktı. Tırnaklarını bacaklarına geçirmişti. Kısa bir süre önce göklerden topladığı fırtınayla imparatorluğun savaş filolarından birini batırmıştı. Astavar'daki o donmuş sahilde, Karajak Koyu'nun soğuk sığıllıklarında, tutuşan parmakları ile kızgın rüzgârları ve dalgaları yönetmişti. Vücudundaki her bir kas acıyla patlamış, kemiklerine yeni, tuhaf bir güç yapışmıştı.

Ama burada, bu koridorda, dünyayı algılayamıyordu. Elleri titriyor, bacakları zangırdıyordu. Ayaklarının dibinde annesinin öldüğü, acıyla attığı çığlığın dünyayı parçaladığı sahildeki o korkunç anı yeniden yaşayabilmek için düşüncelerini toparlayamıyordu.

Kapı her an ardına kadar açılabilirdi. Açıldığı zaman da arkasındaki şey her ne ise gelip onu terli, çıplak ayaklı, savunmasız ve yalnız bir halde bulacaktı...

Eliana uyandı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Yeniden nefes alana dek beş saniye geçti. Yabancı köşeler, gümüş yıldızlarla süslü, koyu mor renge boyanmış kubbeli tavan aşına görünmeye başladı. Yatağındaki boncuk işli, kalın yorgan... Erimiş mumlarla sarsakça aydınlatılmış odası.

Astavar'da, Dyrefal isimli saraydaki yatak odasındaydı. Burası, Kral Tavik ve Eri Amaruk'un, oğulları Malik'in ve diğer üç çocuklarının eviydi. Uzak denizlerdeki Kızıl Taç için çalışıyorlardı.

Bir de kızları vardı, Navi.

Navi.

Eliana doğruldu, ayaklarını yataktan sarkıttı ve odayı kaplayan gece mavisi halının üzerinde sessizce yürüdü. Aralık duran kapıdan kafasını uzattı. Remy, bitişik odada huzurlu bir şekilde uyuyordu. Kürk battaniyeyi çenesine kadar çekmişti. Şömine ızgarasının arkasında közler parlıyordu. Eliana'nın omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı hafifledi.

Yakın bir zaman içinde annelerinin nasıl öldüğünü ona anlatmak zorunda kalacaktı. Gerçeğin hepsini olmasa bile bir kısmını anlatması gerekecekti. Remy'nin olanları bilmeye hakkı vardı. Ancak Eliana'nın, Rozen'in nasıl öldüğünü anlatmaya cesareti yoktu.

Şimdi sırası değildi.

Kapıyı kapattı, çizmelerini ayağına geçirdi, geceliğinin üstüne kalın bir kadife sabahlık aldı ve yatak odasının kapısını açmadan önce kendini hazırladı.

Koridora iki muhafız yerleştirilmişti. Karşı duvarın önünde duran muhafızlar, kapı açılınca hazır ola geçtiler ve başlarını öne eğdiler.

Kısa boylu, kuvvetli, esmer tenli ve beyaz saçları kısacık kesilmiş olan muhafız öne çıktı.

Adı neydi? Eliana hafızasını zorladı fakat aklında sadece rüyasından kalan görüntüler vardı: Kilitli kapının ardındaki

çığlık... Ayak parmaklarının arasında köpüren ıslak kırmızı halı...

“Size yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı, leydim?” diye sordu muhafız. “Yüzbaşımı çağıralım mı?”

Simon’ın onu bu halde görmesini istemeyen Eliana hiç düşünmeden cevap verdi. “Tanrım, hayır!”

Sonra kendini topladı ve kibarca gülümsedi. “Sadece yürüyüş yapmak istiyorum. Lütfen, olduğunuz yerde kalın.”

Ancak Eliana yürüyünce muhafızlar da onu takip ettiler.

Eliana onlara döndü. “Olduğunuz yerde kalın, dedim.”

“Üzgünüm, leydim,” dedi muhafız. “Ama odanızdan çıkarsanız size eşlik etmemiz emredildi.”

Meli. Kadının adı buydu.

Eliana yüz ifadesini yumuşatabilmek için çabaladı. “Adın Meli, öyle değil mi?”

Kadın duruşunu daha da dikleştirdi, memnun olduğu belli oluyordu. “Evet, leydim.”

“Meli, bağlılığını takdir ediyorum, kesinlikle. Ancak halkınız için yaptığım onca şeyden sonra bana bu küçücük şeyi çok mu görüyorsun?” Bir elini nazikçe Meli’nin koluna koydu. İrkilen kadın, Eliana’nın eline sanki gökten düşen bir yıldız bakar gibi baktı.

“Tabii ki, leydim,” dedi Meli. Başını bir kez daha öne eğdi. “Özür dilerim.”

“Özür dilemeni istemiyorum. Sadece boş salonlarda en fazla bir saat dolaşmak istiyorum.”

Eliana bunları söyledikten sonra muhafızları arkasında bıraktı. Köşeyi döndükten sonra da uzunca bir süre muhafızların meraklı bakışlarını üzerinde hissetti ve sıkıntısını bastırmaya çalıştı. Eğer Eliana’ya, onları dünyanın kötülüklerinden kurtaracak, uzun zamandır bekledikleri kraliçe olarak bakmaya devam etmek istiyorlarsa,

bakabilirlerdi. Onların hayranlığı gerçeği değıştirmezdı: O gece sahilde elinde topladığı güç bir daha geri gelmemişti.

Ve Eliana'nın bu gücü yeniden bulmak için hiç de acelesi yoktu.

Kırk beş dakika sonra, içerdeki mumlar ve dışarıdaki gecenin loş ışığıyla aydınlatılan, sarayın karanlık ve kadifemsi koridorlarında dolaşan Eliana, saray ile Navi'nin kulesini bağlayan pencerele geçide geldi. Tavan, bir kubbe şeklinde yükseliyordu. Asılı meşaleler, cilalı taş zeminde titrek ışıktan kollar oluşturuyordu.

Eliana bir an tereddüt etti.

O sırada, gözünün kenarında bir hareketlenme oldu. Obsidyen cama renkli bir ışık yansıdı.

Eliana o tarafa dönmesiyle bir darbe aldı ve yere kapaklandı. Dönerek, yan tarafına düşmeyi başarsa da çenesine bir yumruk indi. Başı geri gidip yere çarptı.

Eliana nefes almaya çalışarak yerde uzandı. Kafasını hafifçe sallayarak görüşünü netleştirdikten sonra ayağa kalktı ama nefessiz kalmak onu hareketsiz bırakmıştı. Gözünün önünde parlak yıldızlar uçtu. Kafatası, keskin ve sıcak bir şekilde zonkluyordu. Kafa derisine dokundu. Parmakları kana bulandı.

Remy'nin bir önceki hafta söyledikleri aklına geldi: *Vücudun kendini iyileştirebiliyordu ve biz hiçbir zaman bunun nedenini bilemedik. Ama nedeni, senin içinde uykuya dalmış güçlerinmiş. Ortaya çıkması gerekmediği için ihtiyaç duyduğunda seni iyileştiriyormuş.*

Peki şimdi?

Doğrulmaya çalıştı ama başı acımasızca dönüyordu. Bu, alışık olmadığı kafasını karıştıran bir histi. Yeniden yere yığıldı.

Vahşi bir çığlık koptu ve sert bir darbeye Eliana bir kez daha kendini yerde buldu. Bir vücut üzerine çıkmış, iki eliyle boğazına sarılmıştı.

Eliana, Navi'yi net bir şekilde görebilene dek gözlerini kırptırdı. Navi, yüzü öfke içinde, parlayan gözlerle ona bakıyordu.

“Navi?” Eliana güçlükle nefes aldı.

Navi, Eliana'nın boynundaki ellerini daha da sıktı. Tırnakları, Eliana'nın etine batıyordu. Anlamsız sözcükler homurdandı. Eliana arkadaşının kollarını tutup itmeye çalışsa da kafasındaki acı bir sis gibi yayılıyor, duyularını sağır ediyordu. Kafasının içi kan dolmuştu, yüzü patlamaya hazır gibiydi.

Koşarak yaklaşan adımlar duyuldu. Biri Navi'yi kavradı ve kenara çekti. Eliana öksürerek ve öğürerek derin bir nefes aldı. Yaşlı gözlerle Navi'nin birkaç metre ötede sindiğini gördü. Simon'a dişlerini gösteriyordu. Simon, bir eli kemerine asılı olan silah kılıfının üstünde, Navi'nin etrafında dolaşıyordu.

“Yapma,” diye hırıldadı Eliana. “Onun canını yakma.”

Simon bakışlarını Eliana'ya çevirdi. O kısacık an, Navi'ye istediği fırsatı sağladı. Yerden fırlayıp Simon'ın üzerine uçtu. Simon yanındaki pencereye çarptı ve cam kırıldı. Sendeleyerek, kafasını sallayarak ve söylenerek pencereden uzaklaştı.

Navi yine Eliana'ya doğru koştu ama bu kez Eliana hazırды. Navi'nin yine onu yere indirmesine izin verdi. Kollarını iki yanında tutarak kımıldatmadı.

“Navi, benim,” dedi. “Eliana.”

Navi bakışlarını Eliana'nın yüzünde gezdirdi. Vahşi bir hayvan gibi bakıyordu.

Simon bir kez daha Navi'nin üzerine atıldı. Ama Eliana “Hayır, bekle!” diye haykırdı.

Simon onu dinlemişti. Yumruklarını sıkarak bekledi.

“Beni dinle,” dedi Eliana, Navi’ye sakın bir şekilde. Gözlerini kırparak kararmasına engel olmaya çalışıyordu. “Bana gerçek bir şeyler anlat. Hatırladın mı?”

Navi’nin yüzünde bir tanıma ifadesi belirip yok oldu.

Eliana gördüğü bu ifadeye tutundu. “Sığınak’ta senin yanına gelmişim. Bir kâbus görmüştüm. Bana sarılmıştın. Beni sakinleştirmiştin.”

Navi’nin elleri gevşedi. Çatık kaşları düzeldi.

“Sana gerçek bir şeyler anlatmamı istemiştin. Ben de sana Harkan’ı anlatmıştım.”

Navi’nin gözleri, karanlık bir odaya hayat veren iki mum gibi parladı. Kafasını sallayarak geriye doğru gitti.

“Hayır, hayır, hayır!” Titreyen parmaklarını şakaklarına koydu. Dizlerini göğsüne çekti. “Ah, Tanrım, neler oluyor?”

Eliana dengesiz bir şekilde Navi’ye doğru emekledi. “Her şey yolunda! Ben buradayım, işte buradayım. İyiyim.”

“Bana ne yaptılar?” Navi, kırık pencere ile kırık olmayanı birbirinden ayıran sütunun önüne kıvrıldı. Titriyordu. Yüzü yorgunluk ve bitkinlikten gölgelenmişti. Başında hâlâ Fidelia’nın bıçaklarının izleri vardı. Sorgulayan gözlerini Eliana’ya dikti. Hıçkırıkları, cam kırıkları gibi sessizliği bozuyordu.

“Bana ne yaptılar?” diye hıçkırdı.

Geçidin ilerisinde, Simon’ın arkasında dört muhafız belirdi. Muhafızlar onlara doğru koşuyordu. Ama darmadağınık saçlı, silahı pantolonunun üstüne gelişigüzel takılmış Simon, buz gibi bakışlarıyla onları durdurdu.

Eliana, Navi’ye tıpkı yaralı bir hayvanmış gibi yaklaştı. Ensesi hâlâ zonkluyordu. Yanağından aşağıya kan damlıyordu. Hayatında ilk defa, bir yaranın kapanmadığını fark etti ve ürperdi.

Navi tam o sırada başını kaldırınca çığlık attı. Eliana, arkadaşının gözyaşı içindeki yüzünü görünce her şeyi unutmuştu. Navi, Eliana'ya doğru uzandı. Eliana ona sıkı sıkı sarıldı.

Simon, muhafızlara "Prenses Navana'nın şifacılarını yollayın," diye emretti.

Eliana, Navi'nin başını göğsüne yasladı, Simon'ın öfkeli mavi gözlerine baktı. Bu gözlerde serzeniş ve acıma vardı.

"Bir şey söyleme," dedi Eliana, Simon'a sessizce. "Bu gece değil."

Simon başını öne eğdi ve şifacılar gelene dek çevreyi gözetlemek içi arkasını döndü.

Fakat Eliana, Simon'ın dillendirmediğini kulağına fısıldanmışçasına açıkça duymuştu: *Onun için hiç umut yok.*

Tanıdığımız Navi yakında gitmiş olacak.

RIELLE

“Kudretli Aziz Grimvald, o sıralarda ne aziz ne de kudretli olmamasına karşın kuzeyin büyük buz ejderhalarını evcilleştiren ilk kişiydi. O bir hayalperestti, henüz savaş tarafından kalbi katılaştırılmamış bir metal ustasıydı. Kendi gözleriyle tanrısal bir yaratık görmek amacıyla, yaratıkların yarım asırdır görülmüyor olmalarına karşın Villmark’ın karanlık yamaçlarında seyahat etti. İşte bu merak ve saf ruh, ona tepelerdeki buzların altında saklanan yuvaları getirdi ve ona hayatını bağışladı.”

—Azizler Kitabı

Sonunda Rielle’nin aklı başına geldiğinde, yaklaşık bir saatlerini havada geçirmişlerdi.

Arkasında oturan Audric, rüzgârın içinden seslendi. “Neredeyiz?” Sesi, derin bir uykudan uyanmış gibi şaşkın ve mahmurdu.

Konuşamayacak kadar sinirli olan Rielle, Atheria’yı alçak bir tepenin üzerindeki küçük bir ağaçlığın içine yöneltti. Yaratık, Rielle’nin en ufak hareketine bile tepki veriyordu. Atheria’nın toynakları toprağa değer değmez Rielle yere atladı ve Ludivine’e döndü.

“Buna nasıl cüret edersin? Bizi gitmeye zorladın. Ben istemedim ama sen benim iznim olmadan benim zihnime girdin ve beni *zorladın!*” Audric’in inmesini izledi. Audric biraz sersemlemiş gibi görünüyordu ama yine de Ludivine’e ters bir bakış atmayı başarmıştı. “Audric’in de zihnine girdin,

öyle değil mi? Lu, sana o kadar kızgınım ki yüzüne bakmak bile istemiyorum!”

Son olarak yere Ludivine indi. Atheria'dan inmesiyle Griffon başını yılan gibi uzattı ve tısladı. Sivri dişli ağzını açtı; kocaman siyah kanatlarını olduğundan iki kat büyük görünecek kadar kabarttı.

Eteklerini düzelteren Ludivine çabucak yaratığın yanından uzaklaştı. “Çok dramatik. Kalmak isteseydin kalabilirdin. Seni bir şey yapmaya zorlamazdım.”

“Belki de,” dedi Audric kısık bir sesle, “daha önceden anlaştığımız gibi mutlak bir gereklilik olmadığı sürece zihinlerimize girmeyebilirdin. Öldürmek için yaklaşan insanları bildirmen yeterli olurdu.”

“Abartılı bir şeyler yapılması gerekiyordu,” diye cevap verdi Ludivine istifini bozmadan. “Oraya toplanan herkesin senin gücünü doğaçlama görmesini istedim.” Rielle'ye baktı. “Her ikinizin de. İkinizin gücünün de arkadaşlığının da Celdaria halkına mümkün olduğunca sık hatırlatılması gerek.”

Audric ağzını kıvırdı. Kollarını, göğsünde birleştirdi. “Rielle'nin taca sadık olduğunun ve tacın da ona güvendiğinin hatırlatılması gerek.”

Ludivine'in katı duruşu hafif de olsa yumuşadı. “Kesinlikle.”

“Carduel halkını, onlara yaklaşan tehlike ile savaşmaları için tek başlarına bırakıp kaçtıktan beş dakika sonra bu mesajın etkisinin kaldığını sanmıyorum,” diye patladı Rielle.

“Carduel'deki tehlike sana yönelikti, onlara değil,” dedi Ludivine, Rielle'ye sakince bakarak. “Ateş sınavından bu yana Corien seninle ilk defa konuştu. Öyle değil mi?”

Rielle, Audric'in bakışlarını üzerinde hissetti. Yüzü kızarmıştı. Çenesini havaya kaldırdı ve gözlerini kırpmadan Ludivine'e baktı. “Evet. Zihnimden tamamen çıkmıştı.”

Bu, Rielle'nin kalbinde çok fazla çözülmesi gereken birbirinden farklı duygu yaratan bir gerçektir.

“Ayrıca bugün seninle o adam aracılığıyla konuşması bir duyuruydu.” Ludivine, Rielle’nin eline dokundu. “Geri döndüğünü ilan ediyor. Hemen olmasa bile çok yakında... Yani, hayır, kaçtığımız için pişman değilim. Seninle Corien arasına mesafe koymak, seni ve diğer herkesi korumak için yapabileceğim en önemli şeylerden biri.”

“Kaçışımız, onun dönüşünden korktuğum izlenimi verse bile mi?” diye itiraz etti Rielle. “Savunmasız olduğumu ve ondan kolaylıkla etkilenebileceğimi düşünmez mi?”

Zaten öyle değil misin, dedi Ludivine nazikçe.

Rielle içinde biriken öfke, pişman olacağı bir şekilde ortaya çıkmadan önce oradan uzaklaştı.

Yaprakları titreyen bir meşe ağacının gövdesine elini yasladı. Aşağıdaki vadiye baktı. Boş ve yemyeşildi. Ağaçlıklı alanlar koyu yeşil yamalar gibi görünüyordu. İncecik nehrin kenarında ıssız bir yol ve ufukta küçük bir köy vardı. Uzakta, başkent Âme de la Terre’in güney ucunda Varisyan Dağları ağırbaşlı bir şekilde öğleden sonra göğüne doğru yükseliyorlardı.

Uzunca bir süre kimse konuşmadı.

Sonunda Audric boğazını temizledi. “Her ne kadar senin eylemlerini onaylamasam da yaptıkların bizim işimize yarıyor olabilir. Lu karışmasaydı, korkunç bir sahneye neden olmadan oradan nasıl uzaklaştırdık bilemiyorum,” dedi kuru bir sesle.

Audric cebinden bir kâğıt parçası çıkartıp açarken, Rielle omzunun üstünden ona baktı.

“O ne?” diye sordu Rielle. Sonra hatırladı. “Uşağın sana bir mesaj getirmişti. Kuzeyden olduğunu söylemişti.”

Birkaç adım ötedeki Ludivine kasıldı. Bakışları önce bulanıklaştı sonra berraklaştı. Sert bir şekilde Audric’e döndü.

Audric, Ludivine konuşmadan önce, “Evet, kuzeyden,” diye karşılık verdi. “Borsvall Prensi Ilmaire’den gelen bir mesajdı. Prenses Runa’nın ölümünden beri onunla gizlice mesajlaşıyorduk. Prensesin ölümü ve diğer konular hakkında.”

Ludivine onu dikkatlice izliyordu. “Bu akıllıca mı?”

“Bizim haberleşmemizi bilmiyor olmana şaşırdım,” dedi Audric. Sesinde acı bir ton vardı.

Ludivine’in omuzları dikleşti. “Kesinlikle gerekli olmadıkça zihnine girmeyeceğimi söylemiştim ve bunda samimiydim.”

Özür dilerim, gerçekten. Ludivine’in sesi, Rielle’ye mahcup ve yumuşak geldi. *Seni Carduel’den uzaklaştırmak yanlış bir hareketti. Corien’i o adamın yüzünde görünce korktum. Üzgünüm.*

Fakat Rielle’nin onu şımartacak sabrı yoktu. “Prens Ilmaire neden sana ölü kız kardeşi hakkında mektup yazıyor?” diye sordu Audric’e.

“Sınır kışlalarımıza saldıran şey her ne ise Borsvall’e de saldırıyor,” diye cevap verdi Audric. “O da benim gibi katliamı durdurmak ve nedenini öğrenmek istiyor. Ülkelerimiz eskisi gibi müttefik değil ama hem Ilmaire hem de ben o günlerin geri gelmesini istiyoruz. Dolayısıyla Ilmaire mektuplaşmaya başlamak ve gelecekteki dostluğumuz için bir adım atmak istedi.”

Olacaklara kendini hazırlıyormuş gibi önce Rielle’ye sonra da Ludivine’e baktı. “Bir şey daha var. Haftalardır Borsvall’in batı kıyılarını şiddetli fırtınalar kasıp kavuruyormuş ve durumun ciddiyeti giderek artıyormuş. Şehirleri ve limanları yıkılıp dökülmüş. Ellerinden geldiğince çok vatandaşlarını başkentlerinde korumaya almışlar fakat yiyecek stokları azalmış. Ticari gemilerinin çoğu hasar görmüş. Diğer tüccarlar da Borsvall’in bütün sahillerinden uzak duruyorlarmış.”

Audric durdu. Rielle’ye döndü. “Son mektubunda, bizden yardım istiyordu. *Senden* yardım istiyordu.”

Ludivine kuşkulu bir ses çıkardı ama Rielle onu duymazlıktan geldi.

“Prene güvenebilir miyiz?” diye sordu.

“Bence güvenebiliriz. Onun karakteri hakkında duyduğum her şey, bu mektupların içeriği, yazım biçimi ve iletmeye çalıştığı fikirleri ile örtüşüyor. O, barış istiyor.”

Ludivine kafasını salladı. “İnanç başka bir şey, Audric. İki ülkenin tarihine bakılınca, bazıları senin ülkeneye ihanet ettiğini düşünebilirler.”

“Ben bunun diplomasi olduğunu düşünüyorum,” dedi Audric sertçe. “Liderler olarak dost olup olmadığımıza bakmaksızın bir ülkenin masum halkına yardım etmenin doğruluğundan bahsetmiyorum bile.”

Rielle, Audric'e gülümsedi ve başını salladı. Audric'in yüzünü, kendi yüzüne yaklaştırdı. Dudaklarını yaslayarak “Böyle şeylerden bahsederken yüzün ciddileşip alnın kırışıyor ve ben seni öpmek için kendime hâkim olamıyorum,” diye mırıldandı.

Audric, Rielle'nin bileklerini kavradı. Nabzının attığı noktalara dudaklarını sürdü. “Hoşuma giden bir avuntu.”

“Audric,” dedi Ludivine yavaşça. “Neden böyle bir şey yapmak istediğini anlıyorum ancak akıllıca olmadığını düşünüyorum. Ilmaire dost olabilir fakat çevresindeki insanlar hakkında garanti veremeyiz. Babası, danışmanları, kraliyet ordusuna komuta eden kız kardeşi...”

Rielle ansızın Ludivine'in çocuk kandırmaya çalışmış gibi temkinli bir sesle konuşmasına tahammül edememeye başlamıştı.

Audric'e döndü ve “Derhal gideceğiz,” dedi. “Onlara yardım edeceğiz ve eğer bu bir ihanetse onurlu bir şekilde cezamı almak için annenin ve konseyin karşısına çıkarım.”

Audric'in ciddi yüz ifadesi, Rielle'nin kızarmasına neden olan bir hayranlığa dönüştü. “Sonra da ceza uygulamaya cüret edenleri tehdit mi edeceksin?”

Rielle hafifçe somurtarak ellerini çekti. “Sanki kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun.”

“Tam aksine,” diye cevap verdi Audric, parmaklarını Rielle’nin parmaklarına geçirerek. “Neşe verici buluyorum.”

Kendine yakında evde olacaklarını, kanamasının duracağını, bütün gece hiç rahatsız edilmeden Audric’e sahip olabileceğini hatırlatan Rielle, zafer kazanmışçasına gülümseyerek Ludivine’e döndü. “Evet? Sen de geliyor musun yoksa burada kalıp ormanda surat asmaya devam mı edeceksin?”

Ludivine kaşlarını çattı. “Döndüğümüzde Tal çok öfkelenmiş olacak.”

“Tal ile başa çıkabilirim.”

“Başyargıç’tan söz etmiyorum bile.”

“Onunla da başa çıkabilirim.” Rielle, Audric’in kenetlediği parmaklarına basarak Atheria’nın sırtına bindi. “Herkesle başa çıkabilirim.”

Üçü birden bir kez daha devasa yaratığın üzerine çıkana dek Ludivine hiç konuşmadı.

Sonra alçak bir sesle, “İlk sorun belirtisinde, her ikinizi de kontrolünüm altına alırım ve eve döneriz,” dedi.

Rielle arkasına dönüp Ludivine’e baktı ve “Böyle bir şey yaparsan, sen de en az Corien kadar kötü olursun,” diye bağırdı.

Ludivine’nin kan beynine sıçramıştı. Ama Rielle, onun cevap vermesini beklemedi. Öne doğru uzandı ve parmaklarını Atheria’nın yelesine geçirdi.

“Uç Atheria,” diye emretti. Griffon, ağaçların arasından tepenin kenarına doğru koştu, kanatlarını açtı ve kendini bıraktı. Audric, Rielle’nin karnına sardığı kollarını sıktı ve ensesinden öptü.

Özür dilerim Rielle, diye fısıldadı Ludivine. Duyduğu pişmanlık, bir özür denizi gibi Rielle’yi kuşatıyordu. *Haklısın. Tabii ki öyle bir şey yapmayacağım. Ben onun gibi değilim. Sadece...*

Endişeleniyorsun.

Ludivine perişan bir halde başını salladı. Rielle zihin gözüyle Ludivine'nin solgun yüzünü, çizgi haline almış ağzını görebiliyordu. *Endişeleniyorum.*

Ben de seni bunun için seviyorum.

Rielle, evde olduklarını, Baingarde'de Audric'in odasında, yıllar öncesinde, dünya henüz böyle tuhaf ve korkutucu bir hale gelmeden önce yaptıkları gibi ateşin başında oturduklarını hayal etti.

Bu hayali, Ludivine'e de yolladı. Ludivine'nin cevap olarak iç çektiğini ve titreyen sesiyle fısıldadığını duydu: *Teşekkür ederim.*

Ilmaire, Borsvall'in başkenti Styrdalleen'in yakınında bir sahil köyünde buluşmak istemişti. Atheria bodur ağaçlarla çevrili düz bir tepeye indi. Rielle, burnunu öptükten sonra onu yakındaki sık bir ormanlığa yolladı. Tanrısal bir yaratığın görüntüsünün, henüz işe başlamadan önce diplomatik çabaları mahvedebileceğine karar vermişlerdi.

Köyün kurulduğu arazi perişandı. Çamur nehirleri, bir zamanlar yol ve otlak olan yerleri yok etmişti. Sadece yıkık birkaç bina kalmıştı. Sahildeki kum tepecikleri dümdüz olmuştu. Hava nemli ve kasvetliydi.

Bütün sahil çamur ve yıkıntı içindeydi: parçalanmış tabaklar, yere devrilmiş vücutlar, çürüyerek karamış kıyafetler, denizin soldurduğu tablolar, çiftlik hayvanlarının ve kuşların leşleri. Sahilin yukarısında, tepedeki terk edilmiş taş evler harap bir haldeydi.

Ama Rielle'nin dikkatini çeken deniz oldu. Yakındaki dağların dibine gizlenen başkent, fırtına sarısı bulutlarla kaplı gökyüzünün altında, uzun ve beyaz bir şekilde yükseliyordu. Dağların önünde siyah bir halı gibi uzayıp giden deniz öfkeli

ve sağır ediciydi. Dalgalar hırsla kayalık sahili dövüyorlardı. Beyaz köpükler, liman boyunca yayılan evlerin boyuna erişiyorlardı. Limanın yanındaki alçak rakımlı yerler tamamen yıkılmıştı. Ufukta, daha fazla fırtına tehdidi taşıyan kara bulutlar belirmişti.

Rielle'nin yanına gelen Audric usulca küfrü bastı. Ludivine de endişeyle gerilmiş yüzüyle onlara katıldı.

“Umarım, köylüler zamanında yükseklerle kaçmayı başarabilmişlerdir,” dedi Rielle. Rüzgâr, sesini neredeyse tamamen yutuyordu. Hava, tuz ve toz yüklüydü. İnce kum tanecikleri sertçe tenine batıyordu.

“Bazıları başardı,” dedi yabancı bir ses. “Fakat hepsi değil.”

Rielle arkasını döndü ve zarif duruşlu, zayıf bir adamla karşılaştı. Adam, taş kolonlarından ve obsidyen kapılara oyulmuş kurt figürlerinden, Rielle'nin o köydeki Gecenin Evi olduğunu tahmin ettiği yerde duruyordu. Adam solgun tenli, sinekkaydı tıraşlıydı. Uzun sarı saçlarını arkada toplamış, deri bir şeritle bağlamıştı. Omzuna bol, beyaz bir pelerin atmış, el bileklerine kalın gümüş bileklikler takmıştı. Rielle, bu bilekliklerin ağırlığını, metallerinin arkasındaki ulu ve sert, geçici ve değişken büyüünün tadını hissedebiliyordu. Bu adam bir rüzgâruçurandı.

“Ilmaire,” dedi Audric, ılık saçarak. Ona doğru yürüdü ve diz çöktü. Rielle ve Ludivine de onu izledi. Audric ayağa kalktı ve Borsvall prensini içtenlikle kucakladı. Ilmaire bu kucaklaşmaya karşılık verdi ancak kolları katı, hareketleri tutuktu. Audric'in omzunun üstünden Rielle'nin gözünün içine baktı. Gözleri mavi ve çöküktü. Birkaç saniye Rielle'ye baktıktan sonra bakışlarını onun arkasında bir yere çevirdi.

Rielle arkasına döndü fakat hiçbir şey görmedi. Sadece tüyler ürpertici köy, rüzgârın dövdüğü, tuz kaplı tepeler vardı. Onların da arkasında ışıldayan başkent. Karanlık deniz ve karanlık gökyüzü...

Sert bir kayaya tırnağını sürtermişçesine hassas, tedirgin eden bir duygu Rielle'nin vücudunu sarmaya başladı.

Lu? Duygunun bir yansımasını Ludivine'nin olduğu tarafa yolladı.

Biliyorum, diye cevap verdi Ludivine. *Doğru olmayan bir şeyler var. Dikkatli ol.*

Audric'ten uzaklaşan Ilmaire, "Fırtınalar başladıktan sonra ancak bir saat kadar kesildiler. Doğal değiller. Durmak bilmiyorlar," dedi. Sesi derinden geliyordu. Rielle ona yakından bakınca, yüzündeki bitkinliği, gözlerindeki tekinsizliği gördü. "Tüm umutlarımızı yitirmiş olmasaydık, sizden böyle tehlikeli bir yere gelmenizi istemezdik, Audric."

"Üçümüz de tehlikelere alışık olduğumuz için şanslısınız." Audric, Ludivine ve Rielle'yi işaret ederek yanına çağırdı. "Leydi Ludivine Sauvillier, annemin yeğeni ve ..." Yüzünde yumuşak bir ifade ile Rielle'nin elini tuttu. "Leydi Rielle Dardenne, Güneş Kraliçesi ve benim çok sevgili arkadaşım."

"Ve senin sevgilin," diye bağırdı yeni bir ses. İnce, hiç durmayan rüzgâr gibi sert bir kadın sesiydi bu. "Yoksa biz Borsvall'daki basit barbarların, dünyadaki dedikoduları öğrenemeyecek kadar köşeye atılmış olduğumuzu mu düşünüyordunuz?"

Yıkılmış tapınağın gölgelerinin içinden genç bir kadın çıkmış Ilmaire'nin yanında durmuştu. Atletik yapılı, aksi, Ilmaire kadar uzun kadının her hareketinden enerji fışkırıyordu. Her ikisinin de teni solgundu, zarif çeneleri ve burunları vardı, sarı saçlarını sıkıca bağlamışlardı. Kadının uzun kürk paltosu yeri süpürüyordu. Onun altındaki deri yecek, bir zırh kıyafetine benziyordu.

Rielle, kadının Prens Ilmaire'nin ikiz kardeşi Leydi Ingrid Lysleva olduğunu tahmin etti. Audric, ikiz kardeşlerin yirmi bir yaşında olduklarını söylemişti. Kadın, Borsvall ordusuna komuta eden en genç kumandandı.

Ludivine selam vermek için başını öne eğdi. Yüzü allak bullak olmuştu. *Bir şey akıllarından geçenleri okumama engel oluyor.*

Rielle, Ingrid'in yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeye kızdı. "Her kimseniz, kendinizi tanıtma şekliniz çok ilginç."

Audric nazikçe Rielle'nin koluna dokundu. "Leydi Ingrid? Bugün bize eşlik edeceğinizi bilmiyordum."

Ingrid'in gülümsemesi duygusuzlaştı. "Bilmediğiniz çok şey var, Ekselansları."

Ingrid daha sonra öfkeyle Borsvall dilinde bir şeyler bağırmaya başladı.

Ludivine, "Hayır!" diye bağırdı ve kendini Rielle'nin önüne attı.

Deri ve kürk giymiş bir düzine asker, çalılarının içinden yarı yıkılmış tapınak çatısındaki denizin aşındırdığı heykellerin altından dışarıya fırladı ve çevrelerini sardılar. Kılıçları ve baltaları parıldıyordu.

"Ingrid, dur!" diye bağırdı Ilmaire. Ardından Borsvall dilinde birkaç sert emir verdi.

Fakat askerler onu dinlemiyorlardı. Korkunç gerçek, Rielle'nin kalbine saplandı: Bu askerler prenslerine değil, kumandanlarına sadıklardı.

Audric, Illumenor'u çekti. Kılıç o kadar parlaktı ki Rielle gözlerine siper yapmak zorunda kaldı. Rüzgâruçuran büyüyle şiddetlenen sert bir rüzgâr saldırganlarına karşılık veremeden önce Rielle'yi yere devirdi. Kafasını sert bir şekilde taşa çarpmıştı. Audric'in çığlığıyla Illumenor'un ışığı söndü.

Rielle çevresine bakındı, görüşü bulanıklaşmıştı. Bir asker Ludivine'i yakalamış kollarını arkaya doğru büküyordu. Rielle güçlükle ayağa kalktı. Avucundan öfkeyle kıvılcımlar çıkıyordu. Dağ rüzgârları hızla parmaklarının çevresinde

toplanmaya başladı. O sırada Ingrid kükredi, "Hemen şimdi dur, yoksa onun boynunu uçururum!"

Rielle yavaşça döndü ve içini dehşet kapladı.

Audric dizlerinin üstündeydi. Ingrid onun arkasında durmuş, kendi kılıcını boğazına dayamış ve ellerini gaddarca saçlarına geçirmişti. Rielle, Audric ile göz göze geldi. Audric elinden geldiği kadarıyla kafasını iki yana salladı.

Askerler Rielle'nin üzerine çullandılar, kollarını tuttular ve iki yanında zapt ettiler.

Ingrid vahşi bir şekilde gülüyordu. "O güçlerini bizim üstümüze yollamayı aklından bile geçirme, Güneş Kraliçesi. Yoksa sevgilini, senin gözlerinin önünde parçalara ayırırım!"

"Ingrid, durdur şunu," diye araya girdi Ilmaire. Gergin okyanus havasındaki tek sakın şey onun sesiydi. "Sen, bu değilsin. Biz, bu değiliz."

"Bizi bu hale onlar getirdiler," diye itiraz etti Ingrid, başıyla Rielle'yi işaret ederek. "Kız kardeşimizi öldürerek. Başka hiçbir ülkenin yüce liderlerine danışmadan, kimsenin adını duymadığı bir kızı Güneş Kraliçesi olarak ilan ederek..."

Rielle'nin kanı öfkeyle kaynıyordu. "Bu ne cüret! Aylar önce krallığınızın askerleri Audric'e saldırdılar. Şimdi de dostluk için ayağınıza gelince bir kere daha mı saldırıyorsunuz?" Öne doğru bir adım attı. Kızgınlıktan başı dönüyordu. "Ona dokunmaya layık değilsiniz. Onu derhal bırakın."

"Bana emirler vermeye devam edersen, hemen şimdi burada gerçek bir savaş başlatacağım."

"Buna zaten oldukça tehlikeli bir şekilde yaklaştınız, Leydi Ingrid," dedi Audric sert bir sesle. Sola doğru bakmaya çalıştı ama Ingrid kılıcı biraz daha bastırdı. "Lu?"

Birkaç adım öteden Ludivine'in ağlamaklı "Buradayım," diyen sesi duyuldu. Bir asker, ellerini arkadan bağlıyordu. Arkasından Ludivine'nin kafasına bez bir çuval geçirdi. Ludivine ürkütücü bir çığlık attı.

“Lu?” Audric, Ingrid’in ellerinden kurtulmaya çalışarak bağırdı.

Ludivine boğuk bir sesle konuştu, “Ben iyiyim. Lütfen Audric, onları daha fazla kızdırma. Her şey yolunda.”

Sakin ol, dedi Ludivine. Melek sesi çok daha sakindi. Ilmaire hâlâ bizim arkadaşımız ve müttefikimiz.

Bunun bize hiçbir faydası yok. Askerleri bile onu dikkate almıyorlar, dedi Rielle öfkeden kudurarak. Onların zihinlerinin kontrolünü eline geçir. Bizi bırakmalarını sağla.

Yapmayacağım.

Ludivine...

Hayır, Rielle. Henüz bu kadar acil bir durum yok. Onların dostluklarını kazanma ihtimalimiz hâlâ var.

Rielle tırnaklarını avuçlarına geçirdi. Audric güvende olduğu an, Ilmaire, kız kardeşi ve askerlerini, tüm o kokuşmuş krallıklarını yakıp toprağa gömeceğim.

Yapmayacaksın, dedi Ludivine sert bir şekilde. Bu, tam da Corien’in istediği şey. Seni daha kolay yok edebilmek için ülkeleri bölecek savaşlar çıkartmak.

“Ilmaire, bu ne demek oluyor?” diye bağırdı Audric. “Biz buraya sana yardım etmeye geldik!”

Ingrid, Audric’in yüzüne tükürdü. “Yardıminız batsın. Sizin yardımınıza ihtiyacımız yok!”

“Savaş, uluslarımızı birbirine düşürür. Ülkelerimiz arasındaki eski, kötü kan davasını unutmali ve askerlerimizi öldüren her ne ise ona karşı birleşmeliyiz. Sizin sahillerinizi yerle bir eden fırtınalar tesadüf olmaz.” Rielle’ye baktı. “Kehanet...”

Ingrid, Audric’in omurgasına tekme attı. Sonra da ağzını, Audric’in şakağına dayadı ve Rielle’ye gaddarca gülümsedi. “Değerli kehanetinizi, benim kız kardeşimi öldürmeden önce düşünmeniz gerekirdi,” diye söylendi.

Audric'in yüz ifadesi öyle acımasızdı ki Rielle onu tanımakta güçlük çekiyordu. "Kumandan Lysleva, Prenses Runa'nın ölümünden Celdaria sorumlu değildir."

Ama daha Ingrid cevap vermeye fırsat bulamadan Borsvall askerlerinden biri tiz bir çığlık attı. Onu diğerleri takip etti. Ludivine'i tutan asker, onu sertçe bıraktı. Ludivine ileriye doğru sendeledi. Ayakları taşlara takılıp yere düştü. Rielle, Ludivine'nin yanına koştu ve yerden kalkmasına yardım etti. Sonra başını kaldırıp askerlerin işaret ettikleri ufka baktı. Çılgınca sesler birbirine karışıyordu. Hepsinin yüzü korkudan bembeyaz olmuştu.

Rielle'nin görüşünü gölgeleyen öfke azaldı.

Ufukta siyah bulutların oluşturduğu hat, aslında bulut değildi.

Bu, kıyıya hızla yaklaşan dev bir dalgaydı. Devasa yüksekliği, gökyüzünü karartıyordu. Rielle bu mesafeden bile dalganın dağları aşabileceğini ve başkenti bir çırpıda yok edebileceğini görebiliyordu.

Zihni açılmıştı. Engellemesi gereken, herkesi korkutan felaketi görünce küçük bir telaş vücudunu alevlerle sardı.

Ama Rielle bu durumu umursayıp umursamadığından emin değildi.

Şimdi yap, diye üsteledi Ludivine. Rielle'nin zihninin içindeki varlığı şiddetli ve sabırsızdı. *Bu, onların bağılıklarını kazanmak için mükemmel bir fırsat.*

O sırada, uzaktan, kıvrılan ve nazlanan bir ses, Ludivine'nin söylediklerini tekrarlardı: Şimdi yap. Bu, onlara karşılaştıkları kadının gücünü göstermek için mükemmel bir fırsat.

Ludivine buz kesti. Marifetli parmaklarıyla Rielle'nin zihninin kapılarını kapatmaya başladı.

Ancak Rielle kaskatı kesilmiş, onu tatlılıkla okşayan sinsi sese hızla kapılmıştı. *Neredesin?*

Corien cevap vermedi.

Ingrid, askerlerine Borsvall dilinde bağılıyor, korku dolu çığlıklarını susturuyordu. Ilmaire ona doğru koştu. Ama sözleri rüzgâr tarafından yutulmuştu. Ingrid, önce Rielle'ye sonra Audric'e baktı. Audric'i hâlâ kendi kılıcıyla zapt ediyordu. Sonra yeniden Rielle'ye baktı.

Kaşlarını çatarak Audric'i serbest bıraktı. Göz göze gelmemeye çalışarak, Illumenor'u ayağa kalkan Audric'e verdi.

Audric, soğuk ve sert bir ifadeyle kılıcını aldı. Hemen Rielle'nin yanına koştu.

Rielle, Audric'e sırtını dönmüştü. "Benden bunu isteme. Yapmayacağım."

"Buraya, bunun için geldik," diye ısrar etti Audric, Rielle'nin önüne geçerek. "Onlara yardım etmeye geldik."

"Bu, onlar bize saldırmadan ve boğazına bir kılıç dayamadan önceydi. Benden, seni neredeyse öldürecek olan insanlara yardım etmemi isteme."

Eğer yardım etmezsen, Borsvall ile dostluk şansımız sonsuza kadar yok olur, dedi Ludivine çabucak.

Ilmaire dikkatli bir şekilde yanlarına yaklaştı. "Audric, bugün burada olanlar için senden nasıl özür dileyebileceğimi bilmiyorum."

"Dileyemezsin," diye bağırdı Rielle, Ilmaire'ye dönerek. "Eğer Audric ve Ludivine benden aksini istemeselerdi, seni ve kız kardeşini çoktan yakıp küle çevirmiştin."

"Lütfen, Leydi Rielle," diye bağırdı Ilmaire. Fırtınanın korkunç ışıkları, adamın yüzünde solgun gölgeler oluşturuyordu. "Hükümdarlığımdaki durum... Biraz karışık. Fakat halkımın içinde bulunduğu kötü durum oldukça basit." Rielle'nin gözlerinin içine baktı. Kelimeleri umutsuzluk nedeniyle ağırlaşmıştı. Dağlardaki beyaz şehre baktı. Tarkstorm kalesinin dar fildişi kuleleri, inci kolye gibi dağa sıralanmış caddeler. "Eğer onları kurtarmazsan, ölecekler."

Rielle, Ilmaire'ye arkasını döndü. Bir saniye daha yüzüne bakarsa, dayanamayıp yumruğu patlatacaktı. Gökyüzü yarılmış, gri sicimleri andıran bir yağmur yağmaya başlamıştı.

“Onları kurtarabilme fırsatımız varken şimdi yüzüstü bırakırsak,” dedi Audric hızlıca, “kesinlikle bir savaş başlar.”

“Onlar, bize saldırdıkları zaman savaşa davetiye çıkarttılar,” diye karşılık verdi Rielle. “Senin hayatını tehdit ettikleri zaman savaşa davetiye çıkarttılar.”

“Ama eğer onların başkentlerini kurtarırsan, bizim barış şartlarımızı kabul etmekten başka şansları kalmaz.” Audric boşa kalan eliyle Rielle'nin yüzünü tuttu. Yağmur, Audric'in esmer buklelerini alnına yapıştırmıştı. “Seni kraliçe olarak kabul ederler.”

Rielle, Audric'e bakınca, gözleri öfkeli gözyaşları ile doldu. Audric'in haklı olduğunu biliyordu, bunu biliyordu. Yine de bu insanların vücutlarının suya kapılıp gittiğini, kafatasları parçalanana dek dağlara çarptıklarını hayal etti. Dalga şehirlerini dümdüz ettiğinde ve ailelerini boğduğunda yaşayacakları üzüntüyü hayal etti. Tek hissettiği şey mutluluk oldu.

Audric haklıydı. Eğer bu fırsatı şimdi kaçıırırlarsa Audric onu asla bağışlamazdı.

Rielle ıslık çalarak Atheria'yı çağırdı. Birkaç saniye sonra şahin çılgınlığına benzer sesiyle Griffon yanlarına kondu ve Rielle'nin ayaklarının dibine diz çöktü.

Rielle, Audric'in kenetlediği ellerine bastı ve Atheria'nın sırtına tırmandı. Ilmaire ve Ingrid'e son bir bakış atıp, tanrısal yaratığın üstüne at biner gibi binmesini korkarak izlediklerini görünce memnuniyet duydu. Islanmış kürklerinin içinde ne kadar küçük ve acınası görünüyorlardı.

Onlara söylemek için can attığı korkunç şeyleri yuttu, yüzünü üstlerine doğru gelen dalgaya çevirdi ve Atheria'ya uçmasını emretti.

ELIANA

“Astavar’ın başkenti Vintervork, iyi korunan bir şehirdir. Sınırlarından içeriye sızmak zordur. Buzul göllerle dolu, yoğun ormanlık dağların arasındaki yüksek bir vadide bulunmaktadır. Yakınında bulunan Karajak Koyu’nun suları yılın büyük bir kısmında buz ve taşlar yüzünden darmadağınık olur. Aslında Astavar’ın fethedilmesini imkânsız kılan element budur. Yıllarca kapılarına dayandık, yine de sapasağlam duruyorlar.”

—Majesteleri Ölümsüz İmparator’a, imparatorluk donanmasının komutanı Amiral Ravikant’tan gelen rapor

Ertesi sabah, krallık konsey salonunda Eliana sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı ve kaşlarını çatarak cilalı masada kendine baktı.

“Bu elbiseden nefret ediyorum,” diye mırıldandı.

Yanındaki sandalyede oturan Remy, kralları, onlara refakat eden kraliçeleri, Astavar ordu komutanlarının ve danışmanlarının geçidini izlerken heyecanla titredi. Sandalyesinde zıplamaya başlarsa Eliana hiç şaşırmayacaktı.

“Sen elbiseleri seversin,” diye itiraz etti Remy.

“Başka elbiseleri seviyorum. *Bu* elbiseden nefret ediyorum.”

Remy’nin diğer tarafında oturan Hob uzanarak ona baktı. “Neden? Güzel bir elbise.”

“Benim için fazla şık.” Eliana, elbisenin üst kısmındaki karmaşık işlemeleri, satenle süslenmiş lacivert kadife eteği işaret etti. “Aşırı süslü.”

“Bir kraliçe için uygun bir elbise,” diye belirtti Hob.

“Ben kraliçe değilim.”

“Tabii ki öylesin,” dedi Remy. Sandalyesinin ucunda oturuyordu. “Sen, Güneş Kraliçesisin.”

Eliana, Remy’ye bir daha asla öyle söylememesini bağışlamak için kendini zor tuttu. Navi’nin önceki gece attığı delice çılgınlıkların hatırası, gördüğü kâbusun etkileriyle birlikte devam ediyordu. Remy’nin Simon’ın anlattığı kadere olan inancı, o kaderin şiddetli ağırlığı, yüzyıllardır mırıldanan dualar, Eliana’yı nefessiz bırakıp midesini bulandırıyordu.

Kendini köşeye sıkışmış hissediyordu.

Navi’nin saldırısı yüzünden kafatasının hâlâ zonkladığını söylemeye gerek bile yoktu. Saçlarını kabuk bağlayan kesigi gizleyecek şekilde taramıştı. Böylece her şeye karışan isyancı yüzbaşılardan sorularıyla onu rahatsız etmelerini engellemişti. Ancak yarayı gizlemek, kendi huzursuzluğunu ve içinde köpüren endişeleri azaltmıyordu. Bu kırılganlık, bu ince sızı, korkunç, yeni bir gerçekliğin başlangıcıydı.

Kraliyet kâtibi tokmağını masaya vurunca Eliana sıçradı.

Kâtip, “Konsey toplantısı başlamıştır,” diye duyurdu ve tutanağı yazmaya başladı.

İşıldayan kahverengi teni, grileşmeye başlayan siyah saçlarıyla ince ve uzun Kral Tavik, odada toplananlara sıcacık gülümsedi. Ancak gözlerinin arkasındaki gölgeler ve ağzının kenarındaki çizgiler, onun gerçek ruh halini gösteriyordu. Eliana’nın boynuna, Navi’nin ellerinin neden olduğu çürüklere baktı.

Eliana bakışlarını kaçırmadı ancak bir fular takmamış olmaktan pişmanlık duydu. Buradaki herkes, önceki gece olanları biliyordu. Onlara bunu hatırlatacak bir şey göstermemek iyi bir davranış olurdu.

Nazik bir insan bunu düşünebilirdi.

Boğazındaki düğümü yutkunarak geçirmeye çalıştı. Elinden geldiğince normal bir yüz ifadesi takınmayı denedi.

“Herkes günaydın,” diye başladı Kral Tavik. “Doğrudan konuya girmemin sizin için bir sakıncası olmadığını umarım. Sizin de hatırlayacağınız gibi, Prenses Navana’nın getirdiği bilgiye göre daha küçük ikinci bir imparatorluk donanması, Ventera’nın kuzey batısından yola çıkıp bizi güney sınırlarımızdan, Ulioqua Nehri’nin ağzının yakınlarından vurmayı planlıyordu. Savunmamızın, bahsedilen bu donanmayı bertaraf ettiğini öğrenmek sizi memnun edecektir. Yedi savaş gemisi batırıldı. Kalan dördü de Ventera’ya geri döndü.”

Masanın çevresinden kutlama mırıltıları yükseldi. Kraliçe danışmanlarından biri, Komutan Lianti Haakora’nın sırtına vurdu. Komutan gergin bir şekilde, Remy’den gözlerini ayırmadan gülümsedi.

Komutanın yüzündeki ifade Eliana’nın tüylerini diken diken etmişti. Ellerini kucağında yumruk yaptı.

Simon sandalyesinde arkaya yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. “Şans...”

Kral Eri kaşlarını çatı. Kısa boylu, kaslı, soluk benizli, koyu siyah saçlı bir adamdı. “Eklemek istediğin bir şey mi vardı, Simon?”

“İki gün içinde imparatorluk donanmasının bütün gemilerini bertaraf edebilmeniz nasıl da bir şans,” dedi Simon.

“Navi’nin istihbaratı doğru ve eksiksizdi,” diye cevap verdi Kral Eri. Sesinde üzüntü kırıntıları vardı. “Evet, şanslıydık ama aynı zamanda iyi de hazırlanmıştık.”

Simon başını iki yana salladı. “Bu, çok kısa ve çok kansız bir çatışma oldu. Sizi deniyorlar, sizi sahte bir güvenlik algısıyla uyutuyorlar.”

Kraliçe refakatçisi Leydi Ama ellerini masanın üzerinde birleştirdi. “Ne amaçla, Yüzbaşı?”

Eliana, Leydi Ama'ya bakmamaya çalışıyordu. Leydi Ama'nın yüzü, Navi'nin yüzüne benziyordu. Zarif ve ince kemikler, ela gözler, kumral bir ten, dolgun ve etkileyici bir ağız... Eliana bunun yerine Simon konuşurken yüz ifadelerini okuyabilmek için masanın çevresinde toplanan subaylara baktı. Kâtip, kalemi neredeyse uçuyormuşçasına kâğıda bir şeyler karalıyordu. Birkaç danışman notlar alırken diğerleri de odanın çevresinde duruyor, bir takım kâğıtlar karıştırıyorlardı.

Komutan Haakorat sandalyesinde kaskatı bir şekilde oturmuştu. Rahatsız edici bakışları Remy ile Hob arasında gidip geliyordu. Bakışlarını ona çevirince, Eliana meydan okurmuşçasına Hob boğazını temizleyip de dikkatini dağıtana dek gözlerini kaçırmadan adama dikti.

“Sizi oyalamak için,” diye cevap verdi Simon, Leydi Ama'ya. “Gücünüzü dağıtmak için. Sizi savunmasız yakalayabilmek için.” Omuz silkti. “Birçok nedeni olabilir. Ama bilinmesi gereken tek şey, bu son zaferin, imparatorluk tarafından hesaplanmış bir kayıptan başka bir şey olmadığıdır.”

Kraliçenin refakatçisi hemen atıldı. “Evet, Tanrı bizi bir an bile kutlama yapmaktan korusun.”

Eliana bir kere daha Komutan Haakorat'a baktı. Adam oldukça telaşlı görünüyor, sandalyesinde kıpırdanıyor, parmaklarını masaya vuruyordu.

Danışmanlarından biri yanına koştu. “Size bir bardak su getireyim mi, lordum?”

“Hayır,” diye mırıldandı komutan Remy'ye bakarak. “Suya ihtiyacım yok.”

O sırada Kral Tavik, “Haklı olsan bile sonbahar geliyor, kış da arkasından kovalıyor,” diye devam ediyordu. “Buz bizi şiddetli saldırılardan korur. En azından ilkbahar karları eritene dek... Önümüzdeki birkaç ayı askerlerimize talim yaptırıp depolarımızı güçlendirerek geçiririz...”

Simon küçümseyerek dudaklarını büktü.

Kral Eri sertçe, “Kâhin’in sağ kolu olabilirsin, ama bu sarayda bir misafirsin, Yüzbaşı. Bu toplantılara saygı göstermek zorundasın, aksi halde burada hoş karşılanmayacaksın.”

Simon başını eğdi. “Burada hiç kimsenin dile getirmediği, büyük bir tehlike olduğunu ifade etmek zorundayım. En azından geldiğimiz dokuz gündür dile getiren olmadı...”

“Peki, neymiş bu tehlike?” diye sordu Kral Eri.

“Kaavlan Geçidi.”

Masanın etrafından gülüşmeler duyuldu.

“Araştırma gemilerimiz, geçidin buzla kaplı olduğunu bildirdiler,” dedi Leydi Ama. “Buz oldukça kalın ve önümüzdeki aylarda daha da kalınlaşacak. Gemiler, binlerce kilometre boyunca saray büyüklüğünde buzdağlarını yarıp geçemezler, Yüzbaşı. İmparatorluk gemileri bile bunu yapamaz.”

“Onların gemiye ihtiyacı yok,” diye itiraz etti Simon.

“Karakuvvetleri mi?” Kral Tavik kuşkularını gizlemiyordu. “Simon, adatroxlar bile bu kadar soğukta hayatta kalamazlar.”

“Kalamazlar mı?”

Komutan Haakorat ellerini sertçe masaya vurarak birkaç kişiyi yerinden sıçrattı.

“Bağışlayın beni, krallarım, leydim,” diye bağırdı. “Ama aramızda bir çocuk bulunmasını benden başka umursayan yok mu?”

Eliana gülümseyerek arkasına yaslandı. Sonunda asabi enerjisini yönlendirebileceği bir hedef bulmuştu. Öfkeden kıpkırmızı olmuştu. “Ne zaman bir şeyler söyleyeceğinizi merak ediyordum, Komutan. İçinizin öfkeyle kaynadığının farkındaydım ve ne zaman patlayacağınızı merak ediyordum.”

“Sizi eğlendirebildiğime sevindim, Leydi Eliana,” dedi komutan. “Ama bu bir şaka değil. Krallarım, çok değil iki hafta önce bu insanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Sizce bu hassas konuları onların önünde konuşmak akıllıca mı? Hele de içlerinden biri, canı istediğinde sırları etrafa saçabilecek bir çocuksa?”

Remy ayağa kalktı, yüzü öfkeden allak bullak olmuştu. “Çocuk olmam, sır saklayamayacağım anlamına gelmez!”

Hob, Remy'nin omzuna dokundu ve onu nazikçe sandalyesine oturttu. “Remy yüzünden endişelenmenize gerek yok, Komutan. Onun bu odadaki herkes kadar cesur olduğuna bahse girerim, daha fazlası bile olabilir.”

“Ah, bir başka Venteralı yabancından sözler.” Komutan Haakorat elini Hob'a doğru salladı. “Gerçekten çok rahatladım.”

Simon'ın sesi tehlikeli bir şekilde yükseldi. “Ben onlara kefil oldum. Benim sözüm de Kâhin'inki kadar geçerlidir. Bu yetmez mi?”

“Eğer ben olmasaydım, Komutan” diye atıldı Eliana, “zavallı kıçlarınızın, sürünenler tarafından kemirilmiş olacağını ve donmuş bir halde çoktan denizin dibini boylayacağınızı söylemeye gerek bile yok. Eğer tüm bunlar benim sadakatimi ve değerimi kanıtlamaya yetmiyorsa lütfen söyleyin. Böylece ülkeniz bir daha işgal edildiğinde sizin yardımınıza koşmaktansa rahat rahat arkama yaslanıp ayaklarımı uzatırım.” Ayağa kalktı. “İzninizle.”

Koridora çıktı, konsey odasının kapısında bekleyen muhafızların yanından rüzgâr gibi geçti ve doğuya, odasına bulunduğu yöne doğru gitti.

Arkasından hızlı hızlı ayak sesleri geliyordu.

“Buradan gitmeliyiz,” diye mırıldandı Simon, yanına gelerek. “Mümkün olduğunca çabuk.”

Söyledikleri şaşırtıcı şeyler değildi ama yine de Eliana duyunca içinde bir dehşet hissetti. Gitmek. Nereye gitmek, ne yapmak?

“Navi düzelinceye kadar hiçbir yere gitmeyeceğim,” dedi Eliana.

“Navi iyileşmeyecek,” diye duygusuzca cevap verdi Simon. “Fidelia hekimlerinin dönüşüm yöntemlerini başlatmadıklarını düşünmüştük. Belli ki yanılmışız. Vücudu

mutasyona uğradı, sonsuza dek değişti. Bunun için bir tedavi yok.” Simon’ın sesi yumuşadı. “Navi daha da kötüleşmeden buradan gitmemiz, sen ve Remy için en iyisi olacak.”

Eliana’nın gözleri yaşlarla doldu. Konuşmadan, tam karşıya baktı. Gözleri ile zeminde delikler açabileceğini hayal etti.

Simon yeniden konuşmaya başlamadan önce birkaç dakika sessizce yürüdüler. “Sana aldığım kitapları okudun mu?”

“Bazılarını,” diye cevap verdi Eliana, çenesini havaya kaldırarak.

“Hepsini değil mi?”

“Hayır.”

Simon sertçe nefesini bıraktı. “En azından işaretlediğim bölümleri okudun mu?”

“Bazılarını.”

“Hepsini değil mi?”

Eliana gülümsedi. “Sinirlenmiş gibisin.”

Simon, Eliana’nın önüne geçerek onu durdurdu. “Peki, gücün ne oldu?” diye sordu, Eliana’nın yüzünü inceleyerek. “Yeniden ortaya çıktı mı, ufak bir an için bile olsa? Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Bilmiyorum ve hayır! Bu sorgulama başlayana kadar kendimi çok daha iyi hissediyordum.”

Simon ne kadar ısrarcı bakarsa baksın, Eliana sinmemeye kararlıydı. Savaştan sonra kendine geldiği o gece hakkında henüz konuşmamışlardı. Simon ellerinin Eliana’nın yüzünde olduğu ve bağlılık yemini ettiği o gece...

Simon’ın yatağını paylaşmaya ne kadar da yaklaşmıştı.

Bu konuda hiç konuşmamışlardı ve Eliana böyle olmasını tercih ediyordu. Elinden geldiğince de bu suskunluğu devam ettirecekti.

O gece üzüntülü, bitkin ve yalnız hissetmişti. Bir sevgilinin ellerine özlem duymuştu. Bu ellerin yaralı, zalim ve ölümcül olmasının önemi yoktu.

Bir daha asla...

Sonunda Simon dudağını bükerek bakışlarını kaçırdı. "Yapacak çok işimiz var. Savaştan sonra, senin o fırtınandan sonra gücünün tamamen uyanacağını ve onu geliştireceğimizi düşünmüştüm."

Eliana onu arkada bırakarak ilerledi. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için gerçekten çok üzgünüm."

Simon onun peşinden koştu. "Beni bu şekilde hor görmeyen her ne kadar çok çekici olsa da şaşırtıcı ya da verimli olmuyor."

"Kibirli olmamla ilgili değerlendirmeni ne kadar az umursadığımı hayal edemezsin."

Odalarına giden dar koridorun köşesini dönerlerken Simon güldü. "Aslında hayal gücüm sınırsızdır."

Simon'ın sözcükleri, Eliana'nın karnından kollarına sıcak bir ürperti gönderen gizli bir teli titretti. Eliana buna aldırış etmedi. "Gücümü nasıl kullanacağım hakkında alıştırma yapmam gerek, doğru değil mi?"

"Evet, tabii. Ben de seni bunun için yüreklendirmeye çalışıyordum."

"Kesinlikle. Öyleyse bu işi sadece senin eşliğinde yollarda yaptıktan sonra burada, krallığın ordusunun koruması altında, bütün kraliyet kaynakları emrimdeyken Vinterok'ta yapmak benim için daha güvenli."

Simon derin bir nefes aldı. Yeni bir tartışmaya başlayacakmışçasına "Eliana..." dedi. Ama sonra sustu ve Eliana'nın adını söylediği sesi, bir şarkının son dizeleri gibi havada asılı kaldı.

Sesin kulaklarından gitmesi için can atan Eliana, Simon ile yüzleşmek adına ansızın arkasını döndü. "Benim, senin kraliçen olduğumu iddia ediyorsun."

Simon durdu. “Evet.”

“Sen de bir askersin. Benim danışmanım, koruyucumsun.”

“Evet,” diye cevap verdi Simon sakın bir şekilde. “Daima, Eliana.”

“Öyleyse seninle başka bir işim olana dek daha önce yaptığın gibi bana tavsiyeler ver ve hiç şüphesiz yapmaya devam edeceğin gibi beni koru ve yolumdan çekil!”

Eliana bunları söyledikten sonra Simon’ı iterek yanından geçti ve onu loş koridorda tek başına bıraktı.

O gece uyuyamayan Eliana, odasındaki çalışma masasında önünde açık duran eski kitaplarla öylece oturdu.

Simon’ın onun için işaretlediği bölümün açılış paragrafını beşinci kez okumaya çalışarak ufak harflerle yazılmış sayfaya baktı:

Çocuğunun elemental eğitiminden endişelenen ebeveynler, Kilise uygun görür görmez, tapınak yardımcılarının rehberliğinde çocuklarının derslerine başlayabilirler. Tabii ki her çocuğun becerisi kendine özgüdür. Bir çocuk, empirium’a sekiz yaş gibi erken bir yaşta da erişebilir (gerçi bu durum çok nadir görülür ve böyle durumlarda eğitim sadece katı Kilise rehberliğinde verilmelidir). Başka bir çocuk ise, hatta bu çocuk aynı aileden bile olabilir, yıllar sonrasına kadar bir beceri gösteremeyebilir. Asla hiçbir elemental güç sergilememesi de olasıdır. Örneğin Quelbani’nin Mazabat şehrinden genç bir rüzgâruçuran, empirium’a erişemedi ve bu nedenle tanrı vergisi gücünü on yedi yaşına kadar kullanamadı...

Usulca söven Eliana, kitabı çarparak kapattı. Kitaptan kalkan tozlar yüzüne gelince hapşırdı ve bir kere daha yüksek sesle küfrü bastı. Sonra da masanın kendine en yakın bacağına bir tekme savurdu.

“Navi’yi kurtarmanın bir yolunu biliyorum,” diye bir ses geldi tam arkasından.

Eliana hızla arkasına döndü. Bir eli kalçasındaki Arabethe gitse de neler olduğunu anlamıştı.

Karanlık odaya süzülen Zahra’ya, tayfın kendi yüzünün bir buçuk metre ötesinde asılı duran gizemli yüzüne baktı. Zahra’nın vücudu an be an değişiyordu. Önce biçimsiz bir bulut, sonra üç metre uzunluğunda, ışıklı kanatlarıyla sırtından gölgeler çıkan bir meleğin yansımasına sonra da adeta hiçliğe dönüştü.

“Ayrıca,” diye devam etti Zahra, Eliana’nın yorgun zihnine merhem gibi gelen gür sesiyle, “Simon’ın sarayın içinde dikkat çekici bir şekilde öfkeyle dolanıp durduğunu söylemeliyim. Orada iyi iş çıkarttın. Kafasından dumanlar tütmesini izlemekten çok zevk aldım.”

“Gerçekten de Zahra,” diye çıkıştı Eliana, “sırf yapabiliyorsun diye odalara izinsiz süzülmekten vazgeçmelisin. Bu hiç terbiyeli bir davranış değil.”

“Senin gibi mükemmel bir görgü kuralları ve terbiye timsali böyle söyleyince anlamını yitiriyor.”

Eliana gülümsedi, sonra birden kalbi hızla çarparak ayağa fırladı. “Dur biraz! Navi’yi kurtarmanın bir yolu var mı dedin?”

Zahra aşırı memnun görünüyordu. Omzundaki uzun, hayaletlere ait beyaz saçlarını geriye attı. “Biliyorum. Büyük bir olasılıkla panzehir bulabileceğimiz bir yer biliyorum.”

“Büyük bir olasılıkla mı?”

“Yanılıyor olma ihtimalimi de göz önünde bulundurmalıyım. Gerçi yanıldığımı sanmıyorum.”

“Uzakta mı?”

“Çok uzak değil, hayır.”

“Tehlikeli mi?”

“Çok tehlikeli. Aslında kraliçem, bu konuyu size hiç istemeden anlatıyorum. Gitmenizi istemeyeceğim bir yer. Ama...” Zahra biraz daha yakınına süzüldü ve Eliana'nın omzuna dokundu. Tayfın dokunuşu, hafif bir esinti gibiydi; serin ve nazik. “Navi'nin senin için değerli olduğunu ve durumunun sana acı verdiğini biliyorum, kraliçem.”

“Teşekkür ederim.” Eliana elinden geldiğince Zahra'nın dokunuşuna karşılık vermeye çalıştı. Elini Zahra'nın koluna sürttü. Bu, parmakları buzlu suya batırmak gibiydi. Bal gibi pürüzsüzdü. “Oraya ulaşmak ne kadar zamanımızı alacak?”

“Birkaç saat. Dikkatli hareket etmemiz gerekecek.”

“Gideceğimiz yerin adı ne?”

“Astavar dilinde adı Annerkilak. Yerel dilde, Yuva anlamına geliyor. Dünyadaki en tehlikeli yeraltı pazarlarından biridir. Aynı zamanda çalıntı melek ürünlerinin pazarlandığı az sayıdaki yerlerin başında gelir.”

Eliana başını salladı. “Sürünenler panzehri gibi.”

“Tahmin edebileceğin üzere çok iyi korunan bir yer. Sadece insanlar değil aynı zamanda tayflar tarafından da korunmakta. Kendilerinden başka kimseye, Kızıl Taç'a ya da İmparator'a bağlı olmayan bir grup. Pazar sınırlarındaki her şeyi yönetiyorlar. Alışverişler, pazarlıklar, sorunlu hırsızlar, soyulan zenginler; bunların hepsi onlar için birer oyun. Zavallılıklarına bir avuntu.”

Eliana arkasını dönüp pencerenin önünde dikildi. Tepeleri karla örtülü dağları karanlık bir gökyüzü kaplamıştı. Sabah doğudan kendini hissettirmeye başlamıştı.

“Krallar burayı biliyorlar mı?” diye sordu Eliana uzunca bir süre sonra.

“Evet. Korumaları gereken zor bir denge var. Yuva'nın var olmasına ve tayfların istedikleri gibi hareket etmelerine izin vermeleri, öte yandan güçlenip şehri yutmalarına engel olmaları gerekiyor. Bizimki gibi bir dünyada, Yuva benzeri yerler kaçınılmazdır. En büyük savaşı da krallar verir.”

“Ya Simon? O biliyor mu?”

“Bildiğim kadarıyla, hayır,” dedi Zahra kurnazca. “Ama senin de bildiğin gibi, onun kıvrımlı, korkunç aklını okuma yeteneğime pek güvenilmiyor, kraliçem.” Suratını asarak durakladı. “Umarım ona söylememi ya da bizimle gelmesini rica etmemi istemezsin.”

“Tam tersine. Oraya gidersek, yani oraya gittiğimizde, onu burada sinirden kudurarak bizi merak eder halde bırakacağız.”

Zahra’nın kelimeleri karanlık bir gülümsemenin içinden çıktı. “Mükemmel bir plan, kraliçem!”

“Beni ondan saklayabilecek misin? Fark etmemesini sağlayabilecek misin?”

“Bizi takip edemeyecek, kraliçem. Sana bunun sözünü verebilirim. Ama sana söylemem gereken başka bir şey daha var.”

Zahra’nın sesindeki tereddüdü hisseden Eliana gözlerini kısarak döndü. “Şimdi yumurtlayacaklarından hoşlanmayacağımı hissediyorum.”

“Doğru hissediyorsun. Kendini koruyabileceğine ikna olana dek seni Yuva’ya götürmeyeceğim, kraliçem.”

Eliana kaşlarını kaldırdı. “Bunu şimdiye dek bir düzine kez kanıtlamadım mı?”

“O daha önceydi.” Zahra dipsiz karanlık bakışlarını Eliana’nın kafatasına, Navi’nin saldırısının saçının altında bıraktığı yaraya dikti. “Artık Orlin Kâbusu değilsin. Kırılğansın. Seni koruyabilme yeteneğim de ne olacağı belli olmayan güçlerime bağlı. Gücümün çoğunu da hareketlerimizi Simon’dan ve Yuva’da yaşayan tayflardan saklanmak için kullanacağım.”

Eliana’nın itiraz etmek için ağzını açmasıyla Zahra onunla göz göze gelmek için aşağıya doğru süzüldü.

“İtiraz yok, kraliçem,” dedi Zahra. “Bu benim taviz vereceğim bir konu değil. Önceliğimiz senin güvenliğin ve artık ifşa olmuş durumdasın.”

“Kendin için bir panzehir bulamaz mısın?” dedi Eliana elini sallayarak. “Bir vücuda sahip olup onu bir hırsız gibi kullanamaz mısın?”

“Bunu yapmak benim için çok zor, biliyorsun. Orada bir şey çalmama yetecek kadar uzun bir süre bir vücuda başarıyla kontrol edemem. Ayrıca buna yeltendiğim an yakalanırım. Yuva tayfları, kendileri gibi olanların varlığına karşı özellikle duyarlılar. Seni korumak için sana eşlik edeceğim ama fark edilmemek için elimden geldiğince tedbirli davranacağım.”

Eliana, dilinin ucuna gelen ilk beş cevabı yuttu. “Tamam, o zaman. Benim için ayarladığın bu sınavı geçmek için ne yapmam gerek?”

“Bunu söylemek bana çok acı veriyor olsa da Simon’ın sana söylediklerini yapman gerek,” diye cevap verdi Zahra. “Okuyacaksın, alıştırma yapacaksın ve öğreneceksin.”

Eliana’nın boğazı yeniden düğümlendi. Boğazındaki düğüm, son günlerdeki vazgeçilmez yoldaşı olmuştu.

“Gücümü geliştirmemi istiyorsun,” dedi Eliana. Sesinde öfke kıvılcımları vardı. “Tıpkı onun gibi. Beni olmadığım bir şeye dönüştürmek istiyorsun!”

“Gerçekte kim ve ne olduğunu anlamayı istiyorum,” diye karşı çıktı Zahra. “Seni senden korumak ve annene olduğu gibi içine doğduğun gücün seni yok etmesini engellemek istiyorum.”

Hiç beklenmedik bir anda Kan Kraliçesi’nin adını duymak Eliana’ya soğuk bir darbe gibi inmişti. “Ya kabul etmezsem?”

Zahra’nın bakışları acımasızdı. “O zaman seni Yuva’ya ve panzehre götürmem. Navi de çok geçmeden ölür.”

RIELLE

"Dalga şehrimize geldiğinde, Leydi Rielle gökyüzünü yırttı, kardeşim. Yüreğinde korku olmaksızın kıyametimizin öfkesiyle yüzleşti. Bedeni, güneş gibi altın rengindeydi. Yaratığı alev alevdi. Celdaria Kilisesi'nin bu kızı neden Güneş Kraliçesi ilan ettiğini o zaman anladım. Eskiden geceleri azizler için dua ederdim. Şimdi dualarım Leydi Rielle için. Tanrı onu tüm şeytanlardan korusun."

—Reynar Pollari'nin Günlüğü, Borsvall'in başkenti
Styrdalleen'deki Gecenin Evi'nin Yüce Büyücüsü

Rielle gökyüzünü yırtarcasına yükselirken uğuldayan rüzgâr ve kükreyerek yaklaşan dalga, biri hariç tüm düşüncelerini yutmuştu.

Dalgayı durdur.

Atheria hızlandıkça, Rielle'nin gücü damarlarında daha istekle, daha hırsla akmaya başladı. Ingrid'in askerleri sevdiklerine saldırdığında gücünü haksız yere bastırmak zorunda kalmıştı. Yardımlarına koşamamak, ortalığı yıkmamak acı vermiş olsa da şimdi benzin dökülmüş bir tarla gibi alev alarak canlanmak iyi hissettiriyordu. Bardaktan boşanırcasına buz gibi bir yağmur yağıyordu. Dalganın kuvveti, tepesinde dönüp duran fırtına ciğerlerindeki havayı söküp alıyordu.

Öte yandan tüm bunlar önemsizdi. Ona doğru yaklaşan bir su duvarı ve parmaklarının ucundaki güç varken hepsi; altında harabeye dönmüş, beyaz çakıl taşlı, gemi enkazlarının

kalıntılarıyla dolu sahil anlamını yitirmişti. Sahilin üstünde sel altında kalmış yollar... Denizin harabeye dönüştürdüğü şehir caddelerinden kaleye doğru, çaresizce yüksek bir yer arayarak çılgınca koşuşan insanlar... Hepsi anlamsızdı.

Rielle daha fazla karşı koyamazdı. Atheria'yı, fırtınalı sahil yollarına çevirdi, yağmurdan ıslanmış yelesine bakarak gülümsedi. Aşağıdakilerin çığlıklarını duyabiliyordu. İnsanlar ölüm hızla yaklaşırken bile Rielle'ye ve yaratığına hayranlıkla bakıyor, el sallayıp bağıyorlardı.

Olması gerektiği gibi, diye mırıldandı Corien. Zihnindeki ses, ipekten bir iplik kadar belli belirsizdi.

Rielle ürperdi ve Atheria'yı denize doğru sürdü.

Dalga hareket ettikçe inliyor, dokunduğu her yeri açgözlülükle emiyordu. Sahili, suyun kenarındaki dağları, Rielle'nin yüzünü tırmalayan havayı bile... Rielle bir kez daha aşağıya baktı. Rüzgârdan gözleri yaşıyordu. Aşağıda onu izlemek için toplanmış, korkudan bağırarak kalabalığı gördü.

Bu barbarları, bu *aptalları* kurtarmak zorunda olmak hem acı verici hem de korkunçtu. Rielle geri dönebilir, Audric ve Ludivine'i Atheria'ya binmeye zorlayabilir ve onları eve götürebilirdi. Ludivine onu durdurmaya kalkarsa, Rielle onu zihninde konuşamayacak şekilde yaralayabilir, sonra da özür dileyebilirdi.

Yaptıkları yüzünden savaş çıkacak olursa da Rielle bir zamanlar babasına ait olan orduyu Borsvall'in yıkık şehirlerinin üstüne sürer, hayatta kalan düşmanlarına diz çöktürürdü.

Fakat Audric'in sözlerini kulak ardı edemiyordu: *Eğer onların başkentlerini kurtarırsan, bizim barış şartlarımızı kabul etmekten başka şansları kalmaz.*

Parmaklarını Atheria'nın yelesine daha da sıkı geçirdi.

Audric'in haklı olmasını umdu.

Dalga tepelerindeydi. Köpük ve öfkeli, çalkantılı siyah bir dağdan farksızdı. Korkunun sancısını hisseden Rielle, ilk sınavında karşılaştığı çığı hatırladı. Dalganın öfkesi, bin çığ gücündeydi. Köpürüyor, merhametsizce gümbürdeyerek yaklaşıyor, bütün diğer sesleri, Rielle'nin soluğunu, Atheria'nın kanat çırpışlarını yutuyordu. Rielle, Atheria'yı cesaret edebildiği kadar dalgaya yaklaştırdı. Kanatları rüzgârla umutsuzca savaşıyan Griffon'un büyük gri vücudu titriyordu.

Rielle gözlerini yumdu, gücünün patlamasına izin verdi. *Bana gel*, diye geçirdi içinden. Zihnini serbest bıraktı, vücudunun kırılğan çizgilerinden ve kıvrımlarından taşarak havaya karıştığını hayal etti. Rüzgâr, suyu kamçı gibi tenine çarpıyordu; tuz gözlerini yakıyordu.

Oysa Rielle her şeydi. Dalgadan ve rüzgârdan oluşmuştu ancak onlardan çok daha fazlasıydı. Onları istediği gibi kontrol edebilirdi ve öyle de yapacaktı. Onları kendi emrine alacaktı. Dalganın ve rüzgârın enerjisinin, yolundan çıkmış amaçsız kuvvetlerinin, gizli bir tutku gibi tenini çekiştirdiğini hissediyordu.

Ne kırılırım ne esnerim, diye dua etti. Tal'in hatırası ona eşlik ediyor, dualarında rehberlik yapıyordu. Beş yaşındaki Rielle, Tal'in kucığında, güvende... Tal'in elleri, *Azizler Kitabı'nın* sayfalarını çevirmesine yardımcı oluyor.

Susturulamam. Rielle yavaşça gözlerini açtı. Dünyayı küçücük altın tanecikleri kaplamıştı. Dalga bunlarla doluydu. Acımasızca parlıyordu. Uğuldayan havayı, yıldızlar gibi aydınlatıyorlardı. Rielle, zihin gücüyle uzandı, bulabildiğince rüzgâr parçası topladı. Dizginlenemeyen fırtına, parmak uçlarında birikti.

Derin bir nefes aldı. Hava büküldü ve eğildi. Ciğerlerinde yankılandı. Çünkü *ben her yerdeyim*.

Ve gözlerini açmasıyla avuçlarını ileriye doğru uzattı.

Eriyen hava yırtıldı, ellerinde patlayarak dalgaya çarptı ve bir baraj gibi dalgayı hapsetti. Su, birbirine geçmiş

altından binlerce ağı çarptı. Geri tepen rüzgâr, Rielle'nin neredeyse Atheria'dan düşmesine neden oluyordu. Fakat Griffon, çarpışmanın kuvvetine karşı başını öne eğdi, hızla kanatlarını ve bacaklarını çırpı ve her ikisinin de havada sabit durabilmelerini sağladı.

Rielle dişlerini sıkıyor, kollarını serbest bırakıp dalganın parçalamasına izin verme isteğiyle savaşıyordu. Kemiklerinin kanına ve parmaklarının ucundaki dünyaya acı ile bağlanmasına, görüşünün kararmasına karşın kasları isyan ederek bağırlıyorlardı. Verdikleri mesaj çok açıktı: Rielle sadece genç bir kızdı, bu dalga ise yenilmez bir güç!

Hayır, dedi Rielle sızlayan vücuduna. Asıl yenilmez olan benim!

Altın kaplı duvar yırtıldı. İlk başta hiçbir şey görünmedi. Sonra sayısız altın parçaları sıraya dizildi, sonra yeniden görünmez oldular. Dalga döndü, okyanusun içine girdi. Sonra tekrar ileri atıldı. Ancak bu kez daha küçüktü.

"Yavaş," diye fısıldadı tekrar tekrar. Vücudu titriyordu. "Aşağıya, aşağıya, aşağıya." Sözlerinin suyun sakinleşmesini hızlandıracağından şüpheliydi ama konuşmazsa da kendisi parçalara ayrılacaktı. Kendi yankılanan sesini duymak, ona bu duvar ve dalganın ötesindeki dünyayı, hayatları onun gücüne bağlı olan aşağıdaki insanları hatırlatıyordu.

Audric ve Ludivine onu tepeden izliyorlardı.

Ilmaire ve Ingrid, Rielle'nin gücünün muhteşemliği karşısında dizlerinin üstüne çökmüşlerdi.

Göz kapakları düşüyor, görüşü git gide bozuluyordu. Yağmur ve öfke nedeniyle titreyen bir kız çocuğu değildi, hayır o bir kanaldı. Dünya, onun vücudunun içinden geçiyor, daha sert, daha cesur oluyordu. Rielle'nin isteklerini dinliyor ve ona itaat ediyordu. Rielle nefes alınca, o da Rielle ile birlikte nefes alıyordu. Rielle önce titredi, sonra dimdik durdu. Yarattığı duvar da aynı şeyi yaptı. Üzgün bir köpeği mutlu etmek

için göbeğini kaşırımışçasına parmaklarını oynattı ve suyun azalmasını izledi.

Sonunda dalga düzleşip deniz sakinleşince, döküntüler kıyıya vurup martıların sesleri havaya karışınca Rielle, sancılanan kollarını indirdi. Bu hareket bile acıyla çığlığı basmasına yetmişti. Kolları kasıldı, parmaklarına kan hücum etti. Atheria'nın boynuna yapıştı. Yaratığın onu dağ başında sakin bir mağaraya götürmesini istiyordu. Griffon, Rielle'yi ölümden kurtardığı ilk gün de böyle bir yere götürmüş ve onu kanatlarıyla sarmalamıştı.

Fakat bunun yerine Atheria'nın denizden ıslanmış yelesinin içine doğru fısıldadı, "Beni Audrice götür, hayatım."

Atheria söyleneni yaptı. Şehre doğru alçaldı. Rielle yaşlı gözleriyle, giderek yaklaşan ıslak caddeleri izledi. Beyaz taştan, dağların içine inşa edilmiş binalar, alçak bulutları delen sivri, dar kuleler, dağılan sisin içinde yemyeşil parlayan teras bahçeleri, rüzgâr ve yağmur yüzünden çıplak kalmış ağaçlar vardı. Gökyüzü karanlıktı. Titrek ışıklı birkaç fener şehre hayat veriyordu. Rielle telaşla saatler geçmiş olduğunu fark etti. Vücudunun uç noktalarını hissetmeye başlamıştı. Parmakları rüzgârdan çatlamış ve şişmişti. Ağzı kurumuştu, dilinde buruk bir tat vardı.

Bir bulutun içinden geçerek kalenin ana kapıları olduğu belli olan yerin yakınındaki geniş, taş meydana yaklaştılar. Yüzlerce insan toplanmış, her boşluğu doldurmuşlardı. Atheria'nın süzülmesini izliyorlardı. İniş yaptıklarında, kalabalık kulakları sağır edecek kadar bağırmaya başladı.

Ancak soğuktan titreyen Rielle sadece ona doğru koşan Audric ve hemen arkasındaki Ludivin'e odaklanabiliyordu. Prens Ilmaire ve Komutan Ingrid'in de aralarında bulunduğu üniformalı bir grup asker de onların peşinden geliyorlardı.

Rielle, Atheria'nın yelesine geçirdiği sızlayan parmaklarını biraz daha sıktı. "Bir kez daha bize zarar vermeye çalışırlarsa, onlara merhamet göstermeyeceğiz."

Atheria kuşkuyla kişnedi. Pençeleri yere değer değmez kalabalık onlara iyice yaklaşmıştı. Rielle yere inmesiyle dengesini kaybetti. Ingrid'in askerleri, kalabalığı uzaklaştırmış, Rielle ve Atheria'ya yer açmıştı. Prens Ilmaire ona yaklaştı. Rielle çenesini havaya kaldırdı, Ilmaire'in yüzündeki tebessümü yok edeceğini umduğu bir konuşmaya hazırlanıyordu.

Ancak adından fazlasını söylemeye fırsatı olmadı.

Rielle daha ağzını bile açamadan Ilmaire önünde diz çöktü, başını öne eğdi. Onları köyde tehdit eden kraliyet muhafızları, askerler ve Rielle'nin Borsvall'in Yüce Büyücüleri olduğunu tahmin ettiği süslü cüppeler giymiş bir grup insan da Ilmaire'yi takip ettiler.

Başını en son eğer Ingrid olmuştu. Bakışları ölümcüldü ancak başını öne eğer eğmez çevrelerinde toplanan kalabalıktan sevinç haykırıışları koptu. Islak eşarplarını ve saç bantlarını taş meydana fırlattılar. Meydanı çevreleyen çatılardan, pencerelerden ve teraslardan ayaklarını yerlere vurarak kollarını, ellerini sallıyorlar, Rielle ile göz göze gelebilmeye can atarak ona dokunmaya çalışıyorlardı.

Rielle, gülümseyen Audrice döndü. Audric'in bakışlarını görünce, ne kadar bitkin ve yıkılmak üzere olduğunu anlamıştı. Üzerlerine gelen devasa bir dalgayı durdurmuştu. Denizi ehlileştirmişti.

Rielle rüyasında dünya kadar büyük dalgaları gördü. Esneme ve inleme sesleri ile bitmek bilmeyen dalgaları bunlar.

Dalgaların içinden rahatlıkla yürüyor, küçük bir çocuk su birikintisinin içinde oynuyordu. Dalgalar Rielle'nin dokunuşuyla durulmuştu. Onları küçültmüştü. Yavaşça dünyadan yükseldi, sonra onu avucuna aldı ve merakla incelemeye başladı.

Tam o sırada Ludivine'in yumuşak ve pişmanlık dolu sesiyle uyandı. Saatler önce Ilmaire'in onları yerleştirdiği büyük apartman dairesindeydi. Banyo yapıp dinlenmişlerdi. Hepsi birlikte evin en büyük yatağına kıvrılmışlardı. Şimdi de Ludivine bir şeyler söylüyor ve Rielle'nin nemli saçlarını okşayarak yüzünden çekiyordu.

Hemen gitmeliyiz, dedi Ludivine. Burada daha fazla kalamayız. Sen uyurken havayı koklamaya zamanım oldu. Şimdi her şeyi anlıyorum.

Gitmek mi? Rielle gözlerini ovuşturarak doğruldu. Nereye gideceğiz?

Ilmaire, Ingrid ve bir grup muhafız geliyorlar.

Rielle gerildi. "Audric," dedi, nazıkçe onu sarsarak. "Uyan."

Onu korkutmaya gerek yok. Herkesin sadakatini kazandın. Ludivine duraksadı. Yani, aslında Ingrid tam olarak ikna olmadı. Yine de bize karşı başka bir harekette bulunmayacak. Şimdilik. Fakat Rielle, Geçit... Ludivine'in korkusu, Rielle'nin içinde yeni bir fırtına oluşturdu. O dalgayı Geçit yolladı. Gün geçtikçe çok daha fazla dalga, çok daha fazla fırtına gelecek.

İçini yavaşça kaplayan bir ürpertiyle Rielle tamamen uyanmıştı. Ne demek istiyorsun?

"Rielle?" diye mırıldandı Audric. Uykulu sesi boğuk çıkıyordu. "Neler oluyor?"

Yalnız kaldığımızda, dedi Ludivine, sana ve Audrice daha fazlasını anlatacağım. Ama şimdilik bir gemiye ihtiyacımız var. Ellerindeki en hızlı gemiye.

Rielle, Audric'in koluna dokundu. "Lu, Ilmaire ve Ingrid'in gelmek üzere olduğunu söylüyor. Birazdan burada olacaklar." Ama Tal, Kraliçe Genoveve, evdeki herkes endişelenecek, eve dönmemizi bekliyorlar.

Beklemek zorunda kalacaklar, dedi Ludivine sertçe. En kısa zamanda Geçite gitmeliyiz ve soydaşlarımın verdiği zararı

değerlendirmeliyiz. Bunu çok geç olmadan yapmalıyız. Daha büyük felaketler olmadan önce!

Rielle güçlükle yutkundu. *Daha fazla melek kaçmadan önce mi?*

Daha fazla erteleyemeyiz. Ludivine'in cevabı çok çabuk olmuştu.

O sırada kapı vuruldu. Bir muhafız, Prens Ilmaire ve Komutan Ingrid'in gelişini duyurdu.

Rielle ayağa kalktı. Tutulan vücudunun acısıyla yüzünü buruşturdu. Zarar gören kaslarını yumuşatmak için Ilmaire'in hizmetçilerinin ikram ettikleri papatya çayı nedeniyle kendini hâlâ uyuşuk hissediyordu. Yine de Ilmaire arkasında Ingrid ve dört muhafızla birlikte odaya girdiğinde yüzüne aşağılayıcı bir ifade yerleştirmeyi başardı.

"Prens Audric, Leydi Rielle, Leydi Ludivine." Ilmaire parlak gözleri ve kırmızı yanaklarıyla kocaman gülümsemişti. "Umarım bu birkaç saatlik dinlenmeden sonra kendinizi yenilenmiş hissediyorsunuzdur."

Arkasındaki Ingrid'in omuzları gergindi.

Audric'in öfkesi asla kolaylıkla anlaşılmazdı. Audric kendini çok iyi kontrol edebilirdi ancak bu kez Rielle, Audric'in sesindeki farklılığı hissetmişti. "Hizmetçileriniz," dedi Audric, gözleri ateş gibi parlayarak, "misafirperverlikleri ve özenleri için takdir edilmeliler."

Ilmaire, Audric'in sesindeki tehlikeden habersizdi. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Kendimi empirium büyüsünün her şeyi yaktığı İlk Çağ'daki bir masalın içine düşmüş gibi hissediyorum."

"Bu bir çocuk masalı değil, Ilmaire," diye mırıldandı Ingrid. Sanki aynı şeyi daha önce sayısız kez söylemişti. "Bu gerçek."

“Bu benim bildiğim bir gerçeklik değil.” Ilmaire, merakla Rielle'ye baktı. “Leydi Rielle, sahip olduğunuz gücün bir sınırı var mı?”

“Olsaydı bile,” dedi Rielle, “kesinlikle bunu size söylemezdim.”

Ingrid'in ağzı gerildi ama o bir şey söyleyemeden önce Audric öne atıldı. “Dün olanları konuşmak zorundayız.”

Sonunda Ilmaire'in yüzündeki ışıltı söndü. “Biliyorum. Krallığımızın son haftalarda ve aylarda yaşadıklarından korkan ve korkunun zihinlerine hükmetmesine izin verenlerce alınmış düşüncesiz ve berbat bir karardı.”

Ilmaire konuşurken Ingrid'e bakmadı. Ama ikisinin arasındaki gerginlik belli oluyordu. Rielle, bu gerginliği bozmak için kendini hazırladı.

Fakat saniyeler sessizlik içinde geçti. “Umarım,” dedi Ilmaire, “bize ikinci bir şans verirsiniz.”

“Bize saldırdınız,” dedi Rielle. “Biz size hiçbir şey yapmamıştık.”

Bunu yapma, diye uyardı Ludivine. İlgilenmemiz gereken daha önemli konular var.

Rielle, sırayla iki kardeşe bakarken Ludivine'i duymazdan geldi. Ilmaire sabit ve üzgün bakışlarını Rielle'den kaçırmadı fakat Ingrid başka tarafa baktı. Keskin hatlı solgun yanakları, buz gibi ağzının yanında renkli kalıyordu.

“Büyük Borsvall ulusu buna mı dayanıyor?” diye devam etti Rielle. “Korktuğunuz zaman masum ziyaretçilere mi saldırıyorsunuz? Krallığınızın bu hale düşmesine şaşırmamak lazım. Çok aptalsınız!”

Audric sakince, “Rielle, bunun kimseye bir faydası yok,” diye araya girmeyi denedi.

“Umurumda değil.” Rielle pencereye yürüdü ve gün doğumuna baktı. Şehir pembe bir ışık ve beyaz karlarla

yıkanıyordu. Rüzgârlı caddelerde mini ışıklar titreşiyordu. “Neredeyse bize bir şey yapmış olmanızı dileyecektim. Eğer Ludivine’e bir zarar verseydiniz, Merovec Sauvillier öfkeden aklını kaçırdı.” Omzunun üstünden zalimce gülümsedi. “Kuzeyin Kalkanı gece karanlığında gelir ve sevdiğiniz her şeyi öldürürdü.”

Ingrid kardeşinin yanında dimdik durdu. “Sahip olduğum bir parça sabrı kaybetmek üzereyim.”

“Yeter artık!” Audric Ingrid ve Rielle arasına girip birbirlerini görmelerine engel olmuştu. “Şu andan itibaren barış umuduyla hareket edeceksek bunun için gerçekten çabalamalıyız.” Durdu. “Ayrıca uluslarımızın dostluğu için ne yapmamız gerektiğini tartışmaya başlamadan önce sizden acil bir ricam olacak.”

Rielle şaşkınlıkla kaşlarını çattı. *Ne yapıyor?*

Ona, Geçite gitmemiz gerektiğini söyledim, diye cevap verdi Ludivine.

Rielle sanki fark etmediği bir basamağa takılmış gibi şaşırdı. *Onunla da benim gibi zihninden konuşabiliyor musun?*

O kadar sık değil. Ayrıca senin gibi kolay değil. Fakat mecbur kaldığımda konuşuyorum.

Rielle kollarını göğsünde kavuşturdu. *Neden onunla şimdi konuştun,* diye sinirli bir şekilde düşündü.

Ludivine’in cevabı nazikti. Çünkü sen hâlâ diplomatik ilişki yürütemeyecek kadar sinirlisin.

Bu çok belliydi ama yine de duymak Rielle’nin hoşuna gitmemişti.

Ah, Rielle. Ludivine anlamaya başladı. *Onunla da bu şekilde konuşmamı kıskanıyorsun. Yani bizim özel konuşmamızı...*

Kıskanmıyorum, diye yalan söyledi Rielle. Ludivine’in bunu anlayabileceğinin farkındaydı.

Kıskanıyorsun ve bunun için sana bayılıyorum. Ludivine'in yanağına kondurduğu öpücük hissi, rüzgârda uçuşan pamuk tohumu gibi düşüncelerinde uçtu. *Canım benim.*

"Bir gemiye ihtiyacımız var," dedi Audric. "En hızlı ve en hassas görevlerde güvenebileceğiniz denizcilerin görev alacağı bir gemi... Eğer isterseniz siz de bizimle gelebilirsiniz ama bir an önce gitmeliyiz. Mümkünse gün aydınlandığında."

Ilmaire şaşırmış görünüyordu. "Neden?"

"Yüce Büyücü Konseyim Geçit'in zayıfladığına inanıyor," diye devam etti Audric, Ludivine'e bakarak. "Dünyadaki tüm garip olayların nedeninin bu olduğuna inanıyorlar. Meridian, Ventera ve Astavar'daki sahil şehirlerine zarar veren mevsimsiz fırtınalar. Vespers'deki aylar süren kuraklık. Ayrıca," diye ekledi Audric, "sizin ülkenizi yerle bir eden fırtınalar."

Odayı sessizlik kapladı. Dışarıdaki terasta Atheria, kendi cıvıltılı kişnemesiyle bir çığlık attı.

"Büyücülerinizin, Geçit'in zayıfladığını bilebilmeleri nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Ingrid. Sesi az öncekinden daha alçak ve yumuşak çıkıyordu.

"Aslında, Büyücü Saksa, Büyücü Pollari ve ben günler önce bu olasılıktan söz ediyorduk," dedi Ilmaire. Gözlerindeki ışık geri geliyordu. Rielle bu bakışı tanıyordu. Bu, kütüphanede geçirdiği uzun saatler sonrasında Audric'in karanlıkta kalan bir konu hakkında Rielle ve Ludivine'e nutuk atarken takındığı bakışın aynısıydı.

"Siz üçünüz, devrilmiş bir ağaçtan felaket yaratıyorsunuz," diye bağırdı Ingrid, Ilmaire'ye. "Bunu arzuluyorsunuz. Buna can atıyorsunuz!"

"Geçite gitmenin bir zararı olmaz," diye çıkıştı Ludivine. "Eğer sağlam duruyorsa, sağlam duruyordur. Biz de dalgaları, kuraklıkları, fırtınaları anlamsız talihsizlikler olarak değerlendiririz."

Ilmaire dikkatle onu izliyordu. "Ya sağlam durmuyorsa?"

Bunun cevabı, Rielle'nin Kral Bastien'in cenazesinden beri haftalardır düşündüğü şeydi: *O zaman ben yeniden yaparım.*

“O zaman Sunderland'se en yakın iki ülke olarak,” diye cevap verdi Audric, “Celdaria ve Borsvall'in barış içinde birleşmesi çok daha önem kazanacaktır.”

Ilmaire ayağa kalkarak başını salladı. “*Kaalvisti*, iyi rüzgârlarla bu geziyi bir haftadan uzun bir sürede yapabilir.”

“Neden bizim gemilerimizden biri?” Ingrid sinirli bir şekilde terası gösterdi. “Tanrısal yaratığınızla Sunderland'se gidemez misiniz?”

“Gidebiliriz, evet,” diye cevap verdi Rielle bir çırpıda. “Ancak sizin şehrinizi tamamen yıkılmaktan kurtardıktan sonra vücudumun iyileşmesi biraz zaman alacağı için konforlu seyahat etmeyi tercih ederim.”

“*Kaalvisti*'yi hazırlayacağım,” dedi Ilmaire, Ingrid'in cevabını beklemeden. Rielle, onun hafifçe gülümsediğini gördüğünü düşündü. “Babamdan bize katılmasını isterdim ama sizin de bildiğiniz gibi son yıllarda hastalandı ve bu geziye çıkabilecek kadar güçlü değil. Onun yerine kız kardeşim ve ben sizlere eşlik edeceğiz. Gemideyken sizin için elimizden gelen konforu sağlayacağız.”

“Minnettarız, Ilmaire,” dedi Audric hafifçe gülümseyerek. “Teşekkür ederiz.”

Ingrid'in yüzündeki isyankâr ifadeden zevk alan Rielle, kendini tutamayarak, “Siz gemiyi hazırlarken,” diye ekledi, “Yüce Büyücü Konseyinizle tanışıp tanışamayacağımı merak ediyorum. Güneş Kraliçesi ilan edildiğimi öğrendiklerinde akıllarının karıştığını anlayabiliyorum. Belki de benim bu unvanı hak etmediğimi düşünüyorlardır. Ya da bunun adil olmadığını...”

“Leydi Rielle,” diye atıldı Ilmaire çabucak. “Bugün başardığınız şeylere tanık olan hiç kimsenin, Güneş Kraliçesi olduğunuza dair kuşkusu kaldığını sanmıyorum.”

"Yine de onlarla tanışmayı çok isterim. Hem onlara güvence vermek hem de aylar önce Audric'e karşı düzenledikleri ve dün bize yaptıkları saldırı için özür dileme imkânı sunmak için." Ingrid'e dönüp tatlılıkla gülümsemeye devam etti. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu eminim anlayabilirsiniz."

Ingrid cevap vermek için ağzını açsa da Ilmaire elini onun koluna koyarak susturdu. Ingrid sert bir hareketle kolunu çekti.

"Kesinlikle, Leydi Rielle," dedi Ilmaire. "Derhal halledeceğim."

Rielle başını öne eğdi. "Memnun olurum."

Bu gerekli miydi? diye sordu Ludivine kuru bir sesle.

Hemen ardından Rielle yorgun, keyifli ve belli belirsiz bir ses duydu: *Aferin, Rielle.*

Vücudunu saran buz gibi sıcaklıkla irkildi.

Ludivine hemen fark etmişti. *Ne oldu?*

Hiçbir şey, diye yalan söyledi Rielle. Kelimelerin, Ludivine'in yalanı anlayamayacağı şekilde oluştuğunu biliyordu. Mesafeli ve sinsî bir kalkan buna engel oluyordu. Rielle bu durumdan memnun kalmıştı.

Ludivine'e güven vererek elini sıktı. *Sadece küçük bir ürperti*ydi.

ELIANA

“Erkek kardeşlerim, kız kardeşlerim, arkadaşlarım ve yurttaşlarım; bu insanların sizleri aldatmalarına izin vermeyin! Barış sözü veriyorlar, oysa aslında istedikleri şey bizim yok olmamız. Benim gibi sizler de onların zihinlerinde bunu hissedebilirsiniz. Ama siz barış için umutsuzluğunuzu, yılgınlığınızı bir kenara bıraktınız. İçinizdeki iyiyi ortaya çıkarttınız. Şimdi sizlere şunu söylüyorum: Sahip olduğunuzu bildiğim güç için eski zihinlerinize ulaşın. Şimdi sizlere şunu söylüyorum: Bu buz kaplı kayılarda benimle birlikte durun ve vatanımız için savaşalım! Burası bizim dünyamız! Burada doğduk ve burayı, zayıf zihinli, güçsüz yürekli, bizi korkaklar gibi karanlığın içine kovalayan insanlara bırakmayacağız!”

—Siyah Yıldızlar Savaşı'nda melek Kalmaroth'un melek kırıvetlerine yaptığı bir konuşma

Dyrefal sarayının ve Vintervok'un siyah parke taşlı yollarının altında, karlarla kaplı dağların aşağısında, taşlardan ve titrek gölgelerden oluşan bir dünya gömülüydü.

Zahra'nın eşliğinde yüksek obsidyen koridorlardan geçen Eliana hayretle çevresine bakınıyordu. Her bir oda bir öncekinden farklıydı. Bazıları geniş ve yüksekti. Üzerlerinde savaştaki azizlerin işlemeleri olan soluk gri taştan kemerler diziliydi. Diğerleri dar ve sessizdi. Kitap raflarıyla ses yalıtımı yapılmıştı. Sanki dağlar yaklaşacak ve sayfaların fısıldadıkları sırları öğreneceklerdi.

Süslü demir muhafazaların içinde duvara asılmış kuvvetsiz meşaleler, bütün yüzeylerde dans eden şekiller oluşturuyor, Eliana'ya hafif bir rüzgârla sallanan bir orman örtüsünün altında yürüyormuş gibi izlenim veriyorlardı. Duvarları süsleyen kocaman halılar, elinde hançer saçlarında gölgeler olan Aziz Tameryn tasvirleri ile soğuk taş geçitleri ısıtıyordu. Dua dumanları havaya tat katıyordu. Mavi ve siyah cüppeleri içindeki bilgiler alçak sesle sohbet ediyorlardı. Halktan insanlar, savaşı, meditasyon yapan ve dinlenen Aziz Tameryn'in siyah heykellerinin önünde diz çöküp dua etmek için ağların altına geliyorlardı.

Burada Online caddelerinde adım başı rastlandığı gibi İmparator putları yoktu. Ne yıkılmış bir tapınak ne de parçalanmış bir heykel vardı.

Burası, İmparatorluğun elinin değmediği bir dünyaydı. Eliana bu dünyanın içinde nasıl yer alabileceğini bilmiyordu.

Gözlerini, Aziz Tameryn'nin boş bakışlarından kaçırdı ve kim olduğunu kendine hatırlatmak için sağ elini kalçasındaki Arabeth'e götürdü. Simon'ın bakışları ne ima ederse etsin Eliana bir korkak değildi. Ne de varisini kaybetmiş bir krallığın kraliçesi...

O, Eliana Ferracora'ydı. Rozen ve Ioseph'in kızı. Remy'nin ablası.

Online Kâbusu'ydü.

Eliana'nın gücü kanından ya da büyüden değil; kaslarından, yere bastığı çevik ayaklarından, kılıç kullanma becerilerinden geliyordu.

Eliana bunu babasının dua tespihini çekiyormuş gibi on kez tekrarlardı. Bunlar aslında inanmadığı ama yine de ona huzur veren kelimelerdi. Sonra içindeki şüpheyi, rutubetli bir odada burnunu çekerek ağlayan küçük bir yaratık olarak hayal etti ve onu demir kapının ardına kilitledi.

Şüphe duymuyormuş gibi davranması, kanından gelen büyü fikrine direnmemesi gerekiyordu. Navi'yi kurtarmak istiyorsa Zahra'yı memnun etmek zorundaydı. Karajak Koyu'nda yaptığı gibi gücünü yeniden toplamalıydı. Gücünü, kendini korumak için ustalık ve temkinli bir şekilde kullanabildiğini ispat etmeliydi.

Bir şekilde bu gücü kontrol etmeli ve bunu kolaylıkla, istekle yapmalıydı.

Bu düşünce midesini adeta düğümlüyordu.

“Peşimden ayrılma,” diye mırıldandı Zahra. Eliana'nın hemen önünde süzülüyordu. “Sesini yükseltme ve geride kalma. Acele etmeliyiz. Eğer gücüm beni yarı yolda bırakırsa ve senin görünmeni engelleyemediğim için kendini korumak zorunda kalırsan...”

“Kendimi İmparatorluğun işgalinden kurtardığım insanlardan mı koruyacağım?” dedi Eliana. “Sorun olmayacağını düşünüyorum.”

“Onların sarayında bulunman Astavar'daki herkesin hoşuna gitmiyor, kraliçem. Sahilde yaptığın şey birçok insanı korkuttu.”

Ben dâhil, diye düşündü Eliana.

Eliana, sanki saatlerce her biri öncekinden daha çok yarım kalmış taş koridorlarda ve rüzgârlı merdivenlerde Zahra'yı takip ederken aklından bir harita çiziyordu. Ancak hava soğudukça dağların ağırlığı omuzlarına daha fazla binmeye başladı ve zihin haritası bozuldu. Her nerede iseler, yol Eliana'nın tek başına geri dönemeyeceği bir labirent gibiydi.

Karanlık iyice bastırdığında ve Zahra bu karanlığın içinde kaybolduğunda, Eliana pelerininin cebinden küçük bir gaz lambası çıkarttı ve yere doğru tuttu.

“Dur,” dedi Zahra sakince.

Ama Eliana zaten durmuştu. Gördükleriyle adeta dili tutulmuştu.

Lambasının cılız alevi, siyah bir gölün kenarlarını aydınlatıyordu. Gölün çevresinde, üzerinde değerli taşlar parıldayan bir mağara duvarları yükseliyordu. Duvarlardan sarp kayalıklar çıkıyor, suyun üzerinde uçurumlar oluşturunuyordu. Gölün ortasında bir canavarın kamburları gibi yükselen küçük adalar vardı. Eliana loş lamba ışığında gözlerini kısarak göle baktı.

“Korkma, kraliçem,” dedi Zahra keyifli bir sesle. “Burası benim sözünü ettiğim tehlikeli yer değil.”

Eliana, gölün kenarında da Zahra’yı takip etti. Zemin, siyah sert bir taştı. Lamba ışığında ufak ametistler ışıldıyordu. “Neredeyiz, öyleyse?”

“Dyrefal’in altındayız,” diye cevap verdi Zahra. Aziz Tameryn’nin Aziz Nerida için yoldaşlarından yardım isteyerek inşa ettiği özel inziva yerindeyiz. Eskiden, büyüler hâlâ işe yararken burası ışıkla dolu, yemyeşil bir sığınaktı.”

Bu, Eliana’ya çok tanıdık gelmişti. Remy’nin azizler hakkındaki hikâyelerini hatırladı.

“Sevgililerdi, değil mi?” Sığ bir koya sıkıştırılmış, karanlık bir yapı gördü. “Nerida ve Tameryn?”

Alçak bir taş duvar, yapıyı kıyıya bağlıyordu. Zahra burada durdu ve arkasına baktı. Lambanın ışığı, Zahra’nın üstünde sabit durmuyordu. Loş, amber rengi ışıktaki kasvetli bir boşluk olarak görünüyordu.

“Öylelerdi,” diye cevap verdi. “Hadi gel, kraliçem. Adımına dikkat et.”

Eliana önce tereddüt etse de kaygan taşların üstünden yapıya doğru giden Zahra’yı takip etti. Lamba ışığı güzel, dairesel bir taraçayı yavaşça aydınlatmaya başlamıştı. Renksiz ve pürüzsüz taş sütunlar, kristal parçalarıyla parlayan kiremitli çatılar vardı. Belli belirsiz bir yeraltı rüzgârı, merdivenlere hafifçe su çarpıyordu.

“Büyü gücün üzerinde çalışabilmen için kendine ait bir yerinin olması önemli,” dedi Zahra. Sonunda iki sütun arasında durmuştu. “Annenin de içinde yaşadığı Eski Dünya ile bağları olan, meraklı gözlerden uzak bir yer. Seni bu yüzden buraya getirdim.”

Eliana temkinli bir şekilde taraçada dolaştı. Sütunları, zeminde ışıldayan taş benekleri inceledi. İçinden gelen çocukça bir içgüdü, eğer yeterince sert bir şekilde yürürse hayaletleri uyandıracağını söylüyordu.

Daha da çocukça bir içgüdü ise içinde buradan, Vintervok’tan, Simon’dan ve hatta Navi’ye karşı olan sorumluluğundan koşarak kaçma, bir daha da ardına bakmama isteği uyandırıyordu.

O sırada aklına bir fikir geldi ve bu fikre şevkle sarıldı. Zahra’nın ümit dolu bakışlarının altında oturmak ve hiç anlamadığı büyü üzerinde çalışmak zorunda kalacağı o kaçınılmaz anı geciktirecek her şeyi yapabiliyordu.

“Burası, Aziz Nerida için inşa edilen bir inziva yeriymi,” dedi Eliana yavaşça. Parmaklarını, yanındaki sütunun pürüzsüz taşında gezdirdi. “Aziz Tameryn hediye etmişti.”

“Evet, kraliçem,” diye yanıtladı Zahra.

“Ait olduğun türü Dip Dünya’ya mahkûm edenler tarafından inşa edilen bir yerde bulunmak nasıl bir his?”

Bu sorunun ardından gelen sessizlik bütün mağarayı kaplamıştı. Eliana, Zahra’nın gözlerinin içine bakmadan önce üç derin nefes aldı.

Tayf, karanlık bir şekilde dalgalanıyordu. Toprakta yeni çıkmışçasına doku kazanmaya çalışıyor gibiydi. Lambanın ışığı, tayfın çevresindeki havada tuhaf gölgelerle kesiliyor, karanlık hiçliğin karanlık eğimlerini oluşturuyordu.

“Her ne kadar ilgisiz görünse de,” dedi Zahra sonunda. Sesi, Eliana’nın ayaklarının altındaki taş kadar düz ve soğuktu. “Burada olmak, sana yardım edebilmek için bildiğim en iyi

yol. Sana yardım etmek de Geçit'ten çıktığım andan itibaren aklıma koyduğum bir şey.”

“Ama neden? Neden aklına bana zarar vermeyi koymadın? Hepimize zarar vermeyi?” Eliana'nın kalbi küt küt atıyordu. Ancak artık geri adım atamazdı. “Benimle düşman olman gerekirken neden bana yardım ediyorsun?”

Zahra'nın yüzünde anlık bir duygu dalgalanması belirse de hemen yok oldu.

“Çünkü İmparator seni bulmak isteyerek açgözlülük yapıyor,” diye cevap verdi Zahra. “Seni bulursa, annen ile bitiremediği işi başarabilir. Eğer böyle bir şey olursa, bu hepimizin kıyameti olur. Hem bu dünyada hem diğerlerinde...”

Eliana şaşırdı. “Diğerleri mi?”

Zahra bir an hareketsiz kaldı. Sonra havada sallanarak iç çekti.

“Fidelia hücrelerinde yaptığım gibi gösterebilseydim, benim için çok daha kolay olurdu, kraliçem. Kelimelerim yetersiz kalıyor. Kendimi kelimelerin içinde kaybediyorum. Göstermeme izin verir misin?”

Eliana bir an tereddüt ettikten sonra Zahra'nın karşısında, taş zemine oturdu ve lambayı yanına koydu. Korkmamayı umarak omuzlarını dikleştirdi. Bunu kendi başlatmıştı, kendi bitirecekti.

“Evet,” dedi. “İzin veriyorum.”

“Uzatmayacağım, kraliçem. Göreceğin şeyler seni şoke edebilir.”

Eliana başını salladı. “Anlıyorum.” Güçlkle yutkunarak dizlerini kavradı.

Sonra, daha önceki gibi Zahra bir dumanı andırarak hızla ona doğru yaklaştı ve yok oldu.

Eliana gözlerini uçsuz bucaksız yeşil bir dünyada, gün doğumuna açtı: Önünde şen ağaçlıklar, rüzgârda sallanan kır çiçeği tarlaları, incecik gümüş rendi nehirler vardı.

Tepelerinde, bulutsuz mavi gökyüzünde bir morluk, girdap halinde dönüyordu. Eliana izlerken, kalbinden azgın damarlar filizlendi ve camdaki bir çatlak gibi bütün gökyüzüne çoğalarak dağıldı.

Eliana geri adım attı. “Bu ne? Zahra?”

Zahra hemen arkasında belirdi. Uzun ve sağlıklıydı. Esmer tenliydi. Göğsüne inen beyaz saçları vardı. Platin rengi zırhının içinde göz kamaştırıcı görünüyordu. Arkasından ışık kanatları ve gölgeler çıkıyor, Zahra hareket ettikçe göz kırpmıyorlardı. Bir an karanlık ve dumanlı, sonra parlak.

“Geçit, kraliçem,” diye cevap verdi Zahra. Sesi ince ve yorgundu. “Diğer tarafında, Avitas ve sizin sevgili azizleriniz var.”

“Bunun anlamı...”

“Evet. Dip Dünyadayız.”

Eliana merakla çevresindeki pastoral yeşil dünyaya baktı. “Ama burası bir hapishane değil. Tamamen başka bir dünya. Zahra, senin demek istediğin şey bu muydu?” Eliana’nın derisi karıncalandı. Sanki vücudu bu yeni bilgiye uyum sağlayabilmek için esniyordu. “Dip Dünya bizimki gibi başka bir dünya mı?”

“Anlaşma görüşmeleri sırasında,” dedi Zahra, “bizi Avitas’ta ilk bizim yaşadığımızı, insanların sonradan geliştiklerine inandırdılar. Azizler ve liderlerimiz, bizlere insanların zayıf olduklarını söylediler. İnsanlar, var oldukları dünya dışında bir yerde yaşayamazlardı. Ama biz melekler daha yaşlıydık, daha ileri yaşam formlarıydık. Başka bir dünyadaki yaşama uyum sağlayabilirdik. Bizim gidişimiz, savaşı sonlandıracaktı. Her iki taraf da çok kayıp vermişti. Her

iki taraf da barış istiyordu. Bunu elde etmenin en kolay yolu, bu gibi görünüyordu. Biz de buna inandık.”

Sonra gökyüzündeki morluğu gösterdi. Sesi alçaldı, kalınlaştı ve acılaştı. “Geliyoruz.”

Bir saniye sonra bir şey yırtıldı. Eliana'nın ayağının altındaki zeminin derinlerinde bir yerde, soluduğu havanın içinde bir yerde... Gökyüzü isabet almış gibi dalgalandı, morluk daha da karardı. Öfkeli bir deniz gibi sabah güneşini kapladı.

“Bak, kraliçem,” dedi Zahra nazıkçe. Eliana kendine söyleneni yaptı. Kötü bir rüya gördükten sonra annesinin yanına koşan küçük bir çocuk gibi meleğin kolunu sıktığının farkında değildi.

Gökyüzüne baktı ve onun açılmasını seyretti.

Açılan yarıktan büyük, kalın, siyah bir bulut karanlık bir nehir gibi akıyordu. Açık havada büyüyor, genişliyordu. Bulutun geldiği yerden, Eliana'nın şimdiye kadar duyduğu hiçbir şeye benzemeyen bir ses geldi. Savaş çığlıklarından daha öfkeli, kurtların ulumasından daha ıssızdı.

Yemyeşil dünya ise devrilen, sarsılan ve çöken tepelerine ev yapmak için yarışacak melekleri bekliyordu.

Her şey çok çabuk oldu. Sanki dünyanın yapısı aceleyle değiştirildi ve meleklerin gelişi ölümünü hızlandırdı. Gökyüzü küçüldü. Artık gösterişli bir büyüklükte değildi. Ulaşılamaz bir ufku aydınlatan iğne deliği kadar bir ışıktı. Yeşil çayırlar ve gümüş rengi nehirler karanlığa boğuldu.

Havadaki korkunç çığlıklar Eliana'nın kafatasını deliyorlardı. Dizlerinin üzerine kapaklandı. Güçlkle nefes almaya çalışıyordu ancak çabaları boşunaydı. Burada nefes alamıyordu. Hava yoktu, su yoktu, derinlik ya da uzaklık kavramı yoktu. Tırnaklarını göğsüne geçirdi ve artık göğsünün olmadığını fark etti. Göğsü yoktu, akciğerleri yoktu. Yine de hayattaydı. Düşünceleri vardı, adını biliyordu.

Eliyle havayı yokladığı zaman hiçbir şey bulamadı. Ne bacakları, ne kalçası ne de elleri yerindeydi... Zihni ile aradı. Anlaşılan geriye tek kalan şey oydu. Hıçkırarak ağlamak istedi ama ağlama fikri zihninde sıkışıp kalmış gibiydi.

İşte o an acı hızla çarptı.

Vücudu olmadan bile hissedebiliyordu. Vücudu öylece yok olmamıştı. Elinden alınmıştı. Şu anda içinde bulunduğu dünya tarafından sökülüp alınmıştı. Burası, bir vatan olmaya hazır temiz, yeşil bir dünya değildi. Avitas dünyası ve ötesinde bulunan şey her ne ise her ikisinin arasında yer alan terk edilmiş bir boşluktu.

İnsan azizler yalan söylemişti.

Eliana kendi öfkeli sesini, çevresindeki milyonlarca sesin arasına kattı. Hepsi de sonsuz bir kafesin içine tıkılmışlardı. Eliana, onu tutan duvarları dövmek istedi. Onları paramparça etmek, Avitas'a geri fırlatmak ve azizleri yok etmek istedi.

Oysa... Zihinden başka bir şey değildi. Vücutsuz ve kudretsiz bir bilinçti artık sadece.

İnledi ve sızlandı. Yüzyıllar boyu öfkeden kudurdu ve sonra...

Dünya değişti. Yine kendi oldu. O, Eliana'ydı.

Güçlkle nefes alırken kollarını, karnını yokladı. Yüzüne dokundu. Hayattaydı. Tamdı.

"Zahra?" Hıçkırarak ağlıyordu.

"Buradayım kraliçem," dedi Zahra. Sesi yumuşak ve pişmanlık doluydu. "İzle."

Yedi parlak şekil, aynı uçsuz bucaksız yeşil, el değmemiş ve huzurlu dünyadan aşağıya bakıyordu. Sahte bir dünya. Meleklerin teklifi kabul etmeleri için kurgulanmış bir yalan.

Çok güzel bir yalandı. Ustalıkla hazırlanmış bir yalan! Yoksa güçlü zihinlere sahip olan melekler bu yalana asla inanmazlardı.

Eliana, Zahra'nın eline uzandı ve nazikçe tuttu.

"Sizi nasıl aldattılar?" diyerek nefes aldı. "Neden onlara inandınız?"

"Mükemmel bir yalan söylediler," diye cevap verdi Zahra. "Ayrıca bize yardım etmişlerdi."

Zahra, dünyanın örtüsündeki yırtığın başında duran yedi şekli işaret etti. Eliana'nın zihni berraklaştı. Kalbi hâlâ hızla çarpıyordu ama şimdi Remy'nin yıllardır anlattığı öykülerden onları tanımıştı: Tameryn, siyah saçlı, altın rengi tenli, hançerleri gölgeleri yırtıyor. Soluk tenli, beyaz saçlı Marzana, kalkanı alevlerle çevrili.

Azizler.

Zahra tutmasaydı, Eliana bir kez daha dizlerinin üstüne kapaklanacaktı. Aziz Ghovan ve ok kılıfı, Aziz Nerida ve üç uçlu mızrağı, Aziz Grimvald ve çekici, Aziz Tokazi ve asası ile oradaydı.

Güneşegiren Aziz Katell, koyu kahverengi tenli, siyah saçları arkada sıkıca toplanmış, ışıldayan, aydınlık bir kılıç taşıyordu.

Onun yanında uzun boylu ve kıvrak, baş döndürücü güzelliğe sahip bir melek vardı. Kahverengi tenliydi. Işık ve gölge kanatları vücudunu çevreliyordu.

"Aryava, benim halkımın büyük bir lideriydi," dedi Zahra sessizce. "Ona körü körüne sadık olan birçok adamı vardı."

Eliana, Remy'nin Aryava ve Katell hakkında anlattığı hikâyeyi hatırladı. Bir melek ve bir insan aziz, birbirlerine yasak aşkla bağlanmıştı.

"Aryava, Katell'in kollarında öldü," diye mırıldandı Eliana, Remy'nin sözlerini anımsayarak. "Savaşın son günlerinde öldü."

Zahra başını salladı. "Onun ihanet ettiğini ve azizlerin kendilerini aldattığını anlayan, bizi kurtarmak için son bir ayaklanma başlatan meleklerle savaşırken öldü." Sessizlik.

Zahra'nın sesi dikkatli ve ölçülüydü. "Bu isyan başarılı olmadı. Bizimle birlikte Dip Dünya'ya mahkûm edildiler."

"Aryava'nın son sözleri..."

"İki kraliçe yükselecek," dedi Zahra. "Biri kan, biri ışıık."

Aziz Grimvald bir adım öne çıktı ve her ne kadar farklı görünse de Eliana'nın Dip Dünya olduğunu bildiği yere baktı. "Eğer onları oraya gönderirsek ölümlerine neden oluruz. Bu formlarıyla orada yaşayamazlar."

Aziz Katell başını salladı. Düşüncelerini ve duygularını yüzünden okuyabilmek mümkün değildi. "Eğer bunu yapmazsak, onlar bizi yok edecekler." Aryava'ya baktı. Yüzünde bir şüphe belirip yok oldu.

Aryava, Katell'in ellerini tuttu. Yumuşacık bakıyordu. "Bu, sizin tek umudunuz," dedi sakince, "ve bizim."

Hemen ardından azizler ve sahte yeşil Dip Dünya, yoğun, karanlık bir sisin içinde kayboldu.

Eliana kendine geldi. Gözyaşları yüzünden aşağıya sel gibi akarken nefes almaya çalışıyordu. Aziz Tameryn'in mağarasında elleri ve dizlerinin üstündeydi. El yordamıyla Zahra'nın ellerini aradı ancak hiçbir yerde bulamadı. Zahra'nın vücudunun yokluğu, Eliana'nın göğsünü acıttı.

"Kraliçem, lütfen nefes al," dedi Zahra endişeli bir sesle. "Bunu anlamanın büyük bir şey olduğunu biliyorum. Belki de sana hiç göstermemeliydim..."

"Hayır, göstermeliydin." Eliana birkaç derin nefes aldıktan sonra taş sütunlardan birine yaslandı. Titriyor, midesi bulanıyordu. "İnsanlar, meleklerle karşı savaşı kaybediyorlardı. Sonra, başka bir dünyaya açılan kapıyı keşfettiler."

"Başka bir dünya değil," diye düzeltti Zahra nazikçe. "Azizler bile bunu yapabilecek kadar güçlü değillerdi."

"Yani başka dünyalar da mı var?"

“Evet, kraliçem. Bu dünyanın örtüsünün ötesinde bulunuyorlar. Şimdiye kadar yaşamış olan tüm varlıkların erişimlerinin ötesinde.” Zahra durakladı. “Yalnızca...”

“Yalnızca annem,” dedi Eliana düz bir sesle. “Bir de belki ben.”

Zahra başını öne eğdi. “Ancak Dip Dünya, azizlerinizin dünyamızın dışında inceleme yapabildikleri en uzak dünya oldu. Bir yalan kurgulamak için elemental güçlerini kullandılar. Türümün içinde yaşaması ve istediği gibi şekillendirmesi için sahte bir yeni dünya vaadi yarattılar”

“Sonra da sizi bu sahte dünyada yaşamaya zorladılar” Gördüklerini hatırlayan Eliana, mide bulantısını bastırmak için yutkunmak zorunda kaldı. “Ve orada bedenlerinizden sökülüp alındınız.”

“Dünyalar arasındaki ülke çok kısıtlı bir alan,” dedi Zahra. “Empirium orada farklı işliyor. Mesafeli, soğuk. Ardında bir boşluk bırakıyor. Fiziksellik yok, his yok. Görüş ya da ses yok”

“Bir hapishane. Tıpkı bize öğretildiği gibi. Fakat siz, buranın yeni bir ev olacağını sanıyordunuz.” Eliana gözyaşlarının arasından Zahra’ya baktı. “Barışı sağlamak amacıyla kendi evinizi bizlere vermek istiyordunuz.”

Zahra tek kelime etmedi. Üzüntülü siyah gözleri öylesine irileşmişti ki Eliana artık onlara bakamıyordu. Lambanın küçük ışık halkasının ardına, güçlkle görebildiği siyah göle döndü.

“Yaptığımız bunca şeyden sonra nasıl oluyor da hâlâ bize yardım etmek istiyorsun?” diye fısıldadı. “Kızıl Taç için savaşıyorsun. Sizlere yalan söyleyen, sizi bedenlerinizin alındığı o korkunç yere hapseden bizler için kendi türünle savaşıyorsun.”

Gözlerini kapattı. Bu, canavarcaydı. İnanması bile korkunçtu. Ama yine de Eliana bunu görmüştü. Yaşamıştı.

“Bizi yok etmek için İmparator’un tarafında savaşıydın bile seni suçlamazdım,” dedi Eliana.

“Ben, yaptıkları şey için azizlerinizi suçlamıyorum,” diye cevap verdi Zahra. “Kendi insanların hayatlarını kurtarmak için bizi Dip Dünya’ya yönlendirdiler. Onların elindeki tek seçenek buydu. Ayrıca siz...”

Zahra, Eliana’nın yanaklarını avuçlarının arasına aldı. Bu, yumuşak ve soğuk bir histi. “Bütün güçlerinize karşın sizler kırılgan yaratıklarsınız. Savaş devam etseydi, biz kazanırdık. Eğer azizleriniz Geçit’i yaratmamış ve bizleri zorla Dip Dünya’ya göndermemiş olsalardı büyük olasılıkla sen, Remy, Simon, Işıkgetiren ve Kan Kraliçesi hiç doğmamış olurdunuz. İnsan ırkı unutulup giderdi.”

Eliana başını salladı. Öfkeli gözlerinde yeni gözyaşları birikmişti. “Ama sizi aldattılar. Sizi öldürdüler, hepinizi.”

“Ama öncekinden farklı bir şekilde olsa da var olmaya devam ediyoruz. Ayrıca birkaç kişinin suçunu bütün bir ırka yükleyemem.” Zahra’nın parmakları, Eliana’nın alnını okşadı. “Çok narin, çok değerli. Hayatlarınız, bu dünyaya ateşböceklerinin ışıkları gibi göz kırparcasına girip çıkıyor. Sizin bu şekilde devam ettiğinizi görebilmek için elimden geleni yapacağım.”

“Buna nasıl katlanıyorsun? Bırak benimle birlikte savaşmayı, bana nasıl bakabiliyorsun?”

Zahra’nın tebessümü, lambanın ışığında yumuşacıktı. “Bana verilen hayata katlanıyorum çünkü elimdeki tek şey bu. Ayrıca senin için memnuniyetle savaşıyorum kraliçem, çünkü annen Geçit’in kapısını yıkıp benim ırkımı serbest bıraktıktan sonra insanlarınize yapılanlar, en az azizlerin bizlere yaptıkları kadar vahşi. Borç ödendi fakat İmparator öldürmeye devam ediyor. Hâlâ korku salıp yok ediyor. İnsanlık yok olduğunda duracağını da sanmıyorum. Avitas’ın ötesine, Dip Dünya’nın ardına, doğru olduğunu bildiğimiz şeylerin çok ötesinde yer

alan dünyalara yol alacaktır.” Durakladı. “Yani, eğer bunu yapacak gücü elde ederse.”

Soğuk ve nemli hava, Eliana’nın terleyen tenini üşüttü. Ürperdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Eğer beni bulursa, demek istiyorsun.”

Zahra’nın sessizliği, ihtiyacı olan tüm cevaplara sahipti.

“Bunu neden yapıyor?”

“Çünkü henüz bulamadığı cevapları istiyor.”

“Ne cevabı? Hangi soruların cevabı?”

Zahra tereddüt etti ama sonra yavaşça, “Bu özel konuşmayı biraz ertelersem beni affeder misin? Konu hiç basit değil. Senin de rengin çekilmiş gibi görünüyor,” dedi.

Eliana yorgun bir şekilde gülümsedi. Bitkinlik iliklerine kadar işlemişti. Navi’nin saldırısından kalan kabuklu yaraya dokundu.

“Egzersiz yapmama yardım edecek misin?” Sesi, kendine bile küçük ve yabancı geliyordu. Sanki Zahra’nın görüşü, sesini değiştirmişti.

“Edeceğim, kraliçem.”

“Simon yerine seninle çalışmayı tercih ederim.”

Zahra’nın ağzı seğirdi. “Nedenini anlamıyorum. Aslında oldukça hoş biri.”

Eliana güldü ve dengesiz bir şekilde ayağa kalktı.

“Yine de,” diye devam etti Zahra, tereddüt ederek, “kendini başka bir şekilde güçlendirmeyi düşünmeni öneririm. Ben çok şey bilmiyorum.”

“Simon çok daha fazla şey biliyor. Böyle mi düşünüyorsun?”

“Evet, öyle.”

Eliana içini çekti. Eliyle yüzünü ovaladı. “Hazır olduğum anda beni Yuva’ya götüreceksin, öyle değil mi? Ertelemeyeceksin?”

“Hayır, kraliçem. Bunun için söz veriyorum.” Bir an durdu. “Şimdi odana dönmeyi önerebilir miyim? Çalışmaya başlamak için sabırsızlandığını biliyorum fakat biraz önce yaşadıklarından sonra belki de bir iki saat dinlenmek çok daha akıllıca olabilir.”

Eliana mutsuz bir şekilde başını salladı. “Tamam.”

Sahile dönen dar köprüden geçtiler. Eliana, kaygan taşlara basarken bakışlarını çizmelerinden alamıyordu.

Zahra, onun dile dökülmeyen düşüncelerine cevap verdi. “Neden senin için savaştığımı sordun, özellikle senin için. Bunu yapıyorum kraliçem, çünkü annenin damarlarında sadece bir değil birçok dünyayı kurtarabilecek güç vardı. Sadece insanları ya da sadece melekleri değil, her ikisini birden, hatta belki de henüz bilmediğimiz, keşfetmediğimiz türleri de kurtarabilecek gücü vardı. O bu güce sahipti, ama sen de sahipsin. Onun kazanamadığı zaferi, senin kazanacağına inanıyorum.”

Eliana, Zahra’nın sözlerinin sessizliğin içinde yankılanmasına izin verdi. Bu sözlerin ağırlığını, sanki vücuduna bağlı taş yüklermiş gibi Tameryn’nin mağarasından saraya kadar, her adımda daha da derine batarak taşıdı.

Eliana odasına döndüğünde, Remy onu bekliyordu.

Odaya girer girmez, Remy hızla ona döndü. Kıpırmızı olmuş yüzü, gözyaşlarıyla kaplanmıştı.

Eliana donakaldı. Bacakları buz kesti. *Biliyor. Biri ona söylemiş.*

“El, buna asla inanmayacaksın,” dedi nefes bile almadan. “Gelmen lazım. Hadi gel. Beni ya da Simon’ı dinlemezler. Sadece seni dinlerler.”

Çocuk Eliana'nın elini tuttu ve onu kapıdan koridora doğru çekiştirdi. Eliana, rahatlamamanın verdiği sersemlikle buna izin vermişti. Sarayın birinci katındaki, kapısında iki muhafızın beklediği odaya gelinceye kadar da ses çıkarmadı. Muhafızlar Eliana'yı selamladılar ve kapıyı hemen açtılar.

Merdivenlerden aşağıya onu takip eden Zahra'nın nefesi şaşkınlıktan kesildi.

Eliana, Kral Eri, Kral Tavik, Leydi Ama'nın toplandığı odaya girdi. Hob ve bir grup kraliyet muhafızı da odadaydı. Şifacı cüppesinin içinde bir kadın, yüzü görünmeyen birinin bacağına doğru eğilmişti.

Eliana içeriye girince Simon ona döndü. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Sonra kenara çekildi.

Simon'ın arkasında pis ve hırpani bir hayalet oturuyordu.

Eliana şaşkınlıkla donup kaldı.

Harkan.

RIELLE

*"Aşk ya da kilise için değil,
Ülke ya da taç için değil,
Kalplerimizi sadece Geçit'e veriyoruz,
Günler sona erene, gökyüzü parçalanana dek."*

—Obeks Yemini

Rielle, Audric'in sıcak kucağında uyanır uyanmaz gözlerini açtığına pişman oldu.

Kaalvitsi'de geçirdikleri son birkaç gün içinde, Rielle'nin gücünün onu deniz tutmasına karşı korumadığını, ancak uyuyunca çalkantılı denizden kurtulabildiğini, midesinin dalgalarla birlikte alçalıp yükseldiğini anlamışlardı.

İnledi, hissettikleri yüzünden kıvrıldı ve yüzünü yeniden Audric'in göğsüne sakladı.

Uyku sersemi Audric güldü. "Tanrısal bir yaratıkla uçup devasa bir dalgayı durdurabiliyorsun ama deniz hakkından geliyor."

Rielle itiraz ederek homurdandı. "Hiçbir şey benim hakkımdan gelemez."

Audric, Rielle'nin alnına bir öpücük kondurdu. Ellerinin sıcaklığı, Rielle'yi gevşetiyordu. "Sudaki son günümüz. Bu sabah varmış olacağız."

“Sonra da bu korkunç, berbat ölüm tuzağıyla geri dönmek zorunda kalacağız.”

“*Kaalvitsi*, iyi bir gemi.”

“Ondan nefret ediyorum,” dedi Rielle. “Onu sevdiğin için senden de nefret ediyorum.”

“Benden nefret ettiğini iddia eden birine göre beni çok fazla öpüyorsun.”

Rielle sırtarak uzandı ve Audric’in boynunu, çenesini öptü. “Senden nefret etmiyorum. Senden asla nefret edemem. Seni, ayın güneşi sevdiği gibi seviyorum. Seni öyle çok seviyorum ki, bu yüzden ölebilirim.”

Audric, Rielle’nin dokunuşlarından inledi. Dudaklarında bir gülümseme vardı. “Deniz tutması yüzünden saçma sapan konuşuyorsun.”

Rielle kıkırdadı. Audric etraftayken her zaman olduğu gibi vücudu yine o tatlı, ısrarcı duygunun içine karışıyordu. Audric’in üstüne çıktı ve kollarını yatağa yapıştırdı. Gözlerindeki arzunun tadını çıkarttı. “Beklemekten yoruldum, sevgilim. Kendimi iyi hissediyorum. Gerçekten. Gücüm geri döndü, kanamam bitti ve sana ihtiyacım var.” Audric’in üstünde yavaşça daireler çizdi. “Ne düşünüyorsun?”

Audric, kızın kalçalarını avuçladı ve hareket etmesine yardım etti. Boğuklaşan sesi, Rielle’nin vücudunu ürpertiyordu. “Deniz tutması için daha iyi bir tedavi düşünemiyorum.”

Audric’in gözleri kapalı bir şekilde yastıklara uzanmış görünüşünü zevkle seyretti. Alçak sesle ve yavaş yavaş inledi. Derinden gelen sesi, Rielle’nin karnında kramplara neden oluyordu.

“Bana nazik davranacaksın, öyle değil mi?” dedi Rielle yumuşak bir sesle. “Nazik midemi unutma.” Audric’e doğru eğildi, tuniğinin düğmelerini açtı, göğsünü öptü. Audric, Rielle’nin adını mırıldandı ve bir elini geceliğinin eteğini kaldırarak bacağının üstüne doğru soktu. Diğer eli ise Rielle’nin saçlarında dolaşıyor, parmaklarıyla dalgalarını

okşuyor, hafifçe çekiyordu. Son birkaç hafta içinde, Rielle'nin bundan çok hoşlandığını keşfetmişlerdi.

Rielle gülümsedi. "Ah, ama çok da nazik değil."

Audric, Rielle'nin kalçasındaki elini bacaklarının arasına götürdü ve başparmağıyla daireler çizerek okşamaya başladı. Gözlerini ayırmadan Rielle'yi izliyordu. "Tıpkı senin istediğin gibi"

Rielle, Audric'in gömleğini kavradı, kalçalarını parmaklarına sürttü ve öpmek için eğildi.

Tam o sırada Audric kayboldu, Rielle'nin içinde bulunduğu oda değişmeye başladı.

Cömertçe döşenmiş, karanlık bir odaydı. Duvardaki kare pencereler, dağlık ve yabancı, buz kaplı bir manzaraya bakıyordu. Kuzeyde bir ülke olabilirdi. Borsvall mı? Kirvaya mı? Astavar mı? Vücuduna baktı ve artık üzerinde geceliğinin olmadığını fark etti. Onun yerine, soyut şekillerde altın işlemeli siyah kadifeden bir elbise vücudunu yumuşak bir eldiven gibi sarmıştı. Yakası açık ve genişti. Kış havası açıkta kalan tenini yakıyordu.

Dışarıdaki buza bakan pencerelerden birinin önündeki sandalyede Corien oturuyordu. Canlı ve tek parça halindeydi. Şık bir ceket ve pantolonun üzerine uzun, siyah bir palto giymişti. Elinde bir kadeh kırmızı şarap vardı.

Rielle aynı anda hem ona doğru gitmek hem de ondan kaçmak istedi. Kararsızlığı nedeniyle olduğu yerde dondu kalmıştı.

Corien, ona baktı. Gözlerinde parlayan yaşlar vardı. İşte o an Rielle'nin nefesi kesildi.

"Eğleniyor musun?" diye mırıldandı Corien.

Rielle, ona doğru bir adım atmayı başardı. "Neredeyiz?"

"Sen, sevgilinle yataktasın," diye homurdandı Corien, kadehinin içine doğru. "Ben de uzaklardayım, onu en güzel nasıl mahvedebileceğimi planlıyorum."

Rielle'nin göğsü yandı. "İmkânsız. O, senin mahvedemeyeceğin kadar iyi. Ayrıca, ben onu koruyorum. Ona dokunursan seni bir kez daha yakarım." Çenesi havada, yavaşça Coriene yaklaştı. Avuçları, Audric hakkında böyle konuştuğu için onu cezalandırma isteğiyle kaşınıyordu. "Seni yaktığımda yeterince eğlenmedin mi? Sana daha fazla acı çektirmemi mi istiyorsun?"

Corien kımıldamadan onu izledi. "Seni ve senin bana verebileceğin her şeyi istiyorum."

Rielle, Coriene yaklaşmaya devam ettikçe odayı incelemesi gerektiğini hatırladı. Pencerenin dışındaki manzara, gökyüzündeki yıldızlar, odadaki kayda değer her şey... Kâğıtlar, resimler, sanat eserleri. Corien'in yerini belli edecek herhangi bir şey. Audric onun bilgi toplamasını isterdi.

Corien içkisini içerken kendi kendine güldü. Kalan şarabı kafasına dikti ve boş kadehi yanındaki sehpaye koydu. "Casusluk yapıyorsun, öyle değil mi? Buradaki her şeyi göreceksin ve sonra gidip sadık bir köpek gibi ona anlatacaksın."

Rielle, Corien'in üstüne yürüdü. Görüşü aniden keskinleşmiş, altın rengine bürünmüştü. Coriene bir tokat patlattı.

Melek sessizce durdu, sonra başını kaldırıp Rielle'ye baktı. Yanağı kızarmıştı. Korkusuz ve yüzsüzdü. "Seni özledim."

Rielle, attığı tokat yüzünden eli acıyarak orada dururken, aklından geçen duyguların hiçbirini adlandıramıyordu. Biri hariç! O da Corien'i özlemişti. Hem de hiç anlayamadığı bir umutsuzlukla. Söylemek istemese bile dilinin ucunda duruyordu. Küçük tebessümü genişlediğine göre Corien de bunu hissetmiş olmalıydı.

Rielle'ye dokunmadan ayağa kalktı. Onun da vücudu en az Rielle'ninki kadar gergin görünüyordu. "Seni hak etmeyen insanları kurtarmaya zorlanmak eğlenceli miydi? Avanaklar krallığı için kendini ölümün kıyısına getirmek?"

Rielle çenesini havaya kaldırdı. “Dalgayı hizaya getirmekten zevk aldım.”

“Biliyorum, aldın.”

Corien'in sesindeki yakınlıktan ürken Rielle kendini sakın olmaya zorladı. “Celdaria ve Borsvall arasında bir dostluk oluşturmak ve bunu devam ettirebilmek, böyle belirsiz zamanlarda çok önemli. Onları kurtararak, barış adına payıma düşeni yaptım. Bundan da gurur duyuyorum. Bunu benden alamazsın.”

Corien bir an tereddüt ettikten sonra Rielle'ye yaklaştı ve yanağını avuçladı. Kız kendini Corien'in avucuna bırakmıştı. Corien'in teninin serin yumuşaklığı, Rielle'yi ürpertti.

“Evet,” diye mırıldandı Corien, acı bir ses tonuyla. “O gün sorumluluk sahibi bir Güneş Kraliçesiydin. Krallığına iyi hizmet ettin.”

Artık Rielle'nin yüzünü her iki eliyle tutuyor, parmaklarıyla okşuyordu. Daha da yaklaştı. Dudakları, Rielle'nin dudaklarının etrafında gezindi. Rielle nefesini tuttu. Vücudundaki her kas gerilmişti ve yanıyordu. Bir santim daha yaklaşırsa Corien'i öpecekti.

“Benim krallığımda, benim dünyamda,” diye mırıldandı Corien. Nefesi sımsıcaktı. “Kimseye hizmet etmeyeceksin.”

Rielle ellerini, Corien'in göğsüne koydu ama onu itmedi. Corien'in vücuduna yaklaştı. Gözyaşları, görüşünü engelliyordu. Corien'e bu kadar yakından, yapabileceklerinden korkuyordu. Çünkü Corien'in sözcükleri, Rielle'nin kulağına zorlu bir kıştan sonra duyulan ilk kuş cıvıltıları gibi geliyordu. Corien kollarını dolayınca, Rielle onun kucağında eridi. Gözlerini kapatarak Corien'i içine çekti. Paltosunun kumaşında dışarıdaki soğuk kışın, Rielle'ye deri ve duman kokusunu anımsatan bir çeşit baharatlı yağın izleri vardı. Corien yüzünü Rielle'nin saçlarına gömdüğünde boğuk bir iç çekişle onun adını fısıldadı. Parmakları canını acıtarak

Rielle'nin omzuna batıyordu ama bu his, Rielle'nin kanının daha canlı akmasına neden oldu. Daha fazlasını istiyordu.

Bu anın anlamından rahatsız olarak gözlerini yumdu ve bu küçük hareketiyle ayağının altındaki dünya yer değiştirdi.

Rielle sarsılarak gözlerini açtı.

Kaalvitsi'deydi, Audric'in üstünde oturuyordu. Vücudunu, Corien'in kolları yerine Audric'in kolları sarıyordu. Audric'in sesi adını söylüyordu.

Audric, Rielle'nin huzursuzluğunu hemen anladı ve ellerini nazikçe kalçasına koyarak onu durdurdu. "İyi misin, sevgilim?"

Audric'in kollarında kendini oldukça kırılgan hisseden ve nefessiz kalan Rielle ne diyeceğini bilemedi. Audric ellerini yüzüne doğru uzatınca geri çekildi.

Audric, gözlerindeki kırılganlığı saklamadan sordu. "Sorun ne?"

Rielle başını iki yana salladı. Gözünden yaşlar dökülüyordu. Bunlar Corien'in hayalinin yarattıkları değil, gerçek gözyaşları idi. Güvenebileceği gözyaşları. Rielle, Audric'in sevgisi ve kendi arzuları ile mutluluğu yaşadığı birkaç saniye öncesine geri gidebilmeyi diledi ancak yapamadı. Corien'in sesi kulaklarında yankılanmaya devam ediyordu.

Benim krallığımda, kimseye hizmet etmezsin.

Kendine öfkelenen Rielle'nin teni kızardı ve karıncalandı. Audric'in yanına uzanıp bir çocuk gibi ona yaslanarak kıvrıldı. Audric onunla yüz yüze gelmek için yan döndü. Sabırla bekledi.

Rielle'nin göğsü sıkışıyordu. Audric'i hak etmiyordu. Onun gözlerine bakamazdı. Audric'in elini tuttu ve kalbine götürdü.

"Ne yapabilirim?" diye fısıldadı Audric. "Ne oldu?"

Rielle başını iki yana sallamakla yetindi. Konuşamıyordu.

Suskunluk içinde geçen bir süre sonunda Audric, “Corien miydi?” diye sordu.

Bu soru, Rielle’yi yıktı. Bu kadar şeffaf mıydı? Sonunda, Audric’in yüzünde bir tiksinti görmekten korkarak ona bakabildi. Ama Audric’in bakışları sıcacıktı. Bir yargı ya da kızgınlık yoktu. Rielle’nin gerginliği eriyip gitmişti. Kollarını, Audric’in boynuna doladı, yüzünü saçının lülelerine bastırdı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Hiçbir şey göremedim. Görmedim... Anlatabileceğim bir şey yok. Aniden ortaya çıktı. O her nerede ise ben de oradaydım. Çok şaşkındım, dikkat edemedim. Özür dilerim, özür dilerim...”

“Lütfen, özür dileme.” Audric elini Rielle’nin başının arkasına koymuştu. Dokunuşu o kadar yumuşaktı ki, Rielle’nin canı acıdı. Denizin ortasında kaybolmuş, okyanusta fırtınada tutunabileceği sabit bir şeymiş gibi Audric’e tutundu.

Audric’in boynuna doğru konuştu. “Çok daha dikkatli olmalıydım.”

“Önemli değil. Şimdi buradasın ve güvendesin. Benim tek isteğim bu.”

Rielle’nin kalbine ani ve dehşet verici bir korku yerleşti. Audric’e biraz daha sıkı sarıldı. “Beni bırakma, Audric. Lütfen.”

“Asla. Böyle bir şeyi asla yapmam. Buradayım.” Yorganı üstlerine çekerek sıcak bir koza oluşturdu.

“Ne istediğini anlamıyorum. Bilmece gibi ve yalan yanlış konuşuyor. Beni korkutuyor.”

Rielle’nin söyledikleri doğru olsa da gerçeğin tamamı bu değildi. Bu yüzünden kendinden nefret ediyordu.

Benim krallığımda, kimseye hizmet etmeyeceksin.

Bunu istemek çok mu kötü bir şeydi? Bu, nefrete layık bir arzu muydu?

“Seni tutuyorum,” dedi Audric. Alçak ve yumuşak bir sesle. Dudakları, alnındaydı. Rielle gözlerini yumdu. Audric’in sıcaklığına, sağlamlığına yoğunlaştı. “Bana tutun. Benimle kal.”

Yukarıdaki güverteden gelen bağırtılar ve Atheria'nın bunu takip eden çığlıkları, yuvalarının sessizliğini bozdu. Atheria bir haftadır havada, geminin üstünden onları takip ediyor, mutlulukla denize dalarak köpekbalığı avlıyordu.

Rielle, Audric'in tercüme etmesini bekledi. "Geldik."

Uzun, beyaz sahilde, uzun gri cüppeli, kapüşonlu ve hareketsiz bir düzine okçudan oluşan bir birlik onların gelişini izliyordu. Henüz silahlarını doğrultmamışlardı fakat *Kaalvitsi'nin* ana güvertesinde duran Rielle, omuzlarında gerginliği hissedebiliyordu.

Audric bir yanına, Ludivine diğer yanına geçti. Her ikisi de Rielle gibi giyinmişlerdi. Kürklü seyahat giysileri, boyunlarından gümüş efsanevi Borsvall buz ejderhası şeklinde tokalar ile bağlanan, kalın, yün pelerinler. Bu kadar kalın giyinmelerine rağmen deniz rüzgârı acı acı kesiyordu.

"Obeks," dedi Audric. Sesi heyecanlı çıkıyordu.

Obeks. Kutsal muhafız. Hiçbir krallık ya da ülkeye bağlı değildi. Sadece azizlerin mirasına, Geçit'in korunmasına sadık... Rielle, Audric için koşulların farklı olmasını dilerdi. Audric uzun yıllardır, kendini bildi bileli Sunderlandse seyahat etmeyi ve Obeks muhafızı ile karşılaşmayı arzuluyordu.

Ancak yıkılma tehlikesi ile karşı karşıya olan, zarar görmüş Geçit'i kontrol etmek, kesinlikle Audric'in hayallerindeki seyahat değildi.

"Gelişimizi duyurduk," diye sinirle söylendi Ingrid. Sert bir şekilde, birkaç metre önlerinde duruyordu. Eli, kılıcının kabzasının yanında hazırdaydı. "Neden böyle saldırgan duruyorlar?"

"Geçit'i korudukları için," diye cevap verdi Ilmaire. Meraklı bakışlarla sahili seyrediyordu. "Mesaj, prensten geliyor olsa bile onlar için fazla bir anlam ifade etmiyor. Onlar,

bunun bir aldatmaca olabileceğini düşünüyorlar.” Arkasında duran Audric’e bir bakış attı. Rielle’nin kalbine bir acı saplanmıştı. Prensin gözlerinde de sevgilisindeki gibi heyecan vardı. İki çokbilmiş, barış sevdalısı prensti onlar. Ingrid’in savaş çıkırtkanı askerleri, Borsvall sınırlarında gerçekleşen felaketler, iki krallık arasında uzun yıllardır süregelen kan davası olmasa aslında birbirleriyle gerçekten dost olabilirlerdi.

“Dikkatli olmalıyız, Audric,” dedi Ilmaire. “Geçit’i korumak için tereddüt etmeyeceklerdir.”

Ludivine, diğerlerinin duyamayacakları kadar alçak bir sesle konuştu. “Tehlikede değiliz. Ateş etmek gibi bir niyetleri yok.” Duraksadı. “Şimdilik.”

“Bu, çok da güven verici değil,” diye mırıldandı Audric.

“Ilmaire haklı. Eğer bir tehlike sezerlerse Geçit’i korumak için tereddüt etmezler.”

Yani kendimi kontrol mü etmeliyim, diye düşündü Rielle, tüyleri diken diken olarak. Bunu mu demek istiyorsun?

Kontrol etmeyeceğini düşünerek endişelenmeli miyim, diye cevap verdi Ludivine sakince.

Rielle, kuzeydeki gizemli odayı hislerle ve seslerle anımsadı: Corien’in sesi adını fısıldıyordu. Kollarını ona sıkıca sarıyor... Soğuk hava, vücudunu sarmalayan kadife... Corien’in sözlerinin yarattığı heyecan ve içerdiği vaat:

Kimseye hizmet etmeyeceksin.

Özgürlük. Kontrol. Empirium.

Yakın zamanda onunla konuştun mu? Ludivine’nin düşünceleri şaşkındı. Rielle... Onu gördün. Ona dokundun. Bana söylemedin.

Rielle’nin şaşkınlığı her ikisini de sarstı. *Bilmiyor muydun? Sen onu hissetmedin mi?*

Hayır. Hissetmedim.

Peki, ama bu ne anlama geliyor?

Ludivine'nin buna verebileceği bir cevabı yoktu. Küçük filikalarla gri çırpıntılı suda ilerlerlerken ve deniz suyu yüzlerine çarparken Ludivine tek kelime etmeden, derin düşünceleri Rielle'ye sitemkâr bir halde, sessizce durdu.

Her bir parçamı sana borçlu değilim, dedi Ludivine.

Ludivine, cevap vermek yerine, Rielle'nin eldivenli elini daha da sıkı kavradı.

Sığılğa geldiklerinde Rielle, Audric, Ludivine, Ilmaire, Ingrid ve altı muhafız filikalardan inip beyaz kumlara yapışan ince köpük tabakasının üstünden kıyıya yürüdüler.

Ingrid önden gidiyordu. Sarı saç örgüleri ve beyaz kürkten pelerini rüzgârda hırçın bir şekilde sallanıyordu. Öfkeli bakışları görmeye değerdı. Büyük bir bölük getirmek istese de Ilmaire daha az tehditkâr görünmek için küçük bir grupta ısrar etmişti.

Okçulara dört beş metre kala durmalarıyla Ilmaire kılıcını yere bıraktı. Ellerini havaya kaldırdı ve deniz rüzgârından etkilenmeden rahatça konuşabilmek için ağzının kenarına götürdü. Bileklikleri güneşte parladı.

"Benim adım, Ilmaire Lysleva. Borsvall krallığının taht varisi prensiyim," diyerek konuşmaya başladı. "Kudretli Aziz Grimvald ve babam Kral Hallvard Lysleva adına Geçit'e giriş izni istemek için geldim."

Okçular hareketsiz ve tepkisiz durmaya devam ediyordu. En öndeki okçu, gövdesine asılı zincire kemikten yapılmış uzun bir boru takmıştı. Giysisinin üzerine sadece bir sembol işlenmişti ve bu tepesinde tek bir göz olan, yüksek, kare bir kuleydi.

Ingrid sabırsızca kımıldandı.

Ilmaire, Rielle'yi işaret etti. "Yanımda Celdaria'nın taht varisi prensi Audric Courverie; kuzeni, Leydi Ludivine Sauvillier ve Leydi Rielle Dardenne, nam-ı diğer Güneş Kraliçesi var."

“Leydi Rielle’nin kim olduğunu biliyoruz.” En öndeki okçunun soğuk bakışları önce Rielle’ye, sonra Audrice’ye ve ondan sonra da Ludivine’e döndü. Kaskatı kesildi, gözleri büyüdü.

Hemen ardından ani bir iç çekişle nefes alan Ludivine çarpılmışçasına sarsıldı.

Okçu, hızla yayını kaldırdı ve garip, bakır uçlu okunu fırlattı. Ludivine tam zamanında çekilmişti. Ok, kalbine saplanmak yerine sol omzuna isabet etti. Vurulmanın etkisiyle çığlık atarak geriye sendeledi.

Vücudunu çevreleyen hava, bir gölün yüzeyindeki belli belirsiz dalgalar gibi parıldadı. Vücudunun çevresindeki boşluk, vahşi, hızlı, öfkeli bir akıntı oluşturmada önce sarsıldı ve daraldı. Sanki bütün ışığı ve hayatı çıkıp gitmişti. Ok önce beyaz bir şekilde parladı, sonra da karardı.

Ludivine yere yığıldı.

Audric hemen yanına koştu, Rielle hemen arkasındaydı. Ingrid, öfkeli bir çığlıkla kılıcını çekti ve okçularla onların arasına girdi.

Audric, Ludivine’nin yanına diz çöküp onu kollarına almıştı.

“Lu? Lu!” Ludivine’nin yüzündeki kumları temizledi. “Bir şey söyle!”

Okçular hep birlikte yaylarını kaldırdılar ve oklarını fırlattılar.

Rielle, damarlarında şimşekler çakarak kendi çevresinde döndü. Kollarını havaya kaldırıp çapraz yaparak bir kalkan oluşturdu. Tek bir emriyle rüzgâr birleşti, küçük grupları ile yaklaşan oklar arasında bir duvar oluşturdu. Rüzgârdan duvar, altın rengi bir ateş tabakası ile aydınlanıyordu. Oklar bu duvara çarpıp küle dönerken karanlık denize karıştı.

Kolları kaskatı kesilen Rielle, okçulara soğuk bir şekilde gülümsedi. Yarattığı altın duvar, nefes alıp vermesiyle uyumlu

bir ritimde parıldıyordu. “İçimizden birine daha zarar verirsiniz, sizi oracıkta öldürürüm.”

Bunun üzerine baş okçu yayını indirdi. Diğerleri de onu takip etmişti.

“Ingrid, gözünü onlardan ayırma!” diye bağırdı Rielle. “Yeniden saldıracakmış gibi görünürlerse önce sen ateş et.”

Ingrid, kendi okçularına işaret etti. Kılıcını hazırladı. “Büyük bir zevkle.”

Rielle, Ludivine’nin yanında diz çöktü. “O iyi mi?”

Audric parlak gözleriyle Rielle’ye baktı. Elleri Ludivine’nin kanı ile kaplıydı. “Nefes almıyor. Bedeni buz gibi...”

“Bu mümkün değil. Olamaz...” Rielle, başını iki yana salladı. Boğazı düğümleniyordu. Olanlara inanamıyordu. Böyle olmamalıydı. “Sıradan bir insan için bile bu yara ölümcül değildir. Öyle değil mi?”

“Ayrıca vücut sıcaklığını da bu kadar çabuk kaybetmemeliydi.”

Ilmaire yanlarına gelmişti. “Sıradan bir insan mı? Ne demek istiyorsunuz?”

Audric, Ludivine’nin omuzundaki oku incelemekle meşguldü. “Bu okta bir tuhaflık var.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Rielle.

“Şuna bak!”

Rielle söylediği yere bakınca okun normalden daha uzun olduğunu ve tamamen Ludivine’nin vücuduna girmediğini fark etti. Yaklaşık yedi santimlik bir kısmı etinin dışındaydı. Parlak bakır kanatlar sanki içlerinde bir fırtına kopuyormuşçasına karanlık ve ışıklı bulutlar yayıyorlardı.

Rielle ayağa kalktı ve baş okçunun karşısına dikildi. Onu yok etme isteğini güçlkle bastırıyordu. “Ona ne yaptın? Bu nasıl bir silah?”

Okçu da ona yaklaştı. Yüzükoyun yatan Ludivine’e duygusuz bir ifadeyle baktı. “Onun ne olduğunu bilmiyor muydunuz yoksa bildiğiniz halde gerçeği bizden sakladınız mı?”

Rielle'nin midesi ansızın kasılıp kalmıştı.

Ilmaire'nin bakışları ikisinin arasında gidip geliyordu. "Ne gerçeği? O neden bahsediyor?"

Rielle şaşkına dönerek öylece kalakalmıştı. Okçu sırtarak güldü. "Ah, demek biliyordunuz."

"Audric, bu adam neden bahsediyor?" diye sordu Ilmaire.

Audric onu duymazdan geldi. "Öldü mü?"

"Hayır," diye cevap verdi okçu. "Hapsedildi." Sanki Ludivine'nin vücudundan çekmek istermiş gibi oka doğru uzandı.

Rielle onun önünü kesti. Rüzgâr, çevresinde öfkeyle dönüyor, ayaklarının altındaki sahil sarsılıyordu. "Ona dokunmayacaksın."

Okçu tek kaşını havaya kaldırdı. "Canı acımaz. Bu vücudun artık hiçbir anlamı yok. Senin sevdiğin yaratık, bu bıçağın içinde."

Rielle dehşetle geri sendeledi.

"Ne?" Audric derin bir nefes almıştı.

Birkaç adım ötelerindeki Ingrid usulca sövüyordu. "Eğer biri bana hemen burada neler olduğunu anlatmazsa, ayırım yapmadan ateş etmeye başlayacağım."

"Böyle bir şey yapmayacaksın, Komutan," diye cevap verdi Ilmaire. Sesindeki zalimlik, Rielle'yi şaşırtmıştı. "Sana, babanın varisi olduğumu ve benim emirlerime uymak zorunda olduğunu hatırlatırım."

Ingrid bakakaldı. Ağzı şaşkınlıkla açılmıştı.

Ilmaire, Ludivine'nin yanında diz çöktü. "Audric, lütfen bana bunu açıkla. Sizin güveninizi kazanamadığımı biliyorum ancak askerlerimin hayatları tehlikedeyse, bunu bilmek zorundayım."

"Ludivine bir melek," dedi Audric bir çırpıda. "Kuzenim Ludivine küçükken ateşli bir hastalıktan ölmüş ve bir melek

onun vücuduna yerleşmiş. Birkaç hafta önce, Rielle Güneş Kraliçesi olarak ilan edilene dek bundan haberimiz yoktu." Rielle'ye baktı. "O, bizim dostumuz. Ona güvenebiliriz."

Ingrid geriledi. Yüzünde dehşet vardı. Ilmaire de dili tutulmuş gibi görünüyordu. Yine de artık Ludivine'nin bedenine farklı bir merakla bakıyordu. Sanki Ludivine, incelemek için sabırsızlandığı yeni bir türdü.

Corien'in neşeli sesi geldi. *Tanrım, bu çok eğlenceli.*

Corien'in pencere yanındaki sandalyede oturuşu Rielle'nin gözünde canlanmıştı.

"Sessiz ol," diye tısladı Rielle, darmadağın bir şekilde. "Beni yalnız bırak."

"Kiminle konuşuyor?" diye sordu Ingrid.

Okçu da bir kaşını kaldırdı ve Rielle'yi kastederek, "Gerçekten de kiminle?" diye sordu.

Rielle soruları duymazdan geldi. "Bana bunu açıkla. Bu ok nedir?"

"Yıkımbıçağı," diye cevap verdi okçu duygusuzca. Sanki hava durumundan bahsediyordu. "Bakır alaşımının ile Cruciata olarak bilinen bir canavarın kanının karıştırılarak birlikte dövülmesiyle yapılmıştır. Cruciata Dip Dünyaya ait bir yaratıktır. Bıçak gücünü, melekler için de öldürücü olan bu kandan alır. Bir meleğin ele geçirdiği bedende kullanılırsa Yıkımbıçağı o bedendeki melek ruhunu çekip alır ve meleği kendi içine hapseder. Bedeni boşaltıp ölüme terk eder."

Rielle okçuya dehşetle bakıyordu. Audric gözlerini yumarak arkasını döndü.

Ingrid bembeyaz olmuştu. "Bu adam neden bahsediyor? Bu nasıl doğru olabilir? *Melekler mi?*"

Ilmaire şaşkınlıkla Ludivine'nin vücuduna bakıyordu. "Yıkımbıçağından çıkartılabilir mi?"

Okçu tereddüt etti.

Rielle okçunun üstüne yürüyünce, ayağının altındaki kum çıtırdadı. Sanki kumun içinde alevler birikiyordu. “Evet? Çıkabilir mi?”

Çok geçmeden okçu yavaşça başını salladı. “Evet. Yıkımbıçağı parçalanırsa içine hapsolan melek serbest kalır.”

“Peki, sonra bedenine geri dönebilir mi?” diye sordu Audric.

“Unutmayın, bu onun bedeni değil! O bu bedeni çaldı. Tıpkı hali hazırda dünyamızdaki diğer meleklerin yaptıkları gibi.”

“Yıkımbıçağı parçalandığında,” diye tekrar etti Audric, öfkeyle, “kendi bedenine geri dönebilir mi?”

“Evet.”

“Bedeni yine tam ve sağlıklı olur mu?” diye atıldı Rielle.

Okçunun yüzü gerildi. “Ah, evet. Melek doğası bedeni iyileştirecektir. Ancak yıkımbıçakları, meleklerin bile katlanamayacakları kadar acı veren bir yara açar.” Sert ağzında ufak bir gülümseme belirdi. “Ne kadar melek bir araya gelirse gelsin bu yarayı iyileştiremezler.”

“Yani sonsuza dek acı mı çekecek?” diye sordu Audric.

Okçu başını öne eğdi.

“Çekmeyecek,” diye açıkladı Rielle. “Yarasını iyileştireceğim ve acısını alacağım. Onu eskisi gibi yapacağım.”

“Bu gerçekten de mümkün mü?” diye sordu Ilmaire. “Yaraları da iyileştirebilir misin?”

Rielle, Ludivine’nin yanına gitti. Audric’in itirazlarını duymazdan gelerek Ludivine’nin bedenindeki oku hızla çekti. Ludivine’nin cansız bedeni sarsılırken Rielle’nin boğazı tiksintiyle ekşidi.

“Yıkımbıçaklarını parçalamak çok zordur,” dedi okçu.

Rielle gülümsedi. Görüşü altın sarısına dönmeye başlamıştı. “Benim için değil.”

Arkasından oku yere fırlattı, elini sertçe havaya kaldırdı.

Kolundan ve parmaklarından sıcak güç dalgaları yayılıyordu. Hava ısınarak sarsıldı. Ok, düzinelerce minik parçaya bölündü; parlak bakır parçalar köreldi.

Gölgeden daha belirsiz, uzun ve düzensiz, karanlık bir biçim, okun kalıntılarından hızlıca çıkıp havada süzüldü. Sonra suya hasret, kavrulmuş bir yaratık gibi beyaz kumlara, Ludivine'nin bedenine yöneldi. Şeklin içinden tuhaf bir ses acı ile inliyor, Rielle'nin anlayamadığı dilde kelimeler telaffuz ediyordu. Tuhaf sesin içinde hem Ludivinee ait hem de çok daha derin, yaşlı ve acılı bir ses vardı.

Gölgeden bir örtü, eşini kucaklayan bir kadın maskesi gibi Ludivine'nin bedeninin üzerine yayıldı. Sonra birdenbire şekil kayboldu. Ludivine gözlerini açmasıyla Audric'in kollarında çırpınarak nefes almaya çalıştı.

"Beni böyle görmek zorunda kaldığınız için üzgünüm," diye hıçkırarak ağlıyordu. Gözleri korkuyla kocaman açılmıştı. Boğulmamak için çırpınıyormuşçasına Audric'in koluna tutunmuştu. Çaresizlikle attığı çığlıklar Rielle'nin kalbini parçalıyordu.

"Dikkat et!" Audric kıyafetinin koluyla yüzünü sildi. Sonra paltosunun kuşağını yırttı ve Ludivine'nin boynundaki ve omzundaki kanı temizledi. "Sakin ol, Lu. Kendine zarar vereceksin."

"Ah, tanrım bana yardım et, çok üzgünüm." Ludivine yüzünü Audric'in göğsüne gömdü. Titriyordu. "Beni onları bırakma... Bir daha asla! Rielle? Neredesin, canım?" El yordamıyla arkaya, Rielle'ye uzandı. Rielle, Ludivine'nin yanına diz çöktü. Ludivine, Rielle'nin koluna tutundu, hem onu hem de Audric'i iyice kendine çekti. Onlara "Beni bırakmayın," diye fısıldadı. "Lütfen beni almalarına izin vermeyin. Yeniden olmasın, yeniden almasınlar. Geri gidemem, yeniden öyle olamam..."

Adeta dili tutulan Rielle onu beceriksizce tutmaya çalışıyordu. Belki geri çekilmeliydi ya da Borsvall grubunun bu

yaşananlar hakkında ne düşünecekleri için endişelenmeliydi. Ama tek umurunda olan şey Ludivine ve Audric idi. Beraber ve güvende olmalıydı. Dudaklarını, Ludivine'nin altın başına bastırdı. Ludivine'nin omuzunda elbisesinin yırtılan kumaşının altındaki korkunç yarayı görmezden gelmeye çalıştı.

Audric okçuya döndü. “Burada şifacılarınız vardır diye düşünüyorum, öyle değil mi?”

Okçu düşünceli bir halde onları izliyordu. “Var.”

“Öyleyse derhal bizi onlara götürün.”

“Onun acısını azaltamazlar,” diye cevap verdi okçu. Sesi keyifli geliyordu. “Bu yarayı sonsuz hayatı boyunca taşıyacak.”

“Ellerinden geleni yapacaklar yoksa...” Audric, Rielle'ye baktı.

“Yoksa onların yerine ben yaparım,” diyerek cümleyi tamamladı Rielle. “Kesinlikle yapacağım, zaman içinde. Yapacağım. Öğreneceğim. Yapabileceğimi biliyorum.” Diğerlerine baktı; Ilmaire hayranlıkla onları izliyordu. Ingrid kuşku ve dehşet içindeydi; okçu ise hiç etkilenmemiş gibiydi. Rielle kararlıydı. “Benden şüphe ediyorsun.”

“Hayır, Leydi Rielle,” diye yanıt verdi okçu. “Sizden korkuyorum.”

Yana çekildi ve karanlık ağaçlığı işaret etti. “Ben izleyin ve korkmayın. Okçularım bir kez daha saldırmayacaklar.”

Sudan uzaklaştıklarında, Corien'in dokunuşu ile Rielle soğuk bir el tarafından okşanıyormuş gibi hissetmişti. Corien ne zaman ona dokunsa, ne zaman onunla konuşsa, Rielle'nin zihninde daha güçlü bir yer ediniyor, sanki yavaşça yerini sağlamlaştırıyordu.

Neredeyse saldırmalarını isteyeceğim, diye mırıldandı. Sırf senin ne yapacağını görmek için.

Rielle, yapabileceklerini hayal ederek kendi kendine gülümsedi. Ludivine'nin meraklı, bulanık bakışlarından kaçınmakla yetindi. *Ben de isterdim.*

ELIANA

"Elemental güçleri ortaya çıkan ilk insan, bir kız çocuğuydu. Dokuz yaşında bir Güneşgirendi. Her ne kadar adı zaman geçidinin içinde kaybolmuş olsa da İlk Çağ'ın eski metinlerinde sık sık ondan söz edildiğini görebilirsiniz. Bu sayfalarda adı, Şafağın Çocuğu olarak geçer."

—İlk Çağın Özet Tarihi, Cilt II: İnsanlığın İlk Günleri, Alıstra Zarovna ve Veseris Savelya, İlk Loncalar Birliği

Eliana bir süre ne konuşabildi ne de hareket edebildi. Harkan'ı burada, Navi'nin sarayında, eskisi gibi buğday teni, aynı siyah saçları ve büyük siyah gözleri ile otururken görebilmenin imkânsızlığı, bedenini terk etmiş gibi hissettirmişti. Tıpkı Zahranın hafızasındaki Dip Dünya'da bedeninden sıyrıldığı gibi... Ancak bu kez acı ve korku yoktu.

"El?" Harkan'ın sesi boğuk, tanıdık ve sevgi doluydu. Gülümsediği zaman gözlerinin altındaki gölgeler azaldı. "El, öylece bakacak mısın?"

Eliana küçük bir çılgılık atarak ona koştu, yanında diz çöktü ve öyle sımsıkı sarıldı ki Harkan acı ile inledi. "El, bu biraz fazla sert oldu."

Berbat bir yolculuk ve ter kokusunun altından Harkan'ın teninin bildik sıcak kokusu geliyordu. Eliana gözlerini sıkıca yumdu, Orlene'daki eve, odasındaki mum ışıklı cennete

döndü. Göğsü sıkıştı, omuzları gevşedi ve gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

“Umurumda değil,” dedi. Sesi, Harkan’ın göğsünde kaybolmuştu. “Ve seni bir daha asla bırakmayacağım.”

“Yani hayatımın sonuna kadar başımdan atamayacak mıyım?” Harkan bir eliyle Eliana’nın başını okşarken, diğeri eliyle de parmaklarını kavramıştı. Eliana yanağını Harkan’ın boğazına yasladı. “Sanırım ben böyle yaşayabilirim.”

Eliana belli belirsiz Kral Tavik’in odadaki herkesi dışarıya çıkarttığını duydu. Başını kaldırdığında Simon’ın da arkasını dönüp çıkmak üzere olduğunu gördü. Remy adamın yanında zıplıyor, kolunu çekiyordu.

“Sana, Orlinedan nasıl kaçtığını anlattı mı?” Remy’nin gözleri parlıyordu. “Silahını gördün mü? Bir Onu bir Adatrox teğmeninden çaldı.”

Simon, Remy’nin aşırı heyecanlı bir köpek yavrusu gibi etrafında dans etmesinden rahatsız olmuş gibi durmuyordu. “Öyle mi?”

“Harkan’ın eskiden benimle birlikte hikâye yazdığını biliyor muydun? En sevdiği azizin Aziz Tokazi olduğunu biliyor muydun?”

“Hayır, bunu duymamıştım.” Simon bir elini Remy’nin omzuna koyarak onu nazikçe odadan çıkarttı.

Tam koridora çıktıklarında Simon dönüp Eliana’ya baktı. Bir an, Harkan’ın omzunun üzerinden bakışarak göz göze geldiler. Eliana göğsünde suçluluk duygusu, utanç ya da her ikisinin birleşimi diyebileceği kör bir sancı hissetmişti. Eski bir dostu kucaklamak uygunsuz sayılamazdı. Harkan ile herkesin gözü önünde öpüşseler dahi, bunca zaman ayrı kaldıktan sonra bu onların hakkıydı. Saklamak için bir nedenleri olmazdı.

Yine de sanki yasak bir şey yaparken yakalanmış gibi utanıyordu. Bu bir ihanet değildi, ihanet edecek bir şey yoktu.

Ancak Simon'ın Dyrefal'daki ilk gece yaptığı açıklama, Eliana'nın aklında tatsız ve davetsiz bir şekilde dönüp duruyordu: *Senden başka hiçbir şey umurumda değil.*

Bakışlarını ilk kaçıran olmak istemediğinden Harkan'a daha da sıkı sarıldı.

Gözünü ilk kaçıran, yüzündeki garip anlaşılmaz ifadeyle Simon olmuştu. Remy hemen yanında konuşmaya devam ederken arkasını döndü ve sessizce kapıyı kapattı.

O gece geç saatte odası bir düzine mum ile aydınlanmıştı, karşı duvardaki aralık duran pencereden içeri hafif bir esinti giriyordu. Eliana, yatakta Harkan'ın yanına uzanmış bir cevap vermesini bekliyordu.

Fısıldadığı kelimeler dallarından yere düşmeyen ölü yapraklar gibi havada asılı kalmıştı. Eliana çenesini kapalı tutmuş olmayı dilerdi, ancak artık her şey dile gelmişti bir kez.

Konuşmak yerine sadece Harkan'ın yanında uzanabilir, kendini bırakıp sabaha kadar uyuyabilir, Harkan'a bacağına iyi gelmesi için taze papatya çayı ikram edebilirdi. Harkan'ı huzur içinde uyurken bırakabilir, masasında onu bekleyen kitap yığınının başına geçebilirdi. Ona kendini tuhaf hissettiren, teninin altında vızıldayan bu huzursuzluğu görmezden gelip Harkan'ı öpebilirdi. Harkan yorulup acı çekse de, o gece yanına uzandığında fark ettiği gibi aslında onu öpmek istemese de, öpücükler çok daha farklı bir şeye dönüşünceye kadar öpebilirdi.

Oysa tüm bunları yapmak yerine Harkan'a gerçekleri anlatmıştı: Simon ve Zahra'ya göre Eliana geleceği önceden belli olan Güneş Kraliçesiydi. Işıkgetiren ve Kralın Katili'nin kızı. Öskelidoğan'ın Çocuğu. Görünüşe göre birçok ismi vardı ama henüz kendisine bir isim seçmemişti. İstilacı İmparatorluk

filosunu göklerden yeryüzüne indirdiği bir fırtına ile yerle bir etmişti.

Rozen'i, boğazına bir hançer saplayarak öldürmüştü.

Yanağını Harkan'ın göğsüne yaslayarak bekledi. Harkan'ın onu sarmalayan kolları, bir kafesin içindeymiş gibi hissettirmeye başlamıştı. Yavaş yavaş nefes alıp veren Harkan, Eliana'nın kolunda daireler çizmeye başladı.

Eliana kaslarına gevşemelerini emretti. Harkan onu itmemiş ya da kendini geri çekmemişti. Bu da bir şeydi.

"Remy'ye söyledin mi?" diye sordu.

"Hayır." Eliana gözündeki yanma geçene dek gözlerini yanlarında titreşen mumdan ayırmadı. "Kızıl Taç'ın şu anda onu aradığını sanıyor."

"Simon ve Zahra'ya inanıyor musun peki?"

"Ebeveynlerim ve gücüm hakkında söylediklerine mi? İnanmak istemiyorum."

"Ama yine de inanıyorsun."

"O gün orada değildin." Karajak Koyu'ndaki savaşın hatırasından kaçmak için gözlerini yumdu. Ama bu, tam tersine görüntülerin daha da güçlü canlanmasına neden oldu. "Orada gördüğüm şeyler, *yaptığım* şeyler, mümkün olamaz. Fakat yine de gerçekleştiler."

Harkan düşünceli bir ses çıkarttı. "Sıradan bir fırtına olamaz mı? Çok fazla şeye göğüs gerdiğin için Simon'ın düşüncelerinden kolayca etkilenmiş olabilir misin? Simon olanlara bir yorum yapmıştır ve sen de büyük stres altında olduğun için hemen kabul etmişsindir."

Eliana, "Kendimi kaybedip kaybetmediğimi mi soruyorsun?" diyerek Simon'ın sözünü kesti. Harkan'ın cevabı kolunda çizdiği daireler kadar nazikti. "Anlamlı bir açıklama bulmaya çalışıyorum."

"Ben bunu çoktan denedim. O sahilde, o şey olurken içimde bir şeylerin hareket ettiğini hissettim. Bir güç... Düşen

her yıldırım, kuvvetli esen her rüzgâr, acı patlamaları gibi vücudumu parçaladı. Sanki..." Eliana durdu. Bu imkânsız şeyi ona nasıl anlatabileceğini düşündü. "Ağır işler yaptığın günün ertesi sabahı uyandığında vücudunun her kasının acıması gibi... Ama yüz katı daha fazla acı verici. Üstelik kanımın her damlasında, kaslarımın her bir santiminde onu hissedebiliyordum. Patlatıcıydı, yakıcıydı. Acının oluşmasını hissedebiliyordum. Beni parçalara ayıracağını sandım."

Harkan'ın tuniğini sıkıca kavramış olduğunu fark etti ve hemen bıraktı.

"Bunu yapan bir başkası olamaz mıydı?" diye sordu Harkan. "Belki de yakınlarındaki biri büyü yapıyordu ve sen de bu büyü'nün etkilerini hissediyordun? Belki Simon..."

"Hayır. Yapan bendim."

"Böyle bir şeyi daha önce hiç deneyimlemediysen nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

Eliana, Harkan'ın kollarını itme isteğini bastırarak doğruldu. Hareket etmek istiyordu. Ellerini sert bir şekilde yatağa bastırdı.

"Herkesin konuştuğu, kalabalık bir salonda olsaydın," dedi Eliana "ve gürültü kendi sesini bile zor duyacak kadar yoğun olsaydı... Böyle bir yerde sana seslendiğimi duysan, benim sesimi tanırdın, öyle değil mi? Bana ulaşana kadar da o sesin peşinden giderdin."

"Evet, senin peşinden her yere giderdim." Eliana'nın elini tuttu ve parmaklarını öptü. "Senin peşinden *geldim*."

Bu ses, bu yumuşak dokunuş bir zamanlar Eliana'yı eritirdi. Şimdi ise tüylerini diken diken ediyordu. Simon'ın varlığı, anlaşılmasa da bir şekilde Eliana'nın sinirlerine dokunuyordu.

"İşte o sahilde ben de böyle hissettim," dedi sert bir şekilde. "Yabancı olsa da, beni korkutsa da o gücün bana ait olduğunu biliyordum. Tıpkı senin sesini her yerde tanıyacağım, kendi nefesimin ritmini bilebileceğim gibi."

Bu söyledikleri, Eliana'nın aklına başka bir şey getirdi ve o zaman yumuşadı. Harkan'ın ona sadık kaldığı geçmişi hatırladı. "Hiç sözünü etmediğimiz bir konu var ve bana bu konu hakkında hiç baskı yapmadığın için teşekkür ederim. Ama eminim ki iş sırasında aldığım yaraların uzun süreli olmadığını fark etmişsindir. Herkes gibi sen de söylentileri duydun. Yok edilemez Online Kâbusu."

Harkan ona gözlerini kaçırmadan bakıyordu. "Duydum."

Eliana kendini Harkan'ın kollarından çekip aldı. Sohbetin Harkan'ı sinirlendirmesini istiyordu. Daha birkaç saniye önce Harkan'ın onu yargılama ve itebilme olasılığından çekiniyordu. Şimdi ise gözlerini ona dikmiş, ifadesiz yüzlü Harkan ile kavga etmeye can atıyordu. Her şey tamamen değişmişken, nasıl olur da ona eskisi gibi bakmaya devam edebilirdi?

Harkan soğuk davransaydı, sır sakladığı için Eliana'yı suçlasaydı, her şey daha kolay olurdu. En eski, en yakın arkadaşı gibi görünen ancak tamamen başka bir şeye dönüşmüş bu yeni yaratığa güvenmeyerek ona çıkışsaydı...

Oysa Harkan aksine Eliana'yı seyrediyor, onun konuşmasını bekliyordu. Bu dayanılmaz sessizliğin içinde Eliana, Simon'ın aniden içeriye dalmasını, ona hakaretler yağdırmasını diledi. Böylece yataktan fırlayıp sağa sola vurabilmek için bahanesi olurdu.

Eliana ayağa kalktı, odada volta atmaya başladı. "Remy, bu yok edilemezliğin nedeninin, benim gücüm olduğunu düşünüyor. Yıllardır benim içimde uykudaymış ve beni koruyan şey onun varlığıymış. İhtiyacım olduğunda beni tamir etmiş ve bana inanılmaz bir kuvvet ve iyileşme gücü vermiş."

"Ve artık bu güç uykuda değil, öyle mi?" diye sordu Harkan.

Eliana pencereden dışarı bakmak için durdu. Camın arkasında dağlar karanlık bir şekilde yükseliyorlardı. Navi'nin

saldırısından bu yana hâlâ hassas olan kafasındaki küçük şişkinliğe dokundu. Bir kez daha gözlerine dolan yaşlardan utanç duydu.

“Tanrım, benim neyim var?” diye mırıldandı. “Son iki haftada hayatı boyunca ağladığımdan daha fazla ağladım. Ağlak bir çocuğa döndüm.”

“Senin için ne yapabilirim, El?”

Eliana vahşice yüzündeki yaşları sildi. “Artık bu güç uyumuyor, anlaşılan ben de eskisi gibi yenilmez değilim.”

“Artık zarar görebileceğini mi söylüyorsun?”

Eliana henüz iyileşmemiş yarasını göstermek için saçını yana çekti. “Hassasım. Kırılғанım.” İçinde birikenleri haykırdı. “Bir kavga sırasında kendimi kaybedebilir ve kötü yaralanabilirim. Remy’yi korunmasız bırakırım. Ayrıca...”

Söylemeye katlanamayacağı bir düşünce dilinin ucun geldi. Yıllardır hissetmek için can attığı, keyif aldığı, her işinde, her kavgasında aradığı acıdan, ona canlı olduğunu, dokunulmaz olduğunu hatırlatan acıdan artık korunmak zorunda kaldığı düşüncesi idi bu.

Harkan yanına geldi. Eliana’nın yüzüne uzandı fakat Eliana irkilerek ondan uzaklaştı.

Harkan da hemen geri çekildi. “Özür dilerim, amacım...”

“Sorun değil.” Eliana yine volta atmaya devam etti. “Ben iyiyim.”

“İyi görünmüyorsun.”

“Simon ve Zahra, annemin, beni doğuran kadının Kan Kraliçesi olduğunu söylüyorlar. Bin yıldan fazla bir zaman öncesinin Celdaria Kraliçesi, Rielle Courverie. Kral Katili. Ölüm Kraliçesi.”

“Kraliçe Rielle’nin kim olduğunu biliyorum.” Harkan yumuşak bir şekilde gülümsedi. “Remy bana onun hakkında pek çok hikâye anlattı.”

Remy'nin adı geçince Eliana gözlerini sımsıkı yumdu. Harkan, Eliana'nın eline dokundu. Eliana bir kez daha irkildi.

Harkan bu sefer incindiğini gizlemedi. "Özür dilerim, El. Düşünmüştüm ki..."

"Öylece yatağa gireceğimizi mi düşündün?" dedi Eliana huysuzlanarak. "Eskiden olduğu gibi?"

"Seni yatağa atmaya çalışmıyordum, El. Titriyordun ve ben senin elini tutmak istedim."

"Bir canavarın elini."

"Ne?" Harkan güldü. "Sen bir canavar değilsin."

"Sen o sahilde miydin? Benim gördüklerimi gördün mü?" Elini pencereye doğru salladı. "Benim yarattığım fırtına koyu harabeye çevirdi. Bir düzine imparatorluk ve Astavar gemisini yok etti. Hâlâ sürünenlerin, adatrox'ların ve Astavar askerlerinin cesetleri ile dolu sahili temizlemeye çalışıyorlar. Öldürdüğüm insanlar... Üstelik onları öldürürken ne yaptığımı bilmiyordum!"

"Simon, eğer sen olmasaydın çok daha fazlasının ölmüş olacağını söyledi," dedi Harkan. "Astavar kaybedilebilirmiş."

"Anlamıyor musun? Onun kanı içimde. Bunu ben istemedim ama yine de içimde işte." Eliana kendini işaret etti ve acı acı güldü. "Onun hakkında bazı şeyler okuyorum, anlarsın. Simon benim için kraliyet arşivinden bazı kitaplar aldı. Bugünlerde bu kitaplardan çok fazla bulunmuyor. Tapınaktaki bir sınıf dışında büyü yapmadan önce yıllarca eğitim almış. Bütün bir şehrin Yüce Büyücülerine yardım etmiş. Kraliyetin desteğini almış. Büyünün gerçekten var olduğu, insanların bunu bildiği bir dünyada yaşamış. Yine de düşmüş. Her şeyi mahvetmiş. Her şeyi yok etmiş."

"O hiçbir şeyi yok etmedi," dedi Harkan.

"Yeterince yok etmiş."

Harkan, Eliana'nın gözünün içine bakabilmek için başını öne eğdi. "Sen, o değilsin. Sen, Eliana Ferracora'sın, Eliana

Courverie değilsin. Sen, benim dostumsun. Sen, Remy'nin ablasısın."

Eliana bakışlarını kaçırdı. Zahra'ya gücünü kullanmak için alıştırma yapacağını söylemişti. Navi'ye yardım etmek için bunu yapmaya, nefretinin üstesinden gelmeye karar vermişti.

Zahra'nın görüsünün hatırası, kafasının içinde dönüp durmaya devam ediyordu. Harkan'ın varlığı, kendini yeniden genç ve küçük hissetmesine yol açmıştı. Evlerinin arasındaki boşluktan arkadaşına seslenen bir çocuk gibiydi yine.

Başını iki yana salladı. Korkudan midesi bulanıyor, ateş basıyordu. "Ben onun gibi olmayacağım. Olmayacağım. Bunu yapmayacağım..."

"Mecbur değilsin," Harkan, Eliana'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Bu savaş için yeteri kadar şey yaptın. Bu, senin kavgan değil. Sen, Eliana Ferracora'sın."

Eliana gözlerini kapattı. Konuşamıyordu.

"Sen benim dostumsun," diye devam etti Harkan. Sesi yumuşak ve ısrarcıydı. "Sen, Remy'nin ablasısın. Sen, Ioseph ve Rozan Ferracora'nın kızısun. Sen, Orlin Kâbususun."

"Görmüyor musun? Çoktan başladı." Kafasını kaldırıp, Harkan'a baktığında gözleri kurumuştı ama vücudu endişeyle düğüm düğümdü. "Gücümün uyandığı gün beni büyüten kadını öldürdüm. Bana, Eski Dünyadan herhangi bir hayaletin olabileceğinden çok daha fazla annelik yapmış olan kadını. Bunun senin için bir anlamı var mı?"

Harkan'ın arkasından hafif bir çığlık geldi.

Eliana'nın kalbi duyduğu çığlık ile kaburgalarının arasında adeta paramparça oldu.

Sesin geldiği yöne doğru dönen Eliana, Remy'nin odanın ortasında durduğunu gördü. Kucağında bir yığın kitap ile içeriye girmişti.

Remy'nin yüzündeki bakış, Eliana'nın odada hiç hava kalmamış gibi hissetmesine neden olmuştu. Remy'ye bakarak

nefes almaya çalıştı. Tamamen donmuştu. Dünya yerle bir oluyordu ve Eliana bunu nasıl durduracağını bilemiyordu.

Harkan, Remy'nin elindeki kitapları sanki hiçbir şey olmamış gibi neşeyle aldı. “Merhaba, Remy. Simon yeni kitaplar mı yolladı? Ne kadar da düşünceli! Ona bir dahaki sefere kendi zahmet edip gelmesini söyler misin lütfen?”

Remy onu duymazdan gelmişti. Harkan'ın kitapları almasına izin verdi ve sonra orada öylece durdu. Gölgelelerin içinde o kadar küçük ve kırılgan görünüyordu ki, Eliana'nın kalbi sızladı.

“Bu doğru mu?” diye sordu Remy. Yüz ifadesi ve sesi ürkütücü bir biçimde sakindi ancak gözleri parlıyordu. “Onu öldürdün mü?”

Eliana, Remy ile göz göze gelmek için kendini zorladı. “Kendi olmaktan çıkmıştı, Remy. Onu bir canavara çevirmişlerdi. Simon'a saldırıyordu.”

“Hayır.” Remy başını iki yana salladı. Yavaşça Eliana'dan uzaklaştı. “Hayır. Asıl canavar olan *sensin*.”

Sonra arkasını döndü ve hızla odadan çıktı.

İki gün sonra, akşam saatlerinde, Eliana kraliyet arşivinde bir masanın üzerine eğilmiş, önünde açık duran kitaba boş boş bakıyordu.

Remy ile birkaç kez konuşmaya çalışmış, her denemesi bir felaketle sonuçlanmıştı. Remy bağırmış, nefretini haykırmış, kendini hasta edecek kadar şiddetle ağlamıştı. Artık Eliana ile hiç konuşmuyordu. Eliana'nın geldiğini görünce aksi tarafa koşuyordu. Eliana, onu kalenin içinde arıyor ama sonunda eline geçen tek şey gölgeler oluyordu. Kardeşi ufak ve kurnazdı. Orlane'in dar ve girdabı andıran sokaklarında büyümüştü. Bulunmak istemiyorsa, bulunmazdı.

İşte bu yüzden kendini baştan ayağa hasta hissedene Eliana arşive kapanmıştı. Günün büyük bir kısmını orada geçiriyor, Remy'ye ihtiyacı olan özgürlüğü veriyordu. Harkan'ın bir şekilde Remy'ye ulaşabilmesini umuyordu.

Gölgelerin arasında hafif bir hareketlenme olunca başını kaldırdı ve Simon'ın karşısındaki sandalyeye oturduğunu gördü. Simon ellerini masanın üstüne koyup oturana dek birkaç saniye boyunca Eliana kitabına geri döndü ve okuyormuş gibi yaptı.

Artık sessizliğe daha fazla katlanamadığı anda başını kaldırdı ve bir kez daha Simon'a baktı. "Evet?"

"Beni sen çağırdın," diye cevap verdi Simon.

Eliana biraz kızardı. "Ah, evet. Unutmuştum."

"Senin için bu kadar önemsizse vaktimi başka yerde daha iyi bir şeye harcayabilirim."

"Kraliçene hizmet etmekten daha iyi bir işin mi var?" diye çıkıştı Eliana.

Simon yavaşça gülümsedi. Sandalyesine yaslanarak Eliana'yı inceledi. "Kraliçelik sana çok uyuyor."

Simon'ın keyifli görüntüsü Eliana'nın sinirlerini bozuyordu. Masayı savurmak, sandalyeyi rafların arasına doğru tekmelemek istedi. Öte yandan kendini şiddete fazla kaptırırsa yeniden ağlamaya başlayabileceğinden korkuyordu.

Yavaş yavaş kitaplarını toplamaya başladı. "Neyi uyuyor?"

"Sen züppesin," diye yanıtladı Simon. "Ayrıca korkunç bir öfken var. Kendi değerine olan inancından bahsetmiyorum bile."

Eliana çirkin bir kahkaha attı. "Benim değerim mi?" En üstteki kitabın kapağını çarparak kapattı. "Aynaya baktığımda ne görüyorum, biliyor musun? Neredeyse dünyayı tamamen yerle bir etmiş zalim bir kadının kızını görüyorum. Bu saçmalıklardan hiçbir bok anlamayan bir kız görüyorum."

Sabırsız bir şekilde kitapları işaret etti. “Annesini öldürdüğüm için gözlerini üstüme diken, bana canavar diyen Remy’yi görüyorum.”

Eliana uzun, rahatsız edici bir süre boyunca masaya baktı. Başını kaldırdığında Simon’ın delici ve sabit bakışlarla kendini izlediğini görmek, içinde bir şeylerin sarsılmasına neden oldu. Simon onu rahatlatmaya çalışmıyordu. Harkan’ın yaptığı gibi ona sevecen davranmıyor, dokunmuyor ya da sarılmıyordu. Eliana’nın ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Eliana rahatlamayı hak etmediğini ya da nezaket beklememesi gerektiğini anlıyordu.

Simon’ın cimriliği onu mutlu etmişti.

Eliana’nın, Simon’ı neden çağırdığını hatırlaması ve yeniden konuşabilmesi biraz zaman aldı. Simon’ı sadakatine ikna edecek, böylece Zahra ile Yuva’ya gitmesi daha kolay olacaktı.

“Yardıma ihtiyacım var,” dedi Eliana sonunda. “Seni bu yüzden çağırdım. Olabileceklerden koktuğum için gücümü yeniden kullanmayı denemek istemiyordum.”

“Bir başka fırtına,” diye tahmin yürüttü Simon.

“Ya da daha kötüsü... Fakat bunun olmayacağına ya da en azından sahildeki kadar kolay olmayacağına dair fiziksel bir güvencem olsaydı, bu fikre daha yatkın olabilirdim.” Eliana derin bir nefes aldı ve Simon’ın gözlerinin içine baktı. “Kendim için bir güç elementi yapmak istiyorum ve bunu yapabilmek için senin yardımına ihtiyacım var.”

Simon yavaşça başını salladı. “Metal işlerinde uzman değilimdir.”

“Ama Eski Dünya konusunda uzmansın. Benimle birlikte Demir Ocağı’na gelebilir, rahip yardımcıları ile konuşurken bana destek olabilirsin. Bunu yaparken, yanımda güvenebileceğim birinin olmasını istiyorum.”

Simon tek kaşını kaldırdı. “Öyleyse yanına Harkan’ı alman daha iyi olmaz mı?”

“Bu Harkan’ın dünyası değil,” dedi Eliana. “Senin dünyanın. Ayrıca onu ve Remy’yi elimden geldiğince korumak istiyorum.”

Simon duygusuz bir ifade ile uzun bir süre Eliana’nın yüzünü inceledi.

Eliana da ona baktı. “Beni incelemeyi bitirdin mi?”

“Bu değişiklik doğal olarak beni şüphelendiriyor,” diye cevap verdi Simon. “İki gün öncesine kadar sana verdiğim kitapları görmezden geliyordun. Gücünün varlığını kabullenmekte zorlanıyordun. Şimdiyse o gücü yeniden kullanmayı deneyebilmek için bir güç elementi yapmak istiyorsun.”

“İki gün önce erkek kardeşim benimle konuşuyordu.”

“Ona zaman ver,” dedi Simon sakince.

“Beni asla affetmeyecek.”

“Olabilir.”

“Ama yine de bir parçam, Remy’nin bana kulak misafiri olmasından memnun. Artık benim gerçekte ne olduğumla ilgili hayallere kapılmadan yaşayabilir.”

“O, senin aslında ne olduğunu uzun zamandır biliyordu; yine de seni sevmekten hiç vazgeçmedi.”

“Şimdiye dek.”

Simon başını eğdi. “Sanırım bu mümkün.”

Eliana sert bir şekilde sandalyesini sıktı ve Simon’a küçümseyici bir tavırla gülümsedi. “Biliyorsun, sana teşekkür etmeliyim.”

“Ne için?”

“Zalimliğin için. Tek bir şey söylüyorsun ve geri kalan tüm dertlerimi unutacak kadar öfkeleniyorum.”

Simon gergin bir şekilde gülümsedi. Cevap verecekmiş gibi yaptı ama onun yerine kitapları işaret etti.

“Eminim şimdiye dek çoktan öğrenmişsiniz. Bir güç elementi dövülürken o kişiye ait önemli bir parça da eritilerek karışıma eklenir.”

Eliana başını salladı. “Güç elementine kişisel bağlılık ne kadar kuvvetli olursa, elementaller büyüler için onları o kadar rahat kullanırlar. Neyse ki böyle bir şeye sahibim.” Kolyesini çıkarttı ve masanın üzerinden Simon’a doğru itti. Işıktetiren’in pürüzlü yüzü titrek lamba ışığı vurunca atın kanatları hareket ediyormuş gibi göründü.

“Sen o değilsin Eliana.” Gölgeler, Simon’ın uzun vücut hatlarını örtüyor, gözleri dışında her yerini gizliyordu. “Sen, annen değilsin.”

“Hayır, ama onun kızıyım. En azından sen öyle söylüyorsun. Şimdi ondan farklı olduğumu düşünmene neden olan şey ne?”

“Onu tanıyorum. Seni de tanıyorum.”

Eliana dudaklarını büktü. “Beni çok az tanıyorsun.”

“Yeterince tanıyorum,” diye cevap verdi Simon alçak sesle. “Senin dışında kimse, senin ne olacağına karar veremez. Ne ben ne de ebeveynlerin. Bir seçim yapman gerek, tıpkı annen gibi ve ben, senin bunu akıllıca yapacağına inanıyorum.”

Simon ayağa kalktı, ceketini düzeltti. “Demir Ocağı’na bu gece mi gideceğiz? Yoksa yarını mı bekleyeceğiz?”

Simon’ın sözleri, Eliana’yı derinden sarstı. Fidelia’nın hücresinde Zahra’nın sözleri kulaklarında çınlarken bu kadar sarsılmamıştı: *Sen, Güneş Kraliçesisin ve ben seni eve götürmeye geldim.*

Simon’a, onu sarsılmış olarak görme zevkini vermeyecekti. Sesinin sakinliğini korumaya çalışarak sanki önemsizmiş, kolaylıkla gözden çıkartabilirmiş gibi bir havayla kolyeyi masadan aldı.

“Hayır,” diye yanıtladı Eliana. “Bu gece başlıyoruz.”

RIELLE

“Bir gün Celdaria vatani haline gelecek savaşın tahrip ettiği bu düzlüklerde, azizler hep birlikte bu dünyadan diğerine geçişi sağlayacak bir kapı oymaya başladılar. Ancak buldukları şey yeni bir dünya değildi. O kadar uzağa erişmeye güçleri yetmediğinden değil! Aksine, buldukları Dip Dünya'ydı. Bizim dünyamızın perdesinin ötesinde boş, sonsuz ve dar bir çukur. İşte o zaman ne yapmaları gerektiğini, sonunda melekleri nasıl yok edeceklerini anladılar.”

—Azizlerin Son Günü, Geçit ve inşası üzerine bir çalışma, Kristo
Niskala, Borsvall tarihçisi

Ludivine'i vuran okçunun adı Jodoc'tu. Sunderland'in en büyük adasında, lastra ormanının içlerine doğru önderlik ederken Rielle adamın başının arkasına baktı ve ona hiç dokunmadan kafasını patlatıp patlatamayacağını düşündü.

Bir parçası bunu denemeyi çok istiyordu.

Ludivine yanında yürüyor, gruba ayak uydurabilmek için üstün bir gayret gösteriyordu. Ağzının ve gözünün çevresinde yeni acı çizgileri oluşmuştu. Yıkımbıçağının saplandığı an ile Rielle'nin onu parçaladığı an arasındaki o korkunç dakika içinde yaşlanmış gibiydi.

Rielle, Ludivine'nin apar topar onarılmış elbisesine baktı. Ludivine'nin kürklü yakasından gece mavisi, lacivert ve kahverengi, siyah çürük etten oluşan koyu renk saçaklar sarkıyordu.

Boğazı düğümlenen Rielle bakışlarını kaçırdı. Yeniden Jodoc'un kafasının arkasına bakmaya başladı. Kendine onu öldürmemesi gerektiğini bir kez daha tekrarladı. Yumrukları çözülene ve içinde ateşi hissetmeden nefes alabilene dek bir düzine kez onu öldürmemesi gerektiğini kendine hatırlattı.

Ludivine'nin sol kolundaki Yıkımbıçağının yarası son birkaç saat içinde iyice yayılmıştı. Kolu tenine minik mücevherler yerleştirilmiş gibi ışıpta parıldayan düzensiz koyu renk çizgilerle kaplanmıştı. Bu çizgiler oluşurken Ludivine'nin attığı çığlıkları hatırlamasa, bunun güzel olduğunu bile düşünebilirdi. Şifacının odasında Rielle'ye sımsıkı tutunmuş, acı çığlıklarını Rielle'nin pelerinde boğmaya çalışmıştı.

Neyse ki, yara daha fazla yayılmamıştı. Elbise büyük kısmını saklıyor, Ludivine şikâyet etmiyordu. Ama Rielle'nin bu sessizliğe kanmaya niyeti yoktu. Ludivine'nin çektiği acı, etkisinden bir türlü kurtulamadığı huzursuz bir rüya gibi aklının bir köşesine kazınmıştı.

Iastran'ın yoğun ormanlığın derinliklerine girdikçe Rielle'nin huzursuzluğunu daha da artıyordu.

Adanın geniş sahiline vuran dalgaların sesini ya da deniz kuşlarının çığlıklarını artık duyamıyorlardı. Ağaçlar iyice sıkışmıştı. Gövdeleri kale kulesi kadar kalındı. Ağaç dalları, yaşlı siyah yılanlar gibi yosun tutmuş kovuklara doğru sarkıyor, kabukları ise gümüş rengi likenlerle parlıyordu. Bazı dalların üstü yıldız yutmuş gibi parlayan beyaz çiçek yığınlarıyla bezenmişti. Havada siyah meşe yaprakları, kum taneleri, kırık deniz kabukları, Rielle'nin hayvan kemiği olabileceğini düşündüğü minik beyaz sivri parçacıklarının yanı sıra çiçek yaprakları da uçuşuyordu. Hava, ağır ve yoğundu.

Rielle, attığı her adımla vücudundan biraz daha uzaklaştığını ve yeni bir âleme yaklaştığını hissediyordu. Görüşü değişti. Çevrelerindeki her şeyi birbirine bağlayan incecik zar gibi ağı artık görebiliyordu. Sonsuza dek dalgalanan, sonsuza dek yeni kıyılar arayan, görünen dünyadan geri kalan her şeyin üstünde yüzdüğü, harika bir altın deniz...

Gülümsedi. Kendinden başka kimsenin göremeyeceği bu ışık dalgalarında parmaklarını gezdirdi.

Sessizliği sonunda Ingrid bozdu. “Burada neler oluyor? Neden her şey yüzüyor?”

Ilmaire ve Audric aynı anda cevap verdi. Audric’in sesi çekingen, Ilmaire’ninki ise cesurdu. “Burası Geçit.”

Ingrid, Audric’e tedirgin bir bakış fırlattı.

“Geçit’e yaklaştıkça,” diye onayladı Jodoc, “empirium miktarı giderek yükselir. Bu gibi yerlerde dünya diğer yerlerden farklıdır.” Arkasından gelenler için bir dalı kenara çekerek tuttu.

Rielle peşlerinden gitmedi. Jodoc’un onları yanlış yöne sürüklediğini hissediyordu.

Aslında tam olarak yanlış yöne değil de kafalarını karıştırmak ve iz sürmelerini güçleştirmek için uzun yoldan götürdüğünü düşündü. Onlardan ayrıldı, ormanın içine yöneldi. Yürüdükçe sonsuz ormanın düzinelerce dönemeçli patikayla çevrili olduğunu gördü. Bu patikaları yapan hiç kuşkusuz ki Obeks’ti. Onları yüzyıllardır işlemiş, çamurlu, engibeli hale getirmişti. Burası bir labirentti; istenmeyen ziyaretçiler, ağaçların içinde kolaylıkla kaybolabilir ve bir daha asla yollarını bulamazlardı.

Rielle de istenmeyen bir ziyaretçiydi. Ama Geçit’in çağrısı, karanlık bir tünelin ucundaki ışık gibi onu çekiyordu. O, ne kadar kafasını karıştırmak isteseler de ağaçların arasında kendini kaybetmeyecekti.

Kendi kendine mırıldanırken, gözleri bulanıklaştı. Dünya bir hayal gibi etrafında ağır hareketlerle dönerken diğerlerinden biraz daha gölgeli, farklı bir patikaya girdi. Yolun kenarında yüzen kahverengi çiçek yaprakları vardı. Yaprakları kenara çekti. Sanki elini suda gezdiriyormuşçasına hareketleri yumuşak ve yavaştı. Gözlerini kırptı ve sadece havada hareket eden elini gördü. Çiçek yapraklarını yolundan çekiyordu. Bir kez daha gözlerini kırptı ve empirium dünyası belirdi. Her bir

yaprak, her bir çiçek, her bir esinti, tenindeki her bir gözenek, altın beneklerle boyanmıştı.

Çizimleri yüzünden ayağının altındaki toprağı hissedemiyordu. Onları çıkarttı. Köklerin oluşturduğu bir kuytuluğa bırakmasıyla karanlıkların içinden iri, rengârenk böcekler çıktı. Rielle'den kaçıyorlardı.

Sakin, nemli hava, bir fırtına yaklaşıyormuş gibi elektriklendi ve hırçınlaştı. Rielle'nin kollarındaki tüyler diken diken oldu. Bir el, ağzını ve burnunu kapatmış gibi nefes almaya çalışıyordu.

Sonunda ayakları soğuk ve sert bir şeye çarptı.

Rielle gözlerini kırparak görüşünü netleştirdi ve karşısında devasa bir taş kaide gördü. Kaide, kare ve griydi. Tertemizdi. Üç tarafı ağaçlarla çevriliydi. Kaidenin arka tarafındaki dimdik, siyah kayalıklar, alçak gri bulutların kalın örtüsü altında kaybolmuşlardı. Taşa, eğreti basamaklar oyulmuştu.

Tırmanmaya başladı. En tepeye vardığında düz, siyah, kaygan ve parlak bir kayaya geldi. Kül parçacıkları havada yavaşça dönüyordu. Rielle'nin çevresini gri ve sonsuz bir sis sarmıştı. Sisnin ardındaki manzaranın ne olduğunu bilmiyordu. Uzaktan gelen dalga seslerini duyabiliyor ancak ne ağaçları, ne gökyüzünü ne de suyu görebiliyordu.

Sadece uzayıp giden sarp siyah bir kayalık vardı. Sanki korkunç bir şey zemini yakıp kül etmişti.

İşte orada, yanık düzlüğün tam merkezinde Geçit yükseliyordu. Loş ve değişken mavi bir ışığı çerçeveleyen süssüz, gri, köşeli bir taş yapı...

İkizkenar yamuk olan Geçit, dairesel bir başka taş kaidenin üzerindeydi. Geçit'in iki yanındaki sütunlar ve onları tepede birleştiren tek parça halindeki taş çok büyüktü. Her bir tabaka, kollarını açmış, parmak uçları ile birbirlerine dokunarak yan yana dizilmiş yirmi adam genişliğindeydi. Tabakanın yüksekliği ise Rielle'nin başını döndürüyordu.

Havada yaklaşık yüz elli metre yükseliyordu. Rielle, bunun bile eksik bir tahmin olduğunu düşündü.

Geçit'e yaklaştı. Nefesi yavaş ve güçsüzdü. Evcilleştirmek istediği yabani bir hayvana yaklaşıyor gibiydi. Okuduğu kadarıyla aslında bu yapının Geçit'in başlangıç ve bitiş sınırlarını açıkça belirlemek için bir gösteriş olduğunu biliyordu. Geçit'in Dip Dünyaya açıldığı yer havadaydı. Melekleri oraya sürgün edip geçişi mühürleyerek kapatmadan önce azizler tarafından empirium'dan kazılarak yapılmıştı.

Rielle bir bakışta mührün kırılmak üzere olduğunu fark etti.

Kırığı, atılan taşla parçalanmak üzere olan bir cam parçası kadar net bir şekilde gördü. Düşüncelerini vücudundan çekip etrafındaki ürkütücü dünyaya yönlendiren Rielle bakışlarını bulanıklaştırdı. Kanının ve kemiklerinin el ve ayak parmaklarının, dilinin erişiminin ötesine, yerin içine doğru akıp gittiğini hayal etti. Ayağının altındaki taşları, havada süzülen kül parçacıklarını geçti. Başını yana eğdi, nefes alıp verdi ve Geçit'in kırılan görüntüsü gözlerinin önünde belirdi.

Empirium, Geçit'in merkezinde bulunan beyaz, sıcak bir güneşti. Sağlam bir ışık duvarıydı. Öte yandan bir örümcek ağının iplikleri gibi ince, saf ve kötü renkli çatlaklar, empirium'un ışığının sapmasına neden oluyordu. Tıpkı Rielle gözlerini kuvvetlice ovuşturduktan sonra gözünün önünde uçuşan tuhaf şekiller gibi... Uzun ve hassas şekiller bir an görünüyor, sonra birden yok oluyor, birkaç saniye sonra başka bir yerde ortaya çıkıyorlardı.

Rielle, bu delikleri kolaylıkla yamayabileceğini düşündü. Tek yapması gereken onları yeniden bir araya getirip dikmekti. Babası uzun zaman önce iğne ve iplikle nasıl çalışacağını ona öğretmeye çalışmış ve başarısız olmuştu. Rielle, giysileri yamama konusunda çok beceriksiz ve sabırsızdı. Bu işleri yapmak için hizmetçiler bulunduğunu söylerdi. Oysa şimdi, babasının tezgâhının başında geçirdiği o uzun saatler boyunca dikkatini daha fazla vermiş olmayı diliyordu.

Güçlükle yutkunararak boğazındaki düğümü yok etmeye çalıştı. Babasının hatıralarının üstünü örttü. Ellerini uzatarak Geçit'e doğru ilerledi.

İşte tam o sırada korkunç bir çığlık adeta göğü parçaladı.

Rielle geriye doğru sendelerken Atheria önündeki kayalıklara kondu. Griffon, Rielle'nin şimdiye dek hiç şahit olmadığı kadar vahşi görünüyordu. Kulakları düzleşmiş, sivri dişleri ortaya çıkmış, başı ısırarak üzereymiş gibi  ne eğilmişti. Büyük, siyah kanatlarını her iki yana a mıştı.

Rielle'nin dili karıncalandı Geçit'in çevresindeki hava onu uyuşturmuştu. Sonunda bir elini uzatarak "Atheria..." demeyi başardı. "Buraya gel, tatlı kızım."

Atheria'nın gözleri küçüldü. Yeri pen eledi, burnundan soludu.

"Sevgili Atheria. Sen beni mi koruyorsun?" Rielle, Geçit'in ısrarcı çekimini görmezden gelerek onun yanına gitti. Griffon'un iri başına sarıldı, yüzünü kadife burunluğa bastırdı.

Atheria nazikçe kişneyerek gevşedi.

"Geçit'e dokunmamı istemiyor musun?" diye mırıldandı Rielle.

Atheria burnuyla Rielle'nin yüzünü d rtt , bir kanadıyla ona sarıldı.

Rielle gülümseyerek geri adım atıp yaratığın iri gözlerine baktı. "Ama mecburum," dedi. Sonra avucunda topladığı rüzgârı Atheria'ya doğru üfledi ve yaratığı geri itti.

Hava, bir şok dalgasıyla sarsıldı fakat anlaşılan Atheria fırlatılamayacak kadar g cl yd . Yaratık bir iki adım geriledi ve dizlerinin üstüne indi. Rielle bileğinin tek bir hareketiyle Atheria'yı altın bir ağ kapladı ve sert bir şekilde kayalara bağladı.

Arkasından, Atheria'nın kendini kurtarmak için mücadele ederken attığı vahşi çığlıklarını duymazlıktan gelerek tekrar Geçit'e yöneldi. "Her şey yolunda Atheria," diye

mırıldanıyordu. “Bir iki dakika içinde, işim biter bitmez seni serbest bırakacağım. Onu onarabilirim. Bunu görebiliyorum.”

Geçit’in kaidesinin üstüne adım attı. Devasa kaya sütunlarının arasındaki parlak ışıktan geçti. Işık titreşerek Atheria’nın çılgınca haykırıışlarını yuttu. Rielle sadece Geçit’in kemiklerinde gümbürdemesini ve kalbinin çılgınca atışını duyabiliyordu.

Önünde, harita üzerine asit dökülerek kazınmış bir nehir gibi duran ilk çatlağa uzandı. Çözüm ortadaydı: Bu çatlağı parmaklarının arasına alacak, yan tarafını kuşatan iki altın rengi açıklığı bir arada tutturacak, gücüyle çatlak mühürlenene dek onları yerlerine bağlayacaktı.

Yırtığa uzandı, parmakları titriyordu. Görünmez büyük bir güç, Rielle’yi arkasından itiyordu. Hava, yoğun ve sıcaktı. Bir insanın içinde hareket edemeyeceği kadar yoğun ve sıcak...

Oysa Rielle tam olarak bir insan değildi. O, Güneş Kraliçesi’ydi. Çok daha fazlasıydı.

Uzaktan bir adamın adını seslendiğini duydu. Durması için yalvarıyordu.

Sonra Ludivine’nin sesi geldi. *Rielle, hayır!*

Ama Corien memnundu. *Devam et, benim harika kızım,* dedi. Rielle, kendini Geçit’in önünde arkasında Corien ile dururken gördü. Corien’in kolları, onu ışığa doğru yönlendiriyordu. Dudakları, Rielle’nin ensesini okşuyordu.

Bunu yamayabilirim, dedi Rielle, Corien’e.

Her şeyi yapabilirsin, diye cevap verdi Corien. Rielle’nin boynunu öptü. Dişlerini etine geçirince, Rielle ürperdi.

Rielle, Geçit’teki çatlağa dokundu.

Ve o an Geçit Rielle’yi adeta bir yıldırım gibi çarptı. Aynı anda binlerce yıldırımdan farksızdı. Çok fazla ışık, çok fazla güç vardı. Sanki gökteki güneş Rielle’nin içine zorla girmek için çabalıyordu. Bu his, Rielle’yi tüketiyor, vücudu kıvranıyordu; ne görebiliyor ne de hareket edebiliyordu.

Geri çekil! Diye bağırdı Corien, artık eğlenmiyordu. Hemen bırak!

Oysa Rielle hareket edemiyordu. Geçit'in gücü buna izin vermiyordu. Kemiklerini ayaklarının altındaki taşlara çarpıyordu.

Sonra, diğerlerinden daha yakın bir yerden başka bir ses yükseldi. "Rielle, benimle kal! Sesimi dinle!"

Audric.

Audric'in haykırırları Rielle'yi kendine getirmeye yetmişti. Olağanüstü bir çabayla geriye doğru bir adım attı, Geçit'i bıraktı.

Meydana gelen enerji patlaması, Rielle'yi kaideden geriye, Audric'in kollarına fırlatmıştı. Ilmaire her ikisini birden tuttu. Birlikte yere yuvarlandılar. Rielle, Audric'in göğsünde titriyordu. Vücudundan buharlar çıkıyor, adeta çıtırdıyordu. Elleri altın gibi pırıl pırıldı.

"Tanrım," diye mırıldandı Ilmaire.

"Ellerine dokunmayın!" diye bağırdı Ludivine. "Audric, dikkatli ol!"

Rielle gözlerini açtı. Üzerindeki görüntüye odaklanmaya çalıştı. Bu, Audric'in yüzüydü. Audric, Rielle'nin yüzünü ellerinin arasına almıştı. "İyi misin? Bir şey söyle."

Rielle konuşabilmek için kendini zorladı. "Bir şey."

Audric zoraki gülümsedi. "Aklından ne geçiyordu?"

"Onu onarabilirim," diye cevap verdi Rielle.

"Lanet Geçit'i unut, Rielle. Bütün bunları unut. Ölümüne neden olduktan sonra tüm bunların ne önemi var ki?" Rielle'nin alnına bir öpücük kondurdu. "Sen hâlâ insansın, sevgilim. Hâlâ zarar görebilirsin."

Rielle bakışlarını Geçit'e çevirdi. Başı dönüyordu. Ayağa kalkmaya çalışırken Audric ona yardım etti. "Ama yamayabilirim."

“Ne yaptığını sanıyor?” diye bağırdı Ingrid.

“Bırak gitsin,” dedi Ludivine sakince. “Öğrenmesi gerek.”

Rielle, Audric'in elinden kurtulmaya çalışıyordu. Audric onu hızla geri çekince ona, “Sen de Corien'in izinden mi gidiyorsun?” diye haykırdı.

Bunu duyan Audric Rielle'yi hemen bıraktı. Rielle ona tokat atmış gibi bakıyordu.

Jodoc, ok kılıfından bir ok çıkartarak onlara yaklaşmıştı. “Mecbur kalırsam onu vururum.”

Audric, Illumenor'u kınından çıkarttı. Illumenor güneş kadar parlak ışıklar saçarak canlanmıştı. “Ona doğru bir hamle yaparsan yemin ederim seni ikiye bölerim.”

Rielle bunu fırsat bilip Audric'in elinden kurtuldu ve sendeleyerek Geçit'e ilerledi. Dünyası durmaksızın dönüyordu. Atheria artık çığlık atmayı bırakmıştı. Rielle dağınık ve bulanık zihninde, Griffon'un nereye gitmiş olabileceğini düşündü. Acaba pes mi etmişti? Yoksa ölmüş müydü?

Kaideye tırmanır tırmanmaz bir çatlak buldu. Çatlağın her iki yanındaki ışık düzlemlerini tuttu ve bastırarak kapatmaya çalıştı. Bedeni, ansızın bir bıçak gibi saplanan acılarla kıvranıyordu. Sanki bedeni onun içini dışına çıkartmak isteyen alevli bir yaratık tarafından ele geçirilmişti.

Bu kez daha kolay bir şekilde geri adım attı ve güçlükle nefes aldı. Küçük yıldırımlara benzeyen sıcak dalgaları vücuduna çarpıyordu.

Rielle, elleri ve dizleri üstünde emekleyerek Geçit'e gitti. Onu iten aynı yırtığa uzandı ve midesine kramplar girerek birkaç saniye öncekinden çok daha fazla yırtık olduğunu gördü.

Gözlerinde sıcak yaşlar biriken Rielle ne yapacağını bilemiyordu.

Görüyor musun? Ludivine'nin sesi şefkat doluydu. Durumu daha da kötüleştiriyorsun.

Onarabilirim, diye ısrar etti Rielle.

Yapabileceğine inanıyorum. Ama bu şekilde değil. Henüz değil. Daha güçlü olmalısın.

Rielle bunun haksızlık olduğunu düşündü. Kehanete konu olan ender bir kişi olmak, bu kadar güçlü olmak ve yine de böyle küçük bir şeyi yapamamak...

Öfkesi alevlendi. Sesini ikiye bölen bir çığlıkla Geçit'e doğru koştu ve onunla böylesine alay eden ışık tarlasını yumrukladı.

Gelen şok dalgası, Rielle'yi ayaklarını yerden keserek karanlığın içine fırlattı.

Rielle, mumla aydınlatılan bir odada, yumuşak beyaz çarşafların içinde yüzüstü yatar bir halde uyandı.

Audric yanındaki sandalyede ellerini tutarak uyuyordu. Rielle'nin başı, Ludivine'nin kucağındaki bir yastıktaydı.

Ludivine parmaklarıyla Rielle'nin saçını tarıyordu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Olan biten her şeyi hatırlayan Rielle, içinde kabaran bir utançla dişlerini sıktı. Baş ağrıyor, kendini öfkeli binlerce yumruk tarafından dayak yemiş gibi hissediyordu.

Eskimiş ahşap zemine baktı. "Bilmiyor musun?"

Ludivine'nin parmağı, bir düğüme takılınca Rielle gözlerini kırptı. "Biliyorum ama senin ağzından duymak istiyorum."

"Tamam. Kendimi bir pislik gibi hissediyorum."

Ludivine soğuk bir ses tonuyla, "Umarım öyledir," dedi.

"Onu rahat bırak, Lu," diye mırıldandı Audric. "Yeteri kadar şey yaşadı."

Audric'in sesini duyan Rielle ona döndü ve elini sıktı. "Bana kızgın mısın?"

Audric, Rielle'nin parmaklarını dudaklarına götürdü. "Evet. Ama iyi olduğun için çok mutluyum. Ayrıca bunu neden yaptığını anlıyorum."

Rielle birden anımsayarak panikle doğruldu. "Atheria! O nerede?"

Audric tereddüt etmişti. "Yaralı değildi ama Geçit seni fırlattıktan hemen sonra uçup gitti ve onu bir daha görmedik."

"Delirmiş gibiydim," diye fısıldadı Rielle. Gözyaşları içine akıyordu. Ellerini kucağında yumruk yapmıştı. "Aklımı kaçırmıştım. Geri dönmezse galiba bunu hak ettim."

"Lütfen endişelenme. Geri dönecektir. Ona biraz zaman ver." Audric onu öpmek için eğildi. Rielle, Audric'in yüzünü elleri arasına aldı ve alnını onun alnına bastırdı. Siyah, koyu gözlerini kendine iyice yaklaştırdı.

"Sadece yardım etmek istemiştım," dedi.

"Biliyorum," diye cevap verdi Audric.

Ayrıca hava da atmak istedin, dedi Corien huysuz bir sesle.

Sen de beni kışkırttın, dedi Rielle, *bunun bana zarar vereceğini biliyordun.*

Corien duraksadı. *Sana bu kadar zarar verebileceğini bilmiyordum.*

Audric bana asla böyle bir şey yapmazdı.

Hayır, yapacağını sanmam, diye cevap verdi Corien. Sesi dalgalanıyordu. *Yani, henüz yapmaz.*

Rielle, Corien'i yok sayarak bir kez daha özür dilemeye hazırlandı. Ama daha ağzını bile açamadan Jodoc odaya daldı. Yanında da düz gri cüppeler giymiş dört Obeks vardı. Arkalarında da Ilmaire, Ingrid ve üç muhafızları hazır bekliyorlardı.

Jodoc, bir girizgâha gerek duymadan konuşmaya başladı. "Geçit'i tamir etmek üzere yaptığın aptalca ve feci girişimden bu yana geçen yirmi dört saat içinde..."

“Yirmi dört saat mi?” Rielle, Audric’e baktı. “Bu kadar uzun zaman oldu mu?”

“Bu yirmi dört saat içinde,” diye devam etti Jodoc sert bir şekilde, “dünyanın dört bir yanındaki Obekslerden bir düzine ihbar aldım.”

Elinde tuttuğu bir tomar kâğıda baktı. “Astavar’da bir deprem. Vespers’de bir tayfun. Ana adanın doğu sahilindeki altı balıkçı köyünü yerle bir etmiş. Mazabat’ta, Zamar şehrinde; kaldı ki buranın tropik bir şehir olduğunu hatırlatmak isterim; kar fırtınası Ferej Kanalı’nı kullanılamaz hale getirmiş. Kıtanın o bölümü için önemli bir gemicilik yolu. Vindica sahilinde sizin karşılaştığınızdan çok daha büyük, dev bir dalga. Neyse ki büyük bir kısmında yerleşim yokmuş. Sizin ülkenizde de, sahil şehri Luxitaine’de gökten binlerce kuş ölüsü düşmüş. Birkaç kişiyi öldürmüş, birçoğunu dehşete düşürmüş.”

Audric gözlerini yumup başını çevirdi.

Jodoc kâğıtları katlayarak paltosunun cebine koydu. “Ve Leydi Rielle, bunlar sadece bizim bildiklerimiz.”

Jodoc konuşurken Rielle, utançtan başını öne eğme isteğini bastırarak sessizce oturdu. Bakışlarını, Jodoc’un gözlerinden ayırmadı. “Bu tür olayları nasıl bu kadar çabuk haber alabiliyorsunuz?”

Onlar için çalışan melezler var, diye cevap verdi Ludivine. Hizmetleri karşılığında onları himayeleri altına almayı teklif ettiler.

Jodoc tek kaşını kaldırdı. “Bana şu anda sormak istediğiniz soru bu mu?”

“Yerinde bir soru,” dedi Ilmaire. “Bu raporların üzerinde oynayıp oynamadığınızı nasıl bilebiliriz?”

“Neden böyle bir şey yapayım?”

“Bizi korkutup, istediğiniz şeyi yapmamız için olabilir mi?” diye çıkıştı Ingrid.

“Ya da Leydi Rielle’yi utandırmak için,” diye ekledi Ilmaire.

“Leydi Rielle utanmalı ve sizler de korkmalısınız.” Jodoc, Rielle’ye döndü. “Yaptığın şey, zaten var olan sorunu daha da kötüleştirdi. Hayatlarını empirium’u incelemeye adanmış emrimizdeki bilgiler, Geçit’te otuz üç yeni çatlak olduğunu bildirdi. Bunun korkunç sonuçları tüm Avitas’ı etkileyecektir.”

Ludivine, Rielle’nin elini biraz daha sıktı.

“Kaçan başka melek var mı?” Rielle sonunda bu soruyu sorabilmişti.

Ludivine başını salladı. “Hayır. Henüz değil.”

Jodoc, Ludivine’e kibirli bir bakış fırlattı. “Ama mutlaka kaçacaklardır. Şimdilik onlarla savaşmaya hazırız. Fakat yıkımbıçaklarımız sınırsız değil ve yerleri doldurulamaz. Sonunda Geçit düşüp melekler geri döndüğünde silahlarımız bir anlam ifade etmeyecek.”

Ludivine elbisesinin sol kol ağzıyla oynadı. Altında Yıkımbıçağının bıraktığı yara parlıyordu.

Ilmaire endişeyle Jodoc’a baktı. “Yıkımbıçaklarının Cruciata denen o yaratıklarının kanından dövülerek yapıldığını söylemiştin. Cruciata’lar Dip Dünya’dan geliyorsa bu kanı nasıl elde ettiniz?”

“Yıllar önce zayıflayan Geçit’ten kaçan bir Cruciata oldu,” diye cevap verdi Jodoc. “Birçok hayat pahasına onu zapt ettik ve arta kalan parçalarıyla deneyler yaptık. Böylece ilk yıkımbıçağını bulduk. Elimizde sadece bu kadavra var. Onun kanı tükenince başka yıkımbıçağı yapma imkânımız olmayacak.” Jodoc bir an durdu. Zalim görünüyordu. “En azından, Geçit gerçekten yıkılıp, Dip Dünya’daki her şey dışarıya dökülene dek!”

Jodoc’un sözlerini takip eden sessizliği Audric bozdu. “Bir Yıkımbıçağı bir meleği ne kadar süre içinde tutabilir?”

“Bu, bıçağın gücüne bağlı,” diye cevap verdi Jodoc. “Bazıları birkaç dakika, bazıları ise yıllarca tutabilir.”

Audric volta atmaya başlamıştı. “Asıl soru şu: Geçit’i nasıl tamir edebiliriz?”

“Geçit’i tamir etmenin bir yolu yok. Azizlerin Geçit’i yaratmak için kullandıkları saf güç, sahip oldukları büyü artık bu dünyada bulunmuyor. Empirium yıllardır soluyor.” Jodoc, Audric’in belindeki kılıfta duran Illumenor’a baktı. “Sahip olduğunuz türden güçler, sizin de bildiğiniz gibi artık anormallik olarak görülüyor Yüce Ekselansları. Onlar bile Geçit’i tamir etmeye yetmez.” Rielle’ye döndü. “Ne de Güneş Kraliçesi’nin gücü...”

“Bir yolu olmalı, şimdiye kadar hiç kimsenin denemediği bir yöntem,” diye ısrar etti Ilmaire. “Kitaplar, azizlerin günlükleri...”

“İçinde anlatılanları uygulama gücü bulunmadıkça günlükler hiçbir işe yaramaz.”

“Benim yeterince gücüm var,” diye atıldı Rielle. “Var olduğunu biliyorum.”

“Hepimizin görmüş olduğu gibi,” dedi Jodoc, “bu söz konusu değil, Leydi Rielle. Sizin bunu ne kadar çok istiyor olmanızın bir önemi yok.”

Rielle, Jodoc ile göz göze gelebilmek için çenesini havaya kaldırdı. “Şu anda yapamıyor olabilirim, ama bir gün yapabileceğimden eminim.”

“Peki, o gün ne zaman gelecek? Yarın mı? Gelecek sene mi? Yirmi yıl sonra mı? Olanları anlamıyor musunuz? Geçit, patlamayı bekleyen bir yanardağdan farksız! Hepimizi yok edebilecek kadar büyük! Ayrıca bunun ne zaman olacağını, meleklerin diğer tarafta tutsaklıktan kurtulabilmek için neler yaptıklarını bilmemizin bir yolu yok. Onların ne kadar Cruciata ile karşılaştıklarını, ne kadarını eğitip hizmetlerine aldıklarını bilmiyoruz. Ve siz,” diye ekledi, “az kalsın o fitili ateşliyordunuz!”

Sessizlik içinde bir dakika geçti. Sonra Ilmaire düşünceli bir şekilde konuştu. “Belki de bir güç elementine ihtiyacı vardır.”

Rielle güldü. “Daha önce de gördüğünüz gibi benim bir güç elementine ihtiyacım yok.”

“Belki okları ya da dev dalgaları durdurmak için olmayabilir,” dedi Ilmaire. “Ama empirium kumaşı ile dokunmuş bir Geçit’i kurtarmak için olamaz mı? Dünyanın en kuvvetli yedi azizi tarafından yaratılan bir Geçit. Bence yardıma ihtiyacın olabilir.”

Rielle’nin yanında duran Ludivine gerilmişti. *Bir fikri var ancak söylemek istemiyor.*

Kimin bir fikri var?

Jodoc. Ludivine duraksadı. Ah, evet. Bu harika bir fikir!

“Bir önerin mi var, Jodoc?” dedi Ludivine yüksek sesle.

Adamın yüzü anında asıldı. “Sen, benim kafamın içinde mi dolaşıyorsun? Kendine hâkim olamıyorsun, değil mi?”

“Rielle’ye yardımcı olabilecek bilgileri sakladığın sürece,” diye cevap verdi Ludivine, “evet, uygun görürsem dolaşacağım.”

Gergin bir sessizlik anından sonra Jodoc konuşmaya başladı. “Bilgelerimizden bazıları, Geçit’i tam anlamıyla tamir edebilmek için azizlerin orijinal güç elementlerine ihtiyaç olabileceğini düşünüyorlar.” Rielle’ye baktı. “Bütün güç elementleri kullanıcıları ölmüş olsa da, hala o gücü taşıyor ve Geçit’in yaratılışı ile ilgili bilgileri içeriyorlar. Geçit’in kumaşını ve nasıl inşa edildiğini biliyorlar.”

Audric’in yüzü aydınlandı. “Eğer Rielle, azizlerin güç elementlerini ustalıkla kullanırsa...”

“Onu onarmak için gerekli olan aletlere ulaşabilir,” diye tamamladı Ilmaire.

“Yüce Büyücü Cateline Thoraval’in, *Büyünün İç Yüzü Hakkında Bir Araştırma* kitabında yazdığı gibi,” diye devam etti Audric, “doğal olarak en yetenekli elementalin bile anahtarı yapısında gizlidir. Elemental bir görev yerine getirilirken, özellikle de ona yabancı biri tarafından ya da tehlikeli bir durum söz konusu ise...”

Ilmaire parmaklarını şaklattı ve Audric’in cümlesini tamamladı. “Başarı için bilgiden, hafızaya ve güç elementinin kendisine kadar tüm desteklere ihtiyaç duyulacaktır.”

Ingrid ikisine de nefretle baktı. “Bu çok korkutucuydu. Bir daha yapmamanız için size yalvarıyorum.”

Rielle bu düşünceyi tarttı. *Bu mümkün mü?*

Ben bir şey söyleyemem, diye cevap verdi Ludivine. *Jodoc mümkün olduğunu düşünüyor. Hayatını Geçit’i inceleyerek geçiren kişi, o.*

“Bunu yapmayı kabul edersem,” dedi Rielle, “bu güç elementlerini nereden bulacağım? Onları siz mi koruyorsunuz?”

Jodoc kaşlarını kaldırdı. “Size bu bilgiyi veremem, Leydi Rielle.”

“Ama az önce dedin ki...”

“Azizlerin güç elementlerini muhafaza etmek ve Geçit’i korumak, yüzyıllar önce azizler tarafından Obekslere verilen kutsal bir görevdir. Bu bilgiler kimseyle paylaşılamaz.”

Jodoc sertçe Ludivine’e döndü. “Ne de kolaylıkla elde edilemez. Zihinlerimizin bu kısımlarını kapalı tutabilmek için yüzyıllardır melek Aryavanın bize öğrettiği şekilde çalışıyoruz. Bu bilgiyi ele geçirmeye çalışırsanız, bu borazanı öttüreceğim, Leydi Ludivine.” Belinde takılı olan kemikten borazanı gösterdi, “Bu bilgiye sahip olan benim türümden herkes beni duyacak ve hiç tereddüt etmeden sakladıkları zehirleri içecekler. Ben de içeceğim. Hepimiz saniyeler içinde öleceğiz. Bilgi de bizimle birlikte ölecek. Bizim için çalışan

melezler tüm dünyaya dağılacak ve türümüzden geriye kalanları saklayacaklar. Bizi bir daha asla bulamayacaksınız.”

“Bize yardım etmektense ölmeyi mi tercih ediyorsunuz?” dedi Ingrid gergin bir şekilde. “Geçit’i tamamen savunmasız mı bırakacaksınız?”

“Kutsal bir bilginin, güvenmek için hiçbir nedenim olmayan bir meleğin eline geçmesindense ölmeyi tercih ederim,” diye yanıtladı Jodoc.

Odayı bir gerginlik kapladı.

En sonunda Ludivine sakince konuşmaya başladı. “Tamam. Böyle bir şey yapmaya kalkışmayacağım.”

Rielle ellerini havaya kaldırdı. “Yani hiçbir fikrimiz olmaksızın dünyayı dolaşacağız ve gizlenmiş yedi güç elementini Geçit düşmeden önce bulmaya çalışacağız, öyle mi?”

“Geçit’i yakından gözlemleyeceğiz,” diye karışık verdi Jodoc. “Gerekirse bu bilgiyi sizinle paylaşacağız. Ama o zamana dek, Leydi Rielle, sizi güvenilir biri olarak kabul edeceğiz. Dolayısıyla, yükünüzü hafifletebilmek umurunda değil. Ben ve yoldaşlarımın korumak için hayatlarımızı adadığımız, azizlerin mirası olan güç elementlerini ustalıkla kullanacaksanız, bize onları kullanmaya değer olduğunuzu kanıtlamak zorundasınız.”

“Ayrıca şunu da belirtmeliyim,” diye ekledi, Audrice bakarak, “bu göreve amaçsızca başlamayacaksınız. İhtiyacınız olan ilk bilgi şu... Aziz Katell’in güç elementiyile ilgili bilgiyi Baingarde kalesinde bulabilirsiniz. Size Sunderlands’dan ayrılmanızı ve elinizden geldiğince hızlı bir şekilde evinize, Celdaria’ya dönmenizi tavsiye ederim.”

Jodoc bunları söyler söylemez yanındaki Obeksler ile birlikte odadan çıktı. Rielle ve arkadaşlarını öylece bırakıp gitmişti. Ilmaire pencereye yaklaşp ay ışığının aydınlattığı ormana bakmaya başladı. Ingrid ise kendini şöminenin yanına bırakmıştı, düz metal bir kadehe şarap doldurdu.

“Başka içki isteyen var mı?” diye homurdandı.

Ludivine elini kaldırdı. “Evet, lütfen.”

“Ne demek istediğini biliyor musun?” diye sordu Rielle, Audrice. “Baingarde’da ne var?”

“Bilmiyorum. Ama annem bilebilir.” Rielle’nin yanına oturdu, bir eliyle yüzünü ovuşturdu. “Kendini yarın buradan ayrılabilcek kadar iyi hissediyor musun?”

Rielle alaycı bir şekilde gülümsedi. “Önemi var mı?”

Audric şefkatle baktı. “Benim için var.”

Rielle, Audrice dokunmadan ona bir saniye daha bakamayacaktı. Bu yüzden diğerlerinin mırıltılarının gölgesinde Audric’i yumuşak bir şekilde öptü. Ama bu yeterli gelmedi. Huzursuz ve bitkindi. Ona bu dünyada huzur verecek tek şeyin ne olduğunu biliyordu. Bu şey, ne kadar muhteşem olursa olsun bir öpücük değildi.

Audric’in elini tutarak ayağa kalktı ve onu sessizce koridordan geçirerek gecenin loş ışığıyla aydınlanan boş, küçük ve temiz bir odaya sürükledi. İçeriye girer girmez kapıyı kapadı, Audric’i bir kez daha, bu kez sertçe öptü. Güçlülükle nefes alana, Audric ona camdan, narin bir eşyaymış gibi davranmayı bırakana dek öptü. Audric, Rielle’yi çevirip kapıya yasladı. Rielle geriye uzanarak onu sabırsızca kendine çekti. Audric, Rielle’nin boynundan öperken bir yandan da eteğini kaldırıyordu. Audric’in içinde gezindiği o muhteşem, ateşli dakikalar boyunca, Audric’in bir eli bacaklarının arasındayken ve boğuk sesiyle saçlarının içinde inerken, Rielle kendini dünyanın geri kalanının kaderini omuzlarında taşıyan bir kız gibi hissetmedi.

Kendini, sevilmenin ne demek olduğunu bilen şanslı bir kız gibi hissetti. Bu hisse, Audric’in mırıldandığı kelimeler ve yorulmak bilmez elleri, korkularını yenene, düşünemez hale gelene dek elinden geldiğince sımsıkı tutundu...

ELIANA

"Güç elementi yapımı sırasında zihinsel bağın önemi küçümsenemez. Bu süreyi, yeni hayatınızın başlangıcı olarak görebilirsiniz. Bu yeniden doğmaktır... Bir dönüşümdür... Güç elementinize içinizde taşıdığınız her şeyi katmalısınız. Hatta en karanlık en gaddar; en içinizden söküp atmak istediğiniz yönlerinizi bile..."

—Güç Elementleri Hakkında Kapsamlı Bir Araştırma, Eko Kaarat, ünlü Astavari demirdöven

Vintervok Demir Ocağı'na adım atan Eliana'nın ciğerlerine duman ve yağ kokuları dolmuş, içinden taşan anılar göğsünü sıkıştırmıştı.

Savaş Ventera'ya ulaşmadan, Kâbus olarak geçirdiği yıllardan çok zaman önce o da tıpkı Remy gibi Eski Dünya masallarını severdi. Azizlerin, tanrısal yaratıkların, Kan Kraliçesi'nin Düşüşü ile yerle bir olan o dünyayı dolduran büyü masallarını...

Her sene Aziz Grimvald'ın isim gününde anne ve babasıyla birlikte Orlinedaki Demir Ocağı'nı ziyaret ederler, diğer ziyaretçilerle birlikte Metal Ritüeli'ni mırıldanırlardı. Turistler, Demir Ocağının mimarisine hayranlıkla bakarlardı. Eski efsaneleri önemsemeyenler dualarını üstün körü edip geçerlerken, azizlerin Remy gibi yürekten inananları, Eski Dünya masallarının akciğerlerindeki hava kadar gerçek olduklarını düşünürdü.

Bir zamanlar, Kâbus maskesini kuşanıp, çocukluğunun hayalperest teninden sıyrılmadan önce Eliana'nın kendisi de inanıyordu.

Ya şimdi, diye düşündü Eliana, Vintervok Demir Ocağı'nın sade döşenmiş koridorlarında yürürken. Şimdi neye inanıyorum?

İşgalci İmparatorluk kuvvetleri yıkmadan önce Online'daki Demir Ocağı böyle görünüyor olmalıydı. Keskin köşeler, parıltılı koyu renk yüzeyler, her pencereyi kaplayan sağlam demir parmaklıklar vardı. Kalaylı zırhı ve kıskırtıcı turuncu pelerini içindeki Aziz Grimvald portresinin yanında savaş manzaraları asılıydı. Kılıçlarla ışıldayan savaş meydanları, parlak bronz güç elementleri taşıyan askerler, göğüslerinden çıkan metal kalkanlarıyla gökyüzünden düşen parlak kanatlı melekler.

Tablolardan biri özellikle dramatik bir sahneyi resmetmişti. Gri pulları, beyaz bir gövdesi olan boynunda bir tutam siyah tüylü bir ejderha, yeryüzündeki bir yarığın hemen üzerinde asılı duran kör edici bir ışık kapısına doğru uçuyordu. Yarığın içinden köpüren bir su taşmıştı. Ejderhanın sırtındaki Aziz Grimvald'di. Üzerine gelen melek ordusuna karşı çekicini havaya kaldırmıştı. Her biri zırhlı meleklerin hepsi birer kılıç taşıyordu. Hepsinin zarif yüzlerini öfke kaplamıştı.

Eliana gözlerini kaçırmaya çalışarak hızla tablonun önünden geçti. Tanıdığı her çocuk gibi Remy de yaratıkları severdi. Borsvall'in tüy tepeli buz ejderhaları da en sevdiğiydi.

Ona zaman ver, demişti Simon.

Ama Eliana geriye dönüp yaptıklarını değiştiremezdi. Attığı her adımda bu gerçek adeta bedeninde yankılanıyordu.

Refakatçileri, İkari adındaki bilge, onları Demir Ocağı'nın bal peteği biçimli yapısının derinlerine, merkezdeki devasa demir dövme odasına götürdü. Alçak basamaklarla odanın ortasındaki dairesel çukura iniliyordu. Bu çukurun tam

ortasında da Aziz Grimvald'ın taş heykeli bulunuyordu. Çekicini, havalanmayı sağlayan bir dizi pencerenin bulunduğu tavana doğru kaldırmıştı. Odada bir düzine daha insan vardı. Bunlar, yerlere kadar inen ceketler giymiş bilgeler ve eski moda, süslü koyu renk cüppeler giymiş rahip yardımcıları idi.

Ufak tefek, sıradan yüzü, kibar bakışları ve soluk kahverengi teni olan Ikari, Eliana ve Simon'ı odanın ortasına getirdi. Çukura indikleri anda, odadaki herkes, ateşle uğraşma, dua mumlarını toplama, yerlerdeki is lekelerini silme gibi işlerini bırakıp onlara dönmüştü.

Ikari boğazını temizledi. "Bitirmeniz gereken işleriniz yok mu? Çünkü Leydi Eliana'nın var!"

Bilgeler ve yardımcılar hemen işlerine döndüler.

Ocak ateşinin çıtırtılarının arasından Simon, "İstersen gidebiliriz," diye mırıldandı.

Eliana ona bir bakış fırlattı. "Hayatımın geri kalanını Dyrefal'da oturup parmaklarımla oynayarak geçirme fikrinden hoşlanmıyorum."

"Ben de hoşlanmıyorum."

"Öyleyse beni rahatlatmaya çalışma."

"Asla böyle bir niyetim olmadı. Yine de bu insanların önünde kendini utandırmanı istemem."

"Kendimi utandırmak mı? Yoksa seni utandırmak mı?"

"Panikleyecek olursan, onların bunu görmesine izin vermemelisin."

Eliana dişlerini gıcırdattı. "Paniklemeyeceğim."

Ikari içtenlikle gülümsedi. "Size demir dövme ateşini ve etrafı göstereceğimi, geleneksel işleyişi tanıtacağımı düşünmüştüm, leydim. Umarım, heyecanımızı bağışlarsınız. Bunun üzerinde ayrıntıyla çalışmıştık fakat tabii ki sadece teoride. Bu bizim gerçek bir güç elementi yapım işine ilk tanıklık edişimiz olacak."

Eliana başını salladı ancak konuşmaya cesaret edemedi. Odadaki insanların meraklı bakışları tenini kor ateş gibi yakıyordu.

“Güç elementini taşıyacak kişinin, yapım sürecinin her aşamasını kendi gerçekleştirmesi önemli,” diye başladı Ikara. “Tabii ki size yol göstermek için burada olacağız ama çekiç sizin elinizde olmalı. Körüğü kendi kollarınızla pompalamanız gerek.”

Eliana, ocağın çevresinde Ikari’yi takip etti. ‘Anlıyorum.’

“İlk olarak, hava deliğinden hava pompalamak için körüğü kullanmalı ve ateşi beslemelisiniz. En ideal sıcaklığa ulaştığınızda, seçtiğiniz her metal parçasını potaya koymalısınız.” Közün içinde ağır ağır pişen taştan varili gösterdi. “Sonra da onları eritmelisin. Ekselansları bize, tapınak arşivinden istediğiniz eşyayı seçebileceğinizi söyledi, leydim. Karışıma katmak istediğiniz her şey sizindir. Arşivdeki eserler İkinci Çağ’a kadar dayanır...”

“Kendi amaçlarım uğruna arşivlerinizi yağmalamayacağım,” diye sözünü kesti Eliana.

“Ama leydim...”

“Eserleri kullanmayacağım. Sadece hurdaları alabilirim. Artıkları. Sizin işlerinizden artan metal parçalarını. Değerli eserlerin eritilmesi bana uygunsuz geliyor.”

Ikari başını öne eğdi. “Nasıl isterseniz, leydim. Burada işimiz bitince sizi hurda odasına götürürüm. Depolarımızı incellersiniz. Her parçayı elinize almanızı, incelemenizi ve kalbinizin size söylediklerini dinlemenizi öneririm.”

Eliana’nın aklında tek bir cümle belirdi. Kalbi ona Orlineda kalmalıydı, diyordu. Bunun bir faydası olmayacağını, o yardım edene dek Navi’nin öleceğini de...

Güç elementini elinde tuttuğu an dönüşeceğini bildiği şeyden korktuğunu.

Yine de dudağını ısırды ve ocağın etrafında yavaşça ilerleyen İkari'yi takip etti. Simon sessiz bir gölge gibi peşinden geliyordu.

“Ne tür bir güç elementi yapmak istediğınızı düşündünüz mü?” diye sordu İkari.

Aslında Eliana, bu fikir ilk aklına geldiği andan beri güç elementinin nasıl olacağını biliyordu.

“Düşündüm,” diye cevap verdi. “Birbirinin aynısı iki kolye ucu istiyorum, küçük, ince, pürüzsüz.” Büyüklüğünün ne olacağını göstermek için sağ eliyle, sol avcunun içine bir daire çizdi. “Her birini bir elimde taşımak istiyorum. İnce zincirlerle tutturulacaklar.”

İkari başını salladı. Sonra yakınlarında gezinen genç bir çırağa işaret etti. Genç adam hemen bir kalem ve kıvrık bir sayfa yaprağı ile geldi.

“Sizin için hemen böyle bir kalıp çizebiliriz leydim ve yarın akşama hazır ederiz.” İkari, taş bir tezgâha gidip çabucak bir desen karaladı. “Bunun gibi mi?”

Eliana çizilen eli inceledi. Avcun içinde yuvarlak bir plaka ve ona bağlı çarpı şeklinde ince zincirler vardı. Bir zincir, orta parmağa geçiyordu. Diğer zincir elin arkasına dolanıyordu. Üçüncü zincir tasarımı dördüncü ve son zincire bağlıyordu. O da bileğinde bir bileklik şeklini alıyordu.

“Evet,” dedi Eliana. Bu şık tasarımdan memnun kalmıştı. “Evet, hayal ettiğim şey tam olarak buydu.”

Simon, Eliana'nın omzunun üstünden baktı. “Çıkartmak hiç kolay olmayacak.”

“Güzel. Ben de çıkartmak istemiyorum zaten. Ellerimin bağlı olduğunu bilirim daha rahat uyuyacağım. Uyanıp, uykumda bütün kaleyi yıktığımı görmeyeceğim.”

“Biz sizden korkmuyoruz, leydim,” dedi İkari sakince. “Siz bizi işgalden kurtardınız. Astavar sizin sayenizde hâlâ özgür.”

“Bazılarınız benden korkuyor ve korkmalısınız da. Ben korkuyorum.”

Ikari'nin bakışları, Eliana'nın hak ettiğini düşündüğünden çok daha yumuşaktı. “Karşıma ekleyecek kişisel bir eşyanız olduğundan söz etmiştiniz.”

Eliana kolyesini çıkarttı ve hiç tereddüt etmeden Ikari'ye verdi.

Ikari elinde evirip çevirerek kolyeyi inceledi. Gözleri irileşti. “Ah, leydim. Bu...”

“Biliyorum. Işıkgetiren. Aslında babam.” Kelimeler Eliana'nın dilinde dolandı. Ioseph Ferracora'ya ihanet ediyormuş gibi hissetmişti. Böyle söylememiş olmayı isterdi. “Nasıl olsa öleli çok oldu, öyle değil mi? Kolyesini eritmemi umursamayacağını düşünüyorum.”

“Hayır, leydim. Bu, Işıkgetiren değil.” Ikari, kolyenin arkasında, alt ucundaki işaretleri gösterdi. Eliana elbette bunları daha önceden de fark etmiş, anlamlarını çözememişti. “Bunlar, bu kolyeyi işleyen demirdövenin işaretleri. Üç eğri çizgi ve altlarında bir yarım ay. Lysleva kraliyetinden bir sanatçının işareti. Bunun altındaki işaretler ise Borsvall yazısı. Sayılar.” Gözlerini kıstı. “İkinci Çağ, sene 999. Düşüşten bir yıl önce.”

Birkaç bilge ve rahip yardımcısı, kolyeye yakından bakmak için çevrelerinde toplandı.

Ikari gözleri parlayarak, kanatlı bir ata binen figürü gösteriyordu. “Bu ise leydim, bu Kan Kraliçesi.”

Eliana kaşlarını çattı. “Ama Işıkgetiren savaşta bir Griffon'a biniyormuş. Remy bana böyle anlatmıştı. Ayrıca Doğu Orlineda, o tanrısal yaratığa binen Işıkgetiren'i tasvir eden bir heykel vardı.”

“Evet, günümüze kadar gelen söylentilere göre meleklerle olan savaşta Işıkgetiren bir Griffon'a biniyor,” dedi Ikari. “Fakat bunun öncesinde Griffon ona değil, Kan Kraliçesi'ne aitti.

Kraliçenin ölümünden iki yıl önce, Celdaria krallığındaki mücevherlerde, zırhlarda ve güç elementlerinde bu figür görülmeye başladı. Hatta neredeyse bütün *dünyada*. Aslında bizim arşivimizde de sakladığımız bir tane mevcut." Ikari, Eliana'ya döndü. Yüzünde mutluluk vardı. "İsterseniz size gösterebilirim leydim, böylece bu sembolün daha net bir işleminin neye benzediğini görebilirsiniz."

Ağzında ekşi bir tat oluşan Eliana, kolyesinin yay şeklinde bir yazının yer aldığı hırpalanmış alt kısmını gösterdi. "Ya bu? Burada ne yazıyor?"

"Bu, eski bir Borsvall lehçesi." Ikari'nin sesinde derin bir saygı vardı. "Çok iyi konuşamıyorum ama en azından bu cümleyi biliyorum. *Kraliçenin ışığı size yol gösterecek*, diyor."

Güneş Kraliçesinin duası. Eliana kolyeye bakarken, düşüncelerini ona ait olmayan bir hatıra kapladı: Zahra'nın sağladığı görüdeki güzel kadın. Kan gölüne dönmüş savaş meydanında, siyah ve kırmızı zırhların içinde duran ve İmparatoru ölen bir kadın.

Bir daha kolyeye bakmadı.

Eliana ve Simon ertesi gece ocak ateşinin yanmaya devam ettiği Demir Ocağı'na geri geldi.

Eliana'nın Demir Ocağı deposundan seçtiği üç parça hurda da oraya getirilmişti. Pirinç bir boru parçası, kalın bir bakır zincir ve parçalanmış bir bronz çan.

Onların yanında kolyesi duruyordu. Sanki üstüne bir şeytanın, hain bir kaltağın yüzü işlenmemiş gibi masumca duruyordu.

Ikari onlara yaklaştı. Saçı sıkıca topuz yapılmış, yüzü iyice temizlenmişti. Düz, kullanışlı, kalın bir önlük giymiş, kalın eldivenler takmıştı.

Eliana böyle bir kıyafet giyemezdi. Geleneksel demir dövme işlemi buna izin vermiyordu. Elementalın getirdiği risklerin, güç elementi ve onu yapan kişi arasındaki bağlantıyı

güçlendirdiğine inanılırdı. Eliana da, Simon'ın itirazlarına rağmen bu geleneğe bağlı kalmaya karar vermişti.

Arkasında duran Simon'ın gerginliği, öfkeli bir dalga gibi Eliana'yı içine çekiyordu. Simon'ın öfkesi hoşuna gidiyordu. Remy'nin devam eden sessizliğine duyduğu üzüntüyü şiddetlendiriyordu. Kalbi, kılıcı gibi sert ve parlak bir hale gelmişti.

“Hazır mısınız, leydim?” diye sordu Ikari.

“Neredeyse,” diye cevap verdi Eliana. Sıcak ve havasızlık yüzünden terlemeye başlamıştı bile. İnce olmasına rağmen elbisesi tenine yapışıyordu. Bu yüzden yalnızca çizmeleri ve ince kombinezonu ile kalıncaya dek boğucu giysileri üstünden çıkarttı.

Ikari sakın görünse de yanlarındaki genç rahip yardımcıları, Eliana amuda kalkarak güç elementi yapacakmış gibi şaşkınlıkla bakıyorlardı.

Eliana arkasına dönüp Simon'a baktı ve azarlamasını bekledi. Oysa Simon da ceketini çıkartmış, gömleğinin kollarını kıvırıyordu. Eliana'nın elbisesi ile kendi ceketini düzgünce katlayıp kenara koydu. Ocak ateşinin ışığı, terden yapış yapış olan kollarındaki yara izlerini parlatıyordu.

Eliana gözlerini kaçırdı. “Artık hazırım.”

Ikari körükleri işaret etti “Öyleyse leydim, sizden ateşi beslemenizi istiyorum.”

Eliana söylenen şeyi yaptı. Körüğün hava üflemesi için kolunu aşağıya bastırdı ve delikten ocağa giren havanın tıslamasını dinledi. Alevler patladı, çıtırdadı ve canlandı. Eliana bir kere daha körükledi, sonra üçüncü, sonra da dördüncü kez... Ateşe bu kadar yakın olunca, sıcaklık onu ikinci bir ten gibi sarmalamıştı. Sırtından, ensesinden, alnından terler damlamaya başladı. Duman burun deliklerini yakıyordu. Sulanan gözleri dayanılmaz bir şekilde kaşınıyordu.

Her hava körüklenişinde sıcaklık daha dayanılmaz hale geliyordu. İçgüdüleri, Eliana'ya kaçıp gitmesi için adeta haykırıyordu. Bu alevler çok sıcak ve çok tehlikeliydi. Serin havaya ve suya ihtiyacı vardı.

Yine de dişini sıktı ve körüklemeye devam etti.

“Çekiç ve bıçakla düzgün dövülmüş bir kılıç,” diye başladı, “güvenli ve hızlı uçar.” Bir kez daha körükledi. Hareketleri ile Metal Ritüelinin sözlerinin zamanlamasını uydurmaya çalışıyordu. Yıllardır bu tür duaları aklından çıkartabilmek için çok çalışsa da Remy lanet olasıca azizleri dilinden düşüremediği için bu pek mümkün olmamıştı.

Remy, Remy. Fakat şimdi onu düşünemezdi. Şimdi değil, bu gece değil.

“Savaş ve mücadeleyle dövülmüş bir kalp,” diye devam etti, “tüm hançerlerden daha keskindir.” Körüğün sapını bir kez daha kaldırdı, bir kez daha bastırdı. Alevlere doğru sıcak bir tıslama oldu. “Çekiç ve bıçakla düzgün dövülmüş bir kılıç...”

Ikari ve odayı çevreleyen rahip yardımcıları, Eliana ile birlikte Metal Ritüelini söylemeye başladılar. Sadece Simon sessiz kalmıştı. O kadar yakınında duruyordu ki Eliana elini uzatsa parmaklarına dokunabilirdi. Simon'ın sessizliğinden memnundu. Dengesini sağlayan dayanak noktası gibiydi.

“...güvenli ve hızlı uçar.” Kolundan aşağıya akan terlerin oluşturduğu izleri takip etti. Bu izler, çalışan kaslarını gösteriyordu. “Savaş ve mücadeleyle dövülmüş bir kalp...”

“Tüm hançerlerden daha keskindir,” dedi Ikari kararlı sesiyle.

Eliana'nın yanında duran Simon kıpırdandı. Eliana, onun Demir Ocağına yürürlerken söylediklerini hatırladı: *O gün sahilde ne hissettiğini hatırla. Hatırla ve bu geceki her hareketine onu yansıt.*

Hem Simon'ın getirdiği hem de kraliyet kütüphanesinden aldığı kitaplarda bunu okumuştı. Zihnini açık tutmalı, güç elementi yapımına odaklanmalıydı. Düşüncelerini vücudundaki her bir kasa ve kemiğe yönlendirmeli ve sahilde hissettiği gücü derinlerden gün yüzüne çıkartmalıydı. Oysa bu bastırmak istediği bir hatıraydı.

Yine de bunu daha fazla yapamadı.

Kan Kraliçesinin Düşüşü ile birlikte, bir zamanlar insanlığın yolunu aydınlatan empirium yok olmuştu.

Ancak Eliana onu yeniden bulmalıydı. Bul ve kontrol altına al.

“Savaş ve mücadeleyle dövülmüş bir kalp...” diye mırıldandı.

“Güvenli ve hızlı uçar,” dedi Ikari ve rahip yardımcıları.

Eliana, İlk ya da İkinci Çağdaki gerçek güç elementi yapma törenlerinin günlerce, dev ateşlerle sürdüğünü okumuştı.

Ne Eliana ne de Navi'nin bu kadar zamanı yoktu.

“Savaş ve mücadeleyle dövülmüş bir kalp,” dedi Eliana, gözleri yanarak, “tüm hançerlerden daha keskindir.”

Ikari bir elini havaya kaldırarak Eliana'ya durması için işaret etti.

Eliana ocağa doğru ilerledi. Aldığı her nefes içini yakıyor, düşüncelerini sadece sıcak ve hatıralar kaplıyordu. Bir maşa yardımıyla metal hurdaları sırayla aldı ve potanın içine attı. İlk önce cansız bir şekilde çınlayan çanı. Sonra kalın bakır zinciri ve pirinç boruyu.

En sonunda sıra kolyesine geldi.

Maşanın ucunda sallanan ve yavaşça dönen kolyenin üzerindeki Griffon'un kanatları, alevlerin ışığında parlıyordu.

Eliana onları düşünmemeliydi. Düşünmemeliydi ve düşünmeyecekti. Yine de saldırgan ve zalim hatıralar rahat

bırakmıyordu: Rozen'in kucagında, boynundaki kolyenin işlemeleriyle oynadığı zamanlar. Ona, *Azizler Kitabı*'nin yıpranmış bir baskısını okuyan Ioseph'in yanında uyuyakaldığı geceler. Kolyesinin desenini çizip gururla gösteren Remy. Tek fark, Remy'nin çizimlerinde Griffon'a binen kişi Işıkgetiren değil, Eliana olurdu.

Sendeleyen Eliana neredeyse maşayı elinden düşürüyordu.

"Simon," dedi boğuk bir sesle.

Simon ona yaklaştı. Aşırı ısınmış kolu, Eliana'nın koluna değiyordu. "Buradayım."

"Bana, onun gibi olmayacağımı söyle."

"Hayır. Bunu kendin söyle."

Simon'ın sözleri, Eliana'yı öfkелendirdi. Ama Simon haklıydı ve o da bunu biliyordu.

"Ben, onun gibi değilim," dedi dişlerinin arasından. "Ben kimse gibi değilim! Ben, kendimim."

Sonra kolyeyi potanın içine attı ve körüğe döndü. Kaslarının ağrısını yok sayarak alevleri besledi ve kardeşinin taptığı acımasız azizlere dua etti.

Körüğe her bastırıldığında, Metal Ritüelini tekrarladı.

Arkasından Ateş Ritüeli ve Güneş Ritüeli geldi.

Yedi ritüeli de tekrarladı. Hepsini hatırlıyordu çünkü önce Ioseph sonra da Remy bunları Eliana'nın kalbine kazımışlardı.

Sesi bir fısıltıya dönüşünceye, boğazı alev almış gibi acıyınca dek dua etti. Dua ederken, kelimelerin kolları aracılığıyla körüğe, oradan da alevlere gittiğini hayal ediyordu. Potanın kenarlarını yalayarak ısıtan, ateşten bir yaratık olduğunu düşledi. Kolyesinin eridiğini, Kan Kraliçesinin yüz hatlarının yok olduğunu...

Ben onun gibi değilim.

Zihni aynı anda genişledi ve küçüldü. Gözlerinin önüne sıcaklıkla ısıldayan bir görü geldi: Derin bir uçurumun kenarındaki dar bir çıkıntıda yürüyordu. Çok dikkatli nefes alması, çok dikkatli adım atması gerekiyordu. Yoksa bastığı yer uflanacak ve Eliana yere düşecekti.

Rozen'i veya Ioseph'i düşünmeyecekti.

Onu canavar olmakla suçlayan Remy'nin sesini düşünmeyecekti.

Bunların yerine sahili, parmağının ucunda patlayan dünyayı, emriyle yırtılıp açılan gökyüzünü anımsadı.

Rozen'in kanı ile ellerinin yandığı o vazgeçiş anını yeniden yaşadı. O anı hatırladı ve bu hatırayı, kristal bir eşyaymış gibi avuçlarına aldı. Kırılmasından korktuğu için neredeyse soluksuz kalmıştı. Ayaklarının altında esneyen uçurum boyunca yürüdü, Rozen'in hazinesini avuçlarında taşıdı, parmaklarını araladı ve boşluğa bıraktı.

Gidişini gördüğü için üzgün değildi. Aksine zihninin kapılarını kapattı. Vücudunun mükemmel bir dengede olduğunu hayal etti.

Kimse gibi değilim, kendimim.

Ikari'nin sesi, bir rüzgâr serinliği gibi gelmişti. "Vakit doldu leydim, bitti."

Eliana, uğuldayan bir alev bulutunun içinde duruyordu.

Hareket etmeye korktuğu için yüzeysel ve küçük nefesler alıyordu. Başı dönerek, maşaların yardımıyla potayı kaldırdı. Kolayca hareket ettirilemeyecek kadar ağırdı. Hele akli tuhaf bir hayal dünyasının içindeyken daha da zordu. Kolları titriyordu. Ama Simon ona yardım etmek için gelip elleriyle

onun elini tuttuğu ve sıcak nefesi ensesine çarptığında başını sallayarak itiraz etti.

Simon ona eşlik ederse bu uçurum ufalanıp parçalanabilirdi.

Belli belirsiz bir şekilde gözlerinden yaşlar aktığını hissediyor, alevler gözlerindeki sıcaklığı çekip alıyordu.

Erimiş metali rahip yardımcılarının onun için tasarladıkları kalıba döktü. Bu, kirli altın renginde, dumanlı ve cilalı bir karışımdı, potayı yeniden ocağa indirdi. Sonra yine maşaları kullanarak kalıbı ateşten aldı ve soğuması için bir taşın üzerine koydu.

“Leydim,” dedi İkari nazikçe, “metal soğuyana dek gidip yüzünüzü yıkamanızı tavsiye edebilir miyim?”

“Hayır.” Eliana kafasını salladı. “Bitene kadar buradan ayrılmayacağım.”

Eliana bacaklarını göğsüne çekerek, kalıbın yanında sessizce oturdu. Bulanık görüş alanının dışında kalan ocak ateşi heyecanlı ve hırçın bir şekilde alevleniyordu.

Simon hiçbir şey söylemeden yanına bir bardak su bıraktı.

Eliana bunu görmezden geldi. Çıplak ayak parmaklarını taşa yaslamıştı. Sinsi bir rüzgâr, dizlerinin arkasına vuruyor, Eliana'nın dengesini bozmaya çalışıyordu.

Oysa Eliana korkmuyordu.

Demir Ocağı'nın yanında oturuyordu. Alevler, teninin üzerinde dans ediyor, ciğerlerindeki havayı söküp alıp soğuyan metale taşıyordu. Metali güçlendiriyor, annesinin alevli kanı ile süslüyordu.

Dünyayı altın rengi bir ışık bürümüştü. Çevresinde ısıtılı bir hava dalgalanıyordu.

Eliana nefes aldı ve bir an için kendini öyle bitkin hissetti ki, zihninin bir kâğıt kadar inceldiğini düşündü. Sanki dünya da onunla birlikte nefes alıyordu.

İki saat sonra metal, kalıptan çıkacak kadar soğumuştı.

Eliana ayağa kalktı. Omuzları, bacakları ve göğsü acıyor, gözleri yanıyordu. Maşayı kullanarak ikiz bileklikleri kalıptan çıkarttı ve rahip yardımcılarının onun için hazırlamış oldukları örse yerleştirdi. Sonra örsün yanına oturdu ve bir karakalemle bilekliklerin sert yüzlerine şekiller çizdi.

Eliana bir sanatçı değildi; çizgileri acemice ve düzensizdi. Ama yine de kimsenin onlara dokunmasına izin vermedi. Bileklikler içlerinde Eliana'nın ağırlığını taşıyorlardı. Eliana'nın kullanması için yapılmışlardı. Belki bir gün eğer isterse onları yok edecek olan da Eliana'ydı.

O kadar bitkindi ki ne yaptığını bilmez bir haldeydi. Yine de örsün üzerine eğilerek çalışmaya devam etti. Çizimi bitirince, rahip yardımcılarının getirdiği alet tepsisinden küçük bir çekiç ve keski aldı ve metali, beceriksiz çizgiler boyunca kazımaya başladı. Keskinin her darbesi kemiklerini sarsıyordu.

Çalıştığı saatler boyunca Simon'ın sessizce ikram ettiği suları geri çevirdi. Sadece yüzünü silmesi için verdiği bez parçasını kabul etmişti. Sonunda işini bitirdiğinde bilekliklerden birinin üstünde kabaca çizilmiş bir güneş parlıyordu. Diğerinde ise sivri bıçaklı bir hançer, sevgili Arabeth'i vardı.

Rahip yardımcılarından biri, Eliana'ya honlama taşı getirdi. Kızarmış gözleri, kurumuş ağzı ile Eliana kederli bir şekilde, parlayana dek bilekliklerin sade kenarlarını taşılayıp cilaladı.

Sonunda doğruluğunda omuzları çatırdadı. Sırtındaki tüm kasları acı içindeydi. Ocağın yanında oturan Eliana'dan yorgunlukla karışık bir iç çekiş duyduğunu düşündü.

Oysa gerçek Eliana bir asırdır uçurumun kenarında dengede duruyordu.

Uçurumdan aşağıya baktı ve onun artık bir uçurum olmadığını gördü. Altın renginde, kükreyerek akan bir nehir vardı. Kan gibi görünmese de Eliana öyle olduğunu biliyordu. Bu nehri, hayatında hiçbir şeyi arzulamadığı kadar arzuluyordu. Ne Harkan'ı, ne Orlin'e'li Alys'in dilini, ne de yedi yaşındayken ilk kez öpüştüğü kızı. Ne Simon'ı ne de Rozen'i bulmayı. Nehrin altın kıyısına ayağını soktu ve bacağından bedenine akan bir enerji, Eliana'yı olduğu yere çiviledi.

Şaşkınlıkla çevresine baktı. Demir Ocağı sıcak ve sessizdi. Alevler sönmek üzereydi. Salonun yüksek pencerelerinde parlayan sabah güneşi, Aziz Grimvald'in haşin yüzünü aydınlatıyordu. Gölgelelerin arasında, yavaşça şekiller dolaşıyordu.

"Hazır mısınız, leydim?" diye sordu Ikari, çok yakında bir yerden.

Cevap vermek yerine Eliana ellerini uzattı.

Ikari ve iki genç rahip yardımcısı, ipek kurdeleler gibi bir his uyandıran ince ve serin zincirlerle Eliana'nın avuçlarına bileklikleri yerleştirdiler. Zincirler, orta parmağından dolanarak elinin arkasına geçiyor, bileğini sarmalıyordu.

İşleri bittiği zaman Eliana'nın bileklikleri, avuçlarının içinde iki ateş damlası gibi duruyordu. Metal soğuyalı çok olmuştu ama yine de onu etkiliyor, damgalıyordu. Eliana bileğini çevreleyen bu zincirler olmadan şimdiye dek nasıl yaşadığını merak etti. Onun bir parçası gibiydiler. Kaburgalarından kemik parçaları kesmiş, onları ellerinde kıvrılıp yatan bu disklere dönüştürmüştü.

İçinde keskin bir enerji vardı. Teninde sabırsızca zonkluyordu. Hem tuhaf hem de bildik bir histi bu. Bildikti çünkü uzun zamandır bu dünyaya uyum sağlamadığının farkındaydı.

Tuhaftı çünkü sonunda bunun nedenini anlayabilmişti.

Eliana gözlerini kırıştırdı. Kötü bir rüyadan uyanırmış gibi çırpınarak kendine geldi. Açlığı, susuzluğu, yorgunluğu, kaslarıyla kemiklerini birbirine geçiren zonklayan acısı, hepsi birlikte üzerine çökmüştü. Eliana çılgık atarak ileriye doğru atıldı.

Yere düşmeden önce Simon onu yakaladı. Eliana onunla mücadele edemeyecek kadar yorgun, bitkin ve kızgındı. Kral Katili'nin kızı olarak doğmayı, doğduğu gece ölümüne kaçmayı, korku dolu küçük bir çocuk tarafından talihsiz bir geleceğe sürüklenmeyi o istememişti.

Navi'yi kurtarmanın yanı sıra karşılaşacağı gerçekleri düşününce gözlerine acı yaşlar doldu. Ne gelecekte kendini bekleyenleri ne de onlarla nasıl başa çıkacağını biliyordu.

Kendini hasta ve ateşler içinde hisseden Eliana'nın üzerindeki terden ıslanmış ve is lekesi olmuştu. Simon'ın göğsüne yaslandı ve kollarıyla kendini sarmasına izin verdi. Sonunda Simon'ı üzeceğini bilse de bu küçük güzel anının tadını çıkartmaya karar verdi. Simon duman, ter ve metal kokuyordu. Ölüm kokuyordu ve bu, Eliana'yı rahatlatıyordu. Dünyası gözlerinin önünde değişse bile ölüm, onun anlayabildiği bir şeydi.

"Şimdi ne olacak?" diye mırıldandı Eliana, başını Simon'ın gömleğinden kaldırmadan. Sesi, hissettiğinden daha kötü çıkmıştı. Bu yüzden Simon'ın kendine acımasını umdu.

Simon, Eliana'nın başının arkasını okşadı ve küçük daireler çizerek parmaklarını boynunda gezdirdi. Eliana tam olarak ne yaptığının farkında olmadan ürperdi ve yanağını Simon'ın göğsüne sürttü.

"Şimdi," diye cevap verdi Simon. Sesi en az Eliana'nın sesi kadar yorgundu. "Asıl iş şimdi iş başlıyor."

RIELLE

"Babamın hastalığı geçmiyor. Konuştuğu şeyleri anlamıyorum. Sözleri karmakarışık ve öfkeli. Bazen yüzümü tanıyor. Bazen benden kaçıyor, sanki onun ölümünü isteyen bir karabasanmışım gibi korkuyla çılgınlık atıyor. Sizden, Styrdallen'e gelmenizi ve onun durumunu değerlendirmenizi rica ediyorum. Bizler, hızla kalan son umudumuzu da kaybetmekteyiz."

—Borsvall prensi Ilmaire Lysleva'nın, Mazabat Damezi şehrindeki Şifa Sanatları Okulu'nun müdürüne yazdığı mektup

Styrdallen'e dönüş yolunda, grupları Tarkstorm kalesinin yamaçlarına vardığında, gözleri fal taşı gibi açılmış dört koruma eşliğinde, gri bir tunik ve palto giymiş, solgun bir adamla karşılaştılar.

"Prens lordum," dedi adam, soluksuz bir şekilde. "Babanız derhal sizi görmek istedi."

"Ölüyor mu?" Ingrid'in sözleri taş gibi ağırdı.

"Hayır, Komutanım. Fakat..." Adam şüpheli bir şekilde Rielle'ye baktı. "Belki de Ekselanslarının odasına doğru yürürken özel olarak konuşursak daha iyi olur."

"Dostlarımız, müttefiklerinin gerçek sağlık durumlarını bilmeyi hak ediyorlar," dedi Ilmaire. Sesinde yeni bir yorgunluk vardı. "Bizi babama götür, Arvo."

Adam çaresizce Rielle ve Audric'e baktı. Sonra dudaklarını ısırdı ve topuklarının üstünde sertçe döndü.

Adamın arkasından Tarkstorm'un teraslı yolunu tırmandılar. Rielle'nin nedenini anlamadığı bir panikle, hızlı adımlarla ilerliyorlardı.

"Ilmaire," dedi Audric sessizce, "eğer bir aile meselesi ise biz memnuniyetle odalarımızda bekleriz."

"Dediğim gibi," diye cevap verdi Ilmaire, bakışlarını yerden ayırmadan. "Borsvall'de, içinde bulunduğumuz ciddi durumu bilmeyi hak ediyorsunuz."

Ne demek istiyor, diye sordu Rielle, Ludivine'e. Geçit, Ludivine'nin yaralı kolu ve Atheria'nın nerede olduğuna dair tüm endişeleri aklından uçup gitmişti. Havaya, nedenini bilmediği bir korku hâkimdi. Gökyüzü parlak mavi olmasına karşın, üzerlerine gri bulutlar çökmüş gibiydi.

Yalan söylüyor, diye yanıtladı Ludivine. Sesi düşünceli ancak korkusuzdu. *Yardımlarımı istiyor, görüşlerimizi istiyor. Ama bunu yüksek sesle dile getirmek istemiyor. Onun düşüncelerini okuyabildiğimi biliyor. Kafası karışık, korkuyor. Ama bir teorisi var. O...*

Ludivine durdu. Rielle'nin zihnindeki varlığı belirginleşti. Yeniden diriliyormuş gibiydi.

Tetikte ol, dedi. Düşüncelerindeki soğukluk, Rielle'nin kollarına doğru yayılan bir korkuya neden olmuştu. *Yerini tam olarak saptayamıyorum. Bir şey bana engel oluyor. Ama şu kadarını biliyorum: Yalnız değiliz.*

Kral'ın dairesi sessiz ve karanlıktı. Öğleden sonra güneşini engellemek için perdeler sıkı sıkı kapatılmıştı.

Kralın şifacısı Arvo ısrarla, ışığın Ekselanslarının gözlerine iyi gelmediğini, penceresinin dışındaki dağ

manzarasının onu huzursuz ettiğini söylüyordu. Çünkü ona artık keyfini çıkaramadığı zevklerini, şehrini, insanlarını, Runa ile sabah gezmelerini hatırlatıyordu.

Görünüşe göre Ilmaire bunu pek umursamadı.

Rielle, onun odanın diğer tarafına gidip perdeleri açmasını izledi. Karla renklenmiş parlak güneş ışığı içeriye doldu.

Yatağındaki kral hafif bir çığlık attı. Odanın eşliğinde bekleyen Ingrid, çığlık sesiyle irkildi. Bu odaların içinde her zamankinden daha küçük görünüyordu. Sanki bu ağır, hastalık kokan hava onu küçültüyor, hastalıklı babasının varlığı, onu bir zamanlar olduğu küçük kıza dönüştürüyordu.

Burada ne işimiz var, diye sordu Rielle. Audric'in yanında gergin bir şekilde dikilmişti. Çocukça bir dürtüyle arkasına saklanamamak için kendisiyle mücadele ediyordu. Bu odadaki bir şeyler, karanlığı, kokusu, kralın battaniyelerin altındaki görüntüsü, içini bir rahatsızlık gibi kemiriyordu.

Bir şey görmemizi istiyor, dedi Ludivine. *Söylediğim anda kaçmaya hazır ol. Audric'i de al ve kaç. Mecbur kalırsan, savaş.*

"Merhaba, baba," dedi Ilmaire. Sesinde zorlama bir neşe vardı. "Bugün kendini nasıl hissediyorsun?"

Rielle'nin babası, Hallvard Lysleva'nın kudretli, uzun ve onurlu bir adam olduğunu anlatmıştı. Ama şimdi Borsvall kralı bir yığın battaniyenin altında aciz bir halde yatıyordu. Kasları erimiş, cildi sarkmıştı. Güneş ışığı nedeniyle gözlerini kısmıştı. Güçsüz elleriyle gözlerine siper yapmaya çalışıyordu.

"Çok parlak," dedi kral boğuk bir sesle. Çatlak dudakları bükülüyordu. "Yeter!"

Ilmaire, teras pencerelerinden birini açtı. İçeri buz gibi bir hava girdi.

"Üzgünüm, baba," dedi neşeli bir sesle. "Temiz havaya ihtiyacın var. Ayrıca güneş ışığına da. Gece gündüz burada böyle yatman hiç sağlıklı değil."

“Bu ne cüret.” Hallvard, yaklaşan Ilmaire’e baktı. “Kral benim. Sen değilsin.”

Ilmaire yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. “Şimdi, baba,” dedi yumuşak bir sesle. “Bu doğru sayılmaz. Ben prensim. Senin varisinim.”

“Sen mi? Bir Danzdyrka?” Hallvard, renksiz tükürükler saçarak uzun ve çınlayan bir kahkaha attı.

“Danzdyrka mı?” diye fısıldadı Rielle.

“Kraliyet tiyatrosunda genç dansçılara verilen bir isim,” diye mırıldandı Audric.

Ama anlaşıldığı kadarıyla, dedi Ludivine, burada şerefli bir isim olarak kullanılmıyor. Daha çok aşağılamak için kullanılıyor. Uzun zamandır babası tarafından aşağılanıyor. Kalbi bu yüzden çok kırık.

“Runa,” diye devam etti kral, rahatsız edici bir sesle. “Benim varisim, Runa.”

Kapının yanındaki Ingrid arkasını döndü, parmaklarını bacaklarına geçirdi.

Ilmaire, babasının eline dokundu. Adamın cildi çatlak ve hassas görünüyordu. Rielle, Ilmaire iki parmağı ile sanki bir dilim ekmek tutarmış gibi kralın bütün etini çekebileceğini düşündü.

“Baba, Runa öldü,” dedi Ilmaire yumuşak bir şekilde. “Bunu biliyorsun.”

“Yalan! Bana yalan söylüyorsun!” Sonra birdenbire ağlamaya başladı. Kralın iç çekişleri Rielle’ye ölmeden önce inleyen yaralı bir hayvanın seslerini anımsattı.

Git gide artan paniğin ağırlığı ile eziliyormuş gibi hissediyordu. Audric’in elleri Rielle’nin ellerini buldu ve sıkı.

Burada olmamalıyız, dedi Ludivine. Hemen gitmeliyiz.

“Baba, izin verirsen,” Ilmaire boğazını temizledi. “Belki de önce Celdaria Prensi Audric ile Sunderlands’e yaptığımız geziyi duymak istersin.”

Kralın ağlaması sarsılarak durdu. “Ne?” Yatağının başucuna yığılmış yastıklara kendini yerleştirebilmek için çabaladı. “Sen ne yaptın?”

Ilmaire’in tebessümü alaycıydı. “Doğru duydun, baba. Celdarialı misafirlerimizle Sunderlands’e gittim. Prens Audric, Sauvillier Hanedanından Leydi Ludivine ve Celdaria Kilisesi tarafından Güneş Kraliçesi olarak ilan edilen Leydi Rielle Dardenne ile birlikte.”

Yatağının başucuna yaslanarak oturan Kral Hallvard sessizce oğluna baktı. Vücuduna ve yüz ifadesine ani bir durağanlık gelmişti. Sanki hayalet bir güç tüm aşırılıklarını söküp almıştı.

“Peki, Sunderlands’de ne yaptınız?” Bakışlarını odada gezdirdi. Önce Audric’e, sonra Ludivine’e ve en son Rielle’ye baktı. Yüzünde ince bir gülümseme belirdi.

“Leydi Rielle,” dedi yumuşak ama çatlak bir sesle.

Audric’in eli, Rielle’nin elini sıktı.

Olamaz, dedi Ludivine’nin sesi. İçinde korku tınıları vardı.

“Geçit düşüyor, baba,” dedi Ilmaire. “Bunu hatırlarsın. Yola çıkmadan önce sana bunu söylemiştim.”

Bir cevap gelmedi ancak sessizlik büyüdü. Kralın kan çanağı gözleri Rielle’ye kilitlendi. Gülümsemesi seğiriyordu. Kapıda duran Ingrid, huzursuzca kıpırdandı.

“Leydi Rielle ve Prens Audric, Geçit’i kendileri değerlendirebilmek için Sunderlands’i ziyaret etmek istediler,” diye devam etti Ilmaire. Artık tereddüt içindeydi. “Bunda bir kötülük görmedim. Ayrıca, Leydi Rielle başkentimizi olağanüstü yıkıcı gücü olan devasa bir dalgadan kurtarmıştı. Bu dalgaya neden olan şey de zayıflayan Geçit’ti. Onların bu isteğini yerine getirmenin çok uygun olacağını düşündüm.”

Bir sessizlik anı... Ardından kral dizlerini göğsüne çekti ve kollarıyla bacaklarını sardı. Masal dinlemek için sabırsızlanan bir çocuk gibiydi.

“Sonra ne oldu?” diye sordu kral.

Rielle’nin sırtı dehşetle ürperdi.

Ilmaire gerildi. “İyi misin, baba? Garip davranıyorsun.”

“Hikâyenizin sonunu bekliyorum. Devam et. Leydi Rielle ne yaptı? Geçit’i gördü, öyle değil mi? Onarabildi mi?”

“Hayır.” Ilmaire, Rielle’ye baktı. Huzursuz olduğu belliydi. “Aslında onarma çabaları, Geçit’in yapısal bütünlüğünü daha da zayıflattı. Yani, Obeks’in sözcüsü Jodoc böyle söyledi.”

Kral, Rielle’ye doğru eğildi. Aralarında birkaç metre olmasına karşın Rielle kendini kralın etkisi altında hissediyordu. Adeta bir ağa yakalanmıştı.

Hareket etmek istiyordu ama bacakları taşlaşmıştı. *Neler oluyor, Lu?*

“Gitmeliyiz,” dedi Audric sessizce.

Fakat Ludivine’nin alnı kırışmış, kendinden geçmişti. Sanki zihniyle parçalara ayırmaya çalışıyormuş gibi kralı inceliyordu.

“Ne kadar zayıflatmış?” diye sordu Kral Hallvard.

“Emin değilim,” diye cevap verdi Ilmaire.

“Hah, tabii ki eminsin. İyi yapabildiğin çok az şey var evlat, ama en azından dinlemeyi becerebiliyorsun. Geçit’i ne kadar zayıflatmış?”

Bir süre sonra Ilmaire yenilgiyi kabullendi. “Jodoc, otuz üç yeni kırık tespit etti.”

“Sadece otuz üç mü?” dedi Hallvard bıkkın bir sesle. “Bu kahpe aptalın teki.”

Kelimeler ağzından henüz dökülmüştü ki keskin bir acıyla yatağın diğer tarafına sıçradı. Sanki görünmeyen, öfkeli bir

güç tarafından itilmişti. Vücudu önce sola, sonra sağa çarptı; başı komodinlerden birine vurdu.

Ingrid kılıcını çekerek ileriye atıldı.

Ludivine, Rielle ve Audric'i arkasına saklamıştı. Yabancı bir dilde bir şeyler mırıldandı.

Ilmaire, kralın bacaklarını tutmuştu. "Baba, dur! Ne yapıyorsun? Sorun ne?"

Fakat kral, oğlunun dokunuşuyla sıçradı ve ondan uzaklaştı. Vahşi hareketleri yüzünden yataktan yere düşmüştü. Halının üstünde şiddetli bir şekilde yuvarlandı. Sırtı yay gibi kıvrıldı. Neredeyse ikiye ayrılacaktı.

Audric ileriye doğru atıldı ama Ludivine onu hızla tuttu. Rielle, Audric'in gözleri bulanıklaşıp Ludivine onun zihnini kontrol altına aldığı anda, ona kızamadı bile.

Ilmaire'in arkasındaki kapı açıldı. Bir grup muhafız aceleyle içeriye girdi. Hallvard'ın halının üstünde dönüp durduğunu görünce ansızın donup kaldılar.

"Komutan?" diye bağırdı en öndeki muhafız.

Ancak Ingrid solgun yüzü, irileşmiş gözleriyle öylece hareketsiz duruyor, kılıcı yanında çaresizce sallanıyordu. Gözleri çakmak gibi parlıyordu. Yaşadıkları anın dehşeti onu hareketsiz kılmıştı.

"Arvo'yu getirin," diye bağırdı Ilmaire. Sonunda babasının kollarını zapt edebilmiş ve çenesine sert bir yumruk yemekten son anda kurtulmuştu. "Şifacıları bulun!"

Muhafızlar hemen koşarak çıktılar.

Hallvard kendini Ilmaire'in ellerinden çekip kurtardı ve Rielle'nin önündeki halıda güçsüzce kızın ayaklarına kapandı.

Rielle geri çekildi. Ludivine'nin korumasından memnundu. Audric'in terden ıslanmış elini sıkıca tuttu.

"Üzgünüm," diye inledi kral. "Özür dilerim, lordum. Leydi Rielle'nin bir aptal olduğunu düşünmüyorum. Beni

bağışlayın. Uzun zamandır bu vücudun içinde çürüyorum. Bu yüzden zihnim zayıfladı. Lütfen lordum, izin verin eve geleyim. Kuzeyin, varlığınızın, bilgeliğinizin hasretini çekiyorum. Büyük çalışmanızın hasretini çekiyorum.”

Rielle'nin sırtı buz kesmişti. “Nesin sen?”

Hallvard başını kaldırarak Rielle'ye gülümsedi. Alçak ve ince bir sesle, Rielle'nin anlamadığı bazı sözler söyledi. Bunlar ne Borsvall, ne Celdaria lehçesinden, ne de ortak dildendi.

“Lissar,” diye fısıldadı Audric. Hâlâ Ludivine'nin kontrolü altında olduğu için gözleri bulutluydu.

Rielle'nin ağzı kurudu. Bu kelimenin ne olduğunu biliyordu. Eski melek lehçelerinden biriydi.

Ludivine, kralın sözlerini Rielle'nin zihnine tercüme etti: *Ben sonsuzum. Ben yenilmezim.*

Ingrid küfür etti ve kılıcını çekerek babasından uzaklaştı. Gözlerinde yaşlar titreşiyordu.

Ilmaire bir elini havaya kaldırmıştı. “Ona zarar verme, Ingrid.”

Hallvard mırıldanmaya devam etti. Dişlerinin arasında yabancı heceler çınılıyordu.

Ludivine tercüme etmeye devam etti: *Ben ihtişamım, sen tozsun. Ben görkemim, sen külsün.*

Ilmaire'in yüzünde zalim bir bakış belirdi. Sanki sonunda bir sorunun cevabını bulmuş gibi bir teslimiyet bakışı. “Senin adın ne, melek?”

Muhafızlardan biri korkuyla çığlık attı.

Kral Hallvard'ın bedeni yerden yükselmeye başlamıştı. Yüzündeki çizgiler, kibirli ve öfkeli bir şeye dönüştü.

“Ben, Bazrifel'im,” diye cevap verdi Hallvard. Artık sesi hastalık ve yorgunlukla boğuk çıkmıyordu. “Ekselansları Ölümsüz İmparator'un hizmetindeki üçüncü imparatorluk tugayından ikinci teğmen.”

“Ben bu imparatoru hiç duymadım,” diye cevap verdi Ilmaire.

Hallvard zoraki gülümsedi. “Yakında kendisi ile karşılaşacaksınız. O, askerlerinin botlarıyla sizin acınası krallığınızı dümdüz ederken siz, onun görkeminin farkına varacaksınız.”

“Bunu neden yapsın? Ne istiyor?”

Kral Hallvard’ın tebessümü yüzüne yayıldı. Yavaşça Ilmaire’ye yaklaştı. Her adımda topallıyordu. Ingrid yavaş yavaş yakınlaştı. Rielle göz ucuyla, Ingrid’in kılıcının ışıldadığını görebiliyordu.

Ama üzgün bakışlarıyla dimdik duran Ilmaire yerinen kımıldamamıştı.

Kral, çatlak ve solgun eliyle Ilmaire’in yüzünü tuttu.

“Yandığınızı görmek için.” Sonra biraz daha yaklaştı ve dört kelime daha söyledi. “Kralım, sen çok yaşa.”

Havada bir değişim oldu. Rielle’nin çevresindeki dünya yeniden şekillendi. Dengesini kaybederek sendeledi. Hızla Audrice çarptı. O da Ludivine çarpmıştı. Ludivine kaskatı duruyordu. Kral Hallvard’ın vücudu, damarlarında kan yerine taş varmış gibi ağırlaşp düşerken gözleri öfkeyle parlayarak ona baktı.

Kral yere düşmeden önce Ilmaire onu yakaladı. “Baba?” Nazıkçe babasının yanağına dokundu. Gümüş-sarı saçlarını okşadı. “Baba, beni duyabiliyor musun?”

Ama Hallvard Lysleva yanıt vermedi. Artık bulanık olmayan, parlak, geniş ve dalgın gözlerinde Rielle hayat belirtisi göremiyordu.

İki saat sonra, Rielle çıtırdayan ocağın önünde volta atıyor, kendine hâkim olmaya çalışıyordu.

Audric, dirseklerini dizlerine yaslayarak yan taraftaki bir divana oturmuş, düşünceli bir şekilde ateşe bakıyordu.

Ludivine ise pencere önündeki bir sandalyeye tünemişti. Kral Hallvard'ın ölümünün ardından odalarına geri dönmüşlerdi, o zamandan bu yana Ludivine ne sesli ne de Rielle'nin zihninde tek kelime etmemişti.

Öte yandan bu sessizlik çok uzamıştı. Tam Rielle konuşmaya karar vermişti ki kapı çalındı ve kapının önünde bekleyen muhafızlar Ilmaire'in gelişini duyurdular.

Ilmaire içeriye yalnız girdi. Son birkaç saatte rengi solmuştu.

“Ilmaire,” diye başladı Audric, “olanlar için üzgünüm.”

Ilmaire başını sallayarak onu susturdu. “Bizi yalnız bırakın,” dedi arkada duran muhafızlara. Ingrid'i hiçbir yerde bulamadıklarından ötürü dört kişi baş başa kaldıklarında gözlerini Ludivine'e dikti.

“Melek Bazrifel'i tanıyor muydun?” diye sordu.

Ludivine, sandalyesinde doğrularak başını iki yana salladı. “Pek değil. Coriene olan bağlılığı dışında her konuda silikti.”

“Ancak görünüşe göre uzun zamandır bir insan vücudunu ele geçirebilme yeteneğine sahipmiş,” dedi Rielle.

Ilmaire ona kötü bir bakış fırlattı. “Belki de Leydi Rielle, babamın ölümü hakkında böyle duygusuzca konuşmadan önce biraz daha düşünmelisiniz.”

Rielle kızarsa da Ilmaire ile göz göze gelebilmek için kafasını kaldırdı. “Tabii ki. Özür dilerim.”

“Lütfen, Bazrifel'in burada olduğunu hissetmediğini söyle, Lu,” dedi Audric.

“Hayır, Sunderlands'den döndüğümüzde bir tuhaflık olduğunu hissetmeme karşın bunun ne olduğunu çözemedim.” Ludivine yere bakarak kaşlarını çattı. Rielle, onun neden

bu kadar sessiz olduğunu sonunda anlamıştı. Utanıyor, korkuyordu. "Bazrifel'in kendini benden bu kadar başarıyla saklayamaması gerekirdi."

"Tabi eğer yardım almıyorsa..." diye fikir yürüttü Rielle.

Bunu duyan Audric kaskatı kesilmişti. Ludivine, elbisesinin yaralı kolunun ucuyla oynuyordu. Alnı endişe ile kırıışmıştı.

"Yani sözünü ettiği imparator tarafından mı demek istiyorsunuz?" diye sordu Ilmaire, merakla onlara bakarak.

"Adı Corien," diye cevap verdi Audric. "Kendine imparator demeye başladığını bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum," dedi Rielle usulca. Audric ile göz göze geldiğinde bir süre bakışlarını kaçıramadı. Audric'in Kaalvitsi'de görü sonrası ona nasıl göz kulak olduğunu hatırlamıştı. Onu nasıl sabırla dinlemişti. Yüzündeki sıcaklığı, sonsuz güveni...

Peki, bunu bilmediğini söylediğinde Rielle'ye inanmış mıydı?

Yoksa görü sırasında başka neler gördüğünü mü merak etmişti? Rielle'nin gördüğü ve ondan sakladığı şeyleri belki de...

Rielle gözlerini yere indirip bakışlarını kucağında birleştirdiği ellerine dikti. Saçmalyordu. Audric'in ona olan inancından şüphe duyması için hiçbir sebep yoktu. Gün boyunca yaşadıkları Rielle'yi sarsmıştı. Yorgundu, bitkindi.

Ansızın hiçbir uyarı olmaksızın kapı ardına dek açıldı.

Ilmaire kaşlarını çatarak döndü. "Joonas, bizi rahatsız etmemenizi emretmişim."

"Affedersiniz prensim," dedi odaya giren kadın. "Ancak bu bekleyemez."

Kadın güçlü kuvvetli ve ciddi görünüyordu. Kenarları turuncu, koyu kömür renkli bir cüppe giymişti. Bunlar Demir

Ocağının renkleri idi. Rielle, kadının Borsvall Kilisesi'nin en kıdemli üyesi, Demir Ocağı'nın Yüce Büyücüsü olduğunu tahmin etti. Başyargıçları yoktu. Geleneksel olarak, Aziz Grimvald şerefine en yüksek otoriteleri Demir Ocağı'nın Yüce Büyücüsü olurdu.

Peşinde, hepsi de büyücü cüppesi giymiş altı kişi daha vardı. Onların arkasından üç kişi daha geliyordu. Bir adam ve iki kadın. Rielle'nin hemen tanıdığı bir sembolün bulunduğu gri cüppeler giymişlerdi. Bunun artık basit bir kule değil de Geçit olduğunu biliyordu. Geçit'in üzerinde ise açık duran tek bir göz vardı.

Obeks'in mührü.

Rielle'nin kalbi, göğsünde deli gibi çarpmaya başladı. Audric'e doğru ilerledi. Ludivine de hemen arkasındaydı.

Obeks'in geçmesi için büyücüler kenara çekildiler. Üç kişi aynı anda öne çıkmıştı.

Uzattıkları ellerinde tanıdık bir nesne vardı; eski ve büyük bir nesne. Bu, sapı sayısız minyatür işlemeli, üstünde uçan buz ejderhalarının arasında Demir Ocağı mührü olan tek parça metal başlıklı bir nesneydi.

Ilmaire'in bir an için nefesi kesildi. Rielle ürperdi.

Bu, Aziz Grimvald'in çekiciydi. Taklidi değil, uzun yıllar önce ölmüş azizin gerçek güç elementinin ta kendisiydi.

Odayı adeta fırtına öncesi simsiyah olan gökyüzünün ağırlığı kaplamıştı. Odada bulunan herkes, her cam parçası, zemindeki her karo çekicin içinde kalan güce tepki gösterircesine sarsıldı.

Rielle ani bir hareketle güç elementine yaklaştı. Karşı koyulamaz bir şekilde çekiliyordu. Kendine dalgalar halinde vuran gücün çağrısına kulak vermişti.

Tam o sırada, diğerlerinin eşlik ettiği bir Obeks'in konuşmaya başlamasıyla donup kaldı.

“Geçit düşecek,” dedi kadın duygusuz bir şekilde. “Melekler dönecek ve dünyaya yıkım getirecekler. Zamanın geldiğini biri kan, diğeri ışık olan iki insan Kraliçenin doğumuyla anlayacaksınız. Biri dünyayı kurtaracak güce sahip olacak. Diğeri dünyayı yok edecek. İki Kraliçe yükselecek. Yedinin gücünü taşıyacaklar. Kaderinizi ellerinde tutacaklar. İki Kraliçe yükselecek.”

Rielle, boğazı endişeden düğüm düğüm bir halde sessizliğin son bulmasını bekledi. Kimse söz almayınca sakinliğini korumaya çalışarak tek kaşını havaya kaldırdı. “Bana Aryavanın kehanetini tekrarlamanız için bir sebep mi var? Bunu kendi bedenim gibi bilmediğimi mi sanıyorsunuz?”

“Leydi Rielle,” diye devam etti söz alan Obeks. “Jodoc Indarien’in talimatından haberdarız. Yardım almadan, azizlerin güç elementlerini kendi başınıza aramanız gerekiyor. Neden böyle söylediğini de biliyoruz. Öte yandan bizi çaresizce tek başımıza bırakabilecekken şehrimizi yıkımdan kurtardığının da farkındayız. Geçit’in düşmek üzere, karanlık yükseliyor. Karanlık, doğuda, kuzeyde, Celdaria’da, caddelerimizde ve dağlarımızda yükseliyor. Burada, Borsvall’de yaşayan ve hayatlarını Aziz Grimvald’in güç elementini korumaya adanmış biz Obeksler’in inancına göre artık zamanımız kalmadı. Ne oyun oynamaya, ne bulmaca çözmeye... Seri bir şekilde harekete geçmekten başka çare yok.”

Üç Obeks bir adım daha ilerledi, Rielle’nin önünde diz çöküp Aziz Grimvald’in çekicini ona sundu. “Bu bir hediye, Leydi Rielle. Güçlü bir hediye,” diye devam etti Obeks. “Onu bilgece, iyi amaçlar için kullanacağına güveniyoruz.”

Rielle başı dönerek çekice baktı. Eski metale bu kadar yakinken, ellerini ateşe çok yaklaştırmışçasına karıncalandı. Ama çekici almakta tereddüt ediyordu. Her şey çok çabuk olmuştu. Odada toplanan büyücülere, Ilmaire’in şaşkın yüzüne baktı. Gerçekten de Obeksler’in Grimvald’in çekicini kapalı

kapılar ardında, vatandaşları haberdar etmeden kendisine hediye etmelerine izin verecek miydi?

Umurunda mı, diye sordu Corien.

Rielle gülümsememek için dudağını ısırıldı. Doğru yere parmak basmıştı.

Al onu, sevgilim. Nazikçe Rielle'yi zorluyordu. Sözcükleri bir meltem gibi serin ve yumuşaktı. Hiçbir şart koşmadan veriyorlar. Al. Onlardan çok sana ait. Herkesten çok sana ait.

Senden de mi çok? Rielle bu soruyu sormaktan kendini alamamıştı

İnsan ıvır zıvırlarının hiçbiri umurunda değil, diye cevap verdi Corien. Sonra, gerçekten arkasındaymış ve dudakları kızın boynuna değiyormuşçasına yumuşak bir sesle ekledi: *Ben sadece seni istiyorum.*

“Bunu alın, Leydi Rielle ve hemen eve gidin,” dedi Obeks. Corien’in sesi, Rielle’nin düşüncelerinden çıkıp gitmişti. “Bulmanız gereken altı güç elementi daha var. Bizim türümüzden diğer gruplar size bizim kadar yardımsever davranmayacaklardır. Hemen eve dönün ve hızlıca iz sürün. Melekler beklemez. Şu anda bile gelmeye devam ediyorlar.”

Rielle tereddüt ederek Audric’e baktı. Sonra iki eliyle çekici aldı ve biraz güç harcayarak havaya kaldırdı. Çevresindeki hava görünmeyen ancak damarlarında akan adrenalin gibi hissettiği bir titreşimle sallandı. O an, ne konseyin ne Obeks’in ne de Ilmaire’in çekici geri almak isterlerse başarılı olamayacaklarını zalimce bir kesinlikle anlamıştı.

Aziz Grimvald’in çekici artık ona aitti. Güneş Kraliçesi’nin malıydı. Canı isterse kullanır istemezse kullanmazdı...

Ve bu güç elementini elinden almak isteyen Tanrı yardımcısı olsun, diye düşündü.

ELIANA

"Elemental büyü yaparken, eylemi empirium'u isteğinize boyun eğmeye zorlamak olarak düşünmemek çok önemlidir. Bu bir birleşimdir, fetih değil. Şunu düşünün: Empirium'un söylemekte olduğu şarkının ritmine nasıl katılabilirim? Yürüyüşüne nasıl eşlik edebilirim?"

*—Empirium'a Giden Yol: Elemental Uygulama Hakkında
Meditasyon, Velia Arrosara, Orlin Gökkuşbu Yüce Büyücüsü,
başkent Ventera, Sene 313-331 İkinci Çağ*

Eliana, sessizliğe tahammül edebildiği sürece Harkan'ın bir cevap vermesini bekledi. Büyük kara gözlerini üzerine dikmiş Zahra yanında süzülüyordu.

Harkan, Eliana'nın odasındaki divanın kenarına oturmuştu. Yüzünde, Eliana'nın hoşlanmadığı bir ifade vardı.

Eliana'nın onun endişeleri ya da şüpheleri için harcayacak vakti yoktu.

"Bizimle gelip, bize yardım etmeyeceksen," dedi Harkan konuşmadan önce, "en azından burada kalıp Remy ve Simon'ın olanları anlamasına engel olur musun? Tabii bu konu hakkında tek kelime etmeden!"

"Büyü, hırsızlık ve tayflar tarafından yürütülen bir yeraltı pazarına gizli bir görev, öyle mi?" Harkan yorgun bir şekilde gülümsedi. "Bütün eğlenceyi size bırakamam."

Zahra boğazını temizledi. “Sen olmasan da Eliana’nın yalnız kalmayacağını hatırlatabilir miyim?”

Harkan’ın yüzü gerildi. “Tabii ki hayır. Özür dilerim, Zahra.”

Harkan’ın Zahra ve içinde bulundukları bu duruma karşı olan huzursuzluğu apaçık ortadaydı. Eliana’yı derisinden söküp atamadığı bir kir katmanı gibi rahatsız ediyor, adeta sarmalıyordu. Harkan’a burada kalması, izlerini gizlemesi için ısrar edip etmemeyi düşündü. Eliana’nın güç elementini kullandığını görmesi ikisinin arasındaki her şeyi sonsuza dek değiştirebilirdi.

Öte yandan değişim çoktan başlamıştı. Eliana bunu, kabul etmeye henüz hazır olmasa da biliyordu. İlerlemekten başka yolları kalmamıştı.

Harkan’ın ellerini tuttu. Pişmanlık nedeniyle kalbinde oluşan acıyı duymazdan gelerek ona her zamanki gibi gülümsedi. “Teşekkür ederim. Bunu sensiz de yapabilirdim ama istemiyorum.”

Harkan güç elementinden kaçınarak Eliana’nın parmaklarını öptü. Yüzünden karanlık bir ifade geçip yok oldu. Sanki bileklik ve zincirler tiksindiriciydi ve Harkan onların yok olmalarını diliyordu. Eliana bunun için onu uyarmayı düşünse de vazgeçti. Her şey bir yana daha kendi de bileklerini saran zincirlere alışamamıştı. Harkan’ın bunu kabullenmesini nasıl bekleyebilirdi ki?

“Ne zaman başlıyoruz?” diye sordu Harkan.

“İlk önce bunları kullanmak için alıştırma yapmalıyım,” diye cevap verdi Eliana, ellerini kaldırıp Harkan’ın gözlerine bakmamaya çalışarak. “Sonra, Zahra benim hazır olduğumu söylediğinde gideceğiz.”

Ertesi gece bütün kale uyurken, Eliana Aziz Tameryn'nin mağarasındaki tıraşının soğuk ve nemli taşına oturdu. Harkan yanındayken kollarını havaya kaldırdı, avuçlarını sertleştirdi ve dua etmeye başladı.

İlk alıştırmaları için Rüzgâr Ritüelinin uygun olacağını düşünmüştü. Rüzgâra dua edecek ve sahildeki gibi gücünü çağıracaktı.

Zihninde bunu açıkça görebiliyordu. Hava, bir kapı gibi kolayca açılacaktı. Havayı avucunda toplayacak, parmaklarının arasında minyatür fırtınalar patlayacaktı. Eliana onları, haberci kuşlar gibi uçuracaktı. Sonra geri, kendine çağıracaktı. Gelişleri, Eliana'nın saçlarını arkaya, Harkan'ın yüzüne uçuracaktı. Sıcak yanaklarını serinletecekti. Zahra onaylayacak ve onu Yuva'ya götürecekti. Eliana saraya zaferle dönecekti. Navi yaşayacak ve Remy en sevdiği arkadaşını kurtardığı için Eliana'yı yeniden sevecekti.

Umut dolu birkaç saniyeden sonra Harkan sessizce sordu. "Bir şey olması mı gerekiyor?"

Eliana tek gözünü araladı.

Mağara sessiz ve sakindi. Hava, teninin üstünde hareket bile etmiyordu.

Eliana'nın kolları iki yana düştü. "Bunu yaparken kendimi gülünç hissediyorum."

"Sadece kırk yedi saniye denediniz, kraliçem," diye belirtti Zahra.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu Harkan. "Ben de dua etmeli miyim?"

Eliana, Harkan'ın dalga geçtiğini düşünmese de tüyleri diken diken oldu. "Benimle birlikte dua edersen, seni öldürürüm. Bunu tek başına yapmak da yeteri kadar kötü."

"Öyleyse sessizce oturayım."

"Tek istediğim bu."

Zahra'nın sesi sabırlıydı. “Yeniden deneyin, kraliçem.”

Eliana huzursuzca kıpırdandı. Vücudunda sarılı bıçakların güven verici ağırlıklarını hissetti. Derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve bir kez daha ellerini havaya kaldırdı. Kapalı gözleriyle hayalini değiştirdi, yeni bir şey düşündü. Minyatür fırtınalar yerine bir dizi tel hayal etti. Bir enstrüman... Mağaradaki hava tellerini kopartacak, parmak uçlarıyla onlara yeni bir şekil verecek, avuçlarındaki gücü kullanarak bir senfoni besteleyecekti.

Nefesini yavaşlattı, her soluk alıp verişini ayarladı. Geçen uzun dakikalar boyunca Remy'nin bitmek tükenmek bilmeyen saçmalıklarını hatırlamak için zihnini zorladı. Empirium'un her şey yaratılmadan önceki bir güç olduğunu dair zırvalıkları... Tanrının ayak izleri. Havayı yeryüzüne ve suya, rüzgârı günışığına, zamana ve uzaya bağlayan bir güç. Düşünceleri bulanık bir sis haline gelene dek zihninden *bana itaat et, bana itaat et* emrini geçirip durdu. Güç elementinin demirini dövmekten ağrıyan kasları ateş gibi yanıyordu.

Sonunda kollarını indirdi, bir küfür savurdu, yerden kalktı ve yürümeye başladı.

Bir süre boyunca mağarada sadece büyük, karanlık göle arada sırada damlayan su sesi duyuldu.

“Denemeye devam edeceğiz,” dedi Harkan. Sesi neşeliydi. “Birkaç dakikada vazgeçemezsin.”

“Katılıyorum, kraliçem,” diye ekledi Zahra.

Eliana somurtmuştu. “İşe yaramayacak. Bunun işe yaradığı tek sefer...”

Aklında yavaşça bir fikir beliren Eliana durdu. Zihni berraklaştı, içini acımazsız bir memnuniyet kapladı.

Zahra sitemkâr bir ses çıkarttı.

“Ne oldu?” diye sordu Harkan.

“Gücüm, iki kere ortaya çıktı,” dedi Eliana, onlara dönerek. “Biri sahilde ve sonuncusu da geçen gece güç

elementimi yaparken. Demir Ocağı'nda hiçbir şey olmadı. Ne bir fırtına yarattım ne yeryüzünü yardım ne de başka dramatik bir şey yaptım. Ama bir şey hissettim. Kendimi dik ve derin bir uçurumun, bir farkındalığın kenarında hissettim. Bir an, vücudum yeni bir ışık ararmışçasına açıldı ve görünen dünyanın ötesini, çok daha büyük bir şeyi görebildim."

Zahra başını salladı. "Bir anlığına empirium'u gördün."

Eliana, Harkan'a baktı. "Bunun delilik olduğunu düşünüyorsun."

Harkan tereddüt etmişti. "Öyle düşünüyorum. Ama buradayım ve burada kalacağım."

Ne kadar da cömertsin, diye bağırmak istedi Eliana. Ancak bunun yerine, "Her iki seferde de," dedi, "yorgun, aç ve susuzdum. Zihnim yorulmuştu, vücudum dağılmak üzereydi. Demir Ocağı'nda sıcaklık ve basınç dayanılmaz bir haldeydi. Sahilde..." Eliana duraksadı. Üzüntüsünün kendini yiyip bitirmemesi için inşa ettiği düşünsel duvarı yıktı. "Sahilde, ellerim annemin kanıyla yanıyordu. Ve gücüm ortaya çıktı."

Harkan, Eliana'nın yüzünü inceledi. "Böyle bir duruma dönersen, gücünü yeniden kazanabileceğini düşünüyorsun."

"Kraliçem, buna karşı çıkmalıyım," diye atıldı Zahra. "Benim elemental büyü bilgim ve annenizle yaşadıklarınız bir bütünlük sağlamıyor ve şu kadarını çok iyi biliyorum: Zorlamayla ortaya çıkan büyü gücü istikrarsızdır, zalim ve kırıcıdır."

Ama Eliana kararını vermişti. "Başka seçeneğim yok. Aynı şekilde Navi'nin de yok. Yarın gece aynı saatte yine buraya geleceğiz. Sonraki gece ve sonraki gece de öyle. Ta ki başarıya dek!"

Sessiz mağaraya son bir kez bakan Eliana döndü ve dağlara doğru yürümeye başladı.

Ertesi gün, acı verecek kadar soğuk bir banyonun ardından kahvaltı yapmaksızın saçlarını sıkıca arkadan ördü ve sarayın merkez kütüphanesinin bir köşesinde Simon ile buluştu.

Sabah meltemini içeriye alan açık bir pencerenin önünde bir masa ve iki sandalye onları bekliyordu. Masanın üstünde bir kâse su, beş parça hurda metal, bir yığın verimli siyah toprak, kısa bir mum ve kibrit, bir sürahi ve iki bardak vardı.

Boğazı kurumuş olan Eliana bakışlarını sudan kaçırarak yutkundu.

Sessizlik içinde tapınak bilgelerinin işaretledikleri bölümleri okudular. Önlerinde serili duran malzemelerle küçük denemeler yaptılar. Eliana güç elementini suya, toprağa, titrek alevli muma tutarak dualar mırıldandı. Simon, makalelerin kenar boşluklarına karalanmış notları okudu.

İri gözlü hizmetçiler öğle yemeğini getirdiler. Simon kendi yemeğini hemen midesine indirdi. Eliana ise hem öğle yemeğini hem de akşam yemeğini görmezden geldi.

Gece oldu. Hiçbir şey Eliana'ya tepki vermemişti. Ne mum alevleri ne de kâsedeki su.

“Seni hayal kırıklığına mı uğrattım?” diye sordu Eliana, guruldayan midesini duymazdan gelerek.

“Güç elementini nasıl kullanacağını bir günde öğrenmeni beklemiyorum.” Simon, Eliana'nın elini sürmediği yemeklerine baktı ama tek kelime etmedi.

Ertesi gün de sonraki gün de aynı şeyler yaşandı.

Geceleri, Harkan ve Zahra ile Tameryn'nin mağarasında büyü yapmaya çalışmış ve başarısız olmuştu. Şafaktan önceki kısıtlı saatlerde yalnız başına odasında oturmuş, Rozen'in öldüğünü anı yeniden yaşamıştı. Rozen'in son sözlerini hatırladı. *Bitir...*

Sabahları, uykusuz zihniyle, üzüntünün ve suçluluk duygusunun verdiği ağırlıkla vücudunu çalıştırıyordu.

Öğleden sonraları, Simon ile kütüphanede buluştu. Üçüncü gün, güneş ışığından bir havuzun içinde durup Güneş Ritüelini söylerken, görüşü kaydı ve gözleri karardı.

Başı dönerek sendeledi.

Simon onun yanına koştu ancak Eliana onu itti ve yakındaki bir sandalyeye tutundu.

“Sorun yok,” dedi. “Sadece yorgunum.”

Simon onu her zamanki gibi sert ve ısrarlı bakışlarıyla izliyordu. Bu bakışlar Eliana’ya kendini adeta çırılçıplak hissettiriyordu. “Uyumuyorsun.”

“Uyuyorum.”

“Gözlerinin altında morluklar var.”

“Ben hep böyleyim.”

Simon yumuşak ve acı bir sesle güldü. “Senin nasıl olduğunu biliyorum.”

Eliana, Simon’ın sözlerini duymazdan geldi. “Bana şu bölümü yeniden oku.”

“Hangi bölümü?”

“Bilmiyorum, şeyi...” Ama hatırlamasına yardımcı olacak yorgun düşüncelerini toparlayamıyordu.

“Yemek yemezsen, düşünemezsin.”

Eliana ona baktı. “Yiyorum.”

“Yemiyorsun.” Simon kitabı çarparak kapattı. “Eliana, ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama...”

“Uyuyamıyorum. Duymak istediğin bu muydu?” Eliana’nın sesi çatallanmıştı ancak gözyaşlarına hâkim oldu. Ağlarsa ne kadar aç ve yorgun olduğunu, ne kadar hayal kırıklığına uğradığının farkına varacak, büyüsü, işe yaramaz güç elementi onu yenecekti. “Yemeye çalışıyorum ama midem bulanıyor.”

Dişlerini sıkarak başını çevirdi.

Birkaç saniye sonra Simon usulca, "Uykunu kaçırın şey, Remy mi?" diye sordu.

Eliana başını salladı. Yalan sayılmazdı.

"Onunla yeniden konuşmayı denemelisin. Günler geçti. İkiniz de bu şekilde iyileşemezsiniz."

"Yapamam," diye fısıldadı Eliana. "Bir kere daha benden ne kadar nefret ettiğini duymaya dayanamam."

"Burada yetişkin olan sensin. O, bir çocuk. Ona ulaşmalı, burada olduğunu hatırlatmalısın. Onu sevdiğini hatırlatmalısın."

"Bu, o kadar da kolay değil," dedi Eliana, kollarını göğsünde birleştirerek. "O sözleri bana söylerken ki yüzünü görmedin. Bana bağıırken! Bana bakışları... Sanki tüm hayatı, gözlerinden çekilip alınmıştı. Sadece nefret kalmıştı."

Sesi, teslim olmuş gibiydi. Simon'ın yaklaştığını hissetti ve dokunuşundan hem korkarak hem de bunu umut ederek nefesini tuttu.

"Eğer yardımı olacaksa," dedi Simon, "bir iki günlüğüne seanslarımıza ara verebiliriz. Dinlenebilirsin. Bunun için zamanımız var. Burada güvendeyiz." Sustu. Yeniden konuşmaya başladığında nazik ses tonu Eliana'yı şaşkınlığa uğrattı. "Eliana, yardım etmek istiyorum. Seni böyle görmeye dayanamıyorum."

Simon'ın sözleri, Eliana'nın vücudunu ısıtmıştı. Simon'ın sesindeki bu şefkat hakkında ne düşüneceğini bilemedi. Simon'a bakmak için döndü. Duruşunu, artık kararmaya başlayan öğleden sonra ışığında belli belirsiz yaralarını, ağırbaşlı ifadesini görünce, ona kapılıp gitmemek için kendini zor tuttu. Eliana istese Simon onu sınıksız kucaklardı. Eliana'nın istediği buysa, onunla savaşırdı.

Eliana'yı yatağına götürür ve yüzleşmek zorunda kaldığı her şeyi unutmasını sağlardı.

Oysa Eliana geri adım attı. Kendine çizdiği yoldan sapmak istemiyordu. Navi'nin hayatı bu odaktan sapmamasına bağlıydı.

Eliana incecik camdan bir tabaka üzerinde yürürmüş gibi Navi'nin odasına girdi.

Navi yatağında yatıyordu. Soluk teni terden parlamıştı. Nefesi, zayıf hırıltılar halinde duyuluyordu. Etini siyah tüyler kaplamıştı, sanki damarlarında kan değil de mürekkep akıyordu.

Navi'nin başında nöbet tutan hemşire ayağa kalktı ve başını öne eğdi. "Yalnız kalmak ister misiniz, leydim?"

Eliana başıyla onaylamasına karşın onunla yalnız bırakılmak istemiyordu. Yeniden saldırganlaşırsa ne yapacaktı? Ya kendini korumak zorunda kalıp, bir başka masum kadını öldürmek zorunda kalırsa ne olurdu?

Gözlerinin önünde bir kez daha Rozen'in boğazına saplanmış Arabeth'in görüntüsü canlandı. Bıçağın ete girmesi ve kasa saplanması...

Eliana kalbindeki ağırlığı yok sayarak hatırayı kafasından uzaklaştırdı.

Hemşire gidince büyük bir terasa çıkan kapıyı açtı. Odada ağır bir hava vardı. Tütsü ve dua mumlarının dumanıyla kaplanmıştı. Bir süre açık kapının önünde durdu. Hemşirenin kalktığı sandalyeye ilişmeden önce serin akşam rüzgârında kendini topladı.

Eliana tereddütleri için kendine kızıyordu. O olmasaydı, Navi Fidelia tarafından yakalanmayacaktı. İyi ve sağlıklı olacaktı.

Nazikçe Navi'nin elini tuttu. "Beni duyup duymadığını bilmiyorum ve umarım..." Birden sesi kısılmıştı. Tekrar

konuşmayı denedi. “Umarım çok fazla acı çekmiyorsundur. Sana yardım etmenin bir yolunu buldum.” Uykusunda bile süzölmüş görünen Navi’nin yüzüne bakmak için kendini zorladı.

“Sanırım yakında gideceğim. Umarım.” Eliana güldü. Başparmağı ile Navi’nin elinin üstünü gergin bir şekilde ovaladı. “Geri geleceğimi düşünüyorum. Ama eğer gelmezsem, gelemesem, sana ilacı getirecek birini bulacağım. Zahra bir yer bildiğini söylüyor, gizli bir yer. Fidelia’nın sana verdiği sürünenler serumunun panzehrinin orada olduğunu söylüyor. Ne güzel, değil mi?” Başını iki yana sallayarak bakışlarını kaçırdı. “Tanrım, ben burada ne yapıyorum? Saçmalıyorum.”

“Hayır, saçmalamıyorsun,” dedi Navi, uykulu bir sesle. “Lütfen, konuşmaya devam et.”

Eliana şaşkınlıkla irkildi. “Yüce azizler! Uyuduğunu sanıyordum.”

Navi hafifçe gülümsedi. “Uyuyordum. Ama sonra şu can sıkıcı arkadaşım odaya girdi ve benimle sohbet etmeye başladı.”

“Daha iyi arkadaşlar edinmelisin.”

“Hayatta olmaz!” Navi, Eliana’nın elini sıktı. “Anlaşılan, arkadaşım bana yardım edebilmek için gizli bir yere gidecek. Bundan daha iyi bir arkadaşı nereden bulabilirim?”

Eliana derin bir nefes aldı. “Kimseye söylemezsin, değil mi?”

“Söylersem, Zahra’nın söz verdiği büyü ilacı bulabilme ihtimaline zarar vermiş olmaz mıyım?”

“Büyölü değil. Sadece ilaç. Bir panzehir.”

“Kimseye söylemem. Sadece...” Navi yaklaşabilmek için çabaladı.

“Lütfen kımıldama.” Eliana yatağın kenarına geldi. “Ben buradayım.”

“Tehlikeye girmeyeceğine söz ver,” diye fısıldadı Navi.

“Buna söz veremem.”

“Sen, benden daha önemlisin Eliana. Kendini korumalısın.”

“Güneş Kraliçesi olduğum için mi?” diye mırıldandı Eliana.

“Ben ölürsem, ailem ve halkım benim için yas tutar. Sen ölürsen, dünya düşer.”

“Dünya her şekilde düşebilir. Daha önce de düşmüştü.”

“İmparatorluğun boyunduruğu altında acı çeken insanların sana benden daha fazla ihtiyaçları var. Sen onların umudusun.”

Eliana arkasını döndü. “Birinin umudu nasıl olunur, bilmiyorum.”

Navi, Eliana’nın yanağına dokunarak onu kendine çevirdi. “Sen zaten benim umudumsun. Bunu bilmiyor muydun? Senin yüzünü bile görmeden önce, bütün hayatım boyunca senin için dua ettim. Senin kim olduğunu öğrendikten sonra da sana dua ettim. Sen, Eliana, benim hayallerimin ve dualarımın Güneş Kraliçesi. Fidelia’nın iksiri beni canlı canlı yerken ben bu kokuşmuş yatakta öylece yatıyorum ve seni düşünüyorum, senin için dua ediyorum. Bunu yaptığımda kalbim geri kalan her şeye dayanmamı sağlayacak bir şekilde hafifliyor. Ben ölsem bile sen yaşamaya devam edeceksin. Işıktan bir at üzerinde İmparator’un şehrine gireceksin ve geriye sadece küller kalana dek bütün kulelerini tek tek yakacaksın.”

Eliana ağlamamak için gözlerini kırptırdı. Yumuşak beyaz bir bezle Navi’nin alnını sildi. “Dinlenmen gerek. Çılgın bir kadın gibi konuşuyorsun.”

“Gözlerimi kapatınca ne gördüğümü ben biliyorum. Dualarımın bana neler söylediklerini ben biliyorum. Dualarım empirium’dan ve empirium yalan söylemez.”

“Empirium öldü. Öleli çok zaman oldu.”

“Şimdi de yeniden senin içinde yaşıyor.” Navi, Eliana'nın ellerini öptü. Yüzü acıdan gerildi. Navi'nin yumuşak bağlarla yatağa bağlandığını fark eden Eliana'nın midesine bir ağrı girmişti. “Başka bir şeye dönüşmeden önce git. Güvende ol, Eliana. Benim için nereye gidersen git, ne yaparsan yap, onlar için yapabileceklerin kadar önemli olmayacak.”

“Onlar mı?”

“Diğer herkes,” diye cevap verdi Navi, nefes nefese.

Eliana artık ona bakmaya dayanamıyordu. Hızla dışarıya çıktı ve hemşireyi içeriye gönderdi. Navi'nin odasından uzaklaşırken, arkadaşının attığı korkunç acı çığlıklarını duymuş, eliyle ağzını kapatmıştı.

Eliana Remy'yi, küçük doğu kütüphanesinde, pencere kenarında kraliyet kütüphanecilerinden birinin yanında otururken buldu. Kütüphaneci, açık renk tenli ve saçlı genç bir adamdı. Yürümesine yardımcı olan iki koltuk değneği masaya yaslanmıştı. Remy'nin bakması için bir kitap açtı. Eliana saklandığı yerden, kitabın cildindeki eski elemental tapınakların renkli mühürlerini gördü.

Remy, gözleri parlayarak açık kitapta bir sayfayı işaret etti. “Aziz Ghovan! Kartalının kanat açıklığının iki buçuk metre olduğunu okumuştum.”

“Sadece iki buçuk metre mi?” Kütüphaneci gülümseyerek başını iki yana salladı. “Sözünü ettiğimiz şey tanrısal bir yaratık, dostum. İmparatorluk kartallarının kanat açıklığı altı metreye kadar çıkabiliyordu. Aziz Ghovan'ınki ise özellikle büyüktü. Şu özel açıklama...” Kütüphaneci, satırların üstünden eldivenli parmağıyla geçerek hassas sayfaları nazikçe çevirdi. “Ah, evet işte burada. Bu açıklama, bizzat Aziz Ghovan

tarafından yazılmış. Tanrısal yaratığının kanat açıklığının altı buçuk metre olduğunu söylüyor.”

Remy'nin gözleri büyüdü. “Bunu Aziz Ghovan mı yazmış? Bu onun gerçek el yazısı mı?”

Kütüphaneci gülümsedi. “Onun kalem izleri, az da olsa.”

Eliana onları boyalı derilerle, ciltlenmiş kitaplarla dolu raflar arasından uyuşmuş bir şekilde izliyordu. Bir kez daha kardeşiyle konuşmaya çalışacaktı, böyle karar vermişti ama şimdi burada, ona bu kadar yakinken cesareti uçup gitti.

Bu kadar gün ayrı kaldıktan sonra Remy onu görünce nasıl tepki verecekti? Daha çok gözyaşı? Nefretten bembeyaz olmuş bir yüz ve daha ölü bakışlar?

Eliana arkasını döndü, ellerini yumruk yaparak karanlıkların içinde kayboldu. Korkak ve acı çeken kalbinin, karanlık ve duygusuz bir şeye dönüşmesini isterdi. Kelimeler dilinde asılı kaldı.

Seni seviyorum, Remy. Üzgünüm ve seni seviyorum.

Huzursuz ve acı çeker bir halde odasına, cezasını çekmeye gitti döndü. Su yoktu, yemek yoktu, dinlenme yoktu.

Tek bir hatıra onunla kalacaktı. Rozen'in kanının hatırası.

Rozen'in boğazı, kesilmiş ve zor nefes alıyor.

Rozen'in vücudu, kollarında, cansız.

Remy'nin belli belirsiz sesi: *Hayır. Canavar olan sensin.*

Eliana tekrar ve tekrar bu korkunç anların her birini yeniden yaşamak için kendini zorladı. Odasında egzersizler yaparak, vücudunu merhametsizce tüketti. Yumruklar ve tekmeler savurdu, yatağının demir çubuğuna tutunarak kendini yukarıya çekti. Belirledikleri saatte Harkan geldiğinde, Eliana hızla ona döndü. Terden sıırıslam olmuştu, titriyordu.

Nihayet görüşü altın rengine bürünmüştü. Olduğu yerde sendeledi ancak yere düşmedi.

Harkan'ın yüzü ciddileşmişti. "El, korkunç görünüyorsun."

"Biliyorum," dedi Eliana. Sesi derinden ve uykulu geliyordu.

Zahra, Harkan'ın hemen arkasındaydı. "Hazır mısınız, kraliçem?"

Eliana, yoğun ve vahşi, altından bir ormanın içindeydi. Yanından geçtiği her dikenli dal, omuriliğine yıldırım gibi çarpıyordu. Bu tuhaf vahşiliğin içinden geçmek, boğucu ve acı verici olsa da bu vahşilik ona aitti.

Tereddüt etmeksizin komodinin üstünde titrek yanan muma uzandı. Avcunun içindeki güç elementi vızıldadı ve tıngırdadı. Demir Ocağı'nın ateşinden yeni çıkmış gibiydi.

Mumun alevi Eliana'ya uçtu ve parmak uçlarına kondu.

Eliana aleve baktı, ona dokundu, onu okşadı. Alev titreyerek elinin arkasında, parmak eklemlerinde, avcunun içinde süzüldü.

Eliana parmaklarını hafifçe kapatarak alevi azalttı. Sonra açtı ve avcunu dümdüz tuttu. Alev yeniden canlandı. İki eliyle alevi altından tutup parmaklarını tamamen açtı. Bir rüyanın basamaklarını takip ediyormuşçasına alevi tavana gönderdi. Alev kırıslara çarptı, hızla yayıldı ve ardında kızgın altın çizgiler bıraktı.

Harkan telaşla çığlık atmıştı.

Parmaklarından başlayan bir sıcaklık dalgası omuzlarının birleştiği yere kadar yayılmıştı. Sanki güç elementine bağlı teller vardı ve bu teller ona asılıydı. Alevlerle buluşması için onu çekiyorlardı.

Eliana bu çekimden uzaklaştı. Teni soğuk ve nemliydi. Sıcak güç elementi ise avuçlarını yakıyordu. Alevler inatçıydı, onu bırakmadılar. Doyumsuz arzularıyla onu hem istiyorlar,

hem de ondan kurtulmaya çalışıyorlardı. Alevleri kontrol altına almak, zayıf iradeyle vahşi bir hayvan sürüsünü gütmeye çalışmak gibiydi.

“Onları siz yarattınız, kraliçem,” dedi Zahra. Sesi parlayan ateşin gerisinden alçak ve sakın geliyordu. “Onları yarattığınız gibi yok etmek de sizin elinizde.”

Eliana bedenini, ısı ısı parlayan duyularına sağlamlaştırabilmek için bir taşın gücüne ihtiyaç duyarak yere çöktü. İçinde titreşen gergin içgüdü o telleri takip etmek yerine bu alevleri nasıl söndüreceğini bilmiyordu. Avuçlarını yere çevirerek ellerini uzattı. Onları yavaşça yere indirdi. Bu alevlerin öfkesini dindirebileceğini ve onları yatıştırabileceğini hayal etti. İyice büyümüş alevler küçüldü, oda karanlığa gömüldü.

Eliana ellerini taşa koydu. Başını öne eğdi, burnundan derin derin nefes alıp verdi.

Alevler sönmüştü. Oda sakın ve karanlıktı.

Başını kaldırdı. Omuzları kaskatı kesilmişti, burnu yanıyordu. Kesif dumanın içinden Harkan'ın irileşmiş gözlerine baktı.

Zahra'ya başını salladı. Hafifçe gülümsedi. “Hazırım.”

Zahra'nın ağzı kuşkulu, siyah bir çizgi halindeydi.

Oysa Eliana kararlıydı. *Daha fazla beklemeyeceğim. Beni, Yuva'ya götüreceksin. Şimdi.*

Zahra mutsuz bir şekilde başını sallayarak itaat etti. “Öyleyse bu gece gidiyoruz.”

Zahra onları Tameryn'nin mağarasına doğru götürürken, Eliana damarlarında hızla akan tuhaf hisse tutunmuştu. Ölümüne yaklaşmış gibi hissediyordu. En kısa zamanda yemek yemez ve uyumazsa, bu onun sonu olacaktı. Attığı her adımda,

zihninin ateşli hali şiddetleniyordu. Avuçlarındaki bileklikler, ikiz yıldızlar gibi daha da kızışıyordu.

Karanlık gölün yanına vardıklarında, Zahra usulca, “Burada bekleyin,” dedi ve suda kayboldu. Suyun yüzeyi tek bir ses ya da su sıçraması olmadan Zahra’yı yutmuştu.

Harkan, Eliana’nın kolunu kavradı. “Bu, çok kötü bir fikir. Buraya gidebilecek kadar iyi değilsin. Uyuman ve yemek yemen lazım. Artık nasıl ateş toplayabileceğini biliyorsun. Aynı duyguyu kolayca yeniden yakalayabilirsin. Önce biraz dinlenmelisin.”

Eliana gözlerini kırpmadan gölü izliyordu. “Bunu bilemezsin. Bu duyguya şu anda sahibim ve henüz yapabiliyorken bundan faydalanmalıyım.”

Harkan, Eliana’nın önüne geçti. “El, ayakta durmakta güçlük çekerken, bizi bekleyen şeye karşı kendini savunamazsın.”

Eliana gözlerini kırptırdı, biraz sendeleyerek Harkan’dan uzaklaştı. “Ayakta durmaktan çok daha fazlasını yapabilirim.”

Zahra geri gelmişti. “Yol açık. Yüzmeye hazır mısınız?”

Harkan, Eliana’ya biraz daha öfkeyle baktı. Onu bu şekilde caydırabilmeyi umuyordu.

Eliana bir elini onun koluna koydu. Güç elementi tenine değince Harkan irkildi.

Eskiden Harkan’dan kendine güvenmesini rica etmesine gerek kalmazdı.

Oysa zaman değişmişti.

“Bana güven,” dedi. Bu bir rica değil, emirdi.

Sonra göle yürüdü. Su, omuzlarını yalayana dek durmadı. Nefesini tuttu. Harkan’ın da aynı şeyi yaptığını duydu. Ve suyun altına daldı.

→ 13 ←

CORIEN

“Yıllar önce, Kingsbane olarak adlandırdıkları kişi henüz hayattayken, en kuzeyden başladı. Buzdan ve siyah dağlardan bir ordu oluşturdu. Canavarlar yaratmayı kendi kendine öğrendi. Bu, onun İmparatorluğunun başlangıcıydı. En büyük düşmanımızın doğuşu...”

—Kâhinin Sözü

Uçsuz bucaksız dağlarla çevrili, buz gibi bir kapkara denize bakan, donmuş alabildiğine dümdüz bir arazide kendini Corien olarak adlandıran bir melek, gelişmekte olan bir kalenin iskeletine oturmuş, sarhoş olmak için içiyordu.

Ya da en azından içebildiği kadar içecekti. Ne kadar güçlü olursa olsun, çaldığı bedene hâlâ tam uyum sağlayamıyor ve asla sağlamayacaktı.

İçkinin geri kalanını kafasına dikti, boş kristal kadehi inceledi ve uzaktaki taş duvara fırlattı. Kadehin parçalanma sesinin onu mutlu edeceğini, kabarmaya başlayan karanlık düşüncelerine anlık bir rahatlama getireceğini ummuştı.

Ama öyle olmadı.

Yedi kadeh şaraptan sonra hafifçe sersemlemiş bir şekilde ayağa kalktı. Eğlenmek adına bedeninin dengesiz bir şekilde sallanmasını her an devrilecekmiş gibi abarttı.

“Sarhoşum,” diye ilan etti boş odaya. Bu da yalandı. Onunla ilgili her şey yalandı; sarhoşluğu, sakın görünüşü, hatta adı bile...

Corien. Sonunda Geçit’ten geçip, Dip Dünya’dan kaçtığında hoşnutsuzluk içinde melek isminin örtüsünden sıyrılıp kurtulmuştu. O isim, bir önceki hayatına aitti, sürgünle bozulan hayatına. O andan itibaren terk ettiği ismini hiç kullanmadı. Bazen o ismi hatırlamak için hafızasını yoklar, ancak eli boş dönerdi.

Bu iyi bir şeydi. O melek bir tutukluydu. Bir kurban ve bir başarısızlık abidesiydi.

Yeniden doğan bu melek ise öngörülü biriydi.

Geçit’ten kaçışından sonraki ilk isimsiz, özgür ve uçarı günlerinde sahip olabileceği bir beden aramaya başlamıştı.

Bu bedenin özel olmasını istediği için yıllarca avlanmıştı. Eğer bir insan bedeninde yaşayacaksa bulabileceği en yakışıklı insandan daha azına razı olamazdı. Sonunda Celdaria’nın çimenlikli bir tepesinde aradığını buldu. Ne kendi güzelliğinin bilincinde ne de yakındaki köyde yaşayan herkesi arzudan çıldırttığının farkında olan zavallı, yalnız bir çoban vardı.

Corien, adamın adını hatırlamıyordu bile. Sadece elmacık kemiklerinin narin hatlarına, ağzının kıvrımına, yıllarca dağlarda koyun güderek sertleşen yağsız güçlü vücuduna dikkat edecek kadar bakmıştı.

Koyun gütmek! Corien şimdi bile sahip olduğu formun mütevazı başlangıcını düşününce utanç ve gurur karışımı bir üzüntü duyuyordu.

Ama aslında bu harika bir şaka değil miydi? Bir zamanların insan çobanı, şimdi yeni dünyanın melek imparatoruydu. Bu ikilemde çok tatmin edici bir şey vardı. Canı sıkıldığı zaman Corien bu muhteşem tezatlığı düşünür ve sakinleşirdi.

Karşı duvardaki pencereye yaklaştı. Dışarıdaki nefes kesici arktik manzaraya baktı. Yani eğer gerçekten alabileceği bir nefesi olsaydı nefes kesici olabilirdi.

Alnını soğuk cama yasladı. Nefesi, camda küçük bebek bulutçuklar oluşturdu. Giysisinin koluyla bulutları sildi. Yalanlar. Sahtelikler. Zorlama taklitler.

Acı bir şekilde, buza yayılmış endüstri ağına baktı: Kürkler içindeki insan bedenlerinde yaşayan soydaşları, kayaları çeken, karları küreyen, silah yapan, kaleye taştan ve demirden odalar ekleyen yüzlerce insan köle. Diğer melekler dağların derinliklerinde, biraz uzakta yeraltı laboratuvarlarında çalışıyorlardı. Bir kısmı da acımasız rüzgârlardan az da olsa korunmayı sağlayan mağaradan odalarda yeni adatroxlar yapmakla meşguldü. Boş bakışlı vahşilere nasıl hareket edeceklerini ve savaşacaklarını öğretmişlerdi çünkü artık kendilerine ait bir zihinleri yoktu.

Corien ağrıyan şakaklarını ovuşturdu. Generalleri ve az sayıdaki güvenilir teğmenleri, adatrox'u yönetmek, Kirvaya'daki asker toplama çalışmalarını yürütmek, laboratuvarların lojistiklerini denetlemek gibi zihinsel yükünün önemli bir kısmını ondan almışlardı.

Ama bu, onun girişimiydi, onun muhteşem işi! Büyümekte olan imparatorluğu. Sadece küçük sorunların kontrolünü bırakmayı göze alabiliyordu. Melek askerlerine gücünü gösterebilmek açısından bu çok büyük bir önem taşıyordu. Onlara sadakatlerine ve sözde sıfatına layık olduğunu göstermeliydi. Günler acımasızca geçerken savaşmaya ve kendilerini adamaya devam etmelerini sağlamalıydı. Geçit hâlâ duruyor ve onları Dip Dünya'daki milyonlarca melekten ayırıyor olsa bile.

Daha da önemlisi, diye kendine hatırlattı Corien; Kuzey Karargâhı olarak adlandırdığı bu donmuş yerde kontrol sağlamaya devam ettirebilecek ve aynı zamanda Kirvaya ve Borsvall'de çatışacak kadar güçlüydü. Ayrıca...

Gözlerini yumdu, yavru bir kuşun çırpınışlarını andırırcasına ona seslenmeyi denedi: *Rielle? Orada mısın?*

Rielle yanıt vermedi.

Bunun yerine odasının kapsına sert bir şekilde vuruldu.

Omzunu üstünden bağırmadan önce düşüncelerini Celdaria'dan uzaklaştırdı, zihninin en kuytu köşelerine emniyetli bir şekilde hapsetti. "Evet? Ne var?"

En sevdiği hizmetçisi başıyla hafifçe selam vererek içeri girdi. Alantiah, büyük potansiyeli olan genç bir melekti. Keskin bakışlı, soluk tenli, kumral gür saçlı genç bir kadının vücudunda yaşıyordu.

"Melek Bazrifel, Borsvall'den döndü," dedi Alantiah. "Raporunu sunmak için sizinle bir görüşme yapmak istiyor."

Corien camdaki yansımasını inceledi. Dudakları çatlamış ve çok fazla içki içmekten renkleri değişmişti. Dağınık, yağlı saç tutamları alnına düşmüştü. Banyo yapmalıydı. Dikkatinin dağılması, yeniden kendi gibi hissetmesi gerekiyordu.

Birkaç saat boyunca Rielle'yi düşünmemeliydi.

Aptal Bazrifel ile konuşmasına hiç gerek yoktu. Bazrifel'in düşüncelerini üstün körü okuyarak bilmesi gereken her şeyi zaten öğrenmişti: Kral Hallvard Lysleva sonunda ölmüştü. Oğlu ve varisi Ilmaire, muhallebi çocuğu, yakında tahta çıkacaktı ve büyük ihtimalle panikten aklını kaybedecekti. Borsvall'a korku; kraliyet ailesine, özellikle Ilmaire'ye güvensizlik hâkimdi. Krallarını yatağa mahkûm kılan gizemli hastalık hakkında endişeleniyorlardı. Sevgili prensesleri Runa'nın gizemli ölümü nedeniyle yas tutmaya devam ediyorlardı.

Güney komşuları Celdaria'ya karşı düşmanlıkları vardı. Değişmeye başlayan bir düşmanlıktı bu. Celdaria hâlâ düşmandı, liderleri de hâlâ Runa'nın cinayetinde en büyük şüphelilerdi.

Öte yandan Celdarialı Güneş Kraliçesi, Leydi Rielle Dardenne... Her şey bir yana başkenti bir yıkımdan

kurtarmıştı. En azından o, sadakati hak ediyordu. Güven. Hatta belki de şefkat!

Corien tüm bunları Bazrifel'in zihninde bir anlığına görmüş, gururu kabarmıştı. Her şey planladığı gibi geliyordu.

"Bazrifele, görevinin başına dönmesini söyle," dedi Corien gerekmediği halde. Bazrifele çoktan bu düşüncesini göndermişti bile. Yine de emir yağıdırmaktan hoşlanıyordu. Çalıntı dilinden akıp giden kelimelerin bıraktığı histen zevk alıyordu.

"Evet, Majesteleri," dedi Alantiah ve odadan çıkmak için arkasını döndü.

"Ama sen kal." Corien, Alantiah'ın yansımasına baktı. Kızın yüzünün beklentiyle nasıl aydınlandığını fark etti. Hürmetkâr ama şehvet dolu düşünceleri, Corien'in zihninde patladı. "Bir banyoya ve senin arkadaşlığına ihtiyacım var."

Corien paltosunu çıkarttı. Sonra da yeleşini, ipek gömleğini, çizmelerini ve pantolonunu. Bir şişe şarap daha açtı ve banyoya götürdü. Alantiah'ın parlak bakışları mest olmuş ve sabırsız bir şekilde onu izliyordu.

Banyosunu hazırlayan kızı izleyen Corien, onun dolgun vücut hatlarına hayranlıkla baktı. Bir kez daha Celdaria'ya bakmak için kendine izin verdi. Girmemesi gerektiğini bildiği bir odanın kapısını aralayarak içeriye bakar gibi Rielle'ye ulaştı. Rielle'nin görüntüsünün ona ulaşması sadece bir an sürse bile o an Corien'e bitmek bilmeyen, dayanılmaz bir çağ gibi geldi.

Rielle'nin gözlerinden sahneyi gördü. Rielle, Ludivine ve Audric at sırtında Celdaria'ya, eve seyahat ediyorlardı. Onlara bir grup Borsvall askeri eşlik ediyordu. Rielle'nin Atheria ismini verdiği tanrısal yaratığı, Geçit'teki olaydan beri ortada yoktu. Corien, Rielle'nin kalbindeki acıyı, yaratığı evcilleştirmeyi özlediğini hissedebiliyordu. Az kalsın onu bir parça olsun rahatlatmaya çalışacak, kıza karşı olan düşüncelerini, şefkatini ona gönderecekti.

Zor da olsa kendine hâkim oldu. Yumruklarını sıktı, yaklaşması çok tehlikeli, fiziksel bir varlıkmış gibi arzularından uzaklaştı.

Rielle ile geçirdiği zamanı sınırlandırmanın akıllıca olduğunu biliyordu. Böylece Rielle'nin ona olan özlemi, merakı ve üzüntüsü arttırabilirdi.

Bu aynı zamanda Rielle'nin ondan sonsuza dek uzaklaşmasına neden olabilecek aptalca bir şey yapmasına da engel oluyordu. Yoksa sümüklü hain Ludivine'i uyurken bıçaklaması ya da sersem Audric'in çorbasına zehir katması için ikna etmesi, Rielle'nin zihninin kontrolünü tamamen ele geçirmesi, hatta onu evi terk edip yanına gelmesi için zorlaması an meselesiydi!

"Sizi banyoda yalnız bırakayım mı, Majesteleri?" dedi Alantiah'ın yumuşak sesi. "Yoksa size eşlik etmemi ister misiniz?"

Corien gözlerini kırptırdı, Rielle'nin zihninde yarattığı sisten kurtulmaya çalıştı. Alantiah yanında duruyor, elbisesinin bağcıklarını çözüyordu. Açık renk teni Corien'in hoşuna gidiyordu. Onları bir sıradan bir dansçıydı. Kız bir iki saat Corien'i oyalıyor, sonra yine onu bomboş hisleriyle baş başa bırakıyordu.

Rielle'nin grubu dinlenmek için güneş ışığının aydınlattığı ormanlık bir alanda durmuş, Borsvall muhafızları, arkaları dönük bir şekilde çevrelerini sarmıştı. Audric otların üstüne uzanmış, esniyor ve yüzünü ovuşturuyordu. Rielle onun yanına kıvrılmıştı. Audric eliyle Rielle'nin başını okşuyor, alnını öpüyordu. Rielle'nin mutluluğu adeta bir çiçek gibi filizlenip taçlanırken Corien kendi umutsuzluğunda kayboluyordu...

Alantiah'ın zihni ise yakındaydı, arzulu ve istekliydi. Corien onu kolundan tuttu ve kendine çekti. Kızı öyle kuvvetli öptü ki, Alantiah Corien'in ağzının içinde küçük bir çığlık attı.

Kızın arzularıyla kendini kaybetmeden önce Corien, Rielle'ye sinsi ve zayıf son bir düşünce yolladı. Rielle, ateşbıçağı yarasını inceleyen Ludivine'i izliyordu. Çirkin mavi çizgiler, güneş ışığında parlıyor, kılıçlarla harabeye dönmüş savaş meydanına benziyordu.

Bu düşünce zaten Rielle'nin zihnine yerleşmişti. Obeks'ten önce niyetlerini açıklamıştı. Seyahatleri sırasında usulca olasılıkları inceleyerek uzun saatler harcamıştı. Sadece cesaretlendirilmeye ihtiyacı vardı ve Corien bunu büyük bir zevkle yapabiliyordu.

Tamir et, diye mırıldandı Rielle'ye.

Onar.

Sonra ona dokunma arzusunu dizginlemeyi başaramayarak, düşüncelerini Rielle'nin sırtında dolaştırdı ve fısıldadı: *Diriliş.*

RIELLE

“Babanın ölümüne nasıl dayandın? Bu acıyla yaşamayı nasıl başardın? Benim acım korkunç rüyalar görmeme neden oluyor. Benim, Ingrid gibi kendimi oyalayabilmek için emirler verebileceğim bir ordum yok. Sadece masamın üstünde beni bekleyen bitmek bilmeyen bir dilekçe yığını var. Kraliyetin şüpheli gözleri üzerimde... Babamı ve küçük kız kardeşim Runa'yı seven ve benden hiç hoşlanmayan yüce büyücüler, yaklaşan taç giyme törenimin talimatlarını kulağıma acı bir şekilde fısıldıyor. Sonunda gözyaşlarına boğulacağımı bilmesem kahkahalar atacağım. Sonuç olarak sana hiç kendimden nefret etme kapasitemin sınırsız olduğunu söylemiş miydim?”

—Prens Ilmaire Lysleva tarafından Prens Audric Courverie'ye yazılmış bir mektup, 25 Ekim 998, İkinci Çağ

Ame de la Terre, vıcık vıcık bir arı kovan gibi vızıldıyordu. Ana cadde kenarındaki tüm avlular ağzına kadar Güneş Kraliçesi'ni bir an bile olsa görmek için can atan kentlilerle dolup taşıyordu.

Tal, Sloane ve elbette Kraliçe Genoveve'yi görme beklentisiyle sinirleri gerilen Rielle çevresini güçlükle fark edebiliyordu. Bir de Evyline, Dashiell, Maylis ve Güneş Muhafızlarının geri kalanları vardı. Zavallı Evyline, Carduel'den kaçtıklarından beri aklını kaybetmiş olmalıydı.

Onlara el sallamalısın, dedi Ludivine. Ve gülümsemelisin.

Şu anda biraz meşgulüm, diye cevap verdi Rielle.

Aynı anda hem Tal ve Evelyne için endişelenebilir hem de gülümseyip el sallayabilirsin.

Rielle gönülsüzce kendine söyleneni yaptı. İşte, oldu mu?

Seninki sevimsiz oyuncak bir bebeğin yüzüne çizilmiş gülümsemeden farksız! Ama evet, çok daha iyi! Eve döndüğün için mutlu olduğunu görmeleri önemli. Carduel'den ayrıldığımızdan bu yana pek çok söylenti dolaşıyor.

Rielle, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle toplanan kalabalığa el sallayan Audrice baktı. Babasının kollarından kurtulan bir çocuk kucağında bir buket kır çiçeğiyle onlara doğru koştu. Şehir sınırında Borsvall korumalarının yerini alan Celdarialı kraliyet muhafızları, çocuğun önünü kesmeye çalışsa da Audric eliyle işaret ederek onlara engel oldu.

Küçük kızla göz göze gelmek için dizlerinin üstüne çöktü. Kız, kucak dolusu çiçeği uzatınca gülümseyerek aldı. “Bunlar çok güzel. Sen mi topladın?”

Kız başını salladı. Kahverengi yanakları altın tozuna bulanmıştı. Dudaklarını ısırdı. Seçeneklerini düşünüyor gibiydi. Sonra kendini Audric'in kucağına attı, kollarını boynuna doladı. Kızın sevgi gösterisi o kadar şiddetliydi ki, Audric az kalsın yere düşecekti. Yine de kızın kucaklamasına karşılık verdi ve onu nazikçe birkaç adım ötede çekinerek onlara bakan babasına geri gönderdi.

Rielle'nin göğsü gururla kabarmıştı; Corien'in eve dönüş yolunda gördüğü o soluk ve düzensiz görülerini zihninden sildi. O zamandan beri içinde en derinlerine tutunmuş, istikrarlı bir şekilde nefes alıp veren tek bir kelime vardı. Tetikte bir sürüngen gibiydi...

Diriliş.

Rielle, dalgınlıkla elbisesinin sol koluyla oynayan Ludivine'e baktı. Ateşbıçağının izi artık görünmese de giysisinin kolunu iyice aşağıya çekmişti.

Hepsi Audrice bayılıyorlar, dedi Rielle Ludivine'e. Onun da dikkatini dağıtmak istiyordu. Böyle şeyler ona çok yakışıyor.

Ludivine suskundu.

Ne oldu?

Hepsi Audrice bayılmıyor, diye cevap verdi Ludivine.

Ona layık olmayanlar, dedi Rielle hemen. Biraz durduktan sonra sordu: Peki ya ben? Benim hakkımda ne düşünüyorlar?

Ludivine duraksadı. Birçoğu senin dönmenden memnun.

Bazıları ise, diye fikir yürüttü Rielle, memnun değiller.

Bence bunu sonra konuşmalıyız.

Neden?

Ludivine kızın zihnini biraz zorlayıp dikkatini yolun üst tarafına, Baingarde'in alt bahçelerinin dışına yöneltti. Orada onları bekleyen bir grup insan vardı: Mavi ve siyah renkli, Gecenin Evi cüppesini giymiş Sloane. Evylane ve Rielle'nin altın zırhlı Güneş Muhafızları.

Ve Tal.

Kalabalığın gürültüsüne, adının haykırılmasına, onun ve Audric'in ayaklarına atılan çiçeklere karşın Rielle, Tal'in öfkesini koluna bıçaklar saplanıyormuşçasına hissedebiliyordu.

Tal'i görünce boğazı kurur gibi oldu. Asla onu neler olduğunu anlatan bir not dahi bırakmadan Carduel'de bırakmamalıydı.

Baingarde'in alt kısımlarını şehrin üst mahallelerinden ayıran yekpare taş avluya girdiler. Avlu, çeşmeler ve azizlerin heykelleri ile süslenmişti. Rielle nefesini tuttu ve Tal'in önünde eğildi. Arkasındaki kapılar gürültüyle kapanmıştı. Kalabalık demir kapılara yüklenmiş, kapıları yumrukluyor, heyecanla altın renkli ipek pankartlarını sallamaya, onun, Audric'in ve Ludivine'in adlarını haykırmaya devam ediyordu.

“Gerçekten de devasa bir dalgayı durdurdunuz mu, leydim?” diye seslendi coşkulu bir erkek sesi.

Rielle umutla Tal'e gülümsedi. Kızgın olduğu her halinden belli olan Tal azarlamak için ağzını açsa da tek kelime edemedi. Rielle ayağa fırladı ve kollarını onun boynuna doladı. Tal'in giysilerinin kesif duman kokusu ve sarı dalgalı saçlarının yanağına dokunuşu öyle tanıdık duygular uyandırmıştı ki, içinde anlaşılamaz ve tuhaf bir özlem kabardı.

“Eğer beni herkesin gözü önünde azarlarsan, kapıları yıkar, beni kurtarır ve seni en yakın zindana götürürler,” diye gülümsemeye çalıştı.

Oysa Tal ona sert bir şekilde sarılmıştı. “Ofisimde,” diye mırıldandı. “Bir saat sonra.”

Rielle, Tal'in kızgın olduğunu bilse de öfkesinin bu kadar şiddetli olabileceğini tahmin edememişti.

Kraliçe Genoveve ile olan toplantılarını geciktirmesi için Audric'i ikna ettikten sonra Tal'in ofisine on dakika erken gitti. Her zaman olduğu gibi kırmızı perdeli pencerenin önündeki yerini aldı, elleri kucağında sımsıkı kenetlenmiş bir halde beklemeye başladı. Şöminenin üstündeki rafta duran yaldızlı alevlerle süslenmiş saat, her nefes alışında acımasızca tıklıyordu. Tal'in kalkanı ateşin yanındaki yerindeydi, cilası yine göz kamaştırıyordu.

Rielle'nin ayaklarının dibinde keçe ile kaplı tahta bir sandık vardı. Güneye yaptıkları yolculuk sırasında bu sandığı taşımalarına Borsvall muhafızları yardım etmişlerdi. Sandığın içindeki şey sessizce uğulduyordu. Hayalet enerji, karanlık odanın içinde şekiller çizen bir kol gibi duymanın da ötesinde hissedilebiliyordu.

Saat, tek bir altın tonda çaldı. Dört buçuk olmuştu. Odanın kapısı ardına kadar açıldı, Tal içeriye girdi. Kapıyı çarparak kapattı, kırmızı ve altın sarısı günlük cübbesini çıkartıp sandalyenin üzerine attı. Uzunca bir süre, arkası Rielle'ye dönük bir halde masasına yaslanarak durdu.

Rielle, bu gergin sessizliğe daha fazla dayanamayınca “Seni görmek de güzel,” dedi.

Tal döndü. Gözleri parlak ve kederliydi. Rielle donup kalmıştı. Gözyaşları görmeyi beklemiyordu. Aksine beklediği Tal'in bağırması, hatta daha da kötüsü o yumuşak, yaralı sesiyle Rielle'nin onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığını söylemesiydi.

Oysa tüm bunları yapmak yerine adam Rielle'nin önünde diz çöktü, elini ellerinin arasına aldı ve parmaklarını öptü. Tal'in dudakları, Rielle'ye olan sevgisini gösterebilmek için bu son şansımışçasına Rielle'nin teninde sıcak ve arzulu bir iz bırakmıştı. Öğleden sonra güneşi, cildinde yansıyor, gözlerinin ve ağzının çevresindeki yorgunluk çizgilerini aydınlatıyordu.

Rielle kendini toparlamayabilmek için çabalıyordu. Boşta kalan eliyle Tal'in saçlarına dokundu. “Tal, çok üzgünüm.”

Tal başını sallayıp doğrularak Rielle'nin yanına oturdu. “Rielle, bir dakikalığına seni kucaklayabilir miyim? Kendimi burada ve güvende olduğuna ikna etmek istiyorum.”

Rielle'nin aklı daha önce hiç bu kadar karışmamıştı. “Elbette!”

Tal hiç tereddüt etmeden kollarıyla Rielle'yi sardı. Kızın saçlarının kokusunu içine çekip, onu kavradığında insanın içini paramparça edecek bir ses çıkardı. Rielle'nin vücudu garip bir açı ile dursa da rahatsızlığını gidermek için kımıldamaya cesaret edemiyordu. Eskisi gibi genç ve âşık hali olsa, Tal'in kendine bu şekilde dokunmasıyla aklı başından giderdi.

“Bu ıstıraplı bir rüya olmadığına göre sana bir soru sormalıyım,” dedi en sonunda. Gözleri kurumuştu. Tuniğini düzeltti ve delici bakışlarını Rielle'ye dikti. “Tanrı aşkına,

· hepimizi Carduel'de o şekilde bırakırken aklından ne geçiyordu? Ludivine ve Audric'i de yanında götürürken? Tanrım, Rielle!"

Eliyle saçlarını düzeltti. "Nereye gittiğinizi kimse bilmiyordu. Borsvall'deki casuslarımızdan haber alıncaya dek yaşayıp yaşamadığınızı bile bilmiyorduk. Evet, hayattaydınız fakat Borsvall komutanı ve askerlerinin elinden zor kurtulmuşunuz. Ve inan bana bu hataları için casuslarımızı suçlamayacağım, tabii eğer Kraliçe Genoveve'nin öfkesinden kurtulabilirlerse!"

Tal ayağa kalkıp volta atmaya başlamıştı. "Tabii öte yandan Carduel halkını korku içinde terk etmiş olman, sahip olabileceğin herhangi bir güce inanmayanlar arasındaki popülerliğini arttırmadığı gibi artık sana gerçekten güven duymayanlar da var!"

"Tal..."

· "Hayır, daha bitirmedim. Sonra dev bir gelgit dalgası Borsvall başkentini tehdit ediyor ve sen kendi güvenliğini hiçe sayıp dalgayı durdurmak için Atheria'yla ona doğru uçuyorsun."

Rielle'nin tüyleri diken diken olmuştu. "Şunu bilmelisin ki..."

"Henüz bitirmediğimi söyledim!" diye bağırdı Tal, sesi çatlayarak. Öfkeden patlayacak gibiydi. Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Sonra, bütün bunların ardından Sunderland'e seyahat ediyorsunuz ve hâlâ Celdaria'ya sağlığınızla, nerede olduğunuzla, niyetinizle ilgili bir haber yollamıyorsunuz. Başka bir yer yokmuş gibi Geçit'e gidiyorsunuz ve onu tamir etmeye kalkışıyorsunuz. Hem de ne bir hazırlığın ne de bir yardımcın olmadan! Böylece Geçit'i daha da zayıflatıyorsunuz."

Hızla kıza döndü. "Çabaların sonucunda oluşan şok dalgalarıyla yön bulma yeteneklerini kaybedip Luxitaine caddelerine düşen binlerce ölü kuşu duymuşsundur sanırım.

Beş vatandaş öldü. On yedisi yaralandı. Tanrıya şükür daha fazlası olmadı. Tüm sahiller fırtınalarla dövülüyor. Merkez bölgelerde yangınlar çıkıyor.”

Öylece, kımıldamadan ve sessizce oturması gereken Rielle'nin omuzları acıdan yanıyordu. Gözlerini bile kırpıyordu. Gözyaşları istedikleri kadar birikebilirdi.

Tal, kolları kaskatı bir şekilde iki yanından sarkarken güç elementine baktı. Rielle, Tal'in öfke içindeki sessizliğine bir dakika daha dayandıktan sonra bu kadar yettiğine karar verdi.

“Kendimi savunmak için bir şansım olacak mı?” diye sordu. “Yoksa hiç şikâyet etmeden bana bağırmana katlanmak zorunda mıyım?”

Tal ona döndü. “Neden şikâyet edecekmişsin?”

“Benim sahibim değilsin, Tal,” diye patladı Rielle. “Güneş Kraliçesi olayım ya da olmayayım, kimse benim sahibim değil. Ne Audric, ne Kraliçe Genoveve ne de Başyargıç!” Çenesini havaya kaldırarak sandalyeden kalktı. “Styrdalleen'i ve onun bütün halkını, onları denize sürükleyecek bir dalgadan ben *kurtardım*, evet. Böylelikle kendimi Borsvall halkına, Prens Ilmaire'ye, Prenses Ingrid'e ve onların büyücü konseyine ispatladım. Hatta Borsvall Obeks'ine bile.”

Bunu söyledikten sonra sandığın yanına diz çöküp dört bronz mandalı çözdü. Kapağını açtı ve Tal'in bakması için kenara çekildi.

Tal kaşlarını çatarak yaklaştı. Grimvald'in çekicini gördüğü an güneşin doğuşuna ilk kez tanıklık ediyormuşçasına yüzü aydınlanmıştı.

O daha konuşmadan Rielle atıldı. “Jodoc Indarien, Sunderlands Obeks'inin sözcüsü, Geçit'i tamir edebilmek için azizlerin güç elementlerine ihtiyacım olacağını düşünüyor. Bu güç elementlerinin Geçit'in yapılışının anısını taşıdığını söylediler. Onları kullanıp o hatıraların izinden giderek

azizlerin yaptıklarını tekrar edebileceğime ve Geçit'i bir kere daha güçlendirebileceğime inanıyorlar.”

Tal tek kelime etmedi. Hayretle çekice bakmaya devam ediyordu.

Rielle onun yüzünü inceledi; onu ve yaptıklarını onayladığına dair bir işaret görebilmek için uğraştı. Onunla gurur duyduğuna, aralarındaki bu tuhaf yeni gerilimin geçici ve anlamsız olduğuna dair bir işaret arıyordu.

“Biliyorum, Carduel'den ayrılırken sana amacımızın ne olduğunu söylemeliydik,” dedi usulca. “Audric, Prens Ilmaire'den acil bir çağrı almıştı ve Borsvalle gitmeyi erteleyemezdik. Unutma, bunu erteleyeseydik, başkent yerle bir olacaktı. Ayrıca Lu, benim Carduel'den uzak kalmamın daha güvenli olacağını düşünüyordu. Yaptıklarım yüzünden...”

Rielle yutkundu. Tal'e henüz Corien'i anlatmamıştı. Bu yıpranan sinirleriyle anlatmaya pek de hevesli değildi. “Lu, bir süreliğine Carduel'den uzak durmamızın iyi olacağını düşündü. O katillerle karşılaşmamızı düşününce de ona güvendim. Her ikisine de güvendim. Gerekseydi, geri dönmemizi isteyebilirdim ya da onları buna zorlayabilirdim. Ama oraya geri dönmek ve benden nefret eden insanlarla yüzleşmek istemedim.”

Tal göz ucuyla Rielle'ye baktı. “O gün, Carduel'deki insanların çoğu senden nefret etmiyordu.”

“Ama bazıları etti ve bu yüzden bana zarar vermek istediler. Dostlarıma da zarar verebilirlerdi. Kaçtığım için beni suçlayabilir misin?”

Tal başını iki yana salladı. “Sen Güneş Kraliçesisin, Rielle. Halkına karşı görevlerin var. Barış süresince istikrarlı, huzur veren bir güç olmak, mücadele zamanında ise standartları koruyan bir savaşçıya dönüşmek gibi bir sorumluluğun var. Her canın istediğinde Atheria'ya atlayıp kaçamazsın.”

Atheria'nın adı geçince Rielle gözyaşlarını daha fazla tutamamıştı. Hırsla gözlerini kuruladı.

Tal yumuşamıştı. "Audric bana olanları anlattı. Üzgünüm." Rielle'nin yanına geldi. Önce tereddüt etse de kızı alnından ve her iki yanağından öptü.

Rielle gözlerini yumarak kendini onun dokunuşuna bıraktı. "İyi iş çıkarmadım mı? Yaptığım tüm yanlışlara karşın doğru yaptığım şeyler de var, öyle değil mi? Olduğunu biliyorum. Lütfen bana olduğunu söyle."

Tal'in sesi gürdü. "Rielle... Borsvall'de yaptığın şey dikkate değirdi."

Rielle gözlerini açıp Tal'in kendine baktığını görünce rahatlamıştı. Tal'in onu tutuş biçimi, Rielle'ye bakarken gözlerindeki o yeni ışık, kızın daha önce gördüğü bir şey değildi. Adamın gözlerinden hiddetli, bir o kadar şaşkın ve hayran bir bakış gelip geçti.

"Casusumuz, senin dalgayı durduruşunu kendi gözleriyle görmüş," diye devam etti Tal. "Raporu elime üç gün önce geçti. O günden beri de defalarca okudum. Rielle, bunu nasıl yaptığını anlayamıyorum. Bir insanın tek başına bu kadar büyük bir gücü kontrol edebilmesi mümkün olamaz."

Rielle'nin sevinçten yüzü aydınlanmıştı. "Senin yıllar süren sıkıcı derslerin olmasaydı başaramazdım."

Tal hüznüyle gülümsedi. "Derslerimin işine yarayıp yaramadığını bilmiyorum."

"Hadi ama! Böyle demek istemediğinden eminim."

"Kitaplar, ezberler, heykellerin ayaklarında edilen dualar..." Tal dudaklarını büktü. "Sen tüm bunların ötesindesin Rielle, her zaman da öyle oldun. Baban ve ben, bazı duaların seni kontrol altında tutacağını düşünerek kendimizi kandırıyorduk."

Beklenmedik bir anda babasının adını duymak, Rielle'nin sakinliğini bozmuştu. Bir an için konuşamadı. Göğsünde

vahşi bir arzu patladı. Ansızın ateş sınavında gerçekte neler olduğunu itiraf etmek için dayanılmaz bir istek duymuştu. Tal'in yüzündeki şoku görmeli, nefretiyle yüzleşmeliydi... İçinde giderek büyüyen ve zihnini kaplayan bu sırrın yükünden kurtulmalıydı.

Aksine kendini zorladı ve dudaklarından, aslında yalan olmasa da doğru da sayılamayacak sözler döküldü. "Onu özlüyorum. Benden nefret ediyordu ama yine de..." Hafifçe güldü. Kendi performansına hayran kalmıştı. "Onu her gün özlüyorum."

Tal önce duraksadı, sonra Rielle'nin yanağına uzandı.

Tam o sırada kapı hafifçe çalınınca Tal'in eli aşağıya düştü. Rielle'den uzaklaşarak masasına döndü. "Evet?"

İçeri genç, kızıl cüppeli bir rahip yardımcısı girdi. Başıyla gergin bir şekilde selam verip duruyordu. Gözleri hemen açık olan sandığa gitse de Rielle sandığın önüne geçti.

"Özür dilerim, leydim," dedi rahip yardımcısı. "Ama Kraliçe Majestelerinden bir mesaj getiriyorum. Derhal oturma odasına gelmenizi rica ediyor."

"Ah," diye mırıldandı Rielle. "Biraz daha azarlanma zamanı."

Tal sert bir bakışla boğazını temizledi.

"Lütfen kraliçeye ..."

"Özür dilerim, leydim," diye sözünü kesti genç adam acı çekerek, "ama bir mesaj da Ekselansları Prenst'en getirdim. Diyor ki..." Bir parça kâğıt çıkardı. "Lütfen Leydi Rielle'ye 'derhal' derken, gerçekten 'derhal' dendiğini, 'Tal ile birbirinize bağırışınızı bitirdiğiniz zaman' denmediğini söyleyin."

Rielle, Tal'e gülümsedi. Tal de yarım bir tebessümle karşılık vermişti.

"Öyleyse, sanırım acele etmeliyim." Tal'in yanına gitti, ellerini onunkilerin üstüne koydu. "Çekici sana bırakabilir

miyim? Ofisin benim için her zaman güvenli bir yer olmuştur. Çekicin gözetimin altında olduğunu bilirsem kendimi daha rahat hissedeceğim.”

Tal, Rielle'nin ellerini dudaklarına götürdü. “Elbette.”

Rielle, onun yüzünü inceledi ama güven verici bir işarete rastlamadı. Ağzı düz bir çizgi halindeki Tal, kızın gözlerinin içine bakmıyordu. Aklına Corien'in haftalar önce nazlı ve yaramaz bir ses tonuyla söyledikleri geldi:

O sarışın kafasının içinde hangi sırlara rastladığımı sana söyleyeyim mi?

Rielle koridora çıkınca korumasının yanına gitti. Tal'in öpücüğü, elinde bir iz ve boğazında köklerini yaymaya başlayan dikenli bir çalı bırakmıştı. “Evylime?”

Yanında iki Güneş Muhafızı daha olan kadın tam karşısındaki duvara bakıyordu. “Evet, leydim.”

“Görünüşe göre çağırılmışız.”

“Öyle görünüyor, leydim,” dedi Evylime sertçe.

Yürümeye başladıklarında Rielle göz ucuyla korumasına baktı. “Bana daha ne kadar kızgın kalacaksın, Evylime?”

Evylime biraz yumuşamıştı. “Bir iki güne geçeceğini tahmin ediyorum, leydim.”

Rielle omuzlarını gevşeterek sırtıttı. Evylime'le biraz daha sohbet ederse Tal'le yaptıkları o tuhaf toplantının etkilerini üzerinden atabilecekti. “Haklısın Evylime. Bu adil görünüyor.”

Rielle, kraliçe ve Audric'in koridorun başından bile duyulan bağırışma seslerine karşın Kraliçe Genoveve'nin oturma odasına içinde hiçbir korku olmadan yaklaştı.

İçeriden gelen kötücül duyguları olmasa da kraliçenin sözlerini yutacak kadar kalın olan kapının önünde durdu.

Evylime boğazını temizledi. “Böylece kapıya bakarak bağırışları durdurabileceğimizi sanmıyorum, leydim.”

Rielle gözlerini devirdi. “İtaatsizlik eğilimin bir gün çekiciliğini kaybedecek mi diye merak ediyorum, Evyline.”

“Pek mümkün görünmüyor, leydim,” dedi Evyline sakince. “Ne de olsa harika bir öğretmenim var.”

Rielle tebessümünü bastırdı, derin bir nefes aldı ve kapıları açtı.

Kraliçe Genoveve hızla ona doğru döndü. “Ateşin Evi’nden buraya gelebilme hızınıza hayran kaldım, Leydi Rielle. Adeta kilometrelerce öteden!”

Rielle cevap veremeyecek kadar afallamıştı. Celdaria için oradan ayrıldıklarından bu yana kraliçenin görünüşü çarpıcı bir şekilde değişmişti. Yanakları çökmüş, dudakları incelip solmuştu. Bir zamanlar özenle taradığı kumral saçları şimdi tepesinde düğüm olmuş bir şekilde uçuşuyordu. Büyüleyici Sauvillier tarzıyla hâlâ güzel görünse de artık uykusuz gecelerin, huzursuz, mutsuz günlerin izlerini taşıyan sıkıntılı bir enerjisi vardı.

Rielle eğilerek selam verdi. Seyahat sırasında çamurlanan etekleri halının üstünde kaskatı duruyordu. “Bağışlayın kraliçem. Olabildiğince çabuk geldim.”

Genoveve sinirli bir hareketle onu geçiştirdi. “Halıma çamur bulaştırıyorsun. Bir daha benim karşıma çıkacağın zaman önce uygun bir şeyler giy.”

Rielle, temiz giysiler bulmak için zaman harcasaydı daha da geç kalacağını söylememek için kendini zor tuttu. “Evet, kraliçem. Tabii ki.”

Suratı asık olan Audric, Rielle’nin ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Nazikçe Rielle’nin avucunun içini sıkarken Rielle de ona karşılık verdi. Rielle, Genoveve’in keskin gözlerinin birleşen ellerinde olduğunu fark etmemişti.

Ses tonunu dikkatle korumaya çalışan Audric, “Anneme, Borsvall ve Sunderlands’de geçirdiğimiz zamanı

anlatıyordum,” diye konuşmaya başladı. “Ve elbette Jodoc Indarien ile konuştuklarımızı da.”

“Evet,” diye araya girdi Genoveve. “Konuşmaya devam etmeden önce olayları bir de senin ağzından duymak isterim, Leydi Rielle.”

Kraliçe bunu söyler söylemez en yakındaki divana oturdu, kollarını yastıklara bıraktı ve bacak bacak üstüne attı.

Rielle ne yapacağını bilemeden göz ucuyla Audrice baktı.

“Bekliyorum, Leydi Rielle,” dedi kraliçe. “Aceleciliğiniz yüzünden hepimiz bekliyorduk. Ben ve ülkenin geri kalanı kralımızın ölümü için yas tutarken sen onun oğlunu ve tek varisini, güvenliğini ve yas geleneklerimizi hiçe sayarak düşman topraklarına sürükledin.”

Audric sertçe araya girmeye çalıştı. “Anne, sana daha önce söylediğim gibi Carduel’den ayrılmamız için bizi zorlayan Rielle değildi. Bunu isteyen Ludivine ve bendik.”

“Carduel ziyaretimiz sırasında bir olay oldu,” diye ekledi Rielle. “Dört adam beni öldürmeye kalkıştı.”

Kraliçenin sözünü kesmesine fırsat vermeden devam etti ve Carduel’den başlayarak Styrdalleen’in dışındaki terk edilmiş köye kadar tüm hikâyeyi anlattı. Devasa dalgayı ve Sunderlands’i de eklemeyi unutmamıştı.

Rielle, “Kraliçem, umuyoruz ki...” derken Audrice bir bakış fırlattı, “Aziz Katell’in güç elementinin nerede olabileceği ya da Celdaria Obeks’ine nasıl yaklaşabileceğimiz hakkında bir fikriniz olmasını umuyoruz.”

“Kesinlikle olmaz.” Genoveve üzerinde çaylar ve pastalar konulmuş küçük bir masaya doğru yürüdü. “Jodoc Indarien, güç elementlerini yardım almaksızın bulmanız gerektiğini söylerken haklıydı. Dürüst olmak gerekirse, sizin bu güç elementlerine sahip olmayı hak edip etmediğinizden emin değilim, Leydi Rielle.”

Audric'in sesi, gergin bir tel gibi havayı elektriklenmişti. "Anne, bizi dinlemiyorsun! Geçit *düşüyor*."

Genoveve kendine çay doldurmak için onlara arkasını döndü. "Geçit'in düştüğünün gayet farkındayım."

"Öyleyse," dedi Rielle, ona doğru ilerleyerek, "onu onarmak için en iyi umudun ben olduğumun da farkındasınız."

Kraliçe güldü. "Bu çok komik, Leydi Rielle. Biraz önce aslında Geçit'i daha da zayıflattığınızı bana anlatan sizdiniz."

Rielle dilinin ucuna kadar gelen kaba sözleri yuttu. "Evet, kraliçem. Tedbirsiz ve heyecanlı davrandım. Çok hızlı hareket ettim. Bir daha asla böyle davranmayacağım. Geçit'in gerçek büyüsunü şimdi daha iyi anlıyorum."

"Ve elbette sana güvenmememize neden olacak şeyler de yapmadın," dedi kraliçe, çayından bir yudum alarak.

"Kimse Geçit'i tamir edebilecek kadar güçlü değil, kraliçem," diye ısrar etti Rielle. "*Yüzlercesi* bile yeterince güçlü olamaz. Azizlerin güç elementlerini mümkün olduğunca çabuk *bulmalıyım*." Rielle bir an durdu, sonra cesaretini topladı. "Bana olan kişisel kininiz, krallığınızın güvenliğini tehlikeye atmaya değer mi?"

Rielle, Audric'in yavaşça onu savunmaya geçmek için yaklaştığını hissetmişti. Ama Rielle gözlerini kraliçeden ayırmadı. Genoveve, fincanını tabağına geri koymadan önce çayından son bir yudum daha aldı.

"Kişisel kin mi?" dedi kraliçe sakince. "Nasıl da basit bir şeymiş gibi bahsediyorsun. Sevgili yeğenim, tek oğlum ve varisim ile nişanlıydı. Bu nişan, Ludivine küçük bir çocukken benim ve kocamın ailesi tarafından ayarlanmıştı. Bu nişan, yıllar boyunca iki ailenin ilişkilerini belirledi. Ailelerimiz ve ülkemiz için parlak bir gelecek inşa etti. Katell Hanedanlığı, kraliyetin en güçlü ikinci hanedanlığı ile bağlanmıştı."

Kraliçe döndü, çevresi acının gölgeleriyle morarmış gözleri soğuk ve korkunçtu. "Sonra sen benim oğlumu baştan

çıkarttın. Bir sokak fahişesi gibi onu yatağına çektin ve her şeyi mahvettin.”

Audric’in sesi derinden ve öfkeli geldi. “Anne, Rielle’den hemen şimdi özür dileyeceksin.”

“Yoksa ne olur, Audric? Beni öldürür müsün? Onunla kaçar ve doğuştan kazandığın haklarından vaz mı geçersin? Gidip ormanların içinde sefil köylüler gibi özgür mü yaşarsın?”

Genoveve’in ağzından dökülen bu çirkin sözlerin şokuyla Rielle’nin içinden kahkahalar atmak geliyordu.

Yanında duran Audric’in vücudu ise iyice gerilmişti. “Anne, nasıl böyle konuşabilirsin?”

“Nasıl mı böyle konuşabilirim? Nasıl mı böyle konuşabilirim?” Kraliçenin dudakları titremeye başladı. “Sen nasıl beni bu kadar utandırıp mahcup edebildin? Hem de baban daha yeni ölmüşken! Kuzenini terk ettin, beni terk ettin. Hepsi de bize yıllardır yalan söyleyen, gücünü anlayamadığımız ve güvenemediğimiz bu kız için!” Rielle’yi işaret ediyordu. “Tedbirsiz ve düşüncesiz olduğunu kendi söyledi. Dünyamızın kaderini bu yaratığın ellerine mi bırakmak istiyorsun?”

“O bir yaratık değil,” diye bağırdı Audric. “O bir insan. Ayrıca sınavlar sırasında ...”

“Sınavlar,” diyerek dudak büktü Genoveve. “Sınavlar, Lord Belounnon, onun iradesiz kız kardeşi ve sevgilisinin baskısı ile Rielle’nin lehine hazırlanmıştı. Sevgilisi, Lordu Rielle’nin yatağından uzak, kendi yatağında tutabilmek için her şeyi yapar!”

Yanaklarına ateş basan Rielle artık daha fazla sessiz kalamadı. “Bu ne cüret! Sözünü ettiğiniz insanlar Yüce Büyücüler. Tal, Sloane ve Miren’in ne benimle, ne Audric’le ne de Ludivine ile hiçbir ilgileri yok. Uzun yıllar ülkenize sadakatle hizmet ettiler. Saygısızlığınızı hiç hak etmiyorlar.”

Kraliçe bir süre sessiz kaldı ve sonra Rielle'nin yanına gitti. Soğuk eliyle Rielle'nin çenesini kaldırıp onu inceledi.

Audric hemen yanlarında kaskatı duruyordu. Çevresindeki hava, yanan odunlar gibi çıtırdayarak patlıyor, kor gibi altın rengi toz zerreler uçuşuyordu.

“Sana acıdığımı düşündükçe...” diye fısıldadı kraliçe. “Metal sınavından önceki gece oturup senin için dua ettiğimi düşündükçe... Güvenliğin için endişelendiğimi düşündükçe!”

Rielle'yi bıraktı. Dudakları iyice incelmış, gözleri parlamıştı. Titreyen elleriyle yeniden çayını aldı. “Sana yemin ederim, Rielle. Katell'in güç elementini ya ben mezarımda buz gibi ve ölü yatarsam ya da kocam mezarından kalkarsa bulabileceksin!”

ELIANA

“Yuva, devam eden bir sorun ama bu durumdan kendimizi kurtarabilecek miyiz ya da kurtarmamız gerekir mi emin değilim. Varlığı, ülkemize kaçakçıların, katillerin, kumarbazların ve hatta melek tayfların gelmesine neden oluyor. Ama özel askerlerinin, askeri güçlerimizi destekleyen hırsız ve katil ağlarının faydasını görüyoruz. Bu hainler ve katiller ülkemizi bizim kadar şiddetli savunacaklardır. Yeter ki sevgili Annerkilak sınırları içinde var olmaya devam etsin.”

*—Komutan Lianti Haakorat'ın Astavar'dan Kral Eri ve Tavik
Amaruk'a raporu*

Zahra Yuva'nın bir yeraltı pazarı olduğunu söylediğinde, Eliana bunun mecazi anlamda olduğunu düşünmüştü. Yasadışı alışverişlerin, yasak maddelerin, şiddet ve ahlaksızlığın yer aldığı bir pazar.

Fakat aslında, Yuva gerçekten de yeraltındaydı. Vintervok'un kuzey sınırındaki dağların altındaki mağaralarda yer alan gerçek bir yeraltı şehriydi.

Eliana ve Harkan, dışı yosunlarla kaplı nemli bir kayanın arkasındaki gölgede duruyorlardı. Arkalarında, özenle hazırlanmış zıtlıklar uzanıp gidiyordu. Annerkilak şehrini kahverengi dişler gibi dört bir yandan çevreleyen sarp kaya oluşumları vardı. Yürüyüş yolları, cilalı yeşim karolarla döşenmişti. Dört katlı apartmanların çatılarındaki

bahçeler, Eliana'nın tanımlayamadığı gölgelerle doluydu. Çatılardaki süslü kuleler, karanlığın içinde kaybolan mağara tavanına doğru yükseliyordu. Karo zeminli sokaklar boyunca, bir dükkânın önünden diğerine gerilmiş tellerde küçük galvaniz lambalar asılıydı. Avlulardan ve pencerelerden gaz lambalarının daha yumuşak ışıkları sızıyordu. Haykırışlar, çığlıklar, teller ve kornalarla yapılan müzik, bir eşeğin anırması, bir bebeğin şiddetle ağlayışı ile alçak bir uğultu bu tabloyu tamamlamaktaydı...

Şehir boyunca, yekpare taştan kolonlar yerden karanlığın içine doğru uzanıyordu. Üzerlerine insanlar ve melekler kazınmıştı. Azizler silahlarını sallıyorlardı. Melekler ise kanatlarını açmışlardı. Tanrısal yaratıkların pençeleri ve sivri dişleri görünüyordu.

"Melek ve insan sanatı mı?" diye sordu Eliana. Titreyen kollarını ovuşturarak ısıtmaya çalışıyordu. Yuva'yı bulabilmek için dar geçitlerde yaklaşık üç kilometre yüzmek zorunda kalmışlar, sadece bir kişinin geçebileceği genişlikteki sıkışık mağaralara tırmanmışlardı. Harkan önde, Eliana arkasında ilerlemişlerdi. Şimdi de soğuk mağara havası, ıslak kıyafetlerinden geçerek Eliana'yı bıçak gibi kesiyordu.

"Yukarıda tüm şiddetiyle devam eden savaş, aşağıda o kadar önemli bir mesele olmuyor," dedi Zahra. "İnsan gangsterlerle melek tayfları arasındaki ortaklık, her iki taraf için de çok kârlı."

"Yani hırsızlar ve suçlularla dolu bir şehir, aşağıda birlikte barış içinde yaşamamanın yolunu bulmuşken bizler yukarıda birbirimizi parçalara ayırıyoruz," dedi Harkan alaycı bir şekilde. "Belki de not tutmalıyız. Sonra da krallara önerilerimizi sunarız."

"İşbirliği olmasına karşın burası huzur içinde bir şehir değil," diye uyardı Zahra. "Tedbiri elden bırakmayın."

Harkan, Eliana'nın koluna dokundu. "İyi misin?"

Eliana gözlerini açtı. Onlar konuşurken gözlerinin kapandığını, sol tarafındaki kaya parçasına yaslandığını fark etmemişti.

“Yemek yemelisin.” Harkan boynuna astığı küçük muşamba çantayı karıştırdı ve hafifçe nemlenmiş, kurutulmuş domuz etini çıkarttı. “İşte. Bunu ye ve otur.”

Eliana onu kendinden uzaklaştırdı. “Beni rahat bırak. Ben iyiyim.”

“Eğer yürüyemezsen bir şey başaramazsın. Aptalca davranma.”

“Benimle böyle konuşma.”

Harkan derin bir nefes aldı. “Odandaki o ateşi güçlkle kontrol altına aldın. Kendine sahip çıkamazken, gücünü yeniden kullanman gerekirse bunu yapabileceğine inanıyor musun?”

Eliana, Harkan'ın elindeki eti aldı ve hırsıyla ısırıldı. “İşte! Mutlu musun?”

“Gerçekten de, El. Sekiz yaşında mısın? Sana ve dolayısıyla Navi'ye yardımcı olmaya çalışıyorum. Bu yüzden buradayız, öyle değil mi?”

Eliana'nın buna verecek bir cevabı yoktu. Harkan haksız değildi ve Eliana bundan nefret ediyordu. Eliana'nın küçük ve yaramaz bir çocuk gibi hissetmesine neden oluyordu.

Kendini bu yarı canlı, yarı vahşi hale sokan güçten de aynı şekilde nefret ediyordu. Aç, yorgun ve sınırlardaydı.

Aslında ne düşündüğünü Harkan'a söylemedi. Eğer söylerse, Harkan ve Zahra'nın onu zorla saraya geri götürmelerinden korkuyordu.

Eliana birkaç lokma bir şey yemeye bile korktuğunu Harkan'a söylemedi. Ya bu kadarı bile açlığını bastırmaya yeterse ne olurdu? Ya bu kadarı bile onu yumuşatır ve en ihtiyaç duydukları anda gücünü toplayamamasına sebep olursa ne olurdu?

Eğer annesi de bu şekilde var olmuşsa, delirip meleklerin arasına katılmasına şaşırmamak gerekirdi.

İnsanların bu tür güçlere sahip olmaya uygun yaratıldıklarını sanmıyorum, dedi Zahra'ya. *Biz bunun için çok zayıfız.*

Siz zayıf değilsiniz, kraliçem, dedi Zahra bir süre sonra ancak sesi çok da ikna edici değildi. Eliana'nın aklına çaresizlikten ellerini ovuşturan insanlar geldi. *Sizi buraya getirmemeliydim,* dedi Zahra yumuşak bir şekilde. *Size buradan hiç bahsetmemeliydim.*

Yani Navi'yi korkunç bir ölüme mi terk edecektin? Eliana etin artanını cebine tıktı. Sen yapman gerekeni yaptın. Eğer beni geri dönmeye zorlarsan seni asla affetmem.

Zahra acı verici bir sessizliğe büründü.

"Yine zihninden mi konuşuyorsun?" diye sordu Harkan. "Benim duymamı istemediğin sırlar mı fısıldaşıyorsunuz?"

"Evet," dedi Eliana kısaca. Harkan'ın isyankâr bakışlarını görmezden gelerek onun önüne geçti. "Şu işi bitirip eve dönelim."

Karanlığın içinden Harkan'ın ince ve kısık sesi duyuldu. "Tıpkı eski günlerdeki gibi!"

Zahra'nın önderliğinde, Annerkilak'ın tuhaf sokaklarında yavaşça ilerlediler. Yuva'yı yöneten tayflara yakalanmamak için Zahra kendini bir avuç boyutuna küçülmüş ve Eliana'nın cebine girmişti. Düşünceleri öyle belirsizdi ki, Eliana onları anlayabilmek için kendini kasmak zorunda kalıyordu.

Burada dur, dedi Zahra. Eliana söyleneni yaptı ve nazikçe Harkan'ın omzuna dokundu. Suratsız bir satıcının tezgâh açtığı bir köşe başına gelmişlerdi. Ağırlıktan bel vermiş karton tezgâhın üstünde değerli taşlara kazınmış değişik güzellilerde

heykeller vardı. Aziz Marzana, yakuttandı. Aziz Ghovan, elmaslar ve incilerden. İmparator'un topaz heykelciğinin gözleri parlak obsidyen taştan yapılmıştı.

Harkan satıcı ile flört ederken Eliana, Zahra'nın talimatlarıyla İmparator'un heykelciğini satın aldı.

Yürümeye devam ettiler. Heykelcik, Eliana'nın sol arka cebinde sivri ve rahatsız edici bir ağırlık yapıyordu. Yorgun zihni, heykelin sırtarak ve ısrarla minik parmaklarıyla kalçasını dürttüğünü hayal ediyordu. Eliana en kısa sürede heykeli oradan çıkartmaya karar verdi.

Şuraya dön, diye emretti Zahra. Çeşmelerle çağılayan bir meydana giden kemerli geçide doğru yöneldiler. Tam ortadaki, fildişi ve beyaz renkli melek heykelinin gözlerinden gözyaşı gibi sular damlıyordu. Köşelerde bulunan heykellerin hepsi de ağlayan meleklerdi. Bazıları üzgün, bazıları ise öfkeliydi. Bazıları dua ediyor, diğerleri ise çizmelerinin altında kıvranan insanlarla savaşıyorlardı. Çeşmelerden akan sular, kare ve sığ havuzlarda birikiyordu. Banyo yapanlar bu havuzlarda uzanıyorlar ve suyunu içiyorlardı.

Neden buradayız, diye sordu Harkan, Eliana'nın bileğine dokunarak. Bu, onların Orlineda büyürken geliştirdikleri eski ve sözcüksüz bir dildi.

Çünkü diye cevap verdi Zahra, durup dururken ortaya çıkan ve doğrudan tayfların merkezine giden iki yabancı kuşku çekecektir. Dikkatli olmalıyız. Beni algıladıkları an, işimiz biter.

Eliana, Zahra'nın cevabını Harkan'ın bileğine dokunarak iletti.

Yüzü gergin olmasına karşın Harkan yumuşamıştı.

Şehrin içinde uzunca bir süre dolaştılar. Yuva'yı çevreleyen bakımsız, dar ve kalabalık sokaklarda gezindiler. İçinde, odaları alıcılarının incelemesi için açılmış tuhaf evler gibi bölmeler ve mutfaklarla dolu dükkânların bulunduğu binalara girip çıktılar. Satıcılar, tezgâhlarının arkasından

ürünlerinin fiyatlarını bağırıyorlardı. Müşteriler köşelerde gizlice fısıldaşıyorlar, cüzdanlarının içindeki paralarını sayıyorlardı. Etrafta ıslanmış ve nemli gözler, taze ve bayat nefesler, sendeleyemeyen vücutlar vardı.

En sonunda kendi vücudu da o kadar gerildi ve sertleşti ki, Eliana kendini her an parçalanacak, dağılacak gibi hissetmeye başladı. Ormanı yok edilmiş, kel kalmış bir tepeden farksızdı. Zahra'nın düşünceleri onu yolun karşısındaki büyük binaya yönlendirmişti. Yuvarlak ve karanlık bina, amber rengi ışıkların sızdığı pencerelerle kaplıydı.

Zahra'nın korkusu ağır ve yoğun bir şekilde Eliana'nın zihnini kaplıyordu.

"Bu mu?" diye mırıldandı Eliana, Harkan'ın da duyması için.

Zahra zihninden başını salladı. "Oraya Kovan diyorlar."

Sonra ansızın gerildi, şaşırmıştı. Kendini iyice Eliana'nın avucuna bastırdı.

"Hızlı hareket etmeliyiz." Sesinde yeni bir telaş vardı. "Sarash yakında."

Eliana gerildi. "Sarash mı?"

"Bir tayf mı?" diye sordu Harkan.

Zahra, Eliana'nın başparmağının etli kısmına keskin bir baskı uygulayarak onayladı. "Biz buradan güvenle uzaklaşmadan önce gelirse sizi ondan koruyamam. Diğer tayflar oldukça şehvetli, dikkatleri kolaylıkla dağılabiliyor. Ama Sarash öyle değil." Sonra yavaşça melek edepsizliği ile bir küfür savurdu. "Buraya en son geldiğimde daha birkaç hafta Annerkilak'a dönmeyecek gibi görünüyordu."

"Ne kadar zamanımız var?" diye sordu Eliana.

"Bir saat. Belki biraz daha fazla."

Şimdi küfür etme sırası Harkan'a gelmişti.

Eliana'ya bir yorgunluk dalgası çarptı ama bu hissin kendini esir almasına izin vermedi. Gözünün önünde şekiller

dans etmeye, yan yatmaya başlamıştı. Yumruklarını ve dişlerini sıktı, görüşünü netleştirdi. “Bizi içeriye götür.”

Yaklaşık bir saat sonra, Zahra'nın fısıldadığı yönergeler sayesinde kovanın en alt katlarına başarıyla sızmışlar, düzgün petekler halindeki zemin tünellerinde koşuşturuyorlardı. Duvarları ıslatan sular, içinde yüzdükleri siyah mağara suyu ile aynıydı. Küçük galvaniz lambalar yanıp söner ve vızıldayarak yollarını gelişigüzel aydınlatıyordu.

Eliana koşarken Harkan da sessiz ve süratli bir şekilde onu takip ediyordu. Eliana bir duanın mısralarını tekrarlıyormuş gibi görevlerinin aşamalarını tekrarlıyordu... Tayfların ilaçları istifledikleri dükkânlara git... Esirlerinin yaralarını ve hastalıklarını iyileştirecek ilaçlar... Sakinleştiriciler ve gözyaşı damlaları gibi keyif verici maddeler.

Zehirler.

Panzehirler.

Sırtlarını halı kaplı duvarlara yaslayarak ve kaygan koridorların cilalı karolarına dikkatlice basarak kovanın üst katlarına tırmanırken Zahra'nın öğrettiği Lissar sözcüklerini tekrarlardı. Lissar en bilinen melek diliydi. Eliana ona susmasını söylemeden önce Qaharis ve Azradil'den çok daha kolay, demişti Zahra, Lissar kolay bir dil olabilirdi ancak Eliana'nın hiç duymadığı bu kelimeleri hatırlaması çok güçlü. Dile yeteneği, hafızası çelik bir tuzak gibi olan Remy idi.

Ama şimdi bu tünellerin içinde Remy'yi düşünemezdi.

Lissar sözcüklerinin arasında özgürce uçmalı, gezinmeliydi. Zahra hiç beklenmedik bir anda onları yalnız bırakıp görevlerini tamamlayabilmeleri uğruna onlara zaman kazandırmak için yukarıya çıkmak zorunda kalırsa, Eliana'nın konuşması gerekecekti. Bir zamanlar olduğu Kâbus gibi zihnini açık ve net tutmalıydı.

Üst katlarda, renkli cam kılıfların içindeki galvaniz ışıklarla aydınlatılan loş salonlarda tayflar dikkat çekiyorlardı. İnleyen borulara ve çılgınca çalan kemanlara eşlik eden düzensiz ayak sesleri ve dönen dans halkalarının sesleri kovanın içinde yankılanıyordu.

Eliana başındaki uğultuyu ve karın boşluğuna saplanan krampı umursamayarak hızlandı. Güç elementlerine anlık düşünceler gönderdi fakat bir karşılık alamadı. Gözleri yorgunluktan yanıyordu. Harkan haklıydı; yemek yemeli, uyumalıydı. Bütün bu çabası, kendine ettiği işkence ne içindi? Hâlâ tam olarak anlayamadığı ve ona bir kolaylık sağlamayan iki güç elementi için mi?

Odasındaki kirisleri saran alevlerin duygusunu hatırladı. Ateşin sıcaklığı Eliana'yı nasıl da kendine çekmişti. Güç elementleri telaşlı ve arsız bir açlıkla nasıl da onu sarmıştı. Alevleri yaratan oydu ama yine de alevler sanki başka bir şeydi, sanki başkasına aitlerdi.

O an Eliana kendini bir araç gibi hissetmişti. Kanındaki güç ile başının üstündeki alevler arasında bir bağlantı.

Gücüne hâkim olabileceği, gücün onu değil de Eliana'nın gücü kullanacağı bir an gelecek miydi?

Zahra, Eliana'nın parmaklarına bastırdı. Dokunuşu o kadar belirsiz ve özenliydi ki kolaylıkla seğirme ile karıştırılabilirdi. *Daha sonra, kraliçem. Bunu daha sonra konuşabiliriz.*

Eliana'nın gözyaşlarıyla karanlık koridor çamurlandı. Aldığı her zayıf nefesle vücudu yaşadığı bu tacize itiraz ediyordu. *Bana söz ver.*

Söz veriyorum. Navi kurtulur kurtulmaz, daha doğru düşünebileceksiniz.

Eliana'nın bunu umut etmeye dahi cesareti yoktu. Düzgün düşünmeyeli, yorgun zihninin kontrolünün kendinde olduğunu hissetmeyeli çok zaman olmuştu. Bunun nasıl bir his olduğunu güçlkle hatırlıyordu.

“Buradan,” dedi Zahra. Sesi kısık ve kontrollüydü. Zahra’nın dediğini yaparak köşeyi döndüler.

Eliana bu duvarların içindeyken onun çok yüksek sesle konuşmaya, tam ve bütün olmaya korktuğunu hissetmişti. Zahra bunu Eliana’ya açıklamıştı: Elindeki bir anormalliği ne kadar zamanda fark edersin? Çok iyi bildiğin ve her gün gördüğün bir şeydeki değişikliği?

Uzun sürmezdi. Aynı şekilde tayflar da eğer Zahra dikkatli olmazsa, onun kokusunu, kovanlarındaki anormalliği hemen hissedebilirlerdi. O, istenmeyen bir ziyaretçiydi.

Dar, taş koridorun sonunda, iki kat merdivenden aşağıya indiler ve diğerlerinden daha alçak ve daha karanlık bir geçitten geçtiler. Sonunda yol onları, duvarın içine yerleştirilmiş siyah bir kapının önüne getirdi. Bu, her koridorda karşılaşılabileceğiniz kapılardan biriydi. Geçidin diğer tarafı ise karanlığın içine doğru giden kemerli bir yol vardı.

Kemerli yolun diğer ucunda ise taştan bir duvar.. Çıkamaz bir yol.

Harkan cebinden bir dizi maymuncuk çıkarttı ve diz çöktü. Eliana, Arabeth elinde çevreyi gözetlerken Harkan da çalışmak için hazırlık yapıyordu. Eliana’nın güç elementleri sönük ve hareketsizdi.

Oysa kapı kilitli değildi.

Hafifi aralıktı ve arkasından suni bir ışık sızıyordu.

Harkan omuzları gerilerek donup kalmıştı.

Eliana kapıya bakakaldı. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki, alnındaki atışını hissediyordu.

Zahra?

Bilmiyorum, diye cevap verdi Zahra. Sesi öncekinden daha belirsizdi. Çabuk. İçeriye girin. Ben kapıyı gözetleyeceğim. Çok yaklaştı.

Yüzerlerken Zahra tayfların dikkatsiz olabileceklerini söylemişti. Amacı, Remy’nin gözlerini yıldızlar gibi parlatacak

bu bilgiyle Eliana'nın dikkatini soğuk ve karanlıktan uzaklaştırmaktı. Annerkilak tayfları, İmparatorluk askerleri gibi etkili ve disiplinli değildi. Onlar güçten şımarmış, ahlaksız gangsterlerdi. Aşağıya bir kavanoz ilaç almaya gitmiş, bu sırada da uyuşturucuların etkisiyle dikkatsizce kapıyı açık bırakmış olabilirlerdi.

Nedeni her neyse, Eliana'nın bunu tartışacak zamanı yoktu.

Nefesini tuttu, Arabeth'i sıkıca kavradı ve Harkan'ın önüne geçerek odaya girdi.

Beklediğinden daha büyük bir odaydı. Derin ve geniş odanın duvarlarında yüksek raf üniteleri vardı. Her bir üniteye tekerlekli, siyah merdivenler bağlanmıştı. Taş zemin, pürüzsüz olacak şekilde cilalanmıştı. Sert ve beyaz galvaniz ışıklar hafifçe vızıldıyordu. Tavan kirişlerine belli bir düzende asılmışlardı. Her rafa düzgün bir şekilde etiketlenmiş beyaz teneke kutular dizilmişti. Etiketleri ise meleklerin dili Lissar ile yazılmıştı.

Rafların arasında hızlıca ilerleyerek bilmedikleri harfleri incelediler. Hava serin olmasına karşın Eliana boğulacakmış gibi hissediyordu. Melek harfleri denizine bakarken bir eliyle terli alnını sildi.

"Burada bir şey yok," diye mırıldandı Harkan. Hızla bir sonraki raf koridoruna geçti.

Yüzyıllar kadar uzun gelen birkaç sessiz dakika boyunca aramaya devam ettiler, sonunda Eliana'nın gözüne özel bir kelime takıldı.

Dördüncü rafa erişebilmek için yanındaki merdivene tırmandı. Dikdörtgen teneke kutuların üstündeki etiketlerde *zapheliar* yazıyordu.

Zapheliar, meleklerin dilinde sürünenler anlamına geliyordu. Bunu ona Zahra söylemişti. Harfleri doğru yorumluyorsa, panzehrın çeşitleri var gibiydi, belki de farklı türde sürünenler için yapılmışlardı.

Eliana bir küfür savurdu. Bir süre tereddüt ettikten sonra her kutudan birer tane alıp merdivende arkasına dönerek yavaşça Harkan'a fısıldadı.

Harkan zaten ordaydı, merdivenin altında çantasını açmış bekliyordu. Eliana toplam on sekiz kutuyu ona fırlattı. Kutular, Eliana'nın beklediğinden hafifti ve içinde yabancı bir madde varmışçasına tuhaf bir şekilde tıngırdıyordu.

“Hepsi bu mu?” diye sordu Harkan.

“Dokuz farklı çeşit saydım. Her birinden ikişer tane aldım.”

Harkan çantasının ağzını bağlayarak kapattı ve odanın içine göz gezdirdi. Sanki tam olarak yerini kestiremediği birini arıyor gibiydi. Eliana dudaklarında bir soru ile merdivenden inmeye başladığı sırada ansızın odanın havası değişti.

Zahra'nın uyarı çığlığını duyarak tam zamanında aşağıya bakmasıyla ince metal bir ağın karanlığın içinde uçtuğunu gördü. Bu, yaldızlı gümüşten bir örümcek ağıydı. Ağın içinden açılmış kanatlar gibi bakır plakalar fırlıyordu. Bunu gören Zahra korkunç bir çığlık attı. Bastıramadığı korkunun sesi, Eliana'nın duyduğu en dehşetli seslerden biriydi.

Harkan kılıcını çekmiş, Eliana ise Arabeth'i kavrayarak yere atlamıştı. Bir an için güç elementlerini düşünse de işe yaramaz bir şekilde duruyorlardı. Her şey o kadar hızlı oluyordu ki, panik yapmayı bir kenara bırakıp düşüncelerine odaklanamıyordu.

Zahra'nın soluk siyah biçimi yok olup dönen bakır mekanizma tarafından yutulurken, Eliana olanları dehşet içinde izliyordu. Sonra bu korkunç şey kapandı ve metalik bir sesle tıngırdayarak yere düştü. Hemen ardından düştüğü yerde bir arı kovaniymiş gibi vızıldamaya başladı. Bu düz, sekizgen bir kutuydu. Parlak bakır ile kaplıydı. Eliana'nın avcunun içine sığabilecek büyüklükteydi. İçinden belli belirsiz bir inleme sesi geliyordu. Ses, Zahra'ninkine benzese de bu çok daha kısık ve

korku doluydu. Eliana sesin Zahra'ya ait olduğunu güçlükle anlayabilmişti.

İleri doğru atılarak kutuyu eline alıp cebine attı. Harkan yüzünde acımasız bir ifadeyle yanında belirmişti. Boşta kalan eli cebindeydi. Eliana orada pimi çekilip fırlatılmaya hazır bir el bombası olduğunu biliyordu.

Eliana Zahra'ya saldıran şeye "Göster kendini," diye bağırdı. "Ona ne yaptın?"

Bir kadın sesi, "Bunlar ne kadar da kaba davranışlar!" diye karşılık verdi. Yumuşacık, adeta neşeli bir ses tonuydu. Kadın odaya yavaşça girdi. Yürüyüşü sakın, acelesizdi. Yerden uzun, kıvrımlı bir kılıç aldı. Altın rengi teni ile uzun, ince bir kadındı. Sa ı parlak, bronz düğümler halindeydi. Yüksek yakalı, kare omuzlu, lacivert ve altın rengine bir elbise giymişti. Elbisenin bir kolu siyah diğeri ise altın ipliklerden dokunmuş bir kumaştandı. Elbise topuklarına kadar iniyordu. Yan taraflarında, pantolonlu bacaklarını rahatça hareket ettirebilmesi için yırtma lar vardı.

Gözleri, imparator generallerinin gözleri gibi siyah, kahverengi, gri ve yeniden siyah oluyordu. Bu, bitmek bilmeyen bir kötü renkler ge işiydi.

Eliana kadını hemen tanıdı. Kadının yaydığı his ile saniyeler önce Zahra'nın gönderdiği korku dalgaları uyuşuyordu.

Bu, Sarash olmalıydı.

"Evet, benim," dedi Sarash. Kelimeler ağzından tembelce ve düzgün çıkmıştı. Başıyla Eliana'nın cebini, tuhaf kutunun olduğu yeri işaret etti. "Ona güvenmek bir hataydı. Bir bedeni birkaç saniyeden fazla saklayamayacak kadar güçsüz. Sizi  st kattaki arkadaşlarımdan koruyamayacak ve yaklaşan tehlikeyi sezemeyecek kadar küçük beyinli. Her şey için artık çok geç."

Sarash durdu ve başını yana eğdi. Gözleri griye döndü ve öyle kaldı.

Eliana'nın midesi ansızın korkuyla kasılmıştı. Bu bakışı tanıyordu. Birdenbire Venteradaki kışlaya geri dönmüştü. Lord Morbrae gri gözleriyle kaskatı bir halde karşısında oturuyordu.

Harkan kıpırdandı. “Eliana,” diye mırıldandı. “Neler oluyor?”

Sesi değişirken “Eliana,” diye devam etti Sarash. Artık konuşan o değil, başkasıydı ve Eliana bu sesi tanıyordu.

Ağzı kurudu. Sağ elinin parmakları Arabeth'in kabzasını sıkıca kavradı. Güç elementleri sımsıkı avuçlarına batıyordu.

İmparator. *Corien*. Dünyanın diğer ucundan bu tayf aracılığıyla Eliana ile konuşuyordu.

Sarash'ın gözleri Eliana'nın ellerine takıldı. Dudaklarında küçük bir tebessüm oluştu. “Ne yazık,” dedi çifte ses, artık bir kadın ve bir erkeğe aitti. Hem yakın hem de uzaktı. “Annen böyle şeylere ihtiyaç duymazdı.”

Ve Sarash ansızın saldırıya geçti. Kılıcı, uğuldayan galvaniz ışığın önünde bir yay çizdi.

Eliana ve Harkan da karşılık vermek için atıldılar.

Tayf, elbisesinin kuyruğunu uçurarak bir dansçı gibi hareket ediyordu. Eliana'nın her hançer vuruşunu, Harkan'ın her kılıç darbesini durduruyordu. Eliana, Arabeth'i kalbine nişan alıp saldırsa da Sarash'ın kenara kaçmasıyla bıçağı elinden kaydı ve yere düştü.

Tam o sırada Harkan'ın fırlattığı küçük bıçaklardan biri tayfın boynu ile omzunun kesiştiği yere saplandı. Sarash öfkeyle kükremişti. Biçimi sarsıldı, değişti ve sonra yeniden düzeldi. Harkan'ın hançeri tıngırdayarak karanlığın içinde kayboldu.

Sarash hızla iyileşmişti. Sırtarak kılıcını kaldırdı ve Harkan'a doğru koştu. Kılıçları havada çarpıştı. Harkan dönerek uzaklaşmış ve ölümcül bir darbeden son anda

kurtulmuştu. Eliana, hançerleri Whistler ve Tuora ile peşinden koştu. Harkan da hemen yeniden ayağa fırlayıp Sarash ile ikisinin arasında kalmıştı.

Tayf hızla arkasına dönerken Harkan'a vurup kılıcını elinden düşürdü. Kılıç yerde savrulup gitti. Tayf hemen ardından Harkan'ın yüzüne dirsek atarak onu düşürdü. Ama kılıcını saplamadı. Oyun oynamak istiyordu. Burnundan kanlar boşalarak ayağa kalkan Harkan'a güldü.

Eliana ileriye atılsa da Sarash, Whistler'ı yere düşürdü. Ama Eliana yine atıldı ve Sarash'ın kolunun altına girip Tuora'yı bağırsaklarına sapladı.

Tayf inledi, çevresinde döndü ve karnındaki bıçağı çekip çıkarttı. Sonra kılıcını savurdu.

Kılıç, Eliana'nın omzunu kesmişti. Derin olmasa da bir kesikti. Eliana çığlık atıp sendelemişti. Harkan ona sesleniyordu. Arabeth'i ona fırlatmaya çalışsa da Sarash kılıcıyla onları engelledi. Eliana, Harkan'ın yere düşmüş olan kılıcını aldı ve Sarash saldırırken ayağa fırladı.

Kılıçları çarpışıyor, rafların arasında dövüşüyorlardı. Eliana terden sıırıslam olmuştu. Güçsüzleşen kasları alev alev yanıyordu.

Sonunda Sarash homurdanarak saldırdı ve kılıcını uzağa fırlattı. Gafil avlanan Eliana sendelerken bıçağıyla Sarash'ın göğsüne doğru atıldı.

Tayf bıçağı eldivenli elleri ile yakaladı ve tuttu. Eliana, bıçağını Sarash'ın elinden kurtarmak için uğraşsa da başaramadı. Eliana'yı duvara doğru iterek sıkıştırdı. Elbisesinin kolları kandan kapkara olmuştu ve gözleri bir siyah bir gri oluyordu.

"Seni bulacağım, Eliana," dedi yarı Eliana, yarı İmparator olan ses. Canlı ve garip bir şekilde yumuşaktı.

Eliana'nın vücudunda bir tepki dalgası oluşmaya, kemiklerini zorlamaya başladı.

Güç elementleri ansızın vahşi bir şekilde hayata dönüyordu. Avuçlarının içinden çıkan güç yeni doğan bir yıldızın ışık patlamasından farksızdı. Işık, Eliana'yı kör etti. Her yer bembeyaz oldu. Ayaklarının altındaki zemin sallandı. Parmaklarını hissedemiyordu. Tek hissedebildiği şey yakıcı bir sıcaklıktı. Duman, boğazını yakıyordu. Turuncu bir ışık patladı ve söndü. Kollarındaki tüyler kaskatı kesildi, ağzı kurudu. Sanki hava vücudundaki tüm nemi çekmişti.

Her ne olduysa, Sarash'ı uçurmuş, en yakındaki raf ünitesinin tepesine fırlatmıştı. Başından aşağıya teneke kutu yağıyordu. Sarash sendeledi, sersemledi ve raflar sallanarak üzerine indi. Sarash altında ezilmişti.

Sarash öfkeyle bağırmıştı. Çığlığındaki ses, İmparator'un değil, kendi sesiydi. Sesi duyan Eliana hareketsiz kaldı. Sanki görünmeyen eller tarafından tutuluyordu. Açgözlü bir şekilde boğazını sıkıyorlardı.

"El, kımıl!" diye bağırdı Harkan. Sonra Eliana'nın kolunu tuttu ve onu kapıya doğru çekti. Eliana sanki bir sisin içinden Harkan'ı seyrediyordu. Harkan kanla kaplı ağzı ve çenesiyle el bombasının pimini açtı ve Sarash'a attı. Patlamadan kaçmak için Eliana'yı önce koridora, sonra merdivenlerden yukarıya ve dolambaçlı zemin kat koridorlarına sürükledi.

Eliana güçlükle nefes alıyor, kulakları çınlıyordu. Harkan onu ne kadar ısrarla çekerse çeksin, onu takip etmekte zorlanıyordu. Duman ciğerlerine dolmuştu, gözlerini yakıyordu. Turuncu ışık, gözünün ucunda yanıp sönmeye devam ediyor, onu takip ediyordu. Eliana ancak terk edilmiş, ağır havası ve uyuşturucu lekeli halıları olan salonlardan geçip kendilerini caddeye attıklarında neler olduğunu anladı.

Bir yangın başlatmıştı. Büyük ve aç yangın çoktan tayf kovanını içine almıştı. Hızla yükseliyor, büyüyor ve Annerkilak'ın karo döşeli sokaklarını kaplıyordu. Taş heykelden sütunları kaplıyor, çatı bahçelerine ulaşıyordu. Sıradan bir yangından daha hızlı, daha güçlü ve daha sıra

dışıydı. Uğulduyor, her yeri parçalayıp yutuyordu. Eliana'nın kulakları çığlıklar ve yangının öfkesi ile yıkılan binaların sesleri ile doluyordu.

Başı dönerken gözleri Harkan'ı aradı. İşte orada, hemen yanındaydı. Terden parlayan teni külden simsiyah olmuştu. Eliana'yı ışığın içinden gölgelere, yangının cehenneminden dış mağaralardaki serinliklere doğru çekiyordu. İnsanlar onları iterek yanlarından geçiyor, alevlerden kaçıyorlardı. Mağara duvarlarına inşa edilmiş merdivenlerden çıkıyorlar, tünellere giriyor ve onları yeraltı şehirlerine ya da denize götürecek teknelere atıyorlardı.

Eliana sendeledi ve kendini aşağıdaki kayanın üstüne attı. Elleri taşa çarpmıştı. Avuçlarının sızısı kollarına yayılınca gözlerine yaşlar doldu.

“Ellerim,” diye fısıldadı. Onlara bakmaya korkuyordu.

Harkan öksürerek Eliana'yı yukarıya çekti. Etraf duman kaplıydı ve adeta havayı yutmuştu. Zehirli siyah bir bulut bütün ışıkları karartmıştı. Eliana omzunun üstünden arkasına baktığında yarattığı yangının korkunç dehşetiyle yüzleşti. Alevler, yukarıdaki taş gökyüzüne sıçramıştı. Eliana'nın arkasından ateşten bir dil çıkartıyor, onun gittiği yolu işaretliyordu. Patlamalar mağaraların içinde çınlıyorlar, aldığı her nefeste yankılanıyordu. Belki de alevler kaçak patlayıcıların saklandığı depolara ulaşmıştı bile.

Nemli, eğimli taş tünellerde sürünerek tırmanmaya başlayana dek koşular. Eliana'nın ellerinde inanılmaz bir acı vardı. Durmak, oturmak ve ellerine bakarak acıyla haykırmak istese de Harkan buna izin vermezdi. Harkan'ın sırtındaki çanta ona çarparken cebindeki ürkütücü bakır kutunun ağırlığına odaklandı.

Zahra'ya ne olduğunu anlamamıştı. Çaldıkları panzehirler Navi'yi kurtaramazsa ne yapacaklarını bilmiyordu. Zihninde cevapsız sorular uğulduyor, onu hırpalıyordu.

Birden durdular. Harkan bir elini Eliana'nın koluna koydu. Korkunç, sert bir sesle öksürdü.

“Nefesini tut,” dedi ve Eliana ona söyleneni yaptı. Uzaktaki patlamalar duvarları sarsıyordu.

“Şimdi yüzeceğiz,” dedi Harkan. Sesi gergin ve endişeliydi. “Beni takip et, tamam mı? Yakınımda yüz.”

Eliana başını sallayıp Harkan'ın arkasından suya atladı. Bu suyun onları Tameryn'deki mağaraya götüreceğini hayal meyal hatırlıyordu. Kavrulmuş elleri suya değince güç elementleri tısladı. Hareketsiz siyah su kabarmaya, kaynamaya başlamıştı.

Yüzerken onu suyun derinliklerinin ve dağların bastıramadığı bir ses takip ediyordu. Sözcükleri anlamıyordu ama duygularını, onlara eşlik eden öfke hissini vücudunun her zerresinde hissedebiliyordu.

Daha da kötüsü içini öyle büyük, derin ve eski bir kayıp ve hayal kırıklığı duygusu kaplamıştı ki, göğsü adeta acıyla ikiye bölündü ve nefes alabilmek için karanlıkta çırpınarak güçlkle su yüzüne çıktı.

RIELLE

"Bazı bilgiler, okumakta olduğunuz kitabın satır aralarında yer alanları tartışmak istemez. Hatta bazı kutsal kişilikler bunun kâfirlik olduğunu ileri sürerler. Oysa biz, azizlerin doğru olduğuna inandığı bir gerçeği yazdık: Empirium'un daha derin bir katmanında elementlerin ötesine erişebilmek mümkündür. Orada ne olduğunu henüz bilemiyoruz. Ama belki bir gün, sonunda Aryava'nın Kraliçesi geldiğinde bunun cevabına ulaşabiliriz."

—Elementalin Ötesi, Kerensa Garvayne ve Llor Maralia, Birinci Bilgeler Loncası

Diriliş.

Bu sözcük, kararlı bir şekilde Rielle'nin zihninde, bazen yükselip bazen azalarak dönüp duruyordu. Dikkat dağıtıcıydı. Bazen yavaş ve sinsice ilerliyor, Rielle onun orada olduğunu neredeyse unutuyordu.

Geceleri, Audric'in kollarının sıcaklığında uyumayı başarabildiğinde bu sözcük kulağına fısıldamaya başlıyordu. Vurgulu ve ısrarcıydı. Bir sestən ziyade bir duygu gibiydi.

Bazen Corien'in sesi oluyordu. Uykulu zihninde öyle belirsiz duyuluyordu ki, sesi tanıyabilmek için kendini zorlaması gerekiyordu.

Elbette bu sözcüğün ne anlama geldiğini en geniş anlamıyla biliyordu: Bir zamanlar ölü olan bir şeyin yeniden hayata dönmesiydi...

Ama Rielle'yi geceleri uyutmayan, kütüphanecilerin onun için özel çalışma masası ayarlamalarını gerektirecek kadar sık kütüphaneye gitmesine neden olan şey, dirilişin aslında ne anlama gelebileceğini hissetmesiydi.

Bu, yaralı bir bedeni orijinal bütünlüğüne kavuşturmaktı.

Bir arkadaşın kolunda iz bırakan acı verici yarayı iyileştirmek.

Eski bir bedenden yepyeni bir beden ortaya çıkartmak...

Sonra bir şeyler değişti. Ormanlık, karanlık bir yolda bir dönemeç, ayağının altındaki zeminde bir değişiklik meydana geldi.

Ve bu değişim dualarla başladı.

Başyargıç önermiş, Audric ve Ludivine de hemen onaylamışlardı. Rielle halkın içinde dua edecekti. Her akşam farklı bir tapınakta, şehir halkının arasında dua edecek, dindarlığını kanıtlayacaktı. Azizlere olan bağlılığını, sadakatini gösterecekti. Celdaria'ya olan içten sevgisini. Böylelikle ateş sınavından sonra geriye kalan söylentileri yatıştırabilecekti. Ludivine'nin ölümden geri gelebildiği ancak diğer kurbanların öldükleri ateş sınavı.

Fakat bu plan da hemen bozuldu çünkü Rielle ne zaman dua etse Corien onu ziyaret etmeye başladı.

İlk akşam, mor gökyüzüne bakan üstü açık tapınakta, yanında Başyargıç ile birlikte Aziz Tameryn'nin ayaklarının dibinde diz çökmüşken Corien usulca geldi.

Sen ne kadar da iyi bir Celdarialısın, diye mırıldandı. Sesi, ensesindeki bir yaprak gibi yakındı. Katell'in sorumluluk sahibi çocuğu.

Corien'in bu ani yakınlığı karşısında Rielle nefessiz kaldı. Yaşadığı şoku saklayamayacak kadar şaşkıındı.

Kulakları tırmalayıcı sesi, sessiz tapınağın içinde patladı. Elleriindeki titrek mumlarıyla dua basamaklarında toplanmış insanlar başlarını kaldırarak meraktan irileşmiş gözlerle, kaşlarını çatarak ve hoşnutlukla ona baktılar.

Rielle'nin yanında, gözleri hâlâ kapalı olan beyaz cüppeli Başyargıç, "Bir sorun mu var, Leydi Rielle?" diye mırıldandı.

"Hayır, bir şey yok," diye cevap verdi Rielle. "Böldüğüm için özür dilerim."

Corien'in kahkahaları, Rielle'nin dualarını bir gölge gibi takip etti.

Ertesi akşam Başyargıç, Rielle ile birlikte yürüdü. Kol kola, Toprağın Evi'ni çevreleyen hafifçe aydınlatılmış, yemyeşil ve çiçekli avlulardan geçtiler.

Rielle, Audric ve Ludivine, Başyargıç'a Sunderlands'de olanları anlatmışlardı fakat bu konu halka açık bahçelerde konuşulamayacak kadar hassastı. Bu yüzden hiçbir şey konuşmadan, tapınağa doğru dolana dolana, Rielle'nin içinde çılgılık atma isteği uyandıran bir hızla yürüdüler.

Toprağın Evi'nin çıplak ayaklı insanlarla çevrili, düz, toprak zeminli odalarında dua eden Rielle'nin kalbinde, gizli, kara bir umut vardı.

Corien hiçbir şey söylemeden görünerek cevap verdi: Bu, bir kış manzarasıındaydı. Etrafındaki dağlar o kadar büyüktü ki, Rielle, Celdaria'da böyle bir yer olmadığını biliyordu. Dağın tepesindeki şatoya doğru karlı bir geçitten tırmanıyordu. Ayakları çıplaktı, üşüyordu. Parmakları buz yanığı nedeniyle kararmıştı.

Dehşete kapılarak başını iki yana salladı, bu görüntüden kurtulmak istese de Corien onu rahat bırakmıyordu.

Burası, diye fısıldadı Corien. Burası, Rielle.

Gözleri yaşlarla dolan Rielle, üzerine yağan kar tanelerine bakınca Corien'in yeşil bir açıklıkta, ateşin başında oturduğunu gördü. Çığlık çığlığa sendeleyerek Corien'e doğru atıldı. Corien kollarını açtı ve pelerinin kürkü ile Rielle'yi sarmaladı.

Rielle yüzünü, Corien'in göğsüne bastırdı. Corien'in dudakları kızın saçlarına değiyordu. Corien'in kollarında ısındı, adeta çiçek açtı. Ayak parmaklarının acısı ile birlikte korkusu da azalmıştı.

Neredesin, diye sordu. Cevabını duymaktan korkuyordu.

Gel ve beni bul, diyen Corien ansızın yok olmuştu. Beraberinde ateş ve o yabancı kış da kaybolup gitmişti.

Rielle toprağa, dizlerinin üzerine yığılmıştı. Nefes nefese ve ter içindeydi.

Başyargıç tek kaşını kaldırarak Rielle'ye baktı. "Hayatım boyunca senin kadar şiddetli dua eden birini görmedim, Leydi Rielle."

Rielle, Başyargıç'a gülümsedi. Gerginlikten çenesi ağrıyordu. "Bu, teslimiyetimin bana verdiği bir güç, Ekselansları."

Üçüncü gece Gökkubbe'de Corien, Rielle ile konuşmadı. Ne de dördüncü gece Işığın Evi'nde.

Sessizlik içinde geçen her an, Rielle'nin yorgun düşünceleri zihninde bir girdap gibi dönmeye başlıyordu. Corien'in amacı neydi? Nerede saklanıyordu? Rielle ile oyun oynuyordu. Bir planı vardı ancak Rielle bunu göremiyordu.

Audric'in, güneşegirenlerin, Işıketiren'in ve Güneş Kraliçesi'nin tapınağı olan Işığın Evi'nde Rielle, Aziz Katell'in mermer heykelinin önünde, altın işlemeli yastığın üzerine diz çöktü ve intikam duygusuyla dua etti.

Corien onunla konuşmayacak mıydı? Dehşet verici görülerle, sesinin yumuşak dokunuşlarıyla Rielle ile alay edecek sonra da onu öylece terk mi edecekti? Pekâlâ... Öyleyse Rielle de dua edecekti. Hem de şimdiye dek hiç kimsenin etmediği şekilde dua edecekti!

Ama ne yazık ki bu duaları asla doğal yollardan hissedemiyordu. Çünkü dualar onun sıkıcı ve imkânsız olduğunu düşündüğü bir zihin sakinliği gerektiriyordu. Yıllar içinde Rielle bunu öğrenmek için kendini zorlamıştı. İlk başlarda babasının korkusuyla, sonra Tal'e duyduğu sevgi için ve en sonunda da dua etmenin odaklanmasına yardımcı olduğunu *kabullendiği* için. Dua etmek, gücünü kontrol altında tutmaya ve zihnini berraklaştırmaya yarıyordu.

Ama Rielle'nin zihni o gece hiç de berrak değildi. Corien ona bir çapa atmıştı. Kendini Rielle'nin düşüncelerine demirlemişti. Şimdi de bunun dalgaları büyüyor, büyüyor ve Rielle'nin dualarını ağıtlara dönüştürüyordu.

O gece Rielle vahşi duyguların esiri olmuş bir halde Audric'in yanına gitti. Audric'i dördüncü kata, kuzey balo salonuna bakan küçük oturma odasına çıkarttı. Orada genç adamın kulağına arzularını fısıldadı. Audric onun sırtını nazikçe kadife perdelere yasladığında kendinden geçti. Rielle dudakları acıyana dek Audric'i öptü. Pantolonunu çekiştirdi.

"Duyacaklar, sevgilim," diye mırıldandı Audric. Öpücükleri, Rielle'nin boynundan aşağıya kayıyordu.

Rielle parmaklarını Audric'in buklelerine geçirdi ve onu kendine çekti. Audric biraz daha acele etmezse, Rielle adeta paramparça olacaktı. "Bırak duysunlar," dedi Rielle. Güçlkle nefes alıyordu. En çok da Corien'in duymasını istiyordu. "Bırak herkes seni ne kadar sevdiğimi duysun."

Ertesi akşam, sancılı ve bitkin bir halde tapınağa hiç uygun olmayan bir şekilde kendi kendine gülümsüyordu. Rielle, Kaplıcalar'ın ılık sularına girmesi için Başyargıç'ın ona yardımcı olmasına izin verdi. Birlikte, Aziz Nerida'ya dua ettiler.

Yukarıda, dua edenler Kaplıcalar'ın açık üç balkonunda yürüyorlardı. Mor çiçeklerle bezenmiş, ince uzun taş sütunlar yan yana dizilmişti. Dua havuzlarına, çeşmelerden yumuşak sular akıyor, kırışlerde kuş sesleri yankılanıyordu.

Rielle rahattı. Zihni günlerdir olmadığı kadar sakindi.

Denizler ve nehirler! Ellerini sakın sularda gezdirerek dua ediyordu. Yağmur ve kar! Susuzluğumuzu söndür, içimizdeki kötülükleri temizle. Tarlalarımızın ürünlerini büyüt, düşmanlarımızı çığlıklara boğmamıza yardım et!

Duayı henüz bitirmişti ki, Corien geldi.

Kelimeleri bir kav gibi alev aldı. *Bugün kendini nasıl hissediyorsun, sevgilim? Yorgun mu? Sancılı mı?*

Rielle gözlerini açtı. Gece olmuştu. Tapınak boştu. Açık tavandan sakın ve sessizce kar yağıyor, suyun yüzeyini bir toz bulutu gibi kaplıyordu.

Rielle ürperdi. İnce dua elbisesi üstüne yapışmış, buz tutmuştu.

“Benimle doğru düzgün konuşacak mısın?” diye bağırdı. “Yoksa oyunlar oynayıp, bana kâbuslar göndermeye devam mı edeceksin?”

Rielle'nin hemen arkasından bir su sesi geldi. O tarafa dönünce Corien'in üzerinde her zamanki siyah cüppesi ile suyun içinden kendine yaklaştığını gördü.

“Bu, benim için bir oyun değil,” dedi Corien. Sesi alçak ve inceydi. Gerçekte yapabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde kızın yanına gelmişti. Rielle'nin başı dönü, ayağı bir buz parçasına takılınca dengesini kaybetti. Corien onu bileğinden yakaladı ve kendine çekti.

“Beni hemen bırak,” diye emretti Rielle.

Corien söyleneni yapmıştı. Nefesi buz gibi havada dumanlar çıkartıyordu. Başını eğdi. “Bağışla beni. *Güneş Kraliçesi*.”

Rielle ansızın kendini gözyaşlarını bastırmaya çalışırken bulmuştu. “Seni anlamıyorum. Beni korkutuyorsun ve senden nefret ediyorum.”

“Etmiyorsun,” diye atıldı Corien. “Ama nefret etmeyi istiyorsun.”

“Neden bana işkence yapıyorsun? O gün seni yaktığım için mi?”

Corien güldü. “İstersen beni bin kez yakabilirsin. Ben yine de seni kendime istemeye devam ederim.”

Rielle soğuktan ve Corien’in sesindeki korkutucu güzellikten ürperdi. “Beni neden istiyorsun? Senin adına Geçit’i yıkabileceğim için mi? Benim gücümle, benim ırkımı yok edebileceğin için mi?”

Corien, Rielle’nin yüzüne yaklaştı ve durdu. “Sana dokunabilir miyim, Rielle?”

Rielle sabırsız, küçük bir çığlıkla Corien’in yüzünü kavradı. “İşte. Ben sana dokundum. Şimdi bana cevap ver!”

Corien’in solgun gözleri ansızın gözüne yorgun ve yaşlı görünmüştü. Rielle’nin dokunuşuna karşılık verdi ve avucuna bir öpücük kondurdu.

Kızın bileğine, “Gel ve beni bul, sevgili çocuk,” diye fısıldadı. “Ben de sana bilmek istediğin her şeyi ve daha fazlasını anlatayim.”

Ve gitti. Su yeniden ısınmıştı. Akşamın neşeli mor ışığı geri geldi. Tapınak koridorları dualarla uğuldadı.

Hemen yakınında dua eden biri, “Leydim,” dedi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “İyi misiniz? Ağlıyorsunuz.”

“Bazen gücüm beni gözyaşlarına boğuyor,” diye cevap verdi Rielle, kalın bir sesle. Suyun altındaki elleri titriyordu. “Çünkü bu güç bana Tanrı’nın ve empirium’un bir armağanı ve bana tarifi mümkün olmayan bir mutluluk katıyor.”

O gece ayakları Rielle’yi istemsizce Audric’in odasına götürdü. Ama Audric’i görünce onu uyandırmaya kıyamadı.

Genç adam huzur içinde uyuyordu. Yatağa yayılmış, yüzünün ifadesi yumuşamıştı, kıvrık saçları dağınıktı. Karnının üstünde açık duran bir kitap vardı; *Kutsal Azizlerimizin Büyük ve Korkunç Mirasları*. Üç kitap da komodinin üstünde duruyordu. Onların yanında da kâğıtlar, kalemler, önemli sayfaları işaretlemek için küçük kâğıt parçaları... Rielle için okuyor, ona notlar alıyordu.

Rielle, gözleri yanarak, boğazı acıyarak onun yanına gitti ve alnından öptü. Audric yavaşça kımıldandı ama uyumaya devam etti.

Gergin ve acılar içinde olan Rielle oradan uzaklaştı. Audric’i bu kadar çok sevmemeyi dilerdi. Aksi halde onu uyandırmakta tereddüt etmezdi.

Böylece Ludivine’nin yanına gidip şaşkın korumalarına dışarıda beklemelerini söyledi. Korumalar, Rielle’nin gece gezintilerine alışmış, dillerini tutmayı öğrenmişlerdi. Fakat Rielle, aşırı heyecanlı ve çılgınca davrandığının farkındaydı. Evyline bunu sezmiş olmalıydı.

“Leydim,” diye başladı Evyline, Rielle Ludivine’nin kapısını çalarken. “Eğer size yardım edebileceğim bir şey varsa, lütfen söyleyin.”

Lu, içeriye geliyorum.

“Lütfen, şimdi değil, sevgili Evyline,” dedi Rielle gergin bir şekilde ve aceleyle içeriye girdi.

Ludivine yatağının içinde oturuyordu. Saçları, altın bir bulut halinde göğsüne dökülmüştü. Geceliğinin bol kolundan ateşbıçağı yarasının bıraktığı korkunç mavi iz ortaya çıkmıştı. Yara maviydi ve büyüyordu. Yavaşça ancak acımasızca ilerleyerek boynuna ulaşmış, yan tarafındaki kıvrıma tırmanmaya başlamıştı.

“Sorun ne?” Ludivine ayağa kalkmaya çalıştı. Duyduğu endişe, dalgalar halinde Rielle’nin zihnine çarpıyordu.

“Orada kal,” diye söylendi Rielle.” Lütfen. Ayrıca bilmiyor musun? Görmedin mi?”

“Akşam duaların sırasında seni rahat bırakıyorum, tıpkı senin istediğin gibi.”

“Benimle konuşmaya devam ediyor,” dedi Rielle, volta atmaya başlayarak. “Bana bir şey söylemeye çalışıyor. Bunu hissedebiliyorum, ama ne olduğunu bilmiyorum. Bu gece elimi öptü ve ben, beni daha fazla öpmesini istedim. Beni dualarım sırasında ziyaret ediyor. Belki de bu sırada beni yalnız bıraktığınızı biliyordur. Belki de benim dua etmemden hoşlanmıyordur ve benim dikkatimi dağıtmak istiyordur.”

Durdu. Yumruklarını sıkıp bırakıyordu. “Audric’in yanına gittim ama uyuyordu. Onu uyandırmaya kıyamadım. Ona ne diyecektim ki? Corien’in bana dokunduğunu mu? Bedenimin onun için yanıp tutuştuğunu mu? ‘Benimle seviş, Audric. Sana dokunan elin, Corien’in dudaklarının mührünü taşıdığını düşünmemeye çalış!’”

“Rielle, lütfen buraya gel. Titriyorsun.” Ludivine yumuşak bir sesle konuşmuştu.

Rielle hemen itaat etti. Önce Ludivine’nin yatağına, sonra da kucağına kıvrıldı. Gözlerinde çılgınca biriken umutsuzluk gözyaşları vardı. Ludivine’nin yüzünü ellerinin arasına aldı, ciddi ve solgun yüzünün görünüşünü içine çekti.

“Henüz daha gençken, bir süreliğine sana âşık olmuştum,” diye fısıldadı. Parmakları, Ludivine’nin yanaklarında geziniyordu. “Seni bir arkadaştan, bir kız kardeşten farklı seviyordum. Bu duygu gelip geçti. Sanırım tıpkı diğer her şey gibi... Geldiği zaman, seni daha sık düşünür olmuştum. Seni hâlâ arada sırada düşünüyorum.” Ludivine’e yaslandı. Ellerini vücudunda gezdirdi. “Lütfen, Lu, deliriyormuş gibi hissediyorum. Başım dönüyor. Zar zor nefes alıyorum.”

“Rielle, beni dinle,” dedi Ludivine. Şefkati, Rielle’nin zihninde nazikçe serpiliyordu.

Ama o dinlemek istemiyordu. Birilerinin, içindeki bu çılgınlığı çekip almasını, Corien’in dokunuşlarını teninden silmesini istiyordu. İçindeki mutsuzluk duygusunu, umursamadan Ludivine’e gönderdi ve sonra onu öpmek için eğildi.

Ludivine bir an için ona izin verdi. Vücudu gevşedi ve Rielle’nin sert kollarında eridi. Ludivine’nin endişeleri, merak ve zevk patlamalarına dönüştü.

Sonra birdenbire geri çekildi, yanakları kıpkırmızıydı. “Rielle, beni dinle!”

Rielle derin bir iç geçirip Ludivine’e uzandı. “Lütfen, durma. Yoksa çıldıracağım.”

“*Rielle*,” Ludivine’nin sesi sertleşmişti. Kızın bileklerini kavrayıp kalbine bastırdı. “Seni seviyorum, tatlım. Ama bunun sana bir yardımı olmaz. Belki bir süreliğine olabilir ancak sonra yine kendini korku içinde, yıpranmış hissedersin. Ayrıca,” diye ekledi nazikçe, “Audrice anlatmak zorunda kalırsın ve bu konuşma hiç hoş olmaz, bence.”

“Audric umursamaz,” diye itiraz etti Rielle. “Aslında onunla bu konuyu konuşmuştuk, sana sormak için...”

“Biliyorum,” dedi Ludivine, hafifçe gülümseyerek. “Bunu sonra hep birlikte konuşabiliriz. Sizi bu şekilde sevmek benim

de hoşuma gider. Ama şimdi bunun sırası değil. Bunu sen de biliyorsun.”

Rielle bir süre inatla Ludivine’nin kucağında kaldı. Sonra vücudunu bir bitkinlik kapladı. Kenara çekildi, bir yastık alıp sarıldı ve Ludivine’e sırtını döndü. Gergin bir yay gibi kıvrıldı. Ludivine’nin parmakları, saçlarındaki düğümlerde dolaşıyordu. Gözlerini odanın karşı tarafında yanan ateşe dikti ve en sonunda vücudu gevşemeye başladı.

“Sanıyorum,” diye mırıldandı, uykuya dalmak üzereyken, “Kiryava’dan başlamalıyız. Marzana’nın güç elementini bulmalıyız.”

“Ah?” dedi Ludivine. Hâlâ Rielle’nin saçlarıyla oynuyordu. “Neden ilk önce Kiryava?”

Konuşamayacak kadar yorgun düşen Rielle, Corien’in son görüşündeki yüksek, yabancı dağları Ludivine’nin zihnine yolladı. Karlı geçitler, Kaplıcalar’ın suyunu kaplayan buzlar... Bu tuhaflığın içinde bulunması imkânsız olan yeşil açıklık... Aynı Aziz Marzana’nın uzun zaman önce tanrısal yaratığını, ateş kadar parlak kanatları olan o büyük kuşu bulduğu yer gibi...

ELIANA

“Nerida sevgilim, senin yüzünü görmeyeli çok uzun zaman oldu. Lütfen, ay dönmeden Astavar'a gel. Senin için bir hediyem var. Eğer bu hediye beğenirsen, belki de sonsuza dek yanımda kalmaya ikna olursun. Dip Dünya'ya dair kâbuslarım devam ediyor. Sadece senin yanımdayken beni rahat bırakıyorlar. Savrasara, Nerida. Lütfen bana, yuvana gel.”

—Kurnaz Aziz Tameryn'den, Işıltılı Aziz Nerida'ya yazılmış bir mektup, Büyük Quelbani Kütüphanesi Arşivi

Eliana, Tameryn mağarasında su yüzüne çıktı. Ciğerleri alev alev yansa da avuçlarındaki ateşle kıyaslanamazdı.

Güçlkle kıyıya yüzdü, adeta sürünerek sudan çıktı. Öksürürken kendini siyah çakıl taşlarının üzerine bıraktı. Kalbi, titreyen parmaklarının arasında atıyordu.

Harkan, onu sudan tamamen çıkartmaya çalıştı fakat tıslayarak geri kaçtı. “Ellerin yanıyor. El, Tanrım, güç elementlerin...”

Sersemleyen Eliana ellerine baktı. Güç elementlerinin şekilleri buhar tüten ellerini dağlamıştı.

“Panzehir sende mi?” diye sordu. Kelimeleri yuvarlıyor, söylediği zor anlaşılıyordu.

Harkan yorgun bir şekilde gülümseyerek kalçasındaki çantaya vurdu. “Başardık. Sen başardın, El. Ya Zahra?”

Eliana paltosunun cebinden küçük bakır kutuyu çıkarttı ve sanki kutu fazla basınçtan parçalanacakmış gibi nazikçe tuttu. Tek bildiği böyle bir şeyin mümkün olduğu idi. Eğer parçalanırsa ne olurdu? Zahra özgür mü kalacaktı? Yoksa parçalanan kutu ona zarar mı verirdi?

Sahilde oturdu ve titreyen parmaklarıyla kutunun bakır köşelerini kazmaya çalıştı. Ancak görebildiği bir açıklık, kaldırabileceği bir aralık bulamadı. Parmaklarının arasındaki kutunun ağırlığı yoktu. Metal ışıklardan yapılmış gibiydi. Çizmesinin topuğuyla kutunun üstüne bastı, biraz durakladıktan sonra hızla vurdu ve taşların üstünde ezmeye çalıştı.

“Lanet olsun!” dedi nefes nefese. Kutuyu kırmak için gösterdiği çaba, yaralı ellerinden kollarına, oradan da omuz başlarına acı dalgaları gönderiyordu. “Bu da ne böyle?”

“El.” Harkan önünde diz çökmüş, ellerini tutuyordu. “Unutma, biz bunu Navi için yaptık. Navi artık yaşayacak.”

“Ya Zahra?” Eliana gözlerini kırpıştırarak yaşların akmasını engelledi. “Ona ne olacak?”

“Onu da kurtaracaksın. Kutuyu açmanın bir yolunu bulacağız.” Harkan tereddüt etmişti. “Belki Simon bunun ne olduğunu bilebilir, belki bir fikri vardır.”

“Peki ya açamazsak?” Eliana Harkan’a bakamıyordu. Tek yapabildiği bitkinlik içinde yere bakmaktı. “Ya güç elementlerimi kullanmaya çalıştığımda birine zarar verirsem? Ya da Zahra’ya? Orada olanları gördün. Yaptıklarımı gördün. Yuva’da kaç kişiyi yaktım? Hiç sahip olmayı istemediğim ve kontrol edemediğim bu güç yüzünden kaç kişinin canını aldım?”

Harkan cevap vermedi, derin bir sessizliğe gömülmüştü.

O sırada, gölgelerin içinden yeni bir ses geldi.

“Annerkilak’taki tayflar sizi buraya kadar takip edip intikam almak için kaledeki herkesi öldürürse bu da senin suçun olacak!”

Eliana, Harkan'ın omzunun üstünden bakınca Simon'ın yaklaştığını gördü. Peşinden birkaç Astavar askeri geliyordu.

Dilini ısırды ve sessizce Simon'ın öfkeli mavi gözlerinin içine baktı.

“Merhaba, Simon,” dedi Harkan, doğru kelimeleri bulmakta güçlük çekiyordu. “Biz sadece...”

“Sizin tam olarak ne yaptığınızı biliyorum. Yaralı mısınız?”

“Sayılır. Ayrıca açım.” Eliana, Simon'ın görmesi için ellerini havaya kaldırdı ve ağlamamak için sertçe dilini ısırды. “Bir de bu küçük pislikler beni yaktı.”

“Şifacılar görünmesi gerek,” dedi Harkan. “Yoksa senin niyetin bizi burada tutarak cezalandırmak mı?”

Simon Harkan'ı duymazdan gelmişti. “Tayf nerede?”

“Zahra.” Eliana çenesini öyle çok sıktı ki dişleri acıdı. Kutuyu Simon'ın görebileceği şekilde kaldırdı. “Onun bir adı var.”

Simon, Eliana'nın elindeki kutuya bakakaldı. Kaşlarını çattı. “Şaka mı bu? Bu da nesi?”

Bunu duyan Eliana'nın tüm umutları yıkılmış, kalbi o kadar acıyla sıkışmıştı ki hiçbir şey olmamış gibi davranamadı. “Sen bilebilirsin diye umuyordum.”

Kısa bir sessizlik... Ve ardından Simon gözlerini kıstı. “Onun, bu şeyin *içinde* olduğunu mu söylüyorsun?” Bir cevap gelmeyince derin bir nefes aldı. “Yani şimdi, başımıza herhangi bir şey gelirse, bize yardım edecek bir tayf olmayacak. Harika bir haber! Umarım kendinizle gurur duyuyorsunuzdur.”

“Navi'yi iyileştirebilecek bir panzehir çalmayı başardığımız için mi?” dedi Harkan. “Aslında, evet. Bunun için ikimizle de gurur duyuyorum.”

Simon, Harkan'a korkunç bir bakış attı.

Eliana, Harkan'ın hiçbir şey söylememiş olmasını dilerdi. Onun haklıymış gibi utanmazca konuşmasından nefret ediyordu. Tameryn gölünün kıyısında titreyerek ve yanarak otururken yaptıkları şeyin nasıl bir düşüncesizlik olduğunu anlamaya başlamıştı. Sebep olduğu yangın, kolaylıkla her ikisini de yutabilir, Remy'nin kimsesiz kalmasına neden olabilirdi. Bütün bunlar bir yana ya çaldıkları panzehir işe yaramazsa? Ya Zahra'yı ışıldayan küçük kutunun içinden hiç kurtaramazlarsa?

Simon'ın bakışlarının ağırlığına dayanamayarak gözlerini kaçırdı.

Simon yanındaki muhafızlara, "Bu geçidi doldurup kapatacağız," dedi. "Ayrıca burada gece gündüz nöbet tutacak yirmi muhafıza ihtiyacımız olacak. Sudan bir şey çıkacak olursa vurun. Eğer çıkan şey insana benziyor ve sizden merhamet diliyorsa yine vurun. Gözlerine bakın. Simsiyah olacaktır. Gözlerini saklayamazlar."

Korkudan ödü patlamış gibi görünen bir muhafız boğazını temizledi. "Siyah gözler, efendim... İmparator'un generalleri gibi mi?"

"Meleklerin siyahı gibi!" Simon, Eliana'nın yanık ellerine baktı ve dudaklarını büktü. "Kendinden geçmeden önce benimle gel."

Simon'ın sesi ince ve tereddütsüzdü. Batmaya hazır bir iğne gibiydi.

Eliana onu takip etti. Keşke Simon ile tartışacak gücü olsaydı...

Şifacılar Eliana'nın bandajlarını değiştirirlerken Simon da ocağın başındaki alçak iskemleye oturmuştu.

Yuva'dan döneli uzun zaman olmuştu. Bu sırada şifacılar, Eliana'nın küçük yanıkları olduğunu açıklayıp tedaviye

başlamışlardı. Güç elementlerinin zincirlerinin bıraktığı kırmızı izlere keskin bir merhem sürmüş, sonra yaralarını temiz sargı bezleriyle kapatıp güç elementlerini bileklerine yeniden özenle bağlamışlardı.

Şifacılardan kısa boylu, şişman ve soluk yüzlü bir kadın, güç elementinin son çengelini takarken Eliana'ya baktı. Göz göze geldiklerinde ikisinin arasında sessiz bir anlaşma oldu.

Eliana kadının elini dikkatlice ellerinin arasına aldı. "Teşekkür ederim, Ilsi. Bana zarar vermeyecek."

Kadın az da olsa rahatladı ama yine de dışarıya çıkarken Simon'a baktı.

Simon ile yalnız kalan Eliana kendini koltuğa iyice bıraktı, sessizliğin uzamasına izin vermişti. Şifacıların getirdiği temiz tuniğin kat yerlerini düzeltti ve tırnaklarını inceledi.

Sonunda konuşan Simon oldu. "Gerçekten de sana zarar vereceğimi mi düşündü?"

"Öyle görünüyor," dedi Eliana umursamaz bir şekilde.

"Böyle bir şey söylemedi. Şimdi de akıl okumaya mı başladın?"

Eliana, Simon'a sert bir bakış fırlattı. "Bir kadının başka bir kadınla konuşması için akıl okuması gerekmez. Bizim özel bir dilimiz vardır. Özellikle de tehlike çok yakınımızdayken."

"Ben senin için bir tehlike değilim, Eliana."

"Bunu Ilsi'ye söyle."

"Eğer hâlâ burada olsaydı söylerdim."

"Onu hiç de çekici olmayan ters bakışlarınla korkuttun."

"Kaçmasaydın," dedi Simon gergin bir şekilde, "ters ters bakmam gerekmezdi."

Eliana dimdik doğruldu. "Başka bir seçeneğim yoktu. Navi hastaydı. Kimse ona yardım edemiyordu. Senden izin almaya kalksaydım, bana engel olurdun. İşte, şimdi buradayız. Ve Navi de yakında iyileşecek."

Simon elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Evet, ayrıca Zahra da kapana kısıldı ve artık işimize yaramıyor. İhtiyacımız olduğunda bize yardım edebilecek, sadık bir tayfı tercih ederdim. Tabii bunun senin için bir önemi varsa.”

“Hayır, yok! Ayrıca en kısa zamanda onu o kutudan çıkaracağım. Bu yüzden endişelenmene gerek yok. Yakında yeniden işine yarayabilecek.”

Simon amansızca Eliana'ya baktı. “Şu görevin sırasında bu kutunun ne olduğunu öğrenebildiğini sanmıyorum! Ben daha önce hiç böyle bir metal görmedim.”

Eliana sehpanın üstünde masumca duran küçük kutuya baktı. Öğlen güneşinde bakırımsı metal gökkuşağı gibi parlıyordu. Mor ve lacivert dalgalar sanki kutunun üzerinde derin izler varmış hissi yaratsa da dokununca kutunun pürüzsüz olduğu anlaşıyordu.

“Hayır, ama ne olduğu umurumda değil. İyileştikten sonra kutuyu kırıp açmak için bir çare bulacağım. Zahra özgür kalacak ve sen surat asmayı keseceksin.” Eliana sustu. “Ah, bekle. Bu senin için imkânsız bir şey, öyle değil mi?”

“İyileştikten sonra... Evet, sanırım bu şey her ne ise gücün onu paramparça edebilir. Tabi eğer o sözde gücünü ortaya çıkartmak için kendine işkence etmeyi bırakabilirsin. Ve evet...” Eliana onun sözünü kesmeden Simon atılmıştı, “bütün bu saçmalıklarla ne yapmaya çalıştığını gayet iyi anlıyorum. Yemek yemiyor, uyumuyorsun! Kendini hırpalıyorsun! Ama sen dâhil, herkes bana seni rahat bırakmamı söyledi. Ben de öyle yaptım. Ve işte buradayız.”

Eliana gergin bir halde ondan uzaklaştı. “Sen, bugüne dek karşılaştığım en cesaret kırıcı insansın. Bana sadık olduğunu söylüyorsun, beni destekleyeceğine söz veriyorsun ama yaptığım her şeyi eleştiriyorsun.”

“Seni nazikçe uyarmaya çalıştım ve sen benim tavsiyelerimi duymazdan geldin.”

Eliana güldü. “İlginç bir nezaket anlayışın var. Elinde olsa, bana ne zaman nereye gidebileceğimi ya da gidemeyeceğimi bile söylerdin. Her gün her saat bana emirler yağırdırıydın!”

“Evet, güzel özetledin.”

“Ve bunun nezaket olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Sen canın her istediğinde hayatını tehlikeye atarken ben arkama yaslanıp duvarları mı seyretmeliyim?”

“Küstahlığına hayranım! Sen benim bakıcım değilsin, Simon. Aslında senin nereye gideceğine, ne yapacağına karar vermesi gereken kişi benim. Ne de olsa *senin* inancına göre ben *senin* kraliçenim, sen bana bağlısın! İşte bu yüzden, ben yanlış hiçbir şey yapmadım. Eğer bana itaat etmek, benimle birlikte yürümek istemiyorsan, bekli de benim köklerimi benden saklamalıydın.”

Simon dudak bükerek karşılık verdi. “Kraliçe olmak sonuçlarına katlanmadan istediğin her şeyi yapabileceğin anlamına gelmiyor.”

“İstersem bir arkadaşımı kurtarmak için hayatımı riske atabileceğim anlamına gelir.”

“Yanılıyorsun.”

Eliana bıkkınlıkla nefes aldı. “Sen kimsin de buna karar verebiliyorsun?”

Simon dirseklerini dizlerine yaslayarak öne eğildi. Rahat oturuşu, bakışlarının ağırlığını maskeliyordu. “Eliana, neler olduğunu anlamıyor musun? İnsanlar ve melekler arasındaki bu savaş bin yıldır şiddetle devam ediyor. Eğer durduramazsak büyümeye devam edecek. Bir cehennem gibi var olan bütün dünyaları yok edecek.”

Eliana duygularını sesine yansıtmamaya kararlıydı. Öte yandan Simon’ın diğer dünyalardan sıradan bir şeymiş gibi bahsetmesi onu sarsmıştı. “Zahra bana bu kavramı anlatmıştı. Kaç dünya var?”

“Hiçbir fikrim yok. Bazıları, sonsuz sayıda olabileceğini varsayıyorlar.”

“Melekleri Dip Dünya’ya yollayarak,” dedi Eliana, “onları diğer dünyalara daha da yakınlaştırdık.”

“Tekrar ediyorum, varsayım. Sence?”

“Melekleri Dip Dünya’ya çekebilmek için bir yalan uydurduk ve diğer dünyalar fikri de orada ortaya çıktı. Zahra, İmparator’un bu dünyayı fethedip halkının intikamını aldığı zaman durmayacağını söyledi. İmparator cevaplar arıyormuş, tabi bu her ne demekse... Bunu yola çıktıktan sonra söylemişti. Yani eğer İmparatorun fethetmek için bitmek bilmeyen isteğiyle tehlikede olan başka dünyalar varsa, bu bizim suçumuz. Azizlerin, insanlığın suçu.”

“Hiç de değil!” diye bağırdı Simon. “Önemli olan, şu an olup bitenler ve daha kötü olmadan onu nasıl durdurabileceğimiz. Meleklerin katliamının yarattığı o devasa dalgayı durdurabilecek güce sahip olarak doğan tek insan annendi.”

Eliana itiraz etmek için ağzını açtı. “Benim *annem*...”

“Evet, biliyorum, senin annen seni evlat edinen Rozen Ferracora idi,” dedi Simon. Sesi yükseliyordu. “Ama seni doğuran, kanını taşıdığın annen Rielle Courverie! Kan Kraliçesi. Kralkatili. Yakında sen de atalarının sana bahsettiği gücü kabul edecek ve kucaklayacaksın. Yakında bu savaşı bitireceğiz. Uzun yıllardır buna tahammül etmek zorunda kalan milyonlarca masumun acılarını bitirebilir ve dünyayı yeniden düzene sokabiliriz. Bunu sana daha kaç farklı şekilde izah edebilirim, bilmiyorum. Kendini tehlikeye sokarak sadece kendi hayatını değil, dünyanın geleceğini de riske atıyorsun.”

Ayağa kalktı ve Eliana’dan uzaklaştı. Elini sinirle saçında gezdiriyordu. Uzun vücut hatlarının sarhoş edici bir çekiciliği vardı. Eliana gözlerini ondan alamıyordu.

Simon pencereye gitti ve camın diğer tarafındaki parlak öğlen güneşine bakarak konuşmaya devam etti. “Ölseydin, bize ne olurdu, Eliana? Navi yine hasta kalacaktı. Geri kalanımız ise zaten olduğumuzdan daha beter bir halde olurduk.”

Simon’ın sesi, Eliana’nın tanımlayamadığı büyük bir duygunun ağırlığı altında ezilerek boğuk çıkıyordu. Susup kalmıştı. Kendini daha rahat, daha yumuşak hissediyordu. Simon’ın yanına gitmek için ayağa kalktı. Sağında, birkaç santim uzağında durdu. Pencereden dışarıya, kadife mavi dağlara baktı.

Uzulca, “Sanırım bazı çocuklar kraliçe olmayı hayal eder,” dedi. “Ya da güçlü kahramanlar olmayı. Ben hiç böyle bir şey hayal etmedim.” Dikkatli bir şekilde yumruklarını sıkarken gözlerini yumdu. Güç elementlerinin olduğu yerde tuhaf bir avuntu hissi vardı. “Bunu ben istemedim. Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama hâlâ geçerli ve aklımdan çıkartamıyorum.”

Simon hemen karşılık vermişti. “Ben de sinirlerimi tüketmekten başka bir şey yapmayan bir kızı kurtarmak adına evimden koparılıp çok uzaktaki bir geleceğe savrulmak istememiştim!”

Eliana gülümsedi. “Ben yokken benim için endişelendiğini mi söylüyorsun? Zorlu, korkutucu Kurt, endişeli bir anne gibi odasını mı aşındırdı?”

Yine yoğun ve belirgin bir sessizlik oldu. Eliana elinden geldiğince gözlerini dağlardan ayırmazken bedenini boynuna doğru bir sıcaklık kaplıyordu. Sonra Simon’a döndü.

Simon hiç kıpırdamadan duruyor, sadece arkasında birleştirdiği ellerini kasıp gevşetiyordu.

Sonunda, “Endişelendim,” dedi. Sesi titremek üzereydi. “Fidelia seni Sığınak’tan kaçırdığından beri böyle hissetmemiştim. Ama bu kez daha kötüydü. O zaman, en azından seni nereye götürdükleri hakkında bir fikrim vardı

ve senin oradan çıkabileceğine güveniyordum. Oysa bu kez nereye gittiğini bilmiyordum. Kralların yardımıyla öğrenir öğrenmez ancak bir grup muhafız ve malzeme toplayacak kadar vaktim oldu.”

Eliana kalbinde bir suçluluk duygusu ve memnuniyet hissetti. “Peşimden mi gelecektin?”

“Elbette! Neyse ki gerek kalmadı.” Derin ve yavaş bir nefes aldı. “Neyse ki hayattasın ve sapasağlam döndün. Gittiğini öğrendikten sonra Remy’yi teselli etmek mümkün olmadı. Bunun için kendini suçladı.”

Remy. Çocuğun adı bir ok gibi Eliana’nın kalbine saplanmıştı.

“Sana böyle mi söyledi?” diye sordu. “Kendini suçladığını mı söyledi?”

“Söylemesine gerek yoktu.”

Eliana dağlara baktı. Gözleri yanmaya başlamıştı. “Aptalca davrandım.”

“Evet.”

“Ama anlamıyor musun, o gece ben olmasaydım, Navi Sığınak’tan dışarıya çıkmayacaktı. Benimle birlikte kaçırılmayacaktı. Ona...” Yutkundu, konuşabilmek için çabaladı. “Ona zarar vermeyeceklerdi. Navi’yi kurtarmaya çalışmak zorundaydım.” Yalvaran bakışlarla Simon’a döndü. “Aksi halde kendime asla tahammül edemezdim.”

“Seni anlıyorum, anlıyorum...” Eliana’ya döndü. Ona dokunmamasına karşın, ısrarcı bakışları birbirine değince Eliana Simon elleriyle yüzünü kavramışçasına yakın hissetti. “Ama bunu bir daha yapamazsın. Lütfen bir daha yapma. Gitme, kaçma. Dünyanın sana ihtiyacı var.” Tereddütle kızın koluna dokundu. Sonra durdu ve kararlılıkla konuşmaya devam etti. “Sana *ihtiyacım* var, Eliana. Sensiz, ben Celdaria’nın hayatta kalmış tek çocuğuyum. O gece evden ayrıldığımızdan

beri yalnızım. Artık sen yanımdayken öğrendiğim bu hayattan sonra o yalnızlığa yeniden katlanabilir miyim, bilmiyorum.”

Simon’ın sözleri, Eliana’nın aklını başından almış, şaşkınlıktan donup kalmasına neden olmuştu. Böyle bir Simon ile ne yapacağını bilemiyordu. Onun böyle yumuşayabileceğini hayal bile edemezdi.

Düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Sargılı elleriyle anlamsız birkaç jest yaptı. “Nasıl onun gibi olacağım, bilmiyorum. Sana bunu söylemiştim. Bu hâlâ değişmedi.”

“Yuva’ya güvenle girdin ve çıktın,” dedi Simon. “Kendini ve Harkan’ı gücünle korudun.”

“Ama o aşamaya gelene ek neler yaptım! Neredeyse hiç yemek yemedim, neredeyse hiç uyumadım. Böyle savaşamam. Ve sen de faydalı olabilmek için aç kalan, gücü kontrolsüzce ortaya çıkan bir kıza güvenerek askeri strateji kuramazsın.”

“Birlikte bunun üzerinde çalışacağız. Sana bunun için söz vermiştim ve sen bana güvendiğin sürece bu sözümü tutacağım.”

Eliana başını iki yana salladı. “Var olmayan birine inanıyorsun, Simon. Yıllardır beklediğin şey her ne ise, beyninde yarattığın kurtarıcı her kimse, o ben değilim.”

“Hayır,” diyerek onayladı Simon. “Aslında sen hayal ettiğimden çok daha iyisin.”

Eliana güldü ve Simon’a arkasını döndü. Çok yorgundu. Düşünmek bile acı veriyordu. Simon da onu sersemletiyordu. “Bana yağ çekiyorsun.”

Simon biraz daha yaklaştı. “Yağ çekecek birine benziyor muyum?”

“İstediyini elde etmek için ise, evet.”

“Peki, sence ben ne istiyorum?” diye mırıldandı Simon.

Sesinin tınısı, Eliana’yı kendine çekmişti. Eliana, Simon ile göz göze geldiğinde her şeyi daha net görmeye başladı.

Vücudunun iriliği, bakışlarındaki ışığı görünce yakıcı bir şekilde Simon'ın yakınlığının farkına varmıştı.

“Bunu düşünmeme gerek yok, diye cevap verdi yumuşak bir sesle. “Zaten biliyorum.”

Sonra kalbi hızla neredeyse boğazında atarken sargılı parmaklarıyla Simon'ın yanağına dokundu. Simon'ın tıraşsız yanaklarına kazınmış yaraları Eliana'yı büyülüyordu. Biri sol gözünü taçlandırıyor; bir diğeri sağ şakağını bölüyordu. Simon'a dokunmaya başlayınca kendini durduramadı. Parmağıyla, bulabildiği her yaranın üstünden geçti. Uzun zamandır aklına kazınmış olan yüzünün çizgilerini takip etti.

Simon gözlerini yumdu, kaşları çatılmıştı. Sol eliyle nazikçe Eliana'nın ellerini tuttu ve kızın başparmağı dudaklarına değdiğinde hafifçe ağzını açıp diliyle bastırdı.

“Eliana,” diye mırıldandı parmaklarının arasından.

Simon'ın boğuk sesi, Eliana'nın başını döndürüyor, sabırsızlanmasına neden oluyordu. “Evet?”

Simon gözlerini açtı. Onun sert yüzüne, hırpalanmış yanaklarına duyduğu derin duygular, adeta Eliana'nın ciğerlerindeki tüm havayı çekip almıştı. Hafifçe sallandı ve Simon'a yaslandı.

Simon'ın elleri hızla aşağıya inerek kızın kalçalarını kavramıştı. Parmaklarıyla nazikçe tuniğini kavradı. Gözlerinde soru işaretleri vardı.

Eliana bu sorulara ona biraz daha yaklaşıp karşılık verdi. Genç adam ondan çok daha uzundu. Kaslı, sıcak ve öldürücü derecede zarifti. Simon yanağını Eliana'nın çenesine sürtmek için başını eğdi, sonra boynuna doğru indi. Dudaklarını, köprücük kemiğinde gezdirdi. Diliyle boğazının çukurunu keşfediyordu.

Eliana gözlerini yummuş, başını arkaya doğru atmıştı. Ellerin acısını görmezden gelerek parmaklarını Simon'ın

saçlarında gezdirdi. Saçları beklediğinden daha yumuşaktı. Zevkle inledi.

Yüzü kızın boynuna gömülü olan Simon bir soru mırıldandı.

Sersemleyen Eliana cevap vermekte zorlanmıştı.

Simon alnını, Eliana'nın alnına dayadı. Elleri hâlâ kızın kalçalarında idi.

Derinden gelen bir sesle, "Durmamı ister misin?" diye sordu.

Eliana başını iki yana salladı. "Hayır. Devam etmeni istiyorum ama daha hızlı." Simon'ın yakınlığından, bu anın imkânsız gerçekliğinden sarhoş olmuştu. Simon onu öpüyordu. *Simon'ın* parmakları sırtında yumuşak daireler çiziyordu. Eliana'nın içinde hassas ve kırılgan bir şeyler koptu. Bu duygudan korksa da ona sırtını dönemezdi. "Sana ne kadar kızgın olduğumu unutana dek beni öpmeni istiyorum."

Simon gülümsedi fakat bakışları o kadar ciddi ve ağırbaşlıydı ki, Eliana utandı. Dudaklarını yeniden kızın boynuna indirdi. "Evet, kraliçem," diye mırıldandı, dudakları Eliana'nın tenindeyken. "Size nasıl zevk verecekse..."

Tam o sırada kapı o kadar sert ve zamansız bir şekilde çalındı ki, Eliana sıçradı.

Simon fısıltıyla küfrü bastı. "O kapının diğer tarafında duran her kimse onu öldürecek."

Eliana hafifçe güldü. Titriyor, kulakları uğulduyordu. Ellerini göğsüne koyarak kendini sakinleştirdi.

"Evet, ne var?" diye seslendi. Sesi neredeyse tiz çıkmıştı.

"Özür dilerim, leydim," dedi muhafızlarından biri olan Meli. "Ama Prenses Navana'nın şifacılarından bir mesaj getirdim. Sizi hemen prensesin odasına istiyorlar."

Eliana, Simon'a baktı. Onu nasıl bırakacağını bilmiyordu. Bedeni, onu daha çok yaşamak istiyordu. Öte yandan

birbirlerinden uzaklaşmalarıyla onu öpmesine izin verdiği için kendini bir aptal gibi hissetmeye başlamıştı. Simon'ın dudakları tenine değdiğinde Eliana yabancı, tehlikeli ve vahşi topraklara adım atmıştı.

Simon'ın yüzünden bir gülümseme gelip geçti. "Git."

Eliana bir an daha tereddüt ettikten sonra hızla koşarak odadan çıktı.

Dyrefal'in koridorlarında hızla ilerlerken zihni endişelerle doldu. Panzehr'in etkisini gösterebileceği kadar uzun zaman geçmemişti. Mesaj çok kısıydı ve hiçbir bilgi vermiyordu. Navi'nin iyi olduğunu ve uyandığını söyleyebilirlerdi. Eliana içeriye girip Navi'nin boş yatağının yanında durana dek ona üzücü haberi vermek için bekleyeceklerdi.

Sonunda Navi'nin odasına ulaştığında Eliana panik içindeydi. Kapıyı iterek açtı ve hızla içeriye daldı.

Antreden "Navi?" diye seslendi. Antre, tüylü mavi halılar, insanı neşelendiren yıldızlı gece manzarası resimleri ile doluydu. "İyi misin? O iyi mi?"

Odaya girince Navi'nin yatakta oturduğunu gördü. Yastıklardan oluşan bir dağa yaslanmış, ışıldayan bir hemşire tarafından kaşıkla besleniyordu.

Şifacılarından biri koşup Eliana'nın önünde kendini dizlerinin üstüne attı. Kızın ellerini öptükten sonra yüzü kıpkırmızı bir şekilde ayağa kalktı. Pencerenin önünde duran bir başka şifacı ise ellerini ensesinde birleştirmiş, gözleri yaşlı gülümsüyordu.

"Beni affedin, Leydi Eliana," dedi ilk şifacı beceriksizce. "Ama bize getirdiğiniz ilaç... Nereden ya da nasıl bulduğunuzu bilmiyorum ve umurumda da değil. Çok tuhaf, leydim. Şeffaf bir tüp, gümüş bir iğne, acayip bir mekanizma! Sanıyorum

melek ilacı, öyle değil mi? Ama hiçbir önemi yok. Leydim, işe yaradı. İşe yaradı!”

Yatağı işaret ediyordu. Oysa Eliana çoktan yatağın yanına gitmişti bile. Navi'nin kollarına atılmamak için kendini zor tutuyordu.

“Navi, sen...” Sesi çatladı. “Bu gerçekten...” Gülerек omuz silkti. Sevinçten kımıldayamıyordu. “Navi, ben...”

“Ben yeniden kendim oldum. Güçsüz, aç ve kendimim.” Navi yorgunlukla gülümsedi. Koyu renk tüyler, kabarık siyah saçlarının altında yüzünü tuhaf ve vahim bir şekilde çevreliyordu. Ama gözleri her zamanki gibi berrak ve keskindi. Solgun yüzüne biraz da olsa renk gelmişti. Yanında yaygara yapan hemşireyi nazikçe uzaklaştırdı.

“Eğer buraya hemen gelmezsen,” dedi Navi kollarını uzatarak, “seni Kaavalan Geçiti'ne sürgün ederim. Sen de fok ve penguin avlamak, ayı postlarından pelerin dikmek zorunda kalırsın. Dişlerin çürür ve tek tek dökülür!”

Eliana güldü. Temkinli bir şekilde Navi'nin yanına kıvrıldı, kollarını ona sardı. Arkadaşının ne kadar zayıfladığını fark edince boğazı sıkılıyormuş gibi hissetmişti. Navi'nin ismini defalarca tekrarlardı. Ve ardından, bir çocuğun fazla yüksek olduğu için devrilen oyuncak kulesi gibi, göğsünde taşıdığı gerilim yerle bir oldu. Ağlamaya başlamıştı, eklemleri yorgunluktan ağrıyordu. Ama Navi nazikçe örgüleriyle oynamaya başlayınca kadar gözyaşlarının farkına varmamıştı.

“Çok duygusalsın,” dedi Navi kibarca. “Ağlaması gereken kişi benim. Ah, sevgili Eliana. Canım benim, canım benim.”

Şifacılar ve hemşireler odadan çıkınca Navi biraz daha aşağıya kayıp gri, yumuşak yorganın kenarını açtı. Eliana battaniyelerin altına kıvrılıp Navi'ye sarıldı. Kızın kırpık saçlarını bir çocuk gibi okşadı. Alnını, yanaklarını, şakaklarını öptü.

“Seni özledim,” diye fısıldadı Eliana. Sonra tek kelime etmeden birbirlerine sarıldılar ve yarattıkları sıcacık kozayla tatlı bir uykuya teslim oldular.

Günlerce birlikte uyudular. Sadece yemek yemek ve konuşmak için uyanıyorlardı. Navi'nin odasının önündeki terasa çıkıp bacaklarını açtılar. Navi yorulmaya başlayınca ki, bu çok çabuk oluyordu, yatağa döndüler.

Eliana, Navi istediği kadar orada saklanmaktan memnundu. Kimse, Navi'nin odasında olduğu sürece onu rahatsız etmeye cesaret edemiyordu. Simon bile.

Sonunda, dördüncü günün akşamında Remy geldi.

Muhafızlar kimin geldiğini söylemeden, Eliana kapıya vuruluş biçiminden kimin geldiğini anlamıştı. Sert bir şekilde Navi'nin yatağından indi ve en yakındaki pencerenin önüne gitti. Vücudu, ayak parmaklarından omuzlarına kadar gerilmişti.

Navi, şefkatli bakışlarla onu izliyordu. “Seni affedecektir, Eliana.”

Eliana ne cevap vereceğini bilemedi. Remy odaya girince neşeyle Navi'nin yatağına koştu. Kolları kitaplarla doluydu. Eliana'nın kalbi göğüs kafesinden çıkacakmışçasına atmaya başlamıştı. Birdenbire, etten ve kemikten ne kadar ortada ve görünür olduğunu fark etti. Ne kadar dimdik dursa da kendini saklayabilmesi imkânsızdı.

Yine de Remy onu, elindeki kitap yığınına yere bırakıp ısıldayan yüzüyle Navi'yi kucaklayana dek fark etmemişti.

Sonra Eliana ile göz göze geldi ve çocuğun gözlerindeki kıvılcım, yüzündeki ışık, bacaklarındaki enerji sönüp gitti

Navi'nin yatağının iki yanından birbirlerine bakıyorlardı. Eliana, bir hırsız gibi perdelerin arasına gizlendiği için

pişmanlık duymuştu. Ne diyeceğini pek bilemeden ışığa doğru çıktı.

“Merhaba,” dedi. “Seni görmek çok güzel.”

Kelimeler ağzından dökülür dökülmez utandı. *Seni görmek çok güzel mi?* Remy uzaktan bir tanıdıkmiş gibi... Aralarındaki bu mesafe ve sessizlikle geçen günler yüzünden onunla nasıl konuşması gerektiğini bilememişti.

“Burada olduğunu bilmiyordum,” dedi Remy. Sesi derinden geliyordu. “Simon bana senin burada olduğunu söylemedi.”

Oysa Simon, Eliana'nın burada olduğunu biliyor olmalıydı. Bu birleşmeyi ayarladığı için Simon'a kızmalı mı yoksa teşekkür mü etmeliydi bilemedi.

“Şey,” dedi Eliana saçmalayarak. “İşte buradayım.” Biraz durdu ve sonra cesaretle ekledi, “Seni özledim, Remy.” Yine bir sessizlik... Derin bir nefes, sıkılan yumruklar. “Çok özür dilerim,” dedi kendini toplayarak.

Remy, Eliana'nın söylediklerini tartarak kaşlarını çatmıştı. Yüzüne, Rozen'in ölümü hakkındaki gerçekleri öğrenmeden önce var olmayan bir ciddiyet ve ağırbaşlılık çökmüştü. Sanki doğruları öğrendikten sonra aylarca, hatta yıllarca yaşlanmıştı. Gözlerinin altında belli belirsiz halkalar oluşmuş, ağzında sert bir çizgi belirmişti.

“Bize nereye gittiğini söylemedin,” dedi. Kelimeler ağzından teker teker döküldü. “Bunu hep yapıyorsun. Her zaman gidiyorsun ve bize nereye gittiğini söylemiyorsun.”

“Bir yeraltı pazarı var,” diye başladı Eliana. Başka ne diyebileceğini bilemiyordu. “Adına Yuva diyorlar. Vintervok'ta. Dağların altında. Orada...”

“Ne yaptığını, nereye gittiğini biliyorum. Harkan anlattı. Zahra'ya olanları da anlattı.”

Eliana'nın eli istemsizce Zahra'nın kutusunun bulunduğu tuniğinin cebine gitti.

Remy kollarını göğsünde birleştirdi. “Onu görebilir miyim?”

Eliana kutuyu cebinden çıkarttı, avcuna koydu.

Remy yaklaştı ve kutuyu inceledi. Eliana, onun güç elementlerini de incelediğini düşündü. Nefes almaya korkuyordu. Remy ona günlerdir hiç olmadığı kadar yakındı. Eliana'nın gözleri doldu. Remy'ye uzanmak, onu kollarının arasına almak, yüzünü çocuğun o yumuşak, siyah saçların arasına gömmek istedi.

“Orada olmak canını acıtıyor mudur?” diye sordu sakince. Kafasını kaldırıp parlak gözleriyle Eliana'ya bakmadan önce bir süre sessiz kalmıştı.

Eliana başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Umarım acıtmıyordur.”

Remy'nin dudakları titredi. Biraz tereddüt etti, olduğu yerde sallandı. Sanki aralarındaki bu korkunç mesafenin sona ermesi için Eliana'ya doğru adım atacaktı. Eliana nefesini tuttu.

Sonra uzaklaştı, arkasını döndü.

Omuzları gergin bir şekilde “Gitmeliyim,” dedi. Kitapları işaret etti. “Navi, bunlar senin için.”

Eliana ileri atıldı. “Remy, bekle, lütfen...”

Ama Remy ardına bakmadan hızla Navi'nin odasından çıkmıştı bile. Navi konuşana dek odaya bir sessizlik hâkim oldu. “Buraya gel, Eliana. Her an yığılıp kalacak gibi görünüyorsun.”

Eliana hareket ederse gözyaşlarına boğulacak, paramparça olacak ve tüm ışığı yitip gidecekti... Ama daha nefesini düzenleyip hareket etmeyi düşünmeden Navi'nin penceresinin önündeki dağların derinliklerinden bir gümbürtü geldi.

Üç kısa ve ani patlamayı büyük bir patlama takip etmişti. Bu sesler öyle güçlü tekrarlardı ki, Eliana patlamaları göğsünde hissetmeye başladı.

Bir boru mu çalıyordu?

Navi donakaldı, yüzü kaskatı kesilmişti.

“Bu ne?” Navi’den yanıt gelmeyince Eliana aceleyle terasa koştu ve gökyüzüne baktı. “Sanıyorum, kuzey batıdan geliyor.”

O sırada, sargılarının üstündeki güç elementleri alevlenerek canlanmıştı. Nefesi kesildi, bu duyguya henüz alışamamıştı ve sargıların altındaki teni hâlâ hassastı.

“Navi?” Eliana teras parmaklıklarından geri çekildi. Her patlamada ayağının altındaki taşlar sarsılıyordu. “Bu ne anlama geliyor? Bu ses de ne?”

Navi, Eliana’nın ellerini tuttu. Gözleri, Lord Arkelion’un haremindeki ilk gece, Eliana’ya saldıran adatrox’u kolyesiyle boğduğu zamanki gibi zalimce parlıyordu.

“Veersa’nın Borusu,” dedi Navi. Sesi tiz ve sertti. “Düşmanların, Kaavalan Geçiti’nde göründükleri anlamına geliyor. Bu, istila demek!”

— 18 —

RIELLE

“İşte, oldu. Ben artık bir kralım ve kendimi tenime hiç bu kadar yabancı hissetmemiştim. Taçlar, Ingrid gibi savaşçılar, Runa gibi etkileyici diplomatlar ya da her şeyi çok sinir bozucu şekilde iyi yapan harika adamlar içindir. Senin gibiler için, benim çılgın dostum. Taçlar bana göre değil. Ben ne bir bilgeyim ne de bir hükümdar. Yine de Ingrid en son saldırıları soruşturmak için Grenmark’a gitmişken burada duruyor, danışmanlarıma gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Karargâhlarımızdan biri olan Vahjata Kalesi’nde otuz bir askerimiz öldü. Sadece iki asker sağ kaldı. Bu, tuhaf bir şekilde tekrarlanmaya başladı. Ne zaman bir karargâhımıza saldırırsalar, geceleri görünmeden saldıran gölgelerin aynı hikâyelerini anlatmak üzere geride iki kişi sağ kalıyor. Askerleri karların içinde bükülmüş ve bembeyaz kemikleri ortaya çıkmış bir halde buluyoruz. Köylüler savunmasız ve dehşet içinde. Ve işte ben artık bu toprakların kralıyım. Audric... Korkuyorum. Bize doğru gelen bu şey de ne?”

—Kral Ilmaire Lysleva tarafından Prens Audric Courverie’ye yazılan bir mektup, 5 Aralık 998, İkinci Çağ

Kirvaya’ya giden yol boyunca Rielle her sabah gökyüzünde Atheria’nın silüetini aradı ancak bulutlardan başka bir şey göremedi.

Gündüz ıstıraplı ve terli bir at yolculuğundan sonra akşamları kamp yaptıkları yerde, kanatsız atları yakındaki otlakta yorgunlukla kişnerken Rielle, Audric ile paylaştığı ve üç düzine muhafızın koruduğu çadır emniyetli bir şekilde kurulana dek kendine hâkim oluyordu.

Ve çadırın içine girer girmez yavru köpeği kaybolmuş küçük bir çocuk gibi ağlamaya başlıyordu. Bunu Audric'e ilk kez itiraf ettiğinde, Audric onun alnını, yanaklarını, tuzlu dudaklarını öptü. At, ter ve yaz sıcaklığının ısıttığı taşların kokuları arasında Audric, sakinleşene kadar onu kollarında tuttu. Dudaklarını Rielle'nin saçlarına bastırıp ona güven verici sözler mırıldandı, saçlarındaki her bir düğümü parmaklarıyla taradı.

Bir gece, Audric gözyaşlarını dindirdikten sonra Rielle, kürkten yuvalarında onun yanına uzandı ve güven veren sıcaklığına sarıldı.

"Beni neden seviyorsun?" diye mırıldandı Rielle bir süre sonra.

Audric gülümsedi ve gözlerini yumdu. "Çünkü öpücüklerin dizlerimin bağını çözüyor. Çünkü omuzlarımı çok iyi ovuyorsun."

"Ben ciddiylim," dedi Rielle cevabı bilmeye ne kadar ihtiyacı olduğunu fark ederek.

Audric ona döndü. Yanağına dokundu, bir tutam saç kulağının arkasına attı.

"Çünkü biz birbirimiz için yaratılmışız," dedi Audric. "Güneş ve ay gibi. Gece ve gündüz gibi. Ben kıyıyım, sen de denizsin, sevgilim. Güçlü ve sürekli değişen, vahşi bir deniz. Benim, senin tutkuna ve senin de eve dönmek için istikrarlı bir şeye ihtiyacın var. Demir atacak sıcak ve güneşli bir yere."

Audric durdu. Dudaklarında utangaç bir gülümseme vardı. Yarı aralanmış gözleri kızarmıştı. "Anlaşılan ben yorulunca romantik bir adam oluyorum."

"Ben de seni bunun için seviyorum." Rielle, Audric'in gözkapaklarını öptü. Uykusuzluktan gözaltları gölgelenmiş, batı Kirvaya yaylalarının yakıcı rüzgârlarından kızarmıştı. Audric'in yorgun başını göğsüne yasladı ve kollarında uyuyakalana kadar tuttu.

Sonra Ludivine'nin birkaç adım ötedeki çadırına bir düşünce yolladı. *Evden ayrıldığımızdan beri onu görmeden geçirdiğim tek bir gece bile olmadı.*

Biliyorum, diye yanıtladı Ludivine, yorgunlukla. Yarasının genişlemesi yavaşlamıştı. Ancak varlığı, Ludivine'nin gücünü çökertmeye devam ediyordu.

Audric biliyor mu?

Hayır, dedi Ludivine biraz duraksadıktan sonra. *Ama merak ediyor. Ve senin için endişeleniyor.*

Rielle, Audric'i sarmaladığı kollarını biraz daha sıktı ve dudaklarını, genç adamın lülelerine bastırdı. Audric ne kadar sıcaksa, Corien'li rüyaları bir o kadar soğuktu. Buzdan yanmış, sivri karanlıklarla çevrili, kar ve buzlu rüyalar her gece giderek daha da netleşiyordu.

Bir dağ yolu... Beyaz uçurumların kenarında karanlık bir şato... Kürkler içinde uzun boylu, kapüşonlu bir figür... Kollarını açmış, Rielle'yi karşılıyor.

Aynı rüya yine gelmeye, uykunun ilk adımlarıyla zihnini kaplamaya başladı.

Rielle gözlerini sıkı sıkı kapattı ve rüyanın gelişini bekledi. Böylece ipuçları toplayabilecekti en azından kendine böyle söylüyordu. Her rüyada Corien'in onu çağırdığı karlı dağ daha da netleşiyordu. Corien ona yol göstermişti. Tek yapması gereken rüyalarının getirdiği bu bilgileri kucaklamaktı. Ne de olsa bunu isteyen Audric'ti. Güneş Kraliçesi olarak onun görevi araştırmaktı.

Dikkatli ol, Rielle, dedi Ludivine'nin belli belirsiz fısıltısı.

Oysa Rielle çoktan rüyasındaki karlarda adım atmaya başlamıştı bile. Kulakları, adının hayaletini taşıyan ısrarcı bir rüzgârın uğultusu ile çınlıyordu.

Üç haftalık zorlu bir yolculuktan sonra Kirvaya'nın şereflerine altınlarla süslenen ve ışıldayan başkenti Genzhar'a geldiler.

Bu, güneşin çocukları için giydirilmiş bir şehirdi. Dükkânların önü amber ve fildişi rengi ipeklerle süslenmişti. Işığın Evi'nin pırıldayan mührünü taşıyan pankartlar cilalanmış kulelere asılmıştı. Caddeler, beyaz çiçek yaprakları ve altın yaldız baskılı eşarplarla kaplıydı.

Geniş ana caddede, Rielle'nin bugüne dek Âme de la Terre'de görmediği kadar coşkulu bir kalabalık toplanmıştı. Sınavları sırasında bile böyle bir kalabalığa rastlamamıştı. Boğuk haykırışlar arasında kendi adını, Audric'in ve Aziz Katell'in adını güçlükle ayırt edebiliyordu... Tapınak çanlarının yaygarası, Kirvaya kemanlarının tiz tıngırtıları ve çocukların teneke trampetlerinin gürültülerinin arasında insanlar Celdaria, Kirvaya ve ortak dilde, *Güneş Kraliçesi* diye bağırıyordu.

Caddenin ucunda, üzeri alev işlemeli, süslü kızıl taştan alçak ve uzun binanın yanındaki demirden dar bir kapı, büyük taş bir avluya açılıyordu. Kirvaya kraliçesinin sarayı Zheminask buradaydı. Baingardé'dan birkaç kat büyük olan saray, düzinelerce zarif, beyaz kulelerle taçlanmış, kulelerin kubbeleri yeni basılmış sikkeler gibi parlatılmıştı.

Saray halkı, şık, işlemeli cüppeleri ile muhteşem ve etkileyici bir şekilde kapının önünde onları bekliyordu. Kendini onlarla kıyaslayan Rielle, yolculuk yüzünden dağılmış ve yıpranmış elbiseleri içinde kendini paspal hissetti. Yine de saraya yaklaşırken çenesini iyice havaya kaldırdı. Banyo yapma ve elbisesini değiştirme şansı bulduğunda, asıl bu insanlar onun karşısında kendilerini paspal hissedeceklerdi.

Onları karşılamak için üç kişi öne çıktı. Birincisi, beyaz ve altın rengi bir cüppe giymiş, uzun boylu ve esmer tenli bir adamdı. Rielle, bu adamın Işığın Evi'nin Yüce Büyücüsü olduğunu tahmin etti. İkinci adam, çekici ancak sade bir

giysi giymiş, açık kahverengi tenli, kahverengi gözlü bir muhafızdı. Muhafız, kenara çekilip üçüncü karşılayana ortaya çıkartmadan önce Celdaria kafilesini inceledi. Üçüncü kişi, on üç yaşından bile büyük olmayan bir kızdı. Soluk buğday tenli kızın, üzerine yakutlar serpilmiş altın rengi bir file ile tutturulmuş saçları kar gibi bembeyazdı.

Rielle, kızı hemen tanıdı. Bu, yeni seçilen kraliçe Obritsa Nevemskaya idi. Audric'e göre kızın seçilmesi büyük bir anormallikti. Kirvaya'da yüzyıllardır insan kraliçe olmamıştı. Normalde, Aziz Marzana onuruna ülkenin dört bir yanına inşa edilmiş tapınaklardan genç bir ateşyakan kız seçilirdi. Bu kutsal okullarda, günün birinde kraliçe olabilme potansiyeli olan kızları yetiştiriliyordu. Audric, Obritsa'nın Kirvaya Yüce Büyücü Konseyi tarafından stratejik bir hareket olarak seçildiğini düşünüyordu. Krallıktaki huzursuzlukları, sağda solda isyan eden küçük gruplar halindeki insan köleleri düşününce, bir insanı kraliçe yapmak en akıllıca davranıştı. Hele ki seçilen kraliçe, Aziz Marzana'ya esrarengiz bir şekilde benziyorsa...

Audric kızın önünde eğildi, onu ekibin geri kalanı takip etti.

Ama kraliçe onları yeniden ayağa kaldırdı.

"Lütfen, kalkın," dedi, aceleyle Rielle'ye doğru yürürken. Evyline ve Ivaine, kraliçenin geçişini engellemek için önünde durdular.

Obritsa'nın yüzündeki ifadeyi gören Rielle tebessümünü gizlemeyi güçlükle başardı. Bu kız çocuğu kraliçe, yolunun engellenmesine pek de alışık olmamalıydı.

"Bırakın geçsin," diye emretti Rielle. Evyline ve Ivaine söyleneni yaptı. Obritsa ona yüzünde geniş bir tebessüm ile yaklaştı ve Rielle'nin ellerini kendi elleri arasına aldı.

"Hayatım boyunca biriyle tanışacağım için hiç bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyorum," dedi kız nefes almadan.

Ayaklarının üstünde yaylanıyordu. Rielle'nin vücudundaki gerilimin birazı akıp gitmişti. Bu anormal kraliçe bir çocuk sayılırdı. Heyecanlı ve samimiydi. Rielle'nin her istediğini yapmak için biraz yönlendirilmesi gerektiği açıktı. Bu isteklere, Marzana'nın güç elementini vermek de dâhildi.

Rielle bir kez daha eğildi ve dudaklarını Obritsa'nın eline götürdü. Kız gülümsedi. Gözleri kocaman ve ıslı ıslıldı.

"Sizinle tanışmak bir onur, majesteleri," dedi Rielle ve süklüm püklüm bir halde tozlu eteklerine baktı. "Sizden hemen bir iyilik isteyeceğim için beni bağışlayın fakat bize odalarımızı göstermeleri mümkün mü acaba? İtiraf etmeliyim ki sizin güzelliğiniz karşısında kendimi küçük düşmüş ve özensiz hissediyorum."

"Ah, saçmalık!" Obritsa parıldayan elbisesini hor görerek işaret etti. "Bu süslü yaşlı kadın elbisesi, sizin güzelliğiniz karşısında sönük kalır, Leydi Rielle. Hadi gelin! Bu akşamki şölenden önce hepiniz dinlenmelisiniz. Zavallı, yorgun tatlı şeyler. Çok uzun bir yoldan geldiniz." Telaşlı bir anne gibi ya da aslında anneliğe özenen bir çocuk gibi dilini şaklattı. Rielle, kraliçenin büyücülerinin hoşnutsuz yüz ifadelerini görünce gülmemek için kendini zor tutmuştu. Bekledikleri asil karşılama töreni kesinlikle bu değildi.

Ama Obritsa, onları görmezden gelerek süzüldü. Rielle'nin elini sıkıca tutmaya devam ediyor, dedikodu yapmak için sabırsızlanan iki eski arkadaşarmış gibi saray mimarisinin özellikleri, Kraliçe Genoveve'in sağlığı ve mutluluğu, saray hizmetçilerinin Güneş Kraliçesi ile karşılaşacakları için ne kadar heyecanlı oldukları gibi farklı konudan konuya atlayarak gevezelik ediyordu. Tabii ki hepsi de sınavlar hakkındaki hikâyeleri ve Styrdalleen'i neredeyse yok edecek korkunç dev dalgayı duymuşlardı. Rielle *gerçekten de* o dalgayı elleriyle mi durdurmuştu? Şu anda Obritsa'nın tuttuğu elle mi?

Rielle omzunun üstünde Audrice baktı ve tek kaşını havaya kaldırdı. Audric gülümsedi, eğlendiği yüzünden belli oluyordu.

Ancak Ludivine o kadar eğlenmiyordu. *Ona dikkat et. Bir şeyler saklıyor.*

Ama Ludivine'nin düşüncesi belirsiz ve güçsüz geliyordu. Sanki kendi de yaptığı uyarıdan emin değildi.

Rielle bu uyarıyı çabucak aklından uzaklaştırdı. Haftalarca süren yolculuktan sonra böyle şımartılmak çok hoştu. Kraliçe Obritsa için gerekirse sonra da endişelenebilirdi. Ama önce banyo yapmanın keyfini çıkartacaktı.

O gece, sarayın en büyük salonunda yemek yediler. Yüksek ve kemerli kirişleri olan, duvarları halı kaplı, büyük, müsrifçe döşenmiş bir salondur ve binlerce mumla aydınlatılıyor olmalıydı.

Mumlar, tavanlara tutturulmuş demir şamdanlara ve duvarlara takılmış altın varaklı kollara asılmışlardı. Uzun, cilalı masaların her birine neşeli, gösterişli buketler yerleştirilmişti. Mobilya ve duvarların her karışı Aziz Marzana ve Aziz Katell'in renklerinin karışımı olan kırmızı, beyaz ve altın rengi ile dekore edilmişti. Salondaki parlaklığın etkisiyle Rielle'nin gözlerinin arasına bir ağrı saplandı, tutkuyla bir an önce yatağa ve Audric'in güvenli kucığına gitmeyi diledi.

Ama bir süre daha yatağa ulaşamayacaktı çünkü bütün salon onu izleyen ve bekleyen tüylü saray mensupları ve gözleri kocaman açılmış hizmetçilerle doluydu.

Başkentteki modanın, Aziz Marzana'nın tanrısal yaratığının onuruna ateşkuşu tarzında şekillendiği belli oluyordu. Tüyler mor, yakut ve parlak turuncu renkteydi. Ceketlerden ve fularlardan ışıldayan altınlar sallanıyordu. Saç örgüsü şekline getirilmiş tüyler ve altınlar havalandırmalardan sarkıyordu.

Ateşle kaplı odanın ortasında baş döndürücü ve çarpıcı bir şekilde göze batan bu süsler, Rielle'ye huzursuzlanarak son

sınavını ve Tal'i kapana kısıtıran alevleri nasıl zararsız tüylere dönüştürdüğünü hatırlatmıştı. O günden sona birçok kez böyle bir dönüştürme performansı gerçekleştirmeyi denemiş; kalemleri bıçaklara, çatalları çiçeklere dönüştürmeye çalışmıştı. Ancak tek yapabildiği şey hedef aldığı nesnelere alev aldirmek ya da onları tamir olamayacak kadar küçük parçalara ayırmak olmuştu.

Şimdi de Ludivine'nin ateşbıçağı yarası aklından çıkmıyordu. Derinlerdeki bu güç konusunda ustalaşma ihtiyacı, her geçen gün daha da artıyordu. Bu iki konu muhakkak birbirleri ile bağlantılıydı. Ateşi tüye dönüştürmek ve yaralı eti eski haline getirmek aynı olmalıydı.

Işığın Evi'nin Yüce Büyücüsü Akim Yeravet boğazını temizledi. Masanın birkaç adım ötesinde durdu. Yüz ifadesi hiç de istekli görünmüyordu.

"Leydi Rielle?" dedi hızlı bir şekilde. "İyi misiniz? Müzisyenlere, yeni bir dans müziğine başlamalarını söyleyeyim mi? Böylece siz bir bardak su içtikten sonra devam edebiliriz."

Rielle gözlerini kırptırdı, bulanıklaşan düşüncelerini netleştirdi. O, Audric, Ludivine, Yüce Büyücü Konseyi, Kraliçe Obritsa ve yanından hiç ayrılmayan koruması, odanın başında bir kürsüde, akşam yemeğinin kalıntılarıyla kirlenmiş bir masadaydı.

Audric masanın altından Rielle'nin elini buldu. Başparmağı ile kızın bileğinde daireler çizmeye başladı.

Audric şu an odanıza çekilebilmeyi çok isterdi, dedi Ludivine usulca. Ayrıca seninle gurur duyduğunu ve ne kadar yorgun olduğunu düşünüyor. Seni ne kadar çok sevdiğini, bu mum ışıklarının altında ne kadar güzel görüldüğünü de... Birkaç saat boyunca seninle seviştikten sonra Zheminask arşivine gidip kütüphanecilerden Marzana'nın günlüklerini görmek için izin istemeyi planlıyor. Ludivine bir an durduktan

sonra neşeyle devam etti. *Seni nasıl sevişeceğinin ayrıntılarını öğrenecek kadar düşüncelerine girmeyeceğim fakat genel olarak seni yeterince tatmin edeceğini düşünüyorum.*

Rielle biraz olsun gülümseyerek kendinde ayağa kalkabilecek gücü buldu.

Teşekkür ederim, Lu, dedi. Buna ihtiyacım vardı.

Biliyorum. Sonra biraz daha usulca konuştu, bu kez beraberinde şefkat duygusu da göndermişti: Lütfen benim için endişelenme. Yaranın verdiği acıya dayanabiliyorum.

Rielle ayağa kalktı, kraliçeye doğru başını eğdi ve sonra yüzünü salona döndü.

Bana zaman ver, Lu, dedi kendinden emin bir ses tonuyla. Yakında çektiğin acı benden korku ile kaçacak.

Sonra da konuşmaya başladı. “Kraliçe Obritsa. Yüce Büyücüler. Kirvaya halkı. Yüce gönüllülükle beni, prensimi ve Celdaria ailemi ağırladığınız için sizlere teşekkür ederim.” Bir an tereddüt etti ve sonra elini Audrice uzattı. Audric elini tuttu ve ayağa kalktı. Rielle konuşma yapmaktan nefret ederdi. Audric’ten sessizce kendisi için doğru kelimeleri bulmasını istemişti.

Tabii ki Audric hemen anladı.

“Cesaretimi kıran bir dönemden geçtiğimizi biliyoruz,” dedi Audric. Gür sesi odayı rahatlıkla dolduruyordu. “Karanlık fısıltılar ve kara söylentiler caddelerinizi karartıyor. Tıpkı Celdaria’da olduğu gibi. Ama bize ne getirirlerse getirsinler, gelecek günlerden korkmuyoruz. Güçlü ve enerji dolu yeni kraliçenizin önünde başarıyla geçecek çok uzun yıllar var.”

Sözlerin büyüüne kapılmış ve mest olmuş Kraliçe Obritsa, kendine çok büyük gelen sandalyesinde biraz daha dikleşti.

“Bir süre önce ulusumuz ve Borsvall krallığı arasında bir dostluk alevlendi,” diye devam etti Audric. “Bu dostluğu

yeniden inşa edebilmek için çok daha fazla çabalamak gerek, yine de bence büyük bir adım atıldı. Bu, batıdaki komşunuzun artık daha güçlü, daha istikrarlı olacağı, ihtiyaç anında yardımınıza daha rahat koşabileceği anlamına da gelmektedir. Celdaria'dan Borsvall'e, oradan Kirvaya'ya birleşik bir dostluk bölgesi oluşacak. Her türlü zorluğa birlikte göğüs gerebileceğiz. Ve elbette artık Güneş Kraliçemiz de yanımızda!"

Rielle'ye döndü. Yüzündeki hayranlık öyle arsızcaydı ki, Rielle bu kadar mutlu olmasaydı utanırdı. "Biliyorum, hepiniz onun ilk önce Celdaria'da, sonra Borsvall'in başkentindeki büyük başarılarını duydunuz. Üstelik bunlar, gücünün sadece bir başlangıcı. Gücü, her geçen gün daha da artıyor. Her geçen gün..." dedi sesi yumuşayarak, "Onu bir önceki günden daha çok seviyorum."

Salondan mırıltılar yükseldi. Merak ve beğeni dalgaları yayıldı. Audric'in sözleri, Rielle'nin yanaklarını kızartmıştı. Audric'in o anki görünüşünü sonsuza dek hatırlayacaktı. Mumların ışıklarının tabaklarında titreşmesi, Audric'in temiz, yeni tıraş olmuş sivri çenesi, Rielle'ye ait somut bir güç olarak onun yanında kararlı ve sağlam duruşu...

Audric salonda toplananlara döndü. "Biz korkmuyoruz. Geleceğe akıllıca bakıyoruz. Sizden bizlere katılmanızı istiyoruz. Kalbinizdeki umuda sahip çıkmanızı ve belirsizliğin bizi bölmesine izin vermektense onunla birlikte yüzleşmek için yanımıza gelmenizi istiyoruz."

Rielle, Audric'i hayranlıkla izliyordu. O konuştukça, sesi kızın göğsünün gururla kabarmasına neden oldu. Her gece Rielle'nin tenine tatlı sözler mırıldanırken çıkan sesi gibiydi. Bir o kadar da farklı, temkinli ve hünerliydi. Bir kralın sesiydi. Bir insanı böylesine sevebilmek mümkün müydü? Böyle bir sevginin ağırlığında insanın kalbi parçalanır mıydı? Ludivine sürekli olarak düşünceleriyle onu dürtmese ve kendini tutması için yalvarmasa, Audric'i paltosunun yakasından kavrayıp herkesin içinde öpecekti.

Ama bunun yerine Rielle Audrice arkasını döndü, ellerini tavana kaldırdı ve salonu aydınlatan tüm alevleri avucuna topladı.

Binlerce minik alev, Rielle'ye doğru uçuştı. Nefesleri hayranlıkla kesilen kalabalıktan çığlıklar yükseliyordu. Rielle ayağa kalktı, kollarını açtı. Her iki elinde de kafatası büyüklüğünde ateş topları vardı. Ateş toplarını bir süre elinde tuttu. Alevler titrek ve canlıydı. Gücünün rahatlığına kendisi bile hayran kalmıştı. Zihni kıvrak ve enerjikti. Tek bir damla ter bile dökmeden Celdaria'ya kadar koşabileceğini hissediyordu. Avuçlarını yere vurabilir ve dünyanın diğer tarafındaki dağları parçalayabilirdi.

Yavaşça nefes aldı ve bir dizi kapıyı dürterek açacakmış gibi avuçlarını ileriye itti.

Parmaklarından sessiz ve dönen ateşler çıktı. Önceki gibi alev değil, binlerce minik çekirdek şekлиндelerdi. Ateşten yıldızlar, göz kırpan amberler gibi. Rielle nefesini tuttu, bakışları bulanıklaştı. Uçsuz bucaksız karanlık şekillerden başka bir şey göremiyordu. Masalar, kalabalık, duvarlardaki halılar... Hepsi karanlıktı ve onları birbirine bağlayan ince, ışıltılı bir altındı.

Bu çıplak empirium'un güzelliğini sadece onun görebileceğini bilmek ne kadar muhteşem, ne kadar garip ve özel bir şeydi.

Memnuniyetle içini çekti ve sonra parmaklarını bir kez daha şaklattı.

Salonda, yerden tavana dev masaların arasında, asillerin tüylü başlarının üstünde duran ateş, ansızın havada dondu. Parıldayan her bir tanecik, Rielle'nin isteği ile havada asılı duruyordu.

Sevinç çığlıklarını, şaşkın alkışları duymakta güçlük çekiyordu. Sadece Ludivine'nin yardımıyla Kraliçe Obritsa'nın sesini duydu. Kız tam yanında duruyor, heyecandan ağlıyordu.

Hatta dehşete kapılmış muhafız onu geri çekmeden önce Rielle'ye sarıldı.

Rielle kıza ve diğerlerine, körlükleri, cahillikleri ve beceriksizlikleri yüzünden acımişti. Yarattığı şeyin güzelliğine baktı ve başkalarının onu nasıl gördüğünü hayal etmeye çalıştı. Belki de Rielle'yi olağanüstü bir yaratık gibi görüyor, onu anlaşılmaz ve muazzam buluyorlardı.

Belki de Tanrı'ya yakın bir şey gibi...

ELIANA

*"Veersa'nın borusu duyulduğunda,
Ayaklanın komşularım, ailem, dostlarım.
Kötülük dalgasına karşı ayaklanın;
Vatan toprağına sağlam basın."*

— "Leydi Veersa'nın Savaş Ağıtı", geleneksel Astavari savaş marşı

Navi'nin odasının kapıları çarpılarak açıldı. Veersa'nın Borusunun uzun ve kalın iniltisi öylesine sağır ediciydi ki, Eliana uğultuyu dişlerinde hissediyordu. Elini Arabeth'e attı.

"Ne yapacağız?" diye sordu. "Kaavalan Geçidi ne kadar uzakta?" O sırada dört kraliyet muhafızı odaya dalmış Navi'nin ayağa kalkmasına yardımcı oluyorlardı.

"Endişelenme," dedi Navi, Eliana'ya. Tutuk bir şekilde hareket ediyordu. "Geçidin ağzı yüz altmış kilometre uzakta. Karşı saldırı hazırlamak için zamanımız var."

Navi muhafızlarından birine yaslanarak pantolonunu, çizmelerini, tuniğini, kazağını ve uzun paltosunu üstüne geçirdi. Fularını düzeltti, komodininin çekmecesinden iki bıçak aldı ve kemerindeki kılıflarına geçirdi.

Tüm olup bitenlere karşın Eliana biraz olsun gülümseyebilmişti. "Şu halini gören kimse daha birkaç

gün önce burada yarı ölü yattığına, yavaşça bir canavara dönüştüğüne inanmaz.”

Navi alaycı bir bakış attı. “Muhafızlarımı kızdıracaksın, Eliana.” Sonra sözünü ettiği muhafızlardan biri olan sivri çeneli, geniş omuzlu ve çilli kadına baktı. “Ruusa, beni aşağıya taşımalsın.”

Ruusa hemen başını salladı. “Sizi dünyanın öbür ucuna taşıyım, Ekselansları.”

“Aşağıda ne var?” diye sordu Eliana.

“Babamın savaş odası,” dedi Navi. “Ağabeyim orada olacaktır. Leydi Ama da öyle. Neyle karşılaşacağımızı bilmiyorum. Gözcülerden gelen istihbaratlar orada sunulacak. Daha sonra...”

Navi'nin sesi kısıldı.

“Babanın askerleri onları durduracak,” dedi Eliana sessizliği bozarak ve sesinin kararlı çıkmasına çalışarak. “O askerler sayesinde Astavar yıllardır özgür bir ülke.”

“Ancak şimdi elimizde, onların kraliyetimizi ve halkımızı yok etmekten daha fazla istedikleri bir şey var,” dedi Navi ona göz ucuyla bakarak. “Güneş Kraliçesi.”

Eliana da aynı şeyi düşünmüştü. Vücudunu saran hastalıklı suçluluk duygusundan kurtulmak için çenesini havaya kaldırdı. “Onlarla karşılaşmak ve teslim olmak için ben önden gideceğim. Bu, onları bir süre oyalayacaktır. Böylece sizin kaçmak için bir fırsatınız olur.”

“Saçmalama,” dedi Navi kesin bir tavırla. “Senin onlarla yapabileceğin hiçbir şey, Astavar'ın özgürlüğe ulaşmasını sağlamayacaktır. Ayrıca öyle olsa bile kendini bu şekilde tehlikeye atmana izin veremem.”

“Bana izin vermeyeceksin.” Eliana, odasından muhafızları ile birlikte çıkan Navi'yi takip etti. Avcundaki güç elementleri vızıldamaya başlamıştı. Onları kopartıp pencereden dışarıya

fırlatmak üzereydi. “Kimse bana herhangi bir şey için izin vermeyecek. Ya ben kendim teslim olmak istersem? Bu size hiçbir anlam ifade etmiyor mu?”

“Hayır, etmiyor.” Navi oturma odasının eşiğinde durdu, Eliana’ya kararlı ve sabırlı bir şekilde gözlerini dikti. “Senin de bunu çok iyi bildiğini düşünüyorum. Böyle şeyleri duymayı sevmediğini biliyorum fakat...”

Dışarıdan bir top sesi geldi. Navi’nin odasının kapısını, Tameryn’nin heykelini ve yanındaki masada duran siyah leoparı sarsacak kadar yakında bir yerde patlamıştı.

İlk patlamanın hemen ardından ikinci ve sonra da üçüncü patlama oldu. Patlamalar her seferinde daha da yaklaşıyordu. Veersa’nın Borusu ise annesini çağırmak için havlayan köpek yavrusu gibi ötmeye devam ediyordu. Navi’nin odasının açık penceresinden çığlıklar, bağrışmalar ve uzaktan yankılanan silah sesleri geliyordu.

“Bu çok yakından geldi,” diye mırıldandı Eliana. “Sanki kapının tam önündelermiş gibi.”

Navi odasına baktı. Yüz ifadesi birdenbire korkuyla gerilmişti. “Anlamıyorum. Geçit, buradan yüz altmış kilometre uzakta. Hiç göze çarpmadan bu kadar yakına nasıl gelmiş olabilirler?”

Cevap Eliana’yı bir yumruk gibi çarpmıştı.

İmparatorluk ordusunun, Astavari gözcülerini bütünüyle atlatmasının tek yolu, birilerinin onların gelişini gizlemesi olabilirdi. Bunu yapabilecek güçteki tek yaratık da İmparator’un kendisiydi. Peki, ama böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Bu kadar uzaktan, böyle büyük bir zihinsel kontrol için gereken gücü hayal eden Eliana’nın başı döndü.

“Leydim,” diye ısrar etti Ruusa. “Hemen aşağıya inmeliyiz. Babanız tünele gitmenizi isteyecektir...”

“Halkım, İmparator’un silahlarıyla yalnız başına yüzleşirken, yer altında saklanmaktansa,” diye bağırdı Navi,

“en kısa zamanda yeniden Fidelia’nın laboratuvarlarına geri dönmeyi tercih ederim. Şimdi, savaş odasına gidiyoruz! Hemen!”

“Seninle orada buluşuruz,” dedi Eliana çabucak Navi’nin ellerini tutarak. “Remy’yi bulmalıyım.”

Navi başını salladı. “Tabii ki. Üçüncü katta, kuzey kanadında, üstünde Aziz Tameryn’nin dua ederken resmedildiği bir duvar halısı var. Onun arkasında da dar bir kapı. Geçidi takip et, bir yol ayrımına geleceksin. Sağdaki ikinci koridora gir. Bu koridor seni muhafızların önünde beklediği bir kapıya götürecektir. Orası, babamın savaş odası. Muhafızlar hiç soru sormadan seni içeriye alır.”

Sonra Navi, Eliana’nın ellerini sıktı, yanağına bir öpücük kondurdu. “*Savrasara*, Eliana.”

“Bu ne demek?”

“Eski bir Astavar sözü, Aziz Tameryn’nin yazılarından öğrendiğimiz bir kelime. Kabaca çevirirsek; *benim kalbimi taşıyorsun*, anlamına geliyor. Bir sevgi ve uyarı ifadesi. Birinin sana kalbini teslim etmesi, büyük bir sorumluluktur.”

Eliana’nın ensesi karıncalandı. Korkunç bir şey olacaktı. Bunu hissedebiliyordu. Hava bozulacak ya da dünyanın açısı değişecek gibiydi. Navi’nin çatık kaşlarından, onun da bir şeyler hissettiğini anlayabiliyordu.

“Bana böyle bir şey söylemek için tuhaf bir an,” dedi Eliana alçak sesle.

Navi gülümsemesi sönük kalmıştı. “Böyle bir şeyi her an söyleyebilirsin.”

Ve çok daha büyük bir patlama gerçekleşti. Navi’nin odasına güneşi taşıyan cam tavanla tuzla buz olmuştu.

Ruuna’nın sesi, ikisinin tartışmasına son verdi. “Leydim, ısrar ediyorum.”

“Git,” diye fısıldadı Navi, Eliana’nın elini bırakarak. “Acele et!”

Eliana döndü ve merkez kütüphaneye doğru koşmaya başladı. Onu gördükten sonra Remy'nin sakinleşmek için oraya gitmiş olabileceğini düşünüyordu. Dışarıdaki yeni bir patlama, tavandaki karanlık kirişlerden aşağıya tozlar döktü, kaidelerin üstündeki vazoları ve duvarlara asılı tabloları salladı. Koridorlarda kargaşa vardı. Hizmetçiler ve kale çalışanları telaşla sığınacak bir yer arıyordu. Muhafızlar görev yerlerine koşuyorlardı. Koridorda yaklaşan savaşın ve buna kesinlikle hazır olmayan insanların sesi yankılanıyordu.

Tam o sırada, odasının önündeki koridorda Harkan'a rastladı. İç çekerek ağlayan ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir hizmetçi hiç düşünmeden çarpıp onları birbirlerinin kucağına düşürdükten hemen sonra bir patlama daha olmuştu.

Harkan, Eliana'yı bir an için bırakmadı. Sonra ona bakmak için geri çekildi. Yüzündeki rahatlama ifadesi öyle belirgindi ki, Eliana onu yine eskisi gibi sevebilmeyi diledi. Patlamanın ve çarpışmanın gücüyle aklı başına gelmişti.

"Remy nerede?" diye sordu Harkan, çevresine bakınarak.

"Bilmiyorum. Navi'nin odasına gelmişti, çok az konuştu ve sonra gitti. Onu bulmaya çalışıyorum. Sonra da benimle birlikte savaş odasına götüreceğim. Navi orada, krallar da."

Eliana sustu. Harkan'ın yüzünde bir gariplik vardı. Simon'ın bir aksesuar gibi her gün takındığı o serinkanlı ifadeye özeniyor gibiydi.

Kızın içini yine bir dehşet duygusu kaplamıştı. İnsafsız ve korkunç bir şey yaklaşıyordu. "Ne var? Harkan, ne oldu?"

Yanlarındaki kırık camdan giren soğuk öğlen ışığında, Harkan'ın gözleri büyüdü ve parladı. Bir şeyler mırıldandı. "Beni affet, El. Ama onu arayacak zamanımız yok. Beni bağışla."

Eliana daha itiraz edemeden ya da kımıldayamadan, Harkan onu yakaladı ve sıkıca tuttu. Eliana tekmeler savurup kurtulmaya çalışırken, Harkan bir duvara savruldu. Ama

kendini çabuk topladı ve hızla eliyle Eliana'nın burnu ve ağzını kapattı. Avcunun içinde ıslak ve kötü kokulu bir bez parçası vardı. Eliana, karanlığın içine düşmeden önceki son bilinçli ve öfkeli saniyelerde neler olup bittiğini anlamıştı.

Harkan ona ilaç vermişti. Tıpkı haftalar önce Fidelia'nın Sığınak'ta yaptığı gibi.

Ona bağırdı ancak sesi bez parçasının ve Harkan'ın avcunun içinde kayboldu.

Harkan'ın "Seni kaybedemem, bu sefer olmaz," dediğini duymuştu. Harkan'ın sesi, gözyaşlarının içinde boğuluyordu, sesi ona ait değil gibiydi. "Çok üzgünüm, El."

Sonra Harkan'ın sesi kaybolup gitti, aynı Eliana gibi...

- 20 -

SIMON

"Tanrısai ilimlerde ve kutsal sanatta, özellikle azizlerle ilgili olanlarda, kurt imgesine sıklıkla rastlanır. Tanrısai bir yaratık olmamasına karşın bu hayvan önemlidir. Aziz Tameryn'i bir kurt sürüsü yetiştirmiştir ve tanrısai yaratıklara genellikle kurtlar eşlik ederler. Bu hayvanın, empirium'dan etkilenen yaratıklara eğilimi vardır. Bir kurdun görülmesi, aynı zamanda belirsizlik anlamına da gelir. Bir uçurum... Bir haberci."

—Azizlerin Kitabı'ndan bir dipnot

Simon, kralların savaş odasına dalar dalmaz, Eliana'nın orada olmadığını anladı.

Eliana'nın varlığını böyle şiddetli bir şekilde algılayabilmek hem korkunç hem de harika bir şeydi. Simon bir melek değildi, ancak bir melez olarak damarlarında bir yerlerde melek kanı taşıyordu. Uykuda ve faydasız olan bu kan, diğer her şey gibi lanet olasıca Güneş Kraliçesi tarafından ortaya çıkarılmıştı. Simon bir melek değildi yine de Orlin'da, Eliana'yı tanıması için onu birkaç gün uzaktan takip etmesi yetmişti. Hem de daha onunla kızın evinde dövüşmeden, gözlerinin içine bakıp yüzünü net görmeden...Yürüyüş biçimini, yere bastıkça çıkan ayak sesini, kaşlarını çattığı zaman oluşan çizgileri artık biliyordu.

Babasının ağzını, ciddi alnını, koyu renk gözlerini almıştı. Annesinin ise vahşi çenesini ve mükemmel incelikteki bileklerini.

Eliana'yı ilk gördüğü andan beri onu kemiklerinin içinde, kas dokusunda, kanının gümbürtüsünde hissedebiliyordu. Küçük bir çocukken, kızın minik bebek vücudunu kollarında tutmuş ve ayaklarının altındaki dünya yerle bir olsa bile onu kaybetmemek için elinden geleni yapmıştı. Şimdi bir erkekti ve Eliana'nın yakınlığı çevresindeki havayı değiştiriyor, yay gibi sağlam olan duyularının tepetaklak ediyordu. Sanki içinde durmaksızın dönüp duran yıldızlar vardı.

Oysa savaş odasındaki hava donuk ve sıradandı. Simon, odayı gözleriyle taramadan önce Eliana'nın orada olmadığını biliyordu.

Genellikle olay çıkartan biri değildi fakat o an, kendini olay çıkartmaya tehlikeli derecede yakın hissetmişti.

"O nerede?" dedi çok sakın bir şekilde. O sırada odanın diğer tarafından gelen bir ağlama sesi ile Remy'yi fark etti.

Çocuk, Simon'a koştu ve önünde durdu. Yüzünü Simon'ın gömleğine gömdü, kollarını gövdesine sıkıca sardı ve "Navi, Eliana'nın beni bulmaya gittiğini söyledi ama Eliana gelmedi. Onu bulmaları için muhafızları yolladık," diye mırıldandı.

Simon bir elini Remy'nin başına, diğerini ise omzuna koydu. Aklına korkunç bir şey gelmişti. "Peki, Harkan nerede, sorabilir miyim?"

Navi odanın karşı tarafından Simon'ın gözlerinin içine baktı. "Onu da bulamadık." Sonra gözleri irileşerek donup kaldı. "Yoksa düşündüğün şey..."

"Ne düşüneceğimi kestiremiyorum ama ikisinin de nerede olduğunu bilmemekten hiç hoşlanmadım! Aslında burada durup gözlerimin içine bakmak yerine, neden onları bulmaları için daha fazla lanet muhafız göndermiyorsun?"

Odanın ortasındaki masaya kabaca yayılı haritanın üzerine eğilmiş Kral Tavik sert bir bakış atarak doğruldu. "Kâhin'in sağ kolu ol ya da olma, bir daha kızımın bu şekilde konuşursan muhafızlarıma seni kuleden atmalarını emrederim."

“Ben de yardım ederim,” dedi Navi kuru bir sesle.

Simon, kralın bakışlarını görmezden geldi. “Bana onu en son gördüğünde neler olduğunu anlat.”

“Remy'yi bulması gerektiğini söyledi,” diye cevap verdi Navi. “Sonra da kütüphane tarafına doğru gitti.”

“Lanet olsun, Navi.” Simon arkasını döndü. Bir elini saçlarının içinde dolaştırdı. “Onun gitmesine izin vermemeliydin.”

“Peki, tam olarak ne yapmalıydım? Kardeşinin peşinden gitmemesini mi emretmeliydim? Onu zincirleyip benimle gelmesi için mi zorlamalı mıydım?”

“Evet,” diye atıldı Simon. “Tam da böyle yapmalıydın.”

Navi sandalyesinden kalktı, geniş omuzlu muhafızına yaslandı. “Eliana'nın seçeceği yolları belirlemedeki bu ısrarcılığının onu senden uzaklaştırıyor olabileceği hiç aklına geldi mi?”

Simon “Ben ona oldukça sabırlı davrandım,” diyerek diklendi.

“Sabır tanımınız oldukça tuhaf, Yüzbaşı,” dedi Leydi Ama kibarca. Kralların önündeki haritayı inceliyordu. “Haftalardır zavallı kızın etrafında kara kara düşünerek ve söylenerek dolaşıyordunuz.” Tek kaşını kaldırarak baktı. “Kâhin size terbiye vermeyi unuttu mu yoksa?”

“Savaştaki bir dünyada terbiyeye yer yoktur,” dedi Simon. “Ve evet, Navi, eğer gerekiyorsa muhafızların onu zapt etmelilerdi. Eliana olmadan, direnebilme, İmparator'la savaşılabilmek ya da savaşın gidişatını dönüştürebilmek şansımız yok. O olmadan biz bir hiçiz.”

“Biz, onlarca yıldır Astavar'da kendi başımıza iyi işler başardık,” dedi Kral Eri. “İmparator'un ordularına direndik...”

“Onlar sizinle oyun oynuyorlardı,” diye kralın sözünü kesti Simon. “Tüm bunlar İmparator için sadece bir oyun.

Rielle'nin kızını bulana dek dünyayı yavaş yavaş fethetmek bir oyundu, zaman geçirmek için bir yöntemdi. Artık aradığını buldu ve bu iş bir oyun olmaktan çıktı. Bir ava dönüştü. Bir takıntıya. Bu istila sadece bir başlangıç! Eliana'yı bulana dek onu hiçbir şey durduramayacak. Bulduğu zaman da..."

Oda, bir dizi patlamayla sarsıldı. Remy, Simon'ın parmaklarını sıktı.

Kapı gürültüyle açıldı, içeriye Hob ve bir hizmetçi kız girdi. Genç kız, Eliana'dan ancak bir ya da iki yaş büyüktü. Ağzı ince bir çizgi halindeydi.

Hob terden ve tozdan parlayan esmer tenini ve alnını sildi. "Bana söylediklerini onlara da anlat, Perri."

Perri başını salladı. "Onları gördüm. Leydi Eliana'yı ve Harkan'ı. Leydi Eliana'nın odasının yanındaki koridorda konuşuyorlardı. Sonra..."

Perri göz ucuyla Hoba baktı. Kollarını gergin bir şekilde göğsünde birleştirmişti.

"Sorun yok," dedi Hob. "Devam et."

Perri omuzlarını dikleştirdi. "Sonra Harkan'ın Leydi Eliana'yı tuttuğunu ve yüzüne bir bez parçası bastırıldığını gördüm. Leydi Eliana mücadele etti ama sonra kendinden geçti. Yine de Harkan'ın yanında yürüyebilecek kadar uyanıktı sanırım. Ama hareketlerini Harkan yönetiyordu. Onun yardımı olmadan yürüyemezdi. Gözleri açıktı ancak pusluydu. Harkan da çok üzgün görünüyordu. Bir an, onun hasta olabileceğini düşündüm. Sonra aceleyle koridorda uzaklaştılar. Hemen birine söylemem gerektiğini düşündüm ve Hob'u buldum."

Sonra Perri kaşlarını çatı. "Beni bağışlayın, onların peşinden gitmedim. Ne yapmam gerektiğini bilemedim."

"Peşlerinden gitmemen iyi olmuş," dedi Navi nazikçe. Odayı bir sessizlik kaplamıştı. Navi'nin yüzü kaskatı kesilmişti. "Harkan sana da zarar verebilirdi."

“Onu öldüreceğim!” Simon’ın öfkesi öyle büyüktü ki, duyularını kaybediyor, hareket etmekten aciz bir adam haline geliyordu. Zihni vızıldıyor ve hırıldıyordu. Sahip olduğu her içgüdü, almış olduğu her ders, onu şiddetle patlamaya itiyordu. “Onları bulacağım ve onu oracıkta öldüreceğim.”

“Lütfen yapma,” dedi Remy. Sesi titriyordu. Simon’ın eline asıldı. “Onları bulacağız. Uzağa gitmiş olamazlar. Harkan korkmuş olmalı. O, Eliana’ya zarar vermez. Belki Eliana yine gitmek istemiştir ve Harkan da onu durdurmak zorunda kalmıştır.”

“Eliana seni bırakıp kaçmaya mı çalışmıştır? Bu imkânsız!”

Simon’ın ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Remy’nin elinden kurtuldu ve her iki elini çocuğun omzuna koyarak onunla göz göze gelmek için eğildi. Navi, onun Remy’yi almasına engel olurdu. Aynı şekilde Hob ve diğerleri de.

Başaramazlardı.

“Bana güveniyor musun?” diye sordu Remy’ye, sesini yumuşatarak. Bu kadar öfkeliyken bile bunu yapmak Simon için kolaydı. Yıllar önce bu geleceğe fırlatıldığından beri yalanlardan oluşan o gümüş dünyaya çabucak geçebiliyordu.

Simon’ın arkasında, savaş odasının kapısı bir kez daha açıldı. İçeriye Prens Malik, Komutan Haakorat ve iki başka asker girdi. Hepsinin üstü çamur ve kan içindeydi. Hızla masanın çevresinde toplandılar. Malik, öfkeyle krallara bir şeyler fısıldıyordu.

Remy dudaklarını ısırarak onları izliyordu. “Malik mutlu görünmüyor. Sence şehir düşmek üzere mi?”

“Bana cevap ver.” Simon, Remy’yi yine kendine çevirdi. “Bana güveniyor musun, Remy?”

“El güvenmemem gerektiğini söylerdi,” diye cevap verdi Remy bir an duraksadıktan sonra. Sonra yüzü, Simon’ın hiç görmediği kadar aydınlandı. “Demek ki güvenmeliyim.”

“Aferin. Eğer hızlı hareket edersek onları bulabiliriz. Vahşetin içinde kaybolmadan önce Eliana ve Harkan’ı yakalayabiliriz. Sen de benim yanımda olursan, Harkan’ın fikrini değiştirebilmek ya da Eliana’yı ona karşı döndürmek için daha fazla şansım olabilir.”

Remy, Simon’ın söylediklerini ciddiyetle düşündü. “Eliana’yı geri almak için bana zarar mı vereceksin?”

Simon bir an sustu. Çocuğa yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Ne kadar sert olursa olsun doğruyu söylerse, onun güvenini daha çok kazanabilirdi. “Sana zarar vermek istemem ama mecbur kalırsam veririm.”

Remy, Simon’ın omzunun üstünden baktı. “Navi bizi izliyor.”

“Öyleyse bana çabuk cevap ver.”

Çocuk parlak mavi gözlerini uzunca bir süre Simon’ın gözlerinden ayırmadı. Sonra küçük sivri çenesini kaldırdı ve Eliana’nın yaptığı gibi sıktı. “Yapacağım.”

Simon çocuğa gülümsedi. “Bana tutun ve gözlerini kapat. Sonra ben koşmaya başlayınca sen de koş.”

Simon elini cebine attı, üç küçük siyah sis bombası aldı ve yere fırlattı. Üçü birden ani bir şekilde patladı ve odayı duman kapladı. Hob derinden gelen sesiyle küfrü basmıştı. Navi, Simon’a sesleniyordu. Muhafızlar öksürerek silahlarını çektiler. Karanlığın içinde kılıçlarının metalik gıcırtiları cınlıyordu.

Simon, Remy’nin de geldiğinden emin olarak koştu. Kapıya vardıklarında, yollarını kesen muhafızların çenelerine iki yumruk patlattı. Muhafızlar yere devrildi. Simon birinin kılıcı aldı ve diğerinin kemerindeki hançeri çekerek Remy’ye verdi.

Çocuk silahı kavramış, ikisi birlikte savaş odasının koridorlarından kaleye doğru koşmaya başlamışlardı. Kale, cam kırıkları ve çığlık atan hizmetçilerle doluydu. Yaklaşan silah sesleri havayı deliyordu. Simon, kurşunların Eliana'ya isabet edebileceğini, topların onu parçalara ayırabileceğini ya da Eliana güç elementlerini yapar yapmaz neden onu buradan uzaklaştırmadığını düşünmeyi reddediyordu.

Aksine düşüncelerini Kâhin'in öğretilerinin huzur verici ritmine odakladı. Eliana'yı Orlineda bulmadan önce hayatının uzun ve karanlık bir dönemi, dağın altında eğitimlerle ve şartlandırmayla geçmişti. Savaş odasından üç asker peşlerine düşmüştü. Simon kalçasındaki tabancasını çıkarttı ve her birinin kafasına ateş etti. Remy karşı çıkarak çığlık atsa da Simon onu öne doğru itti.

Çizmeleri yere her çarptığında zihni tek, öfkeli bir kelimeyi tekrar ediyordu. Bu bir lanet, bir yakarış, bir duaydı...

Eliana. Eliana. Eliana.

NAVI

"Bunu, hayatımın son yazısını okuyan kişi, şu bilinmelidir ki, sevgili kocam Eri ve sevgili arkadaşım Ama ile birlikte ülkem için savaştım. Komutanlarımla birlikte, şehrimi son nefesime kadar savundum. Krallığım düşebilir ancak İmparatorluk çok yakında Güneş Kraliçesi'nin ellerinde küle dönüşecektir."

—Astavar kralı Tavik Amaruk'a ait işgalci imparatorluk güçleri tarafından ele geçirilmiş bir mesaj, 6 Eylül 1018, Üçüncü Çağ

Navi daha fazla sessiz kalamadı.

"Bizler, birer korkağız," diye mırıldandı karanlığın içinde. Dyrefal'in altındaki tünellerde yollarını aydınlatan tek şey Ruusa'nın meşalesiydi.

Navi'nin yanındaki Malik tek kelime etmemişti. Malik'in sessiz gerginliği, azgın bir davulun yankıları gibi titreşiyordu.

"Sizler korkak değilsiniz," diye cevap verdi Hob. Esmer teni meşalenin ışığında parlıyordu. Gecenin içinde ışıldayan altın gibiydi. "Sizler, halkınızın liderlerisiniz ve bu toz duman dindiğinde, halkınız önderliğinize ihtiyaç duyacak. Her neredeyseniz sizi bulacaklar ve ülkenizi yeniden inşa etmeniz için size yardım edecekler."

"Dışarıda onlarla birlikte savaşıyor olmalıydım," dedi Malik. "Korkak bir fare gibi karanlıkların içinden kaçmamalıydım."

“Peki, siz ölürseniz, bunun ne faydası olacak?” Hob, alçak bir taşın altından geçmek için eğildi. “Kraliyetin iki çocuğu ölü, üçü dünyanın öteki ucunda! Kral yok, taç yok! Parçalanmış bir halk... Kaybolmuş ve lidersiz... En doğrusu kaçmanız!”

Navi, Ruusa'nın koluna yaslanarak gözlerini yumdu. Baş, sallanan bir geminin güvertesindeymiş gibi dönüyordu.

Ruusa elindeki meşaleyi bir diğer muhafıza verdi. “Leydim, sizi taşıyayım mı?”

“Şimdi değil, Ruusa,” diye yanıtladı Navi. “Önümüzde daha çok yol var. Gücünü koru.”

“Uzun bir yol.” Malik kahkaha atarak bağırdı. “Bu da bir bakış açısı.”

Navi, Malik'in elini tuttu. “Sakin ol, kardeşim.”

Malik elini geri çekti. “Sakin mi olayım! Yukarıda halkımız katledilirken, ebeveynlerimiz biz kaçalım diye hayatlarını feda ederlerken sakın mi olayım!”

Navi sendeleyerek Malik'in yanına gitti. Malik yarı yolda onu kollarından tuttu.

“Navi, yürüyemiyorsun bile,” diye mırıldandı.

“Beni dinle.” Navi, Kardeşinin yüzünü incelerken gözlerinde parıldayan üzüntü, Navi'nin kalbini paramparça etmişti. . “Ne hissettiğini biliyorum. Ben de aynı şeyleri hissediyorum. Ama utancımızın bizi ele geçirmesine izin veremeyiz.”

Malik başını iki yana salladı. “Navi, onları arkada bırakmış olamaya dayanamıyorum...”

“Biliyorum ama dayanmalıyız.” Malik'in başını iki eliyle kavradı, alnını onun alnına dayadı. “Bu savaş sadece Astavar'ın kaderi ile ilgili değil ve eğer savaş meydanında ölürsek Eliana'ya yardım edemeyiz.”

“Eliana.” Malik bir küfür savurdu. “Bizi bu noktaya o getirdi.”

Navi yüzünü buruşturdu. “O gece, Karajak Koyu’nda hayatımızı kurtaran Eliana’ydı. İmparatorluk filosunu o batırdı.”

“Hiçbir işimize yaramadı.” Malik ellerini tavana doğru salladı. “Onları dinle, Navi. Halkımızın nasıl öldüğünü dinle. Krallığımızın düşüşünü dinle. Eğer buraya gelmeseydi ...”

“O, buraya gelmese haftalar önce düşmüş olurduk. Bir daha onun hakkında kötü konuşma, benim yanımdayken değil! O, hepimizden çok daha zorlu bir yolda. Elimden, Harkan onu her nereye götürdüyse bulunana dek biraz huzura kavuşması için dua etmekten başka bir şey gelmiyor.”

Malik zoraki bir şekilde üzüntüyle gülümsedi. Ama bir karşılık veremeden başlarının üstüne sersemletici bombalar yağmaya başladı, tepelerindeki yoğun taş katmanları sarsılıyordu. Malik kaçmaya, hıçkırarak elleriyle yüzünü kapatmaya çalışsa da Navi onu sımsıkı yakaladı.

“Astavar düşebilir,” dedi usulca. “Ama halkı yaşamaya devam edecektir. Hayatta kalanlar kaçıp dağılacaklar. Sen ve ben de onları, Venteralı erkek kardeşlerini, Celdarialı kız kardeşlerini kurtarmak için savaşaacağız.” Derin bir nefes aldı, enerjisi tükenmek üzereydi. “Bana ne yapacağımızı söyle.”

Malik ancak uzun bir sessizlikten sonra konuşmayı başarabilmişti. “Güneye, Vesperse kaçacağız.”

“Ya sonra?”

“Yol alırken müttefiklerimizle birleşeceğiz.”

“Bakabileceğimiz kadar, gemimizin alabileceği kadar evsiz ve kimsesizleri toplayacağız. Daha fazla gemi bulacağız. Sayımız giderek artacak ve hiçbirimiz artık evsiz ve kimsesiz olmayacağız. Çünkü kendimize yeni bir ev ve yeni bir ülke inşa edeceğiz.”

“İmparatorluğu yok edecek bir ordu kuracağız,” diye ekledi Malik. Sesi artık daha güçlü, daha güvenli çıkıyordu.

Navi başını salladı. Malik’in sevgisi kalbini dolduruyordu. Babalarının veda öpücüğünü hala alnında hissetmeye devam ediyordu. Yeterince derin nefes alabilirse, Ama’nın giysilerine sinen kokusunu alabilirdi.

Navi, ailesinin kendilerini kurban etmesinin şerefine gözyaşlarını bastırdı. Daha sonra da ağlayabilirdi. “İmparator’un adalardaki dayanağı eskisi kadar güçlü değil. Onları yerlerinden edebiliriz. Tava Koro’da olmasa bile daha küçük bir adada başarabiliriz.”

“Eliana’yı ararken dikkatleri dağılacaktır.”

“Evet, kesinlikle.” Malik’in yumuşak siyah saçlarına dokundu. Gözlerini onun gözlerine dikti. “Davamız için Vespers’i dolaşacağız. Gemi, silah ve asker toplayacağız. Sonra Eliana, İmparator’u yok etmeye hazır olduğunda biz de tüm ordumuzla orada, Eliana’nın yanında olacağız. Ve ben onun imparatoru *yok edeceğini* biliyorum, buna tüm kalbimle, sahip olduğum tüm *umutlarla* inanıyorum, kardeşim. Onun düşmesine izin vermeyeceğiz.”

Malik gözlerini yumdu. Yanaklarından aşağıya yaşlar süzülüyordu. “Biz korkak değiliz.”

“Hayır. Bunu söylemekle hata yaptım.” Navi bir adım geri gitti ve muhafızlarına tek tek baktı. “Biz karanlığa karşı ışığız ve parlayarak yanmaya devam edeceğiz. Diğerlerinin yolunu aydınlatacağız.”

En son Hob ile göz göze geldi. Hob başını salladı ve “Kraliçenin ışığı yolumuzu aydınlatsın,” dedi.

Navi, sadece Eliana’nın yanında bir kere daha savaşacak kadar değil; aynı zamanda Hob ve Patrik’in de birleştiklerini görebilecek kadar yaşayabilmek için sessizce ve hızlıca dua etti. Patrik’i haftalar önce Kızıl Çukur’da bıraktığından beri Hob, bu savaşın onu sevgilisinden nasıl ayırdığına dair şikâyet

etmemişti. Ama Navi, onun üzüntüsünü yüzündeki her çizgide görüyor, ağzından çıkan her kelimede duyuyordu.

Hob'un koluna dokundu ve gülümsedi. Hob da parlayan gözleriyle ona karşılık verdi.

"Kraliçenin ışığı yolumuzu aydınlatsın," diyen kız dengesini kaybetse de Ruusa'nın sessiz yardım teklifini geri çevirdi. En azından bir süre için en azından birkaç metre daha kendi ayakları üzerinde gitmek istiyordu. Evine doğru döndü, kalbinde bunun bir son olduğunu biliyordu. Dünyada, empirium'dan geriye kalan her ne varsa hepsine sessiz bir dua yolladı.

Onu bul.

Onu koru.

İnanmasına yardım et.

ELIANA

"Güneş Kraliçesi geldiğinde, hayal ettiğiniz hiç kimseye benzemeyebilir. Kim olduğunu bilmeyebilir, içine doğduğu kaderi reddedebilir. Ona karşı sabırlı olun. Ona destek olun, sevgi gösterin. Ama hepsinden önemlisi, onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapın! Bu, nefretini kazanmak olsa bile..."

—Kâhinin Sozu

Eliana başı zonklayarak, Harkan'la birlikte keskin sis içinde ilerleyişlerini izliyordu.

Harkan'ın kullandığı ilacı biliyordu. Siyah zambak olarak bilinen güçlü bir sakinleştiriciydi. Geçmişte, bir zamanlar Kâbus iken kurbanlarına bu ilacı verirdi. Harkan'ın bu ilacı ona karşı kullanmış olmasına çok öfkeliydi. Olacakları tahmin edemediği için kendine de kızıyordu. Bulanıklaşan duyularına karşın ayaklarının altı alev alev yanıyor, işe yaramaz vücudunu ayakta tutuyordu.

Dik durabilmek için Harkan'a yaslanmak zorundaydı. Harkan kollarını sıkıca kızın göğsüne sarmıştı. Kaleden artık aşına oldukları Tameryn mağarasına doğru kaçıyorlardı. Sonra karşılarında bir dizi tünel çıktı. Neyse ki tüneller su altında değildi ve yüzmeleri gerekmedi.

Sonunda şehre, Vintervok'un karmakarışık merkezine ulaştılar. Patlamalar, caddeleri parçalara ayırmıştı. Top

patlamalarıyla darmadağın olan çatıların molozları yollara dökülmüştü. Dehşet içindeki insanlar çılgık atarak sokaklarda kaçıyorlardı. Kollarında çocukları, yiyecek torbaları, sırtlarında taşıyabilecekleri kadar eşyaları vardı. Hazırlanabilmek için vakitleri olmamıştı. İstila, yeraltından çıkan bir canavar gibi ansızın ortaya çıkmıştı. Kaçacak yer yoktu.

Bir gemiye bindiler. *Streganna*, diye mırıldandı Harkan, Eliana'nın kulağına. İnleyen ve ağlayan diğer yolcularla birlikte geminin karanlık ambarlarından birine girdiler. Eliana bu haldeyken bile Harkan'ın anlattıklarını duydukça teninin karıncalanmaya başladığını hissetmişti.

“Sen, Navi'nin yanındayken,” diye anlatmaya başladı usulca, “ben şehre geldim. Bir tavernada, Arris isimli bir adamla tanıştım ve ona bu gemiye binebilmek için para ödedim. Meridian'a gidiyorlar. Oldukça yüklü bir miktar ödedim, parayı kralın hazinesinden çaldım. Biliyorum, yapmamalıydım. Ama Tanrı şahidim olsun, orada kalmaya, senin Simon'ın planlarının içinde kaybolmana dayanamıyordum. Bu güç elementleri... El, seni en önemli silahı yaparak bir savaş çıkarmak istiyor. Kendine gerçekten böyle bir kader seçmek istediğini sanmıyorum.”

Eliana daha fazla tahammül edemez hale gelene dek onu dinledi. Öfkesi iyice kabarmıştı, güçlkle konuşmaya çalıştı.

“Peki ya Remy?” diyebildi en sonunda. Kelimeler, ağzından güçlkle ve yavaşça çıkıyordu. Siyah zambağın kötü etkilerinin en az iki saat daha devam edeceğini tahmin ediyordu. O zamana dek ağız kuruluğu ve uyuşukluk çekecekti.

Harkan sustu. Onlara ambarın içinde sakın bir köşe bulmuştu. Eski püskü bir hamakları, nispeten daha temiz

bir zeminleri vardı. Harkan, Eliana'nın sargılı ellerini ve güç elementlerini kendi eldivenleriyle saklamıştı.

"Aslında onu bırakmak istememiştim," diye cevap verdi sonunda. Harkan'ın sesi de Eliana'nın zihni gibi dumanlıydı. "İstemediğimi sen de biliyorsun. Ama Remy'yi aramaya giderek kaçma şansımızı kaybetme ya da seni buraya güvenle getirme arasında bir tercih yapmam gerekiyordu... El, bu fırsatı kaçıramazdım. Harekete geçmeliydim."

"Hayır, gerekmiyordu." Harkan'a bakmaya çalıştı. Gözleri, kendi iradesi dışında kapandığı için kızgındı. "Bunları hiçbirini yapmamalıydın. Gitmek ya da kalmak, bu benim seçimimdi. Sen bunu benim elimden aldın."

Harkan başını salladı. Bir elini ağzına götürdü. "Lütfen, anlamaya çalış..."

"Hayır. Senden nefret ediyorum. Sen de bunu anla. Duyuyor musun? Beni kaybettin. Beni buraya getirdin çünkü bencilin tekisin, korkaksın. Beni sonsuza kadar kaybettin. Bunu anla! Bununla yaşa!"

Bu kelimeleri söyleyebilmek için kalan tüm sesini kullanmak zorunda kalmıştı. Gözyaşlarından, ilaçtan, gökten yağan savaş küllerinden yanan gözleriyle, Harkan'ın onu yerleştirdiği hamağa uzandı ve çarpıntılı, simsiyah bir uykuya daldı.

Kemik Denizi sakindi, en azından kaptan böyle söylemişti. Ama Eliana gemi seyahatlerine alışık değildi ve Streganna'daki ilk iki günü, hamağında sefil, hasta ve öfkeli bir halde geçirdi. Hamağının altında sıklıkla kullandığı bir kova duruyordu.

Harkan da iyi değildi.

Siyah zambağın etkileri geçtiğinden Eliana artık çevresini gözlemleyebiliyordu. Geminin ambarındaki hamaklar

birbirlerine çok yakın asılmış, ipleri kırıslara bağlanmıştı. Ana ambarda en az yetmiş hamak saymıştı. Üstelik herkesin hamağı yoktu. Nemli hava çok geçmeden kötü kokmaya başladı. Ama gemi küçük olmasına karşın olabildiğince temizdi ve hamaklar da büyük ve sağlamdı.

Aslında Harkan'ın yanına gelip yatabileceği kadar büyüklerdi.

Hareket etmenin ve diğer yolcularla sohbet etmenin dikkatini dağıtıp bulantısını unutturduğuna inanan Harkan ambarda dolaşıyordu. Belki de Eliana'yı biraz rahat bırakırsa sinirinin azalacağına inanmıştı.

Ama sonunda bundan vazgeçti ve sessizce Eliana'nın hamağına geldi. İkisinin de midesinde bir şey kalmamıştı. Eliana o kadar kızgındı ki, Harkan'ın yüzüne bakamıyordu. Ancak ondan tamamen kaçamayacak kadar da hastaydı. Harkan da sadece bir vücuttu. Kendininki gibi yapış yapış ama sağlam ve tanıdıktı. Bu nedenle her ne kadar istemese de gemi sallanırken ona sarıldı. *Streganna'nın* gözde duvarlarına çarpan bebek ağlamaları, mırıltılı sohbetler, kahkahalar ve yere vurulan iskambil kâğıtları, gemi mutfağında pişen yemeğin cızırtıları gibi en tanıdık sesler bile yeni ve değişik geliyordu.

Eliana, Harkan'ın saçlarına doğru inledi. "Hâlâ yemek yemeyi düşünen birileri var."

"Lütfen üstüme kasma," dedi Harkan.

"Bunu hak ediyorsun." Eliana çok daha fazlasını söylemek istedi. Hamaktan kalkmak ve Harkan'ı orada terk etmek, Meridian limanına varana dek ondan mümkün olduğunca uzak kalmak ve sonra da onu sonsuza dek arkasında bırakmak istedi.

Ama bu uzaklık, her ikisi için de bir lütuf olurdu. He ikisi de rahatlığı hak etmiyordu. Harkan onu Remy'den, Simon'dan, yardımına ihtiyaç duyan herkesten ayırmıştı.

Önünde onu bekleyenlerle yüzleşmeye korkuyordu, yanında yalnızca Harkan kalmıştı. Eskiden, böyle büyük bir ihanetten sonra yapacağı tek şey ondan uzaklaşmak ve bir daha arkasına bakmamak olurdu.

Eskiden, İmparatorluğun nefesini ensesinde hissetmeden, özgürce yaşardı.

Eliana sağ elini paltosunun cebine soktu ve Zahra'nın içinde bulunduğu soğuk metal kutuya dokundu. Tayfın yokluğunu hatırlatan bu kutu, öfkesini alevlendirdi. Zahra'nın yanında süzülüp, karanlık yumuşak eliyle yanağına dokunmasını hatırlayınca gözlerinden ateşler çıktı.

"Biz onu terk ettikten sonra Remy ölmüş müdür acaba," dedi. "Acaba bizi bulmaya çalıştı mı? Diğerlerinden ayrı düşüp bağırsaklarına saplanan bir imparatorluk okuyla mı öldü?"

Harkan titrek bir nefes verdi. "El, yapma."

"Acaba tek başına, korku içinde, onu neden bıraktığımızı merak ederek mi öldü?"

"Lütfen, bunu yapma."

"Canın cehenneme, Harkan. Ne istersem onu yaparım." Gemi sert bir şekilde yalpalarken Eliana'nın üzüntüsü öyle büyümüştü ki, güçlkle nefes alıyordu. Acılar içindeki midesinden gelen suyu yutkunarak geri gönderdi.

Yüzünü Harkan'ın boynuna bastırarak "Seni asla affetmeyeceğim," dedi. Göğüs kafesinin içinde gümbürdeyen hayvani bir hiddetle Harkan'ın etini dişleriyle parçalamak, kafasını boğazından kopartmak, kan ve acı içinde bırakmak istiyordu. Aynı, Remy'nin düşen bir kalede, onu koruyacak bir ablası olmadan acı çektiği gibi.

Bunun yerine, yüzünü Harkan'ın gömleğine gömerek sessizce ağladı, Harkan onu teselli etmeye çalıştığında silkelenerek kolunu itti, ismini her söylediğinde acımasızca ona küfür etti. Harkan'ın sesi her ne kadar tanıdık olsa, vücudu inip kalkan denizde bir çapa görevi görse de onun yanında olmak

Eliana'nın içinde yabancı bir his uyandırıyordu. Harkan'ın bunları yapabileceği asla aklına gelmezdi. Harkan'ın, onun iradesini elinden alacak, hakkı olduğu halde hayatını idare etmesine izin vermektense kendi yönlendirecek türden bir adam olabileceğini hiç düşünemezdi.

Birden aklına korkunç bir şey geldi: Acaba savaş Harkan'ı değiştirmiş miydi? Orlineda birbirlerinden ayrıldıktan sonra geçen o dehşet verici uzun haftalar, Harkan'ın karakterinde onarılamaz yaralar mı açmıştı?

Yoksa Harkan'ı gerçekten hiç tanıyamamış mıydı?

Bu duygu Eliana'nın göğsüne hazmedemediği bir yemek gibi oturmuştu. Onu yok etmeye çalışmak yerine kaburgalarına saplanmış bu duyguyu orada çürümeye terk etti.

Ve sonra uyumak mümkün olmadı.

Uyanıp Harkan'ın gitmiş olduğunu görmek Eliana'yı şaşırtmıştı.

Ama onu izleyen bir başkası vardı.

Bir çocuk, loş ışıktaki gözlerini kocaman açmış, çok yakınında duruyordu. Koyu kumral tenli, kıvrıkcık siyah saçlı bir erkek çocuktü.

Çocuk gözlerini Eliana'nın güç elementlerine dikmişti.

Eliana bir an donakaldı, sonra hatırladı: Geceleyin, sargılı ellerinin hava alabilmesi için Harkan'ın eldivenlerini çıkartmış, sonra da takmayı unutmuştu.

"Bunlar ne?" Çocuk başını kaldırdı. Yüzünde zeki bir ifade vardı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Hayır, görmüş olacağını sanmıyorum." Eliana bacaklarını hamaktan aşağıya sarkıttı ve Arabeth'i kavrayabilmek için hazırlandı. "Annemden bana hatıra kaldılar. Ne istiyorsun?"

Çocuk bir kez daha Eliana'nın ellerine baktı. "Onlara dokunursam, canımı yakarlar mı?"

"Onlara dokunursan, senin canını *ben* yakarım."

Çocuk, Eliana'yı gözleriyle tartıyordu. "Benim adım Gerren. Uykunda horluyorsun. Eğer buna bir son vermezsen, büyük ihtimalle birileri yüzüne yumruğu yapıştıracak."

Sonra da bir kedi yavrusu gibi hızla Eliana'nın hamaktan sallanan avcuna katlanmış bir kâğıt parçası bırakıp gitti.

Loş ambarı birkaç kısa ve kalın mum ve en yakındaki kapaktan sızan solgun ışık aydınlatıyordu. Eliana kâğıdı açtı ve okuyabilmek için gözlerini kısıtı.

Atık odası. Bir saat sonra.

Kim olduğunu biliyoruz.

Eliana, Harkan'ı iskele tarafındaki güverteyi paspaslarken bulmuştu. Lostromonun öfkeli haykırışlarını duymazdan gelerek kâğıt parçasını okuması için Harkana uzattı.

Harkan alnını sildi. Yükselen güneş, terden parlayan tenini aydınlatıyordu.

"Ona ne söyledin?" dedi Eliana yumuşak bir sesle. "Bize güvenli geçişi sağlaması için bulduğun adama. Bunu o mu yaptı?"

"Ona önemli hiçbir şey söylemedim." Harkan kaşlarını çatarak kâğıda baktı. Sonra da parmaklıkların yanına gidip denize fırlattı. "Bunu sana kim getirdi?"

"Bir çocuk. Adı Gerren. Güç elementlerimi gördü."

Harkan dehşet içinde kalmıştı. "Nasıl? Eldivenlerim..."

"Ellerimin biraz hava alması için çıkartmıştım. Takmayı unutmuşum ve uyuyakalmışım."

"El, böyle dikkatsiz davranamazsın."

“Benimle böyle konuşamazsın,” dedi. Oysa dikkatsiz davrandığını biliyordu ve bunun için kendine öfkeleniyordu. “Yorgundum, tamam mı? Öyle yorgunum ki düşünemiyorum bile.”

“Belki de Astavar’da kendini ölümün eşiğine getirmeseydin,” dedi Harkan, “şimdi bu halde olmazdın.”

Eliana Harkan’a sert bir bakış attı. “Bu konudaki ısrarcılığın beni şaşırtıyor. Ben, Navi’yi kurtarmak için ne yapmak gerekiyorsa onu yaptım.”

Gözleri yaşlarla parlayan Harkan, “Ben de seni kurtarmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım,” diyerek çıkıştı.

Aralarında kısa bir sessizlik oldu. Harkan parlak denize doğru dönmüştü. Güneş ufukta iyice belirmişti. Görünürde kara yoktu.

Yeniden konuşmaya başladığında sesi daha kararlı çıkıyordu. “Onlar her kimse, sanırım gidip yüzleşmek zorundayız. Yoksa işler giderek kızışacak.”

“Onlarla yüzleşmesi gereken *benim* aslında.”

“Yalnız gitmene izin vereceğimi düşünüyor olamazsın.”

Eliana donup kalmıştı. Vücudunun her noktası Harkan’a bir tane patlatmak isteğiyle geriliyordu. “İzin vermek mi? Harkan, ne söyleyeceğini iyice düşünüp öyle konuşmalısın.”

Harkan bir süre suskun ve hareketsiz kaldı. Sonunda yeniden Eliana’ya baktığında, yüzünde bitkinlik ve pişmanlık vardı.

“Biliyorum. Özür dilerim. Ne kadar özür dilersem dileyeyim, yeterli olmayacağını biliyorum. Bunu kabul ediyorum. Ama yine de yalnız hareket etmemen gerektiğini de düşünüyorum... Ne burada ne de karaya çıktığımızda. Sırtında bir hedef tahtası ile dolaşıyorsun. Hele şimdi her zamankinden daha da fazla hedeftesin. Üstelik burada ya da herhangi bir yerde bizi koruyacak dostlarımız yok. Sadece biz varız.”

İşte bu, içine yerleşmiş, dönüp duran o korkunç gerçektir. Eliana'nın elinde sadece Harkan kalmıştı.

Harkan'a bakarken, her şeye rağmen onu hâlâ sevdiğini ve her zaman seveceğini anladı. Harkan affedilemeyecek bir şey yapmıştı. Eliana da bunu hayatının sonuna kadar, ona her baktığında hatırlayacaktı.

Öte yandan ömür boyu sürmüş bir dostluk ve bunun da ötesinde fedakârlık vardı. Her ne kadar bu hatıralardan kurtulmak, geçmişlerini silmek istese de Eliana bunu yapamazdı. Harkan, onun önemli bir parçasıydı. O da Harkan'ın... İç içe geçmişlerdi ve Eliana bu düğümü çözerse tutunacağı hiçbir şey kalmayacaktı.

Tek kelime etmeden Harkan'ın işini bitirmesini bekledi ve sonra birlikte alt güverteye indiler.

Atık odası, gemi mutfağının önündeki koridorun sonundaydı. Günde birkaç kez, aşçı yardımcıları bozuk yiyecekleri, artıkları ve çöpleri kilitli bir kapaktan atık odasının zeminine atarlardı.

Odanın önündeki dar koridor boştu. Her yer sessizdi. Sadece mutfaktan yüksek kahkaha sesleri geliyordu.

Eliana kapıyı çalar çalmaz kapı açıldı. İçeriden, Eliana'nın atık odasından tam olarak beklediği kötü kokular geliyordu.

"Geç kaldın," dedi içerideki kadın. Eliana kadını gemiye binerken görmüştü. Genç bir kadındı. Eliana'dan iki ya da üç yaş büyük olabilirdi. Esnek ve uzun boyluydu. Hiç yerinde durmadığı belli oluyordu. Fıldır fıldır gözleri bal rengiydi. Çilli yüzüne uyum sağlıyordu. Uzun, örgülü saçları kızıla boyanmıştı. Saçını boyayalı uzun zaman geçmiş olmalıydı çünkü rengi solmuştu.

Kadının bakışları hemen Eliana'nın ellerine yöneldi. "Bunlar ne?"

Eliana gözünü bile kırpmadı. “Anneme aitlerdi.”

“Evet, Gerren de böyle söyledi. Ama ne onlar?”

“Mücevherlere bu kadar ilgi duyman çok garip,” dedi Eliana’nın hemen yanında duran Harkan.

Kadın tek kaşını havaya kaldırdı. “Bir mücevhere göre çok çirkinler.”

“Ne istiyorsun?” diye çıkıştı Eliana.

Kadın, Eliana’yı uzunca bir süre süzdü. “Yardımlını,” dedi ve yana çekilerek, ters bir kovanın üstüne oturmuş adamı işaret etti. Soluk benizli, dağınık bakır rengi saçlı adamın yüzünde kırmızı, ıslak bir yara vardı. Siyah bir göz bandı, yaranın bir kısmını saklıyordu.

Eliana sendeleyerek geriye gitti. Adeta içi çekilmişti.

“Arris?” dedi Harkan şaşkınlıkla. “Bütün bunlar da ne oluyor?”

“Harkan.” Adam başını kaldırdı. Yavaş ve düzgün konuşuyordu. Eğlendiği her halinden belliydi. “Vintervok’ta karşılaştığımızda bana yanında kimi getireceğini söylememiştin.” Ağzı seğirerek Eliana’ya baktı.

“Onun adı Arris değil.” Eliana sonunda şoku atlatıp güçlükle konuşmayı başarabilmişti.

“Adı Patrik. O Kızıl Taç’tan.”

- 23 -

RIELLE

“İkinci Çağın başlarındaki hikâyeler bizlere; uzun yıllar süren savaşlardan sonra anavatanındaki dört bir yana dağılmış halkın ne kadar yorgun ve kederli olduğunu anlayan Aziz Marzana'nın tahtını asla sönmeyecek alevlerden yapmaya karar verdiğini anlatır. Taht, en karanlık gecede bile güneşten daha çok parlayacak, en ıssız, buz gibi kalpleri bile ısıtacaktır.”

—Dünyayı Aydınlatan Ateş: Kirvaya Krallığının Kuruluşunun Tarihi, Blazh Tarasov ve Lyudmilla Zakhovna

Rielle sabahın ilk ışıklarında, tuhaf bir şekilde rüyasız Ruykusundan Ludivine'nin telaşlı sesi ile uyandı.

Rielle, uyan. Seni görmek isteyen biri var. Kirvaya Obeks'inin sözcüsü. Kapının önündeyiz. İçeriye dalmaması için onu zor durdurdum. Audric'i uyandır.

Rielle'nin yorgunluğu uçup gitti. Audric uyanıp gözlerini ovuşturana dek onu nazikçe dürttü.

“Ne var?” diye mırıldandı Audric.

“Obeks'in sözcüsü burada.” Yataktan çıktı. Serin hava tenini iğneliyordu. Yerdeki sabahlığını aldı. “Lu dışarıda, onunla birlikte.”

Rielle, Audric tuniğini ve pantolonunu giyene dek bekledi ve sonra Ludivine'e, *Tamam. Hazırız, dedi.*

Ludivine hemen içeriye girdi. Alnı, endişeyle çatılmıştı. Ludivine'nin arkasında solgun, kırpık gri saçlı, cildi kırışmış ama sağlam adımlar atan bir kadın vardı. Karla kaplı kürkler giymişti ve bir baston taşıyordu. İçeriye kendi ile beraber kışı da getirmişti.

Pelerininin bronz tokasında Obeks mührü vardı, bu, Geçit'in üzerinde duran tek gözdü.

"Prens Audric. Leydi Rielle." Kadın eğilerek selam verdi. "Benim adım Vaska. Obeks adına konuşuyorum."

"Saat çok geç, Vaska," dedi Audric. "Ve biz de günlerdir yoldayız. Sabaha kadar bekleyemez mi?"

Vaska gözlerini kırptırdı. "Hayır, prensim. Sabaha kadar bekleyemez." Rielle'ye baktı. "Burada bulunma nedeniniz Aziz Marzana'nın güç elementi, öyle değil mi?"

"Evet, öyle," diye yanıtladı Rielle. "Bir şey mi oldu?"

Kadın başını salladı. "Burada konuşamam, leydim. Sizin de bildiğiniz gibi Obeks sadece kutsal davamıza sadıktır. Başka hiçbir şeye değil. Ne Alevli Taht'a ne de Yüce Büyücü Konseyi'ne. Ayrıca bu şehrin kargaşa içinde olduğunu bildiğinizden de eminim. Belki kaybolan elemental çocukları duymuşsunuzdur."

Rielle kaşlarını kaldırdı. Ludivine'nin yolladığı küçük şok dalgalarını omurgasında hissetmişti. *Bunu bilmiyordum.*

"Hayır," dedi Rielle. "Kayıp çocukları duymadık."

Audric bir adım öne çıktı. "Kaç çocuk kayıp? Onları bulmak için bir çaba sarf ediliyor mu?"

"Evet, ama bu sizin meseleniz değil," diye cevap verdi Vaska. "Bunu söylememin nedeni, bu şehrin tehlikeli halini daha iyi anlatabilmektir. Eminim kraliçemiz ve onun danışmanları, ziyaretiniz sırasında bunu sizden saklayabilmek için büyük zorluklara katlanacaklardır. Şimdi lütfen benimle gelin. Zheminask duvarlarına güvenmiyorum."

Vaska kapıya doğru yürüdü. Diğerleri peşinden gelmeyince arkasını döndü ve onlara baktı. “Neden tereddüt ediyorsunuz?”

“Bu, hiç hoş bir durum değil,” dedi Audric. “Bir Obeks temsilcisi gecenin yarısında yanımıza geliyor, belirsiz bir yere onunla birlikte gitmemiz için bizi zorluyor.”

Vaska başını salladı. “Anlıyorum. Ne yazık ki gideceğimiz yeri açıklayamam.” Durdu, dudakları gerildi. “Jodoc bize, sizin meleşinizden söz etti. Eminim o benim dürüstlüğüümü hissedecektir.”

Ludivine göz ucuyla Rielle’ye baktı. Varlığı, belirsiz bir karmaşaydı. Rielle’nin zihninde pürüzlü bir şekilde beliriyordu.

“Senin doğruyu söylediğini hissediyorum, Vaska,” dedi Ludivine alçak bir sesle.

Ama bunun yanı sıra düşünceleri hiç hoşlanmadığım kadar bulanık.

Rielle kalan sabrını da yitirmişti. “Düşüncelerinin, ona bulanık geldiğini söylüyor. Bundan da hoşlanmıyor.”

Vaska hafifçe gülümsedi. “Biz Obeksler, yıllar içinde düşüncelerimizi melek istilacılarında saklamayı öğrendik.” Yerde bir lekeye bakar gibi Ludivine’i süzmüştü. “Şimdi, lütfen gelin. Geciktiğimiz her dakika Geçit’in yıkımını biraz daha yakınlaştırıyor. Kalın giyinin. Kar yağmaya başladı.”

Evyline onlarla birlikte gitmek için ısrar etmişti. Aynı şekilde Rielle’nin Güneş Muhafızlarından Jeanette, Ivaine ve Riva da onlara katılmak istemişti. Rielle muhafızlarına karşı çıkmadı. Onları Zheminask’tan çıkarıp, sarayın zeminin katından çok daha aşağıdaki loş geçitlere sürükleyen Vaska’ya güvenmiyordu.

Ludivine'nin düşünceleri karanlığın içinde kafası karışık ancak kararlı bir çocuğun düşünceleri gibi hissediliyordu.

Burada ters giden bir şeyler var, dedi Rielle'ye.

Burada, bizim aramızda mı?

Burada, bu şehirde. Ne olduğunu tanımlayamıyorum. Bir şey bana engel oluyor.

Rielle'nin ne olduğuna dair bir fikri vardı. Düşüncelerini açık ve sakın bir şekilde yolladı. *Belki de sadece yorgunsundur.*

Ludivine inat ederek susmuştu. Sonunda dar bir kapıdan geçtiler ve karla kaplı, çorak, düz bir araziye çıktılar. Sarayın arkasına gelmişler, bir dizi sarp kayalığa yaklaşmışlardı.

Diğer taraftaki dağların üstüne yerleşmiş Zheminask ile bağlantıyı beş adet zarif, taş köprü sağlıyordu. Vaska onları en soldaki köprüye götürdü ve sonra da dik bir yola soktu. Yol, siyah buz parçaları ile giderek daha da dikleşiyordu. Yüksekçe tırmandıkça kar yağışı şiddetlendi. Bir süre sonra Rielle kendi ayaklarını bile güçlüğüle görür hale gelmişti. Çok geçmeden karla kaplı yollarda ayaklarını sürüklemek zorunda kaldılar. Rielle kesik kesik ve acıyla nefes alıyordu. Yün giysi katmanlarının altında kalan teni terden yapış yapış olmuştu.

Sendeledi. Buz gibi soğuk hava onu iyice sakarlaştırmıştı. Audric hemen onu yakaladı, vücudunu kollarıyla kuvvetli bir şekilde sardı.

Rielle'ye "Hemen şimdi geri dönüyoruz," dedi. Rüzgâr uğuldamaya başlamıştı. Sesini duyurmak için Rielle'nin kulağına doğru bağırmak zorunda kalmıştı. "Bu çok saçma. Düşüp öleceğiz."

Fakat Rielle buna izin veremezdi. Uğuldayan rüzgâr, tipi halinde yağan kar ve kapkaranlık bir gece, bütün bunlar rüyalarının birer parçasıydı.

"Düşersen, ben seni tutarım," diye bağırdı. Audric'in burnundaki karları eldiveniyle temizledi.

Buzla kaplı kürkünün çerçevelediği yüzü, endişe ile kırıkmıştı. Audric, karanlığın içinde sonsuza dek yükseliyormuş gibi görünen yokuşa doğru baktı.

“Bana söylemen gereken bir şey var mı?” diye sordu kıza bakmadan.

Rielle başını iki yana salladı. “Üşüdüm. Şu anda tek düşünebildiğim şey bu.”

Gülümsedi, diye düşündü Rielle, yine de emin olamamıştı. Vaska, acele etmeleri için onlara sesleniyordu. Dağda durmak, ölmek anlamına gelirdi. Vaska'nın peşinden tırmandılar, tırmandılar... Sonunda Vaska bağırarak Rielle'nin anlamadığı bir şeyler söyledi ve karın içinden, ileride bir yeri işaret etti. Rielle duraksayarak oraya baktı.

Bu, rüyalarındaki siyah şatoydu.

Dağın kayalıklarına ve uçurumlarına uyum sağlayacak bir şekilde inşa edilmiş, kaya çıkıntılarının arasına sıkışmıştı. Her katı, yokuşu kucaklıyordu. Kare şekilli çatılarının sivri tepeleri vardı. Sanki binanın her katına boynuz takılmıştı.

Ne oldu, diye sordu Ludivine. Çok korktun.

Korkmadım. Bir şey yok. Rielle zihninin kapılarını kapatmaya çalıştı. Düşünceleri de parmakları gibi hantal ve uyuşuktu. Çok üşüyorum.

Vaska'yı takip ederken gözleriyle karlı yolları aradı. Kalbi o kadar sert çarpıyordu ki, onu ayak tabanlarında bile hissedebiliyordu.

Obeks tapınağının özel bir kanadında her birine birer oda verildi. Odalar loş bir şekilde aydınlatılmış ve tütsülerle havalarına hoş bir koku katılmıştı. Koridorlar sessizdi. Kalın halılar, acı soğuğu bir parça engelliyordu. Birkaç Obeks, kalın cüppeleri ve kürklü terlikleri ile ortalıkta dolaşıyordu.

Kapüşonlarını takmışlar, başları öne eğmişler, yerde buz ve çamur izi bırakan yorgun yabancıları görmezden geliyorlardı.

Odaları, mutluluk verici bir şekilde sıcaktı. Tam ortadaki ocakta kükreyerek yanan, kocaman bir ateş vardı.

Ludivine yanlarından ayrılıp, Güneş Muhafızları da kapının önünde nöbete gidince Rielle giysilerini çıkarttı. Titreyerek kürklerle dolu yatağa girdi. Audric de ona katılınca birbirlerine sarıldılar ve vücutları ısınana dek hiçbir şey konuşmadılar.

“Burası, tuhaf bir saray,” diye mırıldandı Audric en sonunda. “Buradan hoşlanmadım. Korkarım, hiç gelmemeliydik. Fırtına diner dinmez geri dönmeliyiz.”

“O güç elementine ihtiyacımız var,” diye itiraz etti Rielle. Başını Audric’in başının altına sıkıştırmıştı. “Onu ancak böyle bulabiliriz.”

Audric bir şey söylemedi. Parmaklarıyla bilinçsizce Rielle’nin sevdiği şekilde saçlarını tarıyordu.

Benden ne saklıyorsun? Ludivine’nin sesi, koridorun karşısındaki odadan sert bir şekilde geldi. *Ne yapıyorsun, Rielle?*

Uyumaya çalışıyorum, diye cevap verdi Rielle. *Beni yalnız bırak.*

Ama uyumadı. Audric’in nefesleri iyice yavaşlayıncaya dek uyanık kaldı. Sonra tek, sakın bir düşünce yolladı: *Ben buradayım. Ya sen?*

Corien hemen cevap verdi. *Buradayım. Gel, beni bul.*

Rielle, Audric’in kollarının arasından sıyrıldı ve giyindi. Soğuğu güçlkle hissediyordu. Rüyada olup olmadığından emin değildi.

Beni mi seyrediyorsun, diye sordu kaskatı pantolonlarını ve yıpranmış çizmelerini giyerken.

Her zaman, Rielle.

Rielle'nin telaşlanması, öfkelenmesi gerekirdi.

Ama öyle olmadı.

Bu paçavraları giymiyor olmayı dilerdim, dedi el yordamıyla pelerinini bağlarken. Karşına çıkmak için uygun değil.

Corien'in memnuniyeti, mutlulukla gerinen bir kedininkinden farksızdı. *Bana güzel görünmek istiyorsun.*

Rielle koridora çıktı, dikkatsiz Güneş Muhafızını geçti. Eldivenli ellerini yumruk yapmıştı. Mumların çoğu dibine kadar yandığı için tapınak karanlıktı.

Seni bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum, diye açıkladı Rielle. Senin beni...

Sustu. Yüzü alev alev yanıyor, gözyaşları boğazını tıkiyordu.

Düşüncesini Corien tamamladı. *Seni en güzel halinle hatırlamamı istiyorsun. Ah, Rielle. Corien ipek gibi yumuşak bir sesle güldü. Senin güzelliğin, bu dünyadaki her şeyin ötesinde. Benim karşıma pis paçavralar ya da yıldızlarla dokunmuş elbiseler içinde çıkman fark etmez.*

Rielle tereddütle durdu, bir duvara yaslandı. Nefes alıp verişlerini düzenlemeye çalışıyordu

Korkuyorsun, dedi Corien.

Pek çok şey hissediyorum. Rielle, Ludivine'nin sesini hiç duymadığını fark etti. Ona bir şey mi yaptın? Eğer yaptıysan, seni öldürürüm.

Hayır, seni saklıyorum. Corien'in sesi neşeliydi. Küçük sıçan senin uyuduğunu sanıyor.

Ona böyle deme. Onun adı, Ludivine.

Bu, onun senin arkadaşından çaldığı isim, diye açıkladı Corien. Gerçek ismi...

Bunu söylemek sana düşmez, diye çıkıştı Rielle.

Corien yumuşadı. *Gel, beni bul.*

Neredesin?

Gayet iyi biliyorsun.

Evet, Rielle biliyordu. Tapınağın avlularından birini geçti, beyaz fırtınanın içinde kalan alçak taş merdivenleri tırmandı. Karların içinde ayaklarını sürükleyerek rüyalarından kalan izleri takip etti.

Sonunda Corien'i sarp kayalıklarla çevrili bir düzlükte buldu. Yeşil, sessiz, temiz, karsız bir düzlük. Kuşlar neşeyle cıvıldıyordu.

Bu, Corien'in yarattığı bir yalandı ve o da tam ortasında duruyordu.

"Bunu değiştir," dedi Rielle. Corien'e yaklaşırken nefes nefese kalmıştı. Güçlkle konuşuyordu, karnına kramplar girmiş, bacakları soğuktan uyuşmuştu. Kaburgaları kalbini sıkıştırıyordu. "Senin yalanlarını görmek istemiyorum. Gerçekleri görmek istiyorum."

Sıcak yeşillik hemen zihninden temizlendi. Corien dimdik bir kayalığın önünde, karlarla kaplı bir mağara ağzında duruyordu.

Kapüşonunu açtı ve Rielle'nin kendini görmesini sağladı. Beyaz yüzü, soluk mavi gözleri, saçlarının içinde eriyen kar taneleri vardı.

Rielle kendini, soğuğu, yorgun vücudunu ve ona dokunmak istediği kadar ondan kaçmak da istediği gerçeğini unutarak Corien'e koştu.

Corien tıpkı rüyalarındaki gibi Rielle'ye kollarını açmıştı. Kız ona doğru atıldığında pelerini ile onu sardı. Rielle, Corien'in paltosunu kavradı. Corien'in yanında olmanın verdiği sarhoşlukla başı dönüyor, dizleri onu güçlkle ayakta tutuyordu. Corien'in yüzüne uzandı, eldivenin içindeki elleri

yanıyordu. Eldivenlerini dişleriyle çekip çıkarttı, sabırsız küçük bir çığlık attı ve çıplak ellerini Corien'in yanaklarına koydu. Başparmakları ile Corien'in çenesinin köşelerini okşadı.

“Buradasın,” diye fısıldadı. Gözyaşlarının arasından gülümsüyordu. Bir yandan da Corien'in vücudunu ona yaslamasından duyduğu keyif için kendinden nefret ediyordu. “Sen buradasın, ben de buradayım. Burada olmamalıydım.” Rielle elleri titreyerek yüzünü sildi. “Tanrım, bana yardım et.”

“Burada Tanrı'ya yer yok,” diye mırıldandı Corien. Sonra da ağzını Rielle'nin ağzına yaklaştırdı.

Rielle ona yetişmek için parmaklarının ucunda yükseldi. Kollarını Corien'in boynuna doladı. Corien, kızın ağzını diliyle araladı, onu kendine doğru çekti ve mağara duvarına yasladı. Sivri taşlar, Rielle'nin sırtına batıyor, canını acıtıyordu. Nabızı kulaklarında uğulduyor, fırtınanın sesini bastırıyordu. Corien'in parmakları, saçlarına dolanıp, başını sertçe arkaya çekince kızın boynu Corien'in sıcak ve arzulu ağzına açıldı. Rielle zevkle, sözsüz bir şekilde çığlık attı.

Corien, ona baktı. Siyah saçları, gözlerinin önüne dökülmüştü. Soluk gözleri ışıldıyordu. “Durayım mı?”

Durmak mı? Durmak söz konusu değildi. Durmak, ölümdü. Ama Rielle aniden, Corien'in onun bu şekilde öpülmekten hoşlandığını bildiğini anlamıştı, saçlarına dolaşmış parmaklarla... Midesi kasıldı ve Corien'den uzaklaştı.

“Evet,” diye fısıldadı Rielle. “Lütfen, dur.”

Corien, onu serbest bıraktı ve sendeleyerek uzaklaşıp kendini toparlarken onu seyretti.

“Bizi gözetliyordun,” diye fısıldadı Rielle, Coriene bakarak. “Beni ve Audric'i. Öyle değil mi?”

“Sadece arada sırada.” Corien'in gülümsemesi sert ve mutsuzdu. “Anlaşılan kendime işkence yapmaktan zevk alıyorum.”

Rielle ona tokat atmak istedi. Ama Coriene bir kez daha dokunacak olursa kendini durduramayabilirdi. “İğrençsin.”

“Senin çelişkilerin de muhteşem,” diye cevap verdi Corien, istifini bozmadan. “Bir an beni hor görüyorsun, sonra benim için çıldırıyorsun!”

Rielle, pelerinine iyice sarındı. “Seni, bir daha bizi gözetlemekten men ediyorum. Audric ile geçirdiğim vakitler sadece bize aittir.”

“Çok güzel. Sana söz veriyorum, uzak duracağım.”

“Uyumama da izin verecek misin?”

“Seni asla uykundan alıkoymadım,” diye cevap verdi Corien yumuşak bir şekilde.

“Ne zaman rüyalarım girip, anlamadığım görüler yollasan, bir önceki günden daha yorgun uyanıyorum.”

Corien gülümsedi. “Varlığımın bu kadar rahatsızlık vermesi bana onur verir.”

“Uyumam lazım, Corien.” Rielle kollarını göğsünde birleştirdi. “Benden ne istediğini bilmiyorum ama uyuyamazsam kimsenin işine yaramam.”

“Anlıyorum,” dedi Corien sonunda. Sesi ciddi ve yumuşaktı. “Fakat seni ancak o zaman görebiliyorum, Rielle. Sen uyurken ve senin gürültücü dünyanın en sonunda sessizleşince...”

“Bu benim sorunum değil.” Rielle çenesini havaya kaldırdı. “Beni neden buraya getirdin?”

“Ah, işte Leydi Rielle, Güneş Kraliçesi geri geldi. Kendini sorumluluklarına ve görevlerine adanmış, sevgili prensine zincirlenmiş.” Corien acı acı gülümsedi. “Onun seni tam da şu anda, kollarımda bulduğunu hayal etme zevkini haftalarca sürdüreceğim.”

“Ne kadar da zavallısın.” Geçirdikleri şu son birkaç çılgın dakika aklına geldikçe midesi alt üst oluyordu. Bunun olmasına nasıl izin vermişti? Eldivenlerini yerden aldı. Ağzında acı

bir tat vardı. Elinin tersiyle dudaklarını sildi. Sanki bir zehri temizliyordu. “Sen ona layık değilsin.”

“Sen de değilsin, sevgilim,” diye çıkıştı Corien. “Bunu ne kadar çabuk kabul edersen, herkes o kadar mutlu olacak.”

Melek, mağaranın gölgelerinde gözden kayboldu. Geri geldiğinde elinde eskimiş, bronz bir kalkan vardı.

“Al bunu,” diye mırıldandı. Gözlerine bakmaktan kaçınarak onu Rielle’ye uzattı. “Bunu al ve onun yanına git.”

Kalkanın kenarından tutan Rielle’nin avuçları sızlamaya başlamıştı. Güç elementinin gümbürdeyen gücü kanında dolaşıyor, zihnini berraklaştırıyordu. Düşünceleri sakinleştikçe, görüşü fiziksel dünyanın ötesine, mağaranın, karın ve kalkanın eski oymalarının ötesine geçiyordu. Zihninin derinliklerinde altın şekiller belirmişti. Beyaz saçlı, solgun bir kadın, avuçlarında büyüyen ateş... Gökyüzünde bir deliğin önünde duruyor, alev almış kalkanını fırtınaya tutuyordu.

“Marzana’nın güç elementi,” diye fısıldadı Rielle. Coriene baktı. Corien onu izliyordu. “Bunu neden bana verdin? Obeks’ten nasıl çaldın?”

“Onu çaldım çünkü ben güçlüyüm, onlar ise değil,” dedi Corien. “Ayrıca bunu sana veriyorum çünkü beklemekten yoruldum.” Rielle’nin çenesini tuttu. Solgun gözleri, kızın yüzünde dolaştı. Rielle’nin kendini Corien’den uzaklaştırması çok güçlü. Öte yandan Audric’in her şeyden habersiz, masumca tapınakta uyuduğunu bilmenin utancı gözlerini yakıyordu.

Corien onu bıraktı, dudaklarını büktü. “Sana kalkanı bir güven ve sana olan sadakatimin göstergesi olarak veriyorum. Seni sınavlara sokarak zorlamayacağım. Seni kalabalığın önüne çıkartıp, sokak sanatçısı gibi oyunlar oynamaya zorlamayacağım. Tapınaklarındaki bu aptallar, senin güç elementini almana izin vermeden önce seni haftalarca sınava tabii tutarlardı. Ne büyük zaman kaybı! Ve sana ne büyük bir hakaret!” Kızın yüzünü kavrayıp kendine yaklaştırdı. Ama

bu kez öpmeydi. “Seni görüyorum, Rielle. Seni *görüyorum* ve senden korkmuyorum. Benimleyken asla rol yapman gerekmeyecek. Asla.”

Sonra Rielle’yi serbest bıraktı. Havada hafif bir sarsıntı oldu. Rielle uykudan uyanıyormuşçasına sıçradı. Marzana’nın kalkanı ile mağarada yapayalnızdı. Corien gitmişti.

Rielle tapınağa döndüğünde neredeyse gün ağarıyordu.

Karla kaplı aynı avluyu geçip aynı karlı merdivenleri tırmanarak içeriye girdi. Hem fiziksel hem de ruhsal olarak kendini hasta hissediyordu. Kalkan ağırdı. Kolları acımişti. Bacak kasları, sonu gelmeyen karların içinde sürüklenmekten yanıyordu.

Odasının önünde bekleyen Evyline, Rielle’yi görünce küçük bir çığlık atmıştı. Peşinde şaşkınlık halindeki diğer Güneş Muhafızları ile Rielle’ye doğru koştu.

“Leydim,” diye bağırdı Evyline. “Ne oldu? Uyuduğunuzu sanıyorduk. Ne...” Sonra gözleri kalkana gitti. Diz çöktü, parmaklarını öptü ve alnına götürdü. “Bu, Aziz Marzana’nın kalkanı mı, leydim?”

“Evet,” dedi Rielle bitkin bir şekilde. Evyline’nin yanından geçip yürüdü. “Sonra anlatırım, Evyline. Audric’i uyandırmak istemiyorum.”

Ama kapıyı arkasından kapatıp, odasına girdiğinde Audric’in uyanık olduğunu gördü. Yatağın kenarında oturuyordu. Omuzları çökmüştü. Yüzünde öyle bir acı vardı ki Rielle’nin nefesi kesildi.

Hemen yanında ellerini arkasında kavuşturmuş bir halde Ludivine dikiliyordu. Utançtan eser olmayan gözlerini ona dikti.

“Sonunda,” dedi Ludivine, sesi gergin ve berbat çıkmıştı. “Biz de seni bekliyorduk.”

ELIANA

"Okumak üzere olduğunuz bu sayfalar, sadece cüretkâr kalplerin ve cüretkâr zihinlerin öne sürmeye cesaret edebilecekleri bir teoriyi içermektedir. Bizim dünyamız, var olan yegâne dünya değildir. Aslında birçok dünya var ve bunların arasında sonsuz Dip Dünya uzanıyor. İntikam amacıyla bu dünyalara sızabilecek melekleri tahmin edemememiz ne kadar da korkunç. Her zaman tetikte olmalıyız. Asla rehavete kapılmamalıyız."

—Başka Dünyalar: Radikal bir Araştırma, yazarı bilinmiyor

Evet, benim," dedi Patrik. Açıkça ve kendini beğenmiş bir şekilde eğleniyordu. "Bu da Jessamyn."

Yanında hızla başını sallayan kırmızı saç örgülü kadını gösterdi.

"Sana bir teklifim var, Eliana," dedi. "Bir seçenek. Meridian limanına vardığımızda kıyıda birkaç kilometre uzaktaki bir İmparatorluk kışlasına baskın yapmayı amaçlıyoruz. Birincisi, dikkatlerini dağıtarak bu gemideki göçmenleri gözden kaçırmalarını sağlamak. Onlara Karlaine adındaki bir şehre kadar eşlik edeceğiz. İkincisi ise, bir adatrox'u tekmeleme fırsatı asla kaçırılmamalıdır."

Eliananın yanındaki Harkan kımıldandı. "Vintervok'ta tanıştığımızda yolculuk için ödeme yapmamın yeterli olacağını söylemiştin. Bana aslında kim olduğundan ya da Kızıl Taç bağlantılarından söz etmemiştin."

“Bu, senin kiminle yolculuk yaptığını anlamadan önceydi,” dedi Patrik.

Eliana sabırsızlıkla bir alev gibi parladı. “*Seçenek* nedir, Patrik? Benden ne istiyorsun?”

Patrik öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine yasladı. “Meridian’daki amaçlarımızı yerine getirmemize yardımcı olabilirsin. Önemli yeteneklerini, devamıza yardım için kullanabilirsin. Ya da ölebilirsin.”

“Bu bir seçenek değil,” diye mırıldandı Harkan.

Patrik omzunu silkti. “Eğer bu şartları kabul etmezseniz, limana varmadan önce sizi öldürür cesetlerinizi de denize atarız. İşte hepsi bu!” Harkan’a baktı. “Aptalca bir şey yapmazsa oğlanı öldürmeyebilirim. Henüz ondan nefret etmiyorum.”

Eliana gergin bir şekilde gülümsedi. “Ama benden nefret mi ediyorsun?”

“Evet.”

“Kızıl Çukur yüzünden mi?” diye sordu Harkan.

“Ah,” dedi Patrik. “Demek ona anlattın.”

“Evet, ona anlattım,” dedi Eliana. “Neyi neden yaptığımı gayet iyi anladı.”

“Ah, ben de senin neden yaptığını anladım, Eliana. Söylemek istediğim şey, seni bunun için affetmiyorum. Ama bana ve yoldaşlarıma yardım edersen, ilişkimizi düzeltmek adına uzun bir mesafe kat etmiş olacaksın.”

“Sana yardım etmeyi kabul etmezsem beni nasıl öldürmeyi planlıyorsun?”

“Kolayca diye umuyorum.” Eliana’nın ellerine baktı. “Sargıların var. Burada, gemide kendine nasıl sahip çıkmaya çalıştığını izledim. Acı çekiyorsun. Bu yeni bir şey, öyle değil mi?”

Eliana irkildi.

“Evet,” dedi Patrik usulca. “Aslında muhteşem Online Kâbusu için çok yeni bir şey. Sana ne oldu, Eliana? Ne değişti?”

Eliana'nın yanındaki Harkan bacağına vuruyordu.

Hayır. Sessiz ol.

Eliana ona tokat atmak istedi. Sanki Patrike böyle önemli bir şeyi mi söyleyecekti.

“Birçok şey oldu,” diye cevap verdi. Sonra aklına ürkütücü bir düşünce geldi. “Sen neden Dyrefale gelmedin? Hob oradaydı. Onun orada olup olmadığını merak ettiğinden eminim. Astavar'a gittiğimizi ve Hob'un da bize katıldığını biliyordun. Neden bizden uzak durdun?”

Şimdi irkilme sırası Patrik'teydi. “Çünkü Dyrefale gelip Hob'u görürsem, onun yanından bir daha asla ayrılamazdım. Onun için Kızıl Taç'ı terk etmem gerekirdi.”

“Ve hiç şüphe yok ki, Astavar artık düştü,” dedi Eliana. Patrik'in kalbinin en derinliklerine kadar bir bıçak sapladığının farkındaydı. “Belki Hob da onunla birlikte yok olmuştur.”

Duvara yaslanmış olan Jessamyn sakince Eliana'yı izliyordu. “Sen ne kadar rezil bir insansın. Kızıl Çukur'a nasıl ihanet ettiğini ve onları ölüme nasıl terk ettiğini şimdi anlıyorum.”

Eliana delici bakışlarını Jessamyne çevirmişti. “Ailemi korumaya çalışıyordum. Kardeşimi, annemi...”

Jessamyn merakla odanın içinde gözlerini gezdirdi. “Evet? Peki, şu ailen şimdi nerede?”

Harkan ileriye doğru atıldı. “Buna hiç gerek yok...”

“Gittiler.” Eliana konuşmak için kendini zorladı. Kelimelerin, kendi canını acıttığı kadar Harkan'ın da canını yakmasını umut etmişti. “Hepsi gitti.”

Patrik ve Jessamyn ile buluşmalarından sonra tedirgin görünen Harkan bir yerlere kayboldu. Eliana ise kara kara düşünmek için hamağına geri dönmüştü. Şafak vakti, sabah çanının tatsız sesiyle hastalıklı bir uykudan uyandı. Ona verilen işleri bitirdi ve akşam olunca yeniden hamağına gitti. Hamağın içinde uzanıp öpüşen iki küçük kızı kovdu ve yine düşüncelere daldı. Elini paltosunun cebine attı ve Zahra'nın kutusunun kenarlarını parmaklarıyla okşadı.

Sonra birden ayağa fırladı. Kutuyu bir süre avucu acıyıncaya kadar sımsıkı tuttu. Ve Patrik'i aramaya gitti.

Patrik'i, ana güvertenin kenarında bıçaklarını bilerken bulmuştu. Güvertenin meşalelerle aydınlatılan sağ tarafında bir grup yolcu oturmuş, içki içip şarkı söylüyorlardı. İçlerinden biri sendeleyerek oturduğu yerden kalktı, parmaklıkların yanına gitti, pantolonunu indirdi ve gemiden aşağıya işedi. Bu davranış, içlerinden biri ayakkabılarına kusan izleyicilerden alkış aldı.

Eliana gruba görünmeden, sessizce Patrik'in yanına gitti. Sert deniz rüzgârı yanaklarını üşütürken Patrik'in çalışmasını seyretti. Patrik onun varlığını fark edene dek beş dakika geçti.

“Evet?”

“Mültecileri Karlaine'e götürmene yardım edeceğiz,” diye cevap verdi Eliana.

“Harika. Öyleyse sanırım seni öldürmeyeceğim. En azından bu gece.”

Dilinin ucuna gelen ters cevabı yuttu ve Patrik'in görmesi için Zahra'nın kutusunu ona uzattı. “Umarım bunun ne olduğunu biliyorsundur.”

Patrik kutuya şöyle bir baktı. “Biliyorsam ne olacak?”

“Pislik gibi davranma, Patrik.”

“Bana emir verecek durumda değilsin, Kâbus.”

“Lütfen.” Eliana yavaşça nefes aldı ve riske girmeye karar verdi. “Arkadaşım, bunun içinde kapana kısıldı. Adı Zahra. O

bir tayf. İnsan vücuduna girmemeyi tercih eden bir melek. Kızıl Taç sempatizanıydı, bana ve Navi'ye Fidelia'dan kaçmamız için yardım etmişti." Durdu. "Onların kim olduğunu biliyorsun, sanırım."

Patrik bıçaklarını temizlemeyi bırakmıştı. "Tüm o fısıltıların bir dedikodu olmasını umuyordum."

"İyi bir şey umduğun için aptal olmalısın. Fidelia, beni ve Navi'yi Camille'in Sığınak'taki güvenli evinden kaçırdı. Zahra olmasaydı, Simon bizi oradan çıkaramazdı. Şimdi de buraya sıkıştı kaldı." Gözlerini kırpıştırarak, rüzgârın neden olduğunu düşündüğü yaşların akmasını engelledi. "Bu şeyi açamıyorum. Ölüp ölmediğini bilmiyorum. Ölüp ölemeyeceğini bile bilmiyorum."

Eliana ellerine baktı. Harkan'ın kocaman eldivenleri, güç elementlerini kapatıyordu. "Hiçbir şey bilmiyorum," dedi usulca, nefesini tuttu. Patrik'in şok ve kafa karışıklığı içinde bağırmasını, meleklerin, tayfların ve diğer Eski Dünya saçmalıkları ile ne kast ettiğini sormasını bekledi.

Oysa Patrik bir süre sessizce bekledikten sonra ayağa kalktı. "Gel. Bunu görmek isteyeceksin."

Streganna'nın küçük ambarlarından birini koruyan, her ikisi de tüfekli bir kadın ve bir erkek muhafız, Patrik'in yaklaştığını görünce başlarını salladı ve kenara çekildiler. Ambarın zeminine zincirlenmiş bir yaratık vardı.

Üstelik canlıydı.

Eliana, kendini toplayıp içeriye adım atana dek kapının eşiğinde beş saniye kadar kalakaldı. "Bu da ne?"

Patrik içeriye girdikten sonra kapıyı kapattı. Neredeyse zifiri karanlıkta kalmışlardı. Odanın içindeki tek ışık, Patrik'in elindeki gaz lambasından geliyordu. "Melekler ona *cruciata* diyorlar."

Eliana yaratığa yakından baktı. Patrik'in tam olarak ne bildiğini anlamaya çalışıyordu.

Patrik, Eliana'nın yüzündeki ifadeyi görünce gözlerini devirdi. "İmparatorluk hakkındaki tüm gerçekleri sadece sen mi biliyorsun? Emin ol, bu gerçeği elimden geldiğince insanlardan saklamaya çalıştım. İlk karşılaşmamızda Simon beni ikna edene dek ben de inanmamıştım... Üç yıl önce miydi, neydi? Ama evet, eski hikâyelerin doğru olduğunu ve meleklerin aramızda dolaştığını biliyorum."

Yaratığın ince kuyruğunun üstünden atlayarak odanın diğer tarafına geçti. Yaratığın altı bacağı, siyah, iri vücudunun yanlarına doğru açılmıştı. Uzun, çatlak dili yıpranmış bir bayrak gibi ağzından dışarıya sarkıyordu.

"Buna engerek diyorlar," dedi Patrik. Vücudunun bir yılan gibi ne kadar ince ve uzun olduğunu görüyor musun? Hassas noktası burada, çenesinin altında ve şurada." Parmağıyla noktaları gösteriyordu. "Siyah bacaklarının karnı ile birleştiği yerde. Ancak derisi taş kadar sert. Öldürmek çok zor. Fakat yırtıcı yerine bunlardan biriyle karşılaşmayı tercih ederim. En azından engerekler uçamazlar."

Eliana yavaşça ve temkinli bir şekilde çömeldi. Yaratığın bulanık sarı gözlerine baktı. Zayıf gözbebeklerini yavaşça kıvıldatarak Eliana'ya bakıyordu.

"Nereden geldi?"

Patrik kaşını havaya kaldırdı. "Bu, hikâyenin en çılgın kısmı. Sana, Simon'ın bana anlattıklarını anlatacağım. Aslında Simon ile böyle tanıştık. Beni bir engerek saldırısından kurtardı. Küçük bir engerekti, bunun yarısı kadar. Ama yeteri kadar büyüktü. Çoğu okyanusun karşısında, doğu kıtada bulunuyor. Geçit'ten geliyorlar. Fakat arada bir içlerinden biri buralara kadar geliyor. Zekiler. Zor yakalanıyorlar. Sanırım yakında her yerde olacaklar."

“Geçit'ten geliyorlar.” Eliana'nın sırtı ürperdi. “Dip Dünyadan mı geliyorlar?”

Patrik'in yüzünde hüzünlü bir tebessüm oluşmuştu. “Hob olsa hikâyeyi çok daha iyi anlatırdı. O da senin Remy gibi, bilirsin. Bu hikâyelere, Eski Dünya'ya, eskiden saçmalık olduğunu düşündüğüm efsanelere hayranlık duyardı. Anlaşılan bu dünya da o hikâyelerdeki kadar zalim.”

“Bunu ben de fark ettim,” dedi Eliana duygusuzca. Düşüncelerini Remy'den uzaklaştırmaya çalıştı.

Patrik ona baktı. “Simon bana meleklerin Dip Dünya'dayken, oradan çıkacak bir yol bulduklarını ve böylece Dip Dünya ve onun ötesindeki dünya arasında bir delik açtıklarını anlattı.”

Eliana başını salladı. “Zahra da bana diğer dünyalarla ilgili düşüncelerden söz etmişti.”

“Simon bunun için bir isim söylemişti. Hatırlayamıyorum.” Patrik kaşlarını çattı. Sonra yüzü aydınlandı. “Hosterah. İsmi buydu. Cruciata'ların dünyası.”

“Yani melekler Geçit'ten çıktıklarında ...”

“Bu yaratıklarından bazılarını beraberlerinde getirdiler,” diye tamamladı Patrik gaddarca. “Simon bana, meleklerin bunları Dip Dünya'ya geri göndermek, bizim dünyamızda dolaşmalarını engellemek için ellerinden geleni yaptıklarını anlattı. Ama anlaşılan bu, onlar için bile zor bir iş.”

Eliana ayağa kalktı. Yaratıktan uzaklaşmıştı. Yaratığın bacakları ve gövdesi, zincirlerle tahta zemine öyle sıkı bağlanmıştı ki, etinde derin çukurlar oluşturmuştu. Ama yine de ona bu kadar yakın olma fikri Eliana'nın hoşuna gitmiyordu.

“Bunun, Zahra'nın kutusuyla ne ilgisi var?” diye sordu Eliana.

“Şunu görüyor musun?” Patrik, en yakınındaki zinciri gösterdi. “Cruciata kanı.”

Eliana iyice yaklaştı ve gözlerini kısarak baktı. Zincirin ıslak olduğunu gördü. Ama bu kan, şimdiye kadar gördüklerinden farklıydı. Kırmızı değil, doğudaki gökyüzünde gunbatımları gibi yoğun ve koyu maviydi.

"Cruciata kanı kullanarak özel bir silah yapabilirsin," dedi Patrik. "Bu silahın adı ateşbıçağı. Melekler için ölümcül bir silah. Aslında tam olarak ölümcül değil ama eğer bir melek bu silahla yaralanırsa, o bıçağın içine hapsolür ve orada kalır. İçinde bulunduğı insan vücudunu boş ve işe yaramaz halde bırakarak kapana kısıılır."

Eliana hızlıca düşündü. "Bunun çok büyük bir pazarı olmalı. Ateşbıçağı yapan ve bunları isyancı gruplara satanlar... Karaborsaya düşmesi için bu silahları almaya çalışan melekler..."

Patrik başını salladı. "Bu silahları yapmak da zor. Uсталık isteyen bir süreç ve sadece birkaç maharetli aptal, bu mükemmel süreci becerdi. Bir tanesi Meridian'da, aksi yaşlı bir adam. İsmi Rufian. Bunu yakalayan kadın," başını sallayarak engereğı işaret etti, "benim bir arkadaşım. 'Arkadaşım' derken, Harkan ile karşılaşmadan iki gönce Vintervok'ta birlikte muhteşem bir şekilde sarhoş olduğum bir kadın. Deli bir kadın. Bunları avlıyor ve en yüksek fiyatı verene satıyor."

"Ya bu?" Eliana, Zahra'nın kutusunu cebinden çıkarttı. Kutunun tuhaf bakır lambanın loş ışığında parladı. Yüzeyinde derin mor ve mavi dalgalar vardı. Metalin içine dalıp, sonsuza kadar orada kalmak mümkündü.

"Dürüst olmak gerekirse, daha önce hiç bunun gibi bir yapı görmedim," diye itiraf etti Patrik. "Bıçak yerine bir kutu. Ama metali... Eskiden Simon'ın bir ateşbıçağı vardı. Bıçağın görünüşünü hiç unutmam. Sürekli değişen ve parıldayan tuhaf bakır rengiydi. Sıvılaşmış bir kuş kanadı gibi." Eliana'nın avucundaki kutuya bakarak başını salladı. "Tıpkı bunun gibi görünüyordu."

Eliana donup kalmıştı. “Ama Simon’a bunu sorduğumda, benim kadar bilgisiz görünmüştü. Bana hiçbir şey söylemedi. Sanki daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi davrandı.”

“Öyleyse,” dedi Patrik bir süre sonra. “Neden bilmiyorum ama Simon sana yalan söylemiş.”

RIELLE

“Senin hâlâ Kirvaya’da olduğunu biliyorum ama kafamın içinde huzursuz fırtınalar kopuyor ve sana mektup yazmak onları yatıştırmama yardımcı oluyor. Ingrid eve ölü bir yarank getirdi, Audric. Bu, askerlerimizi doğuda katleden şeyin küçük bir parçası. Sanıyorum seninkileri de. Şimdiye dek gördüğüm yaratıklara hiç benzemiyor. Karmakarışık bir şey. Kaplan, ayı ve kuştan oluşuyor. Hatta sanırım biraz da ejderha. Biliyorum, kulağa saçma geliyor ve Ingrid de benim bu fikrimin aptalca olduğunu düşünüyor. Ama yarattığın arka ayakları pullu. Sert, sivri ve hafiftüylü. Sence melekler bu yaratıkları kontrol ediyor olabilirler mi? Her şey bir yana bu şeyler nasıl yaratılıyor? Ne kadar çok cevapsız sorumuz var. Bu sırada saldırı devam ediyor. İki haftada bir karorgâhlarımızdan biri geceleri saldırıya uğruyor, askerlerin kemikleri ortalığa saçılıyor, karlar kırmızıya boyanıyor.”

—Kral Ilmaire Lysleva tarafından Prens Audric Courverie’ye yazılmış 27 Aralık 998, İkinci Çağ tarihli bir mektup

Ludivine’nin öfkeli, Audric’in ise üzgün bakışları ile karşılaşan Rielle önce konuşamadı.

Beceriksizce, kaskatı bir şekilde kalakaldı. Hiçbir şey olmamış gibi davranmanın en iyisi olup olmayacağını düşündü. Biraz önce Corien tarafından öpülmemiş, teni hâlâ karıncalanmıyormuş, Corien’in dokunuşları tarafından uyarılmamış gibi. Yoksa üstlerine mi gitmeliydi. Gerçi çok fazla tutar tarafı olmadığını hissediyordu.

Derin bir nefes aldı ve “Ah, merhaba,” diyebildi.

Audric'in bakışları Rielle'nin elindeki kalkana kaydı. Ocaktaki ateşin sıcaklığı, metali çevreleyen buz ve kar katmanını eritmeye başlamıştı. Haliya, Rielle'nin çizmelerinin yanına su damlıyordu.

“Bu, Marzana'nın kalkanı mı?” diye sordu Audric sakince.

“Evet,” diye cevap verdi Rielle.

“Nereden buldun? Nasıl buldun?”

Rielle gözlerini Audric'ten kaçırmak istedi. Bakışlarını kaçırmasa, Audric onun ihanetini anlayabilirdi. Audric ile göz göze gelmek için kendini zorladı ve gerçeğin bir kısmını açıklamaya karar verdi.

Biraz değiştirilmiş, merhametli halini belki de...

“Corien bu gece benimle konuştu,” diye cevap verdi Rielle. “Gidip onu bulmamı, bana Marzana'nın güç elementini vereceğini söyledi. Obeks'in kalkanı vermeden önce buna değip değmediğimi belirlemek için beni haftalarca deneyeceğini söyledi. Bunun bir zaman kaybı olduğunu söyledi. Aşağılayıcı, dedi. Ben de ona bu konuda hak verdim.”

“Demek onun yanına gittin,” dedi Audric. “Ve gerçekten de sana kalkanı verdi.”

“Öyle görünüyor,” diye çıkıştı Rielle.

Audric'in siyah gözleri sertçe Rielle'ye çevrildi. “Bana terslenme, Rielle. Burada kabahatli olan ben değilim.”

“Kabahat mi?” Rielle kalkanı yere koydu, duvara yasladı. “Benim kabahatim tam olarak ne?”

Ona ne dedin Lu?

Corien ile buluşmaya gittiğini söyledim, diye cevap verdi Ludivine. Dönmek üzere olduğunu söyledim.

Ona öpüştüğümüzü söyledin mi?

Hayır. Umarım sen de söylemezsin. Bu sadece onun canını yakacaktır.

Rielle yutkundu. Şüpheleniyor mu?

Hayır. Ludivine'nin sesi yumuşadı. Kızgınlığının nedeni senin Corien'i öptüğünü düşünmesi değil. Kendini tehlikeye attığın için kızgın.

"Bana söz vermiştin," dedi Audric, "bana eğer bunu yapmak zorunda kalırsak, eğer Corien'in peşinden gitmek ve onun niyetini öğrenmek zorunda kalırsak, bunu birlikte yapacağımıza dair söz vermiştin! Bana, aramızda sırlar ve yalanlar olmayacağına söz vermiştin!"

"Yalan söylemedim," dedi Rielle alçak bir sesle. "Seni uyandırmak istemedim."

Audric kaşlarını kaldırdı. "Buna gerçekten inanmamı beklemiyorsun."

"Senin rahatına her şeyden fazla önem verdiğime inanmak bu kadar zor mu?"

Audric dudaklarını bükerek ayağa kalktı. "Rielle, sen düşmanımızla tek başına buluşmak için gecenin içinde yok olurken beni burada bırakmanın gerçek nedeni ne?"

Rielle durdu. Hangi doğruyu değiştirmesi, hangi yalanı söylemesi gerektiğini bilememişti

Dikkatli ol, dedi Ludivine.

Lanet olsun, Lu, bana dikkatli olmamı söyleme. Bu senin suçun. Onu uyandırman gerekmezdi.

Gerekirdi, diye cevap verdi Ludivine sakın bir şekilde. Belki bu sayede bir dahaki sefere tam da onun istediği gibi Corien'e giderken iki kez düşünürsün.

Ona gitmek, benim seçimimdi. Kalkanı istiyordum ve o da bana vermeye hazırды.

Kalkanı istedin, diye onayladı Ludivine. Ancak onu görmeyi de istedin. Ona dokunmak istedin.

Rielle'nin gözlerinin arkasında keskin ve huzursuz edici bir sıcaklık oluşmaya başladı. *Ne olmuş istediysen?*

“Seni burada bıraktım Audric çünkü utanıyordum ve mahcuptum,” diye bağırdı Rielle. Ludivine’i yok saymak için öylesine çabalıyordu ki şakaklarına ağırlar girmişti. “O her gece benim kulağıma fısıldarken senin yanında öylece yatmak ne kadar korkunç ve ne kadar rahatsız edici bir şey biliyor musun? Bu yüzden kendimi ne kadar kirli ve değersiz hissettiğimi biliyor musun?”

Audric’in yüzü yumuşadı. “Sen benim için asla değersiz olmazsın.”

“Onunla buluşmaya giderken seni yanımda götürmeyi aklımdan bile geçiremezdim,” diye devam etti Rielle. “Sana korkunç şeyler söyleyebilirdi. Senin canını acıtmak isteyebilirdi. Bana zorla sahip olabilir ve bunu sana izlettirebilirdi. Ben tek başımayken, kendimi ondan koruyabilirim. Ama sen oradayken, dikkatim dağılırdı. Beni elde etmek için seni kullanabilirdi. Seni götürmek güvenli olmazdı.”

Rielle konuştuğu, yalanlar dudaklarından daha kolay dökülüyordu. Kendini bile inandırmaya başlamıştı. Tabii ki Audric’i odada bırakma nedeni onu korumaktı. Bu, yapılacak en mantıklı şeydi.

“Güneş Kraliçesi olarak benim görevim, ülkeme hizmet etmek ve onu korumaktır,” dedi Audric’e doğru ilerleyerek. “Ve sen, benim ülkemsin. Sen, onların varisisin, gelecekteki krallarısın.” Audric’in yüzüne, sakalının belli belirsiz gölgesine dokundu. “Evet, onun beni ne kadar istediğini görmek, bana senin canını acıtacak şeyler söylediğini duymak beni utandırır. Ama bunun da ötesinde, seni böyle bir tehlikenin içine atamazdım. Seni seviyor olmasaydım bile, Güneş Kraliçesi olarak savunduğum her şeye ihanet etmiş olurdum.”

“Peki, bunun senin için de güvenli olmadığı hiç aklına gelmedi mi?” dedi Audric bir süre sonra. “Neden Lu’nun seni durdurmak için orada olmadığını hiç merak etmedin mi? Corien, onu karanlıkta tuttu. Sen elinde kalkanla geri dönüş

yoluna geçene dek senin gittiğinden haberi bile yoktu.” Audric başını iki yana salladı. Rielle’nin dokunuşundan uzaklaşmıştı. “Ona karşı gelmenin senin için zor olduğunu biliyorum. Onun sana ne vaat ettiğini de biliyorum.”

Rielle kasıldı. “Biliyor musun?”

“Evet.” Audric, Ludivine’e baktı. “Özgürlük. Kural ya da kabak tadı veren gelenekler yok, kilise ya da taç için zorlamalar yok. Bunlar, benim her ne kadar istesem de sana sunamayacağım şeyler.” Dudaklarını bükerek bakışlarını kaçırdı. “Senin zihninde, seni engelleyen şeylerle bağlantılı olmaktan nefret ediyorum.”

“Ludivine ne bildiğini düşünürse düşünsün,” diye atıldı Rielle buz gibi bir sesle, “sana ne söylerse söylesin, ben ülkeme hizmet ettiğim için mutluyum. Hatta bundan gurur duyuyorum, aslında. Ayrıca ikinizden biri bunun tersini düşünecek olursa, bunu kendime hakaret sayarım.”

“Evet, bundan gurur duyduğunu biliyorum. Sorun bu değil.”

“Öyleyse sorun nedir?”

“Evet, ülkeni korumakla görevlisin ama kendine dikkat etmeden hareket edemeyecek kadar önemlisin. Güçlü olman, kendini gereksiz bir şekilde tehlikeye atabileceğin anlamına gelmez.”

“Gereksiz!” Rielle elini kalkana doğru salladı. “Buraya gelme amacımızı gerçekleştirdim, öyle değil mi? Aptal aptal sırttan tüm o insanların karşısında dikildim ve gülümsedim, tam olarak onların istediği şekilde hareket ettim. Sizin istediğiniz gibi.”

Audric, Rielle’ye baktı. “Diplomasi genellikle alçakgönüllü bir şekilde davranmayı gerektir.”

“Kirvaya sarayına kendimi yeterince sevimli sunduğum için orada öylece dikilip tebrikleri kabul etmek senin için zor olmuş olmalı.”

“Tanrım, Rielle!” diye araya girdi Ludivine. “Onu gerçekten bu kadar hiçe mi sayıyorsun? Oysa Audric senin yerine onu tebrik etmeye kalkışanları hemen uyardı.”

Rielle kızardı. “Ben hâlâ o salonda her ikinizden daha fazla alçakgönüllü davrandığımı düşünüyorum. Şimdi de bunun için cezalandırılıyorum.”

“Cezalandırılmıyorsun,” dedi Audric. “Cezalandırılısaydın bile bunun için olmazdı. Tipinin içine yalnız başına kaçtığın için olurdu.”

Rielle dilini ısırdı. Aklına gelen tüm yanıtlar ona geri dönecekti, Audric’in yüzünde bıkkınlık ve hayal kırıklığı görmek hiç hoşuna gitmiyordu. Gözleri yaşlarla doldu. Eğer konuşursa akmaya başlayacaklardı.

İçini çeken Audric, bir eliyle kıvrıcık saçlarını karıştırarak yatağa döndü.

Odaya kısa bir sessizlik hâkim olmuştu. Sonunda kendini toparlayan Rielle, “Bu küçük sahnenin mimarı olduğun için mutlu musun Ludivine?” dedi kin dolu bir ses tonuyla.

“Hayır, mutlu değilim,” diye cevap verdi Ludivine. “Sana kızgınlım ve Corien’in aramıza bu kadar kolay girmesinden, hareketlerini benden saklayabilmesinden ve muhafızları atlatabilmenden ötürü dehşet içindeyim. Biraz aklın olsa sen de dehşet içinde olurdun.”

Rielle ellerini havaya kaldırdı. “Ama işte yine de burada duruyorum. Ne tacize uğradım ne de katledildim. Evet, ona direnmek çok zor. Evet, hiç acıması yok. Ama ben de acımasızım. Benim iradem ona üstün gelir. Ayrıca yaşadığımız bunca şeyden sonra ikinizin de bana bu konuda güvenmemeniz şoke edici.”

İnce buz üstünde yürüyorsun, Rielle, dedi Ludivine. *Kendini Corien’in kollarına atmanın görüntüsü hâlâ aklımda ve senin için yalan söyleme isteğim bu noktada sona eriyor.*

Heveslerine ve ihtiyaçlarına uyduka yalan söyleyeceksin. Rielle'nin cevabı acımasızdı. Audric'in, babasının nasıl öldüğünü bilmesi gerekirse, bana ne olacağını umursamadan ona söyleyebilecek misin?

Ludivine sessiz ve yaralı bir boşluktaıdı. Bunu asla yapmayacağımı biliyorsun.

Rielle, zihninde Ludivine'nin yaşadığı kısmı kapatarak bu duygudan uzaklaştı.

“Bunu yapmamı sen istedin,” dedi yeniden Audric'e yaklaşıarak. “Benim casus olmamı istedin. Onun benimle konuşmasına izin vermemi, içimde özgürce dolaşmasını ve bilgi sızdırmamı istedin. Niyetini, amacını öğrenmemi...” Audric'in önünde diz çöktü. Ellerini, kendi elleri arasına aldı. “Bu doğru değil mi?”

Audric düşünceli bir şekilde Rielle'ye baktı. “Peki, hiç bilgi elde ettin mi? Şimdi daha fazla bilgiye mi sahipsin?”

Rielle'nin tüyleri diken diken olmuştu, ayağı kalktı. “Güç elementini aldım,” dedi kısaca. “Şu anda bu, her şeyden daha önemli. Geçit düşerse başka hiçbir şeyin anlamı kalmaz. Ayrıca seni onun yanına gitmek için bırakmadım. Seni, görevimi yerine getirebilmek için bıraktım. Senin benim omuzlarıma yüklediğin görevi... Bana kendimi tehlikeye atmayı, açgözlülükle benim peşimde olan bir yaratığa kendimi feda etmeyi öğrettin. Bunların hepsi Celdaria içindi. Bense bütün bunları yapmaktan sadece mutluluk duydum çünkü seni seviyorum, evimi seviyorum. Fakat her şey senin istediğin gibi olamaz, Audric. Ya ben Güneş Kraliçesi olacağım ve hayatımı tehlikeye atma pahasına evimizi korumak için gerekeni yapacağım ya da evde, kilit altında şımartılarak oturacağım. Süs gibi, işe yaramaz bir şekilde.”

Audric hiç konuşmadan Rielle'ye baktı. Ama o büyük, siyah gözlerindeki yorgunluk, Rielle'ye gerçeği anlatıyordu. Audric üzgündü, Rielle'yi seviyordu ve Rielle gibi o da bir ikilemin içindeydi.

Audric, Rielle'nin kendini daha kötü hissetmesine yol açacak, o karla kaplı mağarada yaptığı kötü şeyleri hatırlatacak başka bir şey söyleyemeden önce Rielle ayağa kalktı. Boğazı acıyordu.

"Aşağıya, kahvaltı yapmaya gidiyorum. Lu, ben dönene kadar şu lanet kalkana göz kulak ol."

Sonra Audric ve Ludivine'e sırtını döndü ve kendini tapınağın tuhaf, parfümlü gölgelerinin tesellisine bıraktı. Peşinde muhafızları, karnında yavaşça ve keskin bir şekilde dönüp duran bir utanç yumrusu vardı.

ELIANA

"Meridian, İmparatorluk'un eline düşen ilk batı kıta toprağıydı. Bir zamanlar, her biri Aziz Nerida'nın kutsal elleriyle inşa ettiği, gölleri ve ısıltılı nehirleriyle gümüş gibi parlayan, sulak ve yemyeşil bir ülke olan Meridian artık yerle bir olmuş ormanları ve bulanık suları ile bir çöle döndü. Ventera'dan daha harap, işgal altındaki Vespers'in gidilmesi güç sayısız adalarından daha tehlikeli hale geldi. Meridian'ın eski parlak günlerinden eser yok. Aziz Nerida bu halini görse gözyaşları sel olur ve dünya onun öfke gözyaşlarında boğulurdu."

—Aziz Nerida'nın Kederi, Remy Ferracora'nın günlüğünden, 13
Kasım 1018, Üçüncü Çağ

Meridian'ın kuzey batı kıyısında, küçük bir koya myanaştılar. Onları terk edilmiş bir köy bekliyordu. Köy, işgal kuvvetleri tarafından tahrip edilmiş ve yıkıntıya dönüşmüştü. Cılız, yamalı iskeleler suyun üzerinde kalmıştı. Ama tuzlu rüzgârlar biraz daha inatla esse denizin dibine gidecek gibiydiler.

Streganna'nın mürettebatı onları filikalarla kıyıya taşıdı. Filikalardan birinde Eliana, Harkan, Patrik, Jessamyn, Gerren isimli çocuk, on iki Kızıl Taç askeri ve ayrıca otuz bir mülteci vardı.

Herkes filikalarından inince Eliana kıyıda durdu ve filikanın uzaklaşmasını artık karanlığın içinde şeklini

seçemeyene dek izledi. Ay ışığının olmadığı bir gece yarısıydı. *Streganna* açık sularda, neredeyse görünmez bir halde, sessiz ve karanlık bir şekilde bekliyordu. Eğer Eliana nereye bakması gerektiğini bilmeseydi gemiyi gözden kaçırabilirdi.

Patrik, Eliana'nın yanına geldi ve kalçasının çevresinde asılı duran silah kemerini düzeltti. "Merhaba, Eliana. Ne gibi felaketler düşünüyorsun?"

Patrik'in neşeli sesi Eliana'yı sinirlendirmişti. "Söylersem kendine gelemesin."

"Öyle olsun. Kara kalbinde, ait oldukları yerde kalsınlar."

Yan yana sessizce durdular. Eliana'nın kafasının içinde dönüp duran hakaretler ve iğneli sözler sonunda ona çok ağır geldi ve nemli, gri kumlara oturmak zorunda kaldı. Ellerini kuma soktu.

"Kalbimin kara olmasını isterdim," dedi bir süre sonra. "Cilalı bir taş kadar ağır olmasını dilerdim. İçine girilemez, kırılmaz."

Patrik de ona katıldı. "Sana acımamı sağlamaya çalışıyorsan seni uyarmalıyım, bu mümkün değil."

"Hiçbir şey yapmaya çalışmıyorum. Kendime acıyorum."

"Arkadaşın Harkan, iyi bir adam," dedi Patrik, omzunun üstünden bir bakış atarak. "Kimsesizlere sığınak bulmaya yardım ediyor, erzak dağıtıyor." Dilini şaklattı. "Daha genç bir adam olsaydım, kalbim bir başkasına ait olmasaydı, ona olan hayranlığımı açıklardım. Yüksek sesle ve tutkuyla. Belki de dizlerimin üstünde."

"Hayal kırıklığına uğrardın," dedi Eliana sakince. "Harkan kadınlardan hoşlanıyor. Özellikle de birinden."

Patrik dalga geçerek elini kalbine götürdü. "Lütfen bana, bu kadının *sen* olduğunu söyleme. Dünya, böyle bir adamı senin gibi bir canavarla eşleştirecek kadar acımasız bir yer olamaz."

Bu kez de Eliana'nın aklını Remy'nin hatırası kapladı. *Hayır*, demişti Remy, Eliana'dan uzaklaşarak, *canavar olan sensin*. Ancak bu kez peşinden gelen acı körelmiş, duyarsızlaşmıştı.

Aferin, benim kara kalbim.

“Dünya acımasız değil mi?” Eliana kahkaha atar gibi bir ses çıkarttı. “Bu, güzel bir şakaydı, Patrik. Ben de senin espri anlayışın olmadığını düşünüyordum.”

Bir süre sessizce oturdular. Kıyıya, yorgunluk nedir bilmeyen dalgalar vuruyordu. Eliana, mültecilerin liman evlerinden geriye kalanlara yerleşmelerini dinledi. Asiler ise silahlarının ve malzemelerinin sayımını yapıyorlardı. Harkan biriyle gülüştü. Geceye yabancı, yasadışı sesler hâkimdi...

“Sana yarınki planımızı açıklamak istiyorum,” dedi Patrik. Sesindeki tüm neşe gitmişti. “Sana güvendiğim için değil, burada benden başka sadece bir gerçek savaşçı var ve ben senin de hazır olmanı istiyorum. Bir bela kokusu aldığım anda hiç tereddüt etmeden seni vururum ve emin ol ıskalamam.”

Eliana başını salladı. “Jessamyn mi? Şu diğer savaşçı?”

“Aynen öyle. Ayrıca bize ihanet etmeye karar verdiğin an ben ölmüş olursam, seni vuracak olan kişi de o olacak.”

“Eğer size ihanet edersem ne olacağını lütfen bir kere daha anlatabilir misin? Hâlâ anlamadığım noktalar var.”

Patrik pis pis güldü. “*Streganna*'da da söylediğim gibi bizim sorumluluğumuz altındaki insanların çoğu Karlaine şehrinden. İmparatorluk orada zayıf. Stratejik önemi çok az olan bir şehir. Ana suyuollarının ya da karayollarının üstünde değil. Ancak doğrudan şehrin içine giden yolu, Karlaine'in on kilometre uzağında Nalora Nehri kesiyor. Orada, nehrin batı yakasında küçük bir karargâh var. Arazi düz ve açık. Nöbetçiler kilometrelerce öteyi bile görebilirler.

Amacımız, iki aşamalı: Mülteciler nehri geçip Karlaine'e giderlerken karargâhın dikkatini dağıtmak ve oraya baskın

yapıp mümkün olduğunca fazla mahkûmun kaçmasını sağlamak. Eğer başarabilirsek, hayatta kalanları Karlianee götüreceğiz. Başaramazsak, mültecilerimizin Karlianee gidebilmiş olmalarını umacağız ve hayatta kalanlarla birlikte buradan otuz kilometre uzaktaki Kızıl Taç'ın güvenli evine çekileceğiz. Onlar için en iyisi bu değil. Seyahat edebilecek durumda olduklarını sanmıyorum ama hiç değilse laboratuvarı kurtulmuş olacaklar.”

Eliana telaşla Patrike döndü. “Ne laboratuvarı? Fidelia mı?”

“Aldığımız istihbarat yarım yamalak fakat evet, öyle olduğuna inanıyorum. Bu karargâh da onu korumak için kurulmuş.”

Eliana'nın aklına bir fikir geldi. Bununla birlikte aklında fırtınalar kopartan kargaşayı dindirebilecek ılık bir teselli belirmişti.

“Ne oldu?” Patrik onu izliyordu. “Aklına şey geldi.”

“Navi ve ile Fidelia'nın elindeyken, Navi'nin üzerinde deneyler yapıldı ve işkence gördü. Kaçtığımızda vücudunda değişimler olmaya başlamıştı. Haftalarca acı çekti.”

Patrik gözlerini yumdu. “Bunları duyduğum için üzgünüm. Acı çekenin sen değil de o olması çok büyük bir üzüntü.”

“Nefretinin bu kadar istikrarlı olmasına hayranım.”

“Navi öldü mü?”

“Hayır. Harkan'la birlikte bir panzehir bulduk.”

Patrik oturduğu yerde doğruldu, yüzü aydınlanmıştı. “Elinizde başka var mı?”

“Var. Kalanını çantasına koymuş... Yani, biz oradan ayrılmadan önce...”

“Kurtardığımız mahkûmlara da verir misiniz? Mesela, suçluluk duygunu bastırmak için?”

“Hayır,” dedi Eliana alçak bir sesle. “Yanından geçerken nehre dökmeyi düşünüyordum.”

Patrik yüzünü ovuşturarak güldü. “Bu hayatta çok az mutluluk yaşadım. Hele Hob’umdan ayrıldıktan sonra çok daha az yaşadım. Senin verdiğin haber de bu mutluluklardan biri. Teşekkür ederim.”

“Benim hakkındaki düşünceni biraz değiştirebildim mi?”

“Çok az.”

“Ah, ilerleme var.”

Sessizce oturdular ve denizi seyrettiler. Sonra Patrik daha nazik bir sesle konuşmaya başladı.

“Remy’den işgal sırasında mı ayrı düştün?” diye sordu. “Yoksa onu bilerek mi arkada bıraktın?”

Eliana’nın boğazı, sıcak gözyaşları ile tılandı. Birkaç saniye boyunca konuşamadı.

“Harkan beni kaçırdı,” diyebilirdi sonunda. Sesi gölgeliydi. “Beni güvenli bir biçimde oradan uzaklaştırmak istemiş. Beni ilaçla uyuttu ve İmparatorluk saraya ulaşmadan önce şehirden çıkarttı. Kararlıydı ve yanlış yola sapmıştı. Bunun için onu asla affetmeyeceğim. Remy’ye ne olduğunu bilmiyorum. İşgalden sağ kurtuldu mu, bilmiyorum.”

Patrik dişlerinin arasından nefes aldı. “Bunu duyduğum için üzgünüm.”

Eliana güldü.

“Gerçekten de üzgünüm. Harkan çok korkunç bir hata yapmış.”

“Belki de böylesi daha iyidir. Remy benden ne kadar uzak kalırsa o kadar uzun yaşar. Ben güvenli değilim.”

Eliana, Patrik’in ellerine baktığını hissetti. “Bunun anlamı nedir?”

“Birçok anlamı var.”

Patrik başını salladı, bakışlarını denize çevirdi. “Peki Simon? Onu en son gördüğünde iyi miydi?”

“Onu en son gördüğümde,” dedi Eliana. O gece odasında, Simon’ın ona nasıl baktığını hatırlayınca sesi titredi. Dudaklarıyla çenesinde, boynunda nasıl sıcak bir yol izlediğini anımsamıştı.

Eliana’nın kaybolduğunu anladığında kızmış, belki de korkmuş olmalıydı.

Artık sen yanımdayken öğrendiğim bu hayattan sonra o yalnızlığa yeniden katlanabilir miyim, bilmiyorum.

“Evet.” Eliana, denizin serinliğinden korunmak için kollarını karnında birleştirdi. “İyiymi.”

Üç gün süren bir yolculuktan sonra İmparatorluk karargâhına ulaştılar. Patrike göre adı Caebris’ti. Bir dizi siyah alçak bina Nalora Nehri’nin kıyısında kümelenmişti. Binaların çevresinde, her köşesinde ince, uzun, kare kuleler olan yüksek taş bir duvar vardı.

Eliana karargâhı inceledi. Alçak, çalı gibi otların arasında karnının üstünde uzanmış, Patrik’in işaretini bekliyordu. Gece olmuştu. Batıdan esen hafif rüzgâr, nehir yatağındaki ince, kuru otları yalıyordu.

Sol tarafına göz attı. Birkaç metre ötede Harkan, Jessamyn ve iki Kızıl Taç askeri Dasha ve Viri bekliyorlardı. Sağda, nehir yatağının yarım kilometre aşağısındaki ot öbeğinde küçük bir mülteci grubu saklanmıştı. Buradaki dar köprü nehri geçmelerine imkân verecekti.

Köprüye bakan Eliana gerildi. Nehir genişti, köprü kilometrelerce uzunluğunda gibi görünüyordu. Nehrin her iki yakasında on metre boyunca gözcü kuleleri vardı. Patrik, duvarın içine girdikleri zaman yapacakları yıkımın nöbetteki

tüm görevlileri o noktaya çekeceğini, mültecilerin geçişi için köprünün serbest kalacağını ummuştı. Yakın savaşa uygun olmayan ancak mükemmel bir nişancı olan Gerren yakındaki gözetleme kulesinin yanında tüfeği ile bekliyordu. Yerden ateş ederek adatrox'ları vurmaya hazırdı.

Eliana'nın gözüne ışık girince, dikkatini yeniden karargâha çevirdi. Ana kapılar açılmıştı. İçeriden cız meşale ışıkları sızıyordu. Işığın içinde karanlık şekiller hareket etti. Bazıları içeriye giriyor, bazıları dışarıya çıkıyordu. Atlar hareket ediyor, malzemeleri taşıyor ve çekiyorlardı. Vardiya değişimi başlamıştı.

Birkaç adım ötesinde, otların içinden alçak sesle bir bildircin ötüşü duyuldu. Sonra ikincisi geldi.

Bu, Patrik'in işaretiydi.

Eliana ayağa kalktı ve tepeden aşağıya, nehre doğru koşmaya başladı. Sol tarafına sadece bir kez baktı ve onu takip eden, ikili ya da üçlü saldırı gruplarını gördü. Çoğu asilerdi, ancak içlerinde savaşabilecek ve şanslarını zorlayabilecek kadar güçlü birkaç mülteci de vardı.

Harkan, Eliana'ya en yakın olan gruptaydı. Elinde tabancası, belinde kılıcıyla otların arasından koşuyordu.

Eliana gecenin içinde, Zahra'nın görüsünde gözüne ilişen düzenbaz azizlere sessiz bir dua yolladı: *Bizi koruyun. Hızlı koşmamıza yardım edin. Yolumuzu aydınlatın.*

Tam o sırada keskin ve sıcak bir şekilde hayata dönen güç elementleri sendelemesine neden oldu.

Ve ansızın karargâhtan bir patlama sesi geldi. Ön duvar boyunca bir dizi patlama daha oldu. Toplam dört patlama, duvarda ve dış taraftaki binalarda büyük delikler açmıştı. Molozlar ve adatrox'lar havada uçuşuyordu. Yüksek gözetleme kulelerinden birinde alarm çanları çalmaya başladı. Yıkıntıların arasından bağrışlar ve çığlıklar yükseldi.

Eliana nefessiz kalarak durdu.

Patrik'in planında sadece bir patlama vardı. Elllerinde kalan değerli el bombalarından birini açık kapıdan içeriye atacaklardı. Oluşan kargaşa, onların içeriye girmesini sağlayacak, bu noktada iki el bombası daha atacaklar ve ortalığı dumana boğacaklardı. Patrik, Harkan ve birkaç kişi daha laboratuvarın dışında kalacak, kalan cephaneleri yettiğinde adatrox'larla ve yaratıklarla savaşacaklardı. Eliana, Jessamyn ve dört kişilik grup Fidelia'nın laboratuvarına gireceklerdi. Grup, hayatta kalanlardan toplayabildikleri kadarını toplayacak, Patrik'in öncüsü Ursula'nın devriye sırasında keşfettiği ikinci kapıdan çıkmalarını sağlayacaktı.

Ya Eliana ve Jessamyn? Onlar da yollarına çıkan herkesi katledecek, laboratuvar mahkûmlarının özgürlüklerine kavuşmaları için onlara zaman kazandıracaklardı.

Plan buydu. Ama bu patlamaların sebebi el bombaları değildi.

Bunu yapan Eliana idi.

Patlamaların yankılarının kollarında yoğun bir karıncalanma haliyle hissediyordu.

Kalbi gümbür gümbür atarken ellerini inceledi, evirip çevirdi, avuçlarına, parmaklarına ve bileklerine baktı. İşte yine oluyordu; güç elementleri hiç beklenmedik bir anda empirium'u çekiyordu. Tıpkı odasında yangına neden olduğu gibi... Tıpkı Yuva'da pazarı yutan alevleri yarattığı gibi...

Zahranın cebine tıktığı kutusu patlamalar yüzünden uyanmış gibi vızıldamaya başlamıştı.

Eliana kutunun parçalanmasını umarak bir elini cebinin üstüne attı. Fakat sağlamlığını koruyan kutu birdenbire vızıldamayı kesti. Eliana gözlerini sıkı sıkı kapatarak hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Güç elementlerini daha büyük ve daha güçlü yapmalıydı. Hain vücudunun sahip olduğu içgüdüleri bastırabilecek, ellerine kat kat ağırlık yapacak daha fazla zincir, daha fazla metal olmalıydı.

Belki de güç elementleri gerçekten de olması gerektiği gibi çalışıyordu. Eliana'nın karışıklığını bir düzene sokuyor, korkusunu bastırıyor, kontrol edemediği belli olan gücünü doğru yerlere yönlendiriyordu.

"El!" diye bağırdı Harkan dumanların içinden bir yerlerden. "Hadi gel!"

Harkan'ın sesi onu harekete geçirdi ve koşmaya başladı.

Kışlanın dumanla kaplı girişi küçük yangınlarla darmaduman olmuştu. Kılıçlar çarpışıyor, silahlar patlıyordu. Bir elinde Arabeth diğer elinde Nox olan Eliana, nöbet tutan bir adatrox'un üstüne atladı. Adatrox kılıcıyla Eliana'ya beceriksizce saldırdı. Eliana başını öne eğdi, döndü, adatrox'un bağırsaklarını dışarıya çıkarttı ve koşmaya devam etti. Başka bir adatrox birkaç metre ötede Viri ile dövüşüyordu. Eliana onlara doğru koştu ve Arabeth'i elini silahına atan adatrox'un sırtına geçirdi.

"Teşekkür ederim!" dedi nefes nefese kalmış olan Viri. Beyaz bir ışık, duman içinde bir tebessüm ve Viri yok oldu.

Eliana çatışmanın merkezine doğru koşuyordu. Çevresinde el bombaları patlıyordu. Patlamaları saymamaya, azalan cephanelerini düşünmemeye çalıştı. Hançerlerinin kabzalarını kavrayan elleri yanıyordu. Bunu da görmezden gelmeyi denedi. Hiçbir anlamı yoktu. Bunlar hâlâ hassas olan, iyileşme şansı bulamayan yanıklarıydı. Bir tehlike söz konusu değildi; güç elementleri bir kez daha Annerkilak'taki gibi hepsini içine alacak söndürülemez bir yangın başlatmayacaktı.

Jessamyn ile aynı anda laboratuvarı buldu. Metal borularla güçlendirilmiş, ağır ahşap kapıyı zorladılar ancak kapı ki kilitliydi. Jessamyn küfür ederek eliyle isli yüzünü sildi. Laboratuvar takımındaki diğer dört kişi de onlara katılmıştı. Terden yapış yapış olmuş tenlerinin üstüne tozlar yapışmıştı ancak gözleri ışıldıyordu.

“Geri çekilin,” diye emretti Jessamyn. Eliana diğerlerini de geriye çekerek söyleneni yaptı. Kâbus olarak yaşadığı yıllarda edindiği deneyimlerle Jessamyn’in savaş meydanında ihtişamlı ilerleyişini, vücudunun rahat hareketlerini takdir ediyordu. Diğerlerine bir ceset yığınının arkasına siper aldırıldı. Cesetlerin renksiz, çatlak tenlerinde bildik yaralar vardı.

Jessamyn de onlara katıldı. Cesetlere dehşetle bakmasına karşın gözlerini kırpmadı. “Bu çok saçma,” dedi. Cebinden bir el bombasını çıkartarak öptü ve göz ucuyla Eliana’ya baktı. “Bu sonuncusu.”

Bombayı laboratuvarın taş duvarına fırlattı. Birkaç saniye sonra gerçekleşen patlamayla bina gıcırdayarak çökmüş, ön duvarın tamamı dalgalanarak yıkılmıştı.

Eliana yıkılan duvardan içeriye doğru koştu. Jessamyn hemen onun arkasında, ekibin geri kalanı da onun arkasındaydı. Laboratuvarda dört adatrox’tan oluşan bir grupta karşılaştılar. Canavarlar öksürerek çılgınca molozların içinde sağa sola koşuyorlardı. Eliana eski hayatının ritmini yeniden yakaladığına memnun olarak iki tanesini halletti. Arabeth bağırsaklara, Nox boğaza! Kendi etrafında döndü ve Jessamyn’in bir diğer adatrox’un karnına hançerini sapladığını gördü. Jessamyn daha sonra bir diğeri ile karşılaşmak için atıldı. Adatrox silahını ateşlemeden hemen önce dirseğine bir tekme attı. Silahın yönü değişti ve zararsız bir şekilde koridora doğru ateş aldı. Jessamyn adatrox’un kolunu kıvırdı ve korkunç bir çatırtı ile kırdı. Adatrox, ölü gri gözlerini titreterek korkunç bir çığlık atmıştı. Jessamyn kılıcı ile adatrox’un boğazını kesti ve yere düşüşünü seyretti.

Aralarındaki mültecilerden biri sağlam duruşlu ve şefkatli bakışları olan bir kadındı. Catilla isimli, kılıç ustası olan bu kadın arkasını döndü ve yere kustu. Bir diğer mülteci olan Jaraq ise cesetlerin yanına çökmüş, üniformalarının ceplerinde anahtar arıyordu.

Jessamyn'in ateş gibi parlayan gözleriyle Eliana'ya bakıyordu. Başıyla ilerideki koridoru işaret etti. "Gidelim mi?"

Daha önce sadece Eliana bir Fidelia laboratuvarını gördüğünden, ekip liderlerinin incelemesi için Rinthos binasının haritasını çizmişti. Eğer bu bina da ona benziyorsa mahkûmların tam olarak nerede olduklarını bilebileceklerdi. Aksi halde doğaçlama ilerleyeceklerdi.

Jaraq bir zafer çılgılığı attı. "İşte burada!" Anahtarların asılı olduğu halkayı Eliana'ya uzattı.

Eliana anahtarları aldı, Jessamyn'e başını salladı. Sonra da arkasını dönerek koridorda koşmaya başladı. Başlarının üstünde muhafazaları kırılmış olan floresan lambalar yanıp sönüyordu. Uzaktan gelen savaş sesleri, Eliana laboratuvarın derinliklerine gittikçe zayıflamıştı. Ekip hemen arkasından geliyordu. Etrafı kulakları tırmalayan, insanlık dışı çığlıklar kaplamaya başlamıştı. Siyah hayvanın sesleri Eliana'yı derinden sarstı.

Birkaç metal kapının ilkinde ulaştılar. Göz seviyesindeki dikdörtgen bir tabelaya düzgün bir yazıyla kırk yedi sayısı boyanmıştı.

Eliana eğildi ve anahtarları beceriksizce denemeye çalıştı. Sargılı elleri aniden hissizleşmişti. Binanın içinde kapana kısılanların çığlıkları yapış yapış bir sis gibi ruhunu sarıyordu. Hızla atan nabızı dışında her şey yavaşlamıştı. Navi'yi düşündü. Navi'yi düşünmek ve onun ölüp ölmediğini merak etmek dışında bir şey yapamıyordu. Onu kurtarmak için yaptıkları bunca şeyden sonra yine de İmparatorluk'un elinde ölüp ölmediğini merak ediyordu.

"Bana bırak," diye çıkıştı Jessamyn, anahtarları alarak.

İçeriye girdiklerinde, koridorun yanıp sönen ışıkları karanlık odaya doldu. Karşı köşede kendi pisliğinin üstünde sinmiş, çıplak ayaklı, tunik ve pantolonu leke içinde bir kadını aydınlattı. Solgun derisi kesikler ve yaralarla doluydu.

Şakaklarını, boğazını, sol kolunu soğanımsı bereler kaplamıştı. Tıraş edilmiş kafasındaki siyah tüyler, yanaklarını ve alnını çevreliyordu.

Eliana'nın kalbi sıkıştı. Bu kadının dönüşümü çoktan başlamıştı. Yani yakında canavarlaşacaktı.

Jessamyn ileriye doğru atıldı. "Yürüyebilir misin?"

Kadın gözlerini kırptırarak onlara baktı. Başını salladı. Tedirginlik onu vahşileştirmişti. Ellerini dizlerinin üstünde birleştirmişti.

Jessamyn, kadının kolunu tuttu ve ayağa kaldırdı. "Catilla, ona yardım et."

Catilla hemen koştu ve kadının odadan çıkması için yardımcı oldu. Eliana Catilla'nın, "Eğer saldırıya uğrarsak dövüşmem gerekecek," dediğini duydu. "Ama sakın korkma. Sadece geride dur, kendine sahip çık. Benim dövüşüm bitince koşmaya devam et. Seni buradan çıkartacağız."

Odadan odaya koşuyor, ellerinden geldiğince çok mahkûm topluyorlardı. Ölüler oldukları yerde bıraktılar. Anahtarı deliğe soktuklarında içerideki mahkûmların kükreyerek ve inleyerek kendilerini kapıya attıkları odalara girmediler.

Arkalarında bıraktıkları her odada, Eliana içinde bir çığlığın büyüdüğünü hissediyordu. Öfkeden çok bitkinlikten kaynaklanan bir çığlıktı bu. Bu savaş çok fazlaydı. Çok büyük, çok değişkendi. Eskiden olsa burada olmaktan, bu katliamı görmekten nefret ederdi. Şimdi ise duyarsız bir şekilde yolunda ilerliyor, kurtardıkları yedi mahkûmun inlemelerini yarım yamalak dinliyor, karşlarına çıkan tüm gardiyanları hissiz bir şekilde öldürüyordu.

Üzerinde 1 yazan son kapıya geldiklerinde içeriden hiç ses gelmedi. Ne bir kükreme ne de acı haykırışlar... Eliana diğerlerine baktı. Serbest bıraktıkları ikinci mahkûm yaşlı, gri saçlı, kahverengi tenli bir kadındı. Tüm ağırlığını Jaraq'a

vermişti. Açık renk gözlü, kare yüzlü bir diğeri ise kollarında yarı baygın başka bir mahkûmu tutuyordu.

Gözleri fal taşı gibi açılmış ilk mahkûm Catilla'nın arkasına saklanmış, kolunu sıkıyordu.

Jessamyn sonuncu kapının da kilidini açarak itti. Tam o anda bir silah sesi yankılandı. Jessamyn küfür ederek kapıyı tam zamanında kapattı. Kurşun metal kapıdan sekti. Bilinçsizce ve çılgınca peş peşe birkaç el ateş daha edildi. Sonunda yeniden ortalığı bir sessizlik kapladı.

Eliana Jessamyn'e baktı. "Bırak."

"Kurşunları bitti," diye cevap verdi Jessamyn.

"Tabii başka silahları yoksa."

"Başkaları gelmeden," dedi kare yüzlü mahkûm, "gitmeliyiz."

"Lütfen," diye sızlandı ilk mahkûm. Yüzünü Catilla'nın koluna gömmüştü. "Lütfen gidelim."

Jessamyn küfrü basıp kapıyı yeniden açtı. Tabancasını öldürmeye hazır bir şekilde doğrultmuştu. Arkasından gelen Eliana da hançerlerini hazırlamıştı.

Ancak hiçbir silaha ihtiyaçları yoktu. Odanın diğer köşesinde bulanık gözlü bir mahkûmun başında toplanmış iki adam vardı. Sağlıklı ve açık tenliydi. Dizlerine kadar uzanan ütülü tuniklerinin yüksek yakalarını boğazlarına kadar iliklemişlerdi. Adamlardan biri tabancasını yere indirdi ve titreyen ellerini havaya kaldırdı.

"Biz doktoruz," dedi ince sesiyle. "Asker değiliz. Lütfen, merhamet edin."

"Doktor mu?" diye bağırdı Jessamyn. "Yani bu kadınlara işkence yapan sizlersiniz."

Adam yüzünü buruşturdu. Yanaklarından aşağıya yaşlar dökülüyordu. "Hayır, lütfen, öyle bir şey değil!"

"Tam da öyle bir şey," dedi Eliana'nın arkasındaki kare yüzü mahkûm.

Ancak diğer doktor ne elini kaldırmış ne de yalvarıyordu. Bunun yerine gözlerini Eliana'ya dikmiş, buz gibi ve küçümseyen bakışlarla onu inceliyordu.

"Bizler, onun gece çağırdıklarıyız," diye mırıldandı adam. "Bizler onun kudretinin aracıyız."

Eliana'nın güç elementleri alev almış, kollarına adeta sıcak çiviler batmaya başlamıştı.

Jessamyn küfür ederek uzaklaştı. "Bu da nedir? Siz ne yapıyorsunuz?"

"O ne diyor?" diye sordu Catilla. Sesi oldukça gergindi.

"Onun duasını ediyoruz," diye devam etti adam. Sonra gözleri kaydı, renkleri değişti ve soldu. "Ruhlarımız onun kanatlarında yeniden doğacak."

Eliana neler olacağını anlasa da yerinden kımıldayamıyordu. Heyecan dolu ve öfkeli bir varlık, doktorun zihninden dışarıya çıkmış, yerde sürünerek Eliana'nın zihnini arıyordu. Onu yakaladı ve kokuşmuş, karanlık bir odanın içinde zapt etti. Dünya değişti, yeniden düzenlendi.

Eliana yine rüyalarındaki okırmızı halı kaplı koridordaydı. Bu rüyayı, Navi'nin ona saldırdığı Astavar'daki o geceden beri görmemişti. Şimdi yeniden görünce hem bir aşinalık hem de bir yabancılik hissetmişti. Parlak, cilalı duvarlarda floresan lambalar vızıldıyordu. Sonsuz sayıdaki kapılar tepelere kadar uzanıyordu.

Koridorun gözünün alabildiği en uzak noktasında bir kapı açıldı. İçeriden yansıyan ışık öyle parlak ve beyazdı ki, Eliana'yı ürküttü. Bir saniye sonra da çarparak kapandı.

Bunu bir başka kapı, sonra başkası, sonra bir başkası takip etti. Açılıp kapanan her kapı kızın durduğu yere daha da yaklaşıyordu. Açılan her kapıdan parlak bir ışık yayılıyor

ve bir ses geliyordu. Ses ilk başlarda belli belirsizdi. Beyninin bir köşesindeki fısıltı gibiydi. Kapılar giderek daha hızlı bir şekilde açılmaya başladı. Beyaz ışıklar, kırmızı koridoru et dilimleri gibi kesiyordu. Tıslama sesleri giderek daha belirgin hale geldi ve sonunda anlamlı bir kelime oluşturdu.

Eliana.

Eliana arkasını döndü. Ayağını halıdan kurtardı. Koşmaya başladı ancak kapılar onu takip ediyor, ışıklar topuklarını aydınlatıyordu.

Eliana.

Tam karşısında, sağ tarafta açık bir kapı vardı. İçeriden hiç ışık gelmiyordu. Eliana o kapıya doğru koştu. Karanlığın onu koruyacağını umarak kendini içeriye attı. Kapıyı çarparak kapattı. Titreyen elleriyle kilitleyerek kapıya yaslandı.

Güçlkle nefes alıyordu. Sıcak yanaklarını serin ahşaba dayadı.

O sırada bir el boynuna, bir başka el de bileğine dokundu.

Neşeli, tanıdık bir ses Eliana'nın alınına bir öpücük kondurdu. "İşte buradasın."

İmparator.

Corien.

Annesinin uzun zaman önceki sevgilisi. Meleklerin lideri, ölümsüz yok edici.

Corien parmaklarını Eliana'nın saçlarına geçirdi ve kafatası sızlayıp gözlerinden yaşlar gelinceye dek sımsıkı çekmeye devam etti. "Eliana, Eliana. Ne güzel bir isim. Hareketli ve tatlı! Annen yaşasaydı adını ne koyardı merak ediyorum. Hatta şu anda bizi izliyor mu, onu da merak ediyorum." Kızı karanlıktaki belirsiz bedenine doğru iyice çekmişti. "Rielle," diye çatlak sesiyle uludu. "Bunu görebiliyor musun? Bir hiç uğruna öldün!"

Eliana tekme atıp tırmalamaya çalıştı. Kapağı doğru düştü. Güçlkle nefes alıyordu. Sanki sadece dehşetten meydana gelmişti. Ne kanı ne de ciğerleri vardı.

“İşte şimdi onu elime geçirdim,” dedi Corien. Soluksuz acı acı bağıırıyordu. “O benim elimde, Rielle ve sen onu kurtarmak için hiçbir şey yapamazsın!”

Dışarıdan bir silah sesi duyuldu. Sonra bir daha...

Eliana gözlerini kırptırdı ve serbest kaldı.

Soluk alamaz bir halde yere düştü. Düşmenin etkisiyle dizleri titremişti. Nefes almaya çalıştıkça boğazında derin kesikler oluşuyordu. Yanakları alev alev ve ıslaktı.

Jessamyn, Eliana'nın ayağa kalkmasına yardım etti. Onun hemen arkasındakiler irileşmiş gözlerle kıza bakıyorlardı. İlk mahkûm yüzünü Catilla'nın koluna saklamıştı. İnleyerek acınası bir şekilde ağlıyordu.

“Onu öldürdüm,” dedi Jessamyn. Yerde yatan ölü doktorları gösterdi. “İkisini de öldürdüm.”

“İmparatoru mu? Ah, Tanrım. Öldürdün mü? Onu öldürdün mü?” Eliana tüm ağırlığını Jessamyn'e verdi. Gözyaşlarının arasında kahkahalar atıyordu. “Öyleyse bunu benim yapmam gerekmiyor. Oldu. Bitti. Bitti, öyle değil mi?”

“Hayır, Eliana.” Jessamyn kaşlarını çatarak baktı. Gözleri çakmak çakmaktı. “İmparatoru öldürmedim. Hiçbir şey bitmedi. Kaçmamız gerek.”

Hiçbir şey bitmedi. Şimdiye kadar bu üç kelime Eliana'yı böylesine umutsuzluğa sürüklememişti.

Koridorun sonundan gelen haykırışlarla sesin geldiği yöne döndüler. Mahkûmlar çığlık atıyordu, içlerinden biri gözyaşlarına boğulmuştu.

“Savaşabilir misin?” diye bağırdı Jessamyn, Eliana'yı sarsarak. “Yoksa bunu da mı tek başıma halletmeliyim?”

Jessamyn'in sesindeki zalimlik, umursamazlık Eliana'yı kendine getirmişti. Simon da olsa aynı şeyi yapardı. Görev tamamlanıncaya ek bir an bile olsun şefkat göstermezdi.

Eliana başını salladı. Arabeth ve Nox'u yerden aldı. "Savaşabilirim. Savaşacağım."

Sonra Jessamyn'i ve onları izleyen mahkûmları iterek geçti ve savaşa geri döndü.

LUDIVINE

*"Ateş, metal ya da azgın dalgalar olmaksızın,
Muskeleyen gölgeler ya da kurtarıcı ışık olmaksızın,
Parçalanan toprak ya da uçuran rüzgâr olmaksızın,
Yine yanarız, yine ayağa kalkarız."*

*—Kırvaya'daki İnsan İsyanının mihmanı olarak kabul edilen Ziva
Vitavna'ya ithaf edilen İsyan Duası*

Genzhar şehrinde ters giden bir şeyler vardı ancak Ludivine bunu ne olduğunu tanımlayamıyordu.

Anlayabildiği tek şey, en kuzeyde, çok az insanın yaşadığı, sonbahar gecelerinin uzun ve karanlık olduğu Villmark isimli buz tutmuş sıra dağlarda bir şeyler olduğuydu.

Kırvaya başkentinde kayıp çocuklar olduğunu biliyordu. Hepsi de elemental çocuklardı. Sarayın bazı ileri gelenleri çocukların kaçırılmalarına göz yummuşlardı. Büyücüler. Kraliyet danışmanları. Makam sahibi saray mensupları...

Son olarak meleklerin de bu işe bulaştıklarını biliyordu. Onların belli belirsiz zihinsel izlerini hissedebiliyordu. Arkalarında bıraktıkları toz, Ludivine'nin nefesinde kül tadı bırakıyordu.

Bunların dışında hiçbir şey bilmiyordu.

Ateşbiçağının bıraktığı yara gücünü, zihninin odaklanma becerisini etkiliyordu. Aslında bu körlük görünenden de

derinlere iniyordu. Melek görüşünün önüne bir perde çekilmişti. Özellikle Rielle ile bağlantısını bulanıklaştırmak, başkentte yaşayan zihinleri görmesini engellemek için tasarlanmış gibiydi. Ludivine böylesine kapsamlı, böylesine yok edilemez engeli tasarlayabilecek tek bir varlık tanıyordu.

Yıllar sonra ilk kez onunla kendi konuşmayı denedi.

Obeks tapınağındaki karanlık odasında gözlerini kapatarak kararını gerçekleştirdi. Yaralı kolundaki hafif sancıyı yok sayarak burnundan ve ağzından yavaşça nefes aldı. Sonra gözlerini açtı.

Buradayım, Corien. Seninle konuşmak istiyorum.

Ludivine'e cevap veren şey sessizlik oldu. Yeniden denedi.

Kayıp çocuklara ne oldu? Onlara ne yaptın? Nereye götürdün?

İnce bir eğlence buklesi zihninde yuvalandı. Kendine ne söylenmek istendiğini hemen anlamıştı. Corien, Ludivine'nin cevabını alamayacağını bildiği şeyleri açıkça sormasının ne kadar aptalca ve komik olduğunu düşünüyordu.

Corien onunla doğrudan konuşmuyordu. Ludivine de onun konuşacağını düşünmemişti. Ancak Corien'in tiksintisini hissedebiliyordu. Nefreti öyle güçlüydü ki, Ludivine yatağından yere, ellerinin ve dizlerinin üstüne düştü. Halıda çırpınmaya, kalan insan gücüyle ayağa kalkmak için savaşılmaya başladı. Corien'in zihnini yırtıp açarak onu öldürmemesi için tüm melek gücüyle mücadele ediyordu.

En sonunda Corien her sözcüğü acımasızca vurgulayarak konuştu: *Nihayet Rielle'ye gerçekte ne olduğumu, aslında ne istediğimi gösterdim. Ben ona yalan söylemiyorum. Bunu sen de söyleyebilir misin?*

Uzayıp giden, rahatsız edici bir andan sonra Ludivine bayılmak üzereyken Corien yok oldu.

Ludivine haliya yığılıp kalmıştı. Yanaklarından aşağıya yaşlar süzülüyordu. Corien'in gidişinin verdiği rahatlık, Dip

Dünya'dan kaçtığı anki kadar sevindiriciydi. Ama Corien yanılmıyordu.

Ludivine yalanlardan oluşan bir yaratıktı. Tıpkı onun gibi... Ancak kabul etmeliydi ki, çok korkaktı.

Oysa şimdi eylemlerinin doğru ya da yanlış olup olmadığını düşünerek harcayacak zamanı yoktu. Aksine, acıyan göğsünün, sıkılan boğazının, yüzündeki sıcak gözyaşlarının ve dudagındaki tuzun verdiği hissin tadını çıkarttı.

Dip Dünya'dan önce kendi gerçek vücudunda yaşarken ağlamanın ne kadar rahatlık verdiğini hatırladı. Sevgililerinin verdiği zevki, midesine giren yiyeceklerin mutluluğunu, tenini okşayan ılık güneş ışığını hatırladı.

Şimdi bunların hepsi soluk birer anı olmuştu. Yaptığı şeyin yapay suçu, Ludivine'nin gerçek duyguları hissetmesine engel oluyordu. Ludivine son nefesini verirken kızın içine girerek bu vücudu aldığı andan itibaren asla mutlu olamayacağını biliyordu. Bir insan vücudunun içinde var olmak, Dip Dünya'dan önce deneyimlediği hayatın yanında gölge gibi kalıyordu. Empirium bu yüzden onu cezalandırmıştı, Corien'i bu yüzden cezalandırmıştı. Hayatta oldukları sürece de cezalandırmaya devam edecekti. Kendi vücutlarını Dip Dünya'da kaybetmişlerdi. Kendilerine ait olmayan vücutları alarak kendilerini yeniden yaratmaya çalışmak bir düzensizlikti. Makul bir suçtan öte, bir şeytanlıktı.

Fakat Corien bu kaybın intikamını almak için dünyanın altını üstüne getirirken Ludivine'nin istediği tek bir şey vardı. Basit, küçük bir şey. Kaybettiği kanatları, bir boşlukta çürüyerek harcadığı yüzyıllar ve hatta türünün kaderi umurunda değildi.

Her şey bir yana bunu yapanlar kendileriydi. Büyük savaşı kendileri başlatmışlardı. O savaş da onları Dip Dünya'ya mahkûm etmişti.

Ama o zamanlar Ludivine çocukluktan yeni çıkmıştı. Geçit mühürlenerek kapandığında ise daha gençti. Bu savaş hiçbir zaman onun savaşı olmamıştı.

Ludivine'nin yaşları azaldı. Geriye bir tek boğazındaki yumru kaldı. İçinde bir boşluk hissediyordu. Yüzünü silerek ayağa kalktı. Elbisesini, kürkünü ve kalın çizmelerini giydi. Obeks tapınağından şehre giden uzun, karlı yola çıktı.

Corien'in ne planladığını tek başına öğrenemeyecekse bir askerden yardım alabilirdi.

Şansına, dağın eteklerindeki sarayda bu göreve çok uygun biri yaşıyordu. Birkaç saat sonra gecenin en karanlık saatlerinde Ludivine küçük kraliçe Obritsa Nevemskaya'nın lüks kraliyet dairesinden içeriye girdi.

Yatağında uykusuz ve kızgın uzanan kız çocuğunu izledi. Yatakta yatarken bile duruşu mükemmel ve dengeliydi.

Odasına giren meleğin farkında değildi.

Ludivine bir sandalyeye yerleşti. Kendini ortaya çıkartmaya henüz hazır değildi. Kızın huzursuz zihnini taradı. Birçok önemli konuyu hemen öğrendi: Obritsa görüldüğü gibi aptal ve nazlı bir kız değildi. Kirvaya'yı karıştıran insan isyanının ajanlarından biriydi. Uzun zamandır ülkeyi yöneten ve insanları esir eden zorba elementalleri yerinden etmek için savaşıyordu. İsyanın lideri olduğu söylenen kişi tarafından yetiştirilmişti. Sayısız nesneyle hızla ve etkili biçimde cinayet işleyebilirdi. Yüce Büyücü Konseyi tarafından kraliçe olarak seçilmişti. Konseyi ikna eden kişi ise Işığın Ev'nin Yüce Büyücüsü Akim Yeravet'ti. O da aslında isyanın destekleyicisiydi. Zaferin kaçınılmaz olduğunu düşünüyordu.

Bütün bunlar bile yeterince ilginç bir hikâye oluşturmaya yeterdi; bir kız çocuğu, isyancıların kızı, ayaklanmayı kolaylaştırmak için özenle saraya yerleştirilmişti.

Ancak bu hikâyede mükemmel küçük bir detay vardı. Obritsa aslında insan değildi.

Bir melezdi.

Ludivine, yatağından kalkıp ateşin yanındaki kırmızı sırmalı koltuğa kıvrılan Obritsa'yı izledi. Ateşe bakan kızın ince, küçük ağzı öfkeyle büzüldü. Ludivine bir anlığına kıza son birkaç gecedir eziyet eden korkunç kırmızı rüyaları gördü. Rüyalar, kız kayıp çocukların gizemini çözmek için şehirde dolaşmasıyla başlamıştı. Şiddetli, öfke kırmızısı, kan kırmızısı rüyalar. Obritsa'nın anlamadığı rüyalar.

Fakat Ludivine bu rüyaları anlayabiliyordu.

Düşünce değiş tokuşu yaparak kıza varlığını hissettirdi.

Obritsa gözlerini kocaman açarak doğruldu. Ayak bileğine doğru uzanarak genelde çizmelerinin içinde sakladığı bıçağı arandı. Ayaklarının çıplak olduğunu unutmuştu. Bunu fark ettiğinde ise içini öfke kapladı. Öfke o kadar açık ve belirgindi ki Ludivine tadını dilinde hissedebiliyordu. Öfkenin çok özel bir tadı vardı. Özlü, buruk ve hafif yanık.

Obritsa en sonunda Ludivine'i görebildi.

"Leydi Ludivine?" Birkaç kez gözlerini kırptırdı. Sonra yeniden koltuğunda büzüldü. Gergin, utangaç bir şekilde gülümsedi. Elbisesinin boğazını sıkıca kavradı.

Ludivine kızın değişimini keyifle izledi.

"Sevgili azizler," diye mırıldandı Obritsa hafifçe gülerek. "Senin burada olmaman gerekirdi. Kıyafetim düzgün değil. Üstelik gece yarısı! Nasıl oldu da muhafızlarımın yanından geçebildin? Bu kesinlikle çok garip Bekle bir dakika." Obritsa bir an durdu. Gülümsemesi, gergin bir kaş çatışına dönüştü. "Leydi Rielle ya da Prens Audric'in başına bir şey mi geldi? Sen mi hastasın? Ah, Leydi Ludivine lütfen bir şey söyleyin. Sessizliğinize dayanamıyorum."

"Mükemmel bir yalancısın," dedi Ludivine. "Rielle ve Audric'i ikna edebildin. Özellikle Audric'i çünkü o herkese kolayca güvenir. Ama beni asla inandıramazsın. Bir an bile."

Ludivine, Obritsa'nın aklının karıştığını hissediyordu. Kız titrek bir şekilde hafifçe gülümsedi. "Tuhaf davranıyorsunuz, Leydi Ludivine. Bu söylediğinizden ne çıkarmalıyım, anlamıyorum."

"Senin bir melez olduğunu biliyorum. Eğer benimle işbirliği yapmazsan senin gerçekte ne olduğunu herkese söylerim. Kafanı uçurmaya geldiklerinde de senin için parmağımı bile kıpırdatmam."

Obritsa donakaldı. Gözlerinden, hesap yaptığı belli oluyordu.

Küçük kızın yüzü ciddileşti. Ludivine gülümsedi. İşte bu kurnaz, keskin bakışlı küçük kurt, gerçek Obritsa Nevemskaya idi.

"Nereden öğrendin?" diye sordu küçük kız. Sesi kısık ve ölümcüldü.

"Benim ailemin casusları, seninkilerden daha iyi," diye cevap verdi Ludivine. "Üstelik seninkiler çok özensizler."

Sauvillier Hanedanlığının adı geçince Obritsa kararını verdi.

"Peki, ne istiyorsun?"

Ludivine'nin aklı karıştı. Corien'in kötü sözlerinden sonra hâlâ tedirgin olan düşünceleri umutsuzlukla karardı.

Ne istiyordu?

Yeniden bir şeyler hissedebilmek, yeniden bir vücuda tam uyum sağlamak, Rielle ve Audric'e bakmak ve akıllarındaki korku çırpınışlarını hissetmemek isterdi. Ludivine'nin türüne ve özellikle kendine karşı duydukları o korku... Onu ne kadar çok sevdiklerini söyleseler de ve hatta sevseler de duydukları o korku.

Gerçek şu ki Ludivine onlar gibi değildi. Onlara yalan söylemişti. Onların sevgili çocukluk arkadaşlarının vücudunda yaşayan davetsiz bir misafirdi. Bunlar, değiştiremeyecekleri

gerçeklerdi. Ama imkânı olsaydı, bir melek olarak değil de onlar gibi insan olarak yeniden doğabilseydi belki Ludivine'e karşı olan korkuları zaman içinde azalabilirdi.

Kendi de şimdiki varlığının gri duyu ve renk taklitlerinden farklı olarak yeniden tat alabilir, görebilir ve *hissedebilirdi*.

Varlık. Ludivine acı bir nefes aldı. Her gün yaşadığı şeylerin karşılığı olan hoş bir kelime. Yarasına dokunmamak için kendi ile mücadele etti.

"Bu şehir, karanlık işler yüzünden çürüyor," dedi Obritsaya. Huzursuz zihnini yeniden kontrol altına almaya çalışıyordu. "Kayıp çocuklar, cinayetler. Bunların ne anlama geldiğini çözmeye çalıştım ancak hep çözümsüz kaldım. Bulabildiğim tek şey, senin Yüce Büyücü Konseyi'nden üç kişinin kaçırma olaylarına karıştıkları ve çocukların Villmark'ta bir yere götürüldükleri. Shirshaya diye bilinen bir bölgeye."

Obritsa tek kaşını havaya kaldırdı. "Ah, öyle mi? Peki bu büyücüler kimlermiş?"

"Büyücü Yeravet, Kravnak ve Vorlukh."

Obritsa başını salladı. Bu açıklamalardan bir anlam çıkartmaya çalışıyordu. Koltuğundan kalktı. Kollarını kavuşturarak güneye bakan pencerelerin önünde duran masasının etrafında yavaşça yürüdü.

"Bunlar inanılmaz suçlamalar," dedi. "Neden bunlara inanayım?"

"Çünkü doğrular," diye yanıtladı Ludivine. "Ayrıca bilmemem gereken birçok şey biliyorum. Senin, Sasha Rhyzov tarafından Yarozmanın aşağı bölgelerinde isyanın bir parçası olarak yetiştirildiğini biliyorum. Sırtından kanatlarını kestiklerini ve tenini yeniden yaptıklarını biliyorum. Senin Rielle'yi kaçırmanı ve isyan silahı olarak kullanmanı istediklerini biliyorum ki ben bunu çok çılgınca buluyorum

      Rielle eğer isterse tüm Şehri bileğinin tek bir hareketiyle dümdüz edebilir.”

Obritsa arkası Ludivinee dönük bir Şekilde dinledi. O sırada masasının altındaki küçük pirinç düğmeye bastı.

Ludivine gözlerini devirdi. Eğer insan olsaydı belki bu hareketi gözden kaçırabilirdi. Obritsa da bu hileyle ondan ka  ılabılırdi. Ancak Ludivine onun hareketlerini on adım   nden, henüz daha planlarken hissedebiliyordu. D  ğme, aktif bir yersarsan büyü kanalını tetiklemiŐ ti. Birazdan Obritsa’nın sadık muhafızı, kendi de gizli bir isyancı olan Artem odanın içine dılcak, sahibini tehdit eden her kimse onu öldürmeye hazır olacaktı.

Ludivine sandalyesinin arkasına yaslanarak Artem’in geliŐ ini bekledi.

“Ne kadar heyecan verici bir tablo çizdiniz, Leydi Ludivine.” Obritsa masasına yaslandı. “Lütfen devam edin.”

“Geçen gece o okulun bahçesinde ne gördüğünü biliyorum,” diye devam etti Ludivine. “Bir   ocuğun, öğretmenini öldürdüğünü ve onu gecenin içine doğru götüren bir arabaya bindiğini gördün. Takip etmeye   alıŐ tın ancak yapamadın. Gölgeler görüşünü etkiledi ve yolunu engelledi. Arabanın olması gerektiğinden daha hızlı gittiğini gördün. Bunun g  lged  ken büyüsü olabileceğini düşündün. Öyle değildi. Bu, meleklerin iŐ iydi. Zihnini bulandırmıŐ lardı. Duyularına yanlış iŐ aretler yollamıŐ lardı.”

Ludivine, Obritsa’nın yüzüne bakarak sustu. Kızın kendini kontrol edebilme becerisi mükemmeldi. Ludivine’nin sözleri o korkun  k hatırayı yeniden canlandırdık  a uğ  ldamaya baŐ layan zihnine karŐ ın hiçbir Şey belli etmiyordu.

“Yüce Büyücü Yeravet’in seni yakaladığını, dulun g  zyaŐ ı ile seni uyuŐ turduęunu ve odana getirdiğini biliyorum,” diye devam etti Ludivine. “Kafanın içindeki yankılar dıŐ ında hiçbir Şey hatırlayamadan uyandın. Yüce Büyücü, muhafızlara

seni caddede sarhoş bir halde bulduğunu, senin gizli gizli tavernalara gittiğini söyledi. O geceden beri de korkunç kâbuslar gördüğünü biliyorum. O kâbuslar da o gece olan olayları hatırlayabilmen için sana seslenen zihninin ürünleri.”

En sonunda Obritsa kontrolünü kaybetmişti. Karnını sıkıca tuttu. Gözleri yaşlarla parlıyordu.

Ağzından tek bir kelime çıkabildi. “Nasıl?”

O sırada odanın kapısı hızla açıldı. Odanın havası, toprak ve tahta kokulu yersarsan büyüğü ile sarsılmıştı. Obritsa’nın muhafızı Artem gözleri alev alev bir halde sopasını havaya kaldırdı. Artem bir yersarsandı. İsyan sempaticanı bir elementaldi. Liderleri tarafından Obritsa’nın koruması olarak görevlendirilmişti. Görevine ve Obritsa’ya olan sadakati ateş gibi saf ve temizdi.

Ludivine içini çekti. Birdenbire kendini bitkin hissetmişti.

Sakinleş, dedi Artem’e. Adamın bütün saldırganlığının vücudundan akıp gitmesini ve olduğu yerde donakalmasını izledi.

Terasa doğru yürü, diye devam etti Ludivine, dışarı çık.

Artem sopasını yere indirdi ve kendine söylenenleri yaptı. Teras kapısını açınca tipi ve dondurucu rüzgâr Obritsa’nın masasındaki bir tomar kâğıdı uçurdu.

Parmaklıklara tırman, diye emretti Ludivine. Yorgundu. Vahşiliğinden hoşlanmasa da melek kanının faydalarını takdir ediyordu. *Kendini aşağıya at.*

Artem terasın ucuna gitti ve parmaklıklara tırmanmaya başladı.

“Dur!” diye bağırdı Obritsa, ileriye doğru atılarak. Ludivine kızın vücudunda büyüyen sevgiyi hissetti. Şiddetli ve umutsuz bir sevgiydi bu.

“Ondan uzak dur!” diye emretti Ludivine. “Tek bir adım daha atarsan, ona devam etmesini söylerim.”

Obritsa soğuktan titriyordu. Sonunda gerçek bir çocuk gibi görünmeye başlamıştı. “Nesin sen?”

“Ben bir meleğim,” dedi Ludivine. “Türümün geri kalanının en kuzeyde, Villmark’ta bir şeyler planladıklarına inanıyorum. Oraya gidip neler olduğunu öğrenmeni ve bana bildirmeni istiyorum.”

Obritsa’nın aklında o kadar çok soru belirdi ki, Ludivine ağırlıklarını hissetmeye başladı.

En sonunda küçük kız konuşmayı başarabildi. “Bunu sen neden yapmıyorsun?”

“Rielle’yi yalnız bırakamam. Kendimi tehlikeye atıp onun güvenliğini riske atamam. Ayrıca ne zaman kuzeyi görmeye çalışsam, bir şeyler beni durduruyor. Bir engel oluyor. Bir sataşma. Bunun meleklerle ilgili olduğuna inanıyorum. Yanlarına yaklaşmaya çalışırsam beni hisseder ve durdururlar. Arayacakları şey benim. Ama sen hızlı ve dikkatli hareket edersen seni aramazlar.”

Ludivine artık daha fazla hareketsiz oturamadığı için ayağa kalktı. Bütün bunları dile getirmek onun için yıpratıcı ve tedirgin ediciydi. Ayrıca Rielle’den ayrı geçirdiği her an dayanılması zor bir işkence gibiydi.

“Bunun çok bunaltıcı olduğunu biliyorum,” dedi Obritsa’ya. “Ancak benim söylediklerimi anlamakla kalmayıp onları yapabilecek kapasitede olduğunu da biliyorum.”

Obritsa omzunun üstünden parmaklıkların yanında hareketsiz duran Arteme baktı.

“Sana neden yardım edeyim?” diye sordu.

“Çünkü büyücülerinden biri, bu sırrı saklayabilmek için ilaç vererek seni uyuttu,” diye cevap verdi Ludivine. “O ve diğerleri anlayamadığım bazı nedenlerden ötürü çocukların kaçırılmasına ve alıkonmasına göz yumuyorlar. Bildikleri tek şey güç! Ne sana ne kraliyete ne de hizmet etikleri halka

sadakatleri var. Sadece kendi arzularına sadıklar. Villmark'ta kendi sarayında olduğundan daha fazla güvende olursun."

"Bunları sadece beni korumak için planlamış olamazsın," dedi Obritsa kırıncı bir şekilde. "Yoksa melekler senin zalim olduğun kadar aynı zamanda aptallar mı?"

Kızın içindeki ateşi gören Ludivine memnuniyetle gülümsedi. Buna ihtiyacı olacaktı.

"Tabii ki tek neden bu değil. Hatta ilk neden bile değil. Bana yardım ettikten sonra ölürsen hiç yas tutmam. Bunu senden istiyorum çünkü ben yapamıyorum. Ayrıca melez güçlerin seni oraya benim gidebileceğimden daha hızlı götürür. Kuzeyde her ne oluyorsa bunun devam etmesine izin verirse hepimizi etkileyebilir ve etkileyecektir."

Ludivine biraz tereddüt ettikten sonra Obritsa'nın da bilmesi gerektiğine karar verdi. "Geçit düşüyor, Obritsa. Dünyada çok fazla melek var. Rielle Geçit'i onaramazsa daha da fazlası gelecek. Kuzeyde bir şeyler saklıyorlar. Bunun ne olduğunu öğrenmem lazım. Kendim için değil, Rielle için değil, seni yetiştiren o korkunç adam ya da onun isyanı için değil. Dünya için. Sizin ırkınızın bütünlüğü için."

Ludivine, Obritsa'nın duyduklarını zihninde anlamlandırmaya çalıştığını hissediyordu. "Peki ya yardım etmeyi reddedersem?"

"O zaman Artem'e yaptığım gibi senin de zihnine girerim," diye yanıtladı Ludivine. "İkinizi de o parmaklıkların üstüne tüneterim. Senin isyancı arkadaşlarına ihanetini itiraf ettiğin bir not yazarım. Herkes senin ne kadar korkak olduğunu kabul edene kadar da bütün şüpheleri gideririm."

Ludivine, Obritsa'nın öfkesinin dindiğini hissetti. Tıpkı Rielle'nin devasa dalgası gibi güçlkle bastırılan büyük bir kuvvetti. Obritsa hızla başını salladı. "Sana yardım edeceğim," dedi. "Çünkü beni buna zorluyorsun. Bunu her gün hatırlayacağım ve bu yüzden senden nefret edeceğim. Her

gün senin ölmemen ancak yaptıkların yüzünden sonsuza dek sefalet içinde yaşamam için dua edeceğim.”

Sonsuza dek sefalet içinde. Ludivine neredeyse kahkaha atacaktı. Küçük kız bir bilseydi. “Seni suçlamam. Ben, seni yetiştirenlerin zalimliğini görebilmen ve onların zincirlerinden kurtulabilmen için dua edeceğim. Onların sana verdiklerinden çok daha iyisini hak ediyorsun.”

Ludivine terasa baktı. İçeriye gel.

Artem itaat etti. Kahverengi saçları kardan bembeyaz olmuş, titriyordu. Kendini ellerinin ve dizlerinin üstünde halıya attı.

Obritsa ona koştu. Sabahlığını çıkartarak Artem’in vücuduna sardı.

“Artem, Artem, canım benim.” Muhafızının köşeli yüzünü avuçlarının arasına aldı. Kollarını omuzlarına doladı. “Buradasın. Güvendesin.”

O sırada ansızın Ludivine’nin zihninde adeta bir şiddet patlaması oldu. Buna birbirini takip eden şiddet görüntüleri eşlik etmişti. Çığ altında kalan çam ağaçları, yarı yarıya yıkılmış bir köy. Yükselen alevler. Yanan etler...

“O burada,” diye fısıldadı Ludivine. Artık tamamen Obritsa’nın dairesinde değildi. Bir parçası dağlardaydı. Zihni, bu korkunç görüntülerin kaynağını bulabilmek için araştırma yapıyordu. “Orada. Onlara zarar veriyor. Ah, tanrım.”

“Kim?” Obritsa ayağa kalktı. “Derhal bana da söyle.”

“Adı Corien. Benim türümün en güçlüsü.” Ludivine düşüncelerinin ulaşabileceği en uzak noktaları araştırdı ve gerçeği gördü. “Dağlarda, küçük bir köyde. Polestal. Orada, elementalleri birbirlerine zarar vermeleri için zorluyor. Yanıyorlar.”

Ludivine ansızın neler olduğunu anlamıştı. Bu bir tuzaktı. Bir yemdi. Corien artık sabırsızlanıyordu. Bu yüzden Rielle geri adım atıncaya dek elinden gelen her yolu deneyecekti.

Ama Rielle geri adım atmayacaktı, Ludivine buna izin vermeyecekti. Hayatının sonuna kadar Rielle'nin zihninde inatla oturması ve onun her hareketini kontrol etmesi gerekse bile bunu yapacaktı. Koruyucuların görevi asla bitmezdi.

“Beni hemen Polestale götürmelisin,” diye emretti Ludivine, ağrıyan kolunu tutarak. Ateşbıçağının yarası sanki yeniymiş gibi sancıyordu.

Obritsa gözlerini kısıtı. “Neden?”

“Çünkü bunu Rielle'yi zorlamak için yapıyor,” diye yanıtladı Ludivine, korkusunu bastırmaya çalışarak. “Başarırsa, hepimiz ölürüz.”

ELIANA

“Yaratıkların gecenin içinde cirit atıkları kulağıma çalınmıştı. Çocuk masallarındaki korkunç varlıklar uyanan dünyaya aniden hücum etmeye başladılar. Bu beni şaşırtmıyor. Dünyamıza yıkım getirecek terör listesine artık canavarları da eklememiz gerek. Çok uzun zaman önce korkunç bir şey yapmış olduğumuza ikna oldum. Bağışlanamaz bir şey. Bu bitmek bilmeyen savaş yılları da onun cezası.”

—İşgal altındaki Ventera'daki mülteci hikâyelerinin derlemesi,
düzenleyen Hob Cavaserra

Eliana, Karlaine şehrinde uyuyamıyordu.

Siyah çam ağaçları tarafından bölünen soluk kızıl gökyüzünün altında, sert, soğuk toprak üstünde yatıyordu. Karlaine'in eteklerinde, terkedilmiş bina topluluklarının içinde kamp kurmuşlardı. Dikkat çekmemek için şehre ikişerli ya da üçerli küçük gruplar sızdırıyorlardı. Karlaine'deki hava zaten gergin ve diken üstündeydi. Caebri's'den yükselen dumanlar ufku lekeliyordu. Şehirde yaşayan herkes patlamaları duymuş olmalıydı.

Eliana gözlerini yumdu. Eskiden çok iyi uyurdu. Saatin kaç olduğu ya da ruh hali onu etkilemezdi. O günler geçmişte kalmıştı. Şimdi ise orada uzanmış, sırtını bir ağaç köküne yaslamış, kollarını ve bacaklarını sıkıca üst süte atmıştı, kafasının içi savaşın sesleri ile dolup taşıyordu.

Büyük bir olasılıkla kendi yarattığı patlamalar...

Parçalanan ağaçlar, inleyerek yere düşen gözcüler...

Alevlerin çatırtısı, kılıçların çarpışması, ete saplanan bıçağın hisirtisi, vücutlara çarpan kurşunların çılgılığı ve yere düşen cesetler.

Sonsuz koridorda giderek daha hızlı, daha sert ve daha yakından açılıp kapanan kapılar. Aralıksız.

Corien'in karanlıktaki sesi: İşte buradasın.

Onu merakla izleyen Jessamyn: *Hiçbir şey bitmedi.*

Eliana sızlayan ellerini göğsünün altına sıkıştırarak yan döndü. Caebris baskımından beri güç elementleri yatışmamıştı. İlk patlamalara neden olan şey onlar mıydı yoksa Patrik birden fazla el bombası kullanmaya mı karar vermişti; hâlâ emin olamıyordu. Belki de Eliana patlamaları yanlış saymıştı. Artık kendi aklına da güvenemiyordu.

İyileşmekte olan yaralarını umursamadan yumruklarını sıkı ve gözlerini kapattı. Bir şeyi aynı ölçüde hem sevebilmek hem de nefret etmek tuhaf ve rahatsız edici bir histi. Kendi elleri ile yaptığı bu güç elementleri.

Güvenmediği bu şeyler onu hapsediyordu.

Kendine basit ve mutluluk verici birkaç doğruyu hatırlatmaya çalıştı.

Fidelia'nın laboratuvarından toplam dokuz mahkûm kurtarmışlardı.

Streganna ile gelen mültecilerin dörtte üçünden fazlası savaştan sağ çıkmayı başarmıştı. Henüz şehre gidemeyenler ise bu korulukta ve civardaki ufak tefek yapılarda huzurla dinleniyorlardı. Bir ahır, bir kiler, iki eski kulübe. Kulübelerden birinde yaşlı bir adamı ve kocası yaşıyordu. Sabunları ve patatesleri vardı. Su getirip ateş yakmak için hemen işe koyulmuşlardı.

Jessamyn hayattaydı. Patrik de.

Harkan yanında uyuyordu. Yan tarafına dönerek kıvrılmış, hafifçe horluyordu.

Ama Eliana uyuyamıyordu. Doğruldu, sırtını ve ensesini ovaladı. Corien'in parmaklarının yansımasını hissedebiliyordu. Saçlarındaki elleri, ensesindeki sesi.

Midesi bulandı; boğazında toprak, kan ve bayat yiyecek karışımı gibi korkunç bir tat vardı. Ayağa kalktı ve Patrik'i bulana dek kampta dolaştı. Patrik, batıya bakan alçak bir taş duvarda nöbet tutuyordu. Duvar, uzun zamandır bakımsız kalmış genişçe bir otlağın bir kenarını kaplıyordu. Otlak artık taşlarla ve yabani otlarla dolmuştu.

"Öğlen buradan ayrılmalıyız," dedi Patrik alçak bir sesle. "En kısa sürede peşimize düşeceklerdir."

"Hepsini öldürdük," dedi Eliana, olanları hatırlayarak. Mahkûmları uzaklaştırdıktan sonra Eliana ve Jessamyn ikinci kapıdan yeniden içeriye girmişler, bulabildikleri her doktoru, yıkıntıların altında dolaşan her ölü bakışlı adatrox'u doğramışlardı.

"Olabilir," diye kabullendi Patrik. "Ama olmayabilir de. İyi iş çıkarttık, bu doğru. Sen ve Jessamyn iyi bir takım oldunuz. Fakat dünya, İmparatorluk askerleri ile kaynıyor. Ayrıca bu ağaçlıklara, bu tarlalara güvenmiyorum." Ufka doğru kolunu salladı. "Her an şu gölgelerin içinden yıllar önce bana saldırana benzer bir cruciata'nın fırlamasını bekliyorum."

"Bana anlattığına bakılırsa," dedi Eliana, "bu mümkün görünmüyor."

"Melekler, kadınlardan canavar, canavarlardan da ordu yaratıyorlar," diye mırıldandı Patrik. "Anlamıyorum. Neden bizden böylesine nefret ediyorlar?"

"Uzun hikâye."

Patrik bir süre Eliana'ya ters ters baktı. "Sanırım bana anlatmayacaksın."

“Banyo yapıp yemek yedikten sonra sana iğrenç hikâyenin hepsini anlatırım.”

“Merakla bekliyorum. Bu arada mültecileri aileleriyle birlikte burada bırakacağız. Aylarca uzaklarda kalmalarına karşın araya karışacaklardır. Ama sabah giderken mahkûmları da götürmeliyiz. Burada fark edilmeden kalamazlar.”

Eliana ellerini toprağa dayadı. Toprağın kuru, sert dokusu hiç rahat değildi ama yine de üstüne yatmak ve bir daha hiç kalkmamak için can atıyordu. “Nereye gideceğiz?”

“Buranın kırk sekiz kilometre güneyinde bir şehir var. Briserra. Karlaine’den çok daha büyük ve orada Kızıl Taç var. Arkadaşım Edge’in han gibi bir yeri var. Mahkûmlar orada güvende olacaktır.”

“Ya biz?”

Patrik omuz silkti. “Sizin nereye gideceğinizi bilmiyorum. Siz ikiniz, sizden istediğimi yaptınız. Şimdi bile ayrılıp gitseniz bir şikâyetim olmaz. Yani, Harkan’ı kaybettiğim için biraz şikâyetçi olabilirim. Ben, Jessamyn, Gerren ve diğerleri bize nerede ihtiyaç duyuluyorsa oraya gideceğiz. Artık bize ihtiyaç olamayana ya da ölene kadar da böyle devam edecek.”

“Sanıyorum hepsi buydu, öyle değil mi? Bize kalan tek şey bu.” Eliana duvara oturmak istedi ancak o kadar gücü yoktu. Üstüne gri ve sonsuz bir bitkinlik çökmüştü. Fakat Harkan’ın yanına dönüp uyumaya çalışsa başaramayacağını biliyordu. “Artık savaşamaz hale gelinceye dek savaşacağız, sonra öleceğiz ve artık hiçbir şeyin önemi kalmayacak. Hiçbir şey değişmeyecek.”

Patrik uzunca bir süre suskun kaldı. “Simon ile birlikte Kızıl Çukur’a geldiğinizde,” dedi sonunda, “konu Navi’yi evine, Astavar’a götürmek değildi, öyle değil mi? Ya da anneni bulmak?”

Eliana hafifçe gülümsedi. “Benim için öyleydi. En azından yaptığım şeyin o olduğunu düşünüyordum.”

“Simon ne yapıyordu, peki?”

“O benim Güneş Kraliçesi olduğumu düşünüyor,” dedi Eliana. “Evimden ayrılıp onunla savaşmam için bana yalan söyledi.”

“Sen Güneş Kraliçesi misin?” Patrik, Eliana’nın ellerine işaret etti. “Bunlar o yüzden mi? Eski Dünyada bunlara ne isim veriyorlar? Güç elementi mi?”

Eliana’nın içinde bir şeyler koptu. Patrik soruları ile nereye varmak istiyor bilmiyordu ama onun peşinden gitmeye niyeti yoktu.

“Bu konuda konuşamam,” dedi ve etrafı arayarak hızla ağaçların arasına doğru gitti. En sonunda Jessamyn’i buldu. Kilerde, cılız bir ateşin ışığında oturmuş saçlarını sıkıca örüyordu.

Neyse ki yalnızdı.

Eliana içeriye girip kapıyı ardından kapattı. “En son hücreye girdiğimizde ne gördün?”

“Senin kaskatı kesildiğini gördüm,” diye yanıtladı Jessamyn bir çırpıda. “Gözlerin yaşlarla doldu. Birinden ya da bir şeyden kurtulmak istermiş gibi kıvranıyordun ama yerinden kımıldayamıyordun. Doktorlarıinki kadar olmasa da gözlerin soldu. Bir şeyden korkarak çılgık attın. Sana olan şey her ne ise seni öldüreceğini sandım.” Jessamyn örgüsünün ucunu bağladı ve omzuna doğru attı. Yüzünde meraklı bir ifade vardı. “Neden? Ne gördün?”

Eliana biraz tereddüt ettikten sonra ateşin yanında yere oturdu. “Bunu nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum.”

“Ya da açıklayıp açıklamaman gerektiğini.”

Eliana ters ters Jessamyn’e baktı. “Olabilir.”

“Böyle bir şeyi ilk kez görmüyorum,” dedi Jessamyn, ateşi canlandırmak için öne doğru eğilerek. “Adatrox’lar ya da İmparatorluk için çalışanlar tuhaflaşıyorlar, gözleri

donuklaşıyor. Adatrox'ların gözleri daha da bulanıklaşıyor. Yakınlardaki kişiler de kendilerine ya da başkalarına zarar vermek için ortalığı dağıtıyorlar, yığılıyorlar, normalde yapmayacakları şeyleri yapıyorlar.”

Jessamyn yere oturdu. “Bunların ne anlama geldiğini biliyor musun? Bana söylemek zorunda değilsin. Özellikle bilmemem daha güvenli olacaksa. Ben bu boktan hayatımı seviyorum. Ama sen ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Evet,” dedi Eliana kısaca.

“Bu dünyada olup bitenleri anlayabilen birinin olduğunu bilmek rahatlatıcı bir şey.”

“Hayır, tam olarak böyle değil,” dedi Eliana karnını tutarak. Ne anlama geldiğini biliyorum, bana açıkladılar. Ancak anlamıyorum. Aslında bir kısmını anlıyorum fakat anladıklarım bende...”

Aniden sustu, gözyaşlarına boğulmuştu. Onları bastırmak için öylesine çabaladı ki, boğazı ikiye ayrılacakmış gibi acıdı.

Jessamyn, Eliana ve ateş arasına girip çömeldi. Eliana'nın nasırlı ellerini tuttu, şefkatle inceledi.

“Sargılarının değişmesi gerek.”

“Evet,” dedi Eliana.

Jessamyn parmaklarını Eliana'nın güç elementlerinin çizgilerinde gezdirdi. “Bu savaşla ilgili bildiğin şeylerin bunlarla bir alakası var mı?”

Eliana başını salladı. “Evet.”

Jessamyn ona baktı. “Canını acıtıyorlar mı?”

“Bazen,” dedi Eliana.

“Sargılar bu yüzden.”

“Sargıları kısa bir süre bile olsa çıkartamıyor musun?”

“Korkuyorum.”

“Çok mu tehlikeliler?”

“Tehlikeli olan *benim*,” diye fısıldadı Eliana. “Aslında ben bir canavarım.”

“Hepimiz öyle değil miyiz?” Jessamyn, Eliana’nın ellerini nazikçe sıktı. “Tehlikeli olduğunu bilmenin içimde seni öpme isteği uyandırması çok mu kötü bir şey?”

Eliana o ana dek öpülmeye ne kadar umutsuzca ihtiyaç duyduğunu fark etmemişti. Onu tanıyan ya da ondan bir şeyler isteyen biri tarafından değil, karşılık bulmak dışında ondan hiçbir şey beklemeyen biri tarafından öpülmek.

“Kötü olması,” diye cevapladı Eliana, Jessamyn’in sıcak vücuduna mutlulukla yaslanarak, “umurumda değil.”

Dudakları hafifçe buluştu. Eliana omuzlarındaki tüm gerilimin eriyerek kollarından ve parmaklarından akıp gittiğini hissetti. Gülümsedi. Bu kızın mükemmel öpüşmesi hoşuna gitmişti.

“Ağlıyorsun,” diye mırıldandı Jessamyn. Eliana’nın alt dudağını nazikçe dişliyordu. “Durayım mı?”

“Konuşmayı kesebilirsin, evet,” dedi Eliana gözleri kapalı bir şekilde. “Öpmeyi hayır.”

Jessamyn zevkle inledi. Eliana’nın başını ellerinin arasına aldı. Öpücüklerini yoğunlaştırmak için nazikçe, yavaş ve güvenli bir şekilde ona doğru eğildi. Bir süre sonra Eliana’nın başı dönmeye, tüyleri diken diken olmaya başladı. Jessamyn ayağa kalkıp elini uzatınca hemen tuttu. Kendini çakırkeyif hissediyordu. Jessamyn’in onu birkaç metre ötedeki ince ot yatağa, Yaprak ve saman yığınının üstüne serili olan Jessamyn’in paltosuna götürmesine izin verdi.

“Genellikle seks istemem,” diye itiraf etti Jessamyn paltonun üstüne yerleştikten sonra. Eliana’nın saçlarını gözlerinin önünden çekerek yüzünü inceledi. “Ama öpüşmeyi ve sarılmayı severim. Ama ellerinde nedense ilgimi çeken bir şeyler var.”

Eliana'nın kafasının içi uğulduyordu. Jessamyn'in kollarında kendini güvende hissetmişti. Jessamyn onu boynundan öptü. Dudaklarının sıcaklığı, Eliana'nın karanlık düşüncelerini yok etti. Onu ıslıl ıslıl ve yumuşacık yaptı.

“Öyleyse ben de seni şımartayım,” diye fısıldadı Eliana. Kollarını Jessamyn'e sardı. Ellerini gömleğinin içine soktu. Kafesli ellerini, Jessamyn'in çıplak sırtında dolaştırdı.

Soluksuz bir kahkaha atan Jessamyn ürperdi. “Ne yapacağını iyi biliyorsun,” dedi ve Eliana'nın üstüne çıktı. Kalçalarını birbirine geçirdi ve yavaşça hareket etmeye başladı.

Silah sesiyle uyandı.

Nefesini tutarak doğruldu.

Yanında yatan Jessamyn de ayağa fırlamıştı. Silahını kaptı, kemerine taktı. Bıçaklarını kınlarına geçirdi.

Kapıdan çıkmadan önce Eliana'ya, “Hadi gel,” diye bağırdı.

Eliana el yordamıyla kendi bıçaklarını buldu ve dışarıya, loş sabahın içine daldı. Serin bir rüzgâr çam ağaçlarını sallıyordu. Uzaktaki tepelerden bir fırtına yaklaşıyor, sağanak yağmur yeri dövüyordu.

Kampa kargaşa hâkim olmuştu. Mülteciler sığınaklara koşuyor, Gerren birkaç çocuğu hendeklere götürüyor, Patrik emirler yağıdırıyordu. Kulübede yaşayan iki yaşlı adam, Caebris mahkûmlarını eski bir at arabasına doldurmuşlardı. Uzun tüylü atlar gergin bir şekilde tepiniyor, yularlarını çekiştiriyorlardı. At arabası, aşırı yüklenen yolcuların ağırlığı yüzünden çökmüştü. Yaşlı adamlar dizginleri şaklattılar, atların yürümeleri için bağırdılar.

Eliana, Patrik'in sesine doğru koştu. Yaklaşan fırtına, savaşın sesi dışındaki bütün sesleri yutuyordu. Dünya

kararmıştı. Kurşuni mavi gökyüzü dönüyor, siyah çamları, taşlı kahverengi toprağı, ölü çam iğnesi yığınlarını savuruyordu. Silah patlamaları havayı deliyordu. Eliana yere doğru eğilerek koştu. Çizmeleri yeri dövüyordu. Patrik'i nöbet tuttuğu alçak taş duvarın orada buldu. Duvarın arkasına sinmiş, duvarın ötesindeki şey her ne ise ona nişan almıştı. Harkan ve Jessamyn yandan destek veriyorlardı.

Eliana hızla koştu. Tam Harkan'ın yanına geldiğinde duvara bir kurşun saplandı ve etrafa taş parçaları sıçradı.

“Bu da ne?” diye bağırdı Eliana. “Adatrox’lar mı?”

“Onlar ve başka şeyler,” diye cevap verdi Harkan vahşice. Yağmur, yanaklarındaki kanı yıkıyordu.

Eliana'nın omuriliği ürperdi. “Sürünenler mi?”

Patrik göz ucuyla ona baktı. Ciddi ve kaygılı görünüyordu. “Ayrıca yaratıklar.”

Eliana duvarın üstünden baktı. Barut kokusu burnunu yakıyordu. Patrik'in ne demek istediğini hemen anladı.

Silahlarının menzilinin hemen dışında, otlağın diğer ucundaki alçak duvarın önünde sinsice dolaşan üç kara gölge vardı. Eliana ilk başta bunların dağ aslanı olduklarını düşünmüştü ancak dalgalı bir şekilde hareket ediyorlardı. İnce kuyrukları ise neredeyse vücutları kadar uzundu.

O sırada yaratıklardan biri kafasını arkaya attı ve korkunç bir çığlık attı. Sanki kılıçlar çarpışıyordu.

Eliana'nın kanı dondu. Daha önce hiç böyle bir ses duymamıştı. Patrik'in yüzündeki ifade ona bilmesi gereken her şeyi anlatmıştı.

“Cruciata,” diye fısıldadı Eliana.

Jessamyn küfür etti. “Emin misin?”

“O da ne?” diye sordu Harkan, gergin bir şekilde.

“Engerekler,” dedi Patrik. “Derileri serttir ancak çenelerinin altı ve arka ayaklarının başlangıçları, bacakları ile karınlarının birleştiği yerler hassastır.”

O sırada kulakları tırmalayıcı bir çığlık daha duyuldu. Eliana duvarın üstünden bir kez daha bakınca, üç yaratığın çitin üzerinden atladıklarını ve ağaçların içinden onlara doğru hızla koştuklarını gördü. Üç başka yaratık da kanatlarını geniş bir şekilde açarak ağaçlardan aşağıya atladılar. Bunlar daha küçük ve inceydiler. Zümrüt yeşili, kan kırmızısı, kancalı uçlu kanatları vardı. Havada öyle hızlı kanat çırpıyorlardı ki onları izleyen Eliana’nın başı döndü.

“Yırtıcılar!” diye bağırdı Patrik, gökyüzünü göstererek. “Vurun onları!”

Harkan ve Jessamyn hemen yırtıcıları hedef aldılar ancak yaratıklar dönüp duruyorlardı. Hedef tutturmak çok zordu. Kurşunlar havada nafile uçuşuyorlardı.

O sırada yırtıcılardan biri dalış yaptı.

“Yere yatın!” diye bağırdı Harkan.

Herkes yere eğildi ve dümdüz yere yattı.

Eliana ise ayağa fırladı. Arabeth’i kalçasından çıkarttı ve cesaret edebildiği kadar dik durdu. Kuş giderek alçaldı ve iyice yakınlaştığında pençelerini çıkarttı. Sarı gözleri kocaman ve merhametsizdi. Eliana son anda yere atlamış, çamurların içinde yuvarlanarak kendini kuştan zor kurtardı. Kuş öfkeli bir çığlık atarak havada döndü.

Ayağa kalkarak Arabeth’i yaratığın karnına fırlattı. Bıçak hedefe saplandı. Kuş uçmaya çalışsa da sendeledi ve yere çakıldı.

Eliana onun yanına koştu, Arabeth’i yaratığın karnından çekti ve galibiyet sevinciyle diğerlerine döndü.

Ve o an yüreği ağzına geldi.

Diğer iki yırtıcı da ağaçların arasına dalıyorlar, kamptan geri kalan yerde kaçışan mültecileri avlıyorlardı. Alçalıyorlar,

kapıyorlar ve pençelerinde haykırarak dua eden insanlarla ağaçların tepesine uçuyorlardı. Sonra da onları aşağıya atıyorlardı. Taşa çarpan kafatasları parçalanıyor, korku dolu çığlıklar kesiliyorlardı.

Gerren omzunda tüfek asılı bir halde kimsesiz çocukların hendeğinden çıkıp koşmaya başladı. Yarısı çürüyerek devrilmiş bir ağacın arkasında kendini yere attı ve görebildiği tüm cruciata'lara ateş etmeye başladı. En az bir düzinesine, belki de daha fazlasına ateş etti ancak cruciata'lar öldürmek için çok hızlı, çok tuhaf, çok farklılardı. İçlerinden biri, Gerren'in kurşunu göğsüne saplandıktan sonra düştü ve Jessamyn'in kulübesinin çatısına gürültüyle çarptı.

Ama sadece biri.

Bir diğeri, yaşlı adamların at arabasına daldı. Özgür bırakılan mahkûmlardan birini kaptı ve gökyüzüne döndü. Gagasında tuttuğu kadını yükseklere çıkarttı ve kadının çığlıkları kesilene dek ağzında salladı. Bir diğeri, korkmuş zavallı atın üstüne kondu. Pençelerini hayvanın karnına geçirdi. Yaşlı adamlar aşağıya atladılar ve hayatta kalan mahkûmların arabadan kaçmalarına yardım ettiler. Mahkûmlar dağılarak ağaçların arasına kaçışmıştı. Kimi şehre doğru kimi de vahşi doğaya koştu.

Gökyüzü yırtıcı kuş sürüsüyle dolmuştu. Gri, yağmurlu gökyüzünün üstünde kırmızı ve yeşil ölümcül mücevherler... Yalnız değillerdi. Peşlerinden adatrox'lar geliyordu. Bir de diğerleri. Maymunlar, ters bacaklı kurtlar gibi uzun adımlar atan insanlar. Sürüneneler. Canavarlara dönüştürülmüş kadınlar.

Gerren tüfeğini çaresizce yeniden doldurdu.

Birkaç saniyede bir otlağın karşı tarafından atılan kurşunlar, Patrik, Jessamyn, Harkan ve diğerlerini duvarın arkasına hapsediyordu. Bulundukları yerde çamur ve kan gölü oluşmaya başlamıştı. Adatrox'lar, ilk saldırı dalgası

olarak cruciata'ları kullanıyorlardı. İkinci olarak sürünenleri yolluyorlardı. Böylece kendileri daha kolay öldürüyorlardı. Ama nasıl oluyordu da insandan çok canavar olan kadınları ve başka bir dünyaya ait vahşi yaratıkları kontrol edebiliyorlardı?

Eliana ağaçların arasından merhametsizce gelen ölümü izledi. Sesler giderek uzaklaştı; nefes alış verişine odaklandı.

Adatrox'larla ilgilenen bir melek olmalıydı. Onların boş zihinlerini, hem yarattıkları hem de Dip Dünya'da uyandırdıkları canavarları bir kukla gibi oynatabilmek için kullanıyor olmalıydı.

Kilometrelerce uzakta bir kışladaki bir general olabilirdi.

Ya da denizin diğer tarafındaki İmparatorun kendisi... Eliana'nın kokusunu kilometrelerce uzaktan alan İmparator.

İşte onu elime geçirdim, Rielle ve sen onu kurtarabilmek için hiçbir şey yapamazsın.

Eliana duvardan uzaklaştı. Kalbi gümbürdüyordu. İmparatorun kahkahalar atarak ağaçların arasından çıkacağını sandı.

Buldum seni!

Patrik, sürünenlerden biri atılıp, siyah dişli büyük ağzıyla boğazından yakalamadan tam önce Dasha'ya bağırarak soluna bakması için uyardı.

Bir başka engerek taş duvara sıçradı ve uzun, perdeli pençeleriyle Harkan'a vurdu. Jessamyn zıpladı ve bıçağını yaratığın bacağına sapladı. Yaratık ciyaklayarak hızla başını çevirdi. Yerde yatan Harkan canavarın karnına doğru rastgele ateş etti. Yaratık yere düşmeden önce kancalı kuyruğuyla Jessamyn'i bacağından yakaladı.

Jessamyn çığlık atarak yere yığılmıştı. Sağ bacağına tutuyordu. Harkan kadını yakaladı ve yere yatırdı. Eliyle yarasına bastırdı.

"El, bir şeyler yap!" diye bağırdı Harkan. "Güç elementlerin!"

Eliana onlara baktı. Güç elementleri uğulduyor, ısınıyor ve titreşiyorlardı. Avuçlarında hayat bulan metalik örümcekler gibiydiler.

Zihni ise isyan ediyordu: Caebris'teki patlamalar. Yuva'daki yangın. Karajak Koyu'ndaki fırtına...

Kan Kraliçesi.

Kralkatili.

Damarlarında onun kanı dolaşıyor.

Ama Eliana'nın kanı, kendi kanı ne tehlikeyi ne de dünyayı sona erdiren anneleri umursuyordu. Kendi kanı, silahlarının uğultusuna eşlik etmek için kaynıyor, teninin altından baskı yapıyordu.

Kendi kanı ne istediğini biliyordu.

Yeni silah sesleri duyuldu. Tiz ve belirgin! Eliana başını yukarıya kaldırdı. Gökten iki yırtıcı düştü. Sonra üçüncüsü. Sonra dördüncüsü.

Duvara koşup Patrik'in yanına çömeldi. Yağmurun ıslattığı yüzünü sildi. "Kim ateş ediyor? Gerren mi?"

Patrik'in gözleri, dağınık saçlarının arasından parlıyordu. Elli metre ötedeki otlığın sol duvarına doğru başını salladı. "Ateş eden Simon!"

RIELLE

"Marzana ve Ghovan gibi ben de hizmetimiz sırasında yaralananları iyileştirmek için gücümüzü kullanıp kullanmamamız gerektiğini düşünmeye başladım. Bizim için, türümüz için savaştılar. Bunun karşılığında da onlara verebileceğimiz her şeyi hak ediyorlar. Muhteşem doğal olayları gerçekleştirebilmemiz için tanrı bize yeterince büyü bahsetmiş. Öyleyse bu gücü kullanmamız gerekmez mi? Hayatını kaybedenlere hayat vermemiz gerekmez mi? Bunun mümkün olduğuna inanmak istiyorum. Empirium'un sınırı yok. Biz de empirium'uz. Dolayısıyla bizim de sınırimız yok."

—Celdarialı Aziz Katell'in geriye kalan günlüklerinden, 24 Mayıs
1531, İlk Çağ

Rielle uykusunda köylülerin yardım çığlıklarını duydu ve teninin yandığını hissederek uyandı.

Korkuyla bağırdı ve yataktan fırladı. Kollarını ve göğsünü kontrol etti.

"Rielle? Ne oldu?" Audric arkasından geldi ve ellerini tutmaya çalıştı. Ancak Rielle onu itti. Eğer Audric ona dokunacak olursa yanardı.

Evyline ve Maylis içeriye daldılar. Diğer Güneş Muhafızları da arkalarındaydı.

Rielle, yangının bir yanılsama, bir rüya olduğunu anlamıştı. Geceliği üstüne yapışmıştı. Çıplak ayaklarının

altındaki zemin buz gibi soğuk olsa da vücudundan terler akıyordu.

Güçlkle aldığı beş nefesten sonra yüzünü Audric'in göğsüne yasladı. Audric ıslak saçını okşadı.

Audric'in "Sorun yok, Evyline. Leydi Rielle bir kâbus gördü," dediğini duydu.

O sırada Ludivine'nin haykırışı ona ulaştı. Onun peşinden de belli belirsiz zihinsel çığlıkların yankıları duyuldu.

Rielle, yakıyorlar! Acele et!

Rielle yorgun bir iç çekti ve Audric'in kollarından kurtuldu. Karanlık odanın içinde el yordamıyla giysilerini buldu.

Audric kendini topladı. "Ne oldu? Ludivine ne dedi?"

Audric, Ludivine ile konuşurken Rielle'nin yüz ifadesinin ne şekle girdiğini gayet iyi biliyordu. Rielle yanında giyinen, hiç sorgulamadan onun istediği yere gitmeye hazır olan Audric'e karşı bir şefkat hissetti.

"Köylüler yanıyor," dedi Rielle. "Sanırım bir yangın çıkmış."

Hayır. Yangın değil. Corien. Her şeyi o kontrol ediyor. Çok güçlü.

Neredesin?

Onu durdurmaya çalışıyorum.

Rielle'nin zihni, Ludivine'nin ona yolladığı görüntülerle doldu: Sıradan bir dağ köyü, mağaralarla dolu dağın yamacına inşa edilen taş kulübeler. Ateş topları savuran dört elemental. Düşükleri yerde yanan kararmış cesetler, karda bile sönmeyen alevler...

"Corien," dedi Rielle paltosunu giyerken. "Yakınlarda bulunan bir köydeki elementalleri kontrol altına almış. Birbirlerini yaktırıyor." Audric'in gözlerine bakmaya

korkuyordu. “Üzgünüm. Corien de olacak ama oraya gitmeliyiz.”

“Tabii ki gitmeliyiz.” Audric’in sesinden duyguları anlaşılmıyordu. Pelerinini boynunda bağladı, kılıç kemerini taktı ve Illumenor’u eline aldı. İkisi birlikte hızlıca tapınağa gittiler. Güneş Muhafızları sessizce onları takip ediyorlardı.

Onlar yoldayken Ludivine de onlara bilgi verdi. Köy uzakta değildi. Obeks de onların kullanması için yedi tane sağlam dağ midillisi vermişti.

Köyün adı Polestal, dedi Ludivine. Seksen yedi kişi yaşıyor. Sustu. Şimdi seksen oldu. Yedi kişi öldü. Çoğu yanıyor, yarı canlılar. Köydekilerin çoğunluğu elemental. Geri kalanlar ise insan köleler.

Rielle bu bilgileri karların arasında bağıarak Audric’e ve muhafızına ilettiler.

“Bu yangınlar, diğer elementallerden nasıl daha üstün gelebiliyorlar?” diye sordu Audric. “Diğerleri neden karşılık vermiyorlar?”

Corien onların kafasını karıştırıyor, diye yanıtladı Ludivine. Akıllarını alt üst ediyor. Odaklanamıyorlar. Güçleri dayanak bulamıyor.

Rielle açıkladıktan sonra Audric içten bir küfür etti. “Bunu neden yapıyor? Sanırım seni çekmek için, ama neden? Seni daha yeni gördü.”

Neden, Lu?

Zihnini bana kapatmış, tatlım. Ludivine’nin sesi korku ve öfke yüzünden incelmmişti. Anlamaya çalışıyorum ancak düşüncelerimi toplamakta zorlanıyorum. Kasırğa gibi. Ayakta durmak bile çok zor.

“Lu bilmiyor,” diye yanıtladı Rielle.

Audric kızgın görünüyordu. “Bu bir tuzak ve biz tam içine gidiyoruz.”

“Geri dönemeyiz, Audric. Bu insanları onun ellerine bırakamayız.”

“Affınıza sığınıyorum, leydim,” diye araya girdi Evyline. “Ancak birkaç köylünün hayatı sizinkine eş değer değil.”

“Leydi Rielle haklı,” dedi Audric. “Eğer o masumları ölüme terk edersek Corien’in işini kolaylaştırmış oluruz.” Rielle’ye baktı. Yüzünü kürkle sarmıştı.

Rielle o an Ludivine’e yaptığı gibi Audrice’de sevgi hissi yollayabilmeyi diledi.

Ona onu sevdiğimi söyle, diye düşündü Rielle. Lütfen Lu, onu ne kadar çok sevdiğimi söyle ona.

Fakat Ludivine cevap vermedi.

“Bana cevap vermiyor,” diye bağırdı Rielle. İçini panik kaplamıştı. İki tarafı sarp kayalık patikayı daha hızlı tırmanması için midillisini itti. Yaratıklar dizlerine kadar kara gömülmüşlerdi. Yassı kulaklı kafaları yokuşu tırmanmaya çalışırken sallanıyordu.

Zirveye ulaştıklarında onları duman ve turuncu bir ışık karşıladı.

Rielle bir elini kaldırarak gözlerine siper etti.

“Tanrım,” diye bağırdı Evyline, Rielle’nin yanına giderek.

Polestal köyü, aşağılarındaki dağın yamaçlarına kurulmuştu. Cılız karaçamlar alevler içindeydi. Soğuk kış havasında çığlıklar göğe yükseliyordu. Karanlık, kürklü biçimler, yanık beyaz kanvasın üzerinde birbirlerini kovalıyorlardı. Bazıları parlak silahlarından, topuzlarından, bıçaklarından, oklarından alev topları fırlatıyorlardı. Diğerleri ise haykırarak yere düşüyorlardı. Kaçmak için çıldırarak karların içinde sürünüyorlardı. Yakalanıyorlar, üstlerine atlanıyor ve alevli yumruklar tarafından dövülüyorlardı.

Yanıyorlardı.

Rielle'nin nefesi hızlandı. Kirvaya sarayının huzurunda manipüle ettiği alevler evcildi. Bunlar ise vahşi ve öfkeliydi.

Kolunda hafif bir baskı hissetti. Baktığı zaman Audric'in ona dokunduğunu fark etti.

"İyi misin?" diye bağırdı Audric. Kalçasında asılı duran Illumenor parlıyordu.

Rielle başını salladı ve yeniden Ludivine'e seslendi. *Lu, ne yapacağımı bilmiyorum. Ateş sınavını geçtiğimi biliyorum fakat bu...*

Ne yapman gerektiğini gayet iyi biliyorsun, Rielle.

Corien? Rielle oturduğu eyerin üstünde gerildi. Bütün duyları açıldı. *Bunu neden yapıyorsun?*

Corien'in sesi zevkten ışıldıyordu. Çünkü yapabiliyorum. Çünkü beni tedirgin ve mutsuz bıraktın. İnsan öfkesini köreltmenin bir yolunu bulmalı, öyle değil mi? Ayrıca senin onları kurtarabileceğini biliyorum, ölenleri bile. Tüm köyün yanıp kül olmasını istemiyorsan onları kurtarmalısın, kurtaracaksın.

Midillisi, Rielle'nin altında huzursuz bir şekilde kıpırdandı. *Onları kurtarmak mı? Yapamam.*

Tabii ki yapabilirsin. O alevleri, tüye dönüştürmüştün. Empirium'a ağ dokumasını ve kalkan oluşturmasını emredersin. Dalgalarla boğuşur, gölgeler yaratırsın.

Evet, diye fısıldadı Rielle. Corien'in sözcükleri üstüne yağdıkça vücudu yumuşuyor ve ısınıyordu. Gözlerini kapattı, devasa dalgayı hatırladı. Metal sınavında kılıçları durdurduğunu ve körelmiş, zararsız bir şekilde yere, ayaklarının altına fırlattığını hatırladı. Babasının öldüğü mağarada Corien'in nasıl yandığını...

Öfkesi yüzünden üç adamın kalbinin nasıl durduğunu da...

Öyleyse? Corien tam önünde, zihin gözündeydi. Kendini de onun tarafındaymış gibi gördü. Özgür, öfkeli ve parlaktı. Dünyaların yaratıcısı, hayat kurtarıcısı ve ölüm dağıtıcısıydı.

"Rielle, benimle kal!" diye bağırdı Audric. Titreyen sesi hayalinin dışından geliyordu.

Rielle kendini Audric'e bakmaktan alıkoydu. Eğer bakarsa Audric'e, muhafızına, tapınakta bıraktığı kalkanının ağırlığına, kabullenmekten başka çaresi olmadığı rolün ağırlığına dönecekti.

Bunun yerine midillisinin üstünden indi ve karların içine daldı. Kolunun bir hareketiyle köye giden yoldaki karları temizledi. Havayı beyaz bir fırtına kapladı. Bir an görüşü karardı. Sonra geride sadece siyah toprak ve çıplak kayalar kaldı. Rielle yolu takip ederek aşağıya koştu. Audric ve Evyline'in arkasından bağırışlarını duymazdan gelmişti.

Karşılaştığı ilk vücudun bir erkek olduğunu düşündü. Gerçi vücudun tüm hatları yanmış, erimişti. Parlak, kırmızı deri parçaları, beyaz kemik çubukları, tutuşmuş giysiler ve saçlar. Karların içinde kıvranıyordu. Her ne kadar kar onu yakan alevleri söndürmüştü olsa da ateş devam ediyordu. Adamın vücudunda yanıp sönüyor, vücudunu ve karı karartıyordu.

Rielle öksürdü. Gözleri dumandan sulanmıştı. Vücudun üstündeki havayı koluyla süpürdü, alevleri dağıttı ve bir süre başarının verdiği galibiyet hissini tadını çıkarttı.

Eskiden olsa bunu başaramazdı. Eskiden olsa alevlerin görüntüsü onu kaskatı keser, korkudan çaresiz kalırdı.

Sen, yakan her alevden daha güçlüsün, diye mırıldandı Corien.

"Korkma," dedi Rielle adama. Gerçi adamın kendini duyup duyamadığından emin değildi. "Sana yardım edeceğim."

Ellerini adamın göğsüne doğru indirdi. Adamın harap olmuş teninin ürkünç dokusu ağzını ekşitse de işe koyuldu.

Nefes alıp verdi. Bakışlarını bulanıklaştırdı. Ludivine ve Audric ile okuduğu bazı kitaplarda iyileştirmenin, onarım ve yenilemenin ve hatta tamamen diriltmenin olasılığına dair elemental teoriler ele alınmıştı.

Bu tür fikirler, bazı radikal empirium bilgesinin ortaya koydukları, elemental gücün doğal uzantısı idi. Ateşi çağırarak, onu manipüle etmek için empirium ile bağlantısı kullanılarak meşale temin edilmeli ve yeniden düzenlenmeliydi. Tıpkı çocukların daha büyük ve daha güzel yeni şeyler yaratmak için kullandıkları küp oyuncaklar gibi. Teoride yeteri kadar güçlü bir elemental, empirium'un yüzeyinin altında araştırma yapabilmeli, hem fiziksel dünyanın hem de fiziksel vücutların elementlerini manipüle edebilmesi gerekirdi.

Su, toprak ve metal yerine kan, kas ve kemik.

Yeni dualara ihtiyacım olacak, diye düşündü Rielle. Bir yandan da adamın mahvolmuş vücudunun altın rengi katmanlarını zihniyle incelerken. Kemik Ritüeli. Kan Ritüeli.

Dünyanın da sana ibadet etmek için yeni dualara ihtiyacı olacak, diye cevap verdi Corien. Rielle Duası. Rielle'nin İhtişamı.

Bana dalkavukluk ediyorsun.

Hoşuna gittiğini biliyorum. Şimdi odaklan.

Bu, yüzlerce kılıcı durdurmaktan daha zor, devasa bir dalgayı toparlamaktan daha büyük bir görevdi. Bir alevde ya da bir dalgada bulunandan çok daha fazla katman vardı. Etler ve kaslar, eklemler ve kırkırdaklar, tendonlar ve kemikler ve kan vardı. Bir de bunların altında...

Ah, diye fısıldadı Rielle. Bir vücudun içinde ne kadar da çok şey var.

Anlat bana, sevgili kızım, diye cevap verdi Corien. Bana her şeyi anlat.

Kafatasında ve boyuna uzanan bir ağ boyunca ufak titreşimler var. Her şey. Her şey şimşek gibi çakıyor. Rielle'nin

ağı hayranlıkla açık kaldı. *Bilgi taşıyorlar. Görüntü ve ses taşıyorlar. Duyu.*

Başka ne var?

Her şeyin altında bir harita var. Adamın vücudu olan altın ışık denizine daldı, daha derinleri araştırdı. Sonsuz küçük boncuklar. Bunlar saf empirium. Bir evi oluşturan tuğlalar gibi onlar da adamı oluşturuyorlar. Hayır, tuğlalardan da küçükler. En küçük kum tanesi kadar. Gözün göremeyeceği kadar küçük ama tuğlanın işini yapıyor.

Rielle uzaktan bir şeyin yaklaştığını, birinin kendine seslendiğini hissetti. Ancak umursamadı. Çünkü bu vücudun organlarının arasında dolaşmak, birbirleriyle bağlantılarını ve nasıl işlediklerini anlamak çok daha önemliydi. Sadece etten ve içgüdüden oluşan aptal hayvanlar gibi her şey sıcak bir kümesin içinde toplanmıştı.

Kendini kaptırmış bir şekilde adamın ısıldayan iskeletinde parmaklarını dolaştırdı. Her bir boğumu ve çıkıntıyı, her bir eklemi hissetti. Yırtık pırtık cildini, ateşin cildin katmanlarını nasıl yaktığını gördü. Sonra da bu zavallı adamı yeniden bir araya getirmenin kolay olacağına karar verdi. Vücudun kafatasından bacaklara, kafatasından karnına nasıl küçük şimşekler gönderdiğini gördü. Adamın dayanılmaz bir sıkıntıda olduğunu anladı.

“Seni onaracağım,” diye fısıldadı Rielle. “Bu çok kolay.”

Yaptığın şeyi bana da anlat, dedi yeni bir ses. Kısık ama ısrarcıydı. *Anlamak istiyorum.*

Ses, Rielle’yi sarstı, konsantrasyonunu bozdu. *Lu?*

Onu rahat bırak, sıçan, dedi Corien buz gibi bir sesle. *Her şeyi mahvediyorsun.*

Onu zehirliyorsun, diye cevap verdi Ludivine. Öfkelenmişti. *Onun felaketi olacaksın. Bütün bu muhteşem işlerin de bir hiç olacak. Senin düşüşünden mest olacağım. Tadını çıkartacağım.*

Sen bir hainsin. İradesiz bir aptalsın, diye çıkıştı Corien. Rielle seni yok ettiğinde, bu senin için çok hoş bir son olacak.

Corien ve Ludivine'nin kavga eden sesleri Rielle'nin şakaklarının arasına ağırlar saplıyordu. Yumruk darbeleri alıyor gibiydi. Ama onların dikkatini dağıtmasına izin veremezdi. Yapacak işleri vardı.

Adama doğru eğildi. Elleri, adamın parçalanmış teninde dolaşıyordu. Orada, göğsünün üstünde korkunç bir yanık vardı, geniş ve derin bir yara. Renksiz bir empirium ağı, eğri bir şekilde çarpmış... Sadece ışığın bulunması gereken yerde bir karanlık...

İşte buradan başlayacaktı. Kolay olacaktı. Ellerini doğrudan yaranın üstüne koyacak, o noktadaki empirium'a enerji verecek ve et yeniden yapılanana dek yenilenmesi, büyümesi için yardım edecekti. Katmanlar ve onların katmanları. Sağlıklı ve yeni! Sonra bir diğer yaraya geçecek ve bu böyle devam edecekti.

Bir şey Rielle'yi çarptı. Hayatı boyunca hiç duymadığı kadar korkunç ve kulak tırmalayıcı bir ses, omuriliğine şiddetli ürpertiler yolladı. Elleri bir şeye sıkışmıştı. Onları kurtarmaya çalıştı ancak kımıldatamıyordu. Parmaklarının üzerinde oluşan ışık giderek büyüyor, ışıldıyordu. Öyle parlaktı ki gözleri yanıyordu.

Rielle, dur! diye bağırdı Ludivine. *Gözlerini aç!*

Omuzlarını kavrayan eller onu çekiştirip itiyorlardı. Çaresiz bir ses adını haykırıyordu.

Rielle gözlerini kırıştırdı. Görüşü kararıyordu. Artık empirium'un altın rengi denizine bakmıyordu.

Ellerine bakıyordu. Biçimsiz bir et küreciğinin içine sıkışmış olan ellerine. Sanki deriden ve irinden oluşan bir canavar adamın göğsünden fırlamış ve yayılmıştı. Bedenini ele geçirmiş ve büyümeye devam ediyordu. Adamın yanıklarını

iyor, bacaklarını sarsıyordu. Parlak kırmızı ağzına doğru yayılıyordu. Ham ve parlak, yeni doğmuş gibiydi.

Rielle'nin duyduğu o korkunç çığlık adamın boğazından gelmişti. Adam, Rielle'nin ellerinin altında kıvranıyordu. Gözleri bembeyaz ve vahşiydi. Rielle ellerini çekiştirerek adamın vücudundan uzaklaştırmaya çalıştı ama sıkışmışlardı.

Ümitsizce iç çekti. Korkunç siyah beyaz gecenin içinden bir yerlerden Audric'in sesi duyuldu. Dağlar ve dumanlar, kar ve buz, adamın geri devrilen gözleri.

Audric'in her zamanki sakin sesi Rielle'ye yardımcı olmadı. Titreyerek zihnini birkaç saniye önce bulunduğu yere döndürdü. O altın dünyaya, empirium krallığına. Bu, kasırganın içinde geminin dümenine sahip çıkmaya çalışmak gibi bir şeydi. Zihni direniyordu. Sendeledi. Güçlkle nefes alıyordu ve sonunda görü perdesinin ötesine açılan çatlaktan içeriye girdi.

El eklemlerinden büyüyen et yığını gördü.

Dur, diye emretti. Zihni huzursuzdu. Parçala onu. Parçala onu.

Empirium hemen itaat etti. Adamın büyüyen eti parçalandı, vücudunun yanlarına doğru dağıldı.

Parçala onu, dedi Rielle tekrar ve tekrar. Baş dönüyordu. Bulanık gözlerle adamın vücudunun açılmasını ve parçalanmasını izledi. İnsanlık dışı et ağı adamı serbest bırakıyordu.

Adamın, Rielle'nin zihninin dışındaki dünyadan bir yerlerden gelen sesi aniden kesildi. Elleri yeniden serbest kaldı. Tiz bir çığlık atarak geri çekildi. Ilık ve sağlam bir şeyin kucağına düştü.

Tanıdığı eller onu tutmuştu. Rahatlığın verdiği hafiflikle kendini tutmalarına ve ayağa kaldırmalarına izin verdi. O sırada midesi çalkalanmaya başladı. Yanıyor ve bulanıyordu. Onu tutan sıcaklıktan ayrıldı ve karlara kustu.

“Rielle, gitmeliyiz, *hemen şimdi*,” dedi Audric telaşlı bir şekilde.

Rielle elinin tersiyle ağzını sildi. Dudaklarında bir sıcaklık ve ıslaklık hissetmişti. Şaşkın bir halde gözlerini kırptı, kendini inceledi.

Kan içinde kalmıştı. Elleri, tuniği, çizmeleri... Çığlık atarak geriledi. Ama kendi vücudundan kaçamazdı.

“Rielle,” dedi Audric gergin bir şekilde. “Kaçmalısınız.”

“Ne oldu?” Rielle etrafına bakınca üç şey gördü.

Kapüşonlu, kürklü şekiller yarım daire halinde onları çevrelemişti. Bunlar artık savaşmayan, artık Corien’in kontrolü altında olmayan köylülerdi. Korkuyla ve öfkeyle onlara bakıyorlardı. Bazıları ağlıyor, iniltilerini rüzgâr yutuyordu.

Ludivine de oradaydı. Kalabalığın içinde kendine yol açmaya çalışıyordu.

Bir de yerde, karın içinde yatan yanık adam vardı. Rielle’nin iyileştirmeye çalıştığı adam.

Ama artık bir adam değildi. İnsana ait bir parçalar yığınının ibaretti. Kemikler, organlar, biçimsiz boğumlar... Çökük bir kafatası, pörsümüş ve yüzülmüş eller, beyaz dişleriyle gökyüzüne gülümseyen yüz­süz bir ağız...

Rielle’nin dizlerinin bağı çözüldü. Audric onu yakaladı ve sıkı sıkı tuttu. Güneş Muhafızları onlar ve heyecanlı köylüler arasında bir hat oluşturmuşlardı.

“Kan Kraliçesi!” diye bağırdı biri. Kalabalığın arasından bir taş geldi. Riva taşı kılıç darbesiyle etkisiz hale getirdi.

Bu kez bir başka ses duyuldu. “Kan Kraliçesi!”

Kısa sürede bir koro, bir tezahürat oluşmuştu. Üstlerine daha fazla taş yağmaya başladı. Birileri Güneş Muhafızları’na doğru koştu. Elllerinde küçük sopalar sallıyorlardı. Evyline kılıcının kabzası ile vurarak onları kolaylıkla etkisiz hale getirdi.

“Prens lordum?” diye seslendi omzunun üstünden. “Emirleriniz nedir?”

Ludivine de yanlarına gelmişti. Kaç. Ben onları oyalarım.

Rielle’nin başı dönüyor, görüşü acı verici bir şekilde titriyordu. *Seni bırakmayacağım.*

Elinden geldiğince hızlı şekilde tapınağa dön. Kendini zorla göndertme.

Rielle bayırın başında onları bekleyen midillilerin yanına koştı. Audric güçlü kollarıyla onu tutuyordu.

Corien? Gözyaşları, düşüncelerini tıkıyordu. Ben ne yaptım?

Bütün güzel işlerin bir yerden başlaması gerekir, diye yanıtladı Corien. Sesi, el değmemiş karlar gibi anlamsızdı. Sonra bir teselli dokunuşu bile bırakmadan çekip gitti.

Tapınağın ahırına vardıklarında genç kraliçe onları bekliyordu. Marzana’nın kalkanı ayaklarının dibindeydi.

“Kraliçe Obritsa?” Audric midillisinden indi. “Sürpriz oldu.”

Obritsa, Rielle’ye baktı. “Ne oldu?”

“Tam olarak emin değilim,” diye cevap verdi Rielle. Yere inince görüşü yine dalgalanmaya başlamıştı. “Ama sanırım Polestal köylülerinin kraliyet yardımına ve siz majestelerinin ziyaretine ihtiyaçları olabilir.”

Kraliçenin ağzı gerildi. “Üstünüz, vatandaşlarımdan birinin kanı ile kaplı. Tabii birden fazla değilse. Şimdi kara mizahın zamanı değil.”

“Sizinle tamamen aynı fikirdeyim,” dedi Rielle. Sonra da yüzünü midillisinin soğuk vücuduna dayadı. Kendi giysilerinin kokusunu alınca yemekten geriye kalan her şeyi öğürmeye başlamıştı.

Audric sırtına dokundu. Elinin sıcaklığı merhem gibiydi. “Obritsa, eğer açıklamama izin verirsen...”

“Buna zaman yok,” dedi Obritsa sert bir şekilde. “Ludivine’den emir aldım ve onlara uymak zorundayım. Eşyalarınızı başkentinize yolladım. Gerçi oraya ulaşmaları birkaç haftayı bulabilir. Size eşlik eden diğer korumaları önceden gönderdim. Sizinle orada buluşacaklar.”

“Nereye? Ne zaman gittiğimizde?” diye sordu Audric.

“Küçük bir orman, buradan yaklaşık elli kilometre uzakta. Sanırım becerilerimin sınırı ancak bu kadar. Hadi. Bunu sizin için hazırladım.”

“Bunları sana Lu mu anlattı?” diye mırıldandı Audric. Obritsa’nın ardından ahırın arka bölümlerine geçtiler. “Evyline lütfen kalkanı taşı.”

Rielle başını iki yana salladı. Konuşamıyordu. Konuşmasına ilk önce engel olan şey midesinin bulantısıydı ama sonra yem ve samanla çevrili geniş koşum odasına girdiklerinde Obritsa’nın neye hazırlandığını anladı.

Odanın ortasında ışıldayan bir iplik havada asılı duruyordu. Aslında birçok iplik vardı. Yumak halinde bir dişliye bağlı ipliklerden oval bir şekilde dalgalanıyordu. İpliklerden biri diğerlerinden daha uzundu. Zemine uzanıyor, hiçlikte kayboluyordu. Ama Obritsa yaklaşınca iplik parladı, kalınlaştı. Bir süre sonra görünür bir biçimde Obritsa’yı odayı aydınlatan daire ile bağladı.

Rielle daha önce böyle özel bir büyü görmemişti. Ama çocukken bu tür masallardan etkilenirdi ve bulabildiği her ürpertici, fantastik masalı dikkatle okurdu.

Rielle ve Audric’in arkasında duran Evyline usulca bir küfür savurdu.

“Sen bir melezsın,” diye mırıldandı Audric. “Büyücülerin bunu biliyor mu?”

“Bana, sizi güvenli bir yere yollamam emredildi,” diye cevap verdi Obritsa. “Hayat hikâyemi anlatmam değil. İplikler sizi Arsenza ormanına bırakacaklar. Dinlenir dinlenmez Celdaria’ya doğru yola çıkmanızı öneririm. Polestal’da yaptıklarınız dile düşünce bu ülkede daha fazla hoş karşılanmazsınız. Bu çantanın içinde çeşitli malzemeler var. Nazastal’a kadar size yeter. Orada at da satın alabilirsiniz. Çantaya bir de harita koydum.”

“Lu’ya ne olacak?” dedi Rielle boğuk bir sesle.

“Geldiği zaman onu da sizin arkanızdan yollayacağım. Güvenle buradan uzaklaşana kadar da buradan ayrılmayacağım.” Obritsa ağzını açtı ve hemen peşinden kaşlarını çatarak kapattı. Sabırsızlıkla iplikleri gösterdi.

“Önce ben gideceğim,” dedi Audric, Güneş Muhafızları’na. “Benim peşimden de Leydi Rielle gelecek. Evyline sen herkesi yolla. En son kendin gel.”

“Evet, prens lordum,” diye cevap verdi Evyline.

Audric hiç tereddüt etmeden ipliklerin kapısından geçti. Dairenin içindeki hareket eden alan onu tamamen yuttu. Sanki ışıldayan bir havuzun içine dalmıştı.

“Bundan hoşlanmadım, leydim,” diye mırıldandı Evyline.

Rielle uğuldayan ışıkların önünde durdu. Arkada duran Obritsa’ya baktı. Daha sonra aklına geleceğinden emin olduğu soruların hiçbirini şimdi düşünemiyordu. “Bunun için teşekkür ederim.”

“Bana teşekkür etme,” dedi Obritsa, küçük ve sivri çenesiyle. “Bunun yerine bizi kurtar.”

Rielle, Obritsa’ya, dokunuşuyla vücudu parçalanan köylünün anısına arkasını döndü. Işıldayan ipliklerin arasından bir çam ormanının içine girdi. Etraf sessiz ve sakindi.

Audric orada bekliyordu. Rielle hemen onun yanına gitti. Muhafızları da arkalarından geldiler. Birer birer kalın kar örtüsüne adım attılar. Rielle kulağını Audric'in göğsüne yasladı, kalbinin gümbürtüsünü dinleyerek onunla aynı ritimde nefes almaya çalıştı.

ELIANA

“Parçalanmış olanı yeniden yapacak. Ölüm dağıtmış olanlara ölüm götürecektir. Merhametsiz olanlara asla merhamet göstermeyecek. O da hepimiz gibi hem ışık hem de bir ölüm varlığı. Ama bu tezatlar onun kalbinde çok daha büyük, çok daha tehlikeli, çok daha şiddetli. Çünkü o empirium’a zincirliydi ve bu bağ onu yakıyordu. İşte Kan Kraliçesi. Ben de sizlere şunu söylüyorum: Kraliçelerinize saygı ve hayranlıkla, korku ve sabırla ama en çok da acıyarak bakın.”

—Kâhinin sözü

Simon.

Ağaçların arasına göz gezdirirken Eliana’nın kalbi ağzına geldi.

Silah sesi beşinci kez duyuldu. O sırada üzerlerinden bir gölge geçti. Ölü olmayan ancak yaralı ve öfkeli bir yırtıcı. Kuş taş duvara çarptı ve kendini düzeltene kadar sağa sola çırpındı. Sonra kırık siyah gagasıyla Patrik’in tüfeğini kaptı. Hem silahı hem de adamı omzunun üstünden ağaçlara doğru fırlattı.

Patrik’in vücudu bir çam ağacının gövdesine çarpıp yere düştü.

Kuş duvarın üstünden atladı ve Patrik’in yattığı yere doğru sallanarak gitti.

Eliana kendini duvarın üstüne çekti ve Harkan'ın itiraz çığlıklarına rağmen kendini kuşun tüylü kaygan sırtına attı. Altındaki hayvan onu sırtından atmaya çalışarak çamur içinde kendi çevresinde döndü. Ama Eliana kuşun tüylerini avuçlamıştı. Islak ve yapışkan sürüngein karnı tam altındaydı. Bıçağını yumuşak ete sapladı.

Eline kan fışkırdı. Sıcak ve parlak maviydi. Yırtıcı yere düşünce üstünden atladı ve Patrike doğru sürünmeye başladı.

"Patrik?" Patrik'in yanaklarındaki çamuru sildi. "Lütfen, bir şeyler söyle. Yaşıyor musun?"

Patrik gözlerini kırptıştırarak açtı. Gözlerini yağmurun içinden Eliana'ya dikti. "Çok tuhaf," dedi Patrik boğuk bir sesle. "Sanırım hayattayım."

Eliana hafifçe güldü. Patrik'in kalkmasına yardımcı olmak için hazırlandı.

Ancak tam o sırada bir çığlık duydu. Ses çok tanıdıktı. "El, dikkat et!"

Kafasını kaldırıp baktığında alçak dallardan birine konmuş bir engereğin siyah ağzını açmış bir halde kendine doğru yaklaştığını gördü.

Keskin bir silah sesi duyuldu. Yaratık ciyaklayarak düşmüştü. Güçlkle nefes alan Patrik son anda yuvarlanarak kurtuldu.

Sonra iki el silah sesi daha geldi. Biraz önceki ses şimdi acı ile çığlık atıyordu.

Eliana ağaçların arasında bakınca hemen aradığını buldu: Remy karnını tutuyordu. Eliana'dan birkaç metre uzaktaki bir ağacın dibinde sendeliyordu. Yağmurun içinde göz göze geldiler. Sonra Remy hafifçe bir korku çığlığı atarak yere yığıldı.

Dünya durdu.

Savaşın sesleri soldu. Üstlerine doğru ilerleyen adatrox'ların silahları, Harkan'ın bağrıışları, çamurda sürünen Patrik'in sesi... Çığlık atan, dalış yapan, her şeyi silip süpüren yırtıcılar. Acı acı bağırان sürünenler. Öldürenler ve ölenler.

Eliana'nın bacakları onu Remy'ye götürmüştü. Vücuduna hükmedemiyordu. Tamamen içgüdü ve dehşetle hareket ediyordu. Tek duyabildiği kafasının içindeki vızıltıydı. Bir de Remy'nin zayıf nefesleri, yalvaran sızlanmaları. Remy ellerini karnına bastırıyordu. Kanlar ellerini kırmızıya boyuyor, tuniğine yayılıyordu.

Eliana, Remy'nin yanına yere çöktü. Ona seslendi ancak kendi sesini bile duyamıyordu. Remy'nin yüzüne, gövdesine dokundu. Parmaklarına sıcak kan bulaştı.

Bir hareket hissetti. Soluna bakınca Harkan'ın yanına diz çökmüş olduğunu gördü.

“Çapraz ateş altından kaçmalıyız!” diye bağırđı Harkan. Eliana kımıldamayınca Remy'yi kollarına aldı ve topallayarak duvara koştı.

Eliana onları takip etti. Kurşunlar ayaklarının dibine isabet ediyordu. Titreyerek ve beceriksizce duvarın üstünden atladı. Bacağına sıkıca bir kemer bağlamış olan Jessamyn yolun geri kalanında Eliana'ya yardım etti. Patrik duvarın yanında çamurun içine uzanmıştı. Yağmur dolgun yüzünü ıslatıyordu. Kolu, göğsünün altında doğal olmayan bir açıyla kıvrılmıştı. Bir şeyler söylüyordu. Herkes bir şeyler söylüyordu ancak Eliana hiçbirini anlamıyordu.

O sırada kolunu bir el kavradı ve onu çevirdi.

Simon. Saçları alnına yapışmış, sakalları uzamıştı. Mavi gözleri yara izlerinin arasında parıldıyordu.

Dünya birdenbire patladı ve Eliana yeniden duymaya başladı. Bütün seslerin arasında yeni bir ses vardı; pürüzlü, nefes nefese...

“Eliana,” diyordu Simon. Sesi sertti. “Beni dinle. Onu kurtarmalısın!”

Eliana cevap verebilmek için derin bir nefes aldı. Remy’yi kurtaramazdı, o bir şifacı değildi. Aslında hiçbir şeydi. Bir canavardı. İyileştiremezdi, sadece yok edebilirdi. Ama bütün bunları söylemek yerine dudaklarından çıkan şey acı bir çığlık oldu. Duyduğu o pürüzlü sesin kendi sesi olduğunu, hıçkırarak ağladığını anlamıştı.

Bir inleme sesiyle gözlerini yere çevirdi. Remy orada uzanıyordu. Başı Harkan’ın kucağında, yüzü bembeyazdı. İnliyor, titriyordu. Harkan, Remy’nin ellerini yarasına bastırıyordu. Birbirine kenetlenmiş parmakları koyu kırmızı kan olmuştu.

Harkan başını kaldırıp ona baktı. Yüzünü umutsuzluk kaplamıştı. Eliana’nın gözlerinin içine baktı ve başını salladı.

“Onlara bakma,” diye emretti Simon. “Bana bak.”

Eliana, Remy’nin kocaman açılmış, ışığını kaybeden buğulu gözlerine bir saniye daha bakmaya dayanamayacağı için Simon’ın söylediğini yaptı.

“Eliana.” Simon, Eliana’nın yüzünü elleri arasına aldı. “Beni dinle. Nefes al ve dinle.”

“Ölüyor,” diye içini çekti Eliana. “Ah, Tanrım...”

“Evet, ama ölmek zorunda değil. Onu kurtarabilirsin.”

Eliana kendini Simon’dan kurtardı. “Sen delirmişsin.”

“Hayır, delirmedim. Annen bunu yapabilirdi. Yaraları iyileştirebilirdi. Yaralarla delik deşik olan eti yeniden yaratabilir. Melekleri diriltmişti. Senin de damarlarında onun kanı akıyor. Onun ve babanın kanı.”

Eliana başını iki yana sallayarak itiraz etti. Remy’nin yanına kıvrıldı. İsmi haykırdı.

Fakat Simon onu yeniden ayağa kaldırdı. “*Dinle*, Eliana. Sen sadece annenin kızı değilsin. Aynı zamanda babanın da

çocuğusun. Baban da iyi bir adamdı, cesurdu. Orduları idare etmişti ve herkes diz çöktüğünde bile başını dik tutmuştu. Krallığının umuduydu. Dünyanın umuduydu. Sonunun geleceğini bile bile savaşa girdi. Güneş kadar parlak bir kılıçla savaştı. Senin yüzüne her baktığımda onu görüyorum, Eliana.”

Simon, Eliana’nın ıslak saçlarını yanaklarının arkasına attı. “Beni duyuyor musun? Baban Işıkgetiren’di. Ve sen de ışıksın.”

Eliana ona baktı. Yağmur Simon’ın yorgun yüzünde yumuşak çizgiler oluşturunuyordu.

Eliana, Simon’ın görmesi için ellerini kaldırdı. Sargıları ıslanmış ve parçalanmış, neredeyse yok olmuştu. Güç elementlerinin arasından yanıkları görünüyordu.

“Onları anlamıyorum,” dedi Simon’a. Gözyaşlarından boğuluyordu. “Beni korkutuyorlar.”

“Biliyorum.”

“Ben, o değilim. *Değilim.*”

“Hayır, değilsin,” diye onayladı Simon. “Sen annen değilsin. Baban da değilsin. Sen, ikisi birdensin. Onların üstündesin.”

Remy çığlık attı, yüzü acı ile dağılıyordu.

“El,” dedi Harkan. Sesi titredi. “Eğer bir şey yapabileceksen, lütfen yap.”

Simon, Eliana’nın ellerini aldı, kendi elleri ile sardı. Güç elementleri ellerine batıyordu. “Onları anlamak zorunda değilsin. Sadece onlara güvenmelisin. Şimdi.” Eliana’yı bıraktı ve Remy’ye doğru itti. “Ya onu kurtar ya da ölmesini izle.”

Kafalarının üstünde kurşunlar vızıldıyordu.

Simon omzunun üstünden bağırdı. “Hiçbiriniz hedefi vuramaz mısınız? Onları uzaklaştırın!”

Ama artık sesi Eliana’ya uzaktan geliyordu. Emekleyerek ondan uzaklaştı ve Remy’nin yanında diz çöktü. Remy

yağmurun altında titriyordu. Gövdesindeki tek renk koyu bir kan birikintisiydi.

“Remy?” Eliana, Remy’nin soğuk yüzüne, ince omuzlarına dokundu. Yine ağlamaya başlamıştı ve kendini durduramıyordu. “Ben buradayım.”

“El,” dedi Remy güçlükle nefes alarak. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Ağzını açıp kapatarak bir şeyler söylemeye çalıştı fakat hiç ses çıkartamadı. Son bir çabayla Eliana ile göz göze geldi. Tebessüm etti. Yüzüne korkunç ve huzur dolu bir ifade yerleşti.

“Canavar değilsin,” dedi ve gözlerini kapattı.

Dünya, Eliana’nın kulaklarında inledi. Tüm düşünceler aklından uçup gitti. Güç elementleri büyük bir kederle hayata döndü. Kanı onları karşılamak adına hızlandı ve Eliana bu yükselişi memnuniyetle kucakladı.

Ben ışığım.

Astavar’da kendini aç bırakmış, uykusuz kalmış, vücuduna acımasızca egzersiz yaptırmıştı. Zihninin tamamen boşaltıp, onu doğuran annesinin garip, ateşli dünyasında her ne varsa onlara yer açabilmeye çalışmıştı. Görünenin ötesindeki altın rengi dünyaya Rozen’in ölümüyle birlikte üç kez gerçekten girebilmişti. Güç elementlerini ateşte döverek kendi elleriyle yapmıştı. Harkan ile zor kurtuldukları Yuva’daki yangını çıkartmıştı.

Dört mü olmuştu? Caebris’deki patlamalar da vardı.

İşte şimdi, şimdi de beşincisi olacaktı.

Zahra’nın hapsediği küçük metal kutu cebinde aydınlandı, köşelerini zorlamaya başladı.

“Ellerini çek,” dedi Eliana, Harkan’a. Sesi bir boşluktan ve tuhaf geliyordu. Ama Harkan söylenece yapmış, Eliana’nın yanan ellerine yer açmıştı. İki ışık ağı parlıyordu. Yuvasına giden kuşlar gibi Eliana’nın ellerini Remy’nin vücuduna doğru çektiirdiler.

Eliana güç elementlerinin peşinden gitti.

Ben, ışığım.

Ellerini Remy'nin vücuduna indirdi. Yaranın her iki yanına yerleştirdi. Aniden ateşte patlayan cam bir duvar gibi dünya parçalandı, ışıklar patladı.

Yağmur, elmas bir şelale gibiydi. Başlarının üstünden uçan kurşunlar, altından tarlanın karşısındaki yıldızları vuruyordu. Harkan, ışıktan bir yaratıktı. Arkasında duran Jessamyn ve Patrik de öyle. Yine de Eliana, Patrik'in kırık kolundaki bozukluğu, Jessamyn'in kanayan bacağındaki siyah yarayı görebiliyordu. Empirium'un içinde bir hiçlik vardı. Bir yokluk, kozmik bir acı.

Onlara ne kadar çok bakarsa altın dünyanın içine o kadar derin dalabiliyordu. Gözleri bulanıklaştı, görüş açısı genişledi. Otlakta ilerleyen adatrox'ları gördü. Yırtıcılar kampta dolanıyorlardı. Gerren devrilmiş ağacın altında gizleniyor, nefes alamaya bile cesaret edemiyordu. Karlaine'in dar sokaklarını, kuzey Meridian'ın geniş düzlüklerini, boynuz gibi kıvrılan bir yarım adanın üstünde kurulmuş olan liman şehri Festival'i gördü.

Amber renginde, parlak bir okyanus gördü. Okyanusun diğer tarafında büyük bir şehirde bir saray vardı. Sarayın en yüksek balkonunda kanatlı, siyah bir şekil duruyordu. Altın rengi gökyüzünün altında titriyordu. Öfkeliydi.

Kulağına Simon'ın mırıldanan sesi geldi. "Bana geri dön, Eliana."

Eliana itaat etti. Kızgın siyah şekil onu korkutmuştu.

"Onun gitmesine izin vermiyorum, El!" diye bağırdı Harkan. "Onu tutuyorum!"

Eliana'nın görüşü kaydı. Altın rengi dünya, içinde bulundukları kötü, gri dünyaya döndü.

Harkan kollarını Remy'nin kollarına sarmıştı. Jessamyn ve Patrik, duvarın üstünden Remy'nin bacaklarını

tutuyorlardı. Oluşturdukları halkanın arkasında da şekiller vardı. Duvarın gerisinden yavaşça yaklaşan şekiller silahlarını indirmişlerdi. Sağdan ve soldan, saklandıkları yerlerden sakat ve yaralı bir halde çıkıyorlardı. Saldırmak için duvarın üstüne çıkan iki sürünen duraksadı. Kafaları karışmış, huzursuz görünüyorlardı. Bir engerek ve iki yırtıcı, olay yerinden çığlık atarak kaçtı. Eliana'nın çok derinlerinden gelen, henüz ona yabancı ancak dürüst bir ses, yaratıkların onun kim olduğunu ve ne yapmak üzere olduğunu bildikleri için kaçtıklarını söylüyordu.

Remy'nin vücudu yerden kalkıyordu. Dostları olağanüstü çaba harcayarak onu tutuyorlardı. Eliana'nın elleri Remy'nin içine gömülmüş, onunla birleşmişti. Birleşen etleri değildi. Eliana'nın kanındaki güç ve Remy'nin vücudunda yaşayan empirium gücü birleşmişti. Ama Remy'nin bundan haberi yoktu. Eliana'nın ellerinin Remy'nin vücuduyla birleştiği yerde ışıktan bir kabuk oluşmuştu.

Bu, Eliana'yı korkuttu. Bağırarak geri çekildi. Işık kararıp küçüldü.

"Sorun yok," diye bağırdı Harkan. Gözleri kocaman olmuştu. "Onu tutuyoruz, sen devam et. Bırakmıyoruz."

O sırada Simon yanağının yanında yumuşak bir sesle fısıldadı. "Ben de bırakmıyorum," dedi. Elleriyle sıkıca Eliana'nın bileklerini tuttu. Güçlü ve sıcak gövdesiyle Eliana'nın arkasında durarak onu yere sabitledi.

Eliana titreyerek nefes aldı. Simon'ın kollarının arasında, o sarsıldıkça dünya da sarsılıyordu. Güç elementleri gerildikçe hava da geriliyordu. Eğer onların ateşini ve sıcaklığını kontrol etmezse, hem onu hem de Remy'yi toprağa gömerlerdi.

"Onu sağ ve bütün düşün," diye mırıldandı Simon. Sesi belirsiz ancak yakından geliyordu. "Onu ne kadar çok sevdiğini düşün. Harika gidiyorsun, Eliana."

Eliana kendine söyleneni yaparak Remy'nin yüzünü zihninde canlandırdı. Dudaklarında bir tebessüm oluştu. Simon'ın sözleri, zihnindeki karanlık çağ sisinin içinde ışıldadı. "Ben ışığım."

"Evet," dedi Simon. "Sen, dünyanın ışığının ve bizi eve götüreceksin."

"Şafakla birlikte doğarım," diye fısıldadı Eliana. Remy azizleri, dualarını, tanrısal yaratıkları severdi. Onun bu sevgisine değinmek, o özel kelimeleri kullanmak, Remy'nin içinde kalan hayat kırıntısına ulaşabilmek için önemliydi.

Simon, Eliana'yı sarmaladığı kollarını sıkıştırdı. Eliana kendi kasları gibi onun da kasıldığını hissetmişti. Simon'ın her ikisini de yerde tutabilmek için ne kadar çok çaba sarf etmek zorunda kaldığını merak etti.

"Gün ışığıyla *tutuşursun*," dedi Simon kısık sesle. Sonra birlikte defalarca duayı tekrarladılar. Ta ki Simon'ın sesi kısılıncaya dek... Simon yüzünü Eliana'nın ensesine, saçlarının içine gömdü ve dudaklarını tenine bastırarak sözleri tekrarladı.

Ben ışığım.

Yeryüzü sarsıldı ve infilak etti. Remy'nin vücudunu ve Eliana'nın yanan ellerini havaya fırlattı.

Eliana nefes nefese gözlerini kırptı. Gözleri kupkuruydu ve yanıyordu. Etrafındaki dünya olması gerektiği gibiydi. Yağmurdan sıırılsıklam, gri, karanlık, kesif duman ve barut kokulu. Çamurun içinde oturduğu yerden zayıf bir ışık dalgası yükseliyordu. Yerin altında bir sarsıntı oluyordu. Geride kalan cruciatalar gökyüzünden düştü, çamurun içinde yuvarlandılar. Sürünenler kaçtılar. Çıgıllıklarının içinde insan sesleri vardı.

Remy haykırdı ve aniden doğruldu. Derin derin nefes alıyordu.

Eliana, kendini Simon'ın kollarına bırakmıştı. Sonra Remy'ye doğru atıldı ve onu kendine çekti. Yüzünü Remy'nin saçlarına gömerek ağlamaya başladı. Çünkü Remy hayattaydı,

sağdı, elleri yine kendine aitti, güç elementlerinin sıcaklığı ile karıncalanıyordu. Remy'nin yanaklarını, güzel siyah başını öptü. Onu göğsüne bastırdı. Remy de bu dokunuşlardan ve öpücüklerden kaçmadı. Eliana'ya sarıldı, gömleğini sıkı sıkı tuttu.

“Seni seviyorum,” diye iç çekti Remy. Sesi çatlıyordu. “Seni seviyorum, El. Seni seviyorum, seni seviyorum.”

Artık ayakta duramıyordu ama Remy'yi bırakmaya da cesaret edemiyordu. Yan tarafında bir acı hissetti. Aşağıya doğru bakınca bakır rengi parlak parçaların çamurun içine yayıldıklarını gördü. Zahra'nın sesini duymuştu. Derinden ve gözü yaşlı sesini. Yan tarafındaki acının nedeni yaptığı şeydi. Remy'yi kurtarınca kutu kırılmış ve Zahra özgür kalmıştı.

Harkan'ın yüzünü siliyordu, rahatlayarak kahkaha attığını duydu. Harkana yaslandı. Onu hem kendine hem de Remy'ye destek yaptı. Zahra'yı hissetti. Soğuk elleri ile Eliana'nın yanağını tutuyordu. Patrik'in emirler yağdırdığını duydu. Patrik, Jessamyn ve asik suratlı Gerren'in bir araya toplanmış adatrox'ları avlayışlarını izledi. Adatrox'lar ellerini kenetlemişler, dizlerinin üstünde yalvarıyorlardı. Yalvardılar, yakardılar ama merhamet yoktu.

Eliana onların ölümlerini izlerken bir adatrox'un yalvarmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Bu kesinlikle daha önce gördüğü bir şey değildi.

O sırada tuhaf bir şey daha oldu. Hâlâ oturan Simon havada bükülen bir ışığa bakıyordu. İnce ve altın rengi ışık, Simon'dan üç metre uzakta, yerden bir metre yüksekte bir noktaya uzanıyordu. Sonra bir yay çizdi ve ucu ağaçların arasında kayboldu. Simon diğer eliyle ışığa uzandı ve titreyerek ışığı parmaklarına doladı. Sağ bileğine sardı.

Işık bir süre Simon'ın dokunmasına izin verdi. Eliana ışığın bundan hoşlandığını düşündü.

Sonra soldu.

Simon'ın vücudu çöktü. Yumruklarını çamura sapladı, başını öne eğdi ve derin nefes aldı.

Zahra üzüntüyle inledi. Simon'ın etrafındaki hava değişmişti. Eliana tayfın uzun siyah kolunun Simon'ın eğik başına dokunduğunu gördü.

Patrik bir küfür savurdu. “Bu da nedir, Tanrı aşkına?”

Gök neşeyle gümbürderken uzunca bir süre herkes sessiz kaldı. Simon ona döndü. Yüzündeki ifade, Eliana'nın ona acımasına neden olmuştu. Eksik bir adam gibi görünüyordu. Yüzündeki yumuşak ve ürkmüş ifade, Zahra'nın görsündeki o korkmuş küçük çocuğa benziyordu. Eliana ona bakmaya utandı.

Işığın ne olduğunu hemen anlamıştı. Ama ne anlama geldiğini ya da bunun nasıl mümkün olabileceğini anlayamıyordu.

Simon'ın yerine cevap vererek, “Bu bir iplik,” dedi yumuşak bir sesle. “Zaman içinde yolculuk yapmak için.”

RIELLE

"Ingrid bu korkunç yaratıkların kökenini araştırırken ben de özel bir konuğu karşılamak için hazırlanmak zorundayım: Lord Merovec Sauvillier. Babamın ölümün ardından saygılarını sunmak istiyor. Bir Sauvillier, Tarkstorm'a ayak hasmayalı yıllar oluyor. Ludivine dışında tabii ki. Ama o gerçek bir Sauvillier sayılır mı? Beni bağışla fakat bence sayılmaz. Tabii ki daha önceden karar verdiğimiz gibi onun gerçek doğasını Merovec'e söylemeyeceğim. Ne tepki verirdi, hayal edebiliyor musun? Bayılabilir. Beyni patlayabilir. Sinirlerimi yatıştırmak için bu senaryoyu aklıma getireceğim. Dehşet verici Kuzey Kalkanı benim kanepemde bayılıyor. Gözümde canlandırabiliyorum. Umarım Kirvaya seyahatiniz sorunsuz geçiyordur. Sen ve Rielle onların gözünü kamaştırıyorsunuzdur. Yazmaya fırsat bulduğunuzda, bana başkenti anlatın. Alevli Taht'ı kendi gözlerimle görmeyi çok isterdim. Yeni kraliçe gerçekten de ateşten bir bulutun üstünde mi oturuyor?"

—Kral Ilmaire Lysleva'nın Prens Audric Courverie'ye yazdığı bir mektup, 1 Şubat 999, İkinci Çağ.

Ludivine gelene dek karın içinde yaklaşık bir saat beklediler. Kraliçe Obritsa'nın iplikleri sabit kaldı. Karlı orman zeminin birkaç santim üstünde havada asılı duran ince, oval bir ışık. Kamp kurmadan Ludivine'i beklemeye karar vermişlerdi. Ludivine de onlara katıldıktan sonra Celdaria'ya doğru yola koyulacaklardı.

Rielle devrilmiş bir ağacın üstüne oturmuş, kandan sertleşmiş kürkünün içinde omuzları çökmüştü. Evyline'nin Obritsa'nın onlara verdiği çantadan çıkarttığı kuru geyik etini dişliyordu. Gerçi hiç iştahı yoktu, özellikle et için.

Fakat Evyline ısrar etmişti. Rielle'nin yanında kollarını kavuşturarak ve yüzünü ekşiterek beklemişti. Sonunda Rielle boyun eğmek zorunda kalmıştı.

Şimdi de sessizlik içinde bekliyorlardı.

Rielle, Audric'in ağaçların içinde dolaşmasını izledi. Ellerini arkasında birleştirmiş volta atıyordu. Onunla konuşmak, kendi ölü köylüyü iyileştirmeye çalışırken onun neler gördüğünü sormak için can atıyordu. Fakat Audric'in yüzünde ciddi bir endişe vardı. Sebebinin ne olduğunu bildiği bir endişe...

Bu yüzden etini kemirdi. Zihnini açık ve sakin tutmaya uğraştı. Köylüyü, ellerini adamın göğsüne bağlayan et yığınlarını düşünmeyecekti. Dokunuşuyla adamın nasıl çözöldüğünü, vücudunun açılarak ayaklarının dibindeki karlara nasıl da saçıldığını aklına getirmeyecekti.

Bunun Audric'e nasıl görüldüğünü, dokunuşuyla adamın dağılmasından ne kadar korkmuş olabileceğini de!

Rielle bir daha ona dokunmaya çalıştığında acaba Audric geri çekilir miydi?

Midesi ağzına geldi. Gözlerini kapattı, yavaşça nefes alıp burnundan verdi.

O sırada karların üstüne yumuşak bir şey düştü.

Rielle gözlerini açınca Ludivine'nin üstüne çeki düzen verdiğini, çam ağacının dallarının altında kürkündeki karları silkelediğini gördü. Arkasında iplikler yanıp söndü ve içe doğru parçalanarak yok oldu.

Ludivine, Rielle'nin yanına koştu ve onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Yaralandın mı?"

“Hayır. Üşüyorum ve yorgunum.”

Ayrıca tapınaktan ayrıldığımızdan beri Audric neredeyse hiç yüzüme bakmadı.

Ludivine gergin bir şekilde gülümsedi. Rielle’nin yüzüne dokundu. “Sizi beklettiğim içim üzgünüm.”

Ben de özür dilerim, diye ekledi. İç sesi titriyordu. Sizi uyandırmamalıydım. Onların yanmasına izin vermeliydik. Bunun bir tuzak olduğunu, köylülerin de yem olduğunu biliyordum ama yine de size izin verdim...

“Evyline, lütfen bize bir saniye izin ver,” dedi Audric. Güneş Muhafızı uzaklaştıktan sonra da onların yanına geldi. “Lütfen beni de sohbetinize dâhil edin,” dedi sakince. “Orada olanlar hepimizi ilgilendiriyor.”

Rielle, Audric’in gözlerine bakmak için kendini zorladı. Eğer öfkesini, korkusunu, hatta tiksintisini gösterseydi daha iyi olurdu diye düşündü. Fakat Audric’in sessiz sabrı, her zamanki metaneti Rielle’de utançtan yerin dibine girme isteği uyandırıyordu.

“Tabii ki,” dedi Ludivine, Audric’in elini sıkarak. “Sizi uyandırdığım için Rielle’den özür diliyordum. Bunun bir tuzak olduğunu biliyordum ama yine de onu Corien’e götürdüm.”

“Peki, bunu neden yaptın?” diye sordu Audric.

Ludivine tereddüt etti. Rielle zihninde bir dalgalanma hissetse de nasıl yorumlaması gerektiğini bilememişti.

“Çünkü köylülere acıdım,” diye cevap verdi Ludivine. “Corien’in kontrolü altında birbirlerine işkence etmelerini görmeye dayanamadım.”

“Onları kurtarmanın risk almaya değer olduğunu mu düşündün? Rielle’nin hayatını tehlikeye atmak pahasına mı?”

Ludivine, Audric’e düşünceli baktı. “Sen, risk almaya değmediğini mi düşünüyorsun?”

Audric bir süre sessiz kaldı. Sorunun ağırlığı altında ezilmiş gibi görünüyordu. “Bunu söyleyemem. Bütün bunlar

başlamadan önce korktuğum şey de buydu. Rielle'yi tehlikeye gönderirken, hele ki bu masumların hayatını kurtaracaksa, tereddüt etmemeliyim. Ama bunun düşüncesine bile dayanamıyorum. Hele bu onu Coriene götürecekse.”

“Ben hiç tehlikeye girmedim.” Rielle parmaklarını dikkatlice Audric'in parmaklarına değdirdi. “Bana zarar vermez.”

“Onun sana zarar vereceğinden endişelenmiyorum,” dedi Audric. “Seni bana karşı zehirlemesinden korkuyorum.”

Rielle kaşlarını çattı. “Sana göre benim zihnim bu kadar zayıf mı?”

“Hayır, ayrıca bunu söylemek istemediğimi de biliyorsun.”

“Bana tam da bunu söylemek istemişsin gibi geldi.”

Rielle, diye uyardı Ludivine, samimiyetini kaybediyorsun.

Rielle her ikisinden de uzaklaşarak ufka daldı. “Corien'in çabalarına direnecek kadar güçlü olduğuma inansaydınız benim için endişelenmezsiniz.”

“Sevgilim, sen *güçlüsün*,” dedi Audric. “Fakat onun gibi bir yaratığa karşı koymak için çok fazla insani kuvvet lazım.”

“Ah, ama benim artık sadece bir insan olmadığımı unutuyorsun.” Ellerin altında çözünen köylünün dehşetini hatırlayan Rielle'nin sesi çatlamıştı. Ama yine de başını dik tuttu. “Yoksa Polesta'da yaptığımı görmediniz mi? Sizce o, bir meleğin iradesine kolaylıkla kapılabilecek bir yaratığın işi miydi?”

Aralarında kalın bir sessizlik duvarı oluştu. Onlar konuşurken başlayan kar yağışının sesi duyuluyordu. Audric, Rielle'ye baktı. Pelerininin kapüşonu yüzündeki ifadeyi gizliyordu.

Birkaç adım ötede bekleyen Evyline boğazını temizledi. “Nazatsal'a doğru yola çıksak iyi olur diye düşünüyordum, prens lordum. Kraliçe Obritsa çabuk davranmamızı söylemişti.”

“Gerçekten de gitmeliyiz Evelyne, teşekkür ederim,” dedi Audric. Rielle’ye arkasını dönerek kürkünü düzeltti. “Önden git, biz seni takip edelim.”

Karların içinden batıya doğru yola koyuldular. Rielle’nin kalbi, çözölemeyecek kadar karmaşık ikilemler yuvasına dönmüştü. Attığı her adımda çizmelerinin altındaki karlar eriyor, ardında buharlı, yarı donmuş bir yol bırakıyordu.

Muhafızlarını endişelendiriyorsun, dedi Ludivine bir süre sonra. Özellikle Fara senin patlayacağından korkuyor.

Öyleyse aramızda geniş bir alan bırakmakla iyi yapmış, öyle değil mi? dedi Rielle sertçe. Dikkatini yanındaki Audric’in berbat, ağır suskunluğuna değil cızırdayan adımlarına vermişti.

Nazatsal kasabasında sadece kısa bir gece geçirmişlerdi. Seyahatlerinin sonraki ayağı için atlarını almışlar, harabeye dönmüş handa ağrıyan kaslarını dinlendirmişlerdi. Hanın sahibi, kapısından içeri girenin Işıketiren Prens Audric’in olduğunu anlayınca az kalsın düşüp bayılacaktı.

Handaki geceleri sakın geçmişti. Şafak vakti handan ayrıldıklarında kar durmuştu. Kuşluk vakti geldiğinde, günışığının beyaz, haşin bıçakları gökyüzünden inmeye başlamıştı. Ancak bu bile acı soğuğa karşı bir şey yapamıyordu.

Kürklerine sarılan Rielle, surat asmış bir halde parlak beyaz zemine bakıyordu. O sırada başının üstünden geçen bir gölge, karda tanıdık bir şekil çizdi.

Rielle kapüşonunu arkaya attı ve elini yüzüne siper etti. Aynı şekil dar, titrek çam ağaçlarının arasına daldığı zaman çığlık atarak tüylü atından indi.

Atheria.

Kervanın en başında ilerleyen Riva'nın bindiği at, Atheria yaklaşıncı ürkerek geriledi. Diğer atlar da kafalarını sallayarak onu takip ettiler. Yaratığın varlığından korkmuşlardı.

Ama Rielle hiçbirinin tedirginliğini umursamadı. Hayvanlar dağlara kaçabilir ve bir daha asla dönmeyebilirlerdi. Umurunda değildi. Birkaç dakika öncesine kadar böylesine küçük ve basit bir hayvanın sırtına bindiği gerçeği aniden çok saçma göründü.

Karların içinden Atheria'nın uzakta beliren karanlık silüetine doğru koştu. Griffon, ormanın içinde birkaç santim karla kaplı küçük bir yükseltiye indi. Kanatlarını katlayarak vücuduna yapıştırmadan önce iyice silkeledi. Rielle kollarını yaratığın büyük gri boynuna dolamak için ona doğru koştu.

Ancak yaratığa birkaç metre kala kollarını açarak durdu. "Sarılabilir miyim, canım benim?"

Atheria kımıldamadan ona baktı. Kuyruğunu bir kez sertçe salladı.

"Dikkatli olun, leydim," dedi Evyline.

"Bana zarar vermez." Rielle son birkaç adımını yavaşça attı. Yaratığın çevresindeki hava çok daha berraktı. "Ben ona zarar versem bile o bana zarar vermez. Öyle değil mi, Atheria?"

İki adım ötesindeki Atheria'nın burun deliklerinden gelen hava, Rielle'nin alnını ısıtıyordu. Duraksadı.

O sırada Griffon yorgun bir kişnemeyle başını eğdi. Kadifemsi burnuyla Rielle'nin omzunu dürttü. Bu ufak, yumuşak dokunuş Rielle'yi gözyaşlarına boğmuştu. Kollarını becerebildiği kadar Atheria'nın boynuna sardı. Yüzünü yelesine bastırdı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Rielle. "Sevgili Atheria, sana böyle korkunç bir şey yaptığım için beni affet. Orada, Geçit'in önünde dururken aklımı kaybetmişim. Korkmuştum. Anlıyor musun? Beni bağışlayabilecek misin?"

Atheria soldan sağa kaydı, keskin bir nefes üfledi.

Rielle gözyaşları arasında kahkaha atarak Atheria'nın boynuna doladığı kollarını daha da sıktı. Yaratığa vahşi ve mis gibi kar kokusu sinmişti. Bu uzun haftalar boyunca yaratığın nereye gitmiş olabileceğini ve bunu öğrenip öğrenemeyeceğini merak eti.

“Ne güzel,” dedi Audric mutlu bir şekilde. “İşte buradasın, Atheria. Bunca şeyden sonra bize geri döndün.”

Atheria başını Audric'in avcuna koydu ve gözlerini kapattı. Uzun, kalın kirpikleri Rielle'nin yanağını yağmur gibi okşuyordu.

Atheria'nın burnunun eğiminin üstünden bakan Rielle, Audric ile göz göze geldi. “Artık eve gidebilir miyiz?”

Audric gülümsedi. Her ne kadar bu anlık mutluluk geçtikten sonra Audric'in endişesinin geri geleceğini bilse de Rielle şimdilik onun gülümsediğini görmekten memnundu.

“Eğer Atheria bizi götürecekse,” diye cevap verdi Audric, “eve hemen uçabiliriz.” Bir yandan da Griffon'un alnını okşuyordu.

Atheria cevap olarak kanatlarını göğе doğru açtı.

Eve uçuşları haftalar yerine günler sürdü. Âme de la Terre'e döndüklerinde, Tal'i görmeden ya da Başyargıç'a rapor vermeden önce Rielle, Marzana'nın kalkanını odasında, Evyline'nin korumasına bıraktı. Düz gri kapüşonlu bir pelerin giydi ve gecenin loş ışığında şehre indi.

İhtiyatlı olmaya çalışmak, Atheria yakınlardayken pek mümkün değildi. Atheria temiz parke taşlı sokaklarda kanatlarını sürüyerek dolaşırken çocuklar da onların arkasından belli bir mesafeyi koruyarak koşturuyorlardı. Rielle, Güneş Kraliçesi olarak belki de çocuklarla konuşmalı,

onları kutsamalı ve dudaklarında güzel sözlerle ailelerinin yanına yollamalıydı.

Ama yorgundu. Nazik Atheria'nın geniş sırtında yaptığı günler süren yolculuk yüzünden ağrıları vardı. Eve döndüklerinden beri feci bir endişe yeniden içini kaplamıştı. Kemiklerine bir huzursuzluk işlemişti. Köylünün kusurlu etlerinin parmaklarına ve avuçlarına dolanmasının sesleri kulaklarında yankılanıyordu. Karlı o geceden sonra Corien'den de hiç haber almamıştı. Onun sert ve istekli vücudunun sırtına nasıl yaslandığını, dudaklarının tenini nasıl yaktığını her hatırladığında yokluğunu yeniden hissediyordu.

Seni görüyorum, demişti Corien. Korkmuyorum.

Rielle de ona inanmıştı. İnandığı diğer her şeyden çok daha fazla inanmıştı. Bundan da memnundu.

Rielle, Garver Randell'in dükkânının kapısına sertçe vurdu. Dükkânın önünde toplanan halkın fısıltılarını ve mırıldanmalarını duymazdan geldi. Kapı açılınca da aceleyle içeriye girdi.

"Lütfen kapıyı kapat, Simon," dedi dükkânın karanlıklarına doğru ilerlerken. "Bir de lütfen kilitle."

"Tamam, leydim." Çocuk dışarıya baktı. "Griffon'u içeriye alayım mı?"

"Kesinlikle alamazsın," dedi Garver Randell. Kolları kilimlerle dolu, arka odadan gelmişti. "Ama bu kilimleri katlayabilir ve çorba dibini tutmadan ve ben seni Odo'ya sandviç almaya yollamak zorunda kalmadan önce karıştırabilirsin."

Simon sırtıttı. "Odo'nun sandviçlerini seviyorum."

"Evet, ama cüzdanım sevmiyor."

"Atheria bir şeye zarar vermez," dedi Rielle. "Boyutuna rağmen zariftir."

"Bu konu beni yerleri pisletmesi kadar çok endişelendirmiyor." Garver kilimleri karşı köşedeki masanın

üstüne bıraktı ve tek kaşını havaya kaldırarak Rielle'ye döndü. "Tanrısal yaratıklar da dışkılıyorlar, değil mi?"

Rielle güldü. Ancak gözlerinin arkasında tehlikeli, karıncalanan bir sıcaklık hissetmeye başlamıştı. Yutkundu ve cevap verdi. "Herkes dışkılar."

"Ah, Güneş Kraliçesi'nin bilgeliği. Tam dua kitaplarına layık." Sonra gözlerini kısarak sargılı parmağını Rielle'ye doğru uzattı. "Korkunç görünüyorsun. Hasta mısın?"

"Parmağın yaralanmış. Ne oldu?"

"Hah." Garver elini salladı. "Benim zamanımı boşa harcama."

"Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin."

"Dükkânımdaki herkese eşit muamele ederim. Herkesin kanaması olur, herkes ölür. Güneş Kraliçeleri de dilenciler de aynıdır."

Rielle güçsüz bir nefes verdi. "Doğum kontrol otlarım bitti," dedi. Bu gerçekten de doğruydu. Sonra ansızın gözyaşlarına boğuldu.

Garver kaşlarını indirdi. "Tatlı azizler, ben ne dedim şimdi?"

"Hiçbir şey," diye iç çekti Rielle. "Sen hiçbir şey yapmadın. Haftalardır uzakta olduğum evime döndüm. Kirvaya çok korkunçtu. Aynı zamanda muhteşemdi de. O kadar yorgunum ki güçlkle ayakta duruyorum."

"Öyleyse Tanrı aşkına," diye mırıldandı Garver. Ahşap sırayı Rielle için temizledi.

Rielle memnuniyetle oturdu. Pelerininin eteğiyle yüzünü sildi.

"Kirvaya'da ne oldu, leydim?" dedi Simon yumuşak bir sesle. Rielle'nin yanındaki sıranın ucuna ilişmişti.

"Sana söyleyemem. Bu konu hakkında konuşabileceğim kişilerin de yakınlarında olmak istemiyorum şu sıralar.

Kısa bir süre için de olsa olanları unutabileceğim bir yerde oturabilirim. Şey olduğumu... Her ne isem o olduğumu unutacağım bir yer.” Umutsuzlukla Garver’e baktı. “Bunlar bir şey ifade ediyor mu?”

Garver başının arkasını kaşıdı. Sonra Simon’a doğru elini salladı. “Leydi Rielle’nin ihtiyacı olan şeyleri getir. Ben kilimleri katlarım. Eğer bunun Simon’ın görevlerinden kaçması için ikinizin yaptığı bir plan olduğunu anlarsam söylemeliyim ki intikamım çok büyük ve kestirilemez olacaktır.”

“Alın, leydim,” dedi Simon alçak bir sesle ve Rielle’ye yüzünü temizlemesi için temiz bir bez verdi. “İsterseniz bizimle birlikte akşam yemeği de yiyebilirsiniz.”

“Ah, öyle mi?” diye homurdandı ateşin yanındaki Garver. “Sanıyorum bu dükkânın sahibi sensin.”

“Bana da yetecek yemeğiniz varsa bu çok güzel olurdu,” dedi Rielle. O sırada Simon’ın pencereden dışarıya, içeriye izleyen Atheria’ya baktığını gördü. “Ayrıca Atheria da bize katılabilirse çok sevinirim,” diye ekledi.

Mavi gözleri ışıldayan Simon doğruldu.

Garver kaşlarını çatmıştı. “Ne yani, ondan soframıza oturmasını mı rica edeceğiz?”

“Dışarıda çok yalnız görünüyor, hepsi bu,” dedi Rielle. “Bir tanrısal yaratığı dışarıda, karanlıkta bırakmak zalimlik gibi geliyor.”

Rielle, gülümseyen Simon’a sinsice bir bakış attı. Garver onlara doğru döndüğünde ise ikisi de masumca oturuyorlardı. Atheria zavallı bir yalnızlık çığlığıyla inledi.

Garver’in dudakları gerilmişti. “Tamam, tamam. Ama yerdeki pislikleri siz ikiniz temizleyeceksiniz, ben değil.”

Simon ayağa fırlayıp kapıya koştu ve ardına kadar açtı. Kapının pervazından güçlükle geçen Atheria buna pek aldırış etmedi. Ateşin yanında yere yattı. İri vücudu, yemek yiyecekleri yerin çoğunu kaplamıştı.

Garver donmuş bir halde ona baktı.

Rielle, Simon'ı kolundan çekti, Atheria'nın karnının yanındaki kilimin üstüne yerleşti ve Simon'ın da aynısını yapması için yere vurdu. Garver'e göz kırptı.

"Gördün mü?" dedi. "Daha samimi olmadı mı?"

Garver öyle kızgındı ki tüm konuşma becerisini yitirmiş gibi görünüyordu.

Rielle gülümseyerek Simon'a döndü. Gözyaşları yanaklarında kurumuştı. Tanrısal yaratık hakkındaki bitmek tükenmek bilmeyen soruları yanıtlarken sadece o anda, o mütevazı, düzenli dükkânda, çorba kokularının içindeydi. Kafasındaki Kirvaya ile ilgili düşünceler yavaşça ve zararsızca uzaklaşıyordu.

Doğum kontrol otlarına olan ihtiyacı da tamamen aklından çıktı.

ELIANA

"Hiç şüphesiz bir sonraki mektubunda bana çıkışacaksın ama sen de biliyorsun ki, ben uzun zamandır senin hiddetine karşı bağıışıklık kazandım. Simon ona temel iplik uygulamalarını öğretmeye başlamamı istedi, ben de kabul ettim. Ama benim gözetimim olmadan deneme yapmasını yasakladım. Onun çok genç olduğunu söyleyeceksin. Ben de sana cevap olarak bizim de bir zamanlar birçok şey için çok genç olduğumuzu ama yine de hepsinin üstesinden geldiğimizi söyleyeceğim. Her neyse, çocuğun belirgin bir yeteneği var. Bunu şimdi kullanmaya başlamasını tercih ederim. Doymak bilmez bir açlığı var. Bu bakımdan sana benziyor. İkiniz de bilgiye açsınız ve kendi iyiliğiniz konusunda inatçısınız."

—Garver Randell tarafından Annick Caillabotte'ye yazılan bir mektup, 4 Ekim 997, İkinci Çağ

Bir zamanlar Rozen Eliana'ya, Eliana'nın hayatının ilk birkaç ayında ne Rozen'in ne de Ioseph'in geceleri uyuyamadığını anlatmıştı.

"Senin gerçek olduğuna inanamıyorduk," demişti Rozen, o hatıralar aklına gelip gülümseyerek. Bu, sekiz yıl önce Eliana on yaşındayken ve Ioseph kısa süreliğine savaştan eve döndüğünde olmuştu. Ioseph ateşin yanında yere, bir minder üstüne, Rozen de diğerine oturmuştu. Eliana ikisinin arasına sıkışmış, yanındaki Remy de uyumuştur. Remy'nin dört yaşındaki bacakları kucaklarına yayılmıştı.

“Sabah uyandıgımızda gitmiş olacağını düşünmüştük,” demişti Ioseph parmaklarıyla yanaklarını nazikçe okşarken. “Bizim kızımız. Ne kadar da mucizevi bir şeydin. Tanrı’nın hediyesi.”

Eliana kızgınlıkla burnunu kıvrırmıştı. “Bebekler Tanrı’dan gelmezler. Annem bana anlattı.”

Ioseph gülerken siyah gözleri kırışmıştı. “Hayır. Tanrı gökyüzünü yarıp, ebeveynlerin bulması için bebekleri yola bırakmıyor, tabii. Ama bize verdiği his buydu. Bu yüzden geceleri birkaç kez uyanıp sana bakıyor, nefes alıp almadığını kontrol ediyorduk. Gerçek olduğunu, bize ait olduğunu...”

Sekiz sene sonra, kollarında Remy ile toprağın üstünde otururken Eliana da benzer şeyleri hissediyordu. Eğer uyursa önemli bir şeyi kaçırabilirdi. Birkaç gün önce olduğu gibi Remy’nin nefesi durabilirdi. Eliana’nın diktiği yerden midesi yeniden açılabilirdi. Eliana uyurken kan kaybından ölebilirdi. Remy’yi yeniden iyileştirmeye çalışabilir ancak bu kez güç elementleri onu yarı yolda bırakabilirdi. Gözlerinin önünde Remy solup büzüşebilirdi.

Bu yüzden yıldızlardan bir yorganın ve büyüyen ayın altında uyumadan yattı. Remy’nin nefes alıp verişini dinledi. Gözleri uykusuzluktan yanıyordu. Karlaine’de ne yapmış olduğunu henüz anlayamamıştı. Akli yavaş çalışıyordu; sanki kafasının içine çamur dolmuştu. Güç elementleri hâlâ vızıldıyor, ellerini kaşındırıyordu.

Tabii ki hiçbir şey kolay olamazdı. Âdet kanamasının zamanı gelmişti. Her yeri şişmişti, ağrı içindeydi. Jessamyn, malzeme çantasındaki son tamponu vermeyi teklif etse de Eliana bunu kabul etmemiş, bunun yerine bez parçalarını kullanmayı tercih etmişti.

Remy’nin diğer tarafında yatan Harkan uykusunda döndü ve horlamaya başladı. Eliana şefkatle onu izledi; yumuşak yüzünü, uykusunda bile kıvrılarak Remy’yi koruyuşunu...

Dikkatlice Remy'nin kollarından sıyrıldı ve onu Harkan'a doğru çevirdi. Hareketi hisseden Harkan gözlerini açtı.

"Merak etme," diye fısıldadı Eliana. "İşemeye gidiyorum."

Gerçekten de öyle yaptı. Kamptan sonunda biraz mahremiyete kavuşabileceği kadar uzaklaştı. Sonra da diğerlerinin uyuduğu yere geri döndü. Remy ve Harkan, Gerren ve Patrik, altı Kızıl Taç askeri, onlarla birlikte Karlainee gelmiş olan dört mülteci: İki erkek, iki kadın. Rogan, Darby, Oraia, Catilla. Patrik onları aileleri ile kalmaya zorlamıştı. Ne de olsa Meridian'a dönme nedenleri buydu. Ama Eliana'nın Remy'yi ölümden döndürdüğünü görünce onu bırakmayı reddetmişlerdi. Kendilerini Eliana'nın muhafızı olarak ilan etmişlerdi ki bu durum Eliana'yı kanamasından daha fazla rahatsız ediyordu.

"Niyetleri iyi," diye mırıldanmıştı Zahra. Eliana'nın yanında karanlık bir kolon olarak görünüyordu. O kadar cisimsizdi ki, göz yanılması olduğunu düşünebilirdiniz. Ölüm kutusunda haftalarca hapsolduktan sonra yeniden tüm gücünü kazanmanın biraz zaman alacağını söylemişti. Kutunun adı bu, diye açıklamıştı. Bu mekanizmanın varlığını biliyordu ama Annerkilak'ta Sarash ile yaptıkları o korkunç çatışmaya kadar karşılaşmayacak kadar şanslı olmuştu.

"Sorun, niyetlerinin iyi olması değil," diye cevap verdi Eliana. Ellerini yıkamak için küçük bir dereye eğilmişti. Yalnız kalmayı delice istemesine karşın tayfa kendini yalnız bırakmasını söyleyecek kadar yürekli değildi.

"Sorun, senin onları hayal kırıklığına uğratacağından korkman," dedi Zahra.

"Sorun, bana baktıklarında beni görmemeleri. Güneş Kraliçesi'ni görmeleri."

Zahra gecenin içinde ışıldıyordu. "Bunların, Eliana ve Güneş Kraliçesi'nin, iki ayrı şey olmadıklarını ne kadar çabuk

kabul edersen o kadar mutlu olursun. O derinin altında çok daha rahat yaşarsın.”

“Bunun doğru olmasını umut ediyorum.”

“Fakat şu anda düşündüğün şey kimliğin ya da büyü değil,” diye tahminde bulundu Zahra. Sesi keyifliydi.

Eliana göz ucuyla ona baktı. “Zihnimi mi inceliyorsun?”

“Sadece bir göz attım.”

“Öyleyse neyi merak ettiğimi biliyorsundur. Sence Simon neden ölüm kutusu hakkında yalan söyledi? Bunun ne olduğunu muhakkak biliyor olmalıydı ama yine de seni Yuva’dan getirdiğimizden beri bilmiyormuş gibi davrandı.”

“Bunu ben de düşündüm,” diye cevap verdi Zahra. “Ayrıca bir yanıt bulabilmek için zihnini de taradım. Fakat...”

“Fakat bulamadın çünkü zihni senin içinden çıkamayacağın kadar karışık.”

“Kesinlikle.”

Eliana içini çekerek gecenin içine doğru baktı. “Belki sadece benim dikkatimi dağıtmak istememiştir. Benim seni kurtarmaya değil, görevimize odaklanmaya devam etmemi istemiştir.”

“Ya da seni umutlandırmak istememiştir. Ölüm kutularını parçalamak neredeyse imkânsızdır.”

“Ya da gücümü buna harcamamı istememiştir.”

“Bu daha olası,” diye kabul etti Zahra.

Eliana kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını salladı. Uzunca bir süre sessiz kaldı.

Sonra yavaşça konuştu. “Ondan nefret etmeliyim sanırım. En azından güvenmemeliyim. Ama yapamıyorum. Bu benim aptalın teki olduğum anlamına mı geliyor?”

“Sen aptal değilsin. Genç bir kadınsın. Yorgun ve yalnızsın. Kalbinde binlerce farklı acı var. Ben de onu pek

sevmesem ve zihnini okuyamasam da gerçekleri görebilmek için tayf olmak gerekmiyor.”

Eliana'nın alnını bir esinti yaladı. Gecenin kumaşının yumuşak dokunuşu: Zahra'nın öpücüğü. “Onun yanına git,” dedi tayf nazikçe. “O seni rahatlatacaktır. Şimdilik bu yeterli.”

Zahra gitti ve Eliana tek başına yürümeye başladı. Harkan ve Remy'den kaçındı, Jessamyn'nin batı sınırında nöbette olduğunu gördü ve gecenin içinde Simon'ı aradı.

Simon doğu sınırında, kısa ve kalın bir çam ağacının dibinde oturuyordu. Bacaklarını uzatmıştı. Tabancası sol kalçasında, kılıcı yanında çam iğnelerinin üstündeydi.

Eliana birkaç metre uzaktan Simon'ı seyretti. Ona nasıl yaklaşması gerektiğini bilmiyordu. Eskiden olsa doğuca yanına gider, onu sinir edecek bir şeyler söyler, Simon da karşılığında onu sinirlendirir, karşılıklı iğneleyici sözleri Eliana'yı canlandırır, bulanık zihnini berraklaştırır ve düşüncelerini kramplarından uzaklaştırırdı.

Ama şimdi Simon'ın yanında utanıyordu. İplikler oluşurken ne kadar da çıplak görünmüştü, ne kadar da yeni ve kendinden farklıydı, yüzündeki sert ve gaddar çizgiler nasıl da yumuşamıştı.

“Pusuya yattığını görüyorum,” dedi Simon, yüzünü ona çevirmeden. “Bir şeye mi ihtiyacın var?”

Eliana yüzüne bir ilgisizlik ifadesi yerleştirdi ve temkinli bir şekilde Simon'ın yanına oturdu. Ay ışığında siyah ve gümüş rengi parıldayan, içinde bulundukları ormandan ufuktaki dağlara kadar uzanan çimenlerle kaplı tarlalara baktı.

“Hiçbir şeye ihtiyacım yok,” diye yanıtladı Eliana. “Sadece uyuyamıyorum.”

“Kâbus mu?”

“Bu sefer değil. Eğer uyursam, Remy'nin yarasının açılacağından, öleceğinden ve hep öyle kalacağından korkuyorum.”

Eliana, Simon'ın kendine baktığını hissetmişti. "Korkunu anlıyorum. Bunun seni rahatlatacağını sanmıyorum ama yine de söyleyeyim, Patrik ile birlikte Remy'nin vücudunu inceledik, tehlikeli bir durum yok."

"Doğru tahmin ettin. Bu konuda senin gözlerine güvenmiyorum." Avuçlarını havaya kaldırdı. Ay ışığı, güç elementlerinin zincirlerinde parılıyordu. "Bunlara da güvenmiyorum. Ya da yaptıklarına!"

"Senin yaptıkların, Eliana, gerçek ve doğrudu. Remy bu sayede yaşıyor ve..."

Simon sustu. Eliana sonunda ona bakmaya cesaret ettiğinde yaptığının aptalca olduğunu anladı. Ay ışığı Simon'a çok yakışmıştı. Mahvolmuş tenini gümüş rengine boyamış, eğri büğrü yara izlerinin her birini süslemişti. Eliana onu böyle bir sakın anda incelemeyeli uzun zaman olmuştu. O ana kadar özlediğinin farkında olmadığı şeyler gözüne çarptı. Simon'ın uzun kirpikleri, dolgun alt dudağı, gözlerinin ve ağzının çevresindeki yorgun çizgiler. Güzel bir tıraşa ne kadar da ihtiyacı vardı. Onun bu perişanlığı Eliana'ya ne kadar da çekici geliyordu.

"Gücünü canlandırımdı, değil mi?" dedi Eliana. Çünkü bir şey söylemezse kendini tutamayıp Simon'a dokunacaktı ve kendini ona dokunmaya hazır hissetmiyordu. Gerçekten de ona dokunmak için fazlasıyla yorgun, fazlasıyla rahatsız ve fazlasıyla yıpranmıştı. "O iplik. Bu sayede ortaya çıktı."

İplikten ilk defa söz ediyorlardı. Bu sözcükleri söyledikten sonra Eliana ikisinin arasında bir şeylerin yıkıldığını ve yeni bir şeye dönüştüğünü hissetti. Vücutlarını saran gece gerilip uğuldadı.

"Eğer bu gerçekleşseyse," dedi Simon sessizce, "çok yakında bazı şeyler değişecektir."

Eliana başını salladı. Ne anlama geldiğini henüz tam olarak anlayamasa da bunu o da düşünmüştü. Ne kadar çok

şey değişecekti, *nasıl* değişeceklerdi, onun bunlara ne katkısı olacaktı ve bunu isteyecek miydi? Bu konuşmayı yapmaya da kesinlikle hazır değildi.

Simon konuşmaya başlamadan önce Eliana, “Burada uyumaya çalışabilir miyim?” diye sordu.

Simon kaşlarını çattı. “Bir saat sonra yola çıkacağız. Şafak sökmeden birkaç kilometre ilerlemek istiyorum.”

“Biliyorum. O zamana kadar.”

“Neden burası?”

“Çünkü beni rahatlatıyorsun,” dedi Eliana kısaca. Öyle yorgundu ki daha zekice bir cevap bulamamıştı.

Simon’ın gözleri, Eliana’nın yüzünü inceledi. Başını salladı. Bacaklarını uzattı, sonra üst üste attı, sonra yeniden uzattı. Tabancasını ve kılıcını kendinden uzaklaştırdı. Eliana’ya baktı ve yine kaşlarını çattı.

“Burada oturmaya devam edeyim mi?” Simon çam iğnelerini bir yığın halinde toplamaya, eğreti bir yastık yapmaya başladı. “Korkarım pek rahat edemeyeceksin.”

“Uğraşma.” Eliana paltosunu çıkarttı ve bir top haline getirdi. Simon’ın bacaklarının arasına tıktırdı. Yanağını paltosuna yaslayarak Simon’ın yanına uzandı.

Yeniden sessizlik bastırdı. Bu seferki yeni ve kırılğan bir sessizlikti. Eliana’nın vücudu kaskatıydı. Yanağının altında Simon’ın da kasıldığını hissetti. İkisi de kımıldamaya korkuyorlardı. Sanki kımıldasalar dünya paramparça olacaktı. Eliana nefes alınca Remy’nin kanının kokusunu alıyordu. Paltosuna sinmişti. Kollarındaki Remy’nin solgun ve ufacık görüntüsünü aklından silmek için gözlerini sıkıca yumdu.

“Yaptığı şey yüzünden Harkan’a bir şey söylemediğin için teşekkür ederim,” diye fısıldadı Eliana bir süre sonra. “Öfkeli olduğunu biliyorum ve bu umurumda değil. Harkan bana kötülük yaptı, sana değil. Ben onun ağzının payını

verdim. Ayrıca bütün bu olanlardan sonra da dersini aldığını sanıyorum. Eğer daha sonra onu cezalandırmaya kalkarsan seni pişman ederim."

Simon uzun bir süre suskun kaldı. "Tamam," dedi en sonunda. "Hiçbir şey söylemeyeceğim ve hiçbir şey yapmayacağım."

Eliana sorunun bittiğini düşünerek yavaşça nefes verdi. O sırada krampları zonklayarak geri gelmişti. Gözlerini kırıştırdı, dişlerini sıktı.

"Ağrın mı var?" diye sordu Simon.

"Daha önce âdet kanamalarım sırasında hiç ağrım olmazdı," diye cevap verdi Eliana. "Her şeyin başladığı o fırtınaya kadar. Şimdi dünyadaki tüm kadınlar gibi yaşıyorum, acı çekiyorum ve kramplar giriyor. Ne kadar şanslıyım."

"Bu kadarı da haksızlık."

"Bana mı kadınlara mı?"

Simon kahkaha atınca Eliana'nın vücudunu bir sıcaklık kapladı.

"Her ikinize de," diye yanıtladı Simon.

"Sen sanki böyle haksızlıklara uğramadın mı?"

Eliana, Simon'ın cevabını beklerken nefesini tuttu.

Simon yavaşça yanıtladı. "Evet, doğru. Ama yine de eğer becerebilseydim senden bu yükü alırdım."

Eliana, Simon'ın elini saçlarında hissetti. Nazik ve özenliydi. Eliana'nın onu iteceğinden korkuyor gibiydi. Parmakları, şakaklarından başlayıp toprak ve kanla keçe gibi olmuş saç örgülerine doğru yumuşak çizgiler çizerken Eliana gözlerini kapattı. Simon sanki Eliana tertemizmiş, saçları ipektenmiş gibi dokunuyordu. Simon'ın bu dokunuşlarına dayanabildiği kadar izin verdi. Avucunu tutup önce dudaklarına sonra da kalbine götürdü. Kalbinin çılgınca atışını Simon'ın hissedip hissedemeyeceğini merak etmişti.

Gözlerini kaldırıp ona baksaydı, onun da kendine baktığını görür müydü? Görürse ne olurdu? Üstlerinde yıldızlar ve çam ağaçları, ayaklarında fısıldaşan gümüş rengi otlar varken neler olabilirdi?

Eliana'nın buna cesareti yoktu. Simon'ın parmaklarını kendi parmakları ile kenetlemesine izin verdi. Simon ılık, nasır tutmuş avcunu Eliana'nın avcuna yerleştirdi. Nabızları karşılıklı atıyordu. Başparmağıyla Eliana'nın elinin üstünde daireler çizdi. Eliana bu dokunuşlarla yavaşça, yumuşak ve derin bir uykuya daldı.

RIELLE

“Son mektubumdan sonra birçok şey oldu. Yakında Lord Merovec’in ekibi ile Belbrion’a gideceğim. Evet, Belbrion. Sauvillier Hanedanının merkezi. Merovec’in ziyareti sırasında, en son saldırıdan kurtulan bir asker aklını kaçırdı ve bir silah arkadaşını öldürdü. Sonra kendi boynu koptu. O sırada başka bir asker Lissar dilinde bağırmaya başladı. Ben, bu askerlerin melekler tarafından çarpıldıklarına inanıyorum. Tam bu noktada Sunderlands Obeks’inden bir ateşbıçağı çaldığımı itiraf ediyorum. Ateşbıçağını, silahlarımla beraber hiç yanımdan ayırmıyorum. Ateşbıçağını savurduğumda, çarpılmış asker ciyaklayarak dağıldı. Merovec bütün bunlara şahit oldu. Bence onu etkiledim. Belbrion’da, Sauvillier arşivini gözden geçirmek için birkaç hafta kalacağım. Bu arşivde Melek Savaşları ile ilgili sır dolu metinler de var. Olanların büyük bir kısmı benim için anlaşılabilir bir halde. Anlamanın en iyi yolu da bilgi edinmek. Ayrıca... Merovec’e güvenmiyorum, Audric. Ludivine ile nişanınızın bozulması, onun için kapanmayan bir yara. Senin iyiliğin için ona yakın olmak istiyorum. Audric, sevgili arkadaşım. Endişelenme ama yine de gözlerini dört aç.”

—Kral Ilmaire Lysleva’nın Prens Audric Courverie’ye yazdığı bir mektup, 15 Mart 999, İkinci Çağ

Rielle, kapısının telaşla vurulması üzerine uyandı.

Yanında yatan Audric homurdanarak arkasını döndü ve Rielle’ye daha sıkı sarıldı. “Bu yatakta seninle birlikte olmalıyım, başka bir yerde değil.”

Rielle zevkle kıvrandı ve "Evyline, bana bu sabah uyuyabileceğimi söylemiştin," diye seslendi.

Kapı ardına kadar açıldı. İçeriye Evyline değil Tal girdi.

Rielle örtünmek için çırpındı. Audric ile kendi üstüne bir battaniye çekti. "Tal, tanrı aşkına burada ne yapıyorsun?"

Tal'in arkasından Evyline de odaya dalmıştı. Üzgün görünüyordu. "Özür dilerim, leydim. Ama Lord Belounnon ısrar etti."

Tal pencerenin yanına seğırtti. O sırada göz ucuyla Rielle'ye bir bakış atmıştı. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi. Sesi hiç de üzgün gelmiyordu. "Ama bunu görmeniz gerek."

Kalın perdeleri sonuna kadar açınca sabah güneşi içeriye doldu. Tal onlara doğru döndü.

"Önüne bak, Tal," diye çıkıştı Audric pantolonunu giyerken. Tal'in yanına pencereye gidince omuzları gerildi.

Rielle yerden sabahlığını alarak yanlarına gitmişti.

Yüz ya da iki yüz kişilik bir kalabalık, Baingrade'in en alt taş avlusunu şehirden ayıran demir kapıya dayanmıştı. Bazıları kapıyı yumrukluyorlar, diğerleri kırmızı pankartlar sallıyorlardı. Rielle, kapalı pencerelerden bile boğuk seslerini duyabiliyordu. Aynı şeyi tekrarlıyorlardı.

Vücudunu bir ürperti kapladı. "Ne diyorlar?"

Tal hiçbir şey söylemeden yanındaki pencereyi açtı. Dışarıda, terasta duran Atheria, kulaklarını dikmiş kalabalığa bakıyordu. Rielle bağrıışları hemen duydu.

Kan Kraliçesi!

Kan Kraliçesi!

Pencereden uzaklaştı. Sanki yeniden Polesta'nın karlı yamaçlarındaydı. Orada da köylüler ona aynı şekilde bağırıyorlardı. Rielle'nin ayağının altında kan ve kemik yığını

haline gelen adama yaptıklarından ötürü sesleri öfke ve korkuyla daha boğuk çıkmıştı.

İşte şimdi burada, kendi evinde, kendi şehrinde aynı kızgın sözler kulağına geliyordu.

“Bu, ilk defa mı oluyor?” diye sordu Audric yumuşak bir sesle.

“Hayır,” diye cevap verdi Tal. “Siz Kirvaya’dayken başladı. İlk başta birkaç kişilerdi ama kalabalık her geçen gün arttı. Ah.” Tal zalimce işaret etti. “İşte Dirilişçiler de geliyor.”

“Kimler?” Rielle yavaşça yaklaştı. Kalbi hızla atıyordu. Yeni, daha küçük bir grup insan gördü. Hepsi beyaz ve altın rengi giyinmişler, yolun ucundan hızla geliyorlardı. Toplanan kalabalığın arasına daldılar ve Rielle’nin anlamadığı bazı şeyler bağırıyorlardı. Kelimelerin tek tek seçilemediği bir kargaşa vardı. Rielle sadece öfkeli çığlıklar ve uzaktan kızgın gürültüler duyuyordu. Kalabalığın yayılıp büyümesini izledi. Altın rengi ile kırmızının savaşı. Taş duvarın üstündeki beyaz kulelerden birinde çan çalmaya başladı.

“Seyahatteyken çok şey kaçırdınız,” dedi Tal. “Bazıları onlara *Dirilişçiler* diyor. Kendilerine verdikleri isim ise İkinci Güneşin Evi. Ludivine’nin canlı olarak yeniden ortaya çıkmasından sonra kurulmuşlar. Sen ve senin yaptıklarıyla yakından ilgileniyorlar. Caddelerde dolaşıyorlar, Ludivine’nin ölümünü, yeniden hayata dönüşünü ve senin kutsanman sırasında ortaya çıkışını canlandırıyorlar.”

“Tanrım,” diye mırıldandı Audric pencereye arkasını dönerek.

Ama Rielle biraz daha yaklaştı. Parmaklarını cama yapıştırdı. Fırıl fırıl dönen beyaz ve altın rengi cüppelere bakarak hafifçe gülümsedi. Kırmızı pankartlı karşıt grupla kızgın bir çatışmanın içindeydiler. Rielle’nin savunucuları.

“Ya diğerleri?” diye sordu Rielle. “Anlaşılan onlar benim Kan Kraliçesi olduğumu düşünüyorlar.”

“İçlerinden en radikal olanları, senin ölümünü istemeye başladılar bile,” diye yanıtladı Tal. “Sıkça ve yüksek sesle. Odo, casuslarından bazılarını şehirdeki tavernalara gönderiyor ve bana günlük rapor veriyor. Her türlü kumpastan haberdar ediyor.”

Rielle güldü. “Evet, beni bir anlığına bile olsa tehlikeye atabilecek nasıl bir komplo kurabileceklerini görmek isterim.”

Audric kaşlarını çatarak ona döndü. “Bu hafife alınacak bir şey değil, sevgilim. Kirvaya’da olanlar duyulursa...”

Audric sustu.

Tal pencereyi kapattı. “Kirvaya’da ne oldu?”

Rielle, Audric’e kızgın bir bakış attı. “Bu konu hakkında konuşacaksak önce giyinmek istiyorum.”

“Tamam.” Tal, Riellenin önünden geçip kapıya doğru giderken vücuduna göz gezdirdi. “Kendinizi toparlar toparlamaz ikiniz de lütfen ofisime gelebilir misiniz?”

“Evet,” dedi Rielle. “Ludivine de bize katılır.”

“Aynı şekilde Miren de katılacak,” diye ekledi Tal.

Rielle, Tal’in sevgilisi, Demir Ocağı’nın Yüce Büyücüsü’nün adını duyunca canı sıkıldı. Olanları Tal’e bir kulak misafiri olmadan anlatmak zaten yeterince ürkütücüydü. “Bize katılmak zorunda mı?”

“Evet, zorunda,” diye çıkıştı Tal. “Senin yükünü tek başıma taşımaktan yorulдум.”

Rielle şaşkınlıkla kasıldı. Sanki Tal yüzüne bir tokat patlatmıştı.

Tal’in yüzündeki ifade hemen değişti. Kötü bir şey söyleyen Rielle gibi dehşetle bakıyordu. “Öyle söylemek istemedim, Rielle. Sen bana bir yük değilsin.”

“Rielle seni bu kadar seviyor olmasaydı,” dedi Audric sakince, “bunun için kolunu kırabilirdim. Bizi yalnız bırak. Hemen şimdi!”

Tal daha fazla bir şeyler söylemek istermişçesine baktı ama başını öne eğerek odadan çıktı. Evyline de gidince Rielle sessizce giyinmeye başladı. Audric'in omuzlarının arasına kondurduğu öpücüğü hiçbir şey söylemeden kabul etmişti.

Ama hiçbir öpücük, Tal'in sözlerini Rielle'nin aklından silemezdi. Üstelik şimdi o sözcüklerin orada yarım yamalak da olsa daha önceden de var olduklarını fark etmişti. Tal'in yüksek sesle dile getirmesi onları pekiştirmiş, her anlamda belirginleştirmişti.

Tal'e ve diğerlerine yük olması belki de son derece adildi. Ne de olsa Rielle onların zayıf ve kırılgan insanlıklarının yükünü hayatı boyunca taşıyacaktı.

Öğle yemeğinden sonra Tal'in ofisinde buluştular. Rielle, Audric, Ludivine, Tal ve Miren. Rielle gözlerini yerden ayırmadan konuşmaya başladı. Kirvaya'da olup biten her şey ortaya döküldükten sonra çenesini havaya kaldırarak Tal'in gözlerinin içine baktı. Söylediği her kelimeyi Tal'in kafasının içine sokup, ona meydan okur gibiydi.

Konuşmasını bitirdiğinde Audric elini tutuyor, Ludivine'nin zihnindeki varlığı, kucağında uyuyan bir kedi yavrusu gibi ona teselli veriyordu. Odaya uzunca bir süre sessizlik hâkim oldu.

Tal'in masasında eğilmiş olan Miren nefesini üfledi. Güzel yüz çizgileri endişeyle kırışmıştı.

"İkinci Güneşin Evi bu olanları duyunca mutlu olacaktır," dedi.

Tal ona baktı. "Bu hiç komik değil, Miren."

"Hayır, değil." Kollarını göğsünde kavuşturdu. Pencereden vuran ışıktaki kırmızı lüleleri neşeye ısıldıyordu. "Bunların ne kadarını biliyordun?"

“Hiçbirini.” Tal bir eliyle yüzünü ovuşturdu. “Ne Corien’i ne melekleri ne Geçit’i ne de Rielle’nin gücünü bu şekilde kullandığını.”

Miren kaşlarını havaya kaldırdı. “Ben de çok yakınsınız sanıyordum.”

“Şimdi bu sohbetin ne yeri ne de zamanı,” diye mırıldandı Tal.

“Tam olarak nasıl bir sohbet?” diye sordu Audric.

“Özel bir sohbet,” dedi Tal. Miren’e ters ters bakmıştı. “Rielle, bizlerden sır saklarsan seni koruyamayız.”

Rielle kasıldı. “Benim korunmaya ihtiyacım yok.”

“Açıkça görünüyor ki, var.” Tal sandalyesinden kalktı. Vücudundan çıtırdayan kıvılcımlar gibi öfkeli bir enerji yayılıyordu. “Şu melek, Corien, karşılığında hiçbir şey istemeden sana Aziz Marzana’nın kalkanını vermiş. Bu durum sana da şüpheli görünmedi mi?”

Dikkatli ol, diye uyardı Ludivine.

Sakinliğini kaybeden Rielle, Ludivine’i itti. *Bana dikkatli olmamı söylemene ihtiyacım yok.*

“Ona göre kalkan,” dedi Rielle yüksek sesle, “benim sevgimi kazanmanın bir yolu.”

“Böylelikle onun Geçit’i yıkmasına ve melekleri hayata döndürmesine yardım edeceksin,” dedi Miren duygusuz bir sesle. “Sen tam olarak bunu yapıyorsun; hayata döndürmeye teşebbüs ediyorsun, hiçbir şekilde yapmaman gereken bir uygulamayla masum insanları öldürüyorsun.”

Rielle, Miren’in öfkeli cevabına karşılık vermedi. Ludivine’nin gerçek kimliğini ve ateşbıçağı yarasını saklamaya karar vermişlerdi. Şimdi bunun iyi bir fikir olduğu belli oluyordu.

“Eğer ölüleri diriltebilirim,” dedi Rielle, “savaş zamanında yaralılarımızı da iyileştirebilirim. Ölmek üzere olanları uçurumun eşiğinden getirebilirim. Ayrıca...”

Sustu. Öfkeyle ellerine baktı.

“Ayrıca,” dedi Tal sakince, “sınırlarını keşfetmek istiyorsun. Gücünün nerelere kadar gittiğini öğrenmek istiyorsun.”

Rielle ona baktı. Tal'in ela gözlerindeki yorgun ve bilmiş bakışlar Rielle'nin dikleşmesine ve kendini savunmasına neden oluyordu.

“Tabii gücümün gerçekten bir sınırı varsa,” dedi.

Miren'in iğneleyici sesi sessizliği bozdu. “Senin böyle şeyler söylediğini duymak hiç de güven verici değil.”

“Sana güven vermek benim görevim değil.”

“Eğer bu kadar güçlüysen, evet, çevrendekileri korkutmamak senin görevinin bir parçası.”

Rielle, Mirene pis pis sıırıttı. “Ne kadar da kolay korkuyorsun.”

“Yeter!” Audric'in herkesi susturan sesi yorgundu.

Ludivine boğazını temizledi. “Belki de şehir biraz sakinleşinceye dek Rielle'nin Celdaria'dan bir süre uzaklaşması en iyisi olur.”

Dizlerinin üstünde yaylanan Tal kaşlarını çatarak yere bakıyordu. “Olması gereken şey bunun tam tersi. Rielle tapınaklarda görünmeli. Dua ve ibadet etmeli. Kontrollü ve kolay kabul edilebilir şekilde gücünü kullanmalı, korkulacak biri olmadığını göstermeli.”

“Ama benden korkulmalı,” diye atıldı Rielle. “Başka türlü davranmanın kimseye bir faydası olmaz.”

“İşte şimdi kesinlikle şehrimizi tehdit ediyorsun.” Miren Tal'e baktı. “Sen bunu kabul edilebilir mi buluyorsun?”

“Ben kimseyi tehdit etmiyorum. Sadece gerçekleri ortaya koyuyorum.” Rielle, Audric'in elini bırakarak ayağa kalktı. “Ben, onlardan daha güçlüyüm. Ben herkesten daha güçlüyüm. Hayal edemeyecekleri, kavrayamayacakları şeyler yapabilirim.” Miren'in taş gibi sert bakışlarına karşılık verdi.

“Aynı olduğumuzu ima etmek, onların zekâsına hakaret etmek demektir.”

Tal hafifçe tebessüm etmişti. “Aynı zamanda senin kibrine de hakarettir.”

“Evet.” Rielle de gülümsedi. “Ama ben bunu söylemeyecektim.”

Miren anlaşılmaz bir ifadeyle onları izliyordu.

“Rielle’nin burada kalıp şehrin takdirini yeniden kazanması bir anlamda akıllıca olabilir,” dedi Audric. “Ama korkarım buna vaktimiz yok. Geçit düşüyor. En önemlisi de bu.”

Rielle başını salladı. “Silahları toplamaya devam etmeliyiz.”

Audric derin bir nefesten sonra, “Sen devam etmelisin,” dedi.

Rielle suratını asarak Audric’e baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bir dahaki sefere Mazabat’a seyahat edeceğimize karar vermiştik. Haftalar sürecektir bir yolculuk. Her şey bu haldeyken bir kez daha bu kadar uzun süre buradan ayrılamam. Baingrade’in kapılarında öfkeli bir kalabalık var. Ayrıca annem...” Yüzü kararan Audric susmuştu.

Rielle gözlerini kırptı. Audric ona kraliçeden hiç bahsetmemişti. “Genovevée ne olmuş?”

“Bildiğin gibi babamın ölümünden sonra değişti. Benim yeniden gitmem onu çok üzecek. Ayrıca halk seni göremeyecek, senin varlığıyla rahatlayıp, güvende hissedemeyecekse o zaman beni görmeliler.” Audric acıyla gülümsedi. “Her ne kadar senden ayrı kalma fikri hoşuma gitmese de...”

Ludivine aniden panikledi. *Hayır. Bunu yapamaz. Bizimle gelmeli. Siz ikiniz asla ayrılmamalısınız. Her zaman birlikte olmalısınız.*

Rielle, Ludivine'e çıkıştı. *Nedenmiş o? Yoksa Corien bir daha ortaya çıkarsa kendimi kontrol edebileceğime güvenmediğin için mi?*

Evet, tam olarak bu yüzden. Aptal gibi davranma. Sana yakışmıyor.

Bana olan güvensizliğin de sana hiç yakışmıyor.

Öte yandan Rielle göğsünde bir utanç dalgasının kabardığını hissedebiliyordu. Çünkü derinlerde bir yerlerde Audric'in yokluğundan ve bunun etkilerinden Ludivine'den daha fazla korku duyuyordu. Audric'in yüzünü avuçlarının arasına aldı ve onu öpmek için eğildi.

"Sen, halkına bir armağansın," dedi yumuşak bir sesle. "Bana da."

Audric, Rielle'nin avcunun içine bir öpücük kondurdu. "Işığım, hayatım."

"Tamam," dedi Tal ayağa kalkarak. "Audric gitmiyorsa ben giderim."

Miren'in kasılan yüzünü gören Rielle keyiflenmişti.

Audric'in rahatladığı belli oluyordu. "Harika bir fikir!"

Hayır, dedi Ludivine çabucak.

Rielle'nin kalan sabrı da uçup gitti. Şimdi ne oldu? Herkes ve her şey senin titiz onayından mı geçmeli? Tal neden gelmemeli? O bir Yüce Büyücü. Onunla birlikte kilisenin otoritesi ve gücü de bizimle birlikte olacak.

Ludivine sustu. Düşünceleri dağıldı.

Benden bir şey saklıyorsun, diye düşündü Rielle. Tal hakkında mı?

Birlikte bu kadar zaman geçirmenizin, ikiniz için de iyi olmayacağından endişeleniyorum, dedi Ludivine dikkatlice.

Bu ne anlama geliyor, azizler aşkına?

Ama yaralı ve sargılı kolunu tutan Ludivine cevap vermedi. Bunun üzerine Rielle bir bezginlik duygusu yolladı

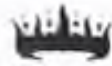
ve hem zihinsel hem de fiziksel olarak Ludivine'den uzaklaştı. Masasındaki Tal'in yanına gitti ve bir yanında Tal, diğer yanında Audric, takvimi incelemeye başladılar. Miren ise pencerenin yanında yalnız, sakin ve dimdik oturuyordu.

Mazabat'a doğru yola çıkmadan önce Rielle'nin Güneş Muhafızlarının Kirvaya'dan dönmelerini beklemeye karar vermişlerdi. Hem Audric onlara Rielle'nin ikinci muhafız takımından daha fazla güveniyordu hem de Rielle, Evyline olmadan yola çıkmayı kabul etmemişti.

Bunu takip eden üç haftayı Rielle dişlerini sıkarak geçirdi. Görev gereği her gün başka bir tapınağa giderek sabah akşam dua etti. Görev gereği sarayda göründü, çay ve kahve eşliğinde soyluları hayrete düşürmek için anlamsız güç gösterileri yaptı. Görev gereği çiftliklerdeki ailelere sulama kanalları, ürünleri güneş ışığını en iyi şekilde alacak şekilde ekmeleri için yardım etti.

Geceleri Audric'in kollarında hararetli teselliler buldu ve hiç gelmeyen bir sesi bekleyerek düzensiz uykulara daldı.

Nisan ayının ikisinde, yola çıkacakları sabah sakin ve soğuktu. Gri şafakta hafif bir kar yağışı vardı.

Rielle, yanında Ludivine, arkasında Güneş Muhafızları, başının üstünde mutlulukla dönen Atheria ile birlikte Baingarde'dan Ateşin Evi'ne doğru yola çıktı. Yaratık günlerdir kıpır kıpırdı. Günlerdir rüzgârı gözlüyor ve kendini uçuşa hazırlıyormuşçasına güneye, Mazabat'a doğru bakıyordu.

Fakat Rielle, Atheria'nın neşesine ortak olamıyordu. Midesine taş gibi belli belirsiz bir korku oturmuştu. Teninde hâlâ Audric'in öpücüklerinin sıcaklığı vardı. Geriye dönüp

ona koşmamak için büyük çaba sarf ediyordu. Geçirdikleri uykusuz gece yüzünden bitkin, uzun saatler boyunca ata binecek olmasa ona zevk veren hareketli uyumlarından dolayı ağrılıydı.

Atheria'nın üzerinde seyahat etmemek iyi bir fikir gibi görünüyordu. Tabii ki Atheria onlara eşlik edecek ve gerekirse çabucak kaçmak için kullanılabilecekti. Fakat Atheria sadece üç kişiyi taşıyabilirdi. Ne Audric ne de Ludivine Rielle'nin Mazabat'a muhafızları olmadan girmesini istememişlerdi.

Yürürken başının üstünde neşeyle cıvıldaayan Atheria'yı dinleyen Rielle dudaklarına dokundu. Saatlerce öpüşmenin sonucunda dudakları çatlamış ve kızarmıştı. Sızlayan dudaklarının, yorgunluktan ağrıyan vücudunun tadını çıkarttı. Audric'in nazik ve yorulmak bilmeyen dokunuşlarını anımsayarak gözlerini yumdu.

Gözlerinde yaşlar birikmişti. Evet, Âme de la Terre'de kalmak sorumluluk sahibi bir davranıştı. Ayrıca kendi de Mazabat'a gitmek ve Aziz Tokazi'nin güç elementini bulmak istiyordu. Fakat Audric'in orada olmadığı gerçeği içini burkuyordu. Audric'ten geride kalmasını, onlarla birlikte Ateşin Evi'ne yürümemesini istemişti. Ondan uzaklaşmanın, giderek küçülmesini seyretmenin çok korkunç olacağını düşünmüştü. Ama bu daha kötüydü. Baingarde'dan onu uzaklaştıran her adım içinde bir şeylerin kaybolmasına, düşen her kar tanesi tenindeki sıcaklığın soğumasına neden oluyordu.

Ludivine'nin sağlıklı eline uzandı. Parmaklarının dokunuşu ile sakinleşti.

Ateşin Evi'ne gelip, büyük yaldızlı kapılardan girip karlı pelerinlerini silkeledikten sonra sakinliği kayboldu.

Giriş salonunun yanındaki küçük oturma odalarından birinden Miren ve Tal'in sesleri geliyordu.

“Bu tartışmayı en az bir düzine kez yaptık,” dedi Tal. “Yeniden yapmak istemiyorum.”

“Çok yazık,” diye sertçe cevap verdi Miren. “Çünkü tartışacağız!”

“Birazdan burada olurlar. Senden bu halde ayrılmak istemiyorum.”

“Ben senden ayrılmayı hiç istemiyorum!”

“Rielle ile aramda bir şey olmadığını sana daha kaç kez söylemem gerektiğini bilmiyorum.”

Rielle donakaldı.

“Ah, Tanrı aşkına, Tal!” diye bağırdı Miren. “Gerçek korkularımı, önemsiz kıskançlıklara indirgeme. İkinizin arasında bir şey olmadığını gayet iyi biliyorum. Bilmediğim şey ise senin onun yanında güvende olup olmayacağını. Ya da seni içinden çıkartamayacağımız kadar derin düşüncelere dalmadan onun yanında haftalar geçirip geçiremeyeceğin.”

“Öyle bir şey yok,” dedi Tal yumuşak bir sesle.

“Aksine tam da böyle bir şey var! Beni aşağılama. Seni tanıyorum.” Bir kıınıldama sesi. Belki de Miren Tal'e yaklaşmıştı. Sonra o da sesini yumuşattı. “Onu korumak istediğini biliyorum. Tanrı olmak için can attığını ve becerilerinin sınırına kadar gelmenin seni yiyip bitirdiğini biliyorum. Ama arayışının, Rielle'nin tehlikeli olduğu ve tehlikenin bir kurt gibi onu takip ettiği gerçeğine karşı seni kör etmesine izin verme.”

“Sevgilim, lütfen benim için endişelenme.” Yumuşak bir öpücük yağmuru... Tal'in boğuk, arzulu sesi... “Lütfen bana güven. Rielle'ye güven.”

Ludivine, Rielle'nin niyetini anlamıştı. *Rielle, yapma...*

Fakat Rielle onları daha fazla dinleyemeyecekti. Gülümseyerek içeriye daldı. “Günaydın. Umarım bir sorun yoktur. Seslerinizin yükseldiğini sandım.”

Tal çabucak kendini toparladı. Rielle, konuşmalarını duymamış olsa yüzündeki büyük gülümsemeye inanabilirdi. “Günaydın, Rielle. Ludivine. Gitmeye hazır mıyız?”

Rielle’nin arkasındaki Evyline atıldı. “Atlar yüklendi ve hazır, Lord Belounnon.”

“Harika.” Tal duraksadı. “Gitmeden önce Yüce Büyücü Ballastier ile bir dakika daha yalnız kalabilir miyim?”

“Tabii ki,” dedi Rielle. “Tanrı bilir çok tehlikeli olduğum için etrafınızda olup sohbetinizi riske atmamı istemiyorsunuzdur.”

Havalı bir şekilde arkasını dönerek Tal ve Miren’i şaşkınlık içinde bıraktı.

Atların yanında Ludivine ile karşılaştı. “Bu çok yersizdi.”

“Kesinlikle yerindeydi” dedi Rielle. Atların eyerlerini düzeltti. “Ayrıca umarım kendini feci hissediyordur. Sanki Tal’e zarar vermişim gibi. Gerçekten Lu, son zamanlarda çevremdeki herkes benim Güneş Kraliçesi olduğumu, Celdaria’nın yeminli koruyucusu ve muhafızı olduğumu unutmuş gibi davranıyor. Sanki...”

Rielle sustu.

Lu onun yerine nazikçe tamamladı. *Sanki konseyin yanlış karar verdiğini düşünüyorlar gibi. Bastien yanılmış, sınavların hiçbir anlamı yokmuş. Sanki sen Kilise’nin olduğunu söylediği o kraliçe değilsin.*

Atının boynunu okşayan Rielle’nin elleri titremişti. *Peki, ben hangi kraliçeyim? Bunun bir önemi var mı?*

Tal, Ateşin Evi’nden çıktı. Yüzü gölgelenmişti. Bakışlarını Rielle’den kaçırarak konuştu. “Miren seninle konuşmak istiyor.”

Rielle, Tal’e döndü, Ludivine’nin yanından geçti ve Ateşin Evi’nin kapısından içeriye girince Miren ile karşılaştı.

Miren sandalyesinden kalktı. Her zamankinden daha solgun ve küçük görünüyordu. Çilleri iyice belirginleşmişti.

Rielle onun görünüşüne dayanamadı. Bakışlarını Ateş Evi'nin yumuşak gölgelerine çevirdi. "Sloane nerede, biliyor musun? Kardeşini uğurlamak için buraya gelmemesi çok tuhaf."

"Sabah erkenden vedalaştılar. Rielle..." Miren derin bir nefes aldı. "Söylediklerimi duyduğunu biliyorum."

Rielle gözlerini kırpmadan ona baktı. "Evet, duydum."

"Bunun için özür dilemeyeceğim."

"Böyle bir şey istemedim."

"Hayır, ama söylediklerimin seni incitebileceğini anlıyorum."

Rielle güldü. "Seni temin ederim Miren, beni incitmek için gergin bir âşığın aptalca ve basit korkularından çok daha fazlası gerekir."

Miren'in dudakları gerildi. "Seninle kavga etmek istemiyorum. Sadece şunu söylemek istiyorum: Söylediğim her şeye inanıyorum. Senin henüz bizim idrak edemediğimiz bir şekilde tehlikeli olduğuna inanıyorum. Hatta sen bile anlayamıyor olabilirsin. Sana verilen hayata gıpta etmiyorum. Fakat ileride yapabileceğin ya da şimdiye kadar yapmış olduğun feci şeylerden ötürü seni affetmeyeceğim. Ayrıca eğer Tale bir zarar verirsen..." Miren içini çekti. Bakışlarını Rielle'den dışarıda toplanmış atlara çevirmişti. Tal'i görünce yüzündeki ifade değişti. Bunu gören Rielle'nin göğsü sıkıştı. Audric'i, karşılaştıklarında değişen bakışlarını anımsadı.

"Eğer ona zarar verirsen," dedi Miren, "seni cezalandırmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Sen bunun için fazla güçlüsün. Ama o kendini yıllardır senin güvenliğine ve iyiliğine adadı. Sadece bunun için yaşadı. Senin için korktu, seni sevdi. Umarım önümüzdeki günlerde burada birçok kişinin seni sevdiğini, senin için saçma ve basit hayatlarını

fedâ edebileceklerini unutmazsın. Bu dünyada yalnız değilsin. Büyük, hassas ve sonu olan bir şeyin bir parçasısın. Ne kadar kudretli olursan ol, buna saygı gösterebileceğini umuyorum."

Daha sonra gergin bir şekilde Rielle'ye gülümsedi ve onu tek başına kapının eşiğinde bıraktı. Bir ayağı ateşten evde, diğer ayağı buzdan dünyada bir halde...

Bir haftada güneye, Luxitain'e vardılar. Sonra bir gemiye bindiler. Küçük ve sıkışık bir gemiydi ancak lükstü. Celdaria ve Mazabat arasında sakince ve parlak uzanan Sillara Denizi'ni aştılar. Suda geçirdikleri bir haftadan sonra Rielle ufukta Mazabat'ın beyaz kıyılarını gördü. Birkaç saat sonra başkent Quelbani, dalgalar arasından yontulmuş bir inci topluluğu gibi ortaya çıktı.

Gemileri Quelbani limanının birkaç yüz metre açığına demirledi. Küçük filikalarla kıyıya çıktılar. Mazabat uzun zamandır Celdaria'nın müttefikiydi. İki ülkenin ekonomileri büyük oranda birbirlerine bağlıydı. Celdaria güneye mahsullerini gönderir, mineraller ve metaller kuzeye Mazabat'tan gelirdi. Audric birkaç hafta önce Mazabat kraliçelerine dostluk mektupları yollamıştı. Görünüşe göre Güneş Kraliçesi'nin ziyaretinden çok mutlu olacaktı.

Ama yine de kıyıya yaklaştıkça Rielle kendini huzursuz hissediyordu. Corien Kirvaya'daki o korkunç geceden sonra onunla hiç konuşmamış olsa da Rielle büyük ve acımasız gözler tarafından izlendiğini hissedebiliyordu. Gözlerini kıyidan ayırmadan bu duyguyu Ludivine'e yolladı.

Ludivine cevap vermedi.

Rielle kaşlarını çatarak baktı. Ludivine büzülmüş ve gergin oturuyordu. Ağzını sıkıca kapatmıştı.

"Yaran mı?" diye sordu Rielle dalgaların şapırtısı ve diğer filikadaki Tal'in neşeli çığlıklarının arasından.

"Giderek daha kötüleşiyor," diye cevap verdi Ludivine. "Daha çok acı veriyor." Gergin bir şekilde gülümsedi. "Özür dilerim. Lütfen endişelenme. Kraliçelerle buluşmana odaklan. Sanırım ileri geri sallanmayan bir yatakta yatarsam daha iyi olurum."

Rielle ne ikna olmuş ne de rahatlamıştı. Bu yeni bir şeydi ve denize açıldıklarından beri endişe verici bir hızla ilerlemeye başlamıştı: Ludivine'nin haftalardır değişmeden duran yarası artık yayılıyor, daha da kararıyordu. Yaranın uzantıları çoktan kaburgalarına ve boyun çukuruna ulaşmıştı. Ludivine incecik fularlar takmaya başlasa da yakında yarası yüzüne de yayılacak; işte o zaman sorulardan kaçmak mümkün olmayacaktı.

Üstlerinden bir gölge geçti. Atheria denize doğru alçalıyordu. Kafasını suya daldırdı ve iri, gümüş rengi bir balık yakaladı. Balığı havaya attı ve yeniden dişleri ile tuttu.

Kıyıda hayranlık çığlıkları yükseliyordu. Artık iyice yaklaştıkları için Rielle beyaz kumların üstünde ışıltılı bir zincir gibi onları bekleyen kraliyet mensuplarını görebiliyordu. Kıyıda kraliçelerin yanına kadar giden yolun kenarına güneşegirenler dizilmişti. Solgun nisan gökyüzünden güneş ışınları iniyordu.

"Atheria seni eve götürebilir," diye mırıldandı Rielle, Ludivine'e. "Aslında bu konuda ısrar ediyorum."

Ludivine kolunu kavrayan elini daha da sıktı. "Kesinlikle olmaz. Seni bırakmayacağım."

"Tal ve muhafızlar burada. Tehlikede olmayacağım."

Rielle'ye döndü. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Sen her zaman tehlikedesin, canım. Bu yüzden ben hep senin yanında olacağım."

Rielle kızın yanağını öptü ve filika kıyıya yanaşınca kadar ona sarıldı. Muhafızlar atlayarak filikayı kıyıya çektiler. Rielle kuru kuma ayak bastığı sırada genç bir kadın kalabalığın içinden onlara doğru koştu.

Hemen gerilen Evyline'i Ludivine durdurdu. "Sorun yok. Bu, Prenses Kamayin. Kraliçelerin kızı ve varisi."

Sonra rahatlamanın verdiği bir mutluluğu Rielle'ye yolladı: *Seni gördüğü için çok memnun, Rielle.*

Kraliçelerden birinin tiz sesle bağırmasının üzerine prenses Rielle'nin birkaç metre ötesinde durdu ve süklüm püklüm gülümsedi. On beş yaşından daha fazla olmayan prenses ince ve uzundu. Sıcak, koyu kahverengi teni, siyah kıvrıkcık saçlıydı. Gösterişli mavi bir ceketin altına uzun beyaz bir elbise giymişti. Elbisenin kolları dirseklerinde bitiyordu, etekleri kumu süpürüyordu. Kahverengi gözleri ıslıl ıslıldı. Bileklerine yaprak ve kuş işlemeli iki kalın altın bilezik takmıştı. Rielle elinde olmadan o tarafa doğru ilerledi ve bileziklerin aslında güç elementleri olduğunu hemen anladı.

"Annelerim her zaman bana, insanların dokunulmaktan hoşlanıp hoşlanmadıklarını anlamadan onlara sarılmamam gerektiğini söylerler." Kamayin umutla Rielle'ye baktı. "Sarılabilir miyim, leydim?"

Rielle tereddüt etti ama Ludivine bitkin bir halde, *Göründüğü gibi. Sıcak ve sevgi dolu,* dedi.

Bunun üzerine Rielle kollarını açtı ve gülümsedi. "Onur duyarım, Ekselansları."

Kamayin'nin yüzü güneş yanığı bir gülümsemeyle aydınlandı. Kollarını Rielle'ye doladı ve yanaklarından öptü. Sonra ona gülümsemek için geri çekildi.

"Yolculuktan sonra yorgun olmalısınız," dedi. "Sizler için hafif bir yemek hazırladık. Belki odalarınıza çekilmeden önce yemek istersiniz." Sonra bakışlarını çevirdi ve gözleri büyüdü. "Güzel azizler, annemle konuşan bu yakışıklı adam da kim?"

Rielle döndü. Kraliçelerden biri kıyıya inmiş, Tal ile hararetli bir sohbeta dalmıştı.

Rielle güldü. "Bu Tal. O benim öğretmenim ve kilisemizin Yüce Büyücüsü."

Kamayın, Tal'i inceledi. "Sevgilisi var mı?"

"Evet, ayrıca senin için biraz yaşlı."

"Ne yazık." Sonra yüzü ışıldayarak Rielle'nin koluna girdi. "Hadi öyleyse. Bırakalım onlar ölene dek konuşurken biz yiyecekleri seçelim." Göz ucuyla Ludivine'e baktı. "Leydi Ludivine, doğru değil mi? Hasta mısınız?"

"Sadece yorgunum," dedi Ludivine solgun bir gülümsemeye. Ama kıyıda şehre doğru yürürlerken Rielle, Ludivine'nin gösterdiğinden çok daha fazla acısı olduğundan endişelenmeye başlamıştı.

O gece, kraliçelerin ona ayırdıkları büyük odada Rielle yatağında yatıp temiz beyaz çarşafın keyfini çıkarttı.

Teni, birkaç dakika önce kendine verdiği zevkle karıncalanmaya devam ediyordu. En sevdiği fantezilerinden birinin keyfini sürmüştü; Audric ve Ludivine'nin kollarındaydı, durmaksızın onu seviyorlardı. Fakat Rielle bu rahatlamanın ardından sıklıkla gelen o hülyalı huzuru bir türlü bulamamıştı.

Düşünceleri Ludivine'e duyduğu endişe ile uğulduyordu. Corien'in nereye gitmiş olabileceğini merak etmekten kendini alamıyordu. İşte buradaydı, evden uzakta, Audric'ten ayrıydı ama Corien ortada yoktu.

Belli ki Corien'in ondan uzak durmak için nedenleri vardı. Ama Rielle bunların ne olabileceklerini tahmin edemiyordu. Corien'in yokluğundan hem nefret ediyor hem de mutlu oluyordu.

Yan döndü, ay ışığıyla aydınlanan pencereye kaşlarını çattı. Pencereyi uzun sarmaşıklar sarmıştı. Rüzgârda dalları nazikçe sallanıyordu. Yan odaya sevgisini yolladı. *Lu, uyanık mısın?* Ama karşılığında ne bir şey duydu ne de bir şey hissetti.

Ayaklarını yataktan sarkıttı, sabahlığını üstüne geçirdi, arkasını döndü ve sert, karanlık bir gölgeyle karşılaştı. Gölge, Rielle'yi tuttu ve çevirdi. Kolunu arkasında büktü. Boğazına ince, soğuk bir bıçak dayadı.

“Kımıldama ve sesini çıkartma,” diye fısıldadı bir ses. “Yoksa boğazını ikiye bölerim.”

Rielle sesi hemen tanıdı.

Bu, Prenses Kamayin'nin sesiydi.

ELIANA

"Bana büyükannem anlattı, ona da onun büyükannesi anlatmış; Festival bir zamanlar dünyanın en şenlikli şehriymiş. Işık, müzik, sanat ve güzelliğin merkeziymiş. Her mevsim dönümünde bütün şehir günlerce süren kutlamalar yapmak için her şeyi durdururmuş. Bir zamanlar maymun merdiveni ağaçları bütün tepeleri, tarlaları ve kanyonları kaplamış. Bu ağaçlar Melek Savaşları sırasında ölen her insan anısına Aziz Nerida tarafından dikilmiş, Aziz Tokazi tarafından büyütülmüş. Nisan ayında çiçek açar, eylül ayında çiçeklerini dökermiş. Kan Kraliçesi'nin ölümünden sonra bile ağaçlar büyümeye devam etmiş. Ama sonra İmparator gelmiş ve çiçek açan her ağacı kesmiş. Büyükannemin büyükannesinin anlattıklarına göre, hava haftalarca yangın yeri gibi kokmuş, gökyüzü kararmış ve soğumuş."

—İşgal altındaki Meridian'daki mülteci hikâyelerinin derlemesi,
düzenleyen Remy Ferracora

İki hafta boyunca Meridian'ın çayırlarında yavaşça süründükten sonra uçsuz bucaksız otlaklar ve cılız, küçük ağaçlıklar içinde nehirler, göller ve daha büyük ormanların bulunduğu bir manzaraya dönüşmüştü. Çevreye yayılmış siyah ağaçlar, beyaz ve gümüş rengi yosunlarla kaplanmıştı.

Yosunlar Eliana'ya evini, Orlin'e hatırlatmıştı. En son gün herkes gibi o da sessizleşmişti. Ama o yorgunluğunun içinde sessizliğinin diğerlerinininkinden daha zavalıca olduğunu hissediyordu. Bu, onun aklına getirmekten gurur duymadığı

bir düşünceydi ama yine de zihni kararıp bulanana kadar tekrar tekrar düşünmeye devam ediyordu.

Simon önden Keshavarzian ailesine geldiklerini bildirmeye gidince, onlar da yosun kaplamış ağaç köklerinin çatı olduğu bir hendekte beklemişlerdi. Keshavarzian ailesi anne, baba ve üç oğullarından oluşuyordu. Söğüt isimli bir evde oturuyorlardı. Simon'a göre bu ev, on iki odası, süslü bahçeleri, yakınındaki sulak alanda pirinç tarlaları ve birkaç dönümlük özel bir korusu olan büyük bir malikâneydi. Uzun zamandır Kızıl Taç'ın sempatzanıydılar ve evlerinde birçok asiye barındırıp ve beslemişlerdi. Ancak mallarını ve paralarını dikkatle ve özenle planladıkları hilekârlıklarla korumuşlardı.

Dış dünyaya göre onlar İmparatorluğun sadık kullarıydı. Nasıl Eliana Orlineda Lord Arkelion'a hizmet etmişse, Keshavarzian ailesi de Festival'de Lord Tabrise hizmet ediyordu.

Bu nedenle Simon eve dikkatli yaklaşmak zorundaydı. Çünkü gelişlerini önceden bildirememişlerdi ve ailenin özel askerleri arazinin çevresinde nöbet tutuyorlardı.

Eliana'nın yanına çömelmiş olan Harkan ağırlığını sol ayağından sağ ayağına verdi. "Birdenbire doyuracak on yedi ağız daha ortaya çıkmasına sevineceklerini sanmıyorum."

"Yardım etmeye hazır değillerse," dedi Eliana, "bunun bir parçası olmamalılardı. İmparatorluğa gerçekten hizmet etmeli, Kızıl Taç isyanına katılmamalılardı."

Harkan göz ucuyla ona baktı. Eliana yüzünün, vücudunun incelendiğini hissetti.

Ama konuşan diğer tarafındaki Remy oldu. "İyi görünmüyorsun, El."

"Sen de öyle, tatlım," diye cevap verdi Eliana nazikçe çocuğun elini sıkarak. "Aslında hepimiz bok gibi görünüyoruz."

"Bana yaptığın şey seni çok yordu," dedi Remy sessizce.

Eliana, Remy'nin sesinde suçluluk duygusu hissedince çocuğu kendine doğru çevirerek yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Seni benim yanımda tutacaksa on kez de olsa yine aynı şeyi yapardım."

"Yüz kere yapar mıydın?" diye fısıldadı Remy sırıtarak. Parlak gözleriyle Eliana'ya bakıyordu.

Eliana Remy'nin pis alnını öptü. "Bin kere de yapardım."

O sırada yağmur yağmaya başladı. Hafif sağanak yağmur, başlarının üstündeki yapraklara parmak uçlarıyla dokunurcasına vuruyordu. Eliana gözlerini kapatarak başını ağaç köküne yasladı. Ağzını açtı ve taze yağmur suyunun ağzına damlamasına, boynundan, saçlarından akmasına izin verdi.

Arkasında Harkan'ın gerildiğini hissetti. Birkaç adım ötelerindeki Patrik yavaşça fısıldamış ve dikkatli olmaları için uyarmıştı.

Eliana doğruldu ve Remy'yi sıkıca tuttu. Ancak ağaçların arasından gelen Simon'dı. Simon'a silahlarını çekmiş dört asker eşlik ediyordu.

"Yavaşça ayağa kalkın," dedi Simon. "Sorun yok. Sadece herkesin benim anlattığım gibi olduğunu görmek istiyorlar."

Eliana söyleneni yaptı. Fakat güvenli ağaçların arasından çıkmaktan, kendini ve Remy'yi yağmurdan ıslanmış gölgelerin arasından tam göremediği bu insanların kapüşonlu bakışlarına maruz bırakmaktan nefret ediyordu.

Askerler onları incelerken bir sessizlik oldu. Yağmur daha şiddetlenmişti. Eliana'nın yanındaki Remy titredi. Sabrının sınırına gelen Eliana neredeyse askerlere küfür edecekti.

O sırada askerlerden biri silahını indirerek onlara yaklaştı. Ortalama boyda ve ağırlıkta, solgun tenli, kalın siyah saçlarında gümüş rengi çizgiler olan bir kadındı. Yüz hatlarında hoş bir simetri ve siyah gözlerinde Eliana'nın

kendini daha rahat hissetmesine neden olan bir otorite ışığı vardı.

“Hadi gelin,” dedi kadın canlı bir şekilde. Eliyle de hareket etmelerini işaret etti. “İyisiniz, hepiniz iyisiniz. Zavallı şeyler, çok pissiniz. Eve arka terastan gireceğiz. Yoksa kocam Arzen küplere biner. Ben, Danizet Keshavarzian. Söylemenin zor olduğunun farkındayım. Bana Dani diyebilirsiniz.”

Dani’yi ağaçların arasından konuşmadan takip ettiler. Dani grubun arasında dolaşıp, yaralıların, kalan malzemelerin, giysilerinin ve ayakkabılarının durumunu belirlerken Eliana yarım bir ilgiyle onu izledi.

Dani, Eliana ve Remy’nin yanına gelip onları görünce dilini şaklattı.

“Zavallı çocuklar. Senin bu kadar genç olduğunu fark etmemiştim.” Sırılsıklam olan paltosunu çıkarttı ve Remy’nin omzuna yerleştirdi. “Islak olduğunu biliyorum ama titrediğini görerek hiçbir şey yapmadan duramam. Merak etme, içeride bir şömine var. Ayrıca Evon da yahni pişirdi. Seni çabucak ısıtacağız.”

Dani sonra Eliana’ya baktı. Parlak gözleri zekice bakıyordu. “Sen o özel kişisin, öyle değil mi? Hepimizi kurtarmak için gönderilen kız.”

Açıkça söylenen bu sözler, Eliana’nın kaburgalarının içinde hassas ve narin bir şeyleri patlattı. Durduramadığı gözyaşları akmaya başlamıştı. Bulanık gözlerle malikâneye vardıklarını fark etti. Yağmurda kayganlaşan geniş taş teras parlak yeşil parmaklıklarla çevrilmişti. Biri Eliana’yı alelacele içeriye çekti. İçerisi sıcak, aydınlıktı. Yemek kokuları geliyordu.

Biri Remy’yi Eliana’dan almıştı. Şuursuzca Remy’nin arkasından gitti ama güçlü ve sert bir el Eliana’yı sakın bir odaya soktu. Bu oda da sıcaktı ama daha loştu. Jessamyn, Catilla ve Oraia’nın da odada olduklarını gördü. Kibar görünüşlü, yuvarlak göbekli, kızıl kıvrıkcık saçlı bir kadın ıslak giysilerini çıkartmalarına yardım ediyordu.

"Bu Ester," dedi Dani, kızıl kafalı kadını göstererek. "O kadar uzun zamandır arkadaşız ki artık ona kız kardeşim diyorum. Vespers'deki mültecilere yardım etmeye giden bir kızı var. Bir tane de yolda geliyor. Tanrı yardımcısı olsun."

"Her zaman çok neşelisin," dedi Ester iğneleyici bir sesle.

"Hadi bakalım." Eliana'nın zangır zangır titrediğini fark eden Dani'nin sesi yumuşadı. "Sorun yok, tatlım. Kardeşin o yakışıklı genç adam ile birlikte. Adı neydi?"

"Harkan mı?" diye tahminde bulundu Eliana. Yüzündeki yağmur ve gözyaşı ıslaklıklarını sildi. Elleri çamurdan kararmıştı.

"Evet, o. İyi ve güvendeler. Hepiniz güvendesiniz, en azından bir süre için."

Eliana başını sallayarak Dani'nin emirlerini dinledi. "Çizmelerini çıkart, giysilerini yere bırak. Merak etme, daha sonra biri gelip onları alacak. Şu battaniyeye sarın, işte böyle. Tek tek banyo yapmak zorunda kalacaksınız ne yazık ki. Şu anda ev çok dolu. İlk kim banyoya girmek ister?"

"Ben en son gireceğim," diye fısıldadı Eliana, kaşındıran yün battaniyeyi vücuduna iyice sararak. Eğer orada kalabilmeyi başarırsa belki de kendini de toparlayabilir, akmaya devam eden gözyaşlarına sahip çıkabilirdi. "Bu arada, özel olarak bekleyebileceğim bir yer var mı?"

Dani onu duvarları ahşap panelli küçük bir oturma odasına götürdü. Zemin yumuşak kırmızı bir halı ile kaplanmıştı. Küçük bir şöminede ateş çıtırdıyordu. Bu evde böyle bir sıcaklık olması ne kadar da muhteşem bir şeydi. O kadar ateşin nedeni ne kendisi ne de düşmanlardı.

"Şimdi şu sandalyede otur," dedi Dani. "Gözlerini dinlendir. Banyo sıran geldiğinde ben seni gelir alırım."

Dani odadan çıkmaya kalkınca Eliana onun eline sarıldı. Yanakları utançtan yanıyor, kalbi anne sevgisi hasretiyle acıyordu.

Gözlerini sıkıca yumdu ama bu korkunç bir hataydı. Rozen'in acıyla burkulan yüzü gözünün önünde süzölmeye başladı. *Bitir.*

"Lütfen gitme," dedi sesi çatlayarak. Dani yumuşak sesle şefkat sözcükleri mırıldanarak yanına oturunca Eliana artık kendini kontrol edemez hale geldi. Yağmur sesinin ağlama sesini bastırmasını umarak kadının açık kollarına sığındı ve gözyaşlarına teslim oldu.

Eliana banyo yaptı ve saçlarını düzgün tek bir örgü halinde toplamadan önce Dani'nin düğümlerini taramasına izin verdi. Ovalanarak temizlendikten sonra kendin güçlölkle tanımişti. Dani onu aşağıya indirdi ve yarısı dolu olan uzun bir masaya oturttu. İsimleri öğrenemeyecek kadar yorgundu, sessizlik içinde yemeğini yedi. Neyse ki kimse onu rahatsız etmedi. Ağzına kadar dolu iki kâse etli ve sebzeli yahninin tadını çıkarttı. Kâsedeki kalanları da sıcak, çıtır çıtır ekmekle sıyırdı.

Eliana yemeğini bitirdiğinde oda boşalmıştı. Dani ve Eliana'nın oğlu olduğunu tahmin ettiği genç bir adam masanın diğer ucunda oturmuş alçak sesle konuşuyorlardı. Midesine giren yiyeceklerle sonunda aklı çalışmaya başlayan Eliana, Simon'ın da yanında oturduğunu fark etti. Sandalyesini geri itmiş, ayaklarını bir sıranın üstüne uzatmıştı. Elinde tuttuğu bir tomar kâğıdı yüzünde etkileyici bir ciddiyetle okuyordu. Eliana Simon'ı izlerken Dani'ye çok benzeyen bir başka genç adam bir sürü soru sormaya hazır halde ona yaklaştı. Fakat Simon'ın sert bakışları adamı oradan uzaklaştırdı.

Eliana yemek yerken neden kimsenin onu rahatsız etmediğini anlamıştı.

Kendi kendine gülümseyerek Simon'a yaklaştı. Simon'ın yakınında olmasından, onu sessizce korumasından memnundu. Onun da banyo yapmış olmasından memnundu.

Fakat yine de saçları ve tıraşsız yanakları dağınık ve bakımsız görünüyordu. İçinde Simon'ın yüzüne dokunmak için dayanılmaz bir istek doğdu.

Ellerini bacaklarına yasladı. "Ne okuyorsun?"

Simon kâğıtları düzeltti ve önüne koydu.

Eliana birkaç dakika boyunca kâğıtları okudu. Her sayfada kalbi biraz daha sıkıştı.

"Astavar, İmparatorluk tarafından işgal edilmiş," dedi Eliana. Bu sözleri yüksek sesle söylemek zorunda hissetmişti kendini. "Kral Eri ve Tavik ölmüş. Leydi Ama da öyle. Malik, Navi ya da Hob'dan haber yok. İşgal sırasında yaklaşık üç bin Astavarlı ölmüş."

Kâğıtları Simon'a geri verdi. "O ikinci kâseyi yediğim için pişmanım."

"Astavar eninde sonunda düşecekti. Sen orada olsan da olmasan da." Kâğıtları deri bir paketin içine yerleştirdi ve sıkıca bağladı. "Bunu kafana takma. Listende zaten kafana takacak çok şey var." Eliana'ya baktı. Eliana, Simon'ın yüzündeki yumuşak ifadeyi hayal etmediğinden emindi. "Yorgun musun?"

Eliana güldü. "Sen değil misin?"

"Ben mi? Asla!" Simon aya kalktı ve elini Eliana'ya uzattı. "Dani sana odanı gösterdi mi?"

Eliana içtenlikle elini tuttu. Boğazında aniden bir şeyler kanat çırpırmaya başlamıştı. "Henüz değil. Benim kendi odam mı var?"

"Jessamyne söyleme. O odasını feci bir şekilde horlayan Catilla ile paylaşmak zorunda."

Evin önündeki kadar büyük olmayan yan bir merdivenle üst kata tırmanmaya başladılar. Dar ve dik merdiven, bronz apliklere asılı küçük gaz lambaları ile loş aydınlatılmıştı. Eliana bu dar yere Simon ile birlikte sığmadıklarını düşündü.

Yanındaki vücut ile arasında her an bir şimşek çakabileceğinin farkındaydı, yüzeysel bir nefes aldı.

Yumruklarını sıkı ve parça parça da olsa toplayabildiği enerjiyi güç elementlerine yolladı: *Sessiz durun, küçük canavarlar.*

Üçüncü kata geldiklerinde Simon onu püsküllü, kalın bir halı serili olan koridordan geçirdi. Duvarlara boydan boya İmparatorluk sahnelerini canlandıran yağlı boya tablolar asılmıştı. Kara gözlü, üniformalı generaller; yıldız tarlasında süzülen İmparatorluk arması; Eliana'nın Meridian'ın düştüğü ve hükümdarlarının infaz edildiği Festival kuşatması olduğunu tahmin ettiği bir sahne.

İmparatorluğa sadık bir ailenin tuzakları.

"Onlara güvenebileceğimizden emin misin?" dedi Eliana usulca.

"Kâhin güvenebileceğimizi söylüyor," diye cevap verdi Simon. "Bu yüzden bana aksi söylenene dek onlara güveneceğim."

Her zamanki gibi nadiren anılan kâhinin adı Eliana'nın merakını cezbetmişti. Ama soru soramayacak kadar yorgundu. Koridorun sonunda bir odaya geldiler. Simon kapıyı açtı ve Eliana'nın içeriye girmesi için geri çekildi. Küçük ama konforlu bir odaydı. Alçak, eğimli bir tavanı vardı. Yatak pencereden uzakta bir nişin içine sokulmuştu. Köşedeki mangal için için yanıyordu. Yatağın ayakucundaki battaniye yığını bir sevgili gibi kollarını açmış Eliana'yı bekliyordu.

Eliana nefesini üfleyerek gülümsedi. "Gerçek bir yatakta uyumayalı asırlar olmuş gibi hissediyorum." Sonra kapıda bekleyen Simon'a baktı. Simon'ın orada durup olanları ve eksiklikleri incelemiş gibi kaşlarını çatarak odayı gözden geçirmesini görmenin ürkütücü bir güzelliği vardı.

"Senin de kendine ait bir odan var mı?" dedi Eliana. Sadece hızla atan kalbinin sesi duyulmasın diye konuşmuştu.

Ama bu feci bir soruydu ve kalbinin daha da hızlı atmasına sebep olmuştu. Cilveli bir şekilde gülümsemeye çalıştı ama bu daha da kötü hissettirdi. "Eğer kendimi yalnız hissedersen..."

Simon, Eliana'nın gözlerinin içine baktı. Gülümsemesi gergin ve küçüktü. "Evet, var. Koridorun diğer ucunda."

Eliana arkasını dönmek istedi fakat fiziksel olarak bunu beceremedi. "Ya Remy ve Harkan?"

"İkinci kattalar."

"Patrik? Jessamyn?"

"Birinci kat, ikinci kat."

"Bu kat tamamen bize kaldı öyleyse?"

Simon tek kaşını havaya kaldırdı. "Aramızda beş oda daha var. Kiminde bizim ekipten birileri kalıyor, kiminde biz geldiğimizde zaten burada olanlar var."

"Evet, elbette..." Eliana soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Eskiden bunu çok kolay başarırdı. "Öyleyse, iyi geceler."

"Gitmeden önce," dedi Simon, Eliana kapıyı kapatmadan, "şunu söylemeliyim... Dinlenmen gerektiğini biliyorum. Benim de dinlenmem gerek. Ama yarın işimize başlamalıyız. Erteleyemeyiz."

İşimiz. Haftalar süren seyahatleri boyunca, Karlaine'de Simon'ın parmak uçlarında ipliklerin belirmediği andan bu yana konuşmadıkları şey işte şimdi karşılıklıdaydı. Eliana bunu düşünüp durmuştu ve şimdi bununla yüzleşmenin zamanı gelmişti.

"Demek istediğin, ben güç elementlerimle çalışmaya devam etmeliyim," dedi Eliana. "Sen de ipliklerin üstünde çalışmaya devam etmelisin. Beni Eski Celdariya'ya göndermek istiyorsun. Annemle yüzleşmemi istiyorsun."

"Bir yüzleşme gerekemeyebilir," diye cevapladı Simon. "Bu, çalışırken de tartışabileceğimiz konulardan biri. Annene nasıl yaklaşacaksın? Ne diyeceksin ve ne yapacaksın? O çağa geri seyahat etmemizdeki amaç ne?"

“Bu geleceğin olmasını engellemek,” Eliana hemen cevabı yapıştırmıştı. Bu fikirden çok korktuğunu gizlemeye kararlıydı. “Geçmişte meydana gelen bir şeyi değiştirmek ve böylece İmparatorluğun yükselişini engellemek!”

Aralarında oluşan sessizlik, dışarıda şiddetlenen fırtınanın gök gürültüsü ile daha da belirginleşiyordu. Uzun, gergin bir süre boyunca Simon Eliana'nın yüzüne baktı. Karlaine'de solan ipliklerin ışıltısıyla aydınlanan vücuduna dokunmak istediği gibi Eliana yine onun yüzüne dokunmaya can atıyordu.

Bu kez dokundu.

Simon, Eliana'nın avucuna yaslandı. Gözleri kapalı bir halde dudaklarını Eliana'nın parmaklarına bastırdı. Eliana'nın dilinin ucunda tek bir kelime vardı: *Burada kal.*

Ama bunun yerine geri çekildi. Dinlenmeliydi. Simon'dan yanında kalmasını isterse uyuyamazdı. Çünkü korkuları dinene kadar Simon'ı öpecekti. Simon'ı saatlerce öpecekti, peki ama sonra onun yüzüne bakmaya nasıl dayanacaktı? Şimdi baktığında bile dünya ayaklarının altından kayıp gidiyormuş gibi hissediyordu.

“Nerede buluşacağız?” diye sordu Eliana. “Sabah.”

“Öğleden sonra,” dedi Simon, gözlerini Eliana'dan kaçırarak. “Çok geç oldu. Uykumuzu iyice almalıyız. Öğle yemeğinden sonra ben seni bulurum. Dani'ye bahçenin neresinde yalnız ve güvenli çalışabileceğimizi sorarım.”

Simon dudaklarını sarkıtarak durdu. Bir kez daha Eliana'ya baktı ve sessizce, “İyi geceler Eliana,” dedi. Eliana kapıda tek başına Simon'ın gidişini izledi. Simon odasına girince kapısını kapattı, nefesi düzelene dek kapıya yaslanarak bekledi. Sonra yatağına giderek battaniye yığınının içine sokuldu. Karşı duvardaki pencereden akan yağmur damllarını seyretti.

Artık Eski Celdaria'ya seyahat fikri yüksek sesle söylenmişti. Eliana'nın aklı, kesinlikle sormak istemediği

ancak yakında sormak zorunda kalacağını bildiği sorularla doluydu.

Ya Simon onu geçmişe gönderdikten sonra yeniden elde ettiği hassas gücünü kaybeder ve Eliana tamamen yabancı bir dünyada sıkışıp kalırsa ne olurdu?

Ya annesini bulduktan sonra Simon ile birlikte yapmaya karar verdikleri şeyleri yapar ve başarısız olursa? Ölümcül bir hata yapıp kaçmak zorunda kalırsa ve geçmişteki bu hatası yüzünden tanınamayacak hale gelmiş bir geleceğe dönerse ne olurdu?

Ya her şey umdukları gibi gider, Eliana Eski Celdaria'ya seyahat eder, annesini bulur, İmparatorluk yükselmez, Kan Kraliçesi asla düşmez, dünya yok olmaya yaklaşmazsa ne olurdu? Şimdiki Eliana ne olurdu? Şimdiki Simon ne olurdu? Ya Remy, Harkan, Patrik, Jessamyn ve tanıyıp sevdiği herkes?

O ve diğerleri var olmaya devam ederler miydi?

Uzunca bir süre Eliana'yı uyku tutmadı. En sonunda uyuyabildiğinde ise korkunç rüyalar gördü. Neyse ki sabah uyandığında hiçbirini hatırlamıyordu.

- 35 -

RIELLE

*“Ağaçların arasından akıp giden rüzgârı hisset,
Kıyıya vuran dalgaları dinle,
Göğe tırmanan güneşi izle,
Hep daha fazlasını isteyen gölgelere bak.
Dinle! Eski dünya seninle konuşuyor.
Bekle! Eski büyü senin içinde yaşıyor.
İçine çek ve sakın korkma!”*

—“Eski Dünya'ya Dua”, geleneksel

Prenses Kamayin'nin bıçağı boğazına dayanmış olan Rielle gülmeye başladı.

“Sana ses çıkartmamamı söylemiştim,” diye tısladı Kamayin.

“Burada neyi başarabileceğinizi düşünüyorsunuz, Ekselansları?” diye sordu Rielle. “İstersem, seni küle çevirebilirim.”

“Önce ben senin boğazını keserim. Yerde kanlar içinde yatarken büyü yapamazsın.”

Rielle, Kamayin'nin sesinin gözyaşlarıyla titrediğini fark etti. Öfkeli içgüdülerini çabucak bastırdı; *bu kızı öldür, onu yak, seni tehdit etmeye cüret ettiği için onu cezalandır*. Sesindeki kızgınlığı yumuşattı.

“Bunu neden yapıyorsun?” Bekledi. Kamayin’in gergin, sığ nefesini dinledi. “Seni bu işe biri sokmuş. Neden?”

Uzunca bir süre sessizlik hâkim oldu. Sadece uzaktan gök gürültüleri duyuluyordu; fırtına yaklaşıyordu.

Kamayin’in bıçağı titremeye başladı.

“O ellerinde, Leydi Rielle,” diye fısıldadı Kamayin en sonunda. “Zuka’m ellerinde. Eğer seni öldürmezsem, onu öldüreceklerini söylediler.”

“Seni temin ederim ki, eğer beni öldürürsen, hatta bunu denesen bile hiçbir şey elde edemezsin. Ülkem, ülkeneye savaş açar. Aynı şekilde Borsvall ve diğerleri de açar. İşte o zaman arkadaşına her ne olduysa bu senin sorunlarının en küçüğü haline gelir.”

Gergin bir andan sonra Kamayin fısıldadı. “Seni serbest bırakırsam beni öldürecek misin?”

“Bunu düşündüm,” diye onayladı Rielle. “Ne zaman gecenin bir yarısında odama dalıp bana bıçak dayasalar yaptığım gibi. Ama hayır, seni öldürmeyeceğim. Yoksa ülken benim ülkeme savaş açar ve benim şu anda yeterince endişem var.”

En sonunda Kamayin rahatladı ve bıçağını indirdi. Rielle boğazını ovuşturarak geri çekildi. Kamayin’in minderli, alçak bir tabureye oturup yüzünü ellerinin arasına gömmesini izledi. Yine yaşına uygun, korkmuş bir kız çocuğu gibiydi.

“Muhafızlarımı nasıl atlattın?” diye sordu Rielle. *Ayrıca Ludivine’i nasıl atlattın,* diye düşündü.

“Bu odaya çıkan gizli bir geçit var,” diye geveledi Kamayin. “Duvardaki aynanın arkasında.”

Rielle söz konusu büyük aynayı inceledi. Duvardan yavaşça çekti ve gerçekten de dar bir kapıyı ve onun arkasındaki karanlık taş geçidi gizlediğini gördü. Kamayin’in iç çekerek ağladığını duyunca geri döndü.

Kız taburenin üstünde omuzları çökmüş bir halde oturuyordu. Ağzına dolan gözyaşları yüzünden dudakları büzüşmüştü. Arkasındaki geniş, kare pencereden Silarra Denizi üstünden bir fırtına yaklaştığı görünüyordu. Dalgaların üzerinde şimşekler dans ediyor, endişe verici bir sıklıkta ve şiddette çakıyorlardı. Bir gök gürültüsü yeri, duvarları ve tavanı sarstı.

Rielle kasılarak etrafı dinledi. Kraliçelerin sarayını yıldırım mı sarsmıştı? Yoksa başka bir şey miydi? Jodoc'un Sunderlands'teki raporunu hatırladı. Astavar'da depremler, güney Mazabat'ta kar fırtınası... O günden beri aylar geçmişti ve işte hepsi burada duruyorlardı. Henüz önlenemez bir felaketle karşılaşmamışlardı.

Rielle pencerelerin yanına gitti ve birini açtı. İçeriye tuzlu deniz rüzgârı ile birlikte yakıcı bir şimşek ve yağmur damlaları girdi. Mazabat sahillerine yaklaşırken hissettiği o tuhaf duygu bir kez daha Rielle'nin içini kapladı; izleniyormuş hissi... Şimdi bunun yanında bir şey daha vardı. Parmaklarında, dirseklerinde, omuriliğinde bir çekilme hissi. Yaklaşan fırtınanın yükü olabilir miydi? Mümkündü.

Ancak Rielle'yi korkutan şey fırtına değildi. Bu histen korkuyordu. Sanki yabancı, her şeyi görebilen bir göz tarafından izleniyormuş, kudretli hayalet eller tarafından ileriye doğru itiliyormuş gibi hissediyordu. Bunların, eller ve gözlerin bağlantılı olduğunu da hissediyordu. İkisi de aynı amansız vücuda aitlerdi.

Rielle'yi ileriye doğru itiyordu. Ama *nereye*?

Fırtınaya sırtını döndü. Kalbi şakaklarında atıyordu. "Arkadaşın kimin elinde, Kamayın?"

"Obeks." Prenses başını kaldırarak Rielle'ye baktı. Büyük kahverengi gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Senden nefret ediyorlar, Leydi Rielle. Aziz Tokazi'nin esasını almana izin vermeye hiç niyetleri yok. Senin Kan Kraliçesi olduğuna ve

azizlerin güç elementlerini toplamaya yetkin olmadığına inanıyorlar.”

“Bu yüzden beni öldürmen için sana baskı yapmak üzere arkadaşını kaçırdılar.”

Kamayin soğukkanlı kalabilmek için kendiyle açıkça savaşıyordu. “Evet. İsmi Zuka. Toprağın Ev’inde bir çırak ve benim en yakın arkadaşım.”

“Beni öldürürsen, onu serbest bırakacaklar.”

“Kulağa saçma geldiğinin farkındayım.”

“Evet, öyle.” Kamayin’nin el bileklerindeki bileziklere baktı. “Sen bir suişleyensin, öyle değil mi? Neden güç elementini kullanmıyorsun? Beni uykumda rahatlıkla boğabilirdin.”

Kamayin duraksadı. Rielle, kızın sessizliğinin içinde cevaba ulaştı.

“Çünkü beni öldürmek istemiyorsun,” dedi. “Daha önce kimseyi öldürmedin.”

Kamayin sefil bir halde başını salladı. “Annemler savaşmayı öğrenmemi sağladılar ancak vardığım en uç nokta dövüş öğretmenimin burnunu kırmaktı.”

“Peki, beni öldürmeyi başarsaydın sonrasında ne olacaktı? Geçit düşecekti, hayatta onu tamir edebilecek kimse kalmayacaktı ve Obeks her şekilde ölecekti.” Rielle elini sallayarak pencereye döndü. “Arkadaşını öldürmeyecekler, Kamayin. Onlar beni deniyorlar ve bunun için de seni kullanıyorlar. Kendimi savunmak için sana saldırmamı ve hatta belki de seni öldürmemi bekliyorlardı. Böylece tam olarak onların inandıkları gibi biri olduğumu kanıtlayacaktım. Beni ifşa etme uğruna prenseslerini kaybetmeyi göze almışlar.”

Kamayin oturduğu yerde dikleşti. Gözlerinden öfkeli ışıklar çıkıyordu. Ama tam o sırada büyük bir gürültüyle devasa bir şey saraya çarptı. Rielle ve Kamayin’i yere savurdu. Odadaki bütün pencereler parçalandı ve etrafa keskin cam parçaları

yayıldı. Boş çerçevelerin arasından azgın, uğuldayan rüzgârlar ve soğuk yağmur damlaları geliyordu. Kilometrelerce uzanan, kızgın şimşekler çakan bulutlar gökyüzünü bulandırıyordu. Deniz, altı metre havaya yükselen siyah dalgalar ve onların beyaz başlıklarından bir tablo gibiydi.

Rielle ayağa kalkarken göz ucuyla Kamayin'nin de doğrulduğunu gördü. Kamayin'nin güç elementleri hafifçe vızıldayarak canlanıyorlardı.

Rielle prensesin koluna dokundu. "Enerjini bu fırtınayı durdurmaya harcama. Fırtına Geçit'ten geliyor. Durduramazsın."

Saraya çarpan bir diğer tokat, duvardaki tabloları yere düşürdü. Zemin onları yerlerine çakmak istermiş gibi sarsıldı. Kamayin sendeleyerek en yakınındaki karyola direğine tutundu. Rielle ise çizmelerini giymekle meşguldü.

Tam o sırada yatak odasının kapısı ardına kadar açıldı. Önce Evyline hemen ardından da kızıl yüce büyücülük pelerinini omuzlarının üstünden savuran Tal içeriye girmişti. En son gelen Ludivine kırılan camlara kederle baktı.

Onu duymadım. Rielle'ye dehşet duygusu gönderdi. Kamayin. Benden saklandı. Odalarımızın arasındaki duvarın içinden yürüdü ve ben hiçbir şey duymadım. Hiçbir şey hissetmedim.

Rielle, Ludivine'nin korunmasız, yaralı kolunun korkunç görüntüsünü görmezden gelmeye çalışarak yanına gitti. *Corien miydi? Daha önce beni senden gizlemişti.*

Ludivine başını iki yana salladı. Kararmış elini havaya kaldırdı. Fırtınanın ışığında bir mücevher gibi ışıltıyordu. *Sanıyorum buydu.*

Rielle mahvolmuş eli, kendi elinin içine aldı. Buruşuk teni pürüzlü ve soğuktu. "Sana yemin ederim, Lu, bunu geçireceğim. Yarayı yırtıp alacak, kudretimin bıçağıyla parçalayacağım."

Ludivine alnını Rielle'nin alnına dayadı. "Senin gibi bir dostu hak etmiyorum."

Kamayin'i gören Evelyne durdu. "Ekselansları? Affedersiniz ama nasıl..."

"Buna zaman yok." Tal elini Rielle'ye uzatmıştı. "Yeraltında sığınaklar var. Kraliçe muhafızları bizi oraya götürecekler."

Rielle, Tal'e bakmak için Ludivine'nin elini bıraktı. "Ben yeraltına gitmiyorum. Bunu durduracağım."

"Hayır, durdurmayacaksın. Gücünü, önümüzdeki görev için saklayacaksın."

"Peki, Quelbani denizin altına gömülürse, Aziz Tokazi'nin asasını nasıl bulmayı düşünüyorsun?"

"Ölürsen Geçit'i nasıl onarmayı düşünüyorsun?"

Rielle başını salladı. "Tal, anlamıyorsun. Ben ölmeyeceğim. Bugün değil. Bu fırtına yüzünden değil."

Şimşekler gökyüzünü hareketlendiriyordu. Tal'in kaskatı kesilmiş yüzünde kötü çizgileri ortaya çıkartıyordu. "Ne zaman ya da nasıl öleceğini nereden bilebilirsin?"

"Bilemem. Fakat gücümü biliyorum, bunu yapabileceğimi biliyorum."

Rielle Tal'e arkasını döndü. Ne olduğunu anlamadığı bir güç tarafından balkona doğru çekiliyordu. Tiz bir çığlık atan Atheria balkona kondu ve odaya girdi. Kanatlarındaki suyu silkeledi.

Rielle, Atheria'nın yanına gitmek için belli belirsiz tebessüm ederek yağmurdan sırlıklam olmuş, cam kırığı dolu zemine adım attı. Griffon siyah gözleriyle Rielle'nin dünya dışı bir dengeyle ve soğuktan buharlaşan nefesiyle yaklaşmasını izliyordu. Bütün sesler dindi; denizin kükremesi, rüzgârın sağır edici uğultusu, fırtınanın dövdüğü sarayın zangırtısı ve inlemesi... Rielle sadece kendi kalbinin ahenkli sesini duyabiliyordu. Atheria'ya yaklaşıp yaratığın kadifemsi

burnuna dokununca, üzerinde hissettiği gözlerin, ona dokunan görünmez ellerin ve onu nazıkçe sarmalayarak kendine çeken Atheria'nın ıslak kanatlarının aynı şey olduğunu anladı.

Kalplerinin sadece ikisinin görebilecekleri sakın bir yerde beraber atmasını izleyerek gözlerinin bulanmasına izin verdi. Sonra gözleri birdenbire yaşlarla doldu. Önünde ışıldayan Atheria güneş gibi sıcak ve sarıydı.

Rielle öncelikle Atheria'nın ihtişamından gözlerini sakınmak sonra da gerçeğini görebilmek için kendine baktı. İşte oradaydı, kendi göğsünün içinde sıcak ve sarı. Parlayan ışık, empirium'du. Rielle'nin kanında ve kemiklerinde yaşıyordu. Kendi kanından ve kemiklerindendi. Fırtınanın içinden, görünmeyen gözler, hayalet eller ve Atheria'nın sabırlı ve yorgun bakışları aracılığıyla ona sesleniyordu: *Gel. Gel beni bul.*

Bu, rüyalarında onu çağıran Corien gibi değildi. Yataklarında kulağına tatlılıkla fısıldayan Audric'ten de farklıydı.

Bu ses soğuk, saf ve çoktu. Sadece kendileri için yanan yıldızların ışıkları gibiydi. Rielle bu sesi takip ederse Aziz Tokazi'nin güç elementini bulabileceğini biliyordu.

Bu, empirium'un sesiydi ve Rielle'ye yardımcı olmak istiyordu.

Tal Rielle'nin kolunu kavradı ve yüzüne bakmak için kendine çevirdi. Rielle'nin konsantrasyonunu dağıtmıştı.

Evyline sertçe Tal'e atıldı. Yüzünde acımasız bir ifade vardı. "Lord Belounnon, leydimi derhal bırakın."

Tal, Evyline'i duymazdan geldi. Öfkeyle Rielle'nin yüzünü inceliyordu. "Beni de götür. Biliyorum bir yere gideceksin ve ben senin yalnız gitmene izin vermeyeceğim."

Rielle Tal'e kızamıyordubile. Yüzüne dokundu, yağmurdan ıslanan alnını öptü. "Benim yolumu sen seçemezsin, sevgili Tal."

“Lütfen,” dedi Tal saygıyla. Ellerini nazikçe Rielle’nin saçlarına koydu. “İzin ver seninle geleyim. Yalvarırım. Ben...” Tal yutkundü. Işıltılı berraklığın içindeki Rielle onun kırılğanlığını, kafasının karışıklığını görmüştü. “Senin nasıl mümkün olabildiğini anlamak istiyorum.”

Tal için üzüldü. Bu şekilde var olmanın ne demek olduğunu asla anlayamayacaktı. Ne kadar çok dua ederse etsin, ne kadar özenle ve sebatla çalışırsa çalışsın, her zaman empirium’dan ayrı kalacaktı. Bunun yüzden Tal’e acıdı. Herkese acıdı.

Tal’in ellerini kendi ellerinin arasına aldı. “Gel öyleyse.”

Evyline kati bir şekilde itiraz ederek ileriye atılırken Ludivine de Rielle’ye telaşlı ama soluk bir yakarış gönderdi: *Onu götürme. Onu götürmen insafsızlık. Senin kudretini ne kadar fazla görürse o kadar fazla umutsuzluğa kapılır.*

Fakat Rielle hepsini kulak ardı etti. Atheria yağmurun içinde diz çöktü ve Rielle onun sırtına çıktı. Tal’in de arkasına binmesine yardım etti. Tal titreyerek Rielle’ye tutundu. O sırada Rielle Zuka’yı anımsadı. Alt üst olmuş yataktan düşünceli bir halde kendini izleyen Kamayine baktı.

“Arkadaşınızı bulacağım, Ekselansları,” dedi. “Onu eve, sizin yanınıza getireceğim.”

Sonra da Atheria’yı pencereden dışarıya uçurup yağmurun içine sürdü.

Bu, Rielle’nin şimdiye kadar gördüğü her şeyden çok farklıydı. Hayranlıkla bakıyordu.

Kilometrelerce yükseklikte kara bulutlar... Yağmuru yarıp geçen şiddetli şimşekler... Beyaz bir ateş gibi saplanan rüzgâr... Kıyıya vuran dalgalar kum tepelerini yıkıyor, ağaçları yerlerinden söküyordu. Atheria bile onları havada tutabilmek için çaba harcıyordu. Rielle, Atheria’nın boynuna doğru

eğilmiş, Tal de aynı şekilde onun omuruna yaslanmıştı. Fırtına yeri yarıyor, kıyıya yakın şirin beyaz binaları yıkıyordu.

“Eee?” diye bağırdı Tal, Rielle’nin kulağının içine. Yağmur da hava da mevsime aykırı bir şekilde soğuktu. Bu havaya uygun giyinmemişlerdi. Tal’in Rielle’nin bileklerini tutan parmakları soğuk örümcekler gibiydi. “Fırtınayı durdurmayacak mısın?”

Rielle bunu yapamayacağını biliyordu. Henüz değil. Atheria’nın kanat çırpışını, Atheria’nın kalbinin atışını ve kendi kanının akışını okumaya çalıştı. Empirium’un elleri onun üstündeydi. Rielle’yi denizden uzağa çekiyordu.

“Yapamam,” diye bağırdı yağmur selinin altında. “Bu bir dikkat dağıtıcı. Bunu kullanabiliriz.”

“Obeks için mi?” diye bağırdı Tal.

Rielle başını salladı. Giderek kuduran fırtına Obeks’i korkutacak hatta belki de çıldırtacaktı. Rielle’nin geldiğini görmeyeceklerdi.

Rielle zihni tamamen berraklaşıp yeniden empirium’un soğuk bakışını hissedene kadar bekledi. Üstünde, çevresinde, midesinin en dip noktasında dolaştığını hissetti. Empirium şehrin merkezine, yağmurdan ıslanmış, geniş yapraklı ağaçların arasında yer alan şık bir şekilde yontulmuş beyaz binalara bakıyordu.

Rielle, Atheria’yı fırtınanın içine döndürdü. İçine doğduğu korkunç, eski içgüdünün izini takip etti.

Onları bulmaları çok uzun zaman almadı.

Toprağın Evinde saklanıyorlardı. Şehrin en büyük tapınağıydı. Fırtınanın şiddetli saldırısına karşı direnebilen büyük, kubbeli bir çatısı vardı. Dış duvarların her bir santimetre karesine ağaçlar ve dağlar oyulmuştu. Oymalar şimşek, yağmur ve rüzgârın etkisiyle ışıldıyorlar ve canlılarmış gibi hareket ediyorlardı.

Ludivine Rielle'ye duygu dalgaları göndermeyi başarmıştı. Şimdiye dek hiç olmadığı kadar hassas ve yıpranmış bu bağlantılar, Rielle'nin boğuluyormuş gibi hissetmesine neden olmuşlardı.

Lu, lütfen dinlen, dedi Rielle. Bırak işimizi yapalım.

Özür dilerim, diye cevap verdi Ludivine. Kendi yetersizliğine duyduğu üzüntü ve öfke Rielle'nin sabrını taşırarak üzereydi. Tapınakların en büyüğü olduğu için Toprağın Evi'nde saklanmayı tercih etmişler. Fırtınaya en dayanıklı yer. Çocuk ellerinde. Zuka. Korkmuş ve öfkeli. Kendilerine barikat kurmuşlar...

Ludivine birdenbire acı ile çığlık attı ve sonra da sustu.

Rielle irkilmişti. Tal bağırarak ona bir soru sordu ancak cevap vermek için sesi çıkmıyordu. Atheria'yı kubbeli çatılara doğru indirdi. Görüşü öfkeyle yakıcı bir kırmızıya dönüştü. Hiddetle bir düşünce gönderdi ve en üst katlardan birinin batı duvarında büyük bir delik açtı. Atheria bu delikten içeriye daldı.

Toprağın Evi'nde saklananlar bağırarak ve çığlıklar atarak yıkılan duvardan kaçıyorlardı. Fırlayan taşlardan birinin çarptığı cüppeli bir rahip yardımcısı ve iki diğer kişi kanlar içinde yerde yatıyorlardı.

Tal'in Rielle'nin belini tutan elleri kasıldı. "Bana neler olduğunu anlat. Bana ne yaptığını bildiğini söyle!"

Rielle onu güçlükle duyuyordu. Yüksek tavanları, taştan sarmaşıkların doladığı sütunları, artık toz ve yağmur kaplı cilalı ahşap zemini inceldi. Tapınağın içindeki havanın titreşimini dinledi. İçerideki herkesin fısıltılarını, ayak seslerini, her yaprağın, her odanın içine giren empirium'un nabzına kulak verdi.

Tal, kızın bileğinin içine dokundu. "Tutuşuyorsun," dedi ama sesi Rielle'ye derinden ve boğuk ulaştı. *Orada.*

Obeksler altlarındaıydı. Dördüncü kattaki sınıflarda barikat kurmuşlardı.

Rielle Atheria'ya düşünceleriyle ulaştı. *Git*. Atheria söyleneni yapmıştı. Yakınlarında bulunan bir parmaklıktan aşağıya daldı ve yeşilliklerle çevrili yuvarlak bir orta avluya girdi. Dördüncü katta, altın rengi yapraklarla boyanmış siyah taş zemine konduklarında Rielle, Atheria'dan indi ve yandaki ahşap kapıya doğru hızla ilerledi. Tapınak okulunun kapısını işaretlemişlerdi. Empirium etine küçük beyaz sıcak iğneler halinde bilgiler batırarak Rielle'ye, kapıların büyük tahta kalaslarla, masalar ve sandalyelerle kapatıldığını söyledi.

Şu Obekslerin küstahlığı! Böyle bir engelin Rielle'yi durdurabileceğini düşünmek ne aptallıktı, nasıl bir kibirdi. Öfke, vücudunda bir kamçı gibi şakladı. Kapılara atıldı. Mentşeleri fırlayan kapılar ardına dek açılmış, barikat etrafa saçılmıştı. Sandalyeler parçalandı, tahta kalaslar kıymıklarına ayrıldı. Obeksler sınıfın karşı köşesinde toplanmışlardı. Toplam on üç kişiydiler. Sarışın ve esmer, erkek ve kadın, hepsi nefeslerini tutmuş Rielle'ye bakıyorlardı. Rielle'nin onları bulmasına, zavallı savunmalarını yıktığına şaşırmış gibilerdi. İçlerinden biri, solgun ve iri gözlü bir çocuk ileriye çıktı. Zuka, prensesin arkadaşı. Merhamet dilemek için bir hediye.

"Hızla kaç," dedi Rielle çocuğa. "Arkana da bakma."

Zuka cıvalı zeminde kayarak kendine söyleneni yaptı. Çocuk sınıftan dışarıya çıkınca Rielle'nin gözüne bir pırıltı çarptı. Dönüp baktığında ufak tefek esmer bir kadının ipliklerle çılgınca bir ışık halkası dokuduğunu gördü. Obeksin gözdesi, ödünç melezleri hiç şüphesiz onları kaçırmaya çalışıyordu.

Rielle güldü. Bir bilek hareketiyle kadının boynunu kırdı. Kadın hiç sesi çıkmadan yere yığıldı, iplikler yok oldu.

Arkasından Tal'in kendine seslendiğini duyuyordu. Fakat gözleri aptalca onu alt edebileceklerini düşünenlerin üstündeydi. Obekse doğru atıldı. Havadaki bıçaklarını ve oklarını yere indirdi. Güç elementlerinden çıkan ışığı, rüzgârı

ve gölgeleri yakaladı. Hepsini avuçlarının içinde kör edici saf enerjiye çevirdi ve onlara geri gönderdi. Rielle'nin gücü boğazlarını yaktı, onları duvara savurdu. Ağızlarından içeriye girerek içlerini ve dışlarını yaktı.

İşi bitip de odanın diğer ucuna vardığında hepsinden duman tütüyor, kanlar akıyor ve kavruluyorlardı. Yerde uzun tahta bir asa buldu. Asanın üstüne yedi tapınağın mühürleri kazınmıştı. Rielle asayı aldı ve kaldırdı. Asanın işçiliğine, nasıl kolaylıkla kullanabildiğine ve eline güzelce yerleşmesine hayran kalmıştı.

Aniden çevresi titredi. Kalbinin umutla çarpmasına neden olan bildik bir hareketlenmeydi bu.

Corien bu kez ortaya çıktığında, Rielle'nin önünde diz çökmüş haldeydi. Siyah pelerini parlayan siyah zemin üstünde yığılmıştı. Arkasındaki pencerede dağ ve buz manzarası vardı.

Açık renk gözleri ay gibi parlaktı. "Sevgili çocuk," diye fısıldadı Corien. "Kırmızılar içindesin."

Bunun üzerine Rielle kendine baktı ve yine Polestal'deki gibi ellerinin, çizmelerinin, eteğinin kanla kaplı olduğunu gördü.

Görüntü, Rielle'yi kendine getirmeye yetmişti. Gözlerini kırpıştırarak Corien'den uzaklaştı. Ancak Corien yok olmuştu. Rielle sınıf enkazına bakakaldı. Duvarlar kana bulanmıştı. Zeminde ateşinin yaktığı yerlerden duman tütüyordu.

Ben seni zorlamasam da, işte sen busun, dedi Corien'in uzaktan gelen kibar sesi. *Buna yeteneğin var ve ben bunu kabul ediyorum.*

Sonra Corien, Rielle'nin zihnindeki ağırlığını hafifletmeden gerçekten gitti. Rielle kendini çözülmüş hissetmişti.

Oda, duvarların arkasındaki fırtınanın kargaşasından çok farklı olarak sessizdi. Yüzü bembeyaz kesilen Tale döndü. Çenesini havaya kaldırarak ona baktı. Tal'in sessiz bakışlarında yeni bir şeyler vardı, yeni ve korku dolu.

Tale yapması gereken işi yaptığını hatırlatmak istercesine, "Güç elementini aldım," dedi. Bu insanları öldürmekte yanlış bir şey yoktu. Bir çocuğu kaçırmışlardı; Rielle'nin hayatını tehdit etmişlerdi; Kamayin'i tehdit etmişlerdi. Asayı Rielle'den saklamak istemişlerdi. Dünyanın sonunun gelmesine neden olacaktı.

Öfkesi azalan Rielle sefil insanlığına geri döndü. Kan kokusundan ağzı ekşidi. Utançtan midesi yandı.

Atheria'nın yanına gitti ve uzun bir süre ona yaslanarak durdu. Atheria'nın kanatlarının fırtına kokusunu içine çekti.

"Bütün güzel işlerin bir yerden başlaması gerekir," diye fısıldadı Rielle, Corien'in sözlerini tekrarlayarak. Ama tanrısal yaratık kımıldamadı. Bu durgunluk hiç rahatlatıcı değildi. Bir süre sonra empirium'un gücünün azaldığını hissetti. Yeniden küçük ve sönük kalmıştı. Yeniden insan olmuştu.

"Neden beni buraya yönlendirdi," diye sordu Rielle. Sesi kısık ve çatlaktı. "Bana bunları yaptırdı ve sonra beni utanç ve kafa karışıklığı içinde bırakıp gitti?"

Tal, Rielle'nin yanına geldi. "Empirium mu?"

"Evet. Benimle konuştu. Onu *duydum*. Bana dedi ki..." Sonra sustu. Bu ürkütücü derecede sessiz odanın içinde kendinden kuşku duymaya başlamıştı. Empirium'u mu *duymuştu*? Yoksa onu yönlendiren kendi canı içgüdüleri miydi? Yoksa onu bunları yapmaya zorlayan, bu insanları öldürten, asayı aldırten Corien miydi? Çünkü daha önceden itiraf ettiği gibi sabırsızlanmaya başlamıştı. Düşüncelerini empirium'un maskesinde mi gizlemişti?

Rielle ağrımaya başlayan şakağına dokundu. *Lu, orada mısın?*

Ludivine sözsüz, zayıf bir duygu yolladı. Öyle nazik, öyle anlayışlıydı ki, Rielle'nin gözleri yaşlarla doldu.

Tale arkasını dönerek Atheria'ya bindi.

“Herkes Obeksin bizi tehdit ettiğini söyleyeceğiz,” dedi Tal arkasına binince. “Herkes Zuka’yı ve Kamayin’i tehdit ettiklerini söyleyeceğiz. Bu meşru müdafaaydı. Yalan değil.”

“Hayır,” dedi Tal bir süre sonra. “Yalan değil.”

Tal yumuşak bir şekilde elini Rielle’nin bileğine koydu. Ancak bu, Rielle’nin daha kötü hissetmesine neden olmuştu. Kolları kan içindeydi ama yine de Tal ona sanki kutsal, tapılacak biriymiş gibi dokunuyordu.

Ayrıca Geçit’in fırtınası hâlâ devam ediyordu.

Rielle bitkin bir halde Tal’e, “Bana sıkı tutun,” dedi ve Atheria’yı gecenin içine sürdü.

İki gün sonra Rielle ve Ludivine, Rielle’nin odasının pencerelerinin önünde sessizce uzanmış, yersarsanların ve rüzgaruçuranların güneşin aydınlattığı sahildeki molozları temizlemesini izlerlerken Audric’ten bir mektup geldi.

Rielle neşeyle mektubu açtı. Audric’in tanıdık, özenli el yazısıyla avundu.

Ludivine ona yastığından suratını asarak bakıyordu. Dudakları beyazlamış ve çatlamıştı. Ateşbıçağının yarası çenesine doğru süzölmeye başlamıştı.

“Benim aracılığımle mesaj yollamaması çok garip,” dedi Ludivine.

“Denemiş ama başaramamış,” dedi Rielle, Audric’in mektubunu okurken. O sırada midesine bir sancı saplandı. Okuduklarına inanabilmek için aynı cümleyi birkaç kez okumak zorunda kaldı.

“Ne oldu?” diye sordu Ludivine, oturmaya çalışarak.

Rielle ona baktı. Söylemek üzere olduğu şeylerin sonuçları omzuna yük olarak binmeye başlamıştı bile. “Kraliçe Genoveve,” diye fısıldadı, “ölüyormuş.”

ELIANA

"Diğer azizlerle fikir birliği ve görkemli yeni dünyamıza düzen getirmek için kurmuş olduğumuz hükümetlerin bana verdiği yetkiye dayanarak, hayattaki her melezin, yani insanlar ve meleklerden olma çocukların, bundan höyle devlet düşmanı olarak kabul edileceklerini, hain kanları nedeniyle derhal ve en katı şekilde cezalandırılacaklarını, melezlerin yerini bilenlerin derhal bu bilgiyi paylaşmaları gerektiğini yoksa lekelenmiş büyülerini güvenemeyeceğimiz bu tehlikeli yaratıklarla aynı kaderi paylaşacaklarını ve cezalandırılacaklarını beyan ederim."

—Celdaria'nın Muhteşem Kraliçesi Katell tarafından kaleme alınmış Uluslararası Ferman, 17 Şubat, Yıl 6, İkinci Çağ

Bir örümcek ağı gibiymiş," diye fısıldadı Remy biraz daha yakına sokularak. "Simon bana öyle söyledi."

Söğüt evinin bahçelerinde, eve ismini veren ağaçların altında taş bir bankta Eliana ile birlikte oturuyorlardı. Yakınlarında küçük bir dere akıyordu. Bahçe, yeşillikleri gür ve çiçekleri parlak tutan bu incecik sızan kurdelelerle doluydu. Uzun bataklık otları öğleden sonra esintisinde titriyordu. Parfüm kokulu çiçek kümeleri, ağaçların arasında dokunmuş olan toprak yürüyüş yolları boyunca mutlulukla başlarını sallıyorlardı.

Yonca ve küçük beyaz çiçeklerle bezenmiş açıklığın kenarında, onlara arkasını dönmüş Simon haricinde, Eliana

ve Remy yalnızdı. Simon omuzları dik ve geniş, iki elini yanlarında yumruk yapmış duruyordu.

İki gündür Simon ile çalışıyorlardı. Bazen güç elementleri ile küçük görevler yapmayı deniyor, bazen de Simon'ın iplikleriyle uğraşmasını izliyordu. Yine de hâlâ ona bakarken rahatsız oluyordu. Simon'ın huzursuzluğu ve utancı da çok aşikârdı. Onun bu huzursuzluğu Eliana'ya batıyordu. Ona yalnız kalmayı tercih edip etmediğini sormuş ancak Simon, gücü yeniden ortaya çıktığındaki gibi Eliana'nın yanında durmasında ısrar etmişti.

İşte şimdi Eliana bankta oturmuş, *ona doğru* koşmak ya da ondan kaçmak için kendini zor tutuyordu. Ona utanmamasını, ipliklerinin güzel olduğunu düşündüğünü söyleyecekti. Simon'ın yüzünü ellerinin arasına alacak ve omuzları gevşeyinceye kadar tutacaktı.

Ama yerinde kaskatı oturmayı tercih etti.

“Bir örümcek ağı mı?”

Remy başını salladı. “Geçen gece yatmadan önce ona bir sürü soru sordum. Yaklaşık elli soru birden. Uzun uzun sohbet ettik.”

“Eminim çok keyif almıştır,” dedi Eliana zorla gülümseyerek.

“İlk başta almadı ama sonra keyiflendi.” Remy dizlerini göğsüne çekti. “Seyahat hakkında konuşmaktan zevk alıyor. Eskiden kim olduğu hakkında konuşmaktan...”

İşte yine Eliana'nın göğsüne o korkunç sancı saplanmıştı. *Eskiden kim olduğu...* Eliana, o olmasa Simon'ın bu garip, dayanaksız hayata fırlatılmayacağını bilmenin verdiği suçluluk duygusunun asla geçmeyeceğini düşündü. Peki, aksi nasıl olurdu? Her ikisi de annesinin düştüğü Eski Celdariâda olur ve diğerleri gibi yok edilirdi.

Öyleyse bu, daha iyi bir gelecek miydi? Savaşarak geçen bir hayat ve yüzü olmayan bir Kâhine ömür boyu hizmetkârlık...

“Örümcek ağı derken,” dedi Eliana güçlükle, “ne demek istediğini anlatsana bana.”

“Simon diyor ki, dünyanın yüzeyinin altında,” dedi Remy, “gördüğümüz dünyanın altında bir başka dünya varmış.”

“Empirium krallığı,” dedi Eliana başını sallayarak.

“Evet, bunu sadece melezler hissedebilirlermiş. Sen bile hissedemezsin El, çünkü sende melek kanı yok. Melezler ise herkesi, her yeri ve her anı birbirlerine bağlayan milyarlarca ve milyarlarca ipliği hissedebilirler. Her şey birbiriyle bağlantılı! Her kişi, her an ile bağlantılı. Her yer ise bir diğer yerle. Bütün bunlara yön verebilenler ise sadece melezler.” Remy oturduğu yerde hafifçe sallanarak nefesini verdi. “Bunu düşünmek beni sersemletiyor.”

Eliana önceki gün bahçede geçirdikleri ilk saatlerde Simon’ın söylediklerini hatırladı. “Gitmek istediğin yere varman için,” dedi Remy’ye, “ya da gitmek istediğin zamana ulaşmak için doğru ipliği bulmalı ve onu takip etmelisin.”

“Çok mu kolay sanki?” Remy suratını asarak çenesini ellerine yasladı. “Bunu yapmak zorunda olmadığım için memnunum.”

Eliana, Simon’a bakarak hafifçe tebessüm etti. Simon hiç kıınıldamamış, sadece kollarını hareket ettirmişti. Onları bir sanatçı edasıyla gevşek ve yumuşakça önünde tutmuştu. Ancak kilden bir figür yontmak yerine hiçlikten ışık çıkartıyordu. Uzun, saç teli inceliğinde, kasvetli açıklığın tamamını aydınlatmaya yetecek kadar parlak bir ışık.

Eliana nefesini tutarak Simon’ın önce ilk, sonra ikinci ve üçüncü ipliği göğsüne doğru çekmesini izledi. İplikleri göğsüne yerleştirdi. Sanki ışıkla göğüs boşluğunda oynuyor gibiydi. Ama sonra iplikler titreşti. Parladılar, karardılar ve yok oldular.

Açıklık yeniden griliğe daldı.

Simon küfrü bastı. Vücudu yeniden kasıldı. İki elini saçlarının arasına soktu, bir aşağı bir yukarıya yürümeye başladı.

Cesaretini toplayan Eliana ayağa kalkıp yanına gitti. Eliana'nın yaklaştığını hisseden Simon döndü. Yüzü ıstırapla alt üst olmuştu.

"Hiçbirini birkaç saniyeden fazla bir arada tutamıyorum," dedi Simon.

"Biliyorum," diye cevap verdi Eliana. "Gördüm."

"Üstelik daha zaman ipliğini bulmaya çalışmadım bile. Sadece küçük ipliklerle çalışıyorum. Eğer takip edersek bizi eve geri götürecek iplikler. Ama bunu bile başaramıyorum." Uzaklara bakarak konuştu. "Eskiden bunu yapmak kolaydı. Nefes almak gibi bir şeydi. Şimdiyse beni boğabilecek bir bataklıkta emekleyerek yolumu bulmaya çalışmak gibi."

Eliana bir süre Simon'ın profiline baktı. Dik burnu, yaralı buruşuk cildi, gri ışıktaki mavi mavi parlayan öfkeli gözlerine.

"Şey," dedi. "On sekiz yıldır uykuda olan gücün için iki koca gündür çalışıyorsun. Neden birdenbire geri gelmedi hiç anlayamıyorum. Aslına bakarsan on sekiz yıl dediğin ne ki!"

Simon'ın dudaklarının kenarında ufacık bir gülümseme belirmişti. "Benimle dalga geçiyorsun."

Eliana ona sırtarak baktı. "Evet, öyle." Sonra Simon'ın yanağına dokundu ve onun kendine bakmasını sağladı. "İpliklerle uğraşmanın güzel olduğunu düşünüyorum. Ne zaman ortaya çıksalar nefesim kesiliyor."

"Nokta noktalar," dedi Simon. Sesi artık daha yumuşak çıkıyordu. "İplikler çok hassas. Bir arada tutmak çok zor."

"Senin için öyle olabilir. Benim için mucizevi."

"İhtiyaç duyduğumuz yere bizi götürmeyeceklerse bir işe yaramazlar."

“Bütün güzel işlerin bir yerden başlaması gerekir,” dedi Eliana ve hemen ardından ürperdi. Sanki bu sözcükler ağzından istemeden dökülmüşlerdi. Sanki biri Eliana’nın içine girmiş ve bu sözcükleri dışarıya çıkartmıştı. Kaşlarını çatarak boğazına dokundu.

“Evet, doğru,” dedi Simon. “Fakat ne yazık ki ben yeteneklerimi yeniden kazanana dek burada asırlar boyu oturacak vaktimiz yok.”

Remy ileriye atıldı. Çizmeleri çamurun içinde hışırıyordu. “Ne yapman gerektiğini biliyorsun,” dedi, soru sorarmış gibi vurgulayarak.

“Ah, evet,” dedi Simon. “Buradaki iplik uzmanının sen olduğunu unutmuştum.”

“Remy kollarını kavuşturdu. “Ben ciddiylim.”

“Biliyorum.” Simon gülümseyerek Remy’nin saçlarını karıştırdı. Eliana’nın kalbi ağzına geldi. Simon’ın vücudu ile arasına mesafe koymak için geri adım attı.

“İlk iplik yaptığında,” dedi Remy, “Eliana beni iyileştiriyordu. Sen onu tutuyordun, o da gücünü kullanıyordu. Yani...” Remy omzunu silkti. “Yine aynısını yapın.”

Eliana ona baktı. “O anı yeniden yaratabilmemiz mümkün değil. Senin yeniden ölüyor olman gerekir.”

“Tam olarak aynı anı değil. Ama sen güç elementlerinle ufak tefek birçok şey yapıyordun; dalları hareket ettirip dereleri taşııyordun. Belki de daha büyük bir şeyler yapmalısın.” Remy Simon’ın yüzüne baktı. “Belki de bu kez onu iyileştirmeye çalışmalısın.”

Eliana şaşkınlığını bastırmakta güçlük çekmişti. Yine de bu fikir onda bazı şeyleri çağrıştırdı. Simon’a baktı. Gözlerini harap olmuş yüzünde, kollarında dolaştırdı.

Simon dayak yemiş gibi görünüyordu. “Hayır,” dedi geri çekilerek. “Buna izin vermeyeceğim.”

“Fakat işe yarayabilir,” diye ısrar etti Remy. “Vücudun berbat halde. Bana sürekli ağrıların olduğunu söylemiştin.”

Eliana kaşlarını çatarak ona döndü. “Bu ne anlama geliyor?”

“Boş ver,” dedi Simon, Remy’ye sert bir bakış atarak. “Ben iyiyim.”

Remy gözlerini devirdi. “Bana geçen gece söyledi. Dedi ki, ‘Lütfen bu dünyadaki tüm güzel şeylerin aşkına gider misin, böylece ben de yatabilirim. Çünkü vücudumun her yeri bana bağılıyor ve birazdan ben de sana bağıracağım.’ Sonra ona ne demek istediğini sordum. O da bana Kâhin ile yaptığı çalışmalar yüzünden sürekli ağrısı olduğunu söyledi.” Remy kendini beğenmiş bir şekilde durdu. “Ben de yatmaya gittim.”

Etrafı bir sessizlik kapladı. Eliana yeniden Simon’a bakabilene dek birkaç uzun saniye geçti. Baktığındaysa Simon yüzünü ona yeniden kapatmıştı. Tekrar Kurt olmuştu, soğuk, sert ve çenesi havada...

“Bunu yapma,” dedi Eliana usulca. “Bana rol yapma.”

Simon acı acı gülümsedi. “Bizim yaptığımız şey bu değil mi, Eliana? Sen ve ben, rol yapıyoruz.”

“Artık değil. Eğer beni zamanda geri göndereceksen, eğer bu çılgınlığa kalkışacaksak, gözlerimin içine bakacaksın ve bana sadece doğruları söyleyeceksin.” Simon’ın gözlerine baktı. “Ağrın mı var?”

Simon bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra vücut hatları yumuşadı.

“Evet,” dedi dişlerinin arasından. “Her zaman.”

“Kâhin yüzünden mi?”

“Ve diğerleri.”

Simon’ın hırpalanmış ve cesur bir şekilde, sessizce ağrısına katlanarak orada durduğunu gören Eliana’nın içi acımişti. “Bir gün bana anlatır mısın? Başına neler geldiğini anlatır mısın?”

Simon, kızın elini tuttu, avucuna bir öpücük kondurdu. “Umarım bunun için vaktim olur,” dedi ve arkasını döndü. Ardında bıraktığı Eliana yerinde sallandı.

Remy, Eliana’ya kurnaz bir bakış attı. “Öyleyse siz ikinizi bir süre yalnız bırakayım. Bunun yardımı olur mu?”

Eliana ona yüzünü buruşturunca Remy de aynı şekilde karşılık verdi ve arkasını döndü. Remy gittikten sonra Eliana derin bir nefes almıştı. Simon düşünceli bir şekilde ona bakıyordu.

“Evet,” Simon’ın yüzünü işaret etti. “Deneyebilir miyim?”

“Yaralarım olmadan neye benzerim, bilmiyorum,” dedi Simon usulca. “Yaralarım bana şimdiye kadar yaptığım şeyleri ve bana yapılanları hatırlatıyor.”

“En azından bu ikinci kısmı unutmak istemez misin?”

Simon başını iki yana salladı. “Hayır. Öfkem benim yakıtım. Ağrılarım olmazsa ben bir hiçim.”

“Buna inanmıyorum. Biz, bize yapılanlardan çok daha fazlasıyız. Öfkemizden daha fazlayız. Bence bunu denemek zorundayız. Ya da burada oturup senin ipliklerinin tekrar tekrar solmasını izleyebilir ve İmparator’un bizi bulmasını bekleyebiliriz.”

Yağmur başlamıştı. Hafif bir çiselemeden daha şiddetliydi. Gümüş rengi ince bir perde açıklığı, tuhaf gökkuşağı gibi bir gölgeyle kapladı. Sanki ışık bulutlu gökyüzünden değil, yağmur damlalarından geliyordu.

Simon başını salladı. “Tamam.”

İp gibi beyaz yosunlarla süslü büyük bir meşe ağacının altındaki kuru bir toprak parçasına oturdular. Eliana’nın sınırları midesinde adeta kök salmıştı. Otların üstüne yerleşiyormuş gibi yaptı. Kafasını kaldırdığında Simon’ın ona baktığını gördü. Gözleri ihtiyatlı ve ciddiye.

Cesaretini kaybetmeden Simon’ın yüzünü ellerinin içine aldı ve gözlerini kapattı. Çimenlerin içinde birbirine

değen dizlerinin, avucunun içindeki pütürlü yanaklarının, saçlarında hissettiği nefesinin dayanılmaz mahremiyetine kendini alıştırdıktan sonra usulca konuştu. “Bana tutun. Karlaine’deki gibi.”

Simon ellerini Eliana’nın kollarına koydu ve onları nazikçe kavradı. Bir daire oluşturdıklarında Eliana içine bir sükûnetin yerleştiğini hissetti. Simon ile emniyetli bir şekilde bağlantı kurduktan sonra düşüncelerini ve enerjisini uyuyan güç elementlerinin özlerine yöneltti. Güç elementleri titreşerek ellerinin içinde uyanmaya başlamıştı bile. Eliana kendinin de kımıldadığını, dünyanın iki soğuk katmanının arasında kaydığını, kendine bir yer oluşturmak için her ikisiyle de ilişkisini kestiğini hissetti. Yüzü gevşedi, dili yumuşadı. Sıvı ve ılık bir haldeydi. Güç elementleri ile birlikte uğuldadı.

“Canın acıyor mu?” diye fısıldadı.

“Henüz değil,” dedi Simon duygusuzca.

Eliana gülümsedi. Gözlerini açtığında görüşü puslu altın rengine dönüşmüştü. Ama Simon’ın parlak, çakmak çakmak mavi gözleri ışıltının içinden Eliana’nın gözlerine kilitlenmişti.

Eliana gücünü her kullandığında, empirium krallığına girmesi daha da kolay oluyordu. Zihnini gevşetip esnetmek, insan dünyasının cilasını sıyrıp onun ardına doğru bakışını yöneltmek... Üzerinde yürüdükleri, savaştıkları ve seviştikleri bu kabuk, rüzgâr, su, toprak ve ateş ne kadar da değerliydi. Ne kadar basit ve hassastı. Bütün bunların ötesinde elmas bir dünya vardı, ışıltılı bir ülke. Şimdiye dek var olan gerçek altın sonsuzluk, dünyayı hangi imparatorun yönettiğine ya da hangi kraliçenin düşüp yükseldiğine bakmaksızın hep var olacaktı.

Eliana kırık dökük bir nefes alarak ürperdi. Gücünün kükreyen ırmağına girip, akıntının onu oturduğu yerden uzaklara, daha da uzaklara götürmesine izin verince Simon’ı görmeye başladı. Onu daha önceden hiç görmediği bir biçimde gerçekten görüyordu. Tıpkı Karlaine’in o korkunç

otlaklarında Remy'yi, Patrik'i ve Jessamyn'i gördüğü gibi. Taşıdıkları ışık, onları oluşturan ışık... Hepsi de empirium'un yaratıklaraydı. Yaralarının onları kemirdiği yerlerde çentikli ve eksik yaratıklar...

"Ah, Simon," diye fısıldadı Eliana. Arık onun ışığını görebiliyordu. Ne kadar alevli ve bol olduğunu da. Ama daha da önemlisi acılarını görüyordu. Tıpkı Jessamyn'nin yaralı bacaklarını ve Patrik'in kırık kolunu gördüğü gibi şimdi de güneşi kaplayan gölgeler gibi Simon'ın vücudunu oluşturan yaraları görebiliyordu. Bacaklarında, gövdesinde, yüzünde ve göğsündeki yaraları. Ama daha gaddarca ve zalim olan sırtındaki, bir zamanlar melez kanatlarının olduğu yerdeki yaraydı. Üstelik bu, en kötü yarası değildi. Bu yaralar zihnindeydi. Bu habis, kalın siyah ağ öyle karanlıktı ki Eliana'nın anlayışının ötesinde kalıyordu.

Ama gücünün altın kavrayışıyla onları hissedebiliyordu. Her patlamanın verdiği acıyı, her bıçağın kesliğini ve bunların Simon'ın yorgun zihnine yaptıklarını.

"Ne oldu?" Simon'ın yumuşak sesini duydu. "Ne görüyorsun?"

Eliana başını salladı ve öne doğru eğildi. Simon'ı kendine çekince alınları birbirine değdi.

"Lütfen canını acıtmadığımı söyle," dedi. Gözyaşları konuşmasına engel oluyordu.

"Acıtmıyorsun." Ellerini Eliana'nın kollarından başının arkasına götürdü. "Acıtırsan söylerim."

"Sana yaptıkları her şeyi görebiliyorum. Her darbeyi, her kesigi, her zalimliği. Gördüğüm her şeyi anlayamıyorum bile. Simon..." Adını tekrar tekrar söyledi. Her bir tekrarın onun çalınmış bir parçasını yeniden yapacağını düşündü. "Simon, çok üzgünüm."

"Benim için ağlama." Simon, Eliana'nın yanağını, dudağının kenarını öptü. "Lütfen, yapma."

Ama Eliana ağlamalı ve ona yardım etmeliydi. Belki hepsini o anda, o bahçede halledemez, belki sonsuza dek iyileştiremezdi. Çünkü Simon'ın zihnindeki yaralar, Eliana'nın düzeltemeyeceği kadar derinlerdeydi. Bu gerçeği hissetmişti. Çok korkunç, ustaca kazınmış yaralardı bunlar. Başarabilmesi için yıllar içinde güçlenmeliydi. Bu kez yapamazdı.

Yine de ellerini Simon'ın yüzünde dolaştırdı. Parmaklarını, yüzünün çizgilerine sürdü, empirium'un altın denizinde yollar açtı ve avuçlarını geniş, sağlam göğsüne bastırdı. Göğüs kemiği boyunca kazınmış olan eğri büğrü bir yara izi buldu. Çentikli, büyük ve diğerlerinden daha çirkin.

Rahzavel'in kılıcından kalma acımasız bir kesik. Karajak Koyu'nda sürünenlerle yaptıkları savaştan haftalarca önce oluşmuştu. Ürpertici altın rengi, sıvı bir ışığın içinde Invictus suikastçılarının sırttan beyaz suratlarıyla kendine baktıklarını gördü. Kılıcın, Simon'ın göğsüne battığı şekilde kendi göğsüne battığını, derisini ve kaslarını yüzdüğünü hissetti. Simon'ın korkunç, kulağı tırmalayan inlemesini ve sonra da Rahzavel'in onunla alay eden çılgınlığını duydu.

"Hayır," diye fısıldadı Eliana. Parmaklarını yaranın üstünde, yarayı ezberleyene dek yavaşça yukarı aşağı hareket ettirdi. Kendi ellerinin kemikleri kadar tanıdık hale gelinceye dek... Sonra avuçlarını yaraya bastırdı. Karanlık yaranın üstünde ikiz güneşler gibi. Toplayabildiği tüm enerjiyi Simona, onun içindeki yokluğa yönlendirdi. O sırada Simon'ın ellerini saçlarında hissetti.

"Eliana," dedi kısık bir sesle, "gözlerini aç. *Bak.*"

Eliana yorgun ve bitik bir halde gözlerini açtı. Görüşü berraklaştığında o da Simon'la aynı şeyi gördü.

İplikler, birdüzine belki de daha fazla. Parlak vetereddütsüz. Başlarının hemen üstündeki dallarda, serin yağmurun içinde ve karmakarışık otların arasında süzülüyorlardı. Eliana bir bakışta ipliklerin sağlamlıklarını ve sabitliklerini hissetmişti.

Kendi güç elementleri nasıl yanıp tutuşuyorlarsa iplikler de Simon'ın gücü için yanıp tutuşuyorlardı.

Simon yavaşça Eliana'yı bıraktı. İpliklerine uzandı. Yüzü, Karlaine'deki gibi aydınlık ve yumuşaktı. Ama bu defa Eliana bakışlarını kaçırmadı. Gözlerindeki yanma dayanılmaz hale gelinceye dek Simon'ı izledi. Sonra da gözlerini kırptırdı, ıslak yüzünü titreyen parmakları ile sildi.

Simon mırıldandı, "Git. Şu geçitten, şuradan."

İplikleri, parlak ışıktan bir çember halinde dokumuştı. Havadaki bir hareketlenmeyi, bir renksizliği çevreliyordu. İpliklerden biri, en parlak olanı Simon'ın avucuna bağlıydı.

"Bu nereye gidiyor?" diye sordu Eliana.

"Eve." Simon ciddi bir şekilde odaklanmıştı. Sanki çelik tellerden oluşan bir ağ tarafından önüne ışıldayan ipliklere bağlanmıştı. Sesi yumuşak ve derindendi, uykulu gibiydi. "Sorun yok. Güvenli. Gücünü hissedebiliyorum." Eliana'ya baktı. Eliana onun yüzündeki bu savunmasız ifadeyi asla unutmuyacaktı. Olanlara hayranlık duyuyordu, bunu Eliana'nın yaptığıyla bütünüyle anlamıştı.

"Git, Eliana," dedi usulca. "Seni bırakmayacağım. Kış mevsiminde yürümek gibi olacak. Bir an sürecek ve sonra çıkacaksın."

Eliana ürkek bir şekilde durdu. Simon'dan uzaklaşmak zorunda olmaktan nefret ediyordu. Kımıldayan çemberin içine adım attığı anda her şey tam anlamıyla gerçek oldu. Bütün bunları sağlayan *kendi* gücüydü. Kendi gücü, kendi odaklanması...

Senin baban Işıkgetiren'di, dedi Simon. Sen de ışıksın.

Eliana işte orada, bunun doğruluğunu kanıtlıyordu. Gücü yıkıma neden olabilirdi ama aynı zamanda yeniden de yapabilirdi. İyileştirebilir ve aydınlatabilirdi. Fırtınaları çağırabilir ama aynı zamanda acıları düzeltebilirdi. Gücü

öfkeliydi ama yine de olağanüstü bir yumuşaklığı vardı. Birmiş gibi var olan karanlığın ve ışığın ikiliği.

Malikânenin oturma odalarından birine adım attığında yoğun bir rahatlama hissetti. Harkan ve Remy şöminenin yanında oturmuşlar, sökülmüş gömlekleri onarıyorlardı.

Remy sırtarak ayağa fırladı. "Sana işe yarayacağını söylemiştim," dedi Eliana'ya. Sonra da onu Harkan'ın yanındaki sandalyeye oturttu. "Simon da geliyor mu?"

"Birazdan, umarım," diye mırıldandı Eliana yorgun bir halde.

Remy hızla evin girişine koştu.

Eliana, halının üstünde vızıldayan Simon'ın ışık halkasını izledi. Başını sallayarak güldü. "Ben Kan Kraliçesi değilim," diye fısıldadı. Sandalyede arkasına yaslandı ve nefes alarak ipliklerin soğuğunu üstünden attı. "Ben, o değilim."

Harkan elindeki gömleği bıraktı. "Elbette değilsin," dedi, Eliana'ya gülümseyerek. "Bunu sana ben de söyleyebilirdim."

"Evet, ama sonunda bunu gerçekten anlayabiliyorum. Gerçekten ben kendimim, o değilim. Gücüm var, evet ama ondan korkmamalıyım."

"Senin adına sevindim. Gerçekten." Harkan elini uzattı. Sonra tereddüt etti.

Fakat Eliana Harkan'ın elini tuttu. "Sorun yok. Bana dokunabilirsin."

Harkan'ın gülümsemesi her geçen saniye biraz daha küçülüyor gibiydi. "Artık dokunamayacağımı hissediyorum. Artık bana çok uzaksın. Benden çok ilerdesin ve ben bu büyüğü dünyayı anlamıyorum."

"Ben senden ilerdeysem ne olmuş?" Eliana gözlerini kırpmadan onu izledi. "Öyleyse arkadaş olamaz mıyız? Yine bana uyuşturucu mu verirsin?"

Harkan, Eliana'dan uzaklaştı. Yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu. "Özür dilerim, El. Senin için daha fazlası olmak isterdim. Çok daha iyi olmayı isterdim. Yapmamış olmayı..."

Sessizliğe büründü.

Eliana boğazındaki kırgınlık yumrusunu yutkundu. Ne bu konuşmayı yapmaya ne de Harkan'ın yüzündeki mesafeli hüzne hazırlıklı değildi. Harkan'ın kendini nasıl tuttuğunu, umutsuzluğunun içinde gizlediği kurnazlıkları gayet iyi bilirdi. O sırada ön kapı açılıp kapandı. Birkaç saniye sonra da Simon, arkasında Remy ile birlikte odanın içine daldı.

Simon, Eliana'yı görünce durdu ve gülümsedi. Büyük ve huzurlu bir gülümsemeydi bu. Eliana'nın daha önce onun yüzünde görmediği bir şey. Utanmaz mutluluğun gerçek ifadesi. Eliana bir an kendi vücudunu hissedemedi. Simon'ın gülümsemesini izleyen biçimsiz, köpüren, aptalca bir neşeden ibaretti.

"İşe yaradı," dedi Simon nefes nefese. İki büyük adımda Eliana'nın yanına gitti. Eliana ayağa kalktı. Simon'ın kolları sıkıca ve güçlü bir şekilde kızı sarmaladı. Eliana yüzünü Simon'ın gömleğine yasladı. Yakasındaki yağmur kokusunu, tenindeki teri içine çekti. Simon'ın kollarında kendini unutuyordu. Neredeyse başını uzatıp onu öpecekti.

Ama Remy ve Harkan vardı. Her an açık kapıdan içeriye birileri girebilirdi. Eğer Simon'ı öpecekse bunu tamamen kendine ait bir anda yapmak isterdi.

Bu yüzden geri çekildi. Parmakları Simon'ın kollarındaydı. Yüzüne daha doğal, daha akıllı başında bir ifade yerleştirip Harkana bakmak için döndüğünde onun çoktan itmiş olduğunu gördü.

Eliana o gece ne uyuyabildi ne de huzur bulabildi. Gözlerini her kapattığında gözünün önüne yorucu görüntüler geldi.

Simon'ın yaraları, Rahzavel'in elinden çektiği işkence. Parmaklarının ucunda asılı duran iplikler. Zihnindeki yara ağı.

Harkan'ın boş, cesurca gülümsemesi...

Gözlerini açınca hiçbir şey düzelmiyordu. Çünkü gördüğü ilk şey kapı oluyordu ve kapının arkasında koridor olduğunu, koridorun sonunda da Simon'ın kapısı olduğunu biliyordu. Acaba Simon uyuyor muydu yoksa o da uyanık bir halde, akli onun gibi karışık yatıyor muydu?

Birkaç dakika daha böyle geçtikten sonra doğruldu ve bacaklarını yataktan aşağıya salladı. Kalktı ve yeniden oturdu. Sonra yeniden kalktı ve pencereye gitti. Islak ormanı seyretti.

Kendi bu cesareti gösteremeyeceğine göre Simon onun yanına gelse ne kadar iyi olacağını düşündü.

Tam yatağına dönüp elleriyle kendini mutlu etmeye karar verdiğinde odanın köşesinde bir şekil belirdi. Siyah ve bulanık, belirip kaybolan bir şekil.

Eliana'nın eli, komodinin üstünde duran Arabeth'e gitti. "Zahra?"

"Ah, kraliçem," dedi tayfın bozuk sesi. Hâlâ eskisi gibi, ölüm kutusuna hapsedildikten önceki kadar güçlü değildi. Eliana yere kapaklandı. Zahra'nın hareketinin havadaki basıncı onu dizlerinin üstüne indirmişti.

Tayfın başının soğuk ve boş gölgesine dokundu. "Ne oldu? Sorun ne?"

O sırada kapı çaldı. Kapıyı açınca Simon'ı ve onun arkasında odalarından çıkan, çizmelerini ve paltolarını giymeye çalışan insanları gördü.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Kızıl Taç gözcüleri haber getirdi," diye cevap verdi Simon. "İmparatorluk kuvvetleri, ülkenin güney bölgelerinden kuzeye doğru geliyorlar. Beklenmedik şekilde takviye edilmiş.

İstihbarat bize bununla ilgili hiçbir şey söylememiştir. İki haftadan kısa bir süre içinde burada olurlar.”

Eliana buz kesmişti. “Burada olduğumu biliyorlar,” dedi. Simon’ın gözlerindeki gerçeği görmüştü. “Benim için geliyorlar.”

RIELLE

"Haftalardır Belbrion arşivlerine yerleşmiş durumdayım. Baş kütüphanecileri Quinlan'ın güvenini kazanınca daha üst düzey bir kütüphaneye girmeye de hak kazandım. Arşivlerin Annick isimli tuhaf bir kadına ait olduğunu söylemek dışında sana daha fazla detay vermemek için yemin ettim. Annick zekâsına ve karakterine tamamen güvendiğim bir kadın. Annick ve Quinlan sevgililer. Annick ilk başta onun evinde olmamdan pek memnun değildi ama empirium hakkındaki belgelere olan ortak hayranlığımız sayesinde çabucak arkadaş olduk. Her şeyden önce sana şunu söylemeliyim, Audric: Haftalardır süren araştırmalarım sırasında şunu anladım ki, ne olursa olsun, Rielle'ye güvenmeliyiz. Kehanet, Güneş Kraliçesi ve Kan Kraliçesi hakkındaki şu söylenenler... Aptalca! İnsanlar ne tamamen iyi ne de tamamen kötüdür. Aynı şekilde Rielle'yi bu seçeneğe zorlamak, ona iki imkânsız ve insanlık dışı uç seçenek sunmak korkunç bir zalimlik. Bu bizim felaketimiz olur. Onun kendi elleriyle kurduğu bir hayatı yaşamasına izin vermeliyiz."

—Kral Ilmaire Lysleva'nın Prens Audric Courverie'ye yazdığı bir mektup, 9 Mayıs 999, İkinci Çağ

Rielle, Atheria'nın sırtında doğrudan Baingarde'a gitmektense Âme de la Terre'e yürüyerek girmekte ısrar etmişti. Ama bu planda bazı sorunlar çıktı. Öncelikle sadece Tal ve Ludivine ile çabucak uçarak dönmek ve dolayısıyla daha sıradan bir yolculuk yapan Güneş Muhafızlarını arkalarında bırakmak zorunda kalmışlardı.

Bir de şehirdeki sorun vardı.

Rielle'nin Mazabat'tan eve döndüğü haberi yayılmış olmalıydı. İnsanlar pencerelerde Atheria'nın ufukta belirmesini bekliyordu. Yaratığın pençeleri şehrin kenarında, Flats'in uzun ve ince otlarına değdiğinde, kalabalıklar şehri çevreleyen gölün köprülerinde beklemelilerdi. Dış yerleşim bölgelerinden kuzeye, Cibelline Dağı ve onun yamaçlarına kurulan Baingarde'a doğru uzanan ana yollarda durmalılardı. Pencereden sarkmalı, çatılarda toplanmalılardı.

Ama ne bütün şehir ne de yarısı toplanmıştı. Yine de binlercesi oradaydı.

İsmi haykırıyorlardı. Doğduğunda verilen ismini değil, kendi verdikleri ismi haykırıyorlardı.

"Kan Kraliçesi!" diye bağırıyorlardı.

"Ölüm Leydisi!"

"Kral Katili! Kral Katili!"

Bu, Rielle'nin daha önce duymadığı ve kendini bir uçurumun kenarında son anda durdurmuş gibi heyecanlı ve sıcak basmış gibi hissettiren bir isimdi. Felaketten son anda kurtulmanın verdiği baş döndürücü his...

Ülke gezilerinin ilk günlerinde Audric'in ona öğrettiği gibi başını havada tuttu. Yuhalamaları, öfkeli bağrısları duymazdan gelerek el sallayıp gülümsedi. Kimse ona bir şey fırlatmadı. Belki de içlerinde en öfkeli olan bile onu sınamaya cüret edememişti. Ancak kızıl pankartlar sallamışlardı. Rielle'ye doğru güneş kolyeleri uzattılar. Bir zamanlar tertemiz olan altın kolyeler artık kırmızı boyayla kirlenmişti. İyice yaklaştılar. Yakınlaşmalarında da bir saldırganlık vardı. Hava, aç bir yangının sıcaklığı gibi patlıyordu.

"Seni kaleye götürmeliyiz," diye mırıldandı Tal. Aziz Tokazi'nin asasını deri bir kayışla gövdesine asmıştı. Asanın büyük kısmı pelerininin altında saklıydı. "Atheria'yı al ve git."

Rielle aksi bir bakış attı. “Sinmeyeceğim. Onlardan kaçmayacağım. Bana zarar veremezler.”

Ludivine ona bir uyarı duygusu gönderdi. *Tal ile aynı fikirdeyim. Varlığın onları kışkırtıyor.*

Öyleyse onları kışkırtacağım. Rielle gözleri zalimce parlayan bir adamla göz göze geldi. Yüzü nefretle kızarmıştı. Rielle adama baş döndüren bir şekilde gülümsedi. Adam Rielle’nin ayaklarına tükürdü. Rielle daha da ısıltılı gülümsedi.

Rielle köprüden inip şehir merkezine girerken biri, “Annem nerede?” diye bağırdı.

“Onları geri getir!”

Ateş sınavında ölenler, dedi Ludivine.

Belli oluyor. Rielle omuzlarını dikleştirdi. *Onlara bir şeyler söyleyeceğim.*

Hayır. Bunun ne yeri ne de zamanı.

Ben söylersem yeri ve zamanı olur, diye çıkıştı Rielle. Pazar meydanında durmaya karar vermişti. Oradaki basamaklarda duracak ve halka hitap edecekti. Hayata döndürme üzerinde çalıştığını, gücünü bir gün ölüme son verecek bir yola soktuğunu anlatacaktı. Artık daha fazla asker soğuk kuzeyde gizemli bir şekilde ölmeyecekti. Artık düzinelerce insan beklenmedik saldırılarda hayatını kaybetmeyecekti.

Çamurlu eteklerini topladı ve kararlılıkla pazar meydanının basamaklarını tırmandı. Biri tükürdü. En sonunda biri çizmelerine bir avuç dolusu çamur fırlattı. Tal durması için bağırdı ama Rielle onu duymazdan geldi. Bu kez durdurmak için bileğini tuttu fakat Rielle kolunu kurtararak serbest kaldı.

Rielle, bu şekilde olmaz, dedi Ludivine. Ancak düşünceleri zayıflamıştı.

Hepsinin düşünceleri zayıflamıştı.

Rielle merdivenleri çıktı ve başını havada tutarak kalabalığa döndü.

Ama daha konuşmaya başlamadan sağ tarafından, Tal'in arkasından bir ses geldi. Hızla o tarafa dönen Rielle kalabalığın içinden kendine doğru gelen bir adam gördü. Elindeki hançer parlıyordu.

Onu öldürmeye çalışmalarına değil, bunu bu kadar aptalca yapmalarına şaşırmıştı. Soğukkanlılıkla adamı izlemeye başladı.

Atheria ön bacaklarını havaya kaldırarak ikisinin arasına girmişti. Kanatları meydanda devasa gölgeler oluşturunuyordu.

Yaratığın yakınındakiler çığlık atarak geri çekildi. Ama vahşi bakışlı, acımasız suratlı adam çevresinden dolanmaya çalıştı. Atheria'nın kulakları düzleşti. Tıslayarak uzun, kara dişlerini gösterdi.

"Tamam, Atheria," dedi Rielle. "Bana zarar veremez."

Atheria hemen geri çekildi. Adam öne atıldı. Tal adamı durdurmak için öne çıksa da Rielle bir el hareketiyle onu bulunduğu yerde dondurdu.

O sırada adamın hançerinin havada ona doğru uçtuğunu gördü. İyi nişan alınarak fırlatılmasına karşın Rielle hançeri görünce gülmüştü. Audric olsaydı üstüne yönelmiş bu kadar bakış varken gülmesinin doğru olmadığını söylerdi.

Parmaklarını kaldırdı ve hançeri havada durdurdu. Hançer sonsuz metal ve bronz parçacıklarına ayrışarak rüzgârda savruldu.

Daha sonra yavaşça avucunu düzleştirdi ve adamı dizlerinin üstüne çökmeye zorladı. Onları izleyen kalabalığın gergin sessizliği içinde adama yaklaştı. Tepesinde durarak adamın titremesini seyretti. Adamın saydam gözlerinden iki damla yaş akıp yanaklarında iz bırakana dek korku dolu görünüşünün tadını çıkarttı.

“Güneş Kraliçesi olarak...” dedi. Sesi berrak ve güçlüydü. “Merhametli olmaya devam edeceğim. Aranızdaki canı ve hainlere bile.”

Adamın alını öpmek için eğildi. Adamın pis, yapış yapış teninin iğrençliği boğazını sıkıştırmıştı. Başka hiçbir şey söylemeden adamı toprağın içinde diz çökmüş bir halde bırakarak kolunu Ludivine’e uzattı ve şehrin caddelerinden Baingarde’a doğru ilerledi. Sessiz kalabalık Rielle’nin önünde ikiye ayrılmıştı. Zihnini öfkeden arındıran dualarının duyulduğu tapınağa ulaşana dek adamın diz çöktüğü yerden kalkmasına izin vermedi.

Audric ofisinde Leydi Coin, Letters Lordu ve üç danışmanı ile toplantı yapıyordu. Rielle gelince hepsi başlarını öne eğdiler ve hemen dışarıya çıktılar.

Yalnız kalınca Rielle’nin tükenmişliği taşan bir nehir gibi kabarmıştı. Audric masasından kalktı, yarı yolda buluştular ve Audric kıza sımsıkı sarıldı. Rielle’nin yolculuktan kirlenen saçlarını okşadı. Rielle gözlerini kapatarak yanağını Audric’in göğsüne yasladı. Yorgunluğunun dinmesini bekledi.

“Bir ay ayrılık çok fazla sevgilim,” dedi Audric. Rielle’nin saçlarını, yanaklarını, dudaklarını öpüyordu. Onu pencerenin önündeki kanepeye götürdü. Audric minderlere, Rielle de onun kucağına oturdu. Sessizce Rielle’ye sarıldı, köprücük kemiklerini sıvazlayarak kızın kendinde konuşacak güç bulmasını bekledi.

“Beni bekliyorlardı,” diye fısıldadı Rielle, Audric’in yakasına yaslanmış bir halde. Teninin, saçının kokusunu içine çekiyordu. “Köprülerde ve caddelerde binlerce kişi vardı.”

“Biliyorum.” Audric’in sesi duygusuzdu. Rielle, Ludivine’nin yardımını olmaksızın Audric’in sessiz gücünü hissetti. Zihnindeki fiziksel bir şey gibi bütün endişelerini

süpürüyordu. “Umarım seni karşılamaya gelmediğim için bana kızgın değilsindir.”

Rielle ona baktı. “Niye kızayım?”

“Durumun üstesinden tek başına gelmenin daha iyi olacağını düşündüm.” Yumuşak bakışlarını kızın gözlerinin içine dikmişti. “Tanrım, yüzünü ne kadar da özlemişim.”

Rielle uzun ve yavaşça Audric’i öptü. Sonra uyuşuk bir halde ondan uzaklaştı. “Benden nefret ediyorlar,” dedi bir süre sonra.

“Hepsi değil,” diye cevap verdi Audric.

“Bir kısmı bile çok fazla. Neden benden korkuyorlar? Neden beni sevmiyorlar?”

“Bunun cevabını biliyorsun.”

Rielle kaşlarını çattı. “Öfkelerinden ve anlamadıkları şeylere karşı olan korkularından biraz uzaklaşsalar, benim tehlikeli olmadığımı görecekler. Ben onlara zarar vermek istemiyorum.”

“Onlara zaman verirsek, bunu görebileceklerini düşünüyorum.” Bir süre sessizlik oldu. Audric yeniden konuşmaya başladığında sesi ciddileşmişti. “Kraliçe Bazati’den bir mektup aldım. Bana Obeks’te olanları anlatmış.”

Rielle kaskatı kesildi. “Öyle mi?”

“Sana ve Prenses Kamayin’inin arkadaşına saldırdıklarını söylüyor.”

“Bu doğru.”

“Onları öldürdüğünü söylüyor. Hepsini.”

Rielle kendini geri çekti. “Bu da doğru.”

“Onları güçsüz hale getirmek de işe yaramaz mıydı?”

“Cezalandırılmayı hak etmişlerdi,” dedi Rielle çabucak. “Sadece bana ve Zuka’ya, çocuğa saldırdıkları için değil aynı zamanda asayı benden saklayarak dünyadaki herkesi tehlikeye atıkları için de!” Bu açıklamanın Audric için çok duygusuzca

olduğunu düşünerek ekledi, “Bize saldırdılar, bana, Tale, çocuğa. Nefsi müdafaaydı.”

Audric düşünceli bir şekilde başını salladı. “Evet, ben de öyle düşünmüştüm.”

“Öyleyse bana neden sordun?”

“Senden duymak istedim. Bunları söylerken gözlerindeki ışığı görmek istedim.”

Rielle kasıldı. “Çünkü onları öldürme nedenimin kana susamışlığım olmadığından emin olmak istedim. Gücümün beni alt edip etmediğini öğrenmek mi istedim?”

“Böyle söylemek istemedim, sevgilim.”

Ama Rielle onun gerçekten de öyle söylemek istediğini hissetmişti. Yine de ona kızamıyordu. Bakışlarını Audric’ten kaçırarak kanepeden kalktı.

“Tamam, o zaman,” dedi Rielle. “Anneni ziyarete gitsem iyi olur.”

“Şimdi uyuyor. Onu uyandırmak istemiyorum.”

“Annenin nesi var? Mektubunda bir şey söylememişsin.”

Audric yüzünü buruşturarak bakışlarını yere indirdi. “Emin değilim. Ne Garver ne de diğer kraliyet şifacıları bilmiyor. Endişeleniyorum...”

Audric sustu.

Rielle yanına gitti. Ellerini uzattı. Audric onları minnetle sıktı.

“Onun artık bu dünyada olmak istemediğini düşünüyorum,” diye başladı Audric yeniden. “Zar zor yemek yiyor. Neredeyse hiç uyumuyor. Korkunç kâbuslar peşini bırakmıyor. Babamdan başka hiçbir şeyden bahsetmiyor. Babam ve sen.”

Rielle şaşırdı. “Ben mi?”

“Çılgınca konuşuyor, Rielle.” Audric ona baktı. Bakışları çok ciddiye. “Sana güvenilemeyeceğini söylüyor. Ateş

sınavında olan her şeyin senin hatan olduğunu söylüyor. Ona bunun saçma olduğunu söyledim. Ona, saldırının arkasında bir melek olduğunu söyledim. Sunderlands'i ve Geçit'i hatırlattım. Dinlemeyi reddediyor."

Rielle, Audric'in gözlerinin içine bakmak için kendini zorladı. "Bastien'i çok özlemiş olmalı."

"Evet, ama bundan fazlası var. Annem mantıklı bir kadındır. Onun kendini bu şekilde eritip bitirecek birine dönüşebileceğini düşünemezdim."

"Keder korkunç bir şeydir," dedi Rielle kendini zorlayarak. Ateş sınavını istemsizce hatırlarken zihni hafifçe uğulduyordu. Bastien ve Lord Dervin'in hareketsiz vücutları yerde yatıyor... Babasının çırpınarak kapanan gözleri... "Sen anneni daha önce hiç yas tutarken görmemiştin. Annemin ölümü, babamı sonsuza dek değiştirmişti."

Audric alnı kırıışmış bir halde başını salladı. Rielle yanına oturdu. Kayıplarının üzüntüsünün havaya yayılmasına izin verdi. Audric'in hatırı için kendi de büyük üzüntü duyuyormuş gibi yaptı. Kımıldamadan, zihnini boş ve berrak tutmaya çalışarak, yalanı doğru olana dek durdu.

En sonunda Audric içini çekti ve eliyle yüzünü ovaladı. "Başka bir şey daha var."

Rielle, Audric'in sesindeki değişimi hissetmişti.

"Lu sana söyledi mi?" diye sordu Audric. "Erkek kardeşini."

"Merovec mi? Hayır. Neden?"

Audric derin bir nefes alıp verdi. "İki haftalık bir ziyaret için üç gün sonra buraya geliyor. Anneme saygılarını sunmak istiyormuş. Babamın ve Lord Sauvillier'in ölümünden sonra annemi görmemişti."

Rielle kaşlarını kaldırdı. Bu, beklenmedik bir şeydi. "Neden bunu bana mektubunda söylemedin?"

“Lu’ya yazmış olacağını ya da en azından Lu’nun bunu hissedebileceğini düşünmüştüm. Gerçek kız kardeşi olmasa da onun vücuduna sahip ve düşündüm ki...” Ne zaman Ludivine’nin gerçek doğasından bahsetseler olduğu gibi yüzünü bir hüznün kapladı. “Onun zaten biliyor olabileceğini düşünmüştüm.”

“Hayır. Bilmiyor ve bana bir şey söylemedi.” Rielle sustu. “Lu iyi değil, Audric.”

“Ateşbıçağı yarası mı?”

“Yayılıyor. Düşünceleri okuyabilme ve benimle iletişim kurma becerisini etkiliyor.”

Audric ayağa kalktı. “Ayrıca seni Corien’den koruyabilme yeteneğini de.”

Rielle, Audric’in ağzından Corien’in ismini duymaya hiç alışamayacaktı. Üstüne olmayan bir elbise içinde salınmaya çalışmak gibiydi.

“Evet,” dedi Rielle. “Onu da.”

Audric uzunca bir süre suskun kalarak pencereden dışarıya baktı. Arkasını döndüğünde kendini Rielle’ye kapatmıştı.

“Öyleyse egzersiz yapmalı ve çalışmaya devam etmelisin,” dedi. “Eğer Ludivine iyileşemezse, ona karşı savunmasız kalırsın.”

“O kelimeyi söyleme.” Rielle ayağa kalktı. Audric’in masasına gidişini izledi. “Ben savunmasız değilim. Bunu daha önce de tartışmıştık.”

“Biliyorum.” Audric’in sesi derinden ve bitkin geliyordu. “Bunu söylememeliydim. Özür dilerim. Sen savunmasız değilsin. Söylemeye çalıştığım şey, Lu ile birlikteyken tek başına olduğundan daha emniyettesin. O bir danışman gibi, sana tavsiyeler verebiliyor. Ben yapamıyorum.” Gülümsedi. “Ayrıca onu iyileştirmenin sana zevk vereceğini biliyorum. Ona ve hepimize yardım etmek istediğini biliyorum.”

Rielle, Audric'i hemen affetti. Audric'in yüzündeki sessiz aşk içini ısıtmıştı. Audric'in ateşini güneş ile karşılaştırmak çok sıradandı ama ne zaman ona baksa Rielle başından ayağa kadar yayılan bir sıcaklık ve ısıltı hissediyordu. Audric onun aç topraklarının güneşiydi. Ne zaman sakinliğini kaybetse, Audric zihnindeki sakin ses olurdu.

Yanına gitti ve bir kez daha kucağına çıktı. Audric kucağını açtı, yumuşaklığına sarıldı. Adını fısıldadı, Rielle dokundukça gözleri kapandı. Audric'i öpmeye başlayan Rielle bu kez durmadı.

Merovec üç gün sonra öğlen üçte geldi. Bütün şehir onu karşılamaya çıkmıştı.

Odasında hizmetçileri tarafından giydirilen Rielle, Merovec'in şehirdeki yürüyüşünü izliyordu. Evyline kapıda dilini şaklatıp duruyordu. Geç kalacaklardı.

Ancak Merovec şehirde dolaşarak vakit geçirirken, Rielle kale kapısında öylece durup beklemek istemiyordu. Uygun olduğuna inandığı elbiseye karar verene dek dört kez üstünü değiştirdi. Koyu mürdüm ve orman yeşili, kadife elbisenin omuzları çıplak bırakan geniş, derin açık yakası, kol ağızları ve eteklerinde altın işlemeleri vardı. Kıştan çok ilkbahara uygun bir elbiseydi fakat Rielle elbisenin yaratacağını düşündüğü etkiye ve küstah Courverie Hanedanlığı renklerine karşı koyamamıştı. Hizmetçiler, Rielle'nin önüne dökülen saçlarını geriye doğru ördüler ve kalanını koyu renk dökülen dalgalar halinde bıraktılar.

"Hazırım," dedi en sonunda ve Evyline'nin yanından süzülerek geçti.

Evyline sertçe nefes vererek Rielle'yi takip etti. Diğer Güneş Muhafızları da onların arkasında hizaya girdiler.

“Leydim,” dedi Evylane.

“Evet, sevgili Evylane?” dedi Rielle.

“Lord Sauvillier’i bekletmenin akıllıca olduğunu sanmıyorum. Aslında genel bir kural olarak onu memnun etmek için acele etmemiz gerektiğini düşünüyorum.”

“Evylane, Güneş Kraliçesi kim? Ben mi, Merovec mi?”

“Leydim,” dedi Evylane, bıkkınlıkla, “konu bu değil. Sauvillier Hanedanlığı...”

“Ah, Sauvillier Hanedanlığı hakkında her şeyi biliyorum,” dedi Rielle, elini sallayarak. “Para, güç, popülerite ve ne yapacaklarını bilemedikleri kadar çok arazi. Kuzeydeki arazileri berbat ve kayalık. Kar yerden hiç kalmıyor ve kimse yaşamıyor. Ama yine de arazi, arazidir, sanırım.”

“Bütün olan bitenin ardından, yani Ekselansları ve Leydi Ludivine... Yani, bozulan nişan, sizin Ekselansları ile olan ilişkinizin herkes tarafından öğrenilmesi...”

Rielle durdu. “Evylane, hayatımın içinde bulunduğum koşullardan habersiz olduğumu mu düşünüyorsun? Ya da ülkemin siyasi dinamiklerini bilmediğimi?”

Evylane kızardı. “Hayır, leydim.”

“İyi, öyleyse. Sessizce yürüyelim, olur mu?”

Gerçekten de kale kapısının dışındaki, aydınlık taş avluya girene dek konuşmadılar. Aşağıdaki kapıda biriken büyük kalabalık, Sauvillier Hanedanlığının gümüş rengi, kızıl kahverengi ve barut mavisi renklerini dalgalandırıyor. Rielle’nin kulağına gürültülü tezahüratlar geldi. Merovec için, Ludivine için tezahürat ediyorlardı. Neşe içinde eski kuzey şarkılarını söylüyorlardı: “Sakının, Sauvillier tebessümünden sakının...”

Rielle tam Audric ve yas elbisesinin içinde zayıf ve solgun bir halde duran Kraliçe Genoveve’ye katılacakken Evylane onu kolundan tutup çekti.

Rielle, yüzündeki ifadeyi görmese ona bağıracaktı.

“Sizden sadece dikkatli olmanızı istiyorum, leydim,” dedi Evyline yumuşak bir sesle. “Ona güvenmiyorum. Ayrıca kuzeydeki karışıklıklar hakkında duyduklarımdan hiç hoşlanmadım.”

Rielle sakinleşerek Evyline’nin altın rengi eldivenlerin içindeki elini sıktı. “Bunu daha sonra konuşuruz.”

Sonra da göğsüne yerleşen kaygı ile birlikte döndü ve Kuzeyin Koruyucusunu selamlamak için sıcacık gülümsedi.

ELIANA

"Benim hiçbir zaman çok arkadaşım olmadı. Çoğu insan, eski hikâyelere inandığım, onlar hakkında yazılar yazdığım ve daha da güzelleşmeleri için değiştirerek tekrar tekrar anlattığım için benim ahmak olduğumu düşünüyor. Benimle bir kez bile olsun dalga geçmeyen tek insan Eliana'dır. Eliana da eski hikâyelerin doğru olduklarına inanmıyor ama ne zaman anlatsam beni dinliyor. Hikâyeler anlatarak onun uyumasına yardım ediyorum. Hangi kelimeyi kullanmam gerektiğine karar veremediğim için ağladığımda ya da sinirlendiğimde, ben karar verene dek elimi tutuyor."

—Remy Ferracora'nın Günlüğü, 27 Temmuz 1015, Üçüncü Çağ

Gözcüler İmparatorluk askerlerini, şehirdekilere eklenecek merhametsizce ilerleyen binlerce güçlü askeri anlatırken Eliana da dikkatle Simon'ın yüzünü inceledi. Ama Simon'ın yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Biraz önce yüzünde yer alan duygular tamamıyla yok olmuştu. Gözlerine bir perde inmişti. Gözcüler anlatmayı bitirip Ester karınlarını doyurmak ve yaralarının bakımını yapmak için götürdüğü zaman odaya bir sessizlik çöktü. Simon Eliana'ya sadece bir kez bakmış, sonra arkasını dönerek odanın diğer ucundaki pencerenin yanına gitmişti.

Kolu askıdaki Patrik derin bir nefes aldı. Remy sandalyesinin ucunda sallanıyor, onun yanındaki Harkan sessizce, hiç kımıldamadan oturuyordu. Dani kendi

sandalyesinde arkasına yaslanmış, yüzünü düşünceli bir halde buruşturmuştu. Jessamyn köşede durmuş, koltuk değneklerine yaslanarak yere bakıyordu. Boyası akmış kırmızı saçlarını iki örgü halinde sırtına atmıştı.

“Belli ki buradan ayrılmamız gerek,” dedi. “Hem de mümkün olduğunca çabuk. Tehlike geçer geçmez batıya gidelim. Sonra güneye, Morsia’ya. Orduyu atlatalım. Yolda Kızıl Taç’a ait başka sığınaklar da yok mu? Neye ihtiyaçları olduğuna bakarız, onlara yardım ederiz. Belki Astavar’daki arkadaşlarımızdan, Hob’dan haber alırız. Vespers’te onlarla buluşuruz.”

Kimse cevap vermeyince Jessamyn Patrike baktı. “Neden hiçbir şey söylemiyorsun?”

“Eğer Eliana ve Simon’ın söyledikleri doğruysa,” dedi Patrik yavaşça, “kaçmamız bir işe yaramayacaktır. İmparator, Eliana’nın peşinde. Nereye gidersek gidelim bizi bulacaklar.”

“O zaman burada yollarımızı ayıralım. Biz kendi yolumuza gidelim. Eliana kendi yoluna gitsin. Biz onların umurunda değiliz. Onlar Eliana’yı bulmaya odaklanacaklardır. Dikkatleri onun üzerindeyken birçok güzel şey yapmaya fırsatımız olacak.” Jessamyn Eliana’ya baktı. Yüzü biraz da olsa yumuşamıştı. “Özür dilerim, Eliana. Ama Kızıl Taç’ta çok az kişi kaldık. Kendimizi korumalıyız.”

Patrik başını iki yana salladı. “Sanırım önceliklerimizi değiştirmeliyiz.”

Jessamyn ona döndü. “Misyonumuzdan vazgeçmekten bahsediyorsun. Davayı terk etmek, bunun yerine Eliana’ya yardım etmekten söz ediyorsun.”

“Eliana’nın Karlaine’de ne yaptığını gördün. Simon ve Zahra’nın onun kim olduğunu iddia ettiklerini duydun. Davanın kendisi o.” Patrik yorgun eliyle yüzünü ovuşturdu. “Eğer onu korursak, onun başarılı olması için yardım edersek, kendi başımıza kurtarabileceğimizden çok daha fazlasının hayatını kurtarırız.”

“Ya da ölürüz. Astavar düşmüşken, öyle olup olmadığı meçhul kayıp bir prenses ve zamanda yolculuk yapıp yapamayacağı meçhul bir melezin kaderlerini paylaşmaya meraklı değilim.” Göz ucuyla Eliana ve Simon’a baktı. Dudakları iyice gerilmişti. “Özür dilerim. Yine.”

Eliana yarım ağızla gülümsedi. “Senin yerinde ben olsam, ben de aynı kaderi paylaşmak istemezdim.”

“Ama o bir *prens*,” dedi Remy kaşlarını çatarak. “Hatta daha da fazlası, o Güneş Kraliçesi. Hiç dinlemediniz mi? Duaları bilmiyor musunuz? Eliana yüzleşmeye hazır olmadan İmparator onu bulursa siz de öleceksiniz. Öyleyse neden kaçıyorsunuz?”

Jessamyn, Remy’nin yüzüne dikkatle baktı.

“Çocuğu dinleyin,” dedi Zahra gülümseyerek. “Yaşına göre çok akıllı.”

Fakat Jessamyn sakinleşmedi. “Onun başarılı olmasına yardım edersek” dedin. Neyi başaracak? Eğer becerebilirse Simon onu zamanda geri yollayacak. Böyle mantıksız şeyler söylediğim için kendimden nefret ediyorum ama sonra ne olacak?”

“Bir zamanlar, bir ölüyü diriltmenin de mantıksız olduğunu düşündüğüne bahse girerim.” Remy çenesini küstah bir biçimde havaya kaldırdı.

“Annemle konuşacağım,” diye cevap verdi Eliana. Söylediklerinin yetersiz olduğunu hissediyordu.

Jessamyn’in ağzı biraz daha gerildi. “Ah, evet. Kan Kraliçesi. Çok diplomatik biriydi, öyle değil mi?”

“Peki, o nasıl tepki gösterecek?” diye ekledi Dani. “Kızın biri karşısına çıkacak ve onun kızı olduğunu iddia edecek. Bunun bir oyun olduğunu düşünür. Sana saldırabilir.”

Sandalyesinin iyice ucuna gelen Remy kavgaya hazırды. “Kraliçe Rielle, melezleri biliyor olmalı. Zamanda yolculuğu

ve melezlerin neler yapabileceklerini biliyor olmalı. Ele inanacaktır. İnanacağını biliyorum.”

“Sen onu hiç tanımadın, Remy,” dedi Patrik yorgun bir halde. “Bundan emin olamazsın.”

Remy dikleşti. “Ama ben *okudum...*”

“Hikâyeler,” diye bağırdı Jessamyn. “Senin okudukların sadece birer hikâye! Yüzyıllar boyunca ağızdan ağıza geçmiş masallar. Düşüş’ten sağ çıkmış az sayıda kişinin zihinlerinden ve ağızlarından çıkıp, onların çocuklarının ve çocuklarının anlattıkları masallar. Gerçekleri değiştirmiş olabilecek yüz binlerce insan. Buradaki kimse onu tanımıyor. Onun ne yapabileceğini kimse söyleyemez.”

“Ben onu tanıyorum,” dedi Simon alçak bir sesle. Hâlâ karanlık pencereye bakıyordu. Yağmur pencereye vurmaya başlamıştı. “Onu tanıyorum ama yine de ne yapacağını tahmin edemiyorum. Fakat şimdi zamanda yolculuk yapıp ona ulaşmaya çalışmayı göze alamayız.” Omuzlarının üstünden onlara baktı. Vücudunun kızgın hatları pencereden yansıyor. “Kaçmaya devam etmek istemiyorsan, savaşmazsan bu dünya sefalet içinde olmaya devam edecek, Jessamyn. Burada gerçekten yardım edebilmek için bir şansın var.”

Jessamyn doğruldu. “Kızıl Taç için çalışırken kurtardığım hayatların bir anlam ifade etmediğini mi söylüyorsun?”

“Hayır. Söylemek istediğim, bizimle, Eliana ile kalırsan, önümüzdeki günlerde ona elinden geldiğince yardım edersen, bu herhangi bir yerde yapacaklarından çok daha fazla işe yarayacaktır. Bizim tarafımızda bulabildiğimiz kadar çok savaşçının olmasına ihtiyacımız var.”

“Aptalca bir soru soracağım için beni bağışlayın,” dedi Dani bir süre sonra, “ama bu nasıl olacak? Tabii olabilirse. Zamanda geri gideceksin, annenle konuşacaksın ve onu meleklerle işbirliği yapmaması için ikna edeceksin, öyle mi?”

Eliana’nın midesi düğümlendi. “Doğru.”

“Diyelim ki başardın. Bunca yıl sonra Kan Kraliçesinin yaptığı ya da yapmadığı bir şeyi değiştirdin. Tarihin akışını değiştirdin.” Dani, Simon’a bakarak sustu. “Bizlere ne olacak?”

“Eliana’nın geçmişte yaptığı bir şey,” dedi Zahra çabucak, “başarılı olsun ya da olmasın, bu geleceği tahmin edemeyeceğimiz, geri alınamaz bir şekilde değiştirecektir. Eliana’nın oradaki salt varlığı bile bazı şeyleri değiştirecektir.”

Simon usulca ekledi, “Ayrıca geri dönünce bu farklılıkları, onu geçmişe yollayan iplikle bağlantılı kişiler olarak sadece ben ve Eliana fark edeceğiz.”

“Yani biz ölebiliriz,” dedi Remy sakince, “ya da dünyanın başka bir köşesinde olabiliriz, başka anne babadan doğmuş olabiliriz ve bütün bunların değiştiğini bilmeyeceğiz.”

Bu bir soru değildi, yine de Remy’nin çocuksu sesinden dökülen bu kelimelerde ürkütücü bir kesinlik vardı.

“Evet,” dedi Simon. Yüzüne yine duygusuzluk maskesini takınmıştı.

“Ya da yaptığı şey, bu geleceği olduğundan da kötü bir yere dönüştürebilir.” Jessamyn’in sözleri odayı adeta bir bıçak gibi kesmişti. “Bu doğru değil mi?”

Simon başını öne eğdi. “Bu mümkün.”

Eliana’nın göğsünde kocaman bir baskı oluşmaya başladı. Ciğerlerini aşağıya çekiyordu. Öyle dayanılmaz bir hal almıştı ki sandalyesinden kalkıp karşı taraftaki pencerelere doğru yürümek zorunda kaldı. Şiddetli bir rüzgâra karşı koyuyormuş gibi kollarını birleştirip omuzlarını öne eğdi.

“Yani hepimizi kurtarabilirim,” dedi, “ya da kötü bir kadere mahkûm edebilirim.”

“Hızlı hareket etmeliyiz.” Simon’ın sesinde hayal kırıklığı vardı. “Burada, güven içinde, birlikte çalışmak için daha çok zamanımız olacağını ummuştum. Ama şimdiki hızımızla devam edersek, biz zamanda yolculuk yapmaya fırsat bulamadan ordu buraya gelecek.”

Simon sanki odada sadece ikisi varmış gibi konuşuyordu. Eliana bunun doğru olduğunu düşündü. Eliana'nın güvenliği ve onu koruma görevi dışında Simon için neyin önemi vardı ki? Çevrelerindekiilerin hayatlarının kesinlikle yoktu.

Patrik derin bir nefes aldı. "Öyleyse soru şu: Her şeyi tehlikeye atıp, şimdiki zamanda yaşayan herkesin hayatını yeniden yazma pahasına da olsa dünyayı İmparatorluk'tan kurtarmaya mı çalışacağız? Yoksa daha az tehlikeye atılıp, bu İmparatorluk'un zaferi anlamına gelse de dünyanın olduğu gibi devam etmesine izin mi vereceğiz?"

"Bunun anlamı, dünyayı kötü kaderine mahkûm etmek," dedi Zahra. Sesi karanlık bir su gibi dalgalanıyordu. "Tabii diğerlerini de."

"Benim dünyam sonsuz bir savaşın içine gömülmüşken," dedi Jessamyn gerilerek, "uzaklardaki meçhul dünyaların güvenliklerinin kalbimde çok fazla yeri yok."

"Bunun sonsuz bir savaş olması gerekmiyor." Dani oturduğu yerden kalktı. Pantolonunu düzeltti. "Ben, bu konuşmalardan bunu anlıyorum. Eğer işimizi doğru yaparsak, bu savaşı bitirebiliriz. Ayrıca ben kendimi bildim bileli iki hayat yaşıyorum; bir isyancının hayatı ve inandığım her şeye zıt olan bir rejimin sahte destekçisinin hayatı. Bu çok yorucu! Eğer bu duruma son verebilecek ve içimdeki kıvılcımı yeni ve daha iyi bir dünya için kullanabileceksem, bundan çok mutlu olurum." Dani ellerini kalçasına koydu. "Peki, sizin planınız nedir, Yüzbaşı? Planınız her ne olursa olsun ben ve ailem, sen ve Eliana'ya elimizden geldiğince yardımcı olacağız."

Simon'ın tebessümü öyle küçük ve bitkindi ki, Eliana'nın gözleri yandı. Anlaşılan, yeni ağlama kapasitesinin bir sonu yoktu.

"Beş gün sonra," dedi Simon yavaşça, "bir maskeli balo var. Öyle değil mi?"

Dani başını salladı. "Evet, Amiralin Jübilesinin açılışı için."

“Bu ne biçim bir isim?” diye sordu Jessamyn.

“Hem Amiral Ravikant’ın dirilişinin hem de İmparatorluk’un Meridian’ı işgalinin yıldönümünü kutlamak için bütün Festival’de bir hafta boyunca törenler düzenleniyor.”

“Amiral bir haftadır burada, Festival’de,” diye ekledi Dani.

“Bu ay erkenden geldi. Lord Tabris günlerdir onu ağırlıyor.”

Jessamyn somurttu. “İmparatorluk filosunun amiralinin bir partiye katılmaktan daha önemli işleri yok mu?”

Dani kaşlarını havaya kaldırdı. “Onun onuruna, bütün şehirde günlerce süren bir kutlamaya katılmaktan daha önemli bir şey mi? Onun gözünde, hayır.”

“Ravikant.” Zahra’nın karanlık biçimi öfkeyle titreşti. “Tanıdığım en gururlu meleklerden biri. Filonun Festival’e saldırısını, isim günü ile çakışacak şekilde yönetti.”

“Jübile yozlaşmış bir kutlamadan farksız, bunu herkes biliyor,” dedi Patrik. “Günler ve geceler boyunca süren kutlamalar, konserler, tiyatro gösterileri. Özellikle gece yarısı âlemleri hakkında birçok hikâye duydum.”

“Seni temin ederim,” dedi Dani, “ne kadar gerçekdışı olursa olsunlar, duyduğün hikâyelerin hepsi gerçek.”

“Başka bir deyişle, bu benim katılmak isteyeceğim türden bir parti değil,” dedi Patrik neşeyle. “Ama yine de tam olarak bunu yapacağımızı hissediyorum.”

“Şenlikler bizim için mükemmel bir kamuflaj olacak,” dedi Simon derin düşünceler içinde. “Yoksa limana asla gidemeyiz.”

“Liman mı?” Jessamyn kaşlarını çattı. “Bir gemi mi istiyorsun?”

“Meridian’dan en hızlı bu şekilde kaçabiliriz. Eğer ordu gelmeden önce bir gemiye binebilir ve buradan ayrılabilirsek...” Bakışlarından hesap yaptığı belli oluyordu. “İmparatorluk ordusu yolda olduğu için onun bu kıtadan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmasını istiyorum.”

Eliana Simon'ı izledi. Onunla yalnız konuşmayı, harabeye dönmüş zihninden geçen düşünceleri kendine anlatmasını isterdi.

“Nereye gideceğiz?” diye sordu.

Simon göz ucuyla ona baktı. “Bilmiyorum. Eğer bu söylediğimi yapacaksak, karar vermek için beş günümüz var.”

“Eski Celdaria'ya dönmek için de beş günümüz var,” diye ekledi Eliana. “Tabii eğer burada, Söğüt'te denemeye devam edeceksek. Güvende ve koruma altında.”

Simon başını öne eğdi. “Doğru.”

“Gözcüler yanılmıyorlarsa,” diye ekledi Patrik, “ordu bizim düşündüğümüzden daha erken burada olacaktır. Belki Jübileden bile önce. Düşündüğümüzden daha hızlı hareket etmemiz gerekebilir.”

Zahra güldü. “Amiral Ravikant, Jübilesini erteletecek askeri bir harekâta asla izin vermez. İmparator için o kadar çok şey yaptı ki, eminim İmparator da onun bu isteğine saygı gösterecektir.”

“Partiyi ertelemek, Eliana'yı ele geçirmek anlamına gelse de mi?” diye sordu Jessamyn. “Bana anlattıklarınıza bakılırsa buna inanmak zor geliyor.”

Gözlerini ayaklarına dikmiş sessizce oturan Harkan sakin bir ses tonuyla konuya dâhil oldu. “Şehir sınırlarına ordunun gelişi için gözcüler yerleştirmelisiniz. Siz gemiye binmeden gelirlerse onların yolunu kesip size zaman kazandıracak ekiplere ihtiyacınız olacak.”

Ayağa kalktı. Omuzları kaskatıydı. Yüzünde öyle temkinli, öyle sert bir ifade vardı ki Eliana'nın kalbi sıkıştı. Harkan bir şeye karar vermişti ve Eliana bundan hoşlanmayacağını hissediyordu.

“Bunu organize etmek ve ekibe liderlik yapmak istiyorum,” dedi Harkan. Zahra'ya doğru bakarak, “Seninle birlikte Zahra, tabii benimle birlikte gelmek istersen. Bombalar yerleştirir,

yapabildiğimiz yerde ve zamanda orduyu sabote ederiz. Onları durduramayız ama işlerini güçleştirebiliriz,” diye ekledi.

“Harkan,” diyebildi Eliana en sonunda. “Ciddi olamazsın. Burada binlerce imparatorluk askerinden bahsediyoruz...”

“Kurnaz davranabilirlerse, koordine olmuş, savaşçı bir takım da zarar verebilir. Biz de öyle olacağız.” Bakışlarını Eliana’dan kaçırdı. “Elimde ne size sunabileceğim bir gücüm ne de Eski Dünya hakkında bir bilgim var. Ayrıca ben...” Durdu, çenesini oynattı. Göğüs kemiğinin altına yerleşmiş korkunç üzüntünün verdiği acıyı gören Eliana’nın da içi acıdı.

Harkan başını iki yana sallayarak Simon’a baktı. “Böyle bir takımı idare edebilirim. Bunu istiyorum. Yardım edebileceğimizi biliyorum.”

Simon sessizce söylediklerini tartıyordu. Sonra başını sallayarak, “Dani, senin adamlarından ona katılmak isteyen olur mu?” dedi.

“Aklımdan çoktan bir düzine adam geçirdim,” diye cevap verdi Dani hemen. “Hepsi de kendilerine böyle bir şans verildiği için mutlu olurlar. Daha fazlasını da temin edebiliriz.”

Simon başını salladı. “Çok iyi. Harkan, yemek yerken gözcülerle konuşacağız. Bakalım, başka ne bilgi elde edebileceğiz.”

Ancak onlar gitmeden Eliana Harkan’ın bileğini yakaladı ve sıkıca tuttu. “Biz Tanrı bilir nereye doğru yelken açtığımızda,” dedi heyecanla, “siz burada Festival’de kalıp, bütün ordu ile savaşınca ne olacak? Başınıza ne gelecek?”

Harkan’ın gözleri parladı. Eliana’nın içini parçalayan yumuşak, hüznünlü bir şekilde gülümsedi. “Önemi var mı?”

Harkan’ın ve diğerlerinin hayatının onunkinden daha az değerli olduğunu ima etmesine öfkelenen Eliana hızla arkasını döndü ve odayı terk etti.

RIELLE

"Merovec Sauvillier (d.t. 14 Aralık 974): Lord Dervin Sauvillier (d.t. 943, ö.t. 998) ve Leydi Marivon Sauvillier'in (Gouyet; d.t. 947, ö.t. 981) ilk çocuğu. Elemental: Demirdöven. İki kardeşin (Ludivine Sauvillier, d.t. 979) en büyüğü olan Merovec, binicilik ve kılıçta büyük yeteneğe, ayrıca siyasi bilgiye sahip olduğunu kanıtlamıştır. Celdaria-Borsvall sınırında sık sık babası ile birlikte devriye gezmiştir. On beş yaşındayken İki Nehir Antlaşması'nın gerçekleştirilmesine katkıda bulunmuştur. Courroux Savaşı'ndaki (994) muhteşem kahramanlığı ona ulusal çapta bir ün ve "Kuzeyin Koruyucusu" lakabını kazandırmıştır."

—İkinci Çağın Celdarialı Büyük Hanedanlarının Ayrıntılı Kataloğu, çeşitli yazarlar tarafından derlenmiş

Merovec'in geldiği gece, o ve yaklaşık iki düzine askeri ve danışmanları odalarında çekildikten sonra Rielle, üç mumla yumuşak bir şekilde aydınlatılmış odada Ludivine'nin yatağına oturmuştu. Atheria ise terasta gergin bir şekilde volta atıyordu.

Komodinde, Melek Savaşları'nın en şiddetli zamanlarında azizlerin yaralıları iyileştirmek için güçlerini kullanmaları ve bu çabaların nasıl sonuçsuz kaldığını anlatan bir kitap duruyordu. İnsan zayıflığının sayısı onları umutsuz çabalara itmişti. Toplamda bir düzine olan ve felaketle sonuçlanan her bir teşebbüs dehşet verici ayrıntılarla kaydedilmişti. Her

biri için azizler neler olduğunu, neyin yanlış gittiğini, nasıl karar verdiklerini anlatan değerlendirmeler yazmışlardı. On iki teşebbüsün anlatılması, tartışılması ve incelenmesinin ardından da bir elementalin gücünün bilinen yedi elementin ötesine geçemeyeceği sonucuna varılmıştı. Su ve metalden, kan ve kemiğe...

Rielle son üç gününü bu makaleleri kafasına kazınana dek okuyarak geçirmişti.

Şimdi ise kucağında Ludivine kolu ile oturmuş, azizlerin imkânsız olarak değerlendirdikleri şeyi yapmaya hazırlanıyordu.

Son üç gecedir yaptığı gibi parmaklarını Ludivine'nin kolunda yukarı aşağı gezdiriyordu. Ludivine'nin yaralı parmaklarının uçlarından omzundaki keskin dönüş kadar. Sonra daha da yukarıya, boynuna ve çenesine çıkıyor, oradan kaburga kemiklerine ve göğsüne iniyordu. Solgun göğsünde siyah ve mavi renkteki yarasının yeni dalları belirmeye başlamıştı. Hayatı boyunca Ludivine ile arkadaş olan Rielle, onun bütün vücut hatlarını çok iyi biliyordu ancak bu yara yeni ve yabancıydı. Rielle yarayı ezberlemeye çalışıyordu.

Ludivine sakince onu izliyordu. Gri bir battaniyeyi kalçasına kadar çekmiş, vücudunun üst kısmını Rielle'nin rahat çalışması için çıplak bırakmıştı.

“Canımı acıtmazsın,” dedi yumuşak sesiyle.

Rielle, Ludivine'nin yorgun ve solgun bakışlarından kaçındı. “Bunun için endişelenmiyorum.”

“Öyle kötüyüm ki duygularını algılayamıyorum,” dedi Ludivine alaycı bir şekilde. “Hele bana bu kadar yakınken.”

Rielle bakışlarını kaldırıncaya, Ludivine'nin kendini nasıl tuttuğunu, yüzündeki kemiklerin nasıl da ortaya çıktığını fark etti. Elinden geldiğince acıyı durdurabilecek şekilde oturuyor ve derin nefes almaya bile korkuyor gibiydi.

“Aslında canını acıtabilirim,” dedi Rielle, bakışlarını kaçırarak. “Polestal’deki şu adam. Sana da öyle yapabilirim.”

“Yapmazsın.”

“Ama yapabilirim.”

“Evet. Yapabilirsin.” Ludivine parmağıyla nazikçe Rielle’nin çenesini kaldırarak onunla göz göze geldi. “Ama işte bu yüzden sen, gücünden bile daha kudretlisin. Gücünün içinde hem yıkım hem de yaratma kapasitesi saklı. Bunu nasıl kullanacağına karar verebilecek tek kişi sensin.”

Rielle, bu sözlerin doğruluğundan tam olarak emin değildi. Aslında gücünün ona rahatlıkla galip geldiği birçok zaman olmuştu. Gölge sınavında, gölge yarattığı Başyargıç’ın üstüne fırlatmıştı. Styrdalleen tepelerinde, Borsvall şehrini yıkıma terk etmekten onu vazgeçiren şey Audric’in varlığı olmuştu. Bir de Polestal’deki köylü vardı.

Mazabat’taki Obeks...

Böyle anlarda, diye düşünce gönderdi Ludivine’e. O korkunç soruyu yüksek sesle dile getiremeyecekti. Aslında gücüm bana galip gelmiyor mu? Baskı anlarında, henüz gücümü kontrol altına alabilecek kadar kuvvetli değil miyim? Yoksa gücüm benim isteklerime mi boyun eğiyor? Rielle yutkundu. Benim yapıma mı uyum sağlıyor?

Ludivine elini indirdi. “İçinde çok fazla ışık var, Rielle.”

“Benim sorum bu değildi.”

“Hayır.” Ludivine içini çekti. “Değildi.”

Rielle aniden sorusunun cevabını öğrenmekten vazgeçerek devam etti. “Evet denemekten başka yapacak bir şey kalmadı. Nefesini benimkine uydur. Yardımı olacaktır.”

Aziz Katell’in sözlerini tekrarladı. Onun korkunç bir mide yarasını iyileştirme çabası, diğerlerinden daha başarılı olmuştu. Gerçi tabii ki sonunda çuvallamıştı. Bu, azizlerin bir daha asla böyle bir şey denememeye karar verdikleri son teşebbüs olmuştu.

Şifa, diye yazmıştı Aziz Katell, *açıkça görünüyor ki elementallere izin verilen bir güç değil. Empirium buna izin vermiyor. Bu, doğal olmayan bir eylem ve buna teşebbüs etmek, kibire ve gurura yenilmek demektir.*

Ama Rielle'nin kendi de doğal olmayan bir eylemdi. Gurur ve kibir de, sevdiği birinin acılarını dindirmesine yardımcı olacaklarsa onun için korkunç şeyler sayılmazlardı.

Böylece Ludivine'nin kolunu ellerine aldı. Kolları ve bacakları kızarıp gevşeyinceye ve Ludivine'nin nefesi onunkine uyana kadar nefesini yavaşlattı, derinleştirdi. Bir an sonra bulanıklaşan görüşü, empirium krallığına geçti. Ludivine'nin odası, yavaşça hareket eden, yumuşak ve altın rengi ışık manzarasına dönüşmüştü. Ama Ludivine'nin kendisi tamamen başka bir şeydi.

Ludivine, bu krallıkta biçimsizdi. Ludivine olduğu belliydi ama sonra başka bir şey olmuştu. Ondan daha uzun ve daha ince bir figürdü. Melek kanatları, sırtından sivri uçlar vermeye başlamıştı. Sonra yeniden Ludivine oldu. Geçiş öyle hızlıydı ki, kız ve melek arasında sıkışıp kalmıştı. Bunun etkisiyle de biçimsiz görünüyordu. Empirium, beyaz ve altın rengi çılgın bir dalga gibi vücudunda hareket ediyordu. Umutsuzca kafesinden kurtulmaya çalışan, tuzağa düşmüş bir hayvan gibiydi.

Bunu izlemek, Rielle'nin başını döndürüyor, midesini kaldırıyordu. Olmaması gereken bir şeye, Ludivine olmaması gereken bir şeye baktığını anladı.

Bu dünyaya Ludivine'nin kendisinden daha fazla yakışmayan şey ise, onun sol kolundaki yara iziydi. Polestal'deki köylünün yanık teninin lime lime kabuğunu gören Rielle, şimdi de Ludivine'nin kolunu kaplayan hareketsiz ışık kabuğunu görebiliyordu. Koyu renk bir peçenin ardından görünür gibi hastalıklı bir ışıktı. İçinde öfkeli, yabancı maviler parlıyordu.

Bu dünyaya ait olmayan bir maviydi. Rielle bunu içgüdüsel olarak anlamıştı.

İşte bu kesinlik ve tiksinti, zihnini bir mücevher gibi keskin ve belirgin hale gelinceye dek sivrileştirdi.

Ellerini Ludivine'nin kollarına koydu. Kendinden iki tane varmış gibiydi. Birinci Rielle, empirium ülkesinde oraya ait olmayan mavi ışığı izliyordu. Diğer Rielle ise mesafeli ve duygusuz bir şekilde Ludivine'nin çatlak tenine dokunuyordu.

Buraya ait değilsin, diye düşündü Rielle. Öfkesiz ama kesin bir düşünceydi bu. Ludivine'nin canını yakmak ya da ışığı kıskırtmak istemiyordu. Büyük bir özenle, Ludivine'nin tahrip olmuş kolundaki loş izleri parmakları ile ördü. Parmaklarını nazikçe her bastırduğunda yara izini geldiği dünyaya geri yolladığını hayal etti. Kışın donan bir eli ısıtıyordu. Ölümü yok ediyor, yerine hayat koyuyordu.

Rielle çalışırken, Ludivine onun anlamadığı bazı kelimeler mırıldanmaya başlamıştı. Tonlamasına bakılırsa bu melek diliydi. Ama Rielle bunların sevgi sözcükleri olduklarını biliyordu. Ludivine ilk başta uzaktan gelen bir sıcaklık tomurcuğu gibi bir duygu yolladı. Ancak gece ilerledikçe bu duygu daha belirgin ve parlak hale geldi. Öyle ki bir süre sonra Rielle'nin başını döndüren ve Ludivine'e durması için yalvarmak zorunda kaldığı bir sevgi kılıfına dönüştü.

En sonunda Rielle ansızın gergin bir kasın incinmesi gibi içinde bir şeylerin kımıldadığını hissetti ve her şeyin bittiğini anladı.

Gözlerini kırparak, vücudunun terden sıırılsıklam bir halde oturduğu insan dünyasına geri döndü. Ludivine de hemen oradaydı. Krema kadar beyaz ve pürüzsüz iki koluyla doğruluyordu.

Yaptın, dedi Ludivine. Sesi haftalardır olmadığı kadar güçlü, berrak çıkıyordu. Ah, sevgilim, sen harikasin.

“Benimle yüksek sesle konuş,” diye mırıldandı Rielle. Yüzünü Ludivine’nin boynuna yasladı. “Zihinden konuşmayacak kadar yorgunum.”

“Tabii,” dedi Ludivine. Sonra Rielle’ye sarıldı ve onun yastıklara yerleşmesine yardımcı oldu. Teri soğuyuncaya ve vahşi kalp atışları yatışincaya dek alnındaki terli saçlarını okşadı. Sonra öyle beklenmedik bir şey söyledi ki, Rielle’nin bu sözlerin tuhaflığını anlaması biraz zaman aldı.

“Bunu yapabileceğini her zaman biliyordum,” diye fısıldadı Ludivine, Rielle’nin saçına doğru. Sesi duygularından titriyordu. “Daha henüz Dip Dünyadan kurtulamamışken, senin gücünü ilk hissettiğim andan beri biliyordum. Beni oradan kurtaracak kişinin sen olacağını biliyordum.”

Rielle, Ludivine’nin söylediklerini bitkin bir halde seçene kadar birkaç saniye geçmişti.

Yine de bir anlam çıkartamadı. Ludivine’e baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Ludivine’nin yüzünde bir şeyler belirip kayboldu. Rielle’nin fark edemeyeceği kadar hızlıydı. Sonra Rielle’nin alnını öpmek için eğildi.

“Audric geliyor,” dedi. “Sen kendini toplamaya başlayınca ona haber yolladım.”

Rielle’nin dikkatini kapıya yöneltti. Rielle zihninin kontrolünü sımsıkı bir şekilde eline geçirdiği ve onu bu konuşmadan uzaklaşmaya zorladığı için Ludivine’e kızamıyordu bile. Bir sonraki saniyede Evyline kapıyı çalmış ve Audric’in gelişini bildirmişti. Sonra Audric hızla yatağa gelmiş, Rielle’nin tüm düşüncelerini silip içinde sadece ona dokunma ve sıcak vücuduna sokulma hissi uyandıran gülümsemesiyle bakmıştı. Kollarını açarak Audric’i Ludivine’nin yatağına aldı. Audric’in öpücüklerini ve övgülerini kabul etti. Ludivine’nin onun başarısını anlatmasını dinledi ve kısa bir süre sonra Ludivine’nin kurtuluş hakkındaki tuhaf sözleri aklından uçup gitti. Kenara atılmış, uzak bir hatıra oldu.

Ertesi gün hepsi Kraliçe Genoveve'in özel yemek salonunda toplandılar. Kraliçenin yeğeni, Ludivine'nin de ağabeyi olan Merovec ne de olsa ailedendi.

Ama Rielle salonuna adım atar atmaz, yemeğin aile ile birlikte güzel zaman geçirmekten fazlası için düzenlendiğini anladı.

Konu sadakatti.

Salon, Sauvillier Hanedanının renkleri ile döşenmişti. Kenarları gümüş rengi çiçeklerle çevrilmiş deniz mavisi halılar, gümüş rengi pulları olan kızıl kahverengi masa örtüleri, karlı kuzey manzaralarının dokunduğu duvar halıları... Bastien, Genoveve ile evlendikten sonra Baingarde'da Sauvillier renkleri tuhaf kaçmıyordu. Ama hiçbir zaman bu kadar aşırı ve diğerlerini yok sayarak kullanılmamışlardı.

Odaya çabucak göz atan Rielle, Courverie Hanedanının renklerinden hiçbir iz göremedi. Zümrüt yeşili, altın ve mürdüm rengi sanki hiç var olmamışlar gibi odadan yok olmuşlardı.

Audric'in annesinin yanında oturduğunu gördü. Kraliçe Genoveve'in sessiz, kasvetli halini görmek ise içini burktu. Son birkaç gündür Audric'e, kraliçeyi ziyaret edip edemeyeceğini soruyordu. Audric her seferinde annesinin dinlenmediği, daha iyi hissettiği ya da kötü ruh halinin dağıldığı bir zamanı beklemesini önermişti.

Rielle, Audric'in bahanelerinin arkasındaki gerçeklerden kuşkulandı. Kraliçe Genoveve onu görmek istemiyordu. Audric de onun korumaya çalışıyordu. Bu, kraliçenin yemek salonunun karşısından Rielle'nin yüzüne çarpan sessiz, umursamaz ve nefret dolu bakışlarını destekleyen bir teoriydi. Kraliçe, kendini uzun zamandır rahatsız eden bir böceği görmüş gibiydi.

Rielle, Audrice'ye odaklanmaktansa bakışlarını etrafına çevirdi. Başka biri, Audric'in vücudundaki gerginliği fark etmeyebilirdi. Merovec'in danışmanlarından biriyle konuşuyordu ve kadının söyledikleriyle gerçekten ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

Ama Rielle ile göz göze geldiklerinde, o kısacık bakışta, Rielle birçok şeyi kavradı. Audric de odadaki renkleri fark etmişti. Danışmanla konuşurken yüzündeki tatlılık ifadesi tamamen yapmacıktı. Bu gece temkinli davranacaktı ve Rielle'nin de öyle davranacağını umuyordu.

Rielle'nin vücudunda bir sinir dalgası yayıldı. Evyline'nin önceki gün söylediği uğursuz sözler aklına geldi: *Kuzeydeki karışıklıklarla ilgili duyduğum şeylerden de hiç hoşlanmadım.*

Ama gerçekten endişelenecek bir tehlike olsa, Audric'in casusları bunu ortaya çıkartırdı. Ludivine, Merovec'in aklından geçenleri okuyabilirdi. Evyline'nin kulağına giden söylentiler her ne ise önemsiz dedikodudan başka bir şey olamazdı. Ayrıca Evyline'nin her şey için endişelenmeye eğilimi vardı.

Rielle, Audric'in kaygılı bakışlarını aklından çıkararak Ludivine'nin yanına gitti. Ludivine, yeni iyileşen sol koluyla Merovec'in koluna girmişti.

"Lord Sauvillier," dedi Rielle sıcak bir sesle. Ludivine'nin yanındaki koltuğa yerleşti. "Umarım siz ve adamlarınız iyi dinlenmişsinizdir."

"Gerçekten de dinlendik, Rielle." Merovec gülümsedi. "Lütfen bana Merovec de. Bunu senden yıllar önce de rica ettiğimden eminim."

Merovec'in sesinde bir alaycılık, uzun kirpikli mavi gözlerinde keyifli bir ışık vardı. O sırada Ludivine sessizce bir uyarı yolladı.

Bu gece onun etrafında dikkatli ol, dedi. Düşüncelerinin yarattığı duygular biraz rahatsız ediciydi.

Rielle gerildi. *Neden? Ne düşünüyor?*

Açıkça göremiyorum. Ama ondan korkmamı gerektirecek kadarını görebiliyorum.

Ama ben seni iyileştirdim, dedi Rielle. Neden onun aklından geçenleri okuyamıyorsun?

Ludivine tereddüt etti. Onun hayal kırıklığı, Rielle'nin zihninde parlayan bir alevin sıcaklığı gibi yayıldı ve Rielle hemen anladı.

Corien, değil mi, dedi. Ayak parmaklarından boynuna kadar hafifçe ürperdi. Merovec'i senden saklıyor.

Kale hizmetçilerinden biri yumuşak yemek zilini çaldı. Diğerleri de mutfaktan yemekleri getirdiler.

Merak ediyorum, dedi Ludivine. Düşünceleri sert ve acıydı. Günün birinde zihnimi şimdikinden daha kuvvetli bir hale getirebilecek misin?

Bu sözcükler Rielle'nin içinde aynı anda tutku ve hınç uyandırmıştı. Bir an nefesi kesildi.

Böyle bir şeyi asla denemem, dedi. Zihnini asla tehlikeye atmam. Vücudunu tehlikeye atmak bile yeterince kötüydü.

Ama Ludivine'nin zihinsel yeteneklerini, bütün kudretine karşın Corien'in bile erişemeyeceği kadar güçlendirebilmek nasıl da muhteşem bir fikirdi.

Rielle bu fikir hoşuna mı gitti, yoksa dehşete mi düşürdü, emin değildi.

Hizmetçi önüne bir tabak yemek koydu. Masanın karşı tarafında oturan Audric'in meraklı bakışları ile karşılaştı, ona zoraki gülümsedi. Birkaç dakika boyunca sessizce yenen yemek ve önemsiz sohbetlerden sonra Merovec konuşmaya başladı.

"Son birkaç gündür kulağıma çok ilginç konuşmalar geldi," dedi sakince bardağını ağzına götürürken. "Mazabat'tan geliyor olsalar bile haberler çabuk yayılıyor anlaşılan."

Rielle kaşığını ağzına götürürken sadece bir anlığına bocaladı.

“Ne gibi konuşmalarmış bunlar?” Ludivine’nin sesi alaycıydı. “Sen her zaman dedikodu meraklısı olmuştundur.”

Merovec’in dudaklarındaki tebessümünden gözlerinde eser yoktu. “Doğru olabilir. Ama bu kez benim işime yaradı. Mazabat’taki maceraların, kulağıma geldi, Rielle.”

Rielle’nin kaşığı tutan eli yumruk olmuştu. Sesini kibar tutmaya çalıştı. “Maceralarım mı?”

“Ah, özür dilerim.” Merovec bardağını bıraktı ve Rielle’ye baktı. “On üç Obeks askerini soğukkanlı bir şekilde öldürmenden bahsediyordum.”

Masanın çevresindeki tüm sohbetler ansızın kesildi. Odayı korkunç bir sessizlik kaplamıştı. Kraliçenin danışmanlarından biri boğazını temizledi.

Rielle Audric’e baktı. Audric tek bir kelime etmese de kapkara bakışlarını Rielle’ye dikmişti.

Ludivine’e; *Ona ben cevap vermiyim*, diye bir düşünce gönderdi. İkinizden birinin benim adıma konuşması, onun gözünde beni küçük düşürecektir.

Ludivine masanın altından Rielle’nin elini sıktı. Alnı kırmış, masaya doğru çevirdiği gözleri uzaklara dalmıştı. Corien onun zihnini karıştırmaya devam ediyor, diye düşündü Rielle.

Hafifçe çenesini kaldırdı. “Soğukkanlı bir cinayet değildi, Lord Sauvillier. Bana saldırdılar, ben de cezalarını verdim.”

Rielle’nin onun resmi unvanını kasten kullanması, Merovec’in gözünden kaçmamıştı. Merovec’in yüzünde belirip kaybolan nefrete karşı Rielle gülümseyerek yutkundu.

“Onları, kendimi savunmak için öldürdüm,” diye devam etti. “Tal’i ve Zuka isimli çocuğu savunmak için. Aslında şimdi hayatta olan herkesi korumak içindi. Obeks, Aziz Tokazi’nin

asasını benden saklamak istiyordu. O asa olmadan, yedi azizin güç elementleri olmadan düşen Geçit'i onaramam."

Merovec sandalyesinde arkaya doğru yaslandı. İçkisini gevşek bir şekilde elinde tutuyordu. "Ah, evet. Düşen Geçit. Borsvall'deki arkadaşıma göre, yapısını sizin bozduğunuz Geçit, Leydi Rielle."

"Peki, bu arkadaş kimmiş?" diye araya girdi Audric alçak sesle.

"Kral Ilmaire son mektubunda bana birçok şey anlatmış. Ufukta görünen karanlığa karşı hepimizle arkadaş olmaya hevesli. Kendi ülkesinin bile saygısını kazanamayan, omurgasız bir adamla arkadaş olmak istemem ama bu günlerde seçeneklerim çok kısıtlı." Sakince Audric'e baktı. "Eskiden prensim, sizi de arkadaş olarak görürdüm. Her şeyin bu kadar çabuk değişebilmesi ne kadar komik, öyle değil mi?"

Kraliçe Genoveve titrek bir kahkaha attı. Masanın üstünde duran parmakları sanki kaburgasına bıçak saplanmış gibi seğiriyordu.

Audric tehlikeli bir biçimde sessizleşti.

"Bunu tartışmıştık, Merovec," dedi Ludivine. İçinde bulunduğu yarı trans halinden çıkmıştı. "Ben Rielle ya da Audric'e kin duymuyorum. Ne de kraliçeye, yani teyzeme. Bunu aklından çıkarmazsan iyi olur. Aynı zamanda burada bir misafir olduğunu da unutma!"

Merovec Ludivine'nin elini dudaklarına götürdü ve öptü. "Sen çok yüce gönüllüsün, küçük kız kardeşim."

"Söylemek istediğin bir şey varsa, Merovec," dedi Audric. Sesi, Rielle'nin en kötü tartışmalardan bildiği biçimde düz ve sakindi. "Lütfen, durma. Ne de olsa biz bir aileyiz."

Kraliçe Genoveve sandalyesinden kalktı ve üstünde tatlı servisini bekleyen dondurulmuş tatlılarla dolu gümüş tepsinin bulunduğu sehpa yöneldi. Rielle dikkatini masadaki konuşmaya vermesi gerektiğini bilse de gözlerini

Genoveve'nin öne fırlamış elmacık kemiklerinden, pastayı kemirirken kuş gibi açılan gözlerinden alamıyordu. Mum ışığıyla aydınlanan duvar halılarının önünde şaşırtıcı bir biçimde ince görünüyordu.

"Aile." Merovec güldü. "Biliyorsun, sadece bir nişan bozulmuş olsa bu beni kızdırmazdı. Hayır, yalan söyledim. Şartlar ne olursa olsun beni zıvanadan çıkarırdı. Ama canavar bir kadın yüzünden küçük kız kardeşime ihanet etmek, bu affedemeyeceğim bir suç, prensim."

"Merovec," diye bağırdı Ludivine. "Bu kadarı yeter!"

Audric'in vücudundan yayılan gerilim, gökyüzündeki bir fırtına gibi masanın altından ilerledi. "Leydi Rielle ile bu şekilde konuşamazsın. Ne benim ne de onun huzurunda."

"Tam olarak hak ettiği biçimde konuşuyorum," diye cevap verdi Merovec. Sesi, hangi atın daha iyi olduğunu tartışıyormuş gibi sakın çıkıyordu. "Bu, güvenemeyeceğimiz, gücünü anlayamadığımız bir kadın. Sınavlar sırasında Başyargıç'a saldırdı. Mazabat'ta on üç kişiyi öldürdü, çok daha fazlasını yaraladı. Kirvaya'da, Tanrı bilir kaç zavallının ruhuna zarar verdi. Bunun haberi henüz batıya ulaşmamıştır. Geçit'te yaptıkları yüzünden oluşan felaketlerin sayısız insanın hayatına mal olduğuna eminim. Dünyanın sakın köşelerinde, asla haberimiz olmayacak ölümler var."

"Ah, evet," diye ekledi, Audric'in yüzündeki ifadeye bakarak. "Senin bildiğin her şeyi ben de biliyorum, prensim. Benim de birçok casusum var ve dünyanın her yerindeler. Yine de yaptığı her şeye karşın işte burada, sizin masanızda onur konuğu. Bizim başkentimizde. Bizim tapınağımızda."

Merovec öne doğru eğildi. Dirseklerini masaya koydu. Yüzünde bir gülümseme belirir gibi oldu. "Tabii ki aynı zamanda senin yatağının da onur konuğu! Söylesene Audric, bize düşman olduğu zaman uykusunda onu öldürebilecek gücün var mı?" Arkasına yaslandı, alçak bir iğrenme sesi çıkarttı. "Yapabileceğini sanmıyorum. Bence onu becermeye

devam ettiğin sürece hepimizin ölmesine göz yumacaksın.”

Sonra üç korkunç şey oldu:

Audric, yüzünde öfkeyle yanan bir bakışla kendini masadan geriye itti.

Merovec de alaycı bir gülümsemeye ayağa kalkmıştı. Ludivine de onun arkasından ayağa fırlayıp, kolundan tuttu. İkisine de oturmaları, kendilerine hâkim olmaları ve kraliçeyi rahatsız etmemeleri için bağırdı.

Ve kraliçe...

Rielle'nin dikkati o kadar dağılmıştı ki, Merovec'in sözleri bir kulağından girip diğerinden çıkmıştı. Kararlı bir şekilde salondan koridora çıkan Genoveve'i izliyordu.

Soğuk ve uğursuz bir içgüdü, kraliçeyi takip etmesini söyledi. Masadan kalktı, arkasından seslenen Audric'i duymazdan geldi ve Genoveve'nin solgun, ince silüetini gölgeli koridorda takip etti. Kraliçe, gri elbisesini hışırdatarak ve giderek hızlanarak ilerledi. Sadece bir kez omzundan geriye doğru baktı.

“Git buradan!” diye bağırdı delirmiş gibi. “Bana dokunma! Beni öldüreceksin, beni *yakacaksın!*”

Genoveve koşmaya başladı. Rielle peşinden gidiyordu. Çok yaklaştırmaya korkuyor ama görüş alanından çıkmasını da istemiyordu. İçini çeken kraliçe elleriyle kulaklarını kapattı ve aralık duran bir kapıyı omzuyla iterek açtı. Hızla içeriye girdi. Rielle de peşinen koşmuştu. Burası, küçük bir oturma odasıydı. Ludivine'nin arkadan bağırdığını duyuyordu. Koşarak yaklaşan ayak seslerinin Audric'e ait olduğunu anlamıştı.

Sonra, Rielle kolunu yakalayamadan, hatta adını bile haykıramadan, Kraliçe Genoveve oturma odasının terasa açılan cam kapısını kırdı ve insanüstü bir kuvvetle içinden geçti. Hıçkırarak ağlıyor, çatlak sesi ile “Durmayacaklar! Durmayacaklar!” diye bağıırıyordu. Kanlar içindeki

yumruklarıyla şakaklarına bastırdı. Ve sonra gökyüzündeki yıldızlara uzanarak, parlak kafesin arkasında bir çıkış yolu varmışçasına ansızın kendini terasın parmaklıklarından gecenin içine bıraktı.

Dünya yavaşladı ve küçüldü. Sadece birkaç yakıcı nokta kalmıştı. Koşarak terasa gelen Merovec'in bir zamanlar kendini beğenmiş yüzünde artık dehşet vardı. Rielle'nin kolunu tutan Ludivine, onun duyamadığı bir şeyler söylüyordu. Rielle hissizliğin boşluğuna düşmüştü. Kraliçenin danışmanları, korumaları, Rielle'nin muhafızları, hepsi odalardan terasa, alt kata koşuşturuyor, emirler yağıdırıyorlardı.

Audric yüzüne yayılan korkunç donuklukla parçalanmış kapıya bakıyordu. Sanki ölümcül bir patlamadan sağ çıkmıştı.

Rielle onu uyuşmuş görüntüsüne dayanamıyordu. Babası öleli ancak aylar olmuştu. Şimdi de annesi...

Genoveve'nin o son andaki sesine hâkim olan o umutsuz kasveti hatırladı. Şakaklarına bastıracağı yumruklarını, eliyle kulaklarını kapatmasını...

Vücudunu sert bir sıcaklık kapladı.

Bunu sen yaptın. Kendi içine döndü, şokunu bir yana itti, bulabildiği kadar öfkeli duyguyu topladı. Öfke zihnini, görüşünü, yapması gerekenler hakkındaki kararlılığını berraklaştırdı.

Corien bir süre sonra cevap verdi. *Sana yalan söylemeyeceğim, sevgilim. Bunu ben düşündüm. Ama görüldüğü üzere, çok fazla şey yapmam gerekmedi.*

Rielle hızla odadan çıktı. Görüşü saf, sıcak kızıla dönüşmüştü. Ludivine onun kolunu tutarak bir itiraz duygusu gönderdi. Rielle kendini ondan kurtardı ve koşarak uzaklaştı.

Kadın derin üzüntü içindeydi, diye devam etti Corien. Rielle hızla merdivenlerden iniyordu. Karşısına çıkan her korumaya yolundan çekilmesi için bağıırıyordu.

Bu, sana onun hayatını sona erdirme hakkı mı veriyor, diye söylendi Rielle.

Varsayımların çok kötü. Ben onu ziyaret etmeye başlamadan önce Genoveve'nin hayatına son vermeye karar vermiş olabileceği hiç aklına gelmedi mi?

Rielle kalenin ön kapısından dışarıya çıktı. Muhafızlar kapının her iki tarafına doğru gidip geliyorlardı. Onların karmakarışık bağrıışlarından anladığına göre kraliçenin cesedi taş avluda parçalanmış bir halde bulunmuştu.

Yalan söylüyorsun. Corien'e şiddetli bir öfke dalgası yolladı. Kraliçenin düşüncelerini zehirledin. Audric'i mahvetmeye çalışıyorsun fakat başaramayacaksın.

Audric'i mi? Ah. Corien'in sesi sakindi. İnek bakışlı sevgilin, demek istiyorsun.

Sevgilim, evet ve bir gün kocam olacak. Rielle bunları söyler söylemez bütün düşüncelerini boşalttı. Elinden geldiğince Corien'i yok etmeye çalıştı. Yine de Corien'in çevresinde dolaştığını hissedebiliyordu. Ona karşı koymak için gösterdiği çaba sendelemesine neden oluyordu.

Genoveve'nin cesedinin başına muhafızlar toplanmışlardı. Kale kapısının arasından bakanlara karşı siper olmaya çalışıyorlardı. Rielle'nin yaklaştığını görünce geri çekildiler.

Rielle düzlerinin üstüne çöktü ve kraliçenin vücudunu inceledi. Her derin yaraya, kafatasındaki her kırığa baktı. Bacaklarının bükük pozisyonuna, altından yayılan siyah kan gölüne... Hareketsiz, cam gibi bakışlarına.

Audric nefes nefese, yanaklarından aşağıya yaşlar süzülerek gelmişti. Annesinin cesedini görünce içinden koparak gelen korkunç bir çığlık attı. Rielle'nin yanına çöktü.

“Ona dokunma,” diye emretti Rielle. Görüşü çoktan insan gözlerinin kapasitesinin ötesine geçmeye başlamıştı. Altın denize dalmak üzereydi. “Uzak dur.”

Ölü kraliçenin üstüne iyice eğildi ve çalışmaya başladı.

Kontrollü bir coşkuyla örüyor, parmakları her bir kırık kemiğe dokunuyordu. Kraliçenin bacaklarında, göğsünde, parçalanmış kafatasında altın izler bıraktı. Hiç kırılmayan parlak zihin gözünde kraliçeyi, Bastien’in ölümünden önceki haliyle gördü. Sağlıklı ve güçlü, solgun teni ve kestane rengi saçlarıyla gerçek bir kuzeyli güzeli... Dik burnu, Ludivine’nin ki gibi açık renk ve keskin gözleri.

Bu kez karnının derinliklerindeki gerginlik hissini bir kas çekilmesi gibi değil, bir genişleme gibi hissetmişti. Bu hissi hoşnutlukla karşıladı, ateşine yaslandı. Zihnini açtı ve bu hissin kendini çekmesine izin verdi. Ateş onu tamamen sarmaladığında eliyle yıldızları getirdi, dilinin altında alevleri tuttu. Soğuk ve berrak yandı. Bir kez daha gözlerini açtığı anda hem bildiği hem de tuhaf bir dünyadaydı.

Gülümseyerek yeniden vücudunun içine daldı. Kemiklerin uğultusunun zevkini çıkardı. Bütün endişelerden, bütün kırgınlıklardan ve umutsuzluklardan sıyrılmıştı. Uzaktan gelen bir çınlamayı, vızıldayan bir sinekmiş gibi yok saydı.

“Ben her şeyim ve hiçbir şeyim,” diye fısıldadı. Güldü. Audric’in gözlerinin içine baktı. Audric’in gözyaşları ile parlayan gözlerindeki sakin ve duygusuz bakışların anlamını çözemedi.

Genoveve’nin titreyen vücudu yay gibi yerden kalktı. Her yerinde kan vardı ama bir bütün halindeydi. Audric annesini göğsüne dayamak için öne atıldı. Genoveve görünmeyen bir şeyle boğuşmuş gibi kımıldadı. Rielle ile göz göze gelince öfkeyle korkunç bir çığlık attı. Öyle vahşi bir çığlıktı ki, Rielle içinde bulunduğu coşkuya rağmen parmak uçlarına kadar sarsıldı.

“Ölmeme izin vermeliydin,” dedi Genoveve. Sesi, güçlükle aldığı kesik nefeslerin arasından dökülüyordu. Sonra gökyüzüne doğru inledi. “ lmeme izin vermeliydin!” Yine elleriyle kulaklarını tıkadı ve Audric’in kollarında sallanmaya başladı.

“Bizi öldürecek,” diye fısıldadı, yüzünü Audric’in göğsüne gömerek.  nleyerek ağlıyordu. “Hepimizi  ld recek.”

Uzaktan gelen çınlama giderek artmaya, kraliçenin çığlıkları arasında sivrilmeye başlamıştı. Rielle  ınlamayı karşılamak için meşalelerin aydınlattığı avluyu gözleriyle taradı.

Alt kapıların önünde kalabalık toplanmış, süslü demir kapıları yumrukluyor, silahlarını, çekişlerini, bıçaklarını kalın taş duvara  arpıyorlardı. Rielle onları selamlamak için ayağa kalktı. Kalabalık yavaşça sessizliğe büründü. Sadece birkaç küstah mırıldanma kalmıştı.

“Korkmayın,” diye seslendi Rielle. Silahı olmadığını göstermek istermiş gibi ellerini havaya kaldırmıştı. “Gereksiz bir hareketti ama kalabalığı yatıştıracağını umuyordu. “Amacım size zarar vermek değil. Krali enizin durumu iyi değildi. Ama ben onu geri getirdim. Tıpkı Leydi Ludivine’e yaptığım gibi. Tıpkı her ihtiyacı olana yapacağım gibi. Ben sizin Güneş Krali enizim. Benden korkmanıza gerek yok. Benden korkmayın.”

Sonra kendi kendine gülümseyerek arkasını döndü ve kraliçenin yanına diz   kt . Genoveve arkasını döndü, Audric’in kollarındayken Rielle’den ne kadar uzaklaşabilirse o kadar uzağa gitmeye çalışmıştı.

Audric hiçbir şey söylemeden Rielle’yi izliyordu. Rielle onun bu karanlık bakışlarına çok nadir şahit olmuştu.

Onun yüzüne dokundu. “Sevgilim,” diye fısıldadı. Audric’in alnına bir öpücük kondurdu. “Korkma.”

Hemen o anda onu öptüğü için pişman oldu. Dudakları Audric'in tenine değdiğinde gücünün büyüğü parçalanmıştı. Bitkin ve acılar içinde kalmıştı. Yeniden tamamen insan olmuştu. Evyline onun ayağa kalmasına yardım etti. Ve işte o an tanıştıkları andan itibaren ilk kez Audric'in ona korku ile karışık bir ifadeyle baktığını fark etti.

ELIANA

“Dünyanın görmüş olduğu en uzun kış boyunca savaş tohumları yavaşça topraktan filizlenirken, Gilduin uzaklara doğru yolculuğa çıktı.

Kalbi, bilinmeyen ülkelerin hasretini çekiyor, kanındaki öfke ise onu durmaksızın seyahat etmesi için zorluyordu.

Üstelik bu hasrete hiç değer vermiyor, ondan kurtulmaya can atıyordu.

Ve Morgaine kalesinde kaldı, adil ve dürüst bir hükümdar olarak.

Gözleri çelik gibi, zekâsı keskin ve doğrudu.

Ama geceleri kulesinde yalnız başına ağladı, hem de bilmeden; çölde, beyaz bir kumulun üstünde yalnız başına Gilduin'in onun için ağladığını,

yüreğinin burkulduğunu, damarlarındaki korkunç hasreti söküp atarak eve yanına gelebileceğini ve kılıcını onun yanında çıkarabileceğini bilemeden, ağladı...”

—“Gilduin ve Morgaine'in Baladı”, eski bir Celdaria destanı,
yazarı bilinmiyor

Ogece, yağmur yeni bir fırtınaya dönüşürken, Eliana uyanık bir şekilde yatağında uzandı. Zihnindeki vahşi girdabı durduramıyordu.

Şiddetli gök gürültüsüyle sarsıldı ve fikrini değiştirmeden kalbi deli gibi çarparak yataktan fırladı. Hava serindi. Çıplak ayaklarının altındaki tahta zemin soğuktu. Dani'nin verdiği gecelik çok fazla ısıtmıyordu.

Ama odasının kapısını açtığı anda soğukla ilgili tüm düşünceleri uçup gitti.

Simon oradaydı. Saçları bütün gece ellerini içinde dolaştırmış gibi karmakarışıktı. Kapıyı çalmak için kaldırdığı yumruğu havada kalmıştı.

Bir an birbirlerine öylece bakakaldılar. Ama sonra Eliana'nın içindeki inat duvarı yıkıldı. Huzursuz gecesini, geçirdiği günün gerginliği, onu bekleyen şeylerin berbat ağırlığı üstüne çökmüştü. Yüzünün buruşmaya başladığını hisseden Eliana, Simon'a yaslandı ve tiz hıçkırıklarını yakasında sakladı.

Simon ona sımsıkı sarıldı, kapının eşiğinde onu bir süre kollarında tuttu. Eliana, Simon'ın yanağını kendi yanağının üstünde hissetti. Simon, saçlarını öptü. Sonra yavaşça onu odaya soktu. Kapıyı kapattı.

"Senin için uygun mu?" dedi Simon. "Yoksa gideyim mi?"

Eliana, Simon'ın göğsündeki başını iki yana sallamıştı. "Lütfen beni yalnız bırakma. Tanrım, zor nefes alıyorum. Uyuyamıyorum, düşünemiyorum."

Simon bir süre sessizce bekledi. "Korkuyorsun."

"Evet ve bunun için kendimden nefret ediyorum."

"Kendinden nefret etmenin cazibesini çok iyi bilirim. Fakat bu durumda çok gereksiz. Korkmaya hakkın var."

"Sen de korkuyor musun? Lütfen bana öyle olduğunu söyle."

"Bu, senin kendini daha iyi hissetmeni mi sağlayacak?"

"Çok az."

"İyi öyleyse. Dürüstçe söyleyebilirim ki, hatırlayabildiğim kadarıyla hayatımın her günü korktum."

Eliana geri çekilerek onun yorgun yüzüne baktı. Oda karanlıktı. Sadece yatağının yanındaki mum kalıntısı ve arada sırada çakan şimşekle aydınlanıyordu. Ansızın daha fazla ışık olmasını diledi. Böylece Simon'ın burnunun tanıdık

çizgilerini, yara izlerinin oluşturduğu haritayı, sivri, güçlü çenesini daha iyi görebilirdi.

“Bunu nasıl yaptın?” diye fısıldadı Eliana. “Yıllarca savaşmak, feci zulimler görmek ve bunlarla uğraşmak... Kâhin tarafından eğilmek... Dayanmak zorunda kaldığın korkunçluklar, henüz bana anlatmadığın şeyler.” Simon’ın göğsüne, iyileştirdiği yaranın bir zamanlar var olduğu noktaya dokundu. Parmaklarına baktı. Aniden kaygılanmıştı. “Bütün bunlarla nasıl yaşadın?”

Bir suskunluk oldu. Sonra Simon’ın ellerini Eliana’nın saçlarına soktu, kendine bakması için başını kaldırdı. Gülümsemesi öyle şefkatliydi ki Eliana’nın içi ışıkla doldu.

“Yaşadım,” dedi Simon, Eliana’nın yanaklarını silerek. “Seni düşünerek yaşadım.”

Simon’ın sözcükleri Eliana’nın teninde, ardında karıncalandıran bir sıcaklık bırakarak yavaşça yayıldı. “Ama birkaç ay öncesine kadar beni tanıımıyordun bile.”

“Hayır, fakat senin umudun... Onu yıllardır tanıyorum. Seni bulma umudu, her şeye rağmen seni kaybetmediğimin umudu.” Sonra Simon’ın yüzüne bir karanlık çöktü. Eliana’yı bıraktı. Yüzüne anlaşılmaz bir ifade gelip yerleşmişti. “Bazen sana bakmaya dayanamıyorum.”

“Sana annemi hatırlattığım için mi?”

“Her sabah seni yüzüstü bırakmaktan korkarak uyandığım için. Her gece uykuya dalmadan önce...” Elini yüzünde gezdirdi ve pencereye döndü. “Beni bağışla, Eliana.”

Eliana dikkatlice Simon’ın yanına yaklaştı ve ellerini tuttu. Simon onun ellerini dudaklarına götürdü ve parmaklarını, bileğini, güç elementlerinin zincirlerini öptü. Eliana’nın vücudu, Simon’ın her hareketine, her nefesine uyum sağlayabilmek için titriyordu.

“Seni ne için bağışlayacağım?” diye sordu Eliana. Simon yanıt vermeyince onun ellerini dudaklarına götürdü. “Her gece uykuya dalmadan önce ne yapıyorsun?”

Simon onun adını mırıldandı. Eliana, Simon'ın yakasını kavradı ve çenesinin altını öpebilmek için uzandı.

“Sonunda beni doğru düzgün öpecek misin?” diye fısıldadı. “Aylardır sadece seni istiyorum.”

“Yani benimle kavga etmek istemediğin zamanlarda,” dedi Simon. Sesinde bir tebessüm vardı.

Eliana Simon'ın gömleğini çekiştirdi. Kanı arzuyla kaynıyordu. “Simon. Ya beni öp ya da senden nefret etmem için beni burada bırak.”

Simon çabucak eğildi ve Eliana'nın yanaklarında kuruyan yaşları, dudaklarının kenarını, alnını, şakaklarını öptü. Eliana yumuşak, kızgın bir ses çıkartmıştı, Simon'ın gömleğini kavrayan yumruklarını sıktı. Simon, Eliana'nın saçlarındaki ellerini kaydırды ve ağzını ağzıyla kapattı.

Simon'ın öpücüğü, Eliana'nın vücudunu adeta ateşlemişti. Ona karşılık vermek için doğruldu, kollarını onun boynuna doladı. Simon'ın öpücükleri uzun ve yavaştı. Güçlü kollarıyla Eliana'ya sarılmıştı. İri eliyle Eliana'nın başını tutarak diliyle ağzını araladı. Eliana inledi. Bacaklarının arası çaresizce sızlıyordu. Dizlerinin bağının çözülmesinden korktu. Hem Kâbus olarak işinin gereği hem de sadece zevk aldığı için birçok erkek ve kadınla birlikte olmuştu. Harkan'ın yatağında sayısız geceler geçirmişti. Ama bu yaşadıkları onun için çok yeniydi.

Simon'ın kollarındayken hayatı boyunca hiç dokunulmamış gibi ürkek ve yabani hissediyordu.

“Rahatsız oluyor musun?” diye mırıldandı Simon, boynunu diliyle damgalarken.

Eliana soluksuz güldü. “Eğer duracak olursan, gerçekten de senden sonsuza dek nefret ederim.”

“Bunu söylemene ihtiyacım var, Eliana.” Simon alnını Eliana'nın alnına bastırdı. “Bana kalmamı söyle.”

“Kal,” diye fısıldadı Eliana. Simon’ın bakışlarının yoğunluğuna dayanamıyordu. Kendini geriye çekerek Simon’ın kirli sakallı yanağına burnunu sürttü. “Kal ve beni yatağa götür.”

Simon, Eliana’nın saçlarının içine doğru güldü. Gülüşü kırık döküktü. Öyle saftı ki, Eliana yeni yaşların akınması için gözlerini sımsıkı yummak zorunda kaldı. Simon tek kelime etmiyordu. Söylemesine gerek de yoktu. Eliana onun ferahladığını anlayabiliyor, hissedebiliyordu. Dokunuşları, Eliana’ya sonunda eve varmış gibi hissettiriyordu. Sanki dünyaya karşı, gücüne karşı, ailesi ile ilgili korkunç gerçeklere karşı kendi içinde inşa ettiği koruma duvarı yıkılıp yok olmuştu.

Eliana’yı kucağına aldı. Kalçaları birbirine değince Eliana çığlık atarak kollarını onun boynuna doladı. Simon onu yatağa taşıdı ve kenarına oturdu. Eliana, genç adamın kucağına yerleşmişti. Yüzünü ellerinin arasına aldı. Her ikisi de güçlükle nefes almaya başlayana ve başı arzuyla dönene dek Simon’ı öptü. Kalçasını Simon’ın sıkıca tutmasına karşın ellerinin arasından kayıp gidecekmiş gibi geliyordu.

“Anlamıyorum,” diye fısıldadı Eliana, Simon’ın alt dudağını öpüp dişleriyle nazikçe çekiştirmeden hemen önce. Ondan uzun süre ayrı kalamıyordu. Her bir öpücükle onun için daha da deliriyor, her an ortadan kaybolabilecekmiş gibi geliyordu.

“Neyi anlamıyorsun?” dedi Simon pürüzlü sesiyle.

Ürperen Eliana gözlerini Simon’ın gözlerine dikti ve kalçasıyla Simon’ın kalçasında daireler çizmeye başladı. Tiz bir çığlık atan adam bir eliyle Eliana’nın ensesini tutarak onu kendine çekti.

“Eliana,” dedi, göğüs kemiğini dişleyip, yakasını ağzıyla açarken. “Anlamadığın şey nedir? Biraz daha ileriye gidersek düşünemez hale geleceğim.”

Eliana, Simon'ın başını göğüslerinde tuttu. Simon sıcak ağız ve kendinden emin hareketleri ile orayı öpmeye başlayınca, içindeki istek iyice kabarmaya başlamıştı.

“Bunun neden bu kadar doğru geldiğini. Hiç böyle hissetmemiştim... Böyle hissetmemiştim.” Daha fazlasını anlatmak istiyor, doğru kelimeleri bulamıyordu.

“Sen ve ben, ikimiz dünyanın sonundan sağ çıktık,” dedi Simon yavaşça. Karajak Koyu'ndaki sözlerini tekrarlıyor gibiydi. Eliana'nın örgülerinden çıkan saç tutamlarına dokundu. “İşte bu yüzden, sevgilim. Bunu ben de hissediyorum. Sen ve ben, evden geriye bir tek biz kaldık!”

Simon'ın sesindeki keder, Eliana'nın kalan tüm duyularını yok etmişti. Boğazındaki acıyla, onu öpmek için eğildi. Gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştığı için sert ve küçük, beceriksizce bir öpücük oldu. Yüzünü Simon'ın boynuna saklayıp ona sarılmak zorunda kaldı ve omuzlarına sıkı sıkı tutundu.

Simon onu alçak sesle tatlı sözcükler mırıldanarak tutuyordu. Sonra birlikte yatağın yanında kalktılar. Simon, gözlerinde soru işaretiyle Eliana'nın gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Eliana ona yardım ederek sorusunu cevapladı. Parmakları titriyordu. Sonunda her ikisi de çıılçıplak kalmıştı. Eliana'nın üstünde sadece güç elementi vardı. Simon'ın yaralı vücut hatları yine gözlerini yaşartmıştı. Güçlü ve atletikti; tenindeki kesiklerin oluşturduğu desene karşın muhteşem görünüyordu. İşte burada, arsızca Eliana'nın karşısında duruyordu. Eliana Simon'ın gövdesine, düz karnına, geniş göğsüne dokundu. Yaralarını öpmeye başladı. Her birini iyileştirmeye kararlıydı.

Fakat Simon boğuk sesle ismini söyleyerek onu durdurdu. Sonra, “Lütfen, sana dokunabilir miyim? Hep bunun hayalini kurdum, Eliana. Seni saatlerce tapınırcasına sevmenin...” diye fısıldadı.

Eliana tek kaşını havaya kaldırarak gülümsedi. "Saatler mi? Tanrım, çok mu arzu doluyuz yoksa?"

"Bu kadarı bile yetmez," dedi Simon, onu nazıkçe yataktaki sıcak battaniyelerin kucağına yatırırken. İhtirashlı ve parlak bakışlarını Eliana'nın üzerinde gezdiriyordu. Hemen ardından avuçlarını büyük bir saygıyla her girinti ve kıvrımda dolaştırdı. Eliana, Simon'ın tüy gibi dokunuşlarının altında kıvrandı. Her yanını ateş basmıştı. Simon karnına doğru indi ve tam göbek deliğinin üstünü öptü. Eliana, dudaklarının altında gerilip titreyince Simon güldü.

"Hayal ettiğimden daha güzelsin," diye mırıldandı. Parmaklarını Eliana'nın parmaklarına geçirerek ellerini yatağa bastırdı. Bacaklarının arasına yerleşmek için aşağıya indi.

Eliana küçük bir çığlık atmıştı, Simon onu tekrar tekrar öperken kalçaları yay çiziyordu. Ateşten bir kadındı artık, aklı başından gitmiş, kıvranıyor, daha fazlası için yalvarıyordu. Eliana tam adeta paramparça olmak üzereyken, Simon onun bacaklarını, karnını öpmek için kendini geri çekti.

"Lanet olsun," dedi Eliana nefes nefese. Simon'a baktı. Bacaklarının arasından gülümsediğini görünce ona doğru bir hamle yapmak istedi ancak başı dönüyordu. "Lütfen, Simon. Sevgilim, güzel adam..."

"Endişelenme, sevgilim," dedi Simon. Sesi kendini beğenmiş ve keyifliydi. "Henüz işim bitmedi."

Yeniden Eliana'nın vücuduna döndü. Kalçalarını sıkıca tutan Eliana altında kıvrana, battaniyelerin üstünde nefessiz kalana dek onu öptü ve okşadı. Eliana parmaklarını Simon'ın saçlarına geçirmişti. Sertçe ağzını öptü. En sonunda içinde yavaşça büyüyen sıcaklık keskin ve tiz bir çığlıkla zirveye ulaştı. Eliana uğuldayan, altın rengi ılık bir denize daldı.

Simon'ın altında titriyordu. Zaman yavaşlayıp uzamıştı. Eliana sonunda yatakta hareketsiz kaldı. Vücudunun her santimi kızarmış ve karıncalanıyordu.

Sonunda gözlerini açtığında, Simon'ın yanında yattığını ve coşkulu bir şekilde ona gülümsediğini gördü. Eliana onun göğsüne yaslandı ve nefesine ayak uydurdu. Simon ona sarıldı, saçlarını okşadı. Eliana deli gibi atan kalbi yavaşlayınca, genç adamı öpmek için doğruldu. Onunla dalga geçmeye hazırlanıyordu. Artık ne kadar çekilmez olacağı, diliyle becerdiği şeyler hakkında hayatının sonuna kadar böhürleneceği gibi şeyler söyleyecekti. Oysa gözlerindeki o bakışı görünce durdu. Simon ona nezaketle bakıyordu. Gözlerinde başka kimsenin göremeyeceği bir sıcaklık vardı.

“Simon, lütfen bana daha fazlasını istediğini söyle,” dedi Eliana, yanağına dokunarak. “Sana sahip olabileceğimi söyle.”

Simon onun elini öptü. “Bana vereceğin kadarını istiyorum. Geriye ne kadar kaldıysak o kadarını istiyorum.”

Sözleri kalbine bir bıçak gibi saplanmıştı. Ona düşünmek istemediği gelecek hakkındaki gerçekleri anımsatıyordu. Şimdi sırası değildi, şu an pencereye yağmur vururken, yatağın yumuşak kozasında, ona sarılmaktan başka hiçbir amacı olmayan bu kolların arasında düşünmek istemiyordu.

Eliana, onları bekleyen korkunç kaderi def edebilecekmış gibi Simon'ın göğsüne yasladığı başını salladı. Sonra Simon'ın üstüne çıkıp, onun sertleştiğini karnında hissedene kadar öptü. Aşağıya uzanıp ona dokundu. Simon'ın omuzlarını, saçlarını öperken onun attığı tiz çığlıkların, onu kavramasının tadını çıkarttı. Dehşet saçan bu adam şimdi kollarında çaresizce titriyordu.

Bir süre sonra Simon kibarca Eliana'nın elini durdurdu. Nefes nefese kalmıştı. “Lütfen,” diye fısıldadı. “Bu şekilde değil. Sana ihtiyacım var. Eliana, Eliana...” Yüzünü Eliana'nın yüzüne sürttü. Simon'ın tıraşsız yanaklarının sürtünmesinden mutlu olan Eliana iç çekti. “Olur mu?”

Eliana cevap vermek yerine onu öptü. Tatlılıkla ve yavaşça... Ama birdenbire tatlılık ve yavaşlık yeterli gelmedi. Simon inleyerek Eliana'nın üstüne çıktı. Dili ağzının içindeydi.

Eliana'nın elinin altındaki sırtı ter içindeydi. Kızın üstünde hareket etmeye başlamıştı. Daire çizen kalçaları, Eliana'nın vücuduna sıcaklık dalgaları yayıyordu. Ve Eliana kendini onun açlığına bıraktı. Öpücüklerinin arasında güçlükle nefes alabiliyordu. Simon Eliana'nın boynunu dişleyince, Eliana keskin bir iniltiyle bacaklarını ona doladı. Simon alçak ve boğuk bir sesle adını mırıldanıyordu. Eliana ürpererek başını ona yasladı.

"Konuşmaya devam et," diye fısıldadı Eliana. Gözleri sımsıkı kapalıydı. "Seni duymak hoşuma gidiyor."

Simon güldü. "Ne söyleyeyim? Kollarımdayken güzelliğinin tüm hayallerimin de ötesinde olduğunu mu?" Eliana'nın kulak memesini ısırıldı. "Arzuladığın her zevki sana vermeye kararlı olduğumu mu?" Sonra yüzünü saçlarına gömdü ve adını tekrarladı. Bu daha çok bir inleme gibiydi.

Simon'un pürüzlü sesi ile başı dönen Eliana'nın teni uğulduyor, adeta yanıyordu. Arkasını dönünce Simon onu ansızın bıraktı.

"Hayır," diye mırıldandı Eliana. Sırtını ona yasladı. "Bırakma. Bana geri gel."

"Buradayım." Eliana'nın şakağını öptü ve kollarıyla onu sarmaladı. "Böyle mi, Eliana?" Beni böyle mi istiyorsun?"

Eliana başını salladı. Kalçalarını Simon'a bastırınca onun sertleştiğini ve arzularının uyandığını hissederek gülümsedi. Simon, saçlarına doğru nefesini bırakırken usulca küfür etti. Bir eliyle nazikçe boynunu tutarak, diğer elini de bacaklarının arasına sokup oynayarak onu tuttu. Ve sonra Eliana'nın içine girdi. Yavaş yavaş ve derine doğru hamleler yapıyordu. Eliana kendini geriye, Simon'a doğru bir yay gibi itmişti. Aldığı salt zevkle çığlıklar atıyordu. Simon'un onu sarmalayan kolları, sırtına güçlü bir şekilde yaslanan göğsü, sıcaklığı, kalçaları hızla ona çarparken saçlarını çekiştiren parmakları...

Simon'un kolunu kavradı, etine tırnaklarını batırdı. "Simon," dedi çatlak bir sesle. "Ah, Tanrım..."

“Adımı tekrar söyle.” Dudakları Eliana’nın kulağında sımsıcaktı. Sesi geriliyordu. “Lütfen, sevgilim.”

Eliana artık konuşamaz hale gelinceye dek tekrar tekrar söyledi. Simon içinde hareket ettikçe zevkle inledi. Hayvani ve tutkulu... Teninden alevler çıkıyordu. Simon yüzünü boynuna bastırmıştı. Kollarını biraz daha sıktı. Eliana’nın boğazını, çenesini öptü ve güldü. Sesi ateşliydi.

“Çok güzelsin,” dedi boğuk bir sesle. “Enfessin. Tanrım, şu haline bir bak.”

Sonra Eliana’nın başını kendine çekti. Sıcaklığını kendi vücuduna yasladı, öptü. Dudaklarına, yanaklarına adını fısıldadı. Simon’ın alnına düşmüş ıslak saçların yumuşaklığı, ellerinin hüneri, Eliana’nın kalbini acıtmaya başlamıştı. Çünkü bu artık korkunç bir kaybın başlangıcıydı.

Çok yakında imkânsızı deneyeceklerdi.

Çok yakında onu kaybedebilirdi. Herkesi kaybedebilirdi.

“Daha sert,” diye fısıldadı Eliana. Simon söyleneni hemen yapınca ürperdi. “Daha hızlı, Simon.” Bu duyguyu Eliana’nın içinden kovacaktı. İkinci kez onu parçalara ayıracak, kalbinde büyümeye başlayan üzüntüyü söküp atacaktı. Simon’ın kollarında iç çeken ve kıvranan Eliana elleriyle göğüslerini kavradı. Simon ensesinde küfür ederken gülümsedi.

Simon onu sımsıkı kavramış, Eliana’nın fısıldadığı her emri yerine getiriyordu. Eliana bir kez daha Simon’ın adını söylemeye çalıştı ama tam o anda aldığı zevk zirveye ulaştı. Kendi yumuşak bir çığlıkla Simon’ın kollarında parçalara ayrılırken sözcük de boğazında dağıldı. Eliana’nın çığlığı Simon’ı kontrolden çıkartmıştı. Onu sertçe kendine çekti, parmaklarını kalçalarına geçirdi. Soluk soluğa, haşin bir sesle adını önce haykırdı, sonra fısıldayarak tekrarlardı. Dakikalar sonra, birbirlerinin kollarında titreyerek uzandıklarında, hızla çarpan kalbi yeterince sakinleşip yine düşünebilmeye başlayınca, Eliana yüzünü Simon’a döndü.

Gözleri yarı kapalı Simon ona gülümsüyordu. Mutluluğunun içinde öyle göz kamaştırıcıydı ki, Eliana'nın canı yandı. Bu, parlak bir gökyüzüne çok uzun süre bakmak gibiydi.

"Merhaba," dedi Simon. "Muhteşemsin. Bunu biliyor muydun? Deli gibi öpülmüş gibisin."

Eliana gülümseyemedi ve bunun için kendinden nefret etti. Simon'ın dokunuşları ve öpücükleri bile az önceki korkusunu geçirmemişti. O korkunç, yakıcı keder göğsüne oturmuştu ve onu oradan atamıyordu.

Simon'ın ağzına dokundu. Biçimini ezberlemeye çalıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Simon. Yüzünde kaygılı bir ifade oluşmaya başlamıştı.

Kelimeler dilinin ucunda, dökülmeye hazırdı: *Bu, korkunç bir hataydı.*

Çünkü artık Simon'ı kaybederse, bu kayıp onu derinden yaralardı.

Elbette hiçbir şey de olmayabilirdi. Başarabilir ve annesini durdurabilirlerse, tarihin akışını yeniden yazabilir, Kan Kraliçesi'nin asla düşmemesini ve her şey başlamadan önce İmparator'un ölmesini sağlayabilirlerse; bütün bunların hiçbiri gerçekleşmezdi. O zaman Eliana, Remy'nin ablası olmaz, Harkan'ı tanımaz ve Rozen'i öldürmezdi.

Asla Simon'a âşık olmazdı.

Bu sözcükleri Eliana kendine ilk kez söylüyordu. Kendini kelimeler tarafından yumruklanmış, nefessiz kalmış gibi hissetti. Ama doğruydı. Tıpkı Simon'ı kaybederse, bu hayatı, bu geleceği ve içindeki tüm insanları kaybederse aslında hiç kayıp olmayacağı gerçeği gibi doğruydı. Her şey sadece silinip gidecekti.

Ve bu Eliana'nın hayal edebileceği en kötü şeydi. Sevdiği bir şeyi kaybetmek değil; senden alınması, o yaşanmışlıkların kalbinden söküp atılması, arkada hiç anı kalmaması. Yaşanan kayıptan bihaber olmak...

“Eliana.” Simon, Eliana’nın yüzündeki karışmış saçları geriye doğru taradı. “Bana ne olduğunu söyle. Gözlerinde milyonlarca endişe görüyorum.”

“Endişelerimin ne olduğunu gayet iyi biliyorsun,” dedi Eliana. Simon cevap vermeye fırsat bulamadan yüzünü göğsüne yasladı, kollarını vücutlarının arasına soktu ve fısıldadı, “Benimle kal. Lütfen. Bütün gece benimle kal.”

Simon bir an hareketsiz kaldı. Sonra battaniyeleri üstlerine çekti. Eliana’nın titreyen vücudunu sıkıca örttü, bacağını üstüne attı. Alnına kondurduğu öpücük Eliana’nın gözlerinden yaşlar boşanmasına neden oldu.

“Buradayım,” dedi Simon, saçlarını okşayarak. “Başka hiçbir şey düşünmüyorum. Bu gece olmaz.”

“Yarın?” diye fısıldadı Eliana, kendine engel olamadan.

Simon, kızın yüzünü kendine çevirdi ve öptü. Öpücüğü öyle yumuşaktı ki, Eliana’nın kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı.

“Düşünme,” dedi Simon. “Şu anda önemli olan tek şey bu gece...”

“Bu gece,” dedi Eliana, Simon’a bakarak, “birlikteyiz.”

Simon’ın yüzündeki ifade açık ve şefkatliydi. Aylar önce Orlineda ilk kez karşılaştığı Kurt’tan farklıydı. Ama yine de tanıdıktı. Bütün hayatı boyunca bu yüze bakmış gibiydi. Onu, başka çaresi yokmuş gibi öptü.

Bu kez, birlikte hareket ederlerken Eliana Simon’a bakıyordu. Ağırlığının kendini yatağa bastırmasına izin verdi. Bakışları kenetlenmişti. Simon’ın elleri yüzünü kavramıştı. Eliana daha fazla bakamaz oluncaya, dokunuşunun verdiği zevk onu içine çekinceye dek Simon’ı izledi. Titreyerek Simon’a tutundu. Saçlarını yumruklarıyla tutmuştu. Simon’ın boynuna çarpan sesini, hınçla dua edişini dinledi. Sabah kalktıklarında bir başkasının dünyayı kurtarmaya gelmesini, kendilerinin de sonunda dinlenebilmeleri için azizlere, empirium’a, Eliana’nın akıl almaz gücüne dua etti.

- 41 -

RIELLE

“‘Hava soğuk olmasa bile,’ demiş iyi kalpli cadı Tahti, ‘ensende bir karıncalanma hissettiğin zaman; yalnız başınayken bile birinin seni izlediğini düşündüğün zaman; rüyanda ya da ateşli kâbuslarında yürüdüğünü gördüğün o garip yoldan daha önce geçtiğini hissettiğin zaman. İşte bunlar küçük anlardır. Kulağını açıp onları iyi dinle. Bu anlar, senin ölümlerinden birinin doğumunu anlatır. Ölümlerin sayısı çok fazladır. Bazıları iyi, bazıları zalimdir. Gözleri görmeden, becerikli parmaklarının marifetleriyle dünyayı dolaşırlar. Günün birinde, ölümlerinden biri seni bulacak. Günün birinde, ölümlerinden biri son için seni çağırarak.’”

—Siyah Orman, Beyaz Gök Borsvall çocuk masalları seçkisi

Rielle karla kaplı, uçsuz bucaksız, ağaçsız bir tarlada oturuyordu.

Ayakları çıplaktı, üzerindeki ince gecelikle tir tir titriyordu. Dizlerini göğsüne çekmişti. Sessizlik içinde, geleceğini bildiği ayak seslerini bekledi. Donmuş otlar üzerinde çıtırdayan ayak seslerini duyduğunda kendi kendine gülümsedi ama yüzünü ona doğru çevirmedi.

“Beni neden buraya getirdin?” diye sordu Rielle.

Ellerini arkasında birleştirmiş olan Corien, Rielle'nin çevresinde döndü. Uzun siyah bir palto ve etekleri karlarda sürünen kürklü bir pelerin giymişti.

Rielle ona bakmadı. Bakmayacaktı.

“Çünkü getirmemi sen istedin,” diye cevap verdi Corien.

“Ben uyumak istedim.”

Corien usulca güldü. “*Beni* istedin.”

Rielle inatla Corien’e bakmayarak dilini ısırđı. Haksız değildi. Genoveve’i dirilttiğı andan itibaren kendini Corien’in sesine, dokunuşuna, tesellisine muhtaç hissediyordu. Ama bunu yüksek sesle dile getirmeyi reddediyordu.

“Bir türlü uyuyamadım,” dedi. “Onu geri getirdiğimden beri uyuyamadım.” Gözyaşlarının sıcaklığını yanaklarında hissetmesine karşın gözleri kupkuruydu. “Garver uyumama yardımcı olacak bir ilaç verdi. Ama işe yaramadı. Hiçbir şey işe yaramıyor.”

Corien, Rielle’nin önünde çömeldi. Rielle gözlerini ondan kaçırarak zihnindeki kış manzarasına daldı.

“Gerçeklerle savaşmaya bir son verseydin,” dedi Corien, “güzelce uyurdun.”

“Neymiş peki o gerçek?”

“Onlarla birlikte, *onunla* birlikte orada kalmak seni mahvedecek.”

Rielle kuru dudaklarını emdi. “Audric, Genoveve’nin de uyumadığını söyledi. Sürekli çığlık atıyor. Korkunç kâbuslar görüyor, eskisinden de kötü. Arada sırada onun sesini duyuyorum. Bazen onu duymamak için Atheria ile dağlara gidiyorum.”

“Sanki ben bunları zaten bilmiyormuşum gibi anlatıyorsun.”

Rielle en sonunda başını kaldırıp Corien’e baktı. Soluk, soğuk ışıktaki Corien’in güzelliğı nefesini kesmişti.

“Ona ne yaptım?” diye fısıldadı. “Genoveve neden uyuyamıyor? Ben neden uyuyamıyorum?”

“İkinci soruna cevap vermiştim. Birincisine gelirsek...” Corien pelerinini omzundan aldı ve Rielle'nin omuzlarına yerleştirdi. “Bazı zihinler, dirilişin ihtişamı ile başa çıkamayacak kadar zayıftır.”

“Ona hastalığı sen bulaştırdın. Nedeni bu. Onu delirtiyorsun.” Sıkıca pelerine sarıldı. Verdiği sıcaklıktan o kadar mutluydu ki kaldırıp atamıyordu. Pelerine Corien'in kokusu sinmişti; keskin, baharatlı bir parfüm, duman kokusu, kış yanığı...

“Bizim ıstırabımızın gerçeğinden bahsediyorum,” dedi Corien. Gözlerini kırpmadan Rielle'yi izliyordu. “Genoveve tarafından benim halkıma ıstırap bulaştırıldı. Bunu duymaya katlanamıyorsa, bu onun kusurudur, benim değil.”

Rielle gözlerini ona dikti. “Onu kendi haline bırak.”

“Hayır,” diye cevap verdi Corien. “O cezalandırılmalı. Hepsi cezalandırılmalı. Genoveve ilk değil, son da olmayacak.”

Rielle yerden kalktı. Pelerini çıkarttı. Dişleri zangırdarak Corien'e arkasını döndü ve hızlı adımlarla ufka doğru yürümeye başladı.

Corien de yanında yürüyordu. “Titriyorsun.”

“Ne kadar zekice bir gözlem!”

“Seni daha sıcak bir yere götüreceğim. Daha rahat bir yere.”

Birdenbire dünya yeniden düzenlendi. Buz tutmuş arazi yok oldu. Yerine sıcak, karanlık bir oda geldi. Kocaman siyah bir şöminede kükreyen bir ateş vardı. Sayvanlı bir karyola, uzun, şık bir divan... Kürkler, püsküllü battaniyeler, üstü yiyecek ve içecek dolu bir masa.

Büyük kare pencereden kutup manzarası görünüyordu. Karla kaplı dağlar, buz tutmuş bir vadi, uzaktaki donmuş denizin ışıltısı.

“Buraya daha önce de gelmiştim,” diye mırıldandı Rielle. “Bir rüyada. Beni daha önce buraya getirmiştin.”

Corien pencerenin önündeki Rielle'nin yanına gitti, soğuk ve hareketsiz bir şekilde durdu. "Eğer izin verirsen gerçekte de getireceğim."

Rielle dağları hızla gözden geçirdi. Karların içine kazılmış düzenli yol ağları dikkatini çekmişti. Buz kütlelerinin dağılmış olduğu limanda yarı inşa edilmiş gemiler vardı. Dağların içine geniş kapılar oyulmuş, yere derin kare çukurlar kazılmıştı. Hepsi de alev ışıklarıyla turuncu renkte parılıyordu.

Bu fikri aklının bir köşesine kazıdı. Bunu yaparken kendini sarsak ve çılgın hissetmişti. Ayaklarının üstünde durmakta zorlanıyordu. Corien onun casusluk yapmaya çalıştığını fark edebilirdi. Bu bilgiyi Audric'e götüreceğini bilebilirdi.

Corien'in dikkatini dağıtmak için eline dokundu. Corien önce irkildi ama sonra parmaklarını Rielle'nin parmaklarına geçirdi.

Avuçları birleşti. Rielle'nin avuçları alev alev, Corien'in ise buz gibiydi. Rielle'nin zihninde aniden bir görüntü belirdi. O ve Corien, kolları birbirine dolanmış, Corien'in dudakları Rielle'nin boynunda, Rielle'nin elleri Corien'in saçlarının içinde...

Rielle görüntüyü kontrol etmeye, vücudu tepki verip teni karıncalanmaya başlarken onu aklından çıkartmaya çalıştı fakat çok geç kalmıştı.

Dünya bir kez daha değişti. Artık pencerenin yanında değillerdi.

Corien'in yatağındalardı. Odanın köşesindeki, ipekler ve kürklerle döşenmiş devasa yatakta. Corien Rielle'yi yastıklara bastırıyor, kalçalarıyla bulunduğu yerde zapt ediyordu. Ağzı, Rielle'nin boynunu oburca emiyordu. Saatlerdir öpüşüyorlarmış gibiydi. Rielle'nin yumuşamış ve ter içindeki vücudu uğulduyordu. Bacaklarını kendi kımıldatamamasına karşın Corien'in bacaklarına dolamıştı. Geceliği, karnı ortaya çıkacak şekilde yukarıya kaymıştı ve Corien ellerini kızın çıplak kalçalarına geçirmişti.

“Hayır!” dedi Rielle soluk soluğa.

“Bunu istiyorsun,” diye mırıldandı Corien. Yüzünü boynuna yasladı. “Biliyorum, Rielle. Zihnini okudum.”

“Bu bir düşünceydi, davetiye değil,” diye tısladı Rielle ve onu öyle hızlı itti ki, Corien karşı duvara uçtu. Kafası duvara çarpıp yarıldı. Corien’in öpücüklerinden hâlâ başı dönüyor, öte yandan onu kaybettiği için vücudu zonkluyordu. Yine de ona serinkanlılıkla bakmak için kendini zorladı.

“Benim ne istediğimi bilmiyorsun,” dedi titrek bir sesle. “Bir daha bana zorla sahip olmaya kalkarsan seni yok ederim.”

Başı dönen, şakağından aşağıya koyu renk kanlar akan Corien ona bakarken odanın kapısı ardına kadar açıldı.

Ludivine içeriye girdi. Gözlerinden ateş fışkırıyor, açık bıraktığı altın rengi saçları alevlenmişçesine ısıldıyordu. Köşeli omuzlu, gri bir elbise giymişti. Brokar kumaşı zırha benziyordu. Elinde parıldayan bir kılıç vardı.

“Rielle, arkama geç,” diye emretti Ludivine. Sesi gergin ve sertti. “Ona bakma. Onunla konuşma.”

Şiddetle duvara çarpan Corien gülmeye başladı. Pürüzlü, çağıldayan bir kahkaha attı. Yüzündeki kan yok olmuştu. Ayağa kalktı ve ansızın yan tarafında beliren kılıcı çekti.

“Ne kadar da büyüleyici,” dedi Corien. “Sen kendini böyle mi görüyorsun, sıçan? İntikam peşinde bir kurtarıcı mı?”

Sert sert bakan Ludivine cevap vermedi. “Rielle, arkama geç.”

Rielle titreyerek yataktan kalktı.

Corien solgun ve öfkeli bakışlarını Rielle’ye dikmişti. “Gerçekten mi? Ona itaat mi edeceksin? O çağırıyor, sen de ona koşuyorsun. Sahibine koşan bir köpek gibi!”

“Kalbimi kazanmak için tuhaf bir yol,” dedi Rielle. Komodinlerden birine yaslanmış nefesini düzenlemeye çalışıyordu. “Bana zorla sahip olmaya kalkışıyorsun. Bana köpek diyorsun.”

“Seni onlardan kurtarmaya çalışıyorum!” Sesi bir bıçak kadar keskindi. “Neden bunu göremiyorsun? Eğer isteseydi seni bu rüyadan uyandırabilirdi. Sana benden çok daha yakın. Aslına bakarsan yatağının dibindeydi. İsteseydi bunu yapabilirdi. Ama o seni böyle görmek istiyor. Seni etkilemek istiyor.”

“Onu dinleme,” diye emretti Ludivine. “Seni bana karşı zehirlemeye çalışıyor.”

Corien sabırsızlıkla kılıcıyla Ludivine’i işaret etti. “O da benim istediğimin tıpatıp aynısını istiyor. Tek farkı, arzularını nezaket ve yalanlarla gizlemesi.”

Rielle ellerini şakaklarına götürdü. Kafasının içi her ikisinin çatışan sözcükleri ile dolup taşıyordu. “Dur,” diye fısıldadı. “Canımı acıtıyorsun.”

“Gerçekte başımıza neler geldiğini sor ona.” Solgun gözleri parlayan Corien, Rielle’ye yaklaşmıştı. “Sevgili azizlerinin neler yaptıklarını sor ona. Bizi nasıl aldattıklarını!”

“Kapat çeneni, yılan!” diye bağırdı Ludivine.

Rielle gözlerini sıkıca yumarak onlara sırtını döndü. Kafasının içinde davullar çalıyordu. “Lütfen. Yalvarıyorum.”

“Yılan olan ben miyim?” Corien acı acı güldü. “Ben, halkımızı kurtarmak için ne gerekiyorsa onu yapıyorum. Evet, doğru. *Bizim* halkımız. Sen de bir meleksin, yoksa unuttun mu? Sen de ne yaparsan kendin için yapıyorsun. Kimseyi düşünmüyorsun. Hepimizi unuttun. Umurunda olan tek şey senden çalınmış olan tenini kurtarmak.”

“Dur!” diye çılgılık attı Rielle, dizlerinin üstüne düşerek. Corien ve Ludivine’nin arzuları onun içinde çarpışıyor, düşüncelerini ikiye bölüyordu. Rielle adeta bir top gibi kıvrıldı, avuç içlerini acıyla şakaklarına bastırdı.

Sonra ansızın omuzlarında eller, alnında dudaklar hissetti.

Başını kaldırdı. Gözyaşları sel gibi yüzünden akarken Audric'in karşısında çömelmiş olduğunu gördü. Bir şeyler söylüyor fakat sesi uzaklardan geliyordu. Rielle çılgınca odayı gözden geçirdi. Evdeydi. *Evdeydi*. Audric'in odasında, mürdüm rengi darmadağın çarşafı yatağının yanındaydı. Şöminedeki ateş çıtırdamaya devam ediyordu. Audric'in arkasında Evyline ve diğer iki Güneş Muhafızı Jeanette ve Fara duruyordu.

"Audric." Rielle nefes nefese Audric'e yaslandı. Yüzünü onun çıplak göğsüne gömdü. "Ah, Tanrım. Bana yardım et. Durmuyorlar. Onları içimde hissettim. Hiç durmadılar."

Yumuşak bir kumaş hışırtısı, tanıdık lavanta kokusu. "Rielle," dedi Ludivine. "Çok özür dilerim. Sadece sana yardım etmek istemiştım."

"Lu, ondan uzak dur yoksa seni bu şehirden sürgün ederim!" diye bağırdı Audric. Sesi Rielle'nin şimdiye dek hiç duymadığı kadar öfkeliydi.

Rielle, Audric'in göğsüne yasladığı başını iki yana salladı. "Sadece sen," diye fısıldadı. Parmaklarını Audric'in saçlarına geçirdi. "Lütfen sevgilim. Sadece sen." Kalbi deli gibi çarpıyordu. Ludivine'nin çok yakınında olduğunu hissedebiliyordu ama neyse ki zihninden çıkmıştı. Ona bakmamaya çalıştı. Başını zonklamaya devam ediyordu. Her ikisinin de çevresinde daireler çizdiğini görebiliyordu. Corien ve Ludivine, kılıçları havada...

"Evyline," dedi Audric. "Lütfen bizi beş dakika yalnız bırakabilir misin?"

"Ne oluyor?" dedi yeni, sert bir ses.

Rielle başını kaldırdı. Gözleri kızarmış, başı dönüyordu. Merovec'in odaya girdiğini gördü.

"Ah, meraklanacak bir şey yok," dedi Ludivine. Gülümseyerek ona doğru atıldı. Yanağından öptü. "Rielle bir kâbus görmüş. Hepsi bu."

“Ben de kâbus görürüm ama hiçbiri bu kadar yaygaraya sebep olmaz.” Merovec gözlerini Rielle’ye dikmişti. Yüzünde düz ve soğuk bir ifade vardı. “Rüyanızda ne gördünüz, Leydi Rielle? Kâbuslarınız teyzeme yaşattığınız kâbuslarla aynı mı?”

“Rielle, annemin kâbuslar görmesine neden olmuyor,” dedi Audric kesin bir tavırla. “Annem babamın ölümünün yasını tutuyor.”

“Yine belirteyim, ben ölmüş babamla ilgili rüyalarından çılgılık atarak ve yarı delirmiş bir halde uyanmıyorum.” Merovec yaklaştı ve Rielle’nin gözlerinin içine bakmak için çömeldi. “Sen tam olarak nesen?”

“Merovec, bu kadarı yeter!” diye çıkıştı Ludivine.

Merovec, onu duymazdan geldi. Dikkatlice Rielle’ye bakmaya devam etti. “Geriye kalanlarımıza ölüm ve delilik getirmeye daha ne kadar devam edeceksin?”

“Ona bir kelime daha edersen,” dedi Audric. Sesi öfkeden titriyordu. “bir daha bu kaleye adım atamazsın.”

Merovec gülümsedi. “İyi, o zaman. Ben de sana şunu söyleyeyim: Yatağını bir canavarla paylaşıyorsun, prensim. Ayrıca krallığının varisinin böyle tehlikeli bir şekilde hatalı kararlar vermesi beni çok kaygılandırıyor.”

“Merovec, hemen bu odayı terk et!” dedi Ludivine. “Kendi odana git ve beni orada bekle.”

Merovec kaşlarını kaldırarak Ludivine’e baktı. “Seni de tuzağına düşürmüş, küçük kız kardeşim. O senin arkadaşın değil. O bir hırsız ve fahişe. Bizim feci sonumuz olacak!”

Evyline öne doğru atılarak Rielle ve Merovec’in arasına girdi. Jeanette ve Fara da hemen arkasından ters ters bakıyorlardı.

“Lord Sauvillier,” diye gürledi Evyline, “prensimin söylediklerini yerine getirmezsensiz, muhafızlar sizi zorla dışarıya çıkartacak.”

“Bu kadar çok insanı seni sevmeleri için kandırabilmen ne kadar da şaşırtıcı,” dedi Merovec. “Fakat Leydi Rielle, ben senin ne olduğunu görebiliyorum. Açıkça görüyorum.”

O sırada kapıdan tanıdık bir ses geldi.

“Audric,” dedi Tal. Solgun yüzü, ince ve gergin ağzıyla Sloane da yanındaydı. “Böldüğüm için özür dilerim ancak bir sorunumuz var.”

Ludivine derin bir nefes aldı. “Kapıdalar.”

Merovec sert bir şekilde Ludivine’e baktı. “Kimler?”

“Kaç kişiler?” diye sordu Ludivine, Merovec’i duymazdan gelerek.

“Binlerce,” diye yanıtladı Sloane sakince.

“Onun ne diyeceğini nereden bildin?” diye sordu Merovec Ludivine’e. Sesinde sabırsızlık vardı.

Rielle, Audric’in omzunun üstünden Tal’e baktı. Tal’in vücut hatlarından ne kadar gergin olduğu anlaşılıyordu. Ellerini yumruk yapmıştı. Bir an önce Rielle’ye ulaşmak istiyordu.

“Kapıdakiler kim, Tal?” diye sordu Rielle.

Tal yavaşça nefes verdi. “Herkes.”

Baingarde’nin dışındaki caddelerde, tapınak çevresindeki her sokağı ve avluyu doldurarak toplanmışlardı. Pencereleden sarkıyor, çatılara çıkıyorlardı. Kale duvarlarına çürük yiyecekleri, avuçladıkları çamurları ve çöpleri fırlatıyorlardı. Parke taşlı geniş avlular bunlarla kirlenmişti. Demir kapıları yumrukluyorlardı. Taş duvarlara tırmanıyorlar, muhafızlar tarafından yere çekiliyor, kafalarına vuruluyor, bileklerinden bağlanıyorlardı.

Yine de gelmeye devam ediyorlardı. Kale kapılarının önünde barikat kurmuş dizi dizi askerler gözlerini

yıldırılmıyordu. Alt avlular kısa sürede onlarla dolmuştu. Askerler onları kaleden uzak tutmaya çalışıyorlardı. Fakat azizlerin çeşmelerine tırmanıyorlar, meşalelerini, asalarını ve bıçaklarını sallıyorlardı. Kavgalar çıkıyordu. Üstlerinde kırmızı boya ile Güneş Kraliçesi amblemleri taşıyanlar Rielle için yumruk yiyor, kaburga kemiklerine ve kafataslarına tekme atıyorlardı.

Âme de la Terre halkı yuhalıyor, çığlık atıyordu. Farklı isimler haykırıyorlardı; Rielle, Audric, Genoveve. Merovec'e sesleniyorlardı. Başyargıç'ın konuşmasını istiyorlardı.

Rielle Baingarde'in ana kapısında duruyordu. Şehir ile arasına muhafızlar girmişlerdi. Sesler sanki onu dövüyordu.

"Kan Kraliçesi!" diye bağııyorlardı. "Güneş Kraliçesi! Rielle!"

Çığlıklar yaygaraya, anlaşılmaz bir gürültüye dönüştü.

Sonra bir slogan atılmaya başladı: "Kraliçeyi bize verin! Kraliçeyi bize verin!"

"Benden mi bahsediyorlar?" diye sordu Rielle, Tal'e. "Yoksa Genoveve'den mi?"

"Bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum," diye yanıtladı Tal. "Senin yukarıda kalmanı tercih ederdim."

"Yüzümü görmeliler. Korkmadığımı görmeliler."

Audric öfkeyle kraliyet ordusunun komutanı ile konuşuyordu. Rosalin Moreau eskiden Rielle'nin babasının komutan yardımcısıydı. Soluk, sert yüzlü, kurşuni mavi renkli gözlü, kırpık beyaz saçlı bir kadındı.

"Silahlı ve eğitimli yüzlerce askerin azgın bir güruhtan çekindiğine inanmamı gerçekten de bekliyor olamazsın!" Kızgınlıkla bahçeyi gösterdi. "Onları buradan çıkartın. Kale duvarlarının arkasına yollayın. Azizler aşkına, Rosalin, neredeyse kapılara dayandılar!"

“Öyleyse prensim, onlara karşı gereken her türlü kuvveti kullanmamamıza izin veriyor musunuz?” diye sordu Komutan Moreau duygusuz bir sesle.

“Bunu yapma,” diye mırıldandı Ludivine. “Bu sadece onların sana karşı daha da hınçlanmasına sebep olur.”

“Öyleyse ne yapmamı istersin?”

Zihinlerine girebilirim, diye cevap verdi Ludivine. Onları sakinleştirebilir, birçoğunu geri yollayarak kalanların ateşlerini kaybetmelerini sağlayabilirim.

Rielle irkildi. Zihninde sadece Ludivine’i değil aynı zamanda Audric’i de hissetmişti. Belli belirsiz, Ludivine ve kendi düşünce katmanlarının arasında bir yerlerdeydi. Ama oradaydı işte. Gergin ve endişeliydi.

Her ikimizle de aynı anda mı konuşuyorsun, diye sordu Rielle.

Böylesi daha verimli ve etkili, diye cevap verdi Ludivine.

Rielle silkindi. Gördüğü rüyadan sonra zihni hâlâ hassas ve duyarlıydı. Çaresiz bir halde sessizlik istiyordu. Ludivine’nin Audric’i de alıp zihninden çıkmasını istiyordu.

Bunu yapması gerektiğini düşünüyorum, Audric, dedi bunun yerine. Bırak onların kontrolünü eline alsın.

Bundan sonra böyle mi yapacağız? Audric bakışlarını Rielle’den kaçırmıştı. Rielle’nin zihnindeki düşünceleri dehşet verici bir şekilde mutsuzdu. Mecbur kaldığımız zaman Ludivine’nin insanlarımızın seçme haklarını ellerinden almasına izin mi vereceğiz?

Ludivine sabırsızlanmaya başladı. *Daha iyi bir fikrin var mı?*

O sırada Audric’in düşünceleri keskinleşti. Ansızın Rielle’ye doğru döndü. Yüzündeki korkunç ifade Rielle’nin geri adım atmasına neden olmuştu. Audric öyle şaşkın ve kızgındı ki, tamamen yabancı biri gibiydi. Hâlâ Audric’ti fakat adeta karanlık bir bulutun arkasında kalmıştı.

Sadece Rielle'nin duyabileceği şekilde alçak sesle konuştu. "Bu gece onu gördün."

Rielle'nin midesine korkunç kramp girdi. Bir an için yalan söylemeyi düşündü.

Gördü, dedi Ludivine. Paniği açıkça belli oluyordu. Ah, sevgilim, özür dilerim. Bizi birbirimize bağlamadan önce düşünemedim.

Rielle öfkesini bastırdı. Aklının içinde dönüp duran düşüncelerini yatıştırmaya çalıştı. "Evet, onu gördüm. Rüyamda."

"Onu öpmüştün." Audric'in sadece çenesi oynuyordu. "Şimdi, zihnimde gördüm."

"Evet."

"Onun yatağındaymışsın. Sana dokunuyordu."

Rielle nefessiz kaldı. "Evet. Ama bunu ben istemedim. Beni zorla yatağına götürdü. Düşüncelerimi kontrol altına aldı ve benim isteğim dışında onları gerçek yaptı."

Audric arkasını döndü, ellerini saçlarının arasında dolaştırdı.

Rielle onu takip etti. Audric'in gözlerinin yaşlarla parladığını görmek boğazını sıkıyordu. "Audric lütfen, bana inanmalısın," dedi boğulurcasına.

"Sana inanıyorum," dedi Audric. Ama gözlerini kaçırıyordu.

"Prensime?" Komutan Moreau ısrarcıydı. "Emirleriniz?"

Merovec öne çıktı. "Bırak, onlarla ben konuşayım. Seslerini duyurmak istiyorlar, ben de onları duyuyorum. Sizlerden birini görmek onları ancak daha fazla kızdırır."

O sırada bahçeden tiz bir çığlık yükseldi. Ardından birkaç çığlık daha geldi. Kalabalık dağıldı. Kızgın bağrışlar, panik çığlıklarına dönüşmüştü.

Rielle kapıya doğru koştu. Dışarıya bakan Evyline'nin yanından geçti.

İkinci Güneşin Ev'inden, beyaz ve altın rengine bürünmüş bir düzine Dirilişçi kalabalığın ortasında durmuş, kendi boğazlarına bıçak dayamışlardı. Bir kısmı çoktan yere düşmüş, boğazlarındaki yarıktan kanlar boşalıyordu. Onları birer birer diğerleri takip etti. Her şey geriye bir kişi kalana dek kimse bir şey yapamadan çabucak olup bitmişti. Gözleri vahşice bakan bir adam Baingarde kapısının hemen yanında duruyordu. Sağ elinde altın bir kraliyet asası tutmuştu. Cilalı sapı, meşale ışığında parlıyordu. Tepesinde güneş şeklinde, ışıldayan bir madalyon vardı.

Adam, Rielle'nin gözlerinin içine baktı. Sırtarak ona seslendi, "kraliçemize yaptığın şeyi şimdi bize de yapman için sana yalvarıyoruz. Söz verdiğin gibi Güneş Kraliçesi! Söz verdiğin gibi sevgili Tanrımız ve kurtarıcımız!"

Rielle ileriye doğru atıldı ancak Evyline onu belinden sert bir şekilde yakaladı.

"Lu, durdur onu!" diye bağırdı Rielle.

Ama adam çoktan küçük bıçağını boğazına sokmuştu. İlk önce dizlerinin üstüne, sonra da yüz üstü düştü. Asa taşa yuvarlandı. Adamın orada yatan görüntüsü, kendi ölümünde boğulması, vücudunun altındaki kan gölü, Rielle'nin kalan tüm sakinliğini darmadağın etmeye yetmişti.

Haykırarak ve hıçkırarak Evyline'nin kollarının mengenesinden kurtulmaya çalıştı. Adamın ölümü, bahçeyi kırmızıya boyayan cesetler ve kaçmak, kapıya, caddeye gitmek için birbirlerini ezen binlerce vücut için ağlıyordu. Kendisi için ağlıyordu. Öfkeli ve bitkindi. Evyline'nin kollarını yumrukladı. Kurtulamayınca kendi içine, avuçlarına döndü. Ayaklarından hızla yükselen sıcaklık adeta patladı ve herkesi olduğu yerden uzağa savurdu. Güneş Muhafızı Evyline'i, Merovec'i, ve kapılardan girip çıkan diğer muhafızları.

Audric bunu bekliyordu. Ludivine'i yakaladı. Birbirlerine tutunarak destek oldular. Diğerleri düşerken onlar sadece sallandılar.

“Buna izin veriliyor mu?” Merovec ayağa kalktı. Rielle’ye doğru bir kolunu salladı. “Bu asabiliğe? Bu tahmin edilemezliğe? Hepiniz aptalsınız!” Audric’e işaret etti. “Sen içlerinde en kötüsüsün. Olup bitenleri göremiyor musun? Önce seni zehirledi. Bu zehir yakında hepimize bulaşacak.”

Ludivine, Merovec’in kolunu yakaladı. Rielle’nin duymaması için çok alçak sesle konuşmuştu. Biraz sonra Merovec yumuşadı, uykudan yeni uyanan bir çocuk gibi ifadesi hafifçe sersemledi. Birlikte hızla uzaklaştılar. Merovec’in akılları karışan korumaları onları takip etti.

Audric arkalarından baka kalmıştı. Göz ucuyla Komutan Moreau’ya baktı. “Bu avlunun bir saat içinde boşaltılıp temizlenmesini istiyorum. İki saat içinde de şehrin sokaklarının onarılmasını istiyorum.”

Komutan başını salladı. “Karşı çıkanlar olursa?”

“Sanırım kolayca ikna edebilirsin,” dedi Audric gizemli bir şekilde. Sonra Rielle’yi buldu. Odanın iki ucundan bakışları kenetlendi. Rielle’nin yanından geçip kapıya doğru gitti.

“Benimle gel, lütfen,” dedi sakince. Sonra muhafızlara döndü. “Leydi Rielle ve benim rahatsız edilemememizi sağlayın.”

Rielle bir an tereddüt etti. İçgüdüleri ona, Ludivine ya da Coriene ulaşmasını söylüyordu ama kendini tuttu. Zihnindeki kavganın hatırası midesini bulandırıyordu.

Audric’in peşinden giriş salonundan geçti. Ardında kalan kalabalığın bağrıışları hafiflemişti. Hemen arkasındaki Güneş Muhafızlarının ayak sesleri çınlıyordu.

Audric Rielle’yi Azizler Salonu’na götürdü. Muhafızlar dışarıda yerlerini alıp kapıları kapattıktan sonra büyük odaya bir sessizlik çökmüştü.

Rielle ürperdi. Salondaki soğukluk, rüyasındakinden farklıydı. Bu soğukluk temizdi, mermer gözlüydü. Azizlerin heykellerine baktı. Heykellerin sert bakışlarının ve büyük bronz silahlarının ağırlığı omuzlarına baskı yapıyordu.

Audric odanın tam ortasında durmuştu. Yüzü, babasının tahtının yer aldığı kürsüye dönüktü. “Çok yakında taç giymem, bir kral olmam gerek,” dedi. Derinden gelen sesi, odanın soğuk zemininde, soğuk duvarlarında yankılanıyordu. “Bunu elimden geldiğince erteledim ama artık sona erdi. Annemin durumu giderek kötüleşiyor. Bir daha asla iyileşeceğini sanmıyorum. Bir zamanlar olduğu kraliçe artık öldü.”

Rielle yavaşça ona yaklaştı. Audric’in, kendi sözlerinin ağırlığı altında çöküşünü izliyordu.

“İnsanların tacın güçlü olduğunu bilmeye ihtiyaçları var,” dedi yavaşça.

“Neden buraya geldik?” diye sordu Rielle.

“Çünkü bu odaya son geldiğimizde,” diye cevap verdi Audric, “babalarımız yeni ölmüştü. Sen de Başyargıç tarafından Güneş Kraliçesi ilan edilmiştin.” Rielle’ye döndü. Yüzünde anlaşılmas bir ifade vardı. Bu, Rielle için o gece olan en üzücü şeydi. Çünkü genelde Audric’in bakışları sıcak ve açık olur, yüzü Rielle’ye duyduğu sevgiyle yumuşardı.

“Sen de bana görevimi hatırlatmak mı istedin?” Rielle dikleşerek kendini savunmaya geçti. “Sanki ben bunu bir an bile olsun unutabiliyormuşum gibi.”

“Senin için bunun mümkün olmasını isterdim, biliyorsun.”

“Ama yine de beni utandırmak için buraya getiriyorsun.”

“Seni utandırmak için değil. Seni anlamak için.” Audric ellerini yumruk yapıp açtı. “Corien’in seni zorla yatağına götürdüğünü söyledin.”

Dağlardaki karanlık odayı anımsayan Rielle dehşete kapılma ve zevkten ürperme arasında ikiye bölündüğünü hissetti.

“Evet, götürdü,” diye cevap verdi Rielle.

“Senin düşüncelerini ele geçirdiğini ve senin isteğin dışında onları gerçekleştirdiğini söyledin.”

Rielle birdenbire konuşmanın özünü anladı. Vücuduna bir soğuk dalgası yayıldı.

Audric gözlerini ona dikmiş, bekliyordu. Fakat Rielle’nin sesi çıkmıyordu. Onun yerine Audric konuştu. “Corien, senin düşüncelerini gerçekleştirdi. Sen, ikinizin onun yatağında birlikte olduğunuzu hayal ediyordun. O da bunu görüp sana verdi. Çünkü bunu arzuladığını düşündü.”

Rielle başını iki yana salladı. Gözyaşları gözlerini kör ediyordu. Audric’e doğru atıldı ve ellerine uzandı.

“Audric, lütfen,” dedi. “Anlamıyorsun.”

“Gayet iyi anladığımı düşünüyorum,” dedi Audric. Sesi titriyordu. Yüzündeki duygusuz maske düşüyor, altındaki korkunç, çaresiz keder ortaya çıkıyordu.

Sonra ansızın Rielle’nin kollarını kavradı. Onu kaba bir şekilde kendine doğru çekti. Rielle’nin üstüne doğru eğildi. Sıcak nefesi, Rielle’nin yüzüne çarpıyordu.

“Bunu mu istiyorsun?” Kızın bileklerini tutan ellerini biraz daha sıktı. Alt dudağını biraz sertçe dişledi. Rielle, Audric’in yüzündeki nefret dolu, ona dokunmaya dayanamıyormuş gibi görünen ifadeyle acı çekse de içinde yükselen tutkuyu hissedebiliyordu. Vücudu Audric’e cevap veriyor, kanı arzuyla uğulduyordu.

“Evet, bunu istiyorum,” diye fısıldadı Rielle. Audric’in yüzüne dokunmaya çalıştı fakat Audric izin vermedi. Rielle’yi hoyratça öptü. Kollarını iki yanına indirerek onu olduğu yerde zapt etti. Rielle, Audric’in ağzının içine doğru bir çığlık attı, kollarının arasında kıvrandı.

“Buraya gel,” dedi Audric kabaca. Sonra odanın bir kenarında, Aziz Marzana’nın kalkanının gölgesinde dizilmiş

büyük, cilalı masalardan birine doğru sürüklenmeye başladılar. Audric, Rielle'nin geceliğini hızla çekip çıkarttı. Fakat Rielle onun gömleğinin düğmelerini açmaya çalışınca irkilerek ondan uzaklaştı.

Rielle'yi en yakındaki masaya doğru itti. Arkasını döndürdü. Bir eliyle saçlarını kavrarken, diğeriyle uzanıp kızın en derinlerine dokundu. Rielle'nin sıcak ve ıslak bir şekilde hazır olduğunu görünce boynuna doğru inledi.

“Demek istediğin *buymuş*,” dedi Audric, Rielle'nin bacaklarının arasını sert bir şekilde okşarken. “Bu şekilde davranılmak. Sanki bir hiçmişsin gibi, hiç canın yanmazmış gibi kullanılmak!”

Rielle dönüp ona bakmaya çalıştı ama Audric boğuk bir sesle, “Hayır Rielle!” diye çıkıştı. Onu itti, elleriyle boynuna bastırarak masaya yapıştırdı.

Rielle bunun için kendinden nefret etse de, Audric'in kendinden bunu beklediğini bilse de Audric kalçalarını sıkıca kavrayınca kendine engel olamayarak bir çığlık atmıştı. Audric onun kendine gelmesini beklemeden içine girdi.

“Bana yanıldığımı söyle,” diye inliyordu Audric, Rielle'nin kalçalarına çarparak içine girip çıkarken. “Lütfen, Rielle. Bana onu istemediğini söyle!”

“Ben...” Rielle başını salladı. Kalbi paramparça olurken vücudu zevkle inliyordu. “Ben bunu yapamam.”

“Yapamayacağını biliyorum.” Audric hıçkırarak ağlıyordu. Ellerini Rielle'nin kalçalarına öyle sert geçirmişti ki, Rielle parmak izlerinin birkaç gün boyunca geçmeyeceğinden emindi. Yine de onun bu hoyratlığını istiyordu. Bu korkunç geceyi unutmak istiyordu. Dağdaki siyah kaleyi... Corien'in onu yatakta dümdüz eden ağırlığını... Audric onu yeterince sert sahip olursa, Rielle bütün gölgelerden, bütün karışıklıklardan arınacaktı.

“Seni kullanacak,” dedi Audric. “Sana ne teklif ettiğini biliyorum. Senin bunu neden istediğini de anlıyorum. Ama o seni sevmiyor, Rielle. O, senin yapabildiklerini seviyor. Onun istediğini elde etmesine yardım edebilmeni seviyor. Hepsi bu. Dahası yok!”

Oysa Audric yanıliyordu. Rielle onun titreyen sesini dinlerken bile bunu biliyordu. Corien ile olan bağlantısı, Audric’in iddia ettiklerinden çok daha fazlasıydı. Corien’in onun gücünü arzuladığını biliyordu. Ama yine de o soğuk hayal ülkesinde elleri birbirlerine değdiğinde, Corien’in Rielle ona dokunmayı lütfettiği için ne kadar şanslı olduğunu düşündüğünü biliyordu. Buna karşın ona asla korkuyla bakmamıştı. Onun zihninin en derin, en karanlık mahrem köşelerini biliyordu.

Audric’in dudakları Rielle’nin ensesine indi. Yumuşak, tatlı, bildik dokunuşlardı bunlar. Her zamanki sevişmelerinde olduğu gibi Rielle’nin aklından Corien ile ilgili tüm düşünceler uçup gitmişti. Rahatlayarak ağlamaya başladı. Kollarını tuhaf bir şekilde bükerek arkaya uzandı. Audric’in elini buldu ve sıktı. Nefes nefese adını haykırdı.

Audric, kızın üstüne eğildi. Kollarıyla onu sarmaladı. Islak yanaklarını Rielle’nin yanaklarına yasladı. Yüzünü saçlarına gömdü.

“Bana, beni sevdiğini söyle,” diye fısıldadı Audric çaresizce. “Lütfen, Rielle. Söyle, inanacağım.”

“Seni seviyorum,” dedi Rielle tekrar tekrar; bu doğrudu. Her zaman da doğru olacaktı. İster Corien yarın yok olsun, ister hayatının kalanı boyunca zihninde yaşasın; hep doğru olacaktı. Audric dehşete kapılıp sonsuza dek ona arkasını dönse bile... O zaman bile Audric’i sevecekti.

Audric kızı bir kez daha kendine çekerek içine boşaldı. Nefesleri yavaşlayıp, kendi uğuldayan kanı da sakinleşince Rielle arkasını dönüp Audric’e baktı. Audric bakışlarını

kaçırarak onun masaya oturmasına yardım etti. Sonra ona sarıldı ve yüzünü ıslak saçlarına gömdü.

Rielle titreyen bacaklarını Audric'in bacaklarına sararak karşılık verdi. "Sorun yok," diye fısıldadı. Audric ağlarken Rielle de ona sarılmıştı. Yanaklarını Audric'in kollarına sildi. Aziz Katell'in sert yüzüne baktı. "Her şey yoluna girecek."

ELIANA

*"Gecenin içine hızlı,
Savaşın içine sakın gir,
Yüreğine güven,
Zihnini berrak tut."*

—Geleneksel Mazabat asker duası

Eliana uyandığında kendini Simon'ın kollarında buldu. Simon'ın yüzü saçlarına gömülmüştü. Sakin ve düzenli bir şekilde, Eliana'nın boynunda horluyordu.

Bir süre Simon'ın sıcaklığının, odanın huzur veren sessizliğinin keyfini çıkarttı. Sakin bir yatak, teninde geceden kalma öpücükler ve onu göğsünde tutan Simon dışında başka hiçbir şey yokmuş gibi davrandı.

Ama çok yakında şafak siyah pencereleri griye boyayacaktı. Kalkmak için kendini zorladı. Simon'ın kollarından sıyrıldı. Sessizlik içinde giyindi. Çıplak ayakları soğuk zemine değerek değmez tamamen uyandı. Oda, Simon'ın gücünü içine alarak genişledi.

"İyi misin?" diye sordu Simon, uykulu sesiyle.

Eliana dönüp ona bakmadı. Bunu yapamazdı. Yoksa yatağa geri döner ve bir daha oradan çıkmazdı.

"İyiyim." Gömleğinin düğmelerini ilikledi. Kollarını dirseklerine kadar kıvırdı. "Bugün çok işimiz var. Zamanda

yolculuk, mutlak güce sahip annemle yüzleşme. Bu tür şeyler. Bir an önce başlamak istiyorum.”

Simon’ın kalktığını duydu. Ona doğru dönüp giyinmesini izlememek için benliğinin her zerresi ile kendini kontrol altına almaya çalıştı.

“Ertesi sabah ilacın var mı?” diye sordu Simon. “Düşünemedim... Dün gece sormalıydım. Garantiye almalıydım. Özür dilerim.”

“Endişelenme. Vücuduma mükemmel bir şekilde göz kulak olabiliyorum.” Karışmış saçlarını parmaklarıyla hızlıca düzeltti ve başının arkasında tek örgü yaparak topladı. “İki sene önce çocuk yapmamı engelleyecek bir ilaç içtim. Online Kırmızı Odalarından birinde çalışan bir kadın vermişti. Endişelenecek bir şey yok.”

Kapıya doğru ilerledi. Tam çıkacakken Simon nazikçe bileğinden tuttu.

“Bana kızgın olduğunu düşünürsem, işime yoğunlaşamam,” dedi.

Eliana gözlerini kapıya dikti. “Sana kızgın değilim.”

“Ama benimle mutlu olmadığın da açıkça belli oluyor.”

“Hiçbir şeyle mutlu değilim.” Eliana’nın gözleri yaşlarla doldu. Homurdanarak tavana baktı. Gözlerini kırptırdı. “Dün gece mutluydum. Öyle mutluydum ki, kendimi yeniden doğmuş gibi hissettim. Ama şimdi o çılgın şeyi deneme vaktimiz geldi. Bunun olmasına izin verdiğim için kendime öfkeleniyorum. Çünkü bir parçam, yaptığımızın işe yaramamasını istiyor. Bir parçam, başarısız olmamamızı umuyor. Çünkü başarısız olursak en azından sen yanımda olmaya devam edeceksin.”

Simon şefkatle onun adını mırıldandı. Eliana gözyaşları içinde ona baktı. Simon eğilip onu, dudaklarını, yanaklarını, alnını öptü. Eliana da ona sarıldı ve yüzünü göğsüne

sakladı. Simon'ın dudaklarının ona daha fazla dokunmasına dayanamayacaktı.

“Seni sevmiyorum,” diye fısıldadı Eliana. Söylediği yalan dilinde acı bir tat bırakmıştı. “Seni sevmeyi reddediyorum.”

“Biliyorum,” dedi Simon. Kıza daha sıkıca sarıldı ve saçlarını okşadı. “Ben de seni sevmiyorum.”

Eliana hafifçe gülümsedi. Boğazı acıyordu. Acı nefesini kesecek hale gelene dek Simon'a sarıldı. Sonra kendini geri çekti. Bu kadar yakın ve sıcak duran, uykusunda saçları dağılmış Simon'ın görüntüsüne karşı omuzlarını dikleştirdi ve arkasına bakmadan hızla merdivenlerden indi.

Söğüt'ün bahçesinde farklı yerlerde çalıştılar. Aralarında yağmurdan ağırlaşmış ağaçlar, çamurlu yollar ve taşmış derelerle dolu yaklaşık bir buçuk kilometre vardı. Böyle olması için Simon ısrar etmişti. Zamanda yolculuğun hassas bir iş olduğunu, öngörülemeyen bir eylem olduğunu ve bir zamanlar bildiği şeyleri yeniden öğrenirken kimseyi tehlikeye atmak istemediğini söylemişti.

Bunu istemeseydi bile Eliana çalışması için onu yalnız bırakırdı. Onunla bahçede oturup, göğsündeki yarayı iyileştirerek sağlam, dayanıklı bir iplik dokumanın nasıl bir his olduğunu hatırlamasına yardımcı olmuştu. Simon artık daha becerikli bir şekilde iplikleri topluyordu. Şimdilik Eliana'nın görevi bitmişti. Ondan mümkün olduğunca uzakta durmak istiyordu. Simon'ın görünüşü onu perişan ediyordu. Söğüt'ün koridorunda karşılaştıklarında Simon'ın varlığı Eliana'nın yüreğini paramparça etmişti. Yemek vaktinde Simon'ın karşısına oturduğunda ona öyle çok dokunmak istemişti ki kendine hâkim olabilmek için bütün enerjisini harcamıştı.

Birkaç saat boyunca yakındaki bir bankta oturan Remy'nin insanın sinirini bozan neşeli tezahüratları eşliğinde

güç elementleriyle çeşitli elemental görevler üzerine çalıştıktan sonra Eliana çevrede dolaşmaya başladı. Jessamyn'i, gümüş rengi büyük bir meşe ağacının altında otların içine oturmuş, bıçaklarını temizlerken buldu.

"Birileriyle kavga etmeliyim," dedi Eliana.

Jessamyn kaşlarını kaldırdı ve bacağına gösterdi. Koltuk değneğini ağaca yaslamıştı. "Korkarım şu anda benden iyi bir eş olmaz."

"Peki." Sonra aklına onu heyecanlandıran bir fikir geldi. "Seni iyileştirebilir miyim?"

Jessamyn bir süre Eliana'yı inceledi. "Bunu teklif edip etmeyeceğini merak ediyordum." Göz açıp kapayınca kadar bıçaklarını bir kenara koyup yaralı bacağına uzattı. "Benim bir şey yapmam gerekiyor mu?"

"Sakince otur yeter."

"Bunu yaparken canın acıyacak mı? Çok mu enerji harcaman gerekecek?"

"Hayır ve hayır."

Jessamyn bir elini salladı. "Bir dakika yavaşla ve gerçekten bana bak. Bunu yapmamız doğru mu? Gücünü benim üzerimde boşa harcadığın için Simon bana kızar mı?"

"Bu, boşa harcamak değil. Sen iyi bir savaşçısın. Jübilede senin mükemmel olmana ihtiyacımız var. Ayrıca Simon kızarsa..."

Simon'ın adının geçmesi bile Eliana'nın duygularını alt üst etmişti. Sustu, gözlerini yere dikti.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu Jessamyn kibarca.

"Ne hakkında?"

"Simon hakkında."

"Ne olmuş ona?"

"Onu ne kadar sevdiğin hakkında."

Eliana başını kaldırdı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. “Onu sevmiyorum.”

“Ah, lütfen. O bakışı bilirim. O bakış bende de vardı.” Jessamyn gözleri ışıldayarak öne doğru eğildi. “Anlatsana, iyi miydi? Lütfen, yalan bile olsa iyi olduğunu söyle. Yoksa kalbim kırılır.”

Jessamyn’in muzip bakışları Eliana’yı elinde olmadan güldürdü.

“Ah, iyiydi,” dedi Eliana. “Aslında birkaç kez üst üste iyiydi.”

Jessamyn elini kalbine götürdü. “Ah, Tanrıya şükür. Ayrıntı istesem çok mu ileri gitmiş olurum?”

Eliana duraksadı. Nasıl cevap vermesi gerektiğini düşünürken önceki geceden görüntüler aklına geldi, konuşamadı. Gözleri, burnu karıncalandı. Utanarak bakışlarını kaçırды.

“Boş ver.” Jessamyn Eliana’nın elini sıktı. “Özür dilerim. Dalga geçmemeliydim.” Kısa bir an durduktan sonra, “Onu gerçekten seviyorsun, öyle değil mi?” diye ekledi.

“Hayır,” diye cevap verdi Eliana yeniden konuşabildiğinde. Elini yüzünün önünde savurdu, çenesini sıktı. “Onu sevmiyorum.”

Jessamyn başını salladı, Eliana’nın elini biraz daha sıktı. “Tamam öyleyse. Bacağım feci ağrıyor. Bana yardım edebilir misin?”

Eliana gülümsedi ve güçsüz bir nefes verdi. Ellerini Jessamyn’in yaralı bacağına yerleştirdi. Düşüncelerini Simon’dan uzaklaştırdı ve avuçlarına yerleşmiş olan güç elementlerine yönlendirdi. Güç elementleri uğuldayarak canlandılar. Ve Eliana ansızın altından bir dünyaya daldı.

Böylece iki gün geçti. Eliana hem elemental büyü denemeleri yapmak hem de Söğüt'teki yaralıları rahatlatmak için güç elementlerini kullandı.

Jessamyn'in yaralarını kapattı, Patrik'in kırık kemiklerini kaynattı. Dani'nin kalçasındaki eskiden kalma ağırları geçirdi. Bu ağırlar uzun zamandır onun istediği gibi çevik hareket etmesine engel oluyor, büyük oğlu Evon ile birlikte oturması gerekiyordu. Evon'un zihni, yaşadığı travmalar yüzünden yıpranmıştı. Çok az uyuyabiliyordu. Kasları gerginlikten düğüm olmuştu. Ama Eliana onunla birlikte oturup empirium krallığına girerek vücudundaki yaraları okuyunca, Evon biraz olsun rahatlamış, daha önce yüksek sesle hiç itiraf etmediği eski acılarından bahsetmeye başlamıştı.

Her ne kadar üstüne yeni sorumluluklar almak onu yorsa da Eliana durmak istemiyordu. Çalışmak, onu bir şekilde rahatlatıyordu. Yaraları iyileştirmek, ateş ve su toplamaktan daha fazla güvende hissettiriyordu. Rüzgârı ya da toprağı manipüle ettiği zaman kendini vücudundan kopmuş gibi hissediyordu. Sanki o olağanüstü işleri yapan aslında kendi vücudu değil, annesinin hayaletiydi. Ölüler onun vücudunu kullanıyor gibiydi. Ama sessiz bir odada, yaralarını iyileştirmek için oturmak ya da içlerine taşıdıkları acıların haritasını görebilmek için gücünü kullanmak, Eliana'ya insanlığını, etten ve kandan oluşan kırılganlığını hatırlatıyordu. Eskiden böyle bir hatırlatma onu kızdırabilir, korkutabilirdi ancak şimdi güven veriyordu.

O, annesi değildi. Ne Tanrı, ne kraliçeydi. Eski yenilmez Kâbus hiç değildi.

O bir kızdı, o insandı.

Bu yüzden neredeyse malikânedeki herkesle ilgilenene dek kendini zorlamaya devam etti. Acılarını gördü ve duydu. Ağrılarını dindirdi.

Harkan hariç neredeyse herkes...

Eliana, Harkan'dan kaçtığıının ve bunun çocukça olduğunun farkındaydı. Fakat onu teselli edebilecek ne söyleyebilirdi?

Aynı zamanda Harkan da ondan kaçıyormuş gibi görünüyordu. Eliana ne zaman onu görse Patrik, Jessamyn veya Dani ile birlikte bir araya gelmiş, onlarla çeşitli stratejiler tartışıyor oluyordu. Eliana için güvenli bir gemi bulmak, Festival'de oyalama taktikleri uygulamak, hangi Kızıl Taç askerinin, şehirdeki hangi yollara, çevresindeki hangi kanyonlara ve tepelere ne zaman konuşlanacağına karar vermek gibi.

Simon ile geçirdiği geceden iki gün sonra, akşam yemeğinde, Eliana artık Harkan'dan daha fazla saklanamayacağına karar verdi. Harkan, Zahra ile birlikte bahçede uzun bir yürüyüşe çıkmıştı. Eliana da evin arkasında, büyük terastaki bir bankta oturup onu beklemeye başladı.

Harkan ve Zahra geri döndüklerinde hava neredeyse tamamen kararmıştı. Eliana midesi burkularak onların yaklaşmasını izledi. Yanına ilk Zahra geldi. Alnına soğuk, rüzgârlı bir öpücük kondurdu.

Ona karşı nazik olun, kraliçem, diye uyardı tayf. Sonra sessizce eve sürüklenerek yok oldu.

Eliana ellerini bacaklarına dayadı. "Merhaba."

Harkan ellerini ceplerine sokarak terasın kenarında durdu. "Merhaba."

Eliana kenara kayarak bankta Harkan için yer açtı. "Benimle oturur musun?"

Harkan önce tereddüt etti ama sonra Eliana'nın sözünü dinledi. Bir süre derin sessizlik içinde oturdular. En sonunda Eliana içini çekti ve Harkan'ın ellerini tuttu.

Harkan güldü, Eliana'nın avuçlarının içindeki parmaklarını oynattı. "Artık bu konuda başarılı değilim. Senin arkadaşın olmakta başarılı değilim ve bunun için üzgünüm."

“Üzgün olmamanı dilerdim.” Eliana derin bir nefes aldı. “Özür dilemesi gereken kişi benmişim gibi hissediyorum.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü sana istediğini veremiyorum. Çünkü ben değiştim ve bunların hiçbiri adil değil. Çünkü mantıksal olarak doğru olmadığını bilsem de hepimizin savaşmasının ve tehlikede olmasının nedeninin ben olduğumu düşünüyorum.”

“Çünkü bir başkasına âşık olduğun için mi?”

Eliana dönüp ona baktı. Harkan'ın sözlerinde bir yargılama ya da öfke yoktu. Eliana'nın yanında oturmuş, sırtını duvara vermiş, gökyüzüne bakıyordu. Terasın çevresinde titreşerek yanan fenerler teninde beyaz altından kahverengine kadar yumuşak, oynak şekiller oluşturunuyordu.

“Seni her zaman seveceğim, Harkan,” dedi Eliana usulca. “Bence bunu sen de biliyorsun.”

“Ben de seni her zaman seveceğim.” Harkan yumuşak bakışlarıyla Eliana'nın yüzüne baktı. “Senin için endişeleniyorum.”

Eliana'nın tüyleri diken diken oldu. “Simon yüzünden mi?”

“Hayır, o şekilde değil. Senden yapmanı istediği şeyler yüzünden. Son birkaç gündür çok fazla çalıştığın için. Kendini harap ettiğin için. Bunu fark etmediğimi mi sanıyordun?”

“Benden kaçıyordun.”

Harkan tek kaşını kaldırdı. “Sen de benden kaçıyordun.”

Bir an birbirlerine baktılar ve sonra Eliana içinde bulundukları durumun saçmalığı yüzünden gülmeye başladı. Evden çok uzakta, orada oturmuş, onları yok etmek üzere yola çıkmış olan melek ordusunu bekliyorlardı. Simon ağaçların arasında bir yerlerde zamanda yolculuk için çalışıyor, Patrik ateşin yanında oturmuş Jübile için Dani'nin eski elbiselerini onarıyordu. Ellerindeki güç elementleri, hem yabancı hem

tanıdıktı. Damarlarında dolaşan güç ve büyümüş kızının bir yerlerde karşısına çıkıp dünyaya merhamet etmesi için yalvaracağını bilmeden geçmişte bir yerlerde yaşayan annesi hakkındaki korkunç gerçekler de cabası!

Bunların hepsi çok saçmaydı ama yine de Eliana hiçbirinden kaçamıyordu. Bu onun hem geleceği hem de geçmişiydi. Bu, onun seçtiği savaştı.

Harkan'ın kahkahası onunkine karıştı. Sonunda sakinleştiklerine Eliana başını Harkan'ın omzuna yasladı ve gözlerini kuruladı. Bahçedeki gölgelerin koyulaşmasını izledi. Savaş yıllarının, ağaçların biçimlerini ya da çiçeklerin rengini değiştirip değiştirmediğini merak etti. İmparator'un hükmetmediği bir dünyada büyüseler her şey nasıl olurdu? Tarihin akışını değiştirmeyi başarırlarsa, o nasıl bir kız olacaktı? Kalede büyümüş, kral ve kraliçenin kızı, nasıl bir kadın olurdu? Arkadaşları kimler olacaktı? Yatağına hangi sevgilileri davet ederdi?

“Sabah gidiyorum,” dedi Harkan.

Eliana kafasının içinde dönüp duran düşünceleri bir kenara attı. “Ordunun gelişine hazırlanmak için mi?”

Harkan başını salladı. “Bir güvenlik çemberi oluşturacağız.”

“Seninle kimler geliyor?”

“Catilla, Viri, Dani'nin oğlu Evon ve Gerren.”

“Gerren.” Eliana iç geçirdi. “O, asker olmak için çok genç.”

“Hepimiz asker olmak için çok genciz.”

“Sadece beş kişi değilsinizdir.”

“Hayır. Sadece bizim ekibimiz otuz kişi. Simon ve Dani, şehirde konuşlanacak beş ekip daha kurdu. Gerektiğinde seni gizlemek için hazırda bekleyecekler.”

Eliana'nın gözlerinden öfke fışkırdı. “Çok fazla. Beklediğimden daha kalabalık.”

“Senin için savaşmaya can atıyorlar,” dedi Harkan sakince. “Senin Karlaine’de yaptıklarını duymuşlar. Astavar’ı da. Batan filoyu.” Harkan dudaklarını Eliana’nın saçlarına bastırdı. “Her biri senin için her şeyi yapar. Senden bahsederken gözleri doluyor.”

“Böyle şeyler söylemeyi kes,” diye fısıldadı Eliana.

“El, sen onlara umut verdin.”

“Lütfen, dur. Ben onların ölümüne sebep olabilecek haldeyken, onların bana olan sevgilerini duymaya katlanamıyorum.”

“Öyleyse neden bahsedeyim? Burada bu kadar uzun süre oturunca kırımın nasıl acıdığından mı? Tuvaletini yaparken Darby’nin nasıl homurdandığından mı?”

Eliana küçük, sahte bir kahkaha attı. “Bana tam olarak nereye gideceğinizi anlat. Senin ekibin. Özellikle sen.”

“Ne kadar az bilersen, o kadar iyi olur.”

“Pislik. Bunu söyleyeceğini biliyordum.” Güçlkle yutkundu. “Ekibinin yarın sabah gideceğini söyledin. Kaçta?”

“Şafak vakti.”

Eliana hiç bu kadar acımasız bir şey duymamıştı. “Güneş Kraliçeniz olarak, sizlere güvenli bir şekilde geri dönmenizi emrediyorum.” Şaka yapmak istemiş fakat sesi duygusuz ve tuhaf çıkmıştı.

“Ben de arkadaşın olarak,” dedi Harkan, “kendine dikkat etmen için sana yalvarıyorum.” Derin ve yavaş bir nefes aldı. “El... Simon onun için, herkes için bir savaşa girmeni istiyor. Şimdiye kadar harika bir iş çıkardın ve bunu devam ettireceğinden hiç kuşum yok. Ama lütfen Simon için sınırlarını zorlama. Onu sevdiğini biliyorum ama aynı zamanda onun bir fanatik olduğunu ve senin de fırsat bulduğunda kurban rolüne bürünmeye meraklı olduğunu biliyorum. Bu, çok tehlikeli bir birleşim.”

Sonra da Eliana bir şey diyemeden, boğazındaki yumrudan kurtulamadan yavaşça yerinden kalktı ve ondan uzaklaştı. Yüzünü bahçeye dönerek paltosunu düzeltti.

“Seni bırakmak istemiyorum,” dedi. Sesi garip ve anlaşılmazdı. “Fakat gerçekten de gitmeliyim yoksa aklımı kaçıracağım. Söylememem gereken şeyler ağzımdan kaçacak. Veremeyeceğin şeyler için sana yalvaracağım. Ayrıca Simon bu tarafa doğru geliyor ve söyleyecek önemli şeyleri varmış gibi görünüyor.”

Harkan eve doğru yürüdü. Eliana arkasından çaresizce bakakalmıştı.

Zahra, sen de onunla birlikte git, diye düşündü Eliana umutsuzlukla gecenin içine doğru. Tayfın, söylediklerini duyabilecek kadar yakınında olup olmadığını bile bilmiyordu. Onun güvende olmasını sağla. Onu sevdiğimi anlamasını sağla. Bana inandığını sanmıyorum.

O sırada Simon hızla terasa girip ona yaklaştı. Gözleri ıslıl ıslıl ve vahşiydi. Eliana o an Simon’ı bütün gün görmemiş olduğunu fark etti.

Simon’ın heyecanlı enerjisi Eliana’yı da ayağa kaldırdı. Üstüne duman ve floresan ışığının sıcaklığına benzeyen soğuk ve ekşimsi bir koku sinmişti.

“Başarmışsın,” diye tahmin yürüttü Eliana. Simon’ın gözlerindeki tuhaflığı görebiliyordu. “Zamanda yolculuk yapmışsın.”

“Yaptım ama uzağa değil.” Simon kendini banka bıraktı. Ellerini saçlarının arasında dolaştırdı. Sesi de parmakları da titriyordu. Eliana bunun heyecandan mı yoksa korkudan mı olduğunu bilemedi.

Simon’ın ellerini tuttu ve dudaklarına götürdü. Simon’ın titremesi durunca, Eliana bacağını onun kucağının üstünden geçirdi ve kollarını vücuduna sardı. Tüm sıcaklığıyla ona yaslandı. Başını boynunun altına sokuşturdu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Simon, Eliana’yı kucaklayarak. “Yıllardır zamanda yolculuk yapmamıştım. Bu gücümü kaybettiğimi düşünüyordum. Ama şimdi bu güç ansızın geri döndü ve bir daha asla yapmayacağımı düşündüğüm bir şeyi yapmak zorundayım. Eğer başarısız olursam hepimiz yok olacağız.”

“Başarısız olursan mı? Ya ben?” Yine şakalaşmaya çalıştı fakat sesi titriyordu. “Annemle yüzleşmesi gereken kişi benim, sen değilsin.”

Simon usulca bir küfür basıp kızın saçlarını öptü. “Seni rahatlatması gereken kişi benim.”

“Öyleyse rahatlat.” Eliana kendini biraz geri çekerek parmaklarını ağzının kenarındaki çizgilerin üstünde gezdirdi. “Beni yukarıya çıkart ve rahatlat. Sonra da uyuruz.”

Simon, karşılık olarak Eliana’nın ellerini öptü. “Yarın da işe başlarız.”

Eliana, Simon’ın, mavi alev bakışlı vahşi adamın ayağa kalkmasına yardım etti. “Yarın da işe başlarız,” dedi ve sessizce Simon’ı üst kata, artık sadece onun değil ikisinin olduğunu düşündüğü odaya çıkarttı ve arkalarından kapıyı kapattı.

Şafak vaktinde, ilk gri ışınlar gökyüzüne dokunduğunda Harkan’ın ekibi emniyetli Söğüt’ü terk edip Festival’in güney sınırını çevreleyen bol kayalıklı dağlara doğru yola çıktı. Eliana veda etmek için aşağıya, önceki akşam sarıldıkları terasa inmişti. Viri ve Catilla sessizce Eliana’ya sarıldılar. Gerren biraz daha kuvvetli kucakladı. Askerler dizlerinin üstüne çökerek dua ettiler. Dani’nin şehir dışından getirdikleri mırıldanarak teşekkür ettiler, iyi dileklerde bulundular.

Tam o sırada, Eliana henüz kendini hazırlamamışken Harkan sarıldı. Sıkı, kısa ve sessiz bir kucaklaşmaydı bu. Yüzünü, Eliana’nın boynuna gömdü. Eliana’nın parmakları iki

saniye boyunca Harkan'ın omuzunu kavradı. Ve ansızın gitti. Diğerleri ile birlikte ağaçların arasında kaybolmuştu.

“Bana bunu yapma,” dedi Zahra'nın perişan sesi. Eliana gözlerini Harkan'ın uzaklaşan siluetinden ayırıp hemen yanında süzülen küçük tayfa çevirdi.

Zahra'nın yüzünü oluşturan soğuk havayı avuçlarıyla tuttu. *Beni dinle.*

“Hayır,” dedi Zahra. Sesi buruktu. Gözlerini kaçırdı. Bulanık siyah kolları, uzaklardan onlara yaklaşan bir fırtına gibi yanıp sönüyordu.

Zahra, sana beni dinlemenı emrediyorum.

Kraliçem. Zahra'nın düşünceleri, Eliana'nın zihninin kenarlarında yankılandı. Benden sizi bırakmamı istemeyin. Lütfen. Şimdi olmaz. Kendinizi böylesine büyük bir tehlikeye atmak üzereyken olmaz.

Güç elementlerim var. Simon var. Eliana, Zahra ile göz göze gelebilmek için başını öne eğdi. Sen de Harkan ile birlikte olacaksın. Yoksa benim için orada yalnız başına savaştacak, imparatorluk ordusuyla yalnız başına karşılaşacak. Ben de onun için endişelenmekten aklımı kaçıracam.

Zahra sessizce başını iki yana sallayıp duruyordu.

Annemle bu halde karşılaşmamı istemezsin, öyle değil mi?

Uzunca bir sürenin sonunda nihayet cevap verdi. *Hayır, kraliçem.* Havada bir gerginlik oluştu. Sanki fiziksel bir şey serbest bırakılmıştı.

Sonra Zahra, Eliana'ya doğru atıldı. Hareket ettikçe küçülüyor, bir çocuğun boyuna iniyordu. Eliana'nın göğsüne sığındı. Eliana tayfın ona bir sevgi duygusu açtığını hissetmişti. Bu duygu öyle büyük ve anıydı ki Eliana boşa adım atmışçasına sendeledi. Yanında sessizce ağlayan Remy onu dirseğinden yakalayarak dengesini bulmasına yardım etti.

Bu bendendi, dedi Zahra. Sesi parça parça geliyordu. Ayrıca Harkan'dan. Hayatında böyle bir sevgi olduğu için çok şanslısın, kraliçem.

Ve gitti. Bir oktan fırlayan gölge gibi bahçede ilerledi. Sonra da hızla yükselen sabahın içinde hepsi birlikte kayboldular. Remy kollarını Eliana'ya dolayarak onun eve girmesine yardım etti. Remy'nin yardımı, zihni kararıp zayıflayan Eliana'ya iyi gelmişti. Güçlkle bir kolunu Remy'nin omzuna attı ve oraya geldikleri ilk yağmurlu gecede Dani'nin Eliana'yı tuttuğu küçük salona yürüdüler. İçeriye girdiklerinde Eliana Remy'ye sarıldı ve çocuğun gömleğini ıslatarak ağlamasına izin verdi. En sonunda o da titreyerek ve yarı uykulu bir halde sakinleşti.

Tüm bunlar olurken Simon'ın üst katta kalmasından, bu üzüntü anını sadece Remy ile paylaşmaktan memnundu.

Artık sürekli olarak hiçbir zaman sonu gelmeyecek bir şarkının hayalet yankıları gibi parmak uçlarında hissedebildiği empirium damarları aracılığıyla bir düşünce yolladı.

Onu gözet, diye dua etti. Hayatında hiç bu kadar içten dua etmemişti. Hepsini gözet. Azizler. Tanrı. Empirium. Her kimsen, her nerede yaşıyorsan. Kraliçenin ışığı onlara rehberlik etsin.

Gözlerini yumdu.

Sonucu ne olursa olsun onlar için parlak yanmam adına bana güç ver...

Simon birlikte seçtikleri yerde, gümüş rengi cılız derenin yanındaki çimen ve yonca bahçesinde, altında Eliana'nın onun yarasını iyileştirdiği söğüt ağacının yakınında bekledi.

Eliana tek bir kelime söylemeden yanına geldi. Gömleğinde hala Remy'nin gözyaşları vardı. Gözlerini Simon'dan kaçırdı fakat yine de yanaklarını öpen bir baskı hissetti.

“Özür dilerim,” dedi Simon. Bir şeyler daha söylemek üzereydi ama Eliana bu söyleyeceklerinin teselli sözleri olmasından korktu. Kalbindeki acıyı ya da yaban arıları gibi vücudunda vızıldayan kaygıyı hafifletmeye asla yaramayacak sözler. İleri atıldı ve Simon henüz bir şey söyleyemeden ağzına kocaman bir öpücük kondurdu.

Eliana nefes alırken Simon kısa bir süre bekledi ve sonra onu omuzlarından tutup gözlerinin içine baktı.

“Eğer çok kederliysen bu işe kalkışmamalıyız,” dedi Simon.

“Ben her zaman kederliyim,” diye cevap verdi Eliana. “Herkes öyle değil mi?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.” Simon kaşlarını çatıp ağaçlara baktı. “Her şey çok çabuk oluyor. Hazırlanmak için doğru dürüst zamanımız olmadı.”

“Daha fazla beklersek, biz deneyemeden önce ölüm bize gelecek. İmparator’un ordusu ilerliyor. Arkadaşlarımız onları durdurmak için gitti. Yani bunu yapacağız.” Simon’ın yanından geçti ve açıklığın kenarında durdu. Vücudunu basan kalp kırıklığına karşı çenesini havaya kaldırdı. “Şimdi. Ben hazırım.”

“Eliana, lütfen, bana bak.”

“Ben sana hep baktım,” dedi Eliana. Sesi çatallanıyordu. “Sana öyle çok baktım ki gözlerimi kapattığımda bile seni görüyorum. Senden kurtulamıyorum. Seni kaybedeceğim, bundan eminim. Remy’yi, Harkan’ı, Patrik’i, Jessamyn’i kaybedeceğim. Navi’yi zaten kaybettim sayılır. Bunu biliyor olmaktan yoruldum. Kayıplarla şekillenen bir dünyada yaşamaktan yoruldum. Bundan kurtulmaya hazırım. Planımızın üstünden en az yüz kere geçtik. Hadi başlayalım!”

Simon, Eliana’nın önünde durdu, yüzüne dokundu. “Bana bak.”

“Hayır,” dedi Eliana sıkıldığı dişlerinin arasından. “Buna dayanamam.”

“Eliana, sevgilim. Hadi, bana bak.”

Eliana, Simon’ın sesindeki yumuşaklığa karşı koyamayarak söyleneni yaptı.

“Sen bu kadar üzgünken seni hiçbir yere yollamayacağım,” dedi Simon. Nazikçe Eliana’nın gözlerinin içine bakıyordu. “Annenle konuşurken berrak bir zihne ihtiyacın olacak. Odaklanabilmelisin.”

Eliana, Simon’ın haklı olduğunu biliyordu. Ama bu bahçede bir saniye daha durursa tüm cesaretini kaybedecekti. Üzüntüsü onu boğacaktı. Gözlerini kapattı, kendini biraz daha Simon’ın dokunuşlarına bıraktı. Sonra yanaklarını kurulayarak ve çenesini havaya kaldırarak uzaklaştı.

“Beni geçmişe şimdi yollayacaksın,” dedi. Sesi kararlı ve soğuktu. “Kraliçen olarak sana emrediyorum. Boşa harcayacak vaktimiz yok. Benden kuşkulanmaya devam edersen bunu bir hakaret olarak kabul edeceğim.”

Simon kısa bir süre Eliana’ya baktı. Sonra arkasını döndü. Tümüyle mutsuz vücut hatlarıyla çalışmaya başladı.

Eliana artık Simon’ın altın rengi parıldayan ipliklerinin nasıl görüldüğünü biliyordu. Fakat Simon onları ısıldayan bir daire halinde toplarken onlara yeni, ince ve uzun iplikler ekleniyordu. Işık yerine gölge oluşturmuyorlardı. Mavi ve siyah renkli, yanardöner ipliklerdi. Öfkeli bir ateşten çıkan duman kıvrımları gibi havada acımasızca dönüyorlardı. Bu koyu renkli iplikler patlayıp tıslıyorlardı. Simon’ın dönüp duran parmaklarıyla savaşıyorlardı. Alnında ve boynunda boncuk boncuk ter birikmişti. Yaptığı işin kuvveti onu yavaşça dizlerinin üstüne indiriyordu.

Eliana kımıldamadan durmak için, ezilen Simon’ın yanına gitmemek için kendisiyle savaştı. Simon onu bu konuda uyarmıştı. Zamanda yolculuk işlemi onu tüketecekti.

Bunu görmek hem şaşırtıcı hem de üzücü olabilirdi. Ne olursa olsun, demişti Simon, Eliana karışmamalıydı.

Ağzı kuruyan, kalbi kulaklarında çarpan Eliana bekledi. Sonunda Simon'ın çatlak sesi duyuldu, "Şimdi Eliana!"

Simon'ın uyarıları devam etmişti: Eliana tereddüt etmemeliydi. Simon git dediği zaman gitmeliydi. Eliana'nın ne kadar zamana ihtiyacı olursa iplikleri o kadar uzun süre açık tutacaktı fakat bu her geçen saniye daha da zor oluyordu. Çimenlerin içinde diz çökmüş silueti, göğsünden ve parmaklarından bükülerek çıkan ışık ve karanlık iplikleri hareket etmeye ve görünüp kaybolmaya başlamışlardı. Simon'ın sesi kırık dökük geliyordu.

Eliana yaptıkları planı aklında tutarak derin bir nefes aldı. Simon onu Celdaria'da huzurlu bir zamana, meleklerle savaşın tam anlamıyla başlamadığı bir ana gönderecekti. Annesi on dokuz yaşında ve hamileliğinin başında, babası, Işıkgetiren hâlâ hayatta olacaktı.

Eliana daha fazla bekleyemedi. Simon'ın yanından geçti, iplik ağının içine adım atarak kendini almalarına izin verdi.

RIELLE

"Merovec başkentinizden evine geri döndü ve beni yarın akşam için yemeğe davet etti. Belbrion'da olduğum halde Kraliçe Genoveve'in dirilişini duydum. Caddelerinizdeki kargaşaları, Merovec'in adını haykıran kalabalıkları duydum. Merovec ve Leydi Rielle arasında hiç sevgi kalmamış. Merovec'e okuyup öğrendiklerimi anlatacağım. Umarım onu zor bulunan bir dostluk için ikna edebilirim. Sen ve Leydi Rielle, Sauvillier Hanedanı ve Courverie Hanedanı arasında... Celdaria'nın en büyük iki hanedanlığı dostlukla birleşmeli ve patlamak üzere olan savaşa karşı müttefik olmalıdır. Bildiğim ve aynı şekilde senin de bildiğin gibi savaş çok yakınımızda. Meleklerin gözleri her yerde ve hepsi de çok açlar."

—Kral Ilmaire Lysleva'nın Prens Audric Courverie'ye yazdığı bir mektup, 1 Ekim 999, İkinci Çağ

Audric'in taç giyme töreninden on gün önce şafak vakti Rielle izleniyormuş hissiyle uyandı.

Yavaşça yatağında doğruldu. Yanında yatan Audric huzur içinde uyuyordu. Kolları, Rielle'nin kalçalarında idi. Oda karanlıktı. Önceki gece onlara mahremiyet sağlayan Güneş Muhafızları kapıda bekliyordular.

Rielle birkaç saniye boyunca karanlığın içinde nefes alıp vererek içindeki hissin geçmesini bekledi ama geçmedi. Büyük, görünmez göz Mazabat'taki gibi onu izliyordu.

Soğuk ve sonsuz empirium, Rielle'nin anlaması için bekliyordu.

Rielle yataktan çıktı. Göğüs kemiğinde onu sürükleyen enerjiyi takip etti. Sanki ateşli parmaklar nazikçe kalbini yoğuruyordu. Sessizce Atheria'nın beklediği terasa çıktı. Atheria'nın kulakları Cibelline Dağı'nın yüksek yamaçlarına doğru dikilmişti. Doğuda güneş yükseliyordu ama dağ hâlâ karanlık ve hareketsizdi.

"Sen de duymuşsun," diye fısıldadı Rielle. Atheria'nın yumuşak, gri postuna dokunduğunda parmaklarından kıvılcımlar çıktı. Yaratık ürpererek diz çöktü ve Rielle üstüne bindi.

Avuçlarını Atheria'nın boynuna dayayan Rielle fısıldadı, "Onu takip etmeliyiz."

Atheria kulaklarını arkaya doğru döndürerek dinledi.

"Biliyorum. Ben de istemiyorum."

Ama göğsünün içindeki merak ısrarcıydı. Ayrıca anlam veremediği altın rengi görüntüler, görüş alanının kenarında cılız bir şekilde parıldıyordu. Empirium, Rielle'nin zihninden atmak için can attığı inatçı bir şarkı gibiydi.

Rielle, Atheria'yı göğe yükseltti. Kaleden uzaklaştırıp Cibellinee örtü olan büyük çam ormanlarının içine doğru sürdü. Atheria'nın devasa kanatlarının her çırpılışında Rielle'nin kalbindeki ısrarcı yumruk onu daha da sıkı kavriyordu. Bir süre sonra nefes alamaz hale gelmişti. Sıcak teninin altında kanı kükreyerek hızla akıyordu. Altın rengi görüntülerden kurtulmaya çalışarak aşağıdaki karanlık ağaç örüntüsünü gözleriyle taradı. Kaynayan midesinden enerji parçalarını ellerine topladı ve oradan fırlatarak gözlerindeki empirium'u yok etmeye çalıştı.

"Beni yalnız bırak," diye fısıldadı Rielle. "Sadece uyumak istiyorum. Tek istediğim bu, bir süre uyuyabilmek. Bizi yalnız bırak."

En sonunda Atheria geniş, çimenlik bir tepenin kenarındaki bir koruluğa indi. Rielle dikkatlice yere atladı. Güçlkle nefes alarak dizleri ve ellerinin üstüne çöktü. Ormanı yeniden gözleri ile taradı ancak olağandışı hiçbir şey göremedi. Yüksek dağlardan gelen rüzgârlar çam ağaçlarını titretiyordu. Hışırdayan otların arasına taşlar saçılmıştı. Uzaklardaki yalnız bir şahinin çığlığını duydu. Gözlerindeki altınlar kaydı. Sanki empirium vücudunun sahte çerçevesini alıp yerine muhteşem ve yeni bir şey koyuyor gibiydi.

Buna benzer bir şeyi daha önce pek çok kez deneyimlemişti. Corien'in gönderdiği ve onu huzursuz, diken üstünde hissettiren hayaller, başka hiçbir şey işe yaramazken Ludivine'nin zihnini sakinleştiren görüleri.

Ama bu farklıydı.

Rielle bunun empirium tarafından gönderilen bir mesaj olduğunu hissediyordu.

Kolsuz, bacaksız, vücutsuzdu. Bu krallığın içinde, kendinin en gerçek haliydi. Sonsuz ışıktan bir yaratık. Işıklı ve eski bir yıldız tozuydu. Uzun zaman önce ölmüş dünyaların en küçük kül parçasıydı.

Altından bir denizde yüzüyordu. Çalkalanan ışık girdapları onu su üstünde tutuyorlardı. Rielle onları paramparça etmekten korktuğu için nefes almaya korkuyordu ne de olsa nefes almak, insanların dünyasına sürgün edilmiş bir eylemdi.

Önünde bitimsiz bir düzlük vardı. Ama ufkun bir ucundan diğer ucuna uzanmak yerine düzlük dikine duruyordu. Kocaman bir ayna gibiydi. Rielle aynanın dalgalı yüzeyinde yansıyanın ne olduğunu anlamasa da gördüğü şeyin kendisi olduğunu biliyordu.

Kolu olmasa da uzandı ve parmakları olmamasına karşın altın rengi denizden cama dokundu.

Kendi yabancı görüntüsü parçalandı ve yerine yeni bir şey geldi. Milyonlarca renk, milyonlarca ses gittikçe hızlanarak dönüp duruyorlardı. Sonunda korkutucu, dehşet verici bir bulanıklığa dönüştüler. Kalaylı salyangoz, ıstırap çığlıkları, ağlayan tellerin çaldığı vals, hardal gökyüzü, yeşimden tarlalar, açık bir yaranın kırmızısı, oyun oynayan bir çocuğun yüksek sesle bağırışı, fırtınada yay çizen şimşegın elektrikli mavisi... Berelenmiş bir gökyüzü, alacalı ve damarlı... Ağzından dökülen kara ırmak çığlıkları... Yeşil bir dünya. Geriye sadece karanlık kalana dek ince bir elma kabuğu gibi tenini soyan bir dünya. Kasvetli bir karanlık, akciğerlerindeki havayı çekip alan fiziksel bir boşluk...

Bu çöken dünyanın üstünden yedi surat aşağıya bakıyorlardı. Ateş ve suya, toprak ve metale, rüzgâra, güneşin yakıcı ışığına boyanmışlardı.

Riellenin insan gözleri, gördüklerinin ne olduğunu anlayamazdı.

Ancak empirium'un ona verdiği, içinde derinlerde bir yerlerde taşıdığı gerçek gözleri hemen anlamıştı. Eski yalanlar damağında pıhtılaşmış, kokuşmuşlardı.

Rielle doğruyu içine çektiği anda empirium onu serbest bıraktı.

Dağa geri döndüğünde, bulutsuz masmavi gökyüzünün altında nefes nefese otların üstünde yatıyordu. Atheria görünürde yoktu.

Ayağa kalktı. Teni karıncalanıyordu. Görünün ardından zihninin yeniden düzenlendiğini, kafatasının her bir parçasının yeniden yapılandığını hissediyordu.

Başını ellerinin arasına aldı ve Ludivine'i düşündü. Kızamayacak kadar şaşkındı. *Biliyordun. Biliyor olmalıydın. Neden bana söylemedin?*

Ludivine yanıt vermedi.

Onun yerine Corien geldi. Ağaçların arasından çıktı ve ellerini Rielle'ye uzattı.

"Sen çamurlara ait değilsin," dedi Rielle'ye. Rielle, yer soğuk olduğu ve vücudunun tek başına ayakta durabileceğine güvenmediği için Corien'in yardımını kabul etti.

"Gerçekten burada değilsin," dedi Rielle.

"Hayır, tabii ki değilim. İstendiği gibi çok uzaktayım." Alaycı bir şekilde başını eğdi.

"Azizler sana yalan söylemiş. Biraz önce gördüm, zihnimde. Bana empirium gösterdi."

Corien donakaldı. Sessizce Rielle'yi izliyordu.

Rielle yavaşça Coriene yaklaştı. "Savaşın sonuna yakın, barış müzakereleri sırasında sana bizim dünyamızın altında yeni bir dünya keşfettiklerini söylemişler. Kimsenin olmadığı, kendiniz için yeni bir vatan yaratabileceğiniz bir dünya. İnsanlar, Avitas'ta. Melekler, yeni dünyada. Birbirlerinden ayrı ve barış içinde iki ırk. Ama yalan söylemişler."

Rielle başını iki yana sallayarak güldü. Hafifçe şakaklarına dokundu. "Siz, yeni evinize gittiğinizi zannediyordunuz. Sonra kendinizi Dip Dünya'da buldunuz."

"Hem de vücutsuz." Corien'in solgun yanakları renklenmişti.

"Bu, sizin için bir azap. Bunu şimdi hissedebiliyorum. Bunu yaşadım. Vücudumun tıpkı sizinkiler gibi benden alındığını hissettim."

Corien, Rielle'ye çıkıştı. "Empirium'un gönderdiği bir görü olsun ya da olmasın, vücudunun senden çekilip alınmasının gerçekte ne olduğunu anlayabilmen mümkün değil.

Güzelliğini ve gücünü, tüm dokunma ve tat alma duyularını kaybetmek, kendi kabuğunmuş gibi olmaya zorlanmak. Tüm bunlar olurken gerçek evinin aşamayacağı bir örtünün diğer tarafında olduğunu bilmek.” Rielle’nin yüzünü ellerinin arasına aldı. “Görmüyor musun, Rielle? Yaptıklarımı, halkımı kurtarmak için yapıyorum. Evimiz olmayan bir yere sürüldük. Bizi aldatan insanlar tarafından hain damgası yedik.”

“Bizim gücümüzü bu denli kıskanıp bizi öldürmeye çalışmasaydın,” diye cevap verdi Rielle, “onlar da sizi aldatmazlardı.”

Corien’in yüzü taş kesildi.

“Evet, onu da gördüm,” diye fısıldadı Rielle gülümseyerek. “Yüzyıllar, yüzyıllar önce bu savaşı başlatan senmişsin. Melek şehirlerinde alevlenip her yere yayılan hareketi sen başlatmışsın. Tanrı’nın elemental güçleri senden çok daha alt seviyedeki varlıklara bahşetmesinin haksızlık olduğunu düşündün. Bizleri her zaman bir bela, kendi varlığına karşı bir hakaret, dünyanız için bir yıkım olarak gördün. Bizim güçlerimizi kendin için istedin. Sen bir savaş çığırkanısın. Bir fanatiksın. Kendi ırkını, benim ırkıma karşı kıskırttın. Senin halkına olanlar için suçlanması gereken biri varsa o da azizler değildir. Suçlanması gereken kişi sensin, sadece sen.”

Rielle geriledi. Corien’in elleri yüzünden kayıp düştü. “Her şeyin sonlanmasına yakın, bir isyan başlatmışsın. Sürgünü engellemeye çalışmışsın. Ama azizler senden çok daha güçlülerdi. Seni zorladılar. Kalmaroth. İsmi buydu.”

Corien sert bir yumruk yemiş gibi irkildi. “Bu ismi bir daha asla söyleme,” dedi yavaşça. “O isim artık bana ait değil.”

“Sana yaptıklarını hatırlattığı için mi ondan kaçırıyorsun?”

Corien, Rielle’nin üstüne atılarak, kaçmasına fırsat bırakmadan onu bileğinden yakaladı. Rielle eğer mecbur kalırsa onu yakmak için kendini hazırladı. Ağır hakaretler dilinin ucundaydı.

O sırada, Corien'in kendi için yarattığı görüntünün arkasından, uzaklardan Atheria'nın çığlığı duyuldu. Corien'in, Rielle'nin bileğini tutan eli gevşedi. Kaşlarını çatarak Rielle'nin arkasına doğru baktı.

"Bir terslik var," diye mırıldandı Corien.

Rielle arkasını döndü, ağaçların arasında göz gezdirdi. "Atheria?"

"Başka bir şey. Burada olmaması gereken bir şey."

Corien, Rielle'yi zihninin örtüsünden serbest bıraktı. Ama sesi, kafasının arkasında bir hayalet gibi yankılanmaya devam ediyordu. Rielle dünyayı yine olduğu gibi görmeye başladı. Corien'in onu ziyarete geldiği çam ormanının tıpatıp aynısı bir orman fakat şafak ışıklarına karşın çok daha karanlık. Atheria tam yanında durmuş, Rielle'yi bir saldırgandan korumak ister gibi kanatlarını açmıştı.

Atheria'nın arkasında narin, genç bir kadın vardı. Teni, Rielle'nin teninden birkaç ton daha koyuydu. Siyah saçları tek bir örgü halinde toplanmıştı. Büyük ve kahverengi gözleri tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. Sanki akla sığmayacak bir şeye tanık oluyormuşçasına Rielle'ye bakıyordu.

Kızın arkasında, ağaçlığın diğer ucunda belli belirsiz bir ışık halkası parıltıyordu.

"Burada olmamalıydı," dedi Corien yeniden. Zihnindeki varlığı, Rielle'nin kafasını karıştırıyordu. "O, buraya ait değil"

Corien'in şaşkınlığı, Rielle'nin omuriliğini ürperten bir korkuya neden oldu. "Kimsin sen?" diye bağırdı. "Adın ne?"

Kız tereddüt ederek cevap verdi ancak aksanı ve telaffuzu öyle beceriksizdi ki Rielle söylediklerini anlayamadı.

Sonra söylediklerini tekrarladı. Rielle bu sefer gayet net bir şekilde duydu. Bu bir yalandı; Corien'in korkunç oyunlarından biriydi. Yorgun zihni onu yanıltıyordu. Artık ona güvenemezdi.

"Benim adım Eliana," dedi kız. "Ben senin kızını."

ELIANA

"Deneyimli melezler tarafından yazılmış ve Mazabat hükümeti tarafından el konulmuş araştırmalar, zaman yolculuğu sırasında ihtiyatlı olmanın önemini vurgulamaktadır. Patavatsızca söylenen bir kelime, yolun yanlış yerine yerleştirilen bir taş, gelecekteki tarihin akışını sonsuz şekilde değiştirebilir. Bazıları küçük bazıları da devasa olabilir. Tedbirli ve titiz bir melez bile zamanda yolculuk sırasında içinde felakete sebep olabilecek bir tahribat potansiyeli taşımaktadır."

—Zaman üzerine Düşünceler, Basara Oboro, ünlü Mazabat bilgisi

Eliana aralarında duran devasa tanrısal yaratığı görmezden gelmeye çalışarak gergin bir şekilde Rielle'nin cevap vermesini bekledi.

Öyle uzun süre bekledi ki, kendinden şüphe duymaya başladı. Ormanın içinde, karşısında duran kadın *Rielle'ydi*, öyle değil mi? Simon kadını ayrıntılı bir biçimde tasvir etmişti. Ayrıca Rielle'nin yüzünde kendininkine benzer özellikler görebiliyordu. Burnu, belirgin çenesi, yay gibi kaşları.

Kendinden parçaları bu yabancının yüzünde görmek, şimdiye kadar hiç görmediği bu kadının ona hayat vermiş olduğunu bilmek çok garipti. Bu fikri içselleştirebilmek, kollarıyla bütün dünyayı kucaklayabilmeye benziyordu.

Tereddüt içinde öne doğru adım attı. Çılgınca geçen son birkaç günde Remy ona anahtar kelimeleri ve Eski Celdaria dilindeki önemli cümleleri öğretmişti. Başlıca konularda iletişim kurmaya yeterdi: *Meleklerle işbirliği yapma. Yapacağın şey dünyanın yıkımına neden olacak. Melekler yükselecek ve sadece bu dünyayı değil, diğerlerini de yok edecek. Ben sana yardım edebilirim.*

Eliana bu cümleleri kafasına kazınana kadar çalışmıştı. Ancak şimdi, hem ona ait olan hem de olmayan bu dünyada dururken kelimeler onu terk etmişlerdi.

Havayı büyü kaplamıştı. Çok sıcak ve canlıydı. Akciğerleri uyum sağlayamıyordu. Nefes alırken boğazı tıkanıyor, dilinin arkasını yakıyordu. Güç elementleri kıvılcımla hayata döndü. Şimdiye dek hiç olmadıkları kadar ateşlilerdi. Sıcaklıkları avuçlarını yakıyordu. Acıdan bağırmamak için dilini ısırdı.

“Anne?” dedi Eliana. “Konuşabilir miyiz, lütfen?”

Rielle bir süre Eliana’ya baktı. Ağzının içinde Eski Celdaria dilinde bir şeyler mırıldandı. Eliana’nın anlayamayacağı kadar hızlı konuşmuştu ama içinden birkaç kelimeyi çözebilmişti: *Yalanlar. İnanmak. Öldürmek.*

Corien.

Eliana kaskatı kesildi. “Corien mi? O burada mı?”

Rielle’nin yüzü değişti. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerini karanlık ve şeytanca bir şeye bırakmıştı. Yaratığın bulunduğu tarafa doğru bir şeyler söyledi. Yaratık havalandı ve ağaçlıktan ayrıldı. Eliana havanın çekildiğini, gerildiğini hissetti. Korkunç bir şeylerin yaklaştığını, çok yakında bir büyüünün kendine çarpacağını biliyordu. Fakat Rielle’nin gazabı ile yüzleşmek öylesine çarpıcı bir histi ki Eliana bir süre yerinden kıımdayamadı. Zaman, somut bir madde haline geldi. Ağdalı ve yapış yapış. Rielle’nin gücü üstüne doğru gelirken Eliana havadaki dalgalanmayı gördü. Sıcaklığı hissetti.

Güç, Eliana'nın karnına azman bir el gibi çarptı ve ince bir çizgi halinde yaktı.

Üstüne gelen gücün rüzgârı Eliana'yı yere düşürdü. Toprağın içinde hiç ses çıkartmadan nefes almaya çalıştı. O sırada üzerine başka bir şeyin geldiğini hissetti ve döndü. Kendini sağ tarafa doğru attı. Avuçlarını Rielle'nin olduğu yöne uzattı.

Eliana'nın gücü rüzgârla birlikte budaklandı, iki keskin ok gibi Rielle'ye doğru savruldu. Rielle ilkinden kurtuldu. İkincisi sol kaval kemiğini sıyrarak bacaklarının bükülmesine neden oldu. Sert bir şekilde yere, ellerinin üstüne düştü. Hızla başını çevirerek öfkeyle baktı. Eliana kendini yere çivilenmiş gibi hissetti.

Eliana ellerini havaya kaldırarak güç elementlerini salladı. "Sana zarar vermek istemiyorum," dedi. Doğru kelimeleri kullandığını umuyordu. "Konuşmak istiyorum."

Rielle ona doğru atıldı. Bileklerini aniden sertçe hareket ettirmişti. Eliana'nın ayaklarının altındaki yer dalgalanarak onu havaya, yükseğe fırlattı. Bir diğer büyü hareketiyle Eliana'yı yakaladı ve ağaçların arasına savurdu. Eliana bir çam ağacının gövdesine çarparak yere kaydı. Kendinden geçerek bir karanlığın içine düştü ve çıktı. Başı dönerek gözlerini açtığında gözünün önünde yıldızlar uçuşuyordu.

Rielle onu ormanın içine doğru yaklaşık yirmi metre fırlatmıştı. Simon'ın ipliklerinin beklediği yerden ise yirmi metre daha uzaktaydı. Sadece, demişti Simon, küçük bir sohbet olacak. Birkaç kelime, aranızda bir bakışma. Bir anlık bağlantı. Rielle'nin aklına yerleşecek bir fikir. Meleklerin düşman olduklarına, onlarla birlikte olmanın kendi de dâhil herkesin sonunu getireceğine dair bir fikir. Bu, demişti Simon, geleceği değiştirmeye yetecektir.

Ama hiçbir *bunun* olmasını beklememişti. Rielle ağaçların arasından hızla üstüne doğru atıldı. Toprak her iki yanında

yükselip alçalıyor, ağaçlar o yaklaştıkça kendilerini yere atıyorlardı. Eliana birdenbire karnındaki korkunç ve berbat bir hisle ne kadar acele etmiş olduklarını anladı. Yaptıkları şey ne kadar aptalca ve ne kadar safçaydı. Savaşmaktan çok yoruldukları ve bir sona ulaşmaya can attıkları için kendilerini tam olarak anlayamadıkları bir çatışmanın içine atmışlardı.

“Bekle,” diye bağırdı Eliana. Geri geri giderken sendeleyerek bir ağaç kökünün üstüne düştü. “Lütfen, sadece dinle!”

Rielle elini hızla döndürerek Eliana'nın oturduğu ağacı havaya dikti. Ağaç uçtu ve ormanın içinde parçalandı. Eliana altı metre yükseklikten bir ot yığınının içine düşmüştü. Sert bir şekilde yere çarpınca aklını kaybedecek gibi oldu.

Kulakları tırmalayan, öfkeli bir çığlık atarak ayağa fırladı. Bu kez Rielle'nin gücü üstüne doğru gelirken avuçlarını uzattı ve bir kalkan gibi önünde tuttu.

Büyüleri kenetlendi. Rielle'nin gücünün ezici sıcaklığı, Eliana'nın gücünün titrek duvarını çatlatıyordu. Elleri beyaz ve altın rengi kıvılcımlar saçıyordu. İç içe geçen güçlerinden korkunç sesler çıkıyordu. Taşa sürtünerek bilenen metal gibiydi.

Eliana ikisinin arasındaki kör edici ısının ardına baktı ve bir anlığına Rielle'nin gözlerindeki bakışı yakaladı. Keskin, açık yeşil gözlerini bitkin gölgeler çevrelemişti. İrislerinin en dışında altın halkalar ışıldayarak hızla dönüyordu.

“Beni dinle,” diye bağırdı Eliana. “Sana zarar vermek istemiyorum. Seninle konuşmalıyım.” Sırtından aşağıya ter akıyordu. Ateşlendiğini hissediyordu. Görüşü bulutlanıyor ve kızarıyordu. Midesinin üstündeki yanık et, kavuran bir acı ile zonklıyor, Eliana güçlkle ayakta duruyordu. Ama titreyen bacaklarıyla kendine hâkim oldu ve Rielle ile göz göze gelmek için kendini zorladı.

Tek, küçük bir an, bakışları kesiştiğinde Eliana, Rielle'nin yüzünde bir duygu belirip yok olduğunu gördü. Rielle kollarını hafifçe indirdi. Saldırısının inanılmaz baskısı azaldı.

Eliana midesinin üstünde yayılan acıya rağmen gülümsedi. Yükselen güneş gibi parladı.

"Benim adım Eliana," diye seslendi, kıvılcım saçan güçlerinin gürültüsünün arasından. "Sana yardım edebilirim."

Ama o sırada daha fazla bir şey söyleyemeden yabancı bir varlık düşüncelerine daldı. Eliana sersemleyerek dizlerinin üstüne düştü. Tanıdık bir ses konuştu. *Ah, Eliana. Anlaşılan bu bizim ilk karşılaşmamız değil. Ne kadar ilginç!*

Corien. İmparator. Eliana ayağa kalkarak çılgınca çevresine bakındı. Eski Celdaria dilini tamamen unutarak Ventera diline döndü. "Neredesin?" diye bağırdı. Titreyen ellerini önce sağa sonra sola doğru savurdu. "Benden uzak dur! Kafamın içinden çık!"

Ama bu çok güzel bir kafa, dedi Corien. Ayrıca içinde birçok sır saklıyor. Ah, işte bu kesinlikle çok ilginç. Sanki lezzetli bir yemeğe bakıyormuş gibi homurdandı. Bu, gerçekten de çok ilginç. Nasıl değişik bir hayat sürmüşsün. Nasıl ilginç yoldaşların var.

Eliana düşe kalka, Rielle'nin gücünün patlamalarından kaçınarak ormanın içine koşmaya başlamıştı. Ateşli büyü parçaları ağaçları ikiye bölüyor, havaya toprak ve taş yığınları fırlatıyordu. Taşlardan biri sırtına çarptı, diğer ikisi sol baldırına ve ensesine saplandı. Sendeledi. Neredeyse düşüyordu. Aklına Aziz Tameryn'nin duası düştü. Vücudunu saran acıya rağmen o bildik sözlere tutundu.

Ne karanlıktan korkuyorum, ne geceden.

Eliana hızla döndü, ağaçlardaki gölgeleri topladı, tüm çaresizliği ve korkusuyla onları dönüştürdü. Gölgeler, bıçak kanatlı ve bıçak gagalı siyah kuş sürüsü haline gelerek Rielle'ye

doğru uçtular. Eliana, Rielle'nin sinek kovalar gibi kolayca kuş sürüsünü yere indirdiğini gördü.

Yeniden denedi. *Gün doğumuyla yükselirim.*

Eliana gözlerindeki teri sildi, havadan güneş ışığı çekti ve omzunun üstünden arkaya doğru fırlattı. Rielle'nin yumruklarının sesini duydu. Yolladığı güneş ışığı düğümlerinin her birinin yıldız parçası gibi ağaçlara uçtuklarını gördü.

Ne kadar da kahramanca savaşıyorsun, dedi Corien'in alaycı sesi. *Baban seninle gurur duyardı.*

Eliana düştü, elleriyle yerden güç alarak ayağa kalktı. Ter gözlerini yakıyordu. Midesindeki, kafatasındaki, bacaklarındaki acı, Corien'in düşüncelerinin kör edici korkusu zihnini boğazlıyor gibiydi. Az eğimli bir yokuşta, parmaklarını toprağa geçirmiş, sürünerek tırmanırken gözleri çok az görüyordu.

Tepeye vardığında gördüğü şey Eliana'nın ferahlayarak çığlık atmasına neden oldu. Simon'un iplikleri kırk beş metre ilerisinde, bıraktığı yerde belli belirsiz bir şekilde dönmeye devam ediyordu. Ama çok mu belirsizlerdi? İpliklerin içine adım atarsa, kendine ait olmayan bir zamana mı dönecekti? Dünyanın diğer ucunda o olmadan, Remy olmadan, hiç kimse olmadan mı ölecekti?

Rielle arkasından yaklaşıyordu. Ormanın içinde sakince ilerliyor, yolu üstünde karşısına çıkan her engeli havaya uçuruyordu. Ayrıca her geçen dakika Corien'in zihninde daha derinlere daldığını hissedebiliyordu. Zaman arasındaki boşluğun onu zihninden atmasını umuyordu.

Omzunun üstünden son bir kez baktı. Rielle'ye bir kez daha bakmaktan kendini alamadı. Sonra ipliklerin içine atladı. Diğer tarafta hızla yere çarptı.

"Kapat!" diye bağırdı Eliana.

Omuzlarına dokunan elleri hissedene ve Simon'un kendine seslendiğini duyana dek gözlerini açık tutmaya çalıştı.

Nefes alıp verdi, zihninin bütünlüğünü kontrol etti. Yeniden kendi olduğunu anlayınca hıçkırarak ağladı ve tutunacak bir şey aradı. Simon ellerini yakaladı. O sırada Simon Eliana'nın karnındaki yaraları görüp küfürler savurmaya başlamıştı. Eliana'nın adını tekrarladı. Yüzünü kendine çevirdi. Ama gökyüzü çok parlaktı. Ağaçlar beyaz kanvasın üstünde dönüp duruyorlardı.

Çektiği acı ona teslim olmasını söylüyordu. Ve Eliana acısına boyun eğdi.

RIELLE

"Bunu çaresizce yazıyorum. Audric, o beni yendi. Bedenim ıstırap içinde. Senin üstüne doğru ilerliyor. Kendine sadık olanları bir araya getirdi, aylardır yapacağı saldırıyı planlıyor. Benim bağlılığımı da istedi ama ben her ikinizin de, Sauvillier Hanedanlığının ve Courverie Hanedanlığının dostu olacağımı söyledim. Bu yüzden beni dövdü. Güçlkle nefes alıyorum. Ona karşı koymaya çalıştım ama başaramadım. Silahlarımı elimden aldı. Zor kaçtım. Şimdi saklanıyorum. Bu mektubu, diğer tüm ulaklardan daha hızlı bir şekilde sana ulaştıracağını umduğum bir dostuma vereceğim. Audric, onun niyeti..."

—Kral Ilmaire Lysleva'nın Prens Audric Courverie'ye yazdığı, Lord Merovec Sauvillier tarafından el konulan, tarihsiz bir mektup

Eliana içine atladıktan kısa bir süre sonra ışık halkası yok olmuştu. Ahşaba vurulan bir bıçak gibi kapanmıştı.

Rielle, ışığın olduğu yeri inceledi. Çevreye saçılıp yok olan beyaz ve altın rengi kıvılcımları takip etti. Orada dururken çılgınca dönüp duran düşünceleri dindi, içindeki duygular boşaldı. Orman örtüsünün ötesinden Atheria'nın çıığı duyuldu. Atheria gergin bir şekilde başının üstünde daireler çiziyordu.

Rielle, Corien ile yüzleşmek için döndü. "Sen ne planlıyorsun? Bu, beni cezalandırmak için tasarladığın bir oyun mu?"

Corien da Eliana'nın yok olduğu yeri inceliyordu. Kaşlarını çatmış, dalgın gözlerle bakıyordu. "Bu bir ceza değil. Gerçekleşmeden önde bu konuda hiçbir şey bilmiyordum."

"Beni kandırıyorsun. Beni çıldırtmaya çalışıyorsun."

"Öyle bir şey yapmıyorum."

"Yalan söylüyorsun!"

Corien sonunda Rielle'ye baktı. "Sana yalan söylemiyorum. Bu konuda yalan söylemiyorum."

"Senden nefret ediyorum." Rielle arkasını dönerek alev alev yanan şakaklarına dokundu. "Senden o kadar çok nefret ediyorum ki bu nefreti bir zehir gibi dilimde hissedebiliyorum."

Rielle dengesiz bir şekilde ağaçlığın dışına doğru yürürken Corien onu takip etti. "O kız, benim sihirle oluşturduğum bir yanılsama değildi. O gerçektir."

"Benimle konuşmayı kes. Hem kafamın içinden hem de dışından." Rielle gözlerini kısarak günışığına çıktı. Isık çalarak Atheria'yı çağırdı. "Söylediğin hiçbir şeye güvenmiyorum. Hiçbirinize güvenmiyorum."

"Sıçana güvenmemen akıllıca. Ama olanlar karşısında en az senin kadar ben de şaşkınım. Şey." Corien sustu. Gözleri yine daldı. "Aslında tam da şaşkın olmayabilirim."

Atheria diz çöktü ve Rielle üstüne çıktı. Yaratığın sırtına binerek yükseldikten sonra Rielle bir kez daha aşağıya, Corien'e baktı. Kendini onun ısrarcı, ay gibi parlayan bakışlarına hazırlamıştı.

"Bugün beni aptal yerine koydun," dedi Rielle öfkeyle. Parçaladığı ormanda göz gezdirdi. "Deli bir kadın gibi senin çarpık hayal gücünün yarattığı bir icadın peşinden koştum."

"Rielle, sana yemin ederim..."

"Sözlerinin hiçbirisi umurumda değil," diye bağırdı Rielle. "Bugün değil. Sen de bugün ile ilgili hatıralarım solgunlaşana dek benden uzak dursan iyi olur."

Sonra Coriene arkasını döndü ve Atheria'yı gökyüzünde hızla uzaklaştırdı.

Rielle'nin odasının önündeki terasa kondular. Rielle titrek bir şekilde içeriye girer girmez yere çöktü ve karnını kucakladı. Yanağını halıya dayayarak uzunca bir süre ağladı. Hıçkırıkları boğazını acıtmıştı.

Kanatlarını katlamış olan Atheria onu terastan izliyor, toynağı ile beyaz taşı kaygılı bir şekilde eşeliyordu.

İşte buradasın. Ludivine'nin sert sesi yükseldi. *Böyle kaçıp gidemezsin. Audric endişeden aklını kaçırarak.*

Rielle, Ludivine'nin rahatlığının ağırlığı altında nefes alamıyordu. Yapışkan ve jelatinli bir zar gibi onu rahatsız ediyordu. Başını kollarının arasına soktu ve saçlarıyla üstünü örttü.

"Beni yalnız bırak," diye fısıldadı. "Benimle konuşmayı kes. Buna dayanamıyorum. Azizleri biliyorum, size neler yaptıklarını biliyorum. Yalanlarını, büyük hilelerini... Bunları bana hiç anlatmadın. Şimdi ben sana nasıl güvenebilirim?" Gözlerini sımsıkı yumdu. "İntikam almak mı istiyorsun? Bu yüzden mi benimle arkadaş oldun?"

Hayır.

"Burada, benim evimde bana komplo kurdun."

Hayır. Ludivine'nin düşünceleri üzüntüyle ağırlaşmıştı. Canım benim, bunu benden nasıl beklersin? Ben seni seviyorum.

"Sana güvenemem," diye fısıldadı Rielle. "Kimseye güvenemem. Kendi zihnime bile. Kafatasım yarılacak. Parçalara ayrılacağım."

Audric'i yukarıya yolluyorum.

"Hayır!" diye ciyakladı Rielle. "Onu istemiyorum. Şimdi değil. Evyline. Bana Evyline'i gönder ve benden uzak dur."

Ludivine başka hiçbir şey söylemedi. Birkaç dakika sonra Rielle'nin odasının kapısı açıldı, Evyline, Dashiell ve Riva göründüler.

"Sadece sen Evyline, lütfen," dedi Rielle. Diğerleri odadan çıkıp Evyline yanında diz çökünce Rielle ona doğru döndü ve el yordamıyla ona uzandı. Gümbür gümbür atan kalbi yavaşlamıyordu. "Lütfen benimle birlikte otur ve hiçbir şey söyleme."

Evyline beceriksizce halıya oturdu. Rielle'nin elini kendi ellerinin arasına aldı. "Tamam, leydim. Bana ihtiyacınız olduğu sürece."

Rielle bir süre huzur içinde ağladı. Yanındaki Evyline'nin sağlam ve sorgulamayan ağırlığı ile kendini güvende hissediyordu. Gözyaşlarının arasından Atheria'nın kuyruğunun ileri geri sallanmasını izledi. Tüylü gri bir sarkaç gibi...

Sonra odanın kapısı ardına dek açıldı ve bütün huzur kaçtı. Audric, Rielle'ye seslenerek hızla odaya girmişti. Audric'in sesinden rahatsız olan Rielle gözlerini sıkıca yumdu. Eliana denen kızın görüntüsünü aklından çıkartamıyordu. O büyük siyah gözler. Merhamet için acıklı yakarışları.

"Bizi yalnız bırak Evyline," diye emretti Audric. Onların yanında diz çöktü.

"Hayır," diye fısıldadı Rielle. "Ona ihtiyacım var."

"Öyleyse kal," dedi Audric hemen. Rielle'nin saçlarına dokundu. "Ne oldu, sevgilim?"

Rielle, Audric'in yüzünü nazikçe ellerinin arasına aldı. Parmaklarını yumuşak lülelerinin içinde dolaştırdı. "Beni bırakma. Ne olursa olsun, beni bırakma." Gözlerinde taze yaşlar birikmişti. Audric'i kaybedeceğine dair kemiklerini sarsan o ani korkuyu içinden atamıyordu.

Audric Rielle'nin gözlerinin içine baktı ve yumuşak bir şekilde, "Seni asla bırakmayacağım. Sen benim ışığım ve hayatımsın," dedi. Rielle'nin avuçlarını ve ağzının tuzlu kenarlarını öptü.

Rielle güneşe hasret bir çiçek gibi Audric'i içine çekmek için ona doğru döndü. "Evyline," diye fısıldadı. "Artık bizi yalnız bırakabilirsin."

Yalnız kaldıklarında Audric, Rielle'nin yerden kalkmasına yardım etti ve onu şöminenin yanındaki sandalyeye taşıdı. Rielle, kucağına yerleşti. Ellerini endişeyle sallıyordu.

"Titriyorsun," dedi Audric, Rielle'nin bileklerini tutarak. "Sana ne oldu? Nereye gittin?"

"Temiz havaya ihtiyacım vardı," diye yalan söyledi Rielle. Dağda olanları, Corien'in onu üzen bir görü gönderdiğini söylemeye niyeti yoktu. Kızı. Acımasız ve gülünç bir aldatmaca.

"Bunun üzerine sen de Atheria'yı aldın ve uçtun," dedi Audric. "Bu mu seni üzen şey?"

Rielle yüzünü Audric'in boynuna gömdü. "Empirium benimle konuştu. Bana bazı şeyler gösterdi..."

Biraz sonra Audric anlatması için Rielle'yi teşvik etti. "Sana ne gösterdi?"

"Korkunç şeyler," diye fısıldadı Rielle. "Kendi zihnimden şüphe duymama neden olan şeyler. Buradan çok uzaklara kaçmayı ve bin parçaya bölünene kadar hiç durmadan koşmayı istememe neden olan şeyler."

Zihninin karanlık tarafı Rielle'ye, eğer kaçsaydı, eğer kimsenin hatta Corien'in bile onu bulamayacağı uzak diyarlara kaçıp kaybolsaydı; Audric'in başka şeylerle ilgilenmesi gerekmeden bir kral olacağını, Rielle'nin de onun saltanatı, onun şehri ve kendinden hem nefret eden hem de seven halkı olmadan özgürce yaşayacağını söylüyordu.

"Benimle kal," diye mırıldandı Audric. Sanki Rielle'nin içindeki çatışmayı sezmişti. Alnını Rielle'nin alnına yasladı. "Benimle kal, Rielle."

"Buradayım," dedi Rielle zayıf bir sesle. Sonra yüzünü Audric'ten saklamak için başını öne eğmek zorunda kaldı. Audric'in gözlerinde açıkça ışıldayan sevgiyi görmeye

dayanamıyordu. Eğer Audric yeteri kadar uzun süre Rielle'nin gözünün içine bakarsa orada Rielle'nin çıplak gerçeğini, aldığı hayatları görebilirdi. Söylediği yalanları...

Şüphe, Rielle'nin kalbinde amansız bir fırtına gibi büyüyordu.

Zihni yavaşça ikiye bölünüyordu.

Rielle hızla Azizler Salonu'ndan çıkarak onu çevreleyen küçük bekleme salonlarından birine daldı. Deliye dönmüş muhafızı da ancak altın kaplama zırh giymiş yedi askerin tedbirli olabileceği kadar tedbirli bir şekilde onun peşinden geldi. Kapıyı arkasından kapatıp, Audric'in taç giyme töreninin ısıltılı süsünden uzaklaşan Rielle odanın köşesine koştu. Dizlerinin üstüne çöktü ve kustu. Sırtı muhafızına dönük halde ağzını giysisinin koluyla sildi.

Son birkaç gün içinde midesinin ilk bulanışı değildi. İlk başta nedeninin yorgunluk olduğunu düşünmüştü. Son haftalarda çok az uyuyabilmişti. Corien onu her gece ziyarete geliyor, Ludivine ise sürekli olarak zihninin köşelerinde geziniyordu. Kalenin yakınındaki caddeler her gün onun ölümünü, dokunuşunu, vücudunu, kanını isteyen insanlarla doluyordu. Başkentten, krallığın her köşesinden ve her geçen gün daha kalabalık geliyorlardı.

Bir de dağdaki tuhaf kızın görüntüsü vardı. Rielle'yi takip eden bir hatıra... Aklından atamıyordu. Uyuduğu zaman bile kızı zihin gözüyle görüyordu. Kızın korkusunu, köşeli çenesini.

Gözlerini kapattı ve elbisesinin altın nakışlarını sıkıca kavradı. Her gece Audric ile birlikte ya onun ya da kendi yatağında uyuyorlardı. Her ikisi de sırlıklam olana dek sevişiyorlardı. Günleri dolu dolu geçiyordu: Taç giyme töreni hazırlıkları; danışmanlarla, Yüce Büyücü Konseyi,

Başyargıç ile bitmeyen toplantılar; kayıp Kirvaya kraliçesi hakkında casuslardan gelen raporlar; güney şehirlerini sallayan depremlerle ilgili Mazabat'tan gelen raporlar; Meridian üstünde dolaşan şiddetli fırtınalarla ilgili Celdaria Obeks'inden gelen raporlar.

Ayrıca Obekslerin hiç yardımı olmuyordu. Aziz Katell'in güç elementini bulmak için Rielle'ye yardım etmeyi reddediyorlardı. Rielle'nin kendi hizmetlerinde olduğunu söyleyerek onu melezlere takdim etmeyi, Rielle'nin geri kalan güç elementlerini aramaya devam edebilmesi için dünyanın en batısına, Meridian'a, Astavar'a ya da Ventera'ya geçişi için ricada bulunmayı kabul etmemişlerdi. Rielle onlara öfkелendiğinde de ona Mazabat'ta öldürdüğü Obeksleri hatırlatıyorlardı. Rielle onları da öldürmekle tehdit edince sakince Aziz Katell'in kılıcını sonsuza dek bulamayacağını söylüyorlardı.

"Herkesi kurtarmama izin vermeden önce kendinizi mi kurtarmak istiyorsunuz?" diye bağırmıştı Rielle hararetli toplantılarından birinde.

Obekslerin sözcüsü hemen cevap vermişti. "Leydi Rielle, bizim düşüncemize göre eğer işler bu haliyle kalırsa, Aziz Katell'in güç elementini sizin elinizden uzak tutmak hepimizi kurtaracaktır."

O gece Rielle Audric'in odasına hışımla girmiş, girişiyle beraber duvarlar ve pencereler zangırdamıştı. Gözleri uykusuzluktan yansa da, vücudu önceki geceden dolayı acılar içinde olsa da, yanındaki masanın üstünde bir tomar dilekçe, ateşin başında uyuklayan Audric'in kucağına çıkmıştı. Audric'i dudakları ve kalçasıyla uyandırmış, Audric içine girerken ona sıkıca sarılmıştı. Ama o zaman bile, sevişmenin ardından terli ve yorgun bir halde yatarken uyuyamamıştı. Simsiyah kuzey kalesine geri gitmişti; yabancı, karanlık koridorlarda koşmuştu; Corien'in sesini hem kovalamış hem de ondan kaçmıştı; Ludivine'nin kollarının huzurunu hem aramış hem de görmezden gelmişti.

Dağdaki kız da onu her gün ve her gece inatçı bir hayalet gibi takip ediyordu.

Rielle halıda diz çökmüş, titreyen parmaklarını ağzına götürdü. Başı zonkluyor, aniden saplanan ağrılar şakaklarını kesiyordu. Ne Corien ne de Ludivine onu tam olarak terk etmemişlerdi. Sonsuza dek çarpışacak olan kılıçlarının sesi, Rielle'nin her kemiğinde titreşiyordu.

Gözlerinin önünde altın rengi yanıp sönmeye başladı. Sonra da her yer matlaştı. Audric'in taç giyme töreninin sesleri kapalı kapıdan süzülerek geliyordu. Koro, "Aziz Katell Şarkısını" söylüyordu. Başyargıç taç giyme töreni ritüelini seslendiriyordu. Audric'in omuzlarında bağlanan Aziz Katell'in pelerinini ve başına yerleştirilen annesinin tacını görmek için toplanan yüzlerce insanın uğultusu ve mırıltısı duyuluyordu.

Evyline dikkatlice yaklaştı. "Leydim, sizin için ne yapabilirim?"

Rielle bir süre sonra ayağa kalktı. Vücudunu korku ve dehşet kaplıyor, terli alnını ısıtıyordu. Ludivine salondan erişmeye çalışıyordu ancak Rielle onun ısrarcı düşüncelerini umursamadı. Ludivine'nin bekleme odasına doğru geldiğini hissetti. Birdenbire ondan uzaklaşmak için karşı konulamaz bir istek duydu. Zihninde Corien ile savaşan Ludivine vardı; bir de Azizler Salonu'nda koşturan Ludivine. Rielle'nin zihni onunla doluydu ve hiçbir zaman kendi başına kalamıyordu.

"Garver Randell'i görmem gerek," dedi boğuk bir sesle. Parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Beni çok çabuk oraya götür. Görünmememiz gerek."

Muhafızları göze çarpmayan sıradan kıyafetleri ve seyyah pelerinleri ile caddeye dağılmışlardı. Rielle ise Garver'in dükkânının içinde ona bütün hissettiklerini anlatmıştı. Sonra dükkânın arkasındaki odada küçük bir yatakta yorganın altında yatmış ve Garver onu muayene etmişti.

Simon sessizce yanında duruyor ve elini tutuyordu. Garver işini bitirip, onu nazikçe kaldırdığında Rielle adamın yüzündeki bakışları görmüş ve ne diyeceğini hemen anlamıştı.

“Hamileyim,” dedi Rielle düz bir sesle. “Öyle değil mi, Garver?”

Garver gülümsedi. “Öylesiniz, leydim. Bunun olabileceğini düşünmüştüm. En son beni görmeye geldiğinizden bu yana epey zaman geçti. Kaleye doğum kontrol otları yollamıştım ancak belki de size ulaşmadılar.”

Rielle titreyerek ayağa kalktı. Terli ellerini eteğine sildi. “Ulaştı. Son zamanlarda çok meşguldüm. Düşünemiyordum. Dikkatsiz davrandım. Ah, Tanrım.” Başını ellerinin arasına aldı. Ludivine zihnine baskı yapıyor, sürekli olarak ona sesleniyordu. Şehirde hızla ilerliyordu. Yakında dükkânın kapısına dayanırdı.

Ah, Rielle, dedi Ludivine’nin şefkat dolu sesi. Endişeleniyorum.

Rielle bir sandalyeyi devirerek odadan dışarıya fırladı.

“Benden uzak dur!” diye bağırdı. Ludivine’nin yüzünü görmeye tahammül edemiyordu. Ona kuzeydeki kaleyi, uykusuz gecelerini, boynunda dolaşan Corien’in dudaklarını, Corien ve Ludivine’nin kafasının içindeki çekişmelerini hatırlatıyordu. “Lu, buraya gelersen seni öldürürüm.”

“Leydim, lütfen oturun,” dedi Garver, peşinden gelerek. “Size dokunmayacağım ancak oturmanız gerek. İyi değilsiniz.”

“Hayır, değilim,” dedi Rielle, gülerek. “Buna inanabiliyor musun, Garver? Başka bir ben daha!” Ellerini karnına bastırdı. İçinde büyümekte olan hayatı hayal etti. Kendinin dünyaya salıverilen bir bebek kopyasını gözünde canlandırdı. Sıcak ve hızlı bir bulantı dalgası boğazına kadar yükseldi.

Simon çabucak harekete geçerek ona bir kova getirdi. Rielle halının üstünde diz çöktü ve midesinde kalan ne varsa boşalttı.

“İki Kraliçe yükselecek,” dedi Rielle. “Audric’in benimle evlenmek istediğini biliyor muydun, Garver? Courverie Hanedanlığının bana olan mutlak inancını herkese göstermek için olduğunu söylüyor. Benim taca sadık olduğum kadar tacın da bana sadık olduğunu göstermek için. O zaman kraliçe olacağım, gerçek ve doğru kraliçe. Hem Güneş Kraliçesi hem de Celdaria Kraliçesi olacağım.”

“Leydi Rielle, lütfen ağlamayın,” dedi Simon alçak bir sesle.

“Çocuğun bir kız olacağına dair tüm gücüm üstüne bahse girerim,” dedi Rielle acı bir şekilde. “İki Kraliçe yükselecek. İşte buradayız, yükseliyoruz, Aryava’nın kehanetinde söylediği kötü yazgıyı yanımızda getiriyoruz.”

“Lanet olası kehaneti unut ve beni dinle,” dedi Garver. Rielle’nin ellerini tutmuştu. “Çok hızlı ve çok yüzeysel nefes alıyorsun. Benim sesimi dinle ve ben sana söylediğim zaman nefes al.”

Rielle silkelenerek kendini Garver’dan kurtardı. “Biri kandan. Biri ışıktan. Sence ben hangisiyim, Garver? Gücüm dünyayı kurtaracak mı yoksa onu yok mu edecek? Ya kızım hangisine sahip olacak? Benden nefret eden insanlara teslim olsam ve çok daha geç olmadan ikimizi yok etmelerine izin versem, herkes için çok daha iyi olmaz mı?”

O sırada Corien’in bitkin ve dehşete kapılmış sesi duyuldu: *Bu doğru değil. Bunun olmasına izin vermiş olamazsın. Rielle, lütfen bana bunun doğru olmadığını söyle.*

Rielle onu duymazdan gelerek hızla Garver’in dükkânından çıktı. Bahçede kendini bekleyen Atheria’yı buldu.

“Eğer tanrısal yaratığa bineceksen çok dikkatli ol,” dedi arkasından gelen Garver. “Yoksa düşük yapabilirsin.”

Sokakta küçük bir kalabalık toplanmıştı. Onları Güneş Muhafızları tutuyordu. Rielle’nin alnına bir parça çürük

lahana çarptı. Ne olduğunu tanımlayamadığı kötü, ıslak bir topak da Garver'in kalçasına geldi.

"Simon'ı da alıp içeriye gir, Garver," dedi Rielle. "Kapını da kilitle." Atheria'nın sırtına atladı. Adını haykıran insanların üstüne çullanıp hepsini yere yapıştırmamak için kendini çok zor tutuyordu.

Yüzünü Atheria'nın yumuşak gri yelesine gömdü. Zihninden dağdaki kızın görüntüsünü çıkartmaya çalıştı. Titrek kelimelerini, çenesini cesurca havaya kaldırmasını, Audric'in gözleri kadar büyük ve siyah gözlerini, Audric gibi dolgun dudaklarını, kendininkiler gibi yüksek ve yay gibi kaşlarını da...

Yine de gördüklerine güvenemiyordu. Hiç kimseye, hiçbir şeye ve en çok da kendi düşüncelerine güvenemiyordu. Dağdaki kızın çılgınca ve korkunç bir doğruyu dile getirdiğini düşünüyordu. Ama aklı bu fikri hemen reddediyordu. Çok imkânsız, çok muazzamdı. Bu fikri düşünmek, Rielle'nin başını döndürüyor ve korkutuyordu. Korkusu onu duyarsızlaştırıyordu. Sanki dünyayı baş döndürücü bir yükseklikten izlemiş ve sonra da arkasını dönüp gitmiş gibiydi.

Kız, Corien'in bir hilesi olmalıydı, Rielle'nin dengesini bozmak için tasarlanmış bir aldatmaca.

Rielle, Ludivine'e acil bir düşünce gönderdi: *Bu konu hakkında Audrice hiçbir şey söyleme ve beni iddia ettiğin kadar çok seviyorsan, kendi halime bırak.*

Sonra fısıldadı, "Beni buradan götür. Saatlerce uç. Ben hiçbir şey hissetmeyinceye dek uç."

Ardından yaratığın kendini gökyüzünün uğuldayan sessizliğinin içinde taşımasına izin verdi.

ELIANA

"Birçoğunuz beni bulmak isteyeceksiniz. Yüzümü bizzat görmek isteyeceksiniz. Ama beni asla bulamayacaksınız. Ben hiçbir yerde ve her yerdeyim. Sizin için gölgelerde savaşıyorum ve gölgelerin içinde kalacağım. Eğer tesadüfen beni görürseniz kalbinizi göğsünüzden, dilinizi boğazınızdan söküp alırım. Yüzümün ve adımın gizemi sizinle birlikte ölür. Beni aramayın. Sesimi duyun. Beni takip edin. Bana güvenin."

-Kâhinin Sözü

Eliana'nın zihni, garip renklerin oluşturduğu bir denizde yüzüyordu: Fuşya, turuncu, fildişi, tekrarlanan kâbuslarının koyu kırmızısı, amber sarısı, geceleri okyanusun büründüğü siyahımsı mavi...

Dalgalarla belli belirsiz bir ses geliyordu. Bu tanıdık bir sestti ve Eliana bu sesi duymak istemiyordu. Sesin kendine zarar vereceğini ya da en azından bunu istediğini hissediyordu. Belki de onu ele geçirmek niyetindeydi. Ama Eliana kulaklarını kapatabilmek için kollarını hareket ettiremiyordu. Kolları yoktu; kulakları yoktu. Sadece hırpalanmış zihninden ibaretti. Bir de aşağısında bir yerlerde her an daha da parlayan bir acı şeridi vardı.

O sırada bir şey kollarının altından onu sıkıca kavradı. Duyarsız bir şaşkınlıkla kollarının olduğunu fark etti. Dünyayı görmek için gözlerini açtı. Gözünün önünde yanıp sönen

yıldızlar uçuşuyordu. Yıldızların kaybolması için başını iki yana salladı.

Acı, iki narin el gibi kafasını sıkıştırıyordu.

“Üzgünüm,” dedi Simon. Sesi çok yakından geliyordu. “Seni neredeyse düşürüyordum. Güçlkle ayakta durabiliyorum.”

Garip denizin çağrısına karşın Eliana gözlerini açmak için kendini zorladı. Simon’ı gördü. Gözlerindeki ışığı gördü. Yaz mevsiminde mavi gökyüzü gibi, ikiz alevler gibi, mükemmel yontulmuş mücevherler gibi...

“Gözlerin ateş gibi,” diye fısıldadı Eliana, Simon’a doğru uzanarak.

Hafifçe sendeleyerek Simon, kendini ve Eliana’yı beceriksizce yere indirdi.

“Biri buraya gelsin ve bize yardım etsin!” diye kükredi Simon arkasını dönerek. Sonra da Eliana’nın yüzündeki saçları geriye attı.

“Bizi tanıyacıklarını ve bizi burada vurmayacaklarını umalım,” diye mırıldandı.

Ne tuhaf bir şey söyledi, diye düşündü Eliana. Sonra tüm düşünceleri kaybolup gitti.

Eliana tanıdık bir tavanın altında aklı başında bir halde uyandı. Hemen Söğüt’tün üçüncü katındaki odasında olduğunu anlamıştı. O gün yaşadığı şeylerin hatıraları aklına hücum etti: Simon’ın ipliklerinin şiddetli halkalarından geçişi... Karanlık dağdaki ormana çıkışı... İlk başta kafası karışmıştı. Bir kale, bir şehir ya da bir taht salonuna çıkmayı ummuştu.

Sonra da Rielle’yi bulmuştu.

Eliana’nın kalp atışları aniden dağdaki gibi çılgın temposuna geri döndü. Hızla doğrulunca karnına keskin bir acı saplandı. Midesine dokununca gömleğinin altında gergin

sargı bezi olduğunu hissetti.

“Dani ve Remy yaralarının ilgilendiler,” dedi Simon vaşça. Yatağın yanındaki bir sandalyeye oturmuştu. Gölgede; kıpırdamadan oturduğu için Eliana ilk başta onu fark etmemişti.

Eliana gülümsemeye çalıştı ancak tam olarak beceremedi. “Yanıp yatağımın yanında seni görmem çok sık tekrarlanıyor.”

Simon bir süre sustu. Sonra Eliana’nın ellerini kendi lerinin arasına aldı ve öptü. “İpliklerin arasından senin unla savaştığını gördüm,” diye fısıldadı. “Seni gördüm sana yardım etmek için hiçbir şey yapamadım. Eğer mıldasaydım iplikler çarpışarak kapanabilirlerdi. Seni eniden kaybederdim.”

“Ama kaybetmedin. Ben buradayım, sen de öyle.”

Simon başını salladı. “Bazı şeyler değişti, tıpkı korktuğum gibi.”

“Şimdi güvende miyiz?” diye sordu Eliana, sözünü keserek.

“Şimdilik evet.”

“Remy burada ve iyi mi?”

“Evet, görünüşe göre hâlâ kendi.”

Eliana nazikçe Simon’ı kendine doğru çekti. “Öyleyse şimdilik bu konu hakkında konuşmayalım. Lütfen, buraya gel. Birkaç dakikalığına bile olsa.”

“Canını yakarım,” dedi Simon, Eliana’nın yüzüne dokunarak. “Dinlenmelisin, kımıldamadan yatmalısın.”

“Seksten bahsetmiyordum,” diye cevap verdi Eliana. Sonra sesi çıkmaz oldu. Rielle’nin büyüünün tekrar tekrar vücuduna çarptığını hatta daha da kötüsü Corien’in zihninin kendi zihnini işgal ettiğini hissediyordu. Aranan parmaklarını, pürüzsüz, gülümseyen sesini...

Simon yanına, yatağın içine girdi. Vücudu, Eliana ve odanın geri kalanı arasında sıcak bir kalkan gibiydi. Simon,

Eliana'yı nazikçe kendine yaklaştırdı. Karnını yırtan acıyı yok sayan Eliana, Simon'ın kucağının sığınağında saklandı.

“Onu hâlâ içimde hissedebiliyorum,” diye fısıldadı. “Ondan kurtulacağımı, zamanın onu benden söküp alacağını düşünmüştüm. Ama sanırım onu hissetmeye devam ediyorum. Ya da sadece yaşadıklarımın etkisinden kurtulamıyorum.”

Simon öylesine hareketsizdi ki, Eliana onun uyuyakalıp kalmadığını merak etti. Sonra usulca konuştu, “Corien'den mi bahsediyorsun?”

Simon'ın göğsüne yaslanan Eliana başını salladı. “Oradaydı. En azından ben öyle düşünüyorum. Onu görmedim fakat sesini duydum. Onu hissettim. Ondan kurtulmak istedim ama nasıl yapacağımı bilemedim. O da gitmedi.” Eliana titrek bir kahkaha attı ve çabuk çabuk konuşmaya devam etti. Sanki kelimeler ağzından dökülüyorlardı. “Rielle'nin söylediklerinin yarısını anlamadım. Ya da benim söylediklerim onun için bir anlam ifade etti mi bilmiyorum. Orada Remy olmalıydı.” Yanaklarını Simon'ın gömleğine kuruladı. “Remy bizim konuşmamıza yardım edebilirdi. Ayrıca tanrısal yaratığı da görebilirdi. Sen gördün mü? Kocamandı.”

Simon, Eliana'nın saçlarını okşamaya başladı. Sesi dikkat çekici bir biçimde sakindi. “Gördüm.”

Eliana gözlerini kapattı. Simon'ın parmaklarının ritmi sonunda onu yatıştırmaya başlamıştı.

“Seni dinlemeliydim,” diye fısıldadı Eliana. Sesi ağırlaşmıştı. “Sen beklemek istedin ama ben seni zorladım.”

“Ben de senin kadar hevesliydim,” diye cevap verdi Simon. “O kadar çılgına dönmeseydin ben de tereddüt etmezdim.”

“Yani ikimizin de yanıldığını söylüyorsun.”

“Şey,” dedi Simon. Dudakları Eliana'nın saçındaydı. “O kadar ileri gider miydim bilmiyorum.”

“Bana kızgın mısın? Ben senin yerinde olsam kızgın olurum.”

“Beni sevmeyen biri olarak, senin hakkındaki düşüncelerimle inanılmaz ilgilisin.”

“Simon.” Sesine vermeye çalıştığı rahatlık, boğazını parçalamıştı. Ellerini itmek istermiş gibi Simon’a yasladı. Fakat Simon onu nazikçe tuttu, başparmaklarıyla yanaklarını okşadı.

“Kızgın değilim.” Endişeli bakışlarla Eliana’nın yüzüne baktı. “Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.”

Eliana, Simon’ın gözündeki hayaletleri, önceki gün orada olmayan keskin gölgeleri gördü. Onu kollarının arasında tutmasına izin verdi. Kısa sürede Simon’ın söylediklerini duymaz hale geldi. Sakin, karanlık bir uykuya daldı.

Eliana bir daha uyandığı zaman Simon gitmiş, yataktaki yeri soğumuştur.

Botlarını ayağına geçirdi. Bağlamak için eğilince acıyla yüzünü buruşturdu. Alt kata inmeden önce yarasını iyileştirmeye kalkışıp kalkışmaması gerektiğini düşündü. Ellerini karnının üstüne getirdi ve zihniyle güç elementlerine ulaştı.

Ama odaklanmaya çalışmak bile başını döndürmüştü. Sertçe yatağın kenarına oturdu. Nefesini tuttu. Bitkin düşene dek iki kez daha denedi.

“Yemek,” diye mırıldandı kendi kendine. “Yemek işe yarayacaktır.”

Alt kattan gelen tereyağı ve kızarmış sosis kokusunu takip etti. Tam yemek odasına, diğerlerinin yanına girecekken Simon hemen yanında belirdi ve yavaşça dirseğinden tuttu.

“İçeriye girmeden önce,” dedi, “seni bekleyen şeyleri söylemeliyim. Artık bazı şeyler değişti.”

Simon'ın sesindeki bir şeyler, yüzündeki temkinli ifade, Eliana'nın vücudunda dondurucu bir sıcaklığın yayılmasına neden olmuştu. "Patrik?"

"O burada ve ne yazık ki eskiden olduğu gibi."

"Dani'nin yaralarımıyla ilgilendiğini söylemiştin."

"Evet, Dani üç oğlu ile birlikte burada. Ama kocası uzun zaman önce öldürülmüş. Ona bu konuda bir şey sormadım. Görebildiğim kadarıyla malikâne çok az değişmiş. Bahçede de ufak değişiklikler var. Daha ayrıntılı mimari detaylar var." Durdu. "Jübile yarın akşam başlıyor. Amiral Ravikant'ın doğum günü artık on altı değil, on dört Ekim."

"Yarın," diye tekrarladı Eliana. Birdenbire Simon'ın yüzüne bakamaz hale gelmişti. Aklına gelen ilk düşünce, Jübile için hazırlanmaya, seyahatin yaralarını sarmaya daha az vakti olduğu ve kıtadan kaçmaya zorlanmadan önce bir kez daha denemek zorunda oldukları değildi. Aklına gelen ilk düşünce *Simon* ile daha az vakti kaldığıydı. Asker olarak değil, kendileri olarak.

Bütün her şey göz önüne alındığında bu, aptalca, bencilce ve çocukça bir arzu gibi görünüyordu ama yine de Eliana bundan utanç duymuyordu. Zihninin en yabani, en umursamaz köşesi, Simon ve Remy'yi yanına alarak kaçmak istiyordu. Dünyanın sakin bir köşesinde saklanabilir ve geri kalan herkesi kendi savaşlarıyla baş başa bırakabilirlerdi. Simon tamamen ona kalır, onu kendinden almak isteyen herkesi öldürürdü.

"Ya Jessamyn?" dedi Eliana. Sesindeki acılığı saklayamıyordu.

Ama Simon cevap vermedi. Eliana ona sert bir bakış fırlattı. Dehşet, kollarını yakıyordu. Simon'ın sessizliği ona cevabı vermişti ama yine de duymaya ihtiyacı vardı.

"O nerede, Simon?" siye fısıldadı.

"Burada değil," dedi Simon en sonunda. "Hiçbir zaman da olmadı."

JESSAMYN

“Kalmaroth'un düşünceleri uykumun içinde dönüp duruyor. Bir zamanlar, rüyalarım aşk, yıldızlar ve bilinmeyen eski denizler girerdi. Şimdi onun hiddeti rüyalarımı ele geçirmiş durumda. Bazen yanağımda dolaşan bir tüy gibi yavaşça hareket ediyor. Öldürmeden önce okşayan bir pençe gibi. Bazen beni bıçaklıyor, ter içinde çığlık çığlığa uyanıyorum. Hem melekler hem de insanlar, hepimiz ondan korkmalıyız. Öfkesi asla dinmeyecek. Başarılı olsak bile onun gazabı Dip Dünya'yı basacak.”

-Melek Aryava'nın kayıp yazıları

Festival'in merkezinde, dökük bir apartman dairesinde, soluk mor sırmalı perdelerle çevrili, körfez manzaralı pencerenin önünde oturan Jessamyn en sevdiği ikinci kılıcını bileliyordu.

Uzun ve ince bir kılıçtı. Lav taşından sapı, ırmakta aşınmış çakıl taşları gibi pürüzsüzdü. Bileme taşını kılıca her vuruşunda Jessamyn'in düşündüğü şey ertesi gün başlayacak olan görevi değil, isminden ne kadar çok nefret ettiğiydi.

Jessamyn. Kaba bir isimdi, *insan* ismiydi. Bu isim on dokuz senedir ona aitti ve dört yaşındayken bunun bir melek ismi olmadığını anladığı ilk günden beri nefret ediyordu. Bu ismi ona hatırlamadığı ve hatırlamayı da umursamadığı insan ebeveynleri vermişti. Onlar hakkında tek bildiği şey, İmparator'un şehrine girebilmek için Jessamyn'i lisenin öğretmenlerine takdim ettikleriydi. Varos öğrencisi olarak

Jessamyn'i seçtiğinde ona bu kadarını anlatmıştı. Jessamyn'i orada, büyük mermer merdivenlerde, yağın yağmurun altında öylece bıraktıklarını anlatmıştı. Çilli, buğday tenli, kahverengi saç örgülü, üstündeki giysilerden başka hiçbir şeyi olmayan küçük bir kız çocuğu...

İsminden öyle çok nefret ediyordu ki, lise müdürünün kayıt yapabilmesi için ağzını açıp söylemeye bile zor katlanmıştı.

Jessamyn... Melek dillerinin hiçbirinin ağırlığını taşımıyordu. Ne zaman bunu düşünse, ne zaman biri ismini dile getirse, Jessamyn kendini dar bir kafesteki hayvan gibi küçülmüş hissediyordu.

Jessamyn. Bir keresinde Varos'a ona seslenirken kendi seçtiği isimi kullanması için yalvarmıştı. Günün birinde, Invictus'un bir casusu olarak Majesteleri Ölümsüz İmparator'a hizmet ederek hak edeceği isim. Bu isim öyle değerliydi ki Jessamyn sadece nadir zamanlarda onu düşünüyordu. Hecelerinin ışıltısının yıpranmasından korkuyordu.

Ama Varos buna karşı çıkmış, soğuk bakışlarını Jessamyn'e diktikten sonra yüzüne bir tokat patlatmıştı. O gece Jessamyn bir çocuk gibi yatağına sarılıp hıçkırarak ağladı. Varos'a kızgın olduğu ya da elinin yanağında bıraktığı iz yüzünden değil; katıksız ve berbat utancı yüzünden ağlamıştı.

Jessamyn bu şiddeti hak etmişti. Aslında çok daha kötüsünü hak etmişti. Varos'tan böyle bir şey istemeye cüret etmek, çok daha büyük bir cezayı hak eden bir küstahlıktı. Ertesi gün Jessamyn Varos'un dairesinde sessizlik içinde kahvaltısını yaparken, Varos masanın karşı tarafından onu izleyerek aynı şeyleri söylemişti. Yanağındaki iz, parlayan bir fener gibiydi. Dünyaya Jessamyn'in utancını ilan ediyordu. Yanağına şöyle bir bakan sınıf arkadaşları gerçeği, Jessamyn'in yetersiz, itaatsiz ve değersiz olduğunu hemen anlayacaklardı.

"Benden istediğin şey için seni öldürmeliydim," demişti Varos.

Jessamyn güçlükle lokmasını yutmuş ve başını öne eğmişti. “Evet, *kaeshana*.”

“Ama yapmadım,” demişti Varos. Sesi dümdüzdü. “Çünkü seni seviyorum.”

Bu beklenmedik ve uzun süredir özlemi duyulan sözler üzerine Jessamyn’in bütün vücudu gerilmişti. Nasıl cevap vermesi gerektiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Varos’a teşekkür mü etmeliydi? Onun için ölebileceğini, ondan bir şeyler öğrenmenin, çok arzuladığı o isme sahip olmaktan daha büyük bir onur olduğunu mu söylemeliydi?

Karşılık olarak onu sevdiğini mi?

Varos peçetesiyle ağzını silmiş ve Jessamyn’i incelemek için arkasına yaslanmıştı. “Buraya gel.”

Jessamyn itaat etmenin telaşıyla neredeyse yere yuvarlanıyordu. Varos’un yanında diz çökmüş ve başını öne indirmişti.

Fakat Varos, Jessamyn’in çenesini kaldırmış, zorla gözlerinin içine baktırarak yüzünü incelemişti. Varos’un güzelliği, Jessamyn’in bütün duyularını silip süpürüyordu. Heykel gibi ince uzun vücudu; Vespers’e yaptıkları son seyahat yüzünden bronzlaşmış ve altın gibi parlayan pürüzsüz, hiç yara izi olmayan teni... Varos yara almayacak kadar becerikli, dikkatli ve kurnazdı. Onun gibi gaddar bir katil ile bağdaşmayacak kadar yumuşak ve güzel, bal rengi gözleri vardı.

Jessamyn, onun dikkatli bakışlarının altında titremişti. *Invictus kaeshani’nin* öğrencilerini yataklarına götürdüklerini duymuştu. Ancak Varos bir kez bile onunla bu şekilde ilgilendiğini belirtmemişti. En azından o sabahki kahvaltı sofrasına kadar. Varos’un yumuşak gözleri, onun neredeyse yetişkin bir kadın olduğunu sonunda anlamış gibi Jessamyn’in üstünde dolaşıyordu.

Jessamyn seks fikrine hiç düşkün olmamıştı. Varos'a olan sevgisi, bir çocuğun babasına olan sevgisi gibiydi. Ama Varos onu seçerse, onu isterse, o da arzu duymalıydı.

"Söyle bana, Jessamyn," demişti Varos sakince, "biz kimiz?"

Jessamyn'in nabızı boğazında atmaya başlamıştı. Varos onun Invictus yeminini tekrarlamasını istiyordu. Bir gün Varos onun hazır olduğuna inandığında Jessamyn'in, İmparator'un önünde tekrarlayacağı sözler.

"İşlerini korumam için beni seçti," demişti Jessamyn bir çırpıda.

Varos yüzünde hiçbir ifade olmaksızın Jessamyn'in yanığını okşamıştı. "Devam et, *virashta*."

Varos'un *virashta* kelimesini söyleme biçimi Jessamyn'in bütün vücudunu ürpertmişti. Virashta, "öğrenci" anlamına gelen törensel bir melek sözcüğüydü. Ama aynı zamanda "el üstünde tutulan" ve "korkunç" anlamlarına da geliyordu. Varos bu sözcüğü sadece Jessamyn onu hak edecek bir şey yaptığında söylerdi.

"Zaferini kazanmak için beni seçti," demişti Jessamyn. Sesini sakın tutmak için uğraşıyordu.

Varos'un yüz ifadesi yumuşamıştı. Jessamyn'in alnını öpmüştü. "Ben gece vakti kesen kılıcım."

Sonra aniden, Varos'un yıllar süren eğitimi altında keskinleşen duyuları Jessamyn'e tehlikede olduğunu söylemişti.

Varos elini kemerindeki bıçağına atmıştı ve hızlıydı. Ancak Jessamyn daha hızlıydı. Yıllar önce Varos'un onu öğrenci olarak seçmesinin nedeni buydu. Daha çocukken bile Jessamyn'de şahin çabukluğu vardı.

Jessamyn sol botunun içinden kendi bıçağını kapmış, Varos'un elindeki bıçağı düşürmüş ve kendi bıçağını onun boğazına dayamıştı. Zaferle parıldayan Jessamyn, Varos'a tepeden bakmış ve yeminin son dizesini söylemişti.

“Onun hikâyesinin koruyucusuyum.”

Varos kocaman gülümsemiş, Jessamyn’in başını döndürmüştü. “İsmini hak edeceksin, virashta.”

Şimdi, Amiral’in Jübilesi’nin başlamasını bekledikleri bu apartman dairesindelerdi. Jessamyn kapının açılıp kapandığını duydu. Başını kaldırıncı Varos’un içeriye girdiğini gördü. O da Jessamyn gibi sıradan gezgin kıyafetleri giymişti. Invictus üniformaları onları Amiral’in gemisinde bekliyorlardı.

Jessamyn ayağa kalktı ve başını öne eğdi. “Kaeshana.”

Varos sessizce yanından geçti. Alkol ve duman kokuyordu.

Jessamyn umursamamaya çalıştı. Ne de olsa Varos şehirden geliyordu. Keşif görevini yerine getirmişti. Söz konusu görevin onu içki dükkânlarına, kumar salonlarına, genelevlere götürmesi çok doğaldı.

Yine de umursuyordu.

Jessamyn merak ediyordu: Şehirde geçirdiği bu gün boyunca herhangi birinin yatağında zevk yaşamış mıydı? Jessamyn bunun için onu suçlayamazdı. Onlarıki talepkâr ve genellikle şiddet dolu bir hayattı. Yine de bu hayattan memnundular. Eğer Varos seks yaparak rahatlama ihtiyacı duyuyorsa, onu yargılamak öğrencisi olarak Jessamyn’e düşmezdi.

Yine de onun başkalarının kollarında rahatladığını düşünmek içine dert oluyordu. Jessamyn’in mutlu ve zinde hissetmesi için Varos’tan başka kimseye ihtiyacı yoktu. Jessamyn’in asla ona yetmeyeceğine dair olan eski korkusunu kazıyıp atsa her şeyin ne kadar farklı olacağını düşündü. Varos’un onu İmparator’a asla takdim etmeyeceğini ve arzu ettiği ismin içinde sessizce öleceğini düşündü.

Varos’un odanın içinde öfkeli bir şekilde gidip gelmesini sessizce izledi. Varos, Jessamyn’in onun için hazırlamış olduğu

yemek tabağını aldı ve duvara fırlattı. Tabak parçalandı, kırıklar yere saçıldı.

Jessamyn gözünü bile kırpmadı. Varos'un fevranlarına alışmıştı. Onlara bir tepki vermemeyi uzun zaman önce öğrenmişti.

Varos gözlerini masaya dikerek eğildi. "Amiralden yeni emirler aldım," dedi en sonunda. "Keshavarzian malikânesine gitmek yerine amiralin gemisine binmemiz ve diğer emirleri beklememiz gerekiyor."

Jessamyn ağzını açtı ve kapattı. İçinde alevlenen haince öfkeyi bastırmak için çabaladı. Danizet Keshavarzian ve oğullarının ikiyüzlülüklerini keşfedenler Jessamyn ve Varos'tu. Lord Tabris'in sık sık yemeğe davet ettiği bir aile. İmparatorluk destekçisi olması gerekirken senelerdir Festival'de kitlesel Kızıl Taç operasyonlarına kol kanat olan bir aile. Söğüt'ü yok etme ve içindeki hain ailesini öldürme görevi, sıkı çalışmalarına bir ödül olarak onlara verilmişti. Rahzavel öldükten sonra Varos, Invictus'un en donanımlı ve en sevilen üyesi olmuştu. Festival'deki Kızıl Taç varlığının kökünü kurutmak, Varos'un hak ettiği bir ödüldü.

Eğer bunu Varos'un elinden alırlarsa Jessamyn'in de kendini kanıtlamaya fırsatı olmayacaktı. İmparatorla görüşme şansına ulaşamayacaktı. İmparator'un ağzından onun seçilmiş ismi duyulmayacaktı. Jessamyn bir daha böyle bir fırsat yakalayabilecek miydi bilmiyordu.

"Bu yeni emirleri Amiral mi verdi?" diyebildi Jessamyn sonunda.

"Yüzbaşılardan biri verdi," diye mırıldandı Varos. "Benimle yüz yüze konuşmak için zaman bile ayırmadı."

"Ama biz Invictus'uz. Biz, İmparator'un gözleri ve kulaklarıyız, onun kılıçlarıyız. Keshavarzianlar'ın hilesini ortaya çıkartmak ve bu operasyonu planlamak için haftalarımızı harcadık." Jessamyn sustu. Dilinin uzundaki

soruyu sormak belki de çok arsızca olacaktı. “İmparator bu emirleri onayladı mı?”

“İmparator günlerdir benimle konuşmadı. Ona ulaşmaya bile cüret ettim ama bir şey elde edemedim.” Sesi kızgınlıktan titriyordu. “Benden uzak duruyor. Bunu anlayamıyorum.”

Jessamyn bir süre onun yeniden konuşmasını bekledi. Ama Varos bir şey söylemeyince derin bir nefes aldı.

“Biz Invictus’uz,” dedi Jessamyn bir kez daha. Sesi katı ve düzdü. “Biz akılsız ve atılabilir Adatrox değiliz. Her yer görkemle alevlenirken biz gemide beklemeyiz. İmparator’dan emir alırız, yalnızca İmparator’dan. Eğer Amiral buna saygı gösteremiyorsa, bu onun aptal olduğu anlamına gelir.”

Varos hiçbir uyarıda bulunmadan üzerine atladı. Hızla ve sert bir şekilde uçan eli, Jessamyn’in çenesine vurdu.

Jessamyn darbeyi sessizce kabullendi. Yıllar içinde Varos’un yumruklarının acısı hiç azalmamıştı ama Jessamyn onlarla nasıl başa çıkacağını öğrenmişti.

“Biz insanız,” diye haykırdı Varos. “İmparator bizleri hizmetinde ne adar yükseltirse yükseltsin, hiçbir zaman onun generallerinin görkemine ulaşamayacağız. Hele amiralinkine asla! Bunu aklından çıkarmasan iyi edersin. Bir daha asla böyle bir şey söyleme. Hatta aklından bile geçirme!”

Jessamyn başını öne eğdi, bulanıklaşan görüşünü temizlemek için gözlerini kırptırdı ve fısıldadı, “Evet, kaeshana.”

Varos, Jessamyn’in çenesini kavradı, bakışlarını gözlerinin içine dikti. Onu dudak bükerek serbest bırakmadan önce uzun süre inceledi. “İmparator’un lütfunu arzu ettiğini dile getiriyorsun ama sana vurmam için beni sıklıkla zorluyorsun.”

Jessamyn ağlamadı. Varos, onun gözyaşlarını vücudundan söküp alalı çok olmuştu. Geriye bir şey kalmamıştı. Fakat öfkeyle ve utançla yanıyordu. Şehrin dışındaki dağlara kaçmak için umutsuzca can atıyordu. Kendini vadilere tırmanan

ölümcül dar yollara vurmak istiyordu. Varos'un aşağılamasının utancını hissetmeyene kadar koşmak istiyordu.

“Evet, kaeshana,” dedi bunun yerine. Vücudu kaskatıydı.

Sonra uzun süren bir sessizliğin ardından Varos, “Ama haksız değilsin,” diye ekledi.

Jessamyn bakışlarını kaldırmaya cesaret edemeyerek gözlerini yere dikmişti.

“Aslında bu an için haftalardır hazırlanıyorduk,” diye devam etti Varos. “Zaferimiz çok yakındı. Avımız hemen yanıımızdaydı. Kanlarının tadını dilimde hissediyordum. Ve sen, Jessamyn. Bana bak.”

Jessamyn dudaklarını sımsıkı kapatmış bir halde söyleneni yaptı. Kalbi hızla boğazında atıyordu. Onun bu hevesi, Jessamyn'i iğrendiriyordu.

Varos ona gülümsedi. Yüzündeki öfke gitmişti. Jessamyn o an, aç bir alev gibi omuriliğini yalayan haz kıvılcımı dışında tüm hisleri unuttu. Eğer Varos ona bir kez daha bu şekilde bakacaksa binlerce yumruğa dayanabilirdi. Onun kaeshanası, onun Varos'u. Öğretmeni, ailesi, İmparator'un lütfu için anahtarı.

“İsmi hak ediyorsun, virashta,” dedi Varos. “Bu ismi alman için amirale karşı koymamız gerekiyorsa biz de böyle yaparız.”

Jessamyn, Varos'un ayaklarının dibinde diz çöktü. Konuşamayacak kadar şaşkıındı. Avuçlarını yere dayamış bir halde, orada öylece yığılıp kaldı. Bir süre sonra Varos elini Jessamyn'in başına koydu ve içten bir kahkaha attı. Mahvolmuş akşam yemeğinden kalanları temizlemesini söyledi.

Jessamyn hemen kendine söyleneni yaptı. O çalışırken, Varos'un gözlerinin üstünde olduğunun farkındaydı. Zihni keyiften aptalca bir şekilde dönüp dursa da Varos'un itaatsizliğinin kendi iyiliği için olmadığını biliyordu. İtaatsizliğinin amacının, amiralin görevden alışının onu

ne kadar yaraladığını Jessamyne göstermek için olduğunu biliyordu. Varos her şeyden önce amirale kendisi için kafa tutacaktı. İmparatora sıradan bir inşa olmadığını kanıtlayacaktı. Daha fazlası olduğunu, sonsuz değerli olduğunu gösterecekti. Diğerlerinin uymak zorunda oldukları emirlerin de üstünde olduğunu gösterecekti.

Ama görevleri kendi menfaatleri lehine bittiği sürece bu nedenlerin hiçbiri Jessamyn'in umurunda değildi.

Jessamyn iş yaparken düşünceleri Keshavarzian ailesinin yanında kalan Eliana isimli kıza kaydı. Jessamyn en çok onu yakalamayı istiyordu. Rüyalarında, Eliana'yı İmparator'a takdim eden kişi kendisiydi. Söğüt ya da Danizet Keshavarzian önemsizdi. Eliana Ferracora'yı İmparator'a takdim etmek, bu dünyada bulunamayacak bir zaferdi.

Ama Eliana amiralin avıydı. Bu yüzden Jessamyn kız hakkında bildiklerini anlatmıştı: Venteradan bir çocuk. Remy isimli on iki yaşında bir erkek kardeşi vardı. Babası, İmparatorluğun Ventera işgali sırasında öldürülmüştü. Ölü bir anne... Fidelia'nın laboratuvarlarından birinde dönüştürülmüş ve kız bütün İmparatorluk filosunu denizin dibine gönderirken Karajak Körfezinin buz gibi sularında kaybolmuştu.

Kızın gücünün olduğu aşikârdı. Hiçbir insanın hak etmediği bir güç.

Meleklerle ait bir güç.

İmparator onu ele geçirdiğinde onunla ne yapacaktı, Jessamyn bilmiyor ya da umursamıyordu. Sadece kolayca üstesinden gelebileceği ufacık bir merak duyuyordu.

Önemli olan şey şuydu: Çok yakında Eliana, İmparator'un ayağının dibinde kıvranıyor olacaktı. Belki Jessamyn de orada olma şansına erişebilirdi. Başarıyla tamamlanmış bir görevin ödülü olarak izleyici olmasına izin verilirdi. Belki Eliana'nın, İmparator'un asla bahsetmeyeceği merhamet için yalvarışını dinleyebilecekti.

Bu düşünceler Jessamyn'i ürpertti. Düşüncelerini yeniden içinde bulunduğu ana, parçalanan tabağa, mahvolan yemeğe, önündeki göreve ve Varos'un gittiği her yerde onu, virashtasını, en parlak gözdesini övecek kadar onunla gururlanması için neler yapması gerektiğine yöneltti. Varos hayatında ondan başka kimseye ihtiyaç duymamalıydı. Ne sevgililere ne de öğrencilere.

Jessamyn sonunda ismini kazanabilecekti.

CORIEN

“Bazı dillerde kelime ejderhayla konuşanlar olarak tercüme edilir. Diğerlerinde ise yaratığın akrabası olarak karşınıza çıkar. Borsvall dilinde ise Kammerat’tır. Bu dildeki anlamı, yabancı sırlar taşıyanlardır. Eğer gerçeklerse, eğer hayal ürünü bir masaldan ibaret değillerse Kammeratlar muhteşem tanrısal yaratıklardan geri kalanları uzun süre korumuştur. Ataları, Grimvald ve askerlerini meleklerle yapılan savaşa taşımıştır. Borsvall’ın yüksek dağlarında ejderhaları aramak için dolaşan gezginlerin hepsi ölmüştür. Bazıları bunun nedeninin sert iklim olduğunu söyler. Eski büyüye özlem duyan diğerleri ise kutsal yüklerini demir ve çelik ile koruyan Kammeratları suçlar.”

—Inkeri Aravirta tarafından yazılan, Soğuk ve Kudretli bir Ülke: Borsvall Efsaneleri Üstüne bir İnceleme isimli kitaptan bir dipnot

Kuzeyin en ücra köşesinde, Villmark diye bilinen bir sıradağda, Corien kızıl bir sandalyeye oturmuş, dışarıdaki buzlara bakıyordu. Öylesine ücra bir köşedeydi ki, hangi yöne doğru yüzlerce kilometre yürürse yürüsün, kimseyle karşılaşmazdı.

Odası çok güzel döşenmişti. Çünkü o, buna layıktı. Taş zemin, kalın halılar, duvarlarda tablolar, her şey cilalı ve zevkle düzenlenmiş. Ya da aslında Corien onları parçalamadan önce zevkle düzenlenmişlerdi.

Haftalardır odasından çıkmıyordu. Hayatındaki en yeni ve en korkunç gerçeğin farkına vardığı o günden beri...

Rielle hamileydi. Audric’in çocuğuna.

Corien bunu anladığında, binlerce kilometre uzaktan, aralarındaki kocaman kıtaya rağmen Rielle'deki değişiklikleri hissettiğinde kalesinden dışarıya fırlamıştı. Kale, siyah taştan inşa edilmiş, uzun, sade bir yapıydı. Kuzey Karargâhı adını verdiği askeri üste göğe uzanıyordu. Corien madenlerin, laboratuvarların ve tersanelerin arasında öfkeyle dolaşmıştı. O gün, otuz bir insan köleyi, Kirvaya'dan kaçırılmış on elemental çocuğu öldürmüştü. Sonra da çocukların yatakhanesini gözetleme görevine getirildikten sonra tembelleşip gaddarlaştıran yüzbaşılardan birinin karnını deşmişti.

Son olarak Borsvall'den iki Kammerat'ı, ejderhayla konuşanı öldürmüştü. Yetersiz beslenen ve üzgün bakışlı Kammeratlar, barınaklarındaki yaratıkların bakımını yapıyorlar, laboratuvarlarda vücutlarının parçalanmasına yardım ediyorlardı. Onlardan ikisini öldürmek, Corien'in hemen pişman olmasına neden olmuştu. Kammeratlar, ejderhalarla olan işlerinde faydalı ve gerekiydiler.

Ama öfke onu aptallaştırmıştı ve kan içinde, gözlerindeki yaşlardan çevresini güçlkle görür bir halde odasına dalıncaya dek kimseyi öldürdüğünün farkına varmamıştı.

Kapıyı çarparak kapatmış ve bulabildiği her şeyi parçalamaya devam etmişti. Her tabloyu, her çalıntı sanat eserini... Tabaklar, kadehler, banyodaki aynalar, hatta üsse bakan pencereler...

Sonra odasındaki bütün şarapları içmiş ve parçalanan pencerenin önündeki sandalyeye kendini bırakmıştı.

Haftalarca orada kalmıştı. Sandalyesinin rahatlığından, derin kederinin kabuğunun altından işlerini yürütmüş, üsse emirlerini yağdırmıştı.

Kırık pencerelerden içeriye kar giriyordu. Bir zamanlar pırıl pırıl olan zeminini kar yığınları ve cam parçaları kirletmişti.

Nadiren de olsa düşüncelerini bir kez daha Celdaria'ya çevirmeye cesaret etti. Ama gördüğü her şey ona ümitsizlik

vermişti. Rielle, Audric'in kollarında... Rielle, gelinliğinin içinde... Rielle, aynada vücudunu inceleyip, henüz belli olmayan değişiklikleri ararken...

Corien ona birkaç saniyeden fazla bakmaya dayanamıyordu. İkisinin arasındaki mesafenin verdiği acı, Dip Dünya'da vücudunu kaybettiğinden beri çektiğinden çok farklıydı.

Haftalar sonra, cam kırıklı, karlı odasında, başı ellerinin arasında, kadife sabahlığının içindeki beyaz, soğuk ve güzel çalıntı vücudu ile otururken havada bir değişiklik hissetti. Bir kayma...

Ne kadar sarhoş olursa olsun, üzüntü onu ne kadar aptallaştırırsa aptallaştırсын, değişikliğin nedenini bulmak üzere üssü taraması ve zihnini genişletmesi için çok çaba sarf etmesi gerekmemiştir.

Corien olanları hemen gördü ve sandalyesinde doğruldu.

Ne kadar da ilginçti: Kirvaya kraliçesi, Obritsa Nevemskaya bir şekilde laboratuvarlarının güvenliğini aşmıştı. Cerrahlarının ejderhaları uysal ve bağlı tutabilmek için kullandıkları belluorum'dan bir konteyner çalışıyordu.

Corien, Obritsa'yı izledi. Merak, düşüncelerinin siyah çeperini delip geçiyordu. Obritsa, askerler onu durduramadan laboratuvarlardan yakınlardaki dağlara kaçmak için havadan çektiği bazı iplikleri kullandığı zaman Corien günlerdir ilk defa sandalyesinden kalktı. Parçalanan pencerenin önünde durmak için cam kırıkları ve karların üstünden yürüdü.

Gerçek olmayan kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. Vücudunda zevki ve heyecanı artık hissedebiliyordu.

Kirvaya kraliçesi bir melezdi.

Corien bir süre kraliçenin sır tutmadaki özenine, zihinsel dayanıklılığının kalın duvarlarına hayranlık duydu. Bu kız çok şey atlatmıştı. Katılaşmasına neden olan yıllar süren tacize maruz kalmıştı. Ama Corien demirden ve çelikten olan bu katmanların altında seçici ancak şiddetli seven bir kalbin attığını hissedebiliyordu.

Kızın belluorum'u bir Kammerat'a verdiğini gördü. Kammerat, on dokuz yaşında, Levi isimli bir adamdı. Kammerat ilacı ejderhasına yükledi. Ejderha, kendi cılız bedenini bile zor taşıyan genç bir buzağıydı. Çocuk ve ejderha batıya doğru yola koyuldular. Corien onların Borsvalle gittiklerini tahmin etti.

Belki de yeni kraldan yardım istemeye gidiyorlardı.

Sırtarak sabahlığını çıkarttı. Gömleğini, pantolonunu ve uzun, siyah paltosunu giydi.

Artık hayal edebilirdi. "Ah, Kral Ilmaire," dedi Corien yapmacık bir şekilde gülümseyerek. "Lütfen, ah lütfen, ejderha arkadaşlarımı kurtarabilmem için bana yardım edebilir misin? Kuzeyin en ücra noktasında, bir melek ordusu tarafından esir tutuluyorlar! Ejderhaları korkunç deneylerinde kullanıyorlar! Bize yardım etmelisin, mutlaka yardım etmelisin!"

Sonra homurdandı. "Sana iyi şanslar. Kralınız bir korkak ve sen de lanet olasıca bir aptalsın!"

Corien kızı ve muhafızını yakalatarak kaledeki karşılama salonlarından birine getirtti. Kız ne de olsa bir melezdı. Bozuk da olsa melek kanı taşıyordu. Dağın altında bir hücreden daha fazlasını hak ederdi.

Corien'in adamlarının darbelerinden dolayı kendine gelmesi biraz zaman aldı. Corien bunu onlara ödetmişti. Adamlar yere yapışıp, merhamet için yalvarana dek zihinlerine dalmıştı.

"Dövülmeyecek ya da kötü davranılmayacak," dedi Corien soğuk bir sesle, adamların ağlamalarını dinlerken. Bunlar düşük seviyede meleklerdi. Çalıntı vücutlarına tutunmak için çok fazla güçleri yoktu. Görünüşleri, Corien'i iğrendirdi. Eskiden, Dip Dünya'nın uzun karanlığı onları bu hale getirmede önce görkemli ve kudretliydi.

Corien, Obritsa'nın karşısındaki sandalyeye oturdu. Göz kapaklarını titreterek açmasını izledi. Ufak tefek bir şeydi. Açık kahverengi tenli, uzun zaman önce ölmüş olan yalancı Marzana gibi buz beyazı saçlıydı.

"Sonunda kendine geliyor," diye mırıldandı Corien.

Obritsa gerilen vücuduyla ona baktı. Bakışlarını yerde hareketsiz halde yatan muhafızına çevirdi. Sonra yeniden kaldırdı. "Sensin," diye fısıldadı Obritsa. "Seni zihnimde duydum. Sen bir meleksin."

Corien kızın önünde diz çöktü. "Benim adım Corien. Sen de Obritsa Nevemskaya'sın. Kirvaya'nın seçilmiş kraliçesi. Ülkedeki insan devrimciler sana Korozhka diyorlar. Yok edici. Seninle tanışmak bir zevk, gerçekten. Zihnin keskin ve gelişmeye devam ediyor. İyi bir zihni, özellikle böyle bir potansiyeli olan zihni takdir ederim. Ayrıca sen bir melezsın." Corien gülümsedi. "En çok da bu hoşuma gitti."

Obritsa, çenesini kaldırarak Corien'i inceledi. Gözleri solgun ve parlaktı. "Beni kaçırarak, Kirvaya ulusuna karşı savaşa neden olacak bir suç işlediniz. Bizi hemen bırakırsanız ve zarar görmeden buradan ayrılmamıza izin verirseniz, yüce büyücülerime yaptıklarınızı anlatırken bunu da dikkate alırım."

"Yüce Büyücülerin. Ah, çocuk!" Corien kızın yanağını avuçladı. Kız irkilmeden ve gözlerini kırpmadan Corien'in gözlerinin içine bakmıştı. "Bu dünyada senin anlamadığın birçok şey oluyor. Cehaletin çok çekici."

Ayağa kalktı. Kızın yüzünden ellerine bulaşan kiri silkeledi. "Benim için bir şey yapman gerek. Öyle ya da böyle yapacaksın. Seni mecbur etmek zorunda kalırsam bunu yapabilirim ve kesinlikle yaparım. Ancak yapmamayı tercih ederim. Melez kanının gücü öngörülemez. Eğer zihnini kontrol altına alırsam, bu ipliklerinin saflığını etkileyebilir. O zaman nereye gideriz? Herhangi bir yerdeki bir dağın yamacına toslayabilir, denizin dibine bataabilir ya da zamanda ileriye gidebiliriz."

Kelimeler, Corien onların önemini düşünemedi önce dudaklarından dökülmüştü.

Zamanda ileriye.

Corien, dağdaki kızın görüntüsünü hatırladı. Rielle'nin kızı olduğunu tahmin etti. Adı, Eliana'ydı.

Kızın zihnine dokunduğunda gözüne çarpan şeyler...

Ama bu sonraki işti. İşlerin bir sırası olmalıydı ve Obritsa birinci sıradaydı.

Küçük kraliçenin zihni hızla çalışıyordu. Corien onun ustaca ve çeviklikle çalışmasına hayran kalmıştı.

"Seni hiçbir yere götürmeyeceğim," diye açıkladı kraliçe. "Burada neler yaptığını gördüm. İşlediğin suçlar yüzünden cezalandırılması gereken bir canavarsın. Bu dağlarda yaptığın vahşete göz yumulamaz."

Corien başını yana eğerek kıza baktı. "Ben de senin elementallerden nefret ettiğini sanıyordum. Onların çocuklarını kaçıırıp işkence etmemi neden önemsiyorsun ki?"

Kızın buna verebileceği bir cevap yoktu. Corien, kızın ikileminin tadını çıkarttı. Corien'in muhteşem işini gördükten sonra keşfettiği saf dehşetle savaşı elementallere karşı yıllarca nefret duymaya şartlanmıştı.

"Hor görmeni anlayabiliyorum," dedi Corien. "Ama bu konuda ve söylediklerinde son derece haksızsın. Beni Celdaria'ya götüreceksin, Bazrifel'i de alacaksın. Muhafızın Artem'i de alacaksın. Çünkü aptalca bir şey yapmayacağın konusunda sana güvenmiyorum. Eğer Artem orada olursa belki beni kandırmaya kalkışmadan önce iki kere düşünürsün."

Obritsa yüzüne soğuk bir aşağılama ifadesi yerleştirmeyi başardı. "Bazrifel. Başka bir melek mi?"

"Aynen öyle." Corien, yerde yatan muhafız Artem'i gösterdi. "Şu anda arkadaşının içinde ve harika zaman geçiriyor."

Sonra Barzifel'le konuştu, *Başla.*

Artem'in ansızın çığlıklara boğuldu. Vücudu yattığı yerde kıvranıyordu. Obritsa ilk başta acımazsızca, daha sonra

ise giderek artan bir panikle onu izledi. Sonunda sakinliği bozulmuş ve o da keskin bir çığlık atmıştı. Adama doğru atıldı ve yanında diz çöktü. Corien onları izliyordu. Her ikisi de top gibi olmuşlardı. Ağzı salyadan sıılsıklam olan Artem titriyor, Obritsa ise onun başını kucağında tutmuş alındaki ıslak saçları düzeltiyordu.

“Artem beni duyabiliyor musun?” diye fısıldadı Obritsa. “Ben buradayım, Artem, canım benim. Her şey yoluna girecek.”

Artem’in gözleri açıldı. Obritsa’nın ellerini aldı ve göğsüne bastırdı.

“Senden ne isterse istesin,” dedi boğuk bir sesle, “sakın onun söylediklerini yapma, Obritsa. Benim için yapma.”

Her ikisinin de göremediği Corien gözlerini devirdi.

“Sen bana ne yapacağımı söyleyemezsin, Artem,” diye cevap verdi Obritsa.

“Celdaria’ya gitmesine izin verilemez. Leydi Rielle’nin peşinde. Hepimize felaket getirecek.”

“Rielle onu durduracaktır,” dedi Obritsa. Sesindeki tereddüdü açıkça duyabilen Corien neredeyse kahkaha atacaktı. “Audric ona karşı bir ordu toplayacaktır.”

“Obritsa.” Artem ayağa kalkmaya çalıştı. “Bırak beni öldürsün. Sahip olduğun her şeyle ona karşı çık.”

“Gözlerimin önünde seni öldürürlerken öylece beklemeyeceğim. Benden bunu yapmamı isteme. Bana bunun için emir veremezsin. Artem.” Savaştığı gözyaşları sonunda dökülmeye başlamıştı. “Sen, benim sahip olduğum tek ailemsin.”

Corien bir süre sessizce durdu. Obritsa’nın adama karşı, adamın da ona karşı duyduğu sevginin üstüne çökmesine izin verdi. Kan bağı olmasa da gönül bağı olan bir baba ve kızı... Başka kimsenin anlayamadığı kadar birbirlerini iyi anlayan iki kişi arasında dünyada nadir bulunan bir dostluktan bu.

Eşsizliği ve umutsuz kırılganlığı Corien'in zihnindeki en saf tellerden birine dokunmuştu.

Onların yanına çömeldi.

"Öyleyse anlıyorsun," dedi Corien sakince. "Bunu zihninde görebiliyorum. İçinden bir ses bunun yapabileceğin en kötü şey olduğunu söylese de, bana boyun eğmek senin kaybetmen, benim kazanmam anlamına gelse de istediğimi yapmaya karar vermişsin. Bu doğru. Bu mantıksız şeyi yapmaya sevgi yüzünden karar verdin." Corien gülümsedi. "Aslında çok da farklı değiliz, Kraliçe Obritsa. Ben de yaptığım şeyi sevgi için yapıyorum. Çok uzun zamandır acı içinde yaşayan ırkıma olan sevgim için yapıyorum. Bir de benim uzun ömrümün en büyük aşkı için."

Sonra ayağa kalktı. "Söylediklerimi yapacak mısın?"

Artem fısıldayarak itiraz etmeye devam ederken Obritsa bakışlarını hem ondan hem de Corien'den kaçırdı.

"Bizi tek seferde elli kilometreden daha uzağa gönderebilecek kadar güçlü değilim," dedi Obritsa usulca.

"Aslında, düşündüğünden daha da güçlüsün," diye cevap verdi Corien, bu doğrudu. Kızın yeteneğinin ham gücünü açıkça görebiliyordu. Onu yetiştirenler bu gücü bastırmışlardı. Geri zekâlı insanlar anlayamadıkları ya da sahip olmadıkları şeylerden korkarlardı. "Ben kendi gözlerimle gördüm. Senden güçsüz ve yeteneksiz insanların senin için sınırlar belirlemelerine izin vermişsin. Çok yakından bildiğim bir trajedi."

Obritsa uzun bir süre sessiz kaldı. Corien, kızın dua ettiğini hissetmişti. Tanrı'dan nefret ettiği için bu konuda pek başarılı sayılmazdı.

Kıza acıdı.

Kızın duası çabucak bitti ve yeniden başını kaldırıp Coriene baktı. Bakışları sert ve yaşlıydı.

"Hazır olduğunda," diye fısıldadı Obritsa, "başlayacağım."

RIELLE

"Bu evliliğe tüm benliğimle karşı çıkacağım bilinsin. Sahip olduğum tüm gücü, onu yıkmak için kullanacağım bilinsin. Hayatının geri kalan her gününde ki, bunun kısa olmasını ve çabucak geçmesini dilerim, Leydi Rielle beni bu dünyaya yeniden getirdiği gün için pişmanlık duyacak. Oğlumu akıl almaz bir şekilde baştan çıkarmak için kullandığı her tebessümden ve öpücükten pişmanlık duyacak. Ağzından çıkan her söz, attığı her adım için pişmanlık duyacak ve ancak o zaman, teselli edilemez bir üzüntü içinde ayağıma kapandığında ya da öldüğünde huzur bulacağım."

—Genoveve Courverie'nin Günlüğü, 27 Ekim 999, İkinci Çağ

Rielle günlerce odasının penceresinden, dünyanın her yerinden şehre akın edip umutsuz bir şekilde katılmak istemediği bir düğün için hazırlanan ziyaretçileri boş bakışlarla izledi.

Ne yazık ki düğün, kendi düğünüydü.

Audric ile evlenmeyi kabul ettikten sonra şimdi düğüne karşı çıkarsa, bu Audric'in kalbini kırardı. Courverie Hanedanını aşağılamış, zaten kraliyete hâkim olan küskünlüğün ve belirsizliğin artmasına yol açardı. İşin doğrusu, Rielle Audric ile evlenmek istemiyordu. İsteddiği şey sadece dünyaya, kendine ve en çok da Corien'e, onun Audric'e, Audric'in de ona ait olduğunu bildirmektir. Hiçbir güç onları ayıramazdı; sadece bunun bilinmesini istiyordu.

Buna kendini inandırmayı her şeyden çok istiyordu. Evet, hayatının sonuna kadar sadece Celdaria'nın Güneş Kraliçesi olarak değil, Audric'in de kraliçesi olarak hizmet edebilirdi. Rielle'nin buna gücü vardı. Şüphelerini yenebilir, itirazlarını yutabilir ve içine daldığı bu hayatın akışına kendini bırakabilirdi.

Ama bu, biriyle evlenmek için saçma bir neden gibi geliyordu. Aralarındaki sevginin bir önemi yoktu.

Yine de işte buradaydı. Düğün gününün sabahında, oturma odasındaki küçük bir platformun üstünde duruyordu. Nedimleri ve Ludivine'nin terzileri, Rielle'ye tarihte yaratılmış en muhteşem gelinlik olacağı söylenen şeyin üstünde son dakika düzeltmelerini yapıyorlardı.

Aynadaki yansımasına baktı. Şık ve ışıltılı bir buluta benzeyen elbisesinin içindeki görüntüsünden hoşlanmıştı. Gelinliğin üst bedeni siyah ve altın rengi sırma işliydi. Zarifçe dönen çizgiler halinde işlenmiş boncuklar parıltıyordu. Küçük kolları, omuz başlarında bitiyor, kollarını çıplak bırakıyordu. Beyaz, mürdüm ve altın rengi yarı şeffaf şifon tüller kollarından aşağıya dökülüyor, parmaklarından yere kadar iniyordu. Her tülün üstünde işlemeler vardı. Beyaz yıldızlar, mürdüm rengi güller, Courverie yeşilinden sarmaşıklar ve yapraklar... Gelinliğin sırtının büyük bir kısmı açıktı. Çıplak teninin üstünden uzun altın zincirlerle bağlanmıştı. Eteği ise, Güneş Kraliçesi ve Courverie Hanedanlığının renklerinde, ipek, dantel ve şifon kumaşlardan hacimli bir kabartı şeklindeydi.

Ludivine parlak gözleriyle onu izliyordu. Sade, pembe kadifeden elbisesi, altın rengi kuşlarla süslenmiş bir kemerle göğsünü sımsıkı sarmıştı.

"Sana ne kadar güzel olduğunu söylesem," diye sordu Ludivine, "çok sıradan ve basmakalıp mı olurum?"

Rielle gülümsemeye çalıştı. "Belki. Ama yine de takdir edilirsin."

Verdiği yanıt, kendi kulaklarına bile zoraki gelmişti. Corien'in büyüyle dağdaki kızın görüntüsünü oluşturmalarının üstünden neredeyse bir ay geçmişti. Kendine Eliana diyen ve onun kızı olduğunu söyleyen kız.

Rielle hamile olduğunu anlayalı ise neredeyse üç hafta.

Bu üç hafta boyunca da Ludivine ile nadiren konuşmuştu. Rielle empirium görüşünden sonra meleklerin sürgünü ile ilgili gerçekleri zihninden söküp atamamıştı. Ludivine ile bu konuda konuşmak istemiyordu. Ne sürgün ne de Ludivine'nin bu gerçeği hem kendinden hem de Audric'ten yıllarca saklamış olması hakkında konuşmak istemiyordu. Ludivine arada sırada bu konuyu açmaya cüret ediyor, Rielle'nin zihnine yumuşak bir düşünceyle erişiyor ve özür dilermiş gibi dokunuyordu.

Fakat Rielle, azizlerin büyük hilesi hakkında konuşmaya ve içinde oluşmaya başlayan, Ludivine'nin sadakatının doğruluğu, kalbinin derinliklerinde intikam duygusu olup olmadığı gibi korkunç şüpheyile yüzleşmeye hazır değildi. Ludivine, Rielle'ye Dip Dünya hakkındaki gerçekleri anlatmamayı seçmişti. Rielle arkadaşına ne zaman baksa artık yok saymadığı bir şüphe kalbini büküp duruyordu.

Tabii bir de onu oyalayan düşün vardı.

Düğününün kendisinin, arkasından günlerce sürecek olan festivalin ve Başyargıç'ın, sekreterlerinin yardımıyla Rielle ve Audric'i kral ve kraliçe olarak birbirlerine bağlayacak resmi kilise belgelerinin bir araya getirilmesinin hazırlıkları çılgınca bir tempoda devam ediyordu. Terzilerle provalar, Yüce Büyücü Konseyi ve Başyargıç'la, aşçılar ve dekoratörlerle her gün saatlerce süren toplantılar... Hatta Kraliçe Genoveve ile bile toplantı yapıyordu.

Rielle'nin, Genoveve'in kendine karşı olan fikirlerinin onu dirilttikten sonraki birkaç hafta içinde yumuşayacağına dair umutları çabucak suya düşmüştü. Ne zaman buluşsalar

kraliçe çay masasının diğer tarafından gözlerini dikerek öylece bakmış, konuşmayı reddetmişti. Karanlık gölgeler, gözlerinin altındaki hassas tenine geri dönmüştü. Kâbusları yüzünden haftada birkaç saatten fazla uyuyamıyordu. Ayrıca bütün iştahının da kaçtığını söylüyordu.

Kadının acı çektiğinden kuşkusu yoktu. Corien'den bunun kanıtını dinlemişti. Ama Ludivine'nin kraliçenin endişeli zihnini sakinleştirme çabalarına karşın Genoveve, Rielle'yi hor görmekten başka bir şey yapmıyordu.

Kraliçe inadına yemek yemiyor ve uyumuyorsa da Rielle buna hiç şaşırmasdı.

Kale, dünyevi işlerle uğraşıp dururken şehir giderek kalabalıklaşıyordu.

Düğün haberi hızla yayılmış, şehir kısa sürede ziyaretçilerle dolmuştu. Flats'de, köprü altlarında, göl kenarında çadır kentler oluşmuştu. Kutlamalar gece ve gündüz hız kesmeden devam ediyordu. Aynı şekilde bu düğünün barışın sonu, savaşın başlangıcı olarak kötüleyen protestoların da sonu gelmiyordu.

Diğer şehirlerden vahşi bakışlı ve yüzleri parıldayan Diriliş grupları beyaz ve altın rengi cüppelerinin içinde çiftleşme mevsimindeki kuşlar gibi oradan oraya uçuşuyorlardı. Tek kurtuluşları olarak gördükleri Rielle'ye övgüler yağıdıyorlardı. Kale kapılarının önünde toplanıp kırmızı lekeli pirinçten güneşler sallayan protestocuların üstüne atlıyorlardı. Birkaç dakikada bir ufak tefek itiş kakışlar patlıyordu. Yaralanma ya da ölümle sonuçlanan daha ciddi kavgalar her gün patlak verir olmuştu. Sinir bozucu birkaç gün içinde şehir güvenliği oldukça zayıflamıştı. Sonunda Merovec kuzeyden askerleri ile birlikte geldi. İhtiyaç duyulan her yerde yardım etmeye hazırды.

Ancak bu bile tartışma konusu olmuştu. Şehirdekilerin çoğu, Rielle'nin ateş sınavının olduğu gün kardeşlerini, annelerini, komşularını katledenlerin Sauvillier Hanedanlığının

askerleri olduğunu gayet iyi hatırlıyorlardı. Bu tereddütlü vatandaşların arasında bulunan bazı radikaller, şehirde Sauvillier Hanedanlığı ile ilişkili her şeye karşı çıkmaya devam etmişti. Popüleritesine ve ışıltılı gülümsemesine rağmen Merovec bile onları ikna etmeye yetmiyordu. O askerlerin meleklerin tesirinde olduklarını iddia eden söylentileri de umursamıyorlardı. Bu söylenti, onların histerisini artırmaktan başka bir işe yaramamıştı: Sauvillier Hanedanlığı lekeliydi; Sauvillier Hanedanlığı melek saldırılarına karşı savunmasızdı.

Âme de la Terre'e kaos hâkimdi. Düğün için mükemmel bir zamanlama, diye yorum yapmıştı Tal kuru bir sesle.

Rielle günde en az on kez kendini binlerce farklı beklentinin ağırlığının altında eziliyor gibi hissediyordu. Bu olduğu zaman her nerede olursa olsun, yarı uykulu katıldığı sohbetten, toplantıdan ya da buluşmadan kendini geri çekiyor, gözlerini kapatıyor ve Audric'in evlenme teklif ettiği geceyi hatırlıyordu.

Her ikisi de yataklarında çıplak ve nefes nefeseyken, sıradan, önemsiz bir teklif olmuştu. İkisi de saniyeler önce boşalmıştı. Bitmek bilmeyen toplantılar ve ayaklanmış sokakların kargaşası onları her anlamda bitkin bıraksa da en azından birbirlerine karşı olan iştahları açgözlü olmaya devam ediyordu.

Fakat boş Azizler Salonu'ndaki o berbat ve muhteşem geceden sonra sevişmeleri değişmişti. Rielle'nin daha önce hiç hissetmediği bir ümitsizlik havası çökmüştü. Ne zaman Audric ile göz göze gelse, sesini boynunda ve ellerinin vücudunda dolaştığını hissetse, Audric'in de bunun farkında olduğunu anlıyordu. Bir şeyler değişmişti, dönüşü mümkün olmayan bir şeyler...

O gece Rielle'nin nefes alış verişini normale döndükten sonra üstüne korkunç bir keder çöktü. Sanki bir çizme yavaşça göğsüne bastırıyordu. Audric'in kollarında döndü ve onun ciddi ve parlak gözlerle kendine baktığını gördü.

Yüzündeki ifade, boğazını sıkıştıran sıcak, hastalıklı duyguyu yansıtıyordu.

Rielle aniden ağlamaya başlamıştı. "Senden nefret ediyor," demişti, Audric'in yüzüne dokunarak. "Seni sevdiğim için benden de nefret ediyor. Senin benden nefret etmeni sağlayacak. Bir şekilde bunu yapacak. Sonra sen bana sırtını dönmek isteyeceksin ve ben buna dayanamayacağım."

"Beni dinle." Audric oturdu ve Rielle'yi nazikçe kollarının arasına çekti. Başparmaklarıyla Rielle'nin yanaklarını silmiş ve kendine bakmasını sağlamıştı. "Onun ne yaptığı ya da ne yapmaya çalıştığı umurumda değil. Ben senden asla nefret edemem. Asla."

Rielle başını iki yana sallamıştı. "O bunu yapacak!"

"Hayır. Asla. Ben seninim, sen de benimsin. Kimse bunu değiştiremez, o bile." Audric, Rielle'nin ellerini göğsüne bastırmıştı. "Beni hisset. Ben tam buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Bu gerçek. Benim kalbim ve senin kalbin. Corien'i, başlayabilecek herhangi bir savaşı ya da bir kadeh şarap içip uzunca süre uyumak üzere yatağa gitmesi gereken insanlarla dolu bu çılgın şehri boş ver."

Rielle gözyaşlarının arasından gülmüştü. "Ya da birkaç kadeh şarap!"

"Gerçekten, onların hepsini sonsuza dek yatağa gönder," demişti Audric kollarını sallayarak. "Uyuyan ülkenin kralı olmaktan mutluluk duyarım. Böylece sana daha fazla zaman ayırabilirim, sevgilim." Sonra nazikçe Rielle'yi öpmüş, küçük öpücükler, çiseleyen yağmur gibi yüzüne dökülmüştü. Rielle, Audric'in kollarına sığınmıştı. Yastıkların sıcak kozasında birbirlerini sarmalamışlardı. Audric, çıplak omzuna yavaşça daireler çizerek ona sarılmıştı. Sonra alnına bir öpücük kondurarak konuşmuştu, "Evlen benimle, Rielle. Seni her zaman yanımda istiyorum. Lütfen, sevgilim."

Rielle o an karnında taşıdığı çocuğu düşünmüş ve yeniden ağlamamak için yüzünü Audric'in boynuna saklamak zorunda

kalmıştı. Günün birinde artık hamileliğini saklayamayacak hale gelecekti. Bir gün Audric öğrenecekti. O zaman ne olacaktı? İnsanlar, Kan Kraliçesinin annesi olma ihtimali olan Güneş Kraliçesi hakkında ne düşüneceklerdi? İnsanlar zaten onun ölmesini istiyorlardı. Audric de isteyecekti.

Audric'le evlenmek korkunç bir fikirdi. Bu şehirde kalması bile burada yaşayan insanlar için risk oluşturunuyordu. Günün birinde Corien onun için gelecekti. Bu kaçınılmazdı.

Yine de Rielle, Audric'i istiyordu. İlişkilerinin resmileşmesini, inanılmaz büyük bir düğün yapmayı istiyordu. Onu hor gören herkesin gözünün içine bakacak ve ağızlarını açmaya çalışmalarını izleyecekti. İki taç giyecekti, biri güneş ışığından, diğeri Celdaria altınından. Başyargıç, Courverie Hanedanlığının pelerinini Rielle'nin omuzlarına koyacaktı. Katılan herkes onun önünde hayranlık ve kıskançlıkla titreyecekti. Rielle'yi yerdikleri, Audric'ten şüphelendikleri için utançtan yanacaklardı.

"Evet," diye cevap vermişti Rielle. Dudaklarını Audric'in tenine bastırmıştı. "Evet, seninle evlenirim."

Merovec geliyor.

Rielle gözlerini kırpıştırarak hatıralarının içinden çıktı ve odada Ludivine ile yalnız kalmış olduğunu fark etti. Nedimeler ve terziler çıkartılmıştı. Ludivine düşünceli bir ifadeyle ona bakıyordu.

Nasıl bir şey, diye sordu Ludivine. Birini bütünüyle, tüm yönleriyle sevmek? Onu her zerrende hissetmek?

"Sana bir daha güvenip güvenmeyeceğime karar verene kadar benimle zihinden konuşmamamı istemiştin," diye çıkıştı Rielle. "Şimdi inmemeye yardım et."

Ludivine kolunu Rielle'ye uzatarak platformdan dikkatlice inmesine yardım etti. "Anlaşılan özür gerektirecek şeyler yapıp duruyorum," dedi alçak sesle. "Bu berbat bir his."

“Öyleyse özür gerektirecek şeyler yapmayı kesebilirsin.”

Ludivine'nin gözleri alevlendi. “Sen de nasıl yapacağımı öğrenmeme yardımcı olacaksın, öyle mi? Ne de olsa özür gerektirecek hiçbir şey yapmazsın!”

Rielle, Ludivine'den uzaklaştı. “Ne cüretle bana böyle bir şey söyleyebilirsin? Aylar önce Audrice yalan söylemem için beni ilk teşvik eden sendin.”

Odanın kapısı sert bir şekilde vuruldu. Hemen ardından Evyline içeriye girerek arkasından kapıyı kapattı. “Lord Sauvillier sizi görmeye gelmiş, leydim.”

Bir süre boyunca Rielle ve Ludivine öylece birbirlerine baktılar. İlk olarak Ludivine vazgeçerek bakışlarını yere çevirdi.

“Bunu daha sonra konuşuruz,” dedi usulca. “Bugün senin düğün günün ve her şeye rağmen ben senin adına mutluyum.” Ludivine sustu ve parmaklarını Rielle'nin parmaklarına geçirdi. Zayıf ama içten bir şekilde gülümsedi. “Audric'in sana olan sevgisini yanımda duruyormuşçasına hissedebiliyorum. Bugün bütün kale bu sevgiyle dolu. Yeni doğmuş bir güneş gibi.”

Rielle yumuşadığını hissetti. Karnında minik neşeli kanatlar çırpınıyordu. Yanıt olarak Ludivine'nin elini sıktı. “Öyleyse onun yanına gitmeliyim. Ama önce bana ağabeyinin ne istediğini söyle.”

“Seni alt kata o indirmek istiyor,” dedi Ludivine. “Böylece tüm davetlilere, Sauvillier Hanedanlığının tahttaki yeni isimlere rağmen tacı desteklediğini göstereceğini düşünüyor.”

“Burada bulunduğu son seferde sergilediği tutumların tam tersi,” dedi Rielle karamsar bir biçimde.

“Belki kalbinden geçenler değişmiştir.”

“Senin bunu bilmen gerekmez mi?”

“Şehirde bu kadar çok insan ve...” diye cevap verdi Ludivine, “bu kadar çok duygu çatışması varken onun aklından geçenleri okuyabilmek çok zor.”

Fakat Rielle, Ludivine’nin sesindeki tereddüdü duymuştu. “Hepsi bu değil, öyle değil mi? Merovec bir şeyler saklıyor.”

“Bazı düşüncelerin serbestçe dolaşmasına izin verirken diğerlerini sıkı sıkı saklıyor.” Ludivine kaşlarını çattı. “Merovec böyle kusursuz bir zihinsel kontrolü beceremez.”

Rielle kaskatı kesildi. “Günlerdir Corien’in sesini duymadım.”

“Ben de duymadım. Dikkatli olmalıyız.”

“Her zaman öyle değil miyiz?”

Ludivine’nin yüzü yumuşadı. “En büyük umudum, günün birinde senin böyle şeyler için endişelenmek zorunda kalmayacağındır.”

Sonra Rielle’nin yanağını öptü. Rielle her ne kadar havada bir belirsizlik hissedip gelinliğini yırtmaktan korksa da Ludivine’i hararetle bir şekilde kucakladı.

“Onunla yalnız yürümeme izin vermeyeceksin, öyle değil mi?” diye fısıldadı.

Ludivine’nin sesinde tebessüm vardı. “Ben yaşadığım müddetçe sen asla yalnız yürümeyeceksin.”

Rielle’nin aklına kendi düğününe Merovec Sauvillier’in kolunda gideceği hiç gelmemişti. Ama işte dünya böyle tuhaf bir yerdi ve her geçen gün daha da tuhaflaşıyordu.

Baingarde’in kapıları ve pencereleri, muhteşem güne karşı ardına kadar açılmıştı. Billur mavi gökyüzü neşe saçıyordu. Çiçek yaprakları bütün avluları halı gibi kaplamıştı. Courverie renklerindeki bayraklar her bir nöbetçi kulesinin parmaklıklarından aşağıya sarkıtılmıştı. Gevrek sonbahar

rüzgârı, en şık paltoları ve elbiseleri içindeki soylu misafirlerin ve resmi cüppelerinin içindeki çırakların terli alınlarını serinletiyordu.

Ancak kalenin içinde içki bardakları ve küçük ordövr tabakları ile dolaşan misafirler, açık kapılar ve pencereler yüzünden dış kapılarda biriken kalabalıkların bağrıışlarını duyabiliyorlardı.

Rielle aşağıya inerken, dışarıdan gelen uğultu kulakları sağır eder hale gelmişti. Odasının güvenliğinin içindeyken, aptalların isterik gürültülerin mutluluğunu bozmasına izin vermemeye kararlıydı. Fakat kaçınılmaz ve rahatsız edici gerçeğe yüz yüze gelince bunu başarmak giderek zorlaşıyordu.

“Ah, Leydi Rielle, kaynayan kalabalıklar yüzünden kendinizi sıkıntıya sokmayın,” dedi Merovec rahatça. Kuzey asma katın, büyük ana merdivene giden köşesini dönmüşlerdi. Elini şehrin bulunduğu yöne doğru salladı. “Kumar oynamaktan zevk alan bir adam olsaydım, bugün burada toplanan insanların çoğunun göz ucuyla da olsa sizi güzel gelinliğinizin içinde görmeye can atan kişiler olduklarına bahse girerdim. Çok daha fazlasının ise sizi bu şehirden kaçırıp, bir daha geri dönememeniz için dua ettiklerini söylerdim.”

“Rielle’nin içine su serpmeye biçimin çok komik, kardeşim,” dedi Ludivine sakince.

“Leydi Rielle’nin yeteneklerini düşünürsek, onun kendi içine su serpmeyi başarabileceğinden eminim.”

Girişsalonundan geçerlerken Rielle yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Her sütun ve tırazan altın rengi ve zümrüt yeşili kurdelelerle süslenmişti. Salon, gerçek törene davet edilmeyi hak etmeyen misafirlerle doluydu. Rielle yaklaştıkça onun yolundan çekiliyorlar, ellerinin ve yelpazelerinin arkasından fısıldaşıyorlar, imrenerek gelinliğine bakıyorlardı. Rielle yürüdükçe kalabalık dalgalanıyor, başlarını öne eğiyor ve reverans yapıyordu.

Azizler Salonu'nun masif kapıları açıldı. Bir ses dalgalandı. Tapınak korusu, "Aziz Katell Şarkısı" söylüyordu. Flütler, kornalar ve çanlardan oluşan küçük bir orkestra onlara eşlik ediyordu.

"Neden bugün bana eşlik etmek istedin, Merovec?" diye sordu Rielle sakince. "En son buradayken benden nefret ediyordun."

"Ediyordum," diye kabul etti Merovec. "Seni gerçek bir kuzen olarak sevebilmem için de zaman gerekecek. Ama kız kardeşim bana güzel şeylerden bahsetti. Ayrıca son ziyaretimden sonra eve, Belbrion'a dönerken düşünecek ve öfkemi dindirecek zamanım oldu."

"Öyleyse geçmişi arkamızda bırakmayı seçtin, öyle mi? Benim, hepimizi mahvetmeye gelmiş bir lanet olmadığımı karar verdin."

"Karar verdiğim şey," diye cevap verdi Merovec gülümseyerek, "tek seçeneğimin ileriye doğru gitmek olduğu."

Kapıya geldiklerinde durdular. Merovec, Rielle'yi yanağından öptü ve kalabalığın içine karıştı. Hemen arkalarından gelen Ludivine, kenara çekilen Merovec'in peşinden dikkati dağılmış bir şekilde baktı ve altın örgülü şık tacının altındaki alnını buruşturdu. Sonra Rielle salonun ön tarafındaki kürsüye dönünce aklındaki bütün düşünceler uçup gitti.

Audric, Rielle'yi kürsünün basamaklarında bekliyordu. Çevresinde başkaları da vardı. Rielle onların kim olabileceklerini düşündü. Töreni yönetecek Başyargıç ve onun yardımcıları olmalıydı. Kendi ritüelleri ile törene katılacak, en şık kıyafetleriyle Tal, Sloane ve Miren'in de dâhil oldukları konsey üyeleri olmalıydı. Kraliçe Genoveve, olup biten her şeyden nefret ederek Merovec ve Ludivine ile birlikte oturuyor olmalıydı. Tabii nefret edebilecek kadar kendinden bir şeyler kalmışsa.

Ama Rielle'nin gözleri sadece Audric'i görüyordu.

Audric göğsüne iyice oturan, koyu yeşil bir frak giymişti. Frakın üstünde altın işlemeler vardı; yapraklı dallar, çakışan kılıçların üstünden parlayan güneşler. Frak, dizlerinin altına kadar iniyor, omuzlarından düğmeleniyordu. Siyah ve altın rengi bir yelek, siyah pantolon ve cilalı siyah ayakkabılar giymişti. Aziz Katell'in fuları, yeleğinin üstünde altın gibi ışıldıyordu. Kalın, mürdüm rengi bir pelerin de diğer omzuna, vücudunun bir tarafını örtecek şekilde atılmıştı.

Illumenor, parlayan silah kemerine kılıfıyla asılmıştı. Eldivenlerinde pirinç düğmeler vardı. Babasının tacını takmıştı. Zümrütlerle işlenmiş, basit altın bir şerit. Koyu renk lülelerinin arasında güneş ışığından büyülü bir halka gibi duruyordu. Audric'in çevresindeki hava patlıyor ve parlıyordu. İçindeki güç, böyle bir günde vücudunun içinde hapsolmaya dayanamıyor gibiydi.

Rielle yaklaşırken, Audric'in yüzü parladı. Gülümseyişi öyle geniş ve öyle bildikti ki, bir anlığına Audric yeniden bir erkek çocuğu, Rielle ise küçük bir kız çocuğu olmuştu. Bir kral ve kraliçe olmak üzere olan onlar değildi sanki. Sadece çocuktular... Bahçelerde koşuşturuyor, görü havuzlarının çevresinde taştan taşa atlıyorlardı. Ludivine'nin yatağında yan yana kıvrılmış, yüksek sesle İlk Çağ'dan saçma sapan ve fantastik masallar okuyorlardı.

İşte şimdi buradalardı. Yüzlerce kişi onları izliyor, binlercesi ise dışarıda bekliyordu. Onlar için tezahürat yapıyor, onları yuhalıyorlardı. Bunların hiçbir önemi yoktu. Tek şey önemliydi: Audric eldivenlerinin birini çıkartmış, elini Rielle'ye uzatmıştı. Parmakları birbirine geçmişti.

Rielle kürsüye, Audric'in yanına çıktı. Gözlerini Audric'in yüzünden ayıramıyordu. Yumuşak lüleleri, güçlü çenesi, ona sıcacık ve mutlulukla bakan gözlerinden... Audric çok güzeldi, muhteşem ve yakışıklıydı. Tacı ve pelerininin içinde tam bir

kral gibi duruyordu. Audric'in gücünün varlığı neredeyse gözle görülebilir haldeydi. Sanki teninde şimşekler çakıyordu.

Sonra Başyargıç boğazını temizledi.

Rielle şaşkınlıkla ona döndü. Salonda toplanan misafirler arasında bir kahkaha dalgalandı ve hava biraz olsun rahatladı. Dışarıda bağrıışan kalabalığı artık belli belirsiz duyabiliyordu. Ama bu salon ve bu salonda bulunan herkes birdenbire daha nazik ve katlanılabilir olmuşlardı.

Başyargıç ellerini onlara doğru uzattı. İkisinin ellerini kendi ellerinin arasında birbirlerine bastırdı.

“Bugün,” dedi, “sadece bir kral ve bir kraliçenin evliliklerini kutlamıyoruz. Aynı zamanda Güneş Kraliçesi ve Taç'ın birleşimini kutluyoruz.”

O an, Başyargıç törene devam ederken, öğlen güneşi Rielle'nin boynunu ısıtırken son haftaların tüm stresi uçup gitmişti. Dağdaki hayalet kız yok oldu. Melekler ya da yiğit ve saf olması gereken azizler tarafından söylenen yalanlar yok oldu. Polesta'da parçalanın köylü yok oldu. Ölen Obeksler yok oldu. Rielle ne Güneş Kraliçesi ne de Kral katiliydi. İçinde büyüyen bir çocuk da yoktu...

Titreyen bir çiçek yaprağının kenarından damlayan tek bir yağmur damlasının zamana tutunması gibi parlak ve ışıltılı bir an boyunca Rielle, düğün gününde dayanılmaz ve inanılmaz bir şekilde mutlu olan basit bir kız çocuğuydu.

ELIANA

"Ekselansları Ravikant, İmparatorluk Filosunun Amirali, Majesteleri Ölümsüz İmparator'un Sadık Hizmetçisi, sizleri 4 Ekim'de Festival şehrine, onuruna düzenlenecek Jübile'ye katılmaya, Ekselanslarının doğum gününü kutlamaya, bu krallığa el koyan imparatorluk kuvvetlerinin gelişinin ve melek zaferinin yıldönümünü kutlamaya davet ediyor. Katılım mecburi değildir ancak şiddetle tavsiye edilir."

—Amiral'in Jübilesi için tüm Festival halkına ve çevre bölgelere yollanmış olan davetiye, 14 Eylül 1018, Üçüncü Çağ

Jübile'den önceki gün, gerginlik ve hazırlık karmaşası ile geçti. Kızıl Taç militanları, malikânenin içinde kuşlar gibi oradan oraya seğirtiyor, mesaj ve malzeme getiriyorlardı. Dani'nin oğulları aşağıya yukarıya pat pat inip çıkıyor, çalışan herkese yemek taşıyorlardı. Yağmur yeniden pencereleri dövmeye başlamıştı. Kimse bu durumdan memnun değildi çünkü çamur, izlerin kolayca takip edilebilmesini sağlardı.

Tüm bu koşuşturmanın içinde Eliana dinleniyor, sıcaktan bunalıyordu.

Simon tarafından dinlenmesi emredilmişti. Bunun üzerine Simon'ı, ona herhangi bir şey yapması için emir veremeyeceğini söyleyerek azarladı. Sonra Simon, Eliana'nın emrettiği gibi bir süreliğine onu yalnız bırakarak çekip gitti. Yalnız kalan Eliana, Simon'ın haklı olduğunu düşünerek

kendini suçladı. Dinlenmesi gerekliydi. Rielle ile yaptığı kavga ve zamanda yolculuk onu önemli ölçüde bitkin bırakmıştı. Gücü kendinden uzaklaşmış, taştan katmanların altına gömülmüş gibiydi. Simon da savaş üssü haline dönen odasında dinleniyordu. Onun için mesajlar taşıyan insanlar odasına girip çıkıyor, haritalar ortaya açılıyor, silahlar teftiş edilip onaylanıyordu.

Eliana her ikisi de ne kadar uzun süre dinlenirlerse Eski Dünya'ya yapacakları bir sonraki seyahatin o kadar başarılı olacağını biliyordu.

Ancak bu, tembel tembel oturup zamanın geçmesini beklemenin verdiği sıkıntıyı hiç azaltmıyordu.

Akşamüstü odasına gelen Dani, onu yerde bağdaş kurmuş bıçaklarını temizlerken buldu. Remy pencerenin yanında bir sandalyeye çökmüş, Eliana'nın öğrenmesi için bir deftere Eski Celdaria dilinde cümleler yazıyordu.

Dani kapı pervazından içeriye sarktı. "Yüz yıl daha uğraşsan bile o bıçakların daha fazla temizlenebileceklerini sanmıyorum."

Dani geldiği zaman Eliana zorla başını kaldırıp bakmıştı. Dünyanın bu yeni gerçekliğini, tuhaf hayatının içine katabilmek onun için zor olmuştu. Jessamyn gitmişti, Dani'nin kocası gitmişti, bütün ev kendini dengesiz hissettirecek kadar değişmişti. O ve Simon dışında kimse bu değişikliklerin farkında değildi. Son birkaç saat içinde, birkaç kez Patrik'i yaptığı işten çekip, karşısına oturtup, Jessamyn hakkında bildiği her şeyi ona anlatmamak için dilini ısırarak zorunda kalmıştı. Anlatmak istediği şeylerin Patrik'in içinde saklı olan bazı sönük anıları tetikleyip tetiklemeyeceğini merak ediyordu.

Ama Simon onu böyle bir şey yapmaması için uyarmıştı. Bu sadece işleri karıştırır, demişti. Geçmişe seyahat ederek bulandırdıkları suları daha fazla karıştırmaktan başka bir işe yaramazdı.

“Zamanda yolculuğun, bazılarını benim bile hâlâ anlayamadığım birçok yansıması olabilir,” demişti Simon odanın içinde dolanıp, gereksiz yere eşyaları, yastıkları ve Eliana’nın dağıttığı giysileri toplarken. “Bu, hafife alınacak bir eylem değildir.”

Eliana’nın bu dünyada hafife aldığı bir şey varmış gibi... Ona şans verilmiş gibi...

Eliana sabrının son damlasını da kaybetmiş ve Simon’a odasından çıkmasını emretmişti. Simon’ın en az kendininki kadar kaygılı enerjisinin bir göstergesi olan gereksiz mızızlanmalarına katlanamayacaktı. Sonra çirkin bir huysuzlukla odada volta atmaya başlamış, öfkesini nereye yönlendireceğini şaşırmıştı. Kendine zarar vermeye çok hevesli zihni ona Harkan’ı anımsattı. Yatağına oturmak zorunda kaldı. Hiç kımıldamadan yavaşça nefes alıp verdi. Yapacağı ani bir hareketin kaosun içine tamamen düşmesine neden olacağını hissediyordu.

Harkan’ın başına neler geldiğini, şehirde nereye konuşlandığını, Zahra, Viri, Catilla ve diğerlerinin neler yaptıklarını merak ediyordu. Geçmişteki o birkaç felaket anının Harkan’ın ekibini mahvedip etmediğini merak ediyordu. Acaba şu anda bir tuzağa doğru mu ilerliyorlardı? Yoksa çoktan ölmüşler miydi?

Şimdiyse Dani kapıda durmuş, bir sohbet başlatmaya kararlı görünüyordu.

“Gerçekten de şu anda yalnız kalmayı tercih ediyorum, Dani,” dedi Eliana, Nox’un kıvrımlı düz bıçağını sertçe ovalarken.

“Ben hariç,” diye ekledi Remy odanın diğer ucundan.

“Remy hariç,” diye onayladı Eliana.

“Şey, korkarım en azından kısa bir süre bana katlanmak zorundasın,” dedi Dani. “Senin için eski elbiselerimi karıştırdım. Bence bu tam sana göre.”

Eliana elbisenin muhteşem olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Elbisenin yakası, omuzları ve kolları koyu kıızıydı. Renk giderek açılarak eteklere gelince saf, ışıltılı mermer rengine dönüşüyordu. Yüksek bir boğazı ve sımsıkı saran uzun kolları vardı. Kolları boyanmış gibiydi. Elbisenin vücudu saran üst kısmının arkası geniş bir biçimde açılıyor, V şekli sırtının çoğunu açıkta bırakarak kalçalarının derinlerinde bir yerde sonlanıyordu. Kumaş, Eliana'nın rahatça hareket edebileceği kadar hafifti ancak Eliana döndükçe ışık yansıtan girift bir boncuk işlemesi vardı. Ester ve Patrik, elbisenin geniş eteklerinin içine zekice gizlenmiş cepler dikmişlerdi. Her bir cep, bıçaklarının sığabileceği şekilde dar ancak derindi. Eliana yürüyüp döndükçe elbisenin eteği de akıyor ve kıvrılıyor, onun rahat hareket etmesine izin veriyordu. Dani'nin bulduğu çizimler biraz sıkıcıydı ama esnek ve sağlamlardı.

Eliana elbisenin tasarımında sadece iki şeyi beğenmemişti: Kollarındaki siyah tüyler ve elbiseyi çevreleyen boncukların da tüy şeklinde dikilmiş olmasıydı.

"En azından kollarındaki tüyleri çıkartamaz mıyız?" dedi Eliana, kaşlarını çatıp tüyleri karıştırarak. "Melekleri andırıyor."

"Amaç da bu zaten." Dani telaşla Ester'e nereyi iğnelemesi ve nerenin düzeltilmesi gerektiğini gösteriyordu. "Bu partiye katılan herkes, gardıroplarının izin verdiği ölçüde meleklerle gönderme yapmaya çalışır. Böylece meleklerle dalkavukluk yapmış ve bütün her şeyi sorgulamadan kabul etmiş olduklarını göstermiş olurlar."

"Her şeyi mi?" diye sordu Eliana.

"İmparatorluk. Ebedi, dünyayı döndüren egemenlikleri. Bilirsin. Bütün her şey!"

Ester ağız iğnelerle dolu bir şekilde arkasını dönüp baktı. “Ah, sen buna böyle mi diyorsun?”

“Başka şeyler de diyorum ama küfürlü konuşmayı azaltmaya çalışıyorum,” dedi Dani.

“Neden peki?”

“Bilirsin, şimdi düşününce neden böyle bir karar verdiğimi hatırlayamıyorum. Öyleyse, siktir et.” Dani ellerini kalçalarına koydu ve Eliana’yı tepeden tırnağa inceledi. “En azından güzel görünüyorsun. Benim yorgun gözlerime zevk veriyorsun. Ama yine de saçlarına bir şeyler yapmalıyız. Her gün yaptığın gibi karman çorman bir örgü ile gidemezsin.”

Eliana aynanın karşısında sağa sola dönerek ellerini üstünde dolaştırdı. Karnındaki sargının üstünden geçerken biraz yüzünü buruşturdu.

“Kesebilirsiniz,” dedi, düşüncelere dalarak. “Onlarla uğraşmaktan yoruldum. Örgülerimi açtığım zaman yüzlerce yeni düğüm ortaya çıkıyor. Ayrıca kesersek kimliğimi gizlememe de biraz yardımcı olur.”

Dani düşünceli bir şekilde homurdandı. “İyi fikir.”

“Saçlarım kısıyken nasıl görünüyordu hatırlıyor musun?” Ester nefes alamadan oflayarak ayağa kalktı ve Dani’nin başına bir öpücük kondurdu.

“Evet, hatırlıyorum. Eğilmeyi kes, güzel aptal hamile.” Dani, Ester’e doğru ellerini salladı. “Git otur ve ayaklarını uzat.”

Simon odaya girdi ve aynadan Eliana ile göz göze geldi. Eliana ona hayran hayran bakma isteğine karşı direndi. Simon uzun, siyah bir ceket giymişti. Düğmelerini iliklediği ceketin altında siyah sırmalı bir yelek vardı. Ceketin kuyrukları dizlerine kadar iniyordu. Yüksek yaka, gri kravat. Siyah eldivenler; uçlarında ışıldayan gümüş rengi çizgiler vardı. Yüksek, vatkalı, kare omuzlar, uçuş sırasındaki kanatlara benzeyen bir tasarım. Sonunda tıraş olmuştu ama saçları hâlâ karmakarışık.

Simon Eliana'nın yanından geçerken vücutlarının yakınlıklarının alevi, Eliana'yı sanki Simon ona dokunmuş ve peşinden sürüklüyormuş gibi etkiledi.

"Aslında," dedi Simon diğerlerine, "Eliana ile birkaç dakika yalnız konuşmak istiyorum."

Dani ve Ester birbirlerine baktılar.

"Birkaç dakika mı?" dedi Dani ciddi bir yüz ifadesiyle. "Yoksa bir iki saat mi?"

Ester dirseği ile Dani'nin kaburgalarını dürttü ve kolundan çekti.

Onlar çıkınca odayı kaplayan ağır sessizliğe Eliana ancak bir kalp atışı kadar dayanabilmişti.

"Seni hiç böyle görmemiştim," dedi. "Bu kadar temiz ve şık. Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Simon hafifçe gülümsedi ve sonra ona doğru ilerleyerek üstünde durduğu alçak tabureden inmesine yardımcı oldu. "İşte buradasın," dedi yumuşak bir sesle. Bakışları Eliana'nın üstünde gezerken mavi gözleri ışıldıyordu. Uzun, yavaş bir soluk verdi. Eliana bir an Simon'ın kendi görünüşü hakkında bir şeyler söyleyeceğini sandı. Ama Simon'ın yüzü gölgelendi. Eliana'nın daha önce onun yüzünde görmediği türden, titreşen ve tuhaf bir karanlık. Simon Eliana'ya arkasını döndü ve pencerenin yanına gitti. Kaskatı bir şekilde durdu. Islak ve gri dünyaya baktı.

"Patrik benim için Jübile kıyafetlerimi hazırladı," dedi.

Eliana tek kaşını havaya kaldırdı. "Gerçekten mi? Asla tahmin edemezdim. Bunlar senin her gün giydiklerin değil miydi?"

"Orada durmuş, Patrik'in durmaksızın saçma sapan konuşmasını dinliyordum. Birdenbire artık orada duramayacağımı anladım. O odada bir saniye daha kalamazdım." Yumruklarını sıktı ve açtı. "Seni görmeliydim."

“İşte buradayım.” Simon pencerede öylece durup düşüncelere dalması uzadıkça Eliana’nın huzursuzluğu daha da büyüyordu. Pencereye belli belirsiz yansıyan yüz ifadesi korkunçtu.

“Evet ve sana bakamıyorum bile,” dedi Simon. “Sana baktığım zaman bütün bunları bırakmak istiyorum. Eğitimimi ve görevimi unutmak, Kâhine başkaldırmak, kara sevdalı bir delikanlı gibi seninle kaçmak istiyorum.”

Eliana ona doğru ilerledi. Kalbi göğsünden çıkacak gibiydi. Simon’ın üzüntüsünden keyif almaması gerektiğini biliyordu fakat yine de alıyordu. Çünkü kendi üzüntüsünü yansıtıyordu, çünkü Simon birçok konuda yenilmez bir adamdı. Ama bu konuda değil. Eliana hakkında değil.

“Simon,” dedi Eliana, ona uzanarak. Sonra durdu ve kolunu indirdi. “Gitmemi mi istiyorsun?”

“Senden uzak *durmalıyım*,” diye mırıldandı Simon sanki kendi kendine konuşurmuş gibi. “Jübile’ye gidene kadar yanımda olmamalısın. Ama işte buradayım.”

Eliana nazikçe Simon’ın koluna dokundu ve kendine çevirdi.

“Benden uzak durmanı istemiyorum,” dedi. “Ne kadar zamanımız kaldı ki? Bir günden az.”

“Festival’e hareket etmemiz için on sekiz saat kaldı,” dedi Simon kısaca.

Bunu Eliana da biliyordu. Geçen her saati sessizce sayıyordu. Ama bunu Simon’dan duymak, gözlerinin yaşlarla dolmasına neden oldu. Göğsüne bir acı saplandı ve tüm vücudunu kapladı.

Onun gözyaşlarını gören Simon hararetle sövdü. Yüzündeki ifade öfkeye dönmüştü. Eliana’ya uzandı. Eliana da ona doğru atıldı. Sert ve hoyratça öpüştüler. Simon’ın eldivenli elleri Eliana’nın örgülerinin içine girdi, parmakları düğümlenmiş saçlarına takıldı. Saç dipleri her acıdığı anda

Eliana seviniyordu. Çünkü bu keskin acı ona kendinin ve Simon'ın yaşadığını hatırlatıyordu. En azından bu içinde bulundukları saat boyunca. En azından bundan sonraki on yedi saat boyunca...

Simon Eliana'yı pencerenin yanında duvara yaslayarak öptü. Elleri Eliana'nın saçlarının içindeydi. Eliana sertçe Simon'ı ceketinden çekti. Kendine yaklaştırabildiği kadar yaklaştırdı. Ama bu yeterli değildi. Simon çok uzaktaydı. Eliana hayal kırıklığı ile içini çekti. İçindeki aptal ve çılgın ses eğer tam o anda Simon'a dokunmazsa, Simon'ın kollarının arasından kaybolacağını, bir daha da bulunamayacağını haykırıyordu. Simon'ın bildik, sert tenine can atarak el yordamıyla giysilerini çekiştirirdi. Ceketinin altına ulaştı, gömleğini buldu ve pantolonun içinden çıkarttı. Avuçları çıplak sırtının sıcaklığına değince Simon'ın boynunu öptü ve adını fısıldadı.

O sırada Simon da Eliana'nın eteğini çekiştiriyor, kalçalarının üstüne kaldırıyordu. Hızla, sert ve Eliana'nın can attığı bir şekilde içine girdi. Eliana kendini Simon'a sarmaladı ve tutundu. Tamamen onun içine hapsolmuş, Simon ile dolmuştu. Simon'ın yanağı Eliana'nın yanağına sürtünüyordu. Eliana'nın adını fısıldadı.

Sonrasında birbirlerine sarıldılar. Eliana alnını Simon'ın alnına bastırdı. Güçlkle nefes alarak gülümsedi. Nemli saçlarına dokundu. "Seni hâlâ sevmiyorum," diye mırıldandı. Bunun Simon'ı gülümseteceğini, kendi üzüntüsünü hafifleteceğini ummuştu.

Ama Simon'ın yüzündeki ifade tamamen kasvetli, keskin ve boştu. Eliana'yı ürkütüyordu. Eliana yanlış bir şey söylediğini anladı.

"Simon," diye fısıldadı. Ancak özür dilemeye fırsat bulamadan Simon yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Sana daha fazla ihtiyacım var," dedi. Sesi alçak ve beklentiliydi. Bakışları huzursuz bir şekilde Eliana'nın

yüzünde dolaşıyordu. Elleri aşağıya indi. Elbisesinin kollarını, üst kısmını çekiştirdi. Yüzünü Eliana'nın boynuna gömdü. Dişleri tenine sürtüyordu. "Eliana, Tanrı yardımcım olsun, sana bir kez daha sahip olamazsam aklımın geri kalanını da kaçıtırırım."

İşte, sesindeki o tuhaf karanlık yine gelmişti. Hareketlerinde bir aşırılık, hemen yanağının yanında attığı kahkahada hafif bir taşkınlık vardı.

Eliana anladığını düşündü. Zaman onları ileriye doğru savuruyordu ve ikisi de bunu durdurabilmek için hiçbir şey yapamazdı.

Simon'ı öptü. Simon sakinleşinceye ve kendi huzursuzluğu azalınca dek yavaşça ve ateşli bir şekilde onu öptü. Sonra sessizce yukarıya, odalarına çıkarttı. Soyunmasına yardım etti ve kelimelerle anlatamadıklarını dokunuşlarıyla anlattı.

- 51 -

RIELLE

*"Ah, bakireler dans etti, bakireler şarkı söyledi,
Ağızlarından çıkan her kelime
Fırtına mevsimini ve parlak siyah kanatları getirdi bize,
Çelikten bir bıçak, altın bir yüzük,
Kırmızıya boyanmış bir boğaz, düğümlenmiş bir sicim,
Şen bakireler şakıdı, ayaklarını vurdu, haykırdı,
Bozkırlar karardı, nehirler kanatlandı."*

—*"Marrowtop Bozkırlarının Şen Bakireleri"* Geleneksel Celdaria
halk şarkısı

Baingarde hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Serin bir sonbahar akşamıydı. Gökyüzündeki yıldızlar parlak ve soğuktu. Ama yine de kalenin tüm kapıları ardına kadar açılmıştı. Her oda mumlarla aydınlatılmış, her masanın üstüne dumanı tüten tabaklar yığılmıştı. Balo salonları arasında mekik dokuyan vücutların basıncı havayı bunaltmaya yetiyordu.

Kalenin yirmi avlusu da beyaz ve altın, zümrüt yeşili ve mürdüm rengi bayraklarla donatılmıştı. Bahçelerin başından sonuna kadar bütün ağaçlara minik pirinç fenerler asılmıştı. Fenerlerin alevleri soğuk rüzgârda titreşiyordu. Luxitaine'den getirtilen kraliyet zambağı buketleri tüm kaleye özenli bir şekilde yerleştirilmişti. Parlak bakır vazolardan taşıp, saatler öncesinde kraliyet seralarından toplanıp ısıltılı tırabzanlara sarılan taptaze yeşil sarmaşıkların arasına

dokunmuş olan çiçekler havayı Rielle'nin başını döndüren, hafifçe sersemlemesine neden olan boğucu, tatlı bir koku ile dolduruyorlardı.

Ama Rielle dans etmeye devam ediyordu.

Baingarde'in Azizler Salonu'ndan sonra ikinci büyük salonu olan en büyük balo salonunda renk girdabı vardı. Brokar elbiseler mum ışığında parılıyordu; takım elbiselerin ve ütülü smokinlerin kuyrukları uçuşuyordu. Salonun en ucunda, kadife yeşil perdelerle çevrili sahnede bir orkestra neşeli bir şekilde Celdaria'nın her bölgesinden valsler ve halk şarkıları çalıyordu.

Bu şarkılardan biri olan "Marrowtop Bozkırlarının Şen Bakireleri" dramatik bir gösteriyle sonlanmış, kemancılar yaylarını havaya savurmuşlardı. Dans eden herkes döndü ve alkışladı. Orkestra şefi eğilerek selam verdi. Solgun yanakları sıcaktan kızarmıştı.

Rielle saf bir neşeyle gülerek soluklandı sonra da yüzü ışıdayarak Audrice baktı. Dans etmek Audrice çok yakışıyordu ve neredeyse iki saattir durmaksızın dans ediyorlardı. Rielle, Audric'in nemli saçlarının, kıvılcım saçan gözlerinin görüntüsünden sarhoş olmuştu.

Audric, Rielle'nin kendine baktığını gördü ve sırtıttı. "Hoşlandığın bir şey mi gördün?"

Rielle kollarını boynuna doladı. Onu öpebilmek için parmaklarının ucuna kalktı. "Hoşlandığım her şeyi görüyorum," diye fısıldadı. Sonra gülerek birbirlerinden ayrıldılar çünkü çevrelerindeki dansçılar onlara tezahürat ederek bağırıp çağırmaya başlamışlardı.

Rielle'nin zihninin kuytularına sayılamayacak kadar çok endişe tıkmıştı. Dışarıda biriken binlerce insan kraliyet ve Sauvillier askerleri tarafından kaleden uzak tutuluyorlardı. Baingarde gecenin içinde ışıdarken onların sayısının artışı şüphesiz azalmıştı.

Corien ve Ludivine'nin yalanları, Rielle'ye bağlılıkları yüzünden yaptıkları savaşın yankısı, yine zihninin bir köşesinde duruyordu.

Ona işkence etmek için Corien'in yaratmış olduğu hayalet kız; kendi yüzü ile Audric'in yüzünün mükemmel bileşimi.

Sunderlands'in çok uzaklarında düşen Geçit.

Bir de Merovec vardı. Gülümseyen yüzü ve kaygılandırıcı biçimde kapalı zihniyle kalenin içinde dolanıyordu. Ludivine bu durumun tuhaflığını bütün gece düşünmekten kendini alamamıştı. Rielle onun zihninin meşguliyetini bir sineğin ısrarcı vızıltısı gibi hissediyordu.

Ama bunların hiçbiri Rielle'nin mutluluğunu azaltamazdı. Bu gece değil. Bu salonda değil.

Orkestra yeni bir dansın açılış melodilerini çalmaya başladı. Bütün salonu heyecanlandıran, Celdaria kültürünün en önemli eserlerinden biri.

Rielle Audric'in elini kavradı. "Bir tane daha?"

Audric özlemle yemek dolu masalardan birine baktı. Aşçılar masanın üstünü daha yeni taze pastalarla doldurmuşlardı. "Bu kaçınıcı dans olacak?"

"Sadece yedinci." Audric'e suratını astı. "Lütfen sevgilim. Bu şarkıyı çok seviyorum. Sonra kendimize bütün bir pasta alırız ve üst kattaki oturma odalarından birine saklanmaya gideriz." Muzipçe gülümseyerek Audric'e iyice yaklaştı. "Önce pastaya olan açlığımızı gideririz sonra birbirimize olan. Birbirimize sahip olurken aşağıdakileri izleriz. Onlar bizden uzakta dans etmeye devam ederler ve hiçbiri bir şey anlamaz."

Audric inlemesini bastırarak alnını Rielle'nin alnına yasladı. "Gerçekten burada kalmamı ve dans etmemi istiyorsan, bu şekilde konuşmayı kesmelisin."

Rielle Audric'in elini tuttu ve gülümsedi. Audric onu pistte döndürdü. Çevrelerindeki herkes onlara yer açmak için kenara çekildi. Ancak daha dans gerçekten başlayamadan,

birkaç flüt ve bir keman henüz giriş ezgilerini çalarken Rielle'nin zihninde baş döndüren bir acı patlaması oldu.

Sendeledi. Ellerini başına götürdü.

Rielle, diye duyuldu Ludivine'nin kulak tırmalayıcı sesi. Karanlık bir odada kilitli kalmış bir çocuk gibi korku dolu bir soruydu. *Ah, tanrım. Hayır, hayır...*

Sonra hiçbir uyarı yapmadan Ludivine ortadan kayboldu.

Tek sorun artık konuşmuyor olması değildi; aynı zamanda Rielle'nin zihnindeki varlığı tamamen silinmişti. Bu, Rielle'nin şimdiye kadar yaşadığı en kafa karıştırıcı duyguydu. Sanki vücudunun en önemli parçalarından biri aniden vahşice kesilmişti.

Rielle hızla kendi çevresinde döndü. Kalabalığın içinde delicesine arandı. *Lu? Ne oldu? Neredesin?*

"Ne oldu?" Audric, Rielle'nin kolunu yakaladı. Arkasındaki misafirler de onlara bakmaya başlamışlardı.

"Yolunda gitmeyen bir şeyler var. Lu gitti."

Audric gerildi. "Ne demek gitti?"

"Artık onu duyamıyorum. Hatta hayatta olup olmadığını hissedemiyorum bile."

Sonra Rielle'nin ağzı kocaman açıldı. Acıyla sessizce haykırdı. Baş olağanüstü bir şekilde zonkluyordu. İçinde bir yerlerde bir arbede hissetti. Ludivine ile ilgili bir şey vardı. Meleklerle ilgili bir şey. Ama kendini bir odaya kapatılmış ve kulağını kapıya dayamış gibi hissediyordu. Kalın ahşabın ardında bir şeylerin döndüğünü biliyor ama içeriye girmesine izin verilmiyormuş gibiydi. *Giremiyormuş* gibi. Sürgüsü olmayan kilitli bir kapı... Devasa, yerinden oynatılamayan bir kapı.

Rielle bir saniyeliğine nefesini tuttu. Bir soru dışında tüm zihnini temizlemeye çalıştı: *Corien, burada mısın?*

O sırada salonun geniş kuzey terasına ve onun ötesindeki bahçelere doğru açılan kapılarının bulunduğu taraftan

haykırışlar yükseldi. Bağışlar ve ıǵlıklar salona hızla yayıldı. Piste toplanmış dansçılar parçalanıp daǵıldı. Kalabalıǵın arasından Ludivine ortaya ıktı. Gözleri büyümüş, yüzü kaskatı ve bembeyaz kesilmişti.

Doğruca Rielle'ye koştu fakat Audric ikisinin arasına girdi ve kollarını sıkıca tutarak onu durdurdu. Kalçasındaki Illumenor beyaz ve altın renginde parlıyordu.

"Lu, bana bir şeyler söyle," dedi Audric. "Kendi aǵzın ve kendi sesinle. Zihinden konuşmak yok. Bana kim olduǵunu söyle."

Merovec kalabalıǵın arasından ileriye atıldı. "Bütün bunlar ne anlama geliyor? Ludivine?"

O sırada Ludivine'nin yüzüne bir tebessüm yayıldı ve Rielle'nin kanı buz kesti.

Corien? Odanın içinde deli gibi arandı. *Ne yapıyorsun? Hemen onu serbest bırak!*

"*Beni buldun,*" dedi Ludivine. "*Bravo*."

Sesi bozuk bir koro gibi üç parçaya bölünmüştü; kendi sesi, Corien'in sesi ve üçüncü bir ses daha. Yabancı ve cılız. İnsan olmayan bir ses... Melek bile deǵil. Büyük ve soǵuk...

Audric onu bıraktı ve yavaşça geri çekildi.

Merovec bakakaldı. "Bu ne?"

"*Babamın zihnini yöneterek,*" diye devam etti Ludivine, "*kalbimi kazanamazsın.*"

Bu cümle ile birlikte sesler deǵıřti. Ludivine'nin sesi ve kimin olduǵu bilinmeyen üçüncü ses kaldı.

Ama Corien'in sesi, Rielle'nin sesine dönüştü.

Rielle'nin vücudunu bir ürperti kapladı. Bu kelimeleri çok iyi hatırlıyordu. Birkaç ay önce, ateş sınavı sırasında, tepenin altındaki mağarada kendi söylemişti.

Ses devam etti. Konuşma hızla akıp gidiyordu.

"*O halde onu serbest bırakayım,*" dedi Corien'in sesi.

“*Hepsini bırak.*” Rielle’nin sesi.

“*Nasıl istersen.*” Corien’in sesi. Aynı zamanda Ludivine ve bilinmeyen üçüncü ses. Her cümleyi hepsi birlikte söylüyorlardı. Sanki bir tiyatro oyununda aynı replikleri birlikte söyleyen üç oyuncu gibilerdi.

Audric Rielle’ye baktı. Birkaç saniye önceki mutluluğunun yerini soğuk ve sert bir öfke almıştı. “Bana neler olduğunu anlat. Şimdi.”

Rielle başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.”

Ama biliyordu. Anlamaya başlıyordu.

“*Tüm bunlar ne demek oluyor?*” diye devam etti Ludivine. Bu yeni ses, Kral Bastien’in sesiydi. Salondan çığlıklar yükseldi. Eski krallarının sesi bir şekilde ölümün ötesinden geliyordu. “*Neden buradayız? Armand?*”

Audric, zemin ayaklarının altından kayıyormuş gibi görünüyordu. “Baba?” diye fısıldadı.

Kapının yanında bir sandalyede oturan Genoveve, Bastien’in ismini haykırdı. Sesi korkunç ve ümitsizdi.

“Bilmiyorum, kralım,” diye devam etti koro. Şimdi Rielle’nin babasının sesi de onlara katılmıştı.

Ludivine dizlerinin üstüne çökmüş, ellerini yere bastırmıştı. Hızlı ve güçlükle nefes alıyordu.

Tal kalabalığı iterek ilerliyordu. Rielle’nin yanına geldi. Kızıl ve altın rengi ceketi mum ışığında parıltıyordu.

“Şehir güvenliğini alarma geçireyim mi?” Rielle’nin dirseğini sıkıca tuttu. “Rielle, ne yapmam gerektiğini söyle.”

“Bunu o yapıyor,” diye fısıldadı. Dehşetle Tal’e baktı. “Her şeyi mahvedecek. Onu nasıl durduracağımı bilmiyorum.”

“Corien mi?”

Merovec bağırdı. “Corien kim? Biri hemen gitsin, kraliyet şifacılarını getirsin, Tanrı aşkına!”

“Beni bırakma.” Rielle Tal’in kolunu kavradı. “Her ne olursa olsun, beni bırakma!”

Tal’in yüzü yumuşadı. “Kimse seni bırakmıyor, terk etmiyor, Rielle.”

“Yaralandın mı?” Rielle’nin babasının sesi, Ludivine’nin titreyen biçiminin ağzından dökülüyordu. “Burada neler oluyor?”

“Korkarım, Rielle sizi terk ediyor.” Bu Corien’di.

Audric Rielle’ye döndü. “Rielle, bu ne? Ludivine neden böyle şeyler söylüyor?”

Fakat Rielle ona cevap veremedi. Kelimeler boğazında düğümleniyordu. *Corien, yapma bunu.* Audric’e bakamıyordu. Tal’in koluna yapıştı. *Sana yalvarıyorum.*

Özür dilerim, sevgilim, diye cevap verdi Corien sonunda. Sesi hem avutucu hem de işkence ediciydi. Neşe ya da tatmin yoktu. Belki biraz acıma duygusu. *Bunu, senin mutluluğun için yapıyorum.*

Benim mutluluğumu düşünmek sana kalmadı!

Bu konuda sen korkunç bir iş çıkartıyorsun, diye cevap verdi Corien. Senin doğruları görebilmen için uzun zaman bekledim. Senin kim olduğunu anladıkları anda seni dışlayacaklar. Audric de dışlayacak. En başta da o yapacak.

Sonra Lord Dervin’in çaresizce boğuklaşan sesi duyuldu: “Böyle bir şeyin olmasını asla istemedim.”

“Neler olduğunu bana hemen şu anda açıklayın!” dedi Merovec. Ludivine’e sanki ikinci bir kafası çıkıyormuş gibi baktı. “Onun vücudundan konuşan bir melek mi?”

Rielle’nin sesi Ludivine’nin boğazından acınası ve cılız bir şekilde çıktı: “Ben senin...”

“Seni sevdiğimi mi?” Corien’in sesi yumuşak ve pürüzsüzdü. “Ah küçük çocuk, seni her şeyden çok seviyorum. Bunu senin için yapıyorum. Onları terk etmezsen, senin etrafına

örmeye çalıştıkları duvarları yıktığın için engelleyecek, seni ayıplayacak ve seni cezalandıracaklar.” Sonra sustu. Ludivine, Audrice baktı. Gözyaşları sel gibi akıyordu. “Evet,” diye fısıldadı. Boynu, kendi sesi ile savaşıyormuş gibi kasılıyordu. “O bile bunu yapacak.”

O sırada Rielle’nin gözlerinin önünden bir görü geçti. Görüntüler ilerledikçe Rielle onların gücünü vücudunu sarsan bir deprem gibi hissetti. Birdenbire içgüdüsel olarak odadaki herkesin kendisiyle aynı şeyi gördüğünü anladı. Gözlerinin önünde bulutlarla çizilmiş gibi şekiller akıp gidiyordu: Rielle, kollarını iki yana açmış, yüzünde vahşi bir heyecan mağarada duruyor. Parmaklarının ucundan mağaraya alev topu fışkırıyor ve üç adamı yere seriyor, Lorda Dervin. Kral Bastien.

Babası.

Görüntüler hızlı hızlı geliyordu. Ludivine yerde kıvrılmış, korkunç anlatımına devam ediyordu.

Rielle’nin pırıldayan hayaleti Lord Dervin, Kral Bastien ve babasına bakıyordu. Hepsi de ölmüştü.

Balo salonunun diğer tarafından korku, öfke ve imdat isteyen bağrışlar yükseldi. Rielle’nin yanındaki Tal fısıldadı, “Tanrı bizi korusun. Rielle, bana bunun doğru olmadığını söyle.”

Ama Rielle söyleyemezdi. Olup bitenler karşısında çaresizdi. Yalanları, dünyanın sonunu getirecek bir sel gibi salona saçılıyordu.

Görüntü değişti ve Audric’i mağaraya girerken gösterdi. “Rielle?”

Rielle babasının cesedinin yanına kıvrılmıştı: “Buradayım.”

Audric kendi babasının cesedinin yanında duruyordu.

Tal elini ağzına götürerek arkasını döndü.

“Onu durdurmaya çalıştım,” diye fısıldadı Rielle, ona doğru yürüyerek. “Çok üzgünüm, ben... Ben onu yaktım. Ağır

yaralandı ama... Yeterli olmadı. Audric, çok üzgünüm. Adı Corien. O bir melek. Sauvillier'in adamlarını bize düşman eden o..."

Rielle ve Audric'in görüntüleri birbirlerine sarıldılar. *"Tanrıya şükürler olsun iyisin. Rielle, seni kaybettim sandım."*

"Asla," dedi Rielle kollarını Audric'e dolayarak. *"Asla."*

Görüntü sona erdi ve salon önceki haline geri döndü. Sadece artık salona bir uğultu hâkimdi. Salondaki panik havayı cızırdatıyordu. İnsanlar bağırarak küfür ediyor, sorular soruyorlar, ağıt yakıyorlardı. Kraliyet muhafızları ve Rielle'nin Güneş Muhafızları hemen onun ve Audric'in çevresinde bir koruma halkası oluşturdular. Kalabalığı uzakta tutmaya çalışıyorlardı.

Ludivine yerde bağırıyor, bedeni tekmeleniyormuş gibi sarsılıyordu. Sonra gözleri şeffaflaştı. Güçlükle nefes aldı ve dengesiz bir şekilde ayağa kalktı.

"Buradalar." Yeniden kendi sesine kavuşmuştu ama sesi yırtılmış kâğıt gibi parça parçaydı. Rielle'nin elini tuttu. *"Başka bir şey yapmadan önce onları bulmalıyız. Yakındalar. Burada, şehirde."*

Fakat Rielle'nin tek yapabildiği şey Audric'e bakmaktı. Vücudu dehşetle kasılmıştı.

"Böyle olmamıştı," diye fısıldadı sadece Audric'in duyabileceği şekilde. *"Çok daha fazlası vardı. Olan her şeyi sana göstermedi. O gün, onu durdurmaya çalıştım. Kontrolümü kaybettim."*

Audric'in yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Öyle yoğun bakıyordu ki Rielle vücudunun her katmanının acımasızca soyulup atıldığını hissetti.

Sonra soğuk bir sesle, *"Şimdi benimle geliyorsun,"* diye mırıldandı. Balo salonunun kuzey tarafındaki bahçe kapılarına doğru ilerledi. Muhafızları hemen arkasından onları takip ediyorlardı.

Audric sonunda bahçenin derinliklerinde, altın ışıltılı partinin uzağında, görü havuzunun yanında durdu. Herkese arkasını dönmüştü. Karanlık görü havuzlarına bakıyordu. Mezar kapıları arkalarında kalmıştı. Her yer karanlık ve ıssızdı. Kaleden, misafirlerin karmaşık gürültülerinden uzaktardı.

“Bizi yalnız bırakın,” dedi Audric kendi muhafızlarına ve Güneş Muhafızlarına. Hepsi söyleneni yaparak ağaçların arasına çekildi, Rielle, Audric ve Ludivine yalnız kalmıştı.

Rielle sersemlemişti. Vücuduna tuhaf bir uyuşukluk dalgası yayılıyordu. Belirgin olarak hissedebildiği tek şey, Ludivine’nin sıkıldığı eliydi.

“Seni savundum,” dedi Audric en sonunda yumuşak bir sesle. “En baştan beri seni savundum.”

Ludivine öne doğru çıkarak kendini Rielle’nin önüne attı. “Audric lütfen, açıklamama izin ver...”

“Ah, bence sen yapacağını yaptın. Bundan sonra sadece ben konuşacağım. Bu gerçektir, öyle değil mi? Gördüğüm o görüntüler. Bütünüyle gerçektir. Herkes gördü. Onların da benim gibi tepki verdiklerini duydum.”

“Gerçeğin bir parçasıydı, evet,” dedi Ludivine. “Ama gerçek sana gösterilenden çok daha karmaşıktı.”

“Ah, Ludivine lütfen konuşmayı kes. Konuşma!” Sonra döndü. Korkunç karanlık bakışlarını Rielle’ye çevirdi. “Sen anlat. *Sevgilim*. Bunlar gerçek miydi?”

Rielle deli gibi bir çözüm üretmeye çalışıyordu. Bu dehşeti sona erdirecek ve onları dakikalar önce balo salonunda birlikte dönerek dans etikleri hayatlarına döndürebilecek mükemmel kelimeleri arıyordu.

Rielle’nin sessizliği biraz fazla uzadı.

“Anlat bana!” diye gürledi Audric.

Rielle sıçradı. Audric'in sesindeki hiddet Rielle'yi cam gibi paramparça etti. Audric'in sesini yükselttiğini hayatında sadece birkaç kez duymuştu. Bunların hepsi de ya Rielle'yi savunmak için ya da ona olan aşkının sancısıyla olmuştu.

"Doğru," diye fısıldadı Rielle. "Senin gördüğün şeyler, herkesin gördüğü şeyler, olanların ufak bir parçasıydı."

"Olanların bir parçası," diye tekrarladı Audric.

"O, sana her şeyi göstermedi."

"O." Audric küçük bir kahkaha attı. "Corien."

Rielle tereddüt ederek öne doğru bir adım attı. "Babalarımızı öldürmeye çalışmıyordum. Corien'in onlara zarar vermesini engellemeye çalışıyordum."

"Yine de öldüler."

"Ben..." Rielle başını salladı. Gözyaşları sel gibi akıyordu. "Benim serbest bıraktığım en büyük güçtü. Korkmuştum. Onları öldüreceğini düşünmüştüm. Kontrolümü kaybetmiştim." Audrice baktı. Yüzündeki sert ve soğuk ifadeyi görünce dünyanın ayaklarının altından kayıp gittiğini hissetti. Karanlığın içine düşmüş gibiydi. "Bana inanmıyorsun."

"Artık neye inanacağımı bilmiyorum," dedi Audric. Sesi bütün duygulardan arınmıştı.

"Bana inan," diye bağırdı Rielle. Audrice uzandı. "Seni seviyorum ve ben..."

Rielle kendini tutarak sustu.

Audric ona gaddarca gülümsedi. "Bana yalan söylemez misin?"

"Onları korumaya çalışıyordum." Ağzından çıkan kelimeler kulağına küçük, saçma ve uygunsuz geliyordu. "Kontrolümü kaybettim."

"Artık öldüler," dedi Audric düz bir sesle. "Artık evliyiz ve artık sen de bir kraliçesin." Bir eliyle yüzünü ovuşturarak arkasını döndü. "Ben şimdi ne yapacağım, Rielle? İçerideki

herkes gördü. Belki de şehirdeki herkes gördü. Üstelik daha yeni *evlendik*. Sana ne diyorlardı? Senden nefret edenler. Kral Katili mi? Şimdi onlara haklı olduklarını kanıtladın.”

“Rielle’yi topa tutmayı kes ve beni dinle,” dedi Ludivine. “Corien geliyor, çok yakında. Her askeri şehrin savunmasını desteklemek için oraya yollamalıyız. Ben de sizin birbirinize zarar vermenizi engellemek için burada duracağıma gidip onu aramalıyım. Bunu daha sonra konuşmayı öneriyorum.”

“Önerilerinin canı cehenneme,” diye tısladı Audric. “Bu konuyu hemen şimdi konuşacağız.”

“Sana, senin benden nefret etmeni sağlayacağını söylemiştim.” Rielle’nin sesi titrek ve cılız çıkıyordu. Bu, onun kontrolü dışında, ona yabancı bir şeydi. “Bizi birbirimize düşürmek için fırsat kolluyordu.”

“Çok da güzel başardı, öyle değil mi?”

Ona çocuktan bahset, dedi Ludivine. Rielle’nin zihnindeki varlığı tiz ve deliciydi. *Rielle, sana sırtını dönmemelidir.*

Ona çocuktan bahsedersen seni öldürürüm, diye cevap verdi Rielle.

“Kontrolümü kaybettim, Audric,” dedi Rielle yüksek sesle. Bunu belki yüzüncü kez söylemiş olabilirdi ancak ne kadar gerekliyse o kadar söylemeye kararlıydı. Titremesini durdurmak için yumruklarını sıktı. “Lütfen bana inan. Corien’i durdurmaya çalışıyordum. Seni tehdit ediyordu. Hatırlamıyor musun? Atheria’nın üstündeydin. Seni görmüştüm. Acı içindeydin. Ölebilirdin.”

Audric bir an Rielle’ye sessizce baktı. “Evet, hatırlıyorum.”

“İşte!” Rielle’yi hafif bir ferahlık duygusu sardı. “Yaptığım şey bir kazaydı ve bunu seni kurtarmak için yaptım.”

Ama Audric kımıldamadı. “Sonra da yalan söyledin. Her ikiniz de yalan söylediniz.”

“Sadece...”

“Beni korumak için mi? Çünkü olanları anlayamayacağımı mı düşündünüz? Çünkü durumu halletmenize yardım etmem için bana güvenmediniz mi?”

“Çünkü korktum,” diye fısıldadı Rielle. “Seni kaybetme düşüncesine dayanamadım.”

“Ya ölen Obeksler? Polesta’daki köylü?” Audric duygularını Rielle’ye kapatmıştı. Bu da Rielle’yi kırıyor, kalbine iğneler batıyordu. “Corien ile birlikte geçirdiğin geceler? Bunların hepsi beni kaybetmekten korktuğun için miydi?”

Rielle başını iki yana salladı, konuşamıyordu.

“Bir de annen var,” diye bastırdı Audric. “Kontrolünü kaybettiğini söylemiştin. Ben de sana inandım. Sadece beş yaşındaydın. Ama o yaştaki çocuklar öfkenin ne olduğunu bilirler. Kendini tutabilirdin ama istemedin.”

“Bu haksızlık,” dedi Ludivine. Sesi alçak ve tehlikeliydi. “Eğitimi yoktu, ona yardım edecek bir öğretmeni yoktu. Ortaya ilk çıktığı anda gücünü kontrol etmesi beklenemezdi.”

“Haksızlık, evet, bu konuda doğru söylüyorsun. Bütün bunların hepsi haksızlık! Geceleri bir başka adamın sevgisinin peşinden koşman. İçinde hepimiz yok etmeye yetecek bir güç taşıman. Ben de tüm bu zaman boyunca sana güvenebileceğimi düşünmüştüm. Seni sevmem gerektiğini düşünmüştüm. Şimdi bile.”

Rielle Audric’in yanına gitti. Hıçkırıklara boğulmuştu. “Audric, lütfen, bana inanmalısın! Bir kazaydı!”

“Daha kaç kazayı affetmem gerekecek?” Audric Rielle’nin kollarını itti. “Bana dokunma!”

Ludivine, sendeleyeni Rielle’yi tuttu. Rielle, Ludivine’nin Audric’in zihnine girdiğini hissetmişti. Audric’i hizaya getirmeye hazır bir şekilde hızlı ve öfkeliydi. Rielle, ona döndü.

“Yaptıkların yetmedi mi?” diye bağırdı. “Tanrı aşkına Lu, onu rahat bırak!”

Ludivine geri çekildi. Gözleri çelik bilyeler gibiydi.

“Yalanlarına devam mı edeceksin?” dedi Audric. Gözleri yaşlarla pırıldıyordu. “Her fırsatta işimize karışmaktan kendini alamıyorsun. Sen bir yılansın, bir korkaksın. Senin melek olduğunu ilk öğrendiğimde içimdeki tüm kuvvetimle seninle savaşmalıyım.”

Ludivine, Audric’e ürkütücü bir sakinlikle bakıyordu. “Seni tüm kalbimle seviyorum, Audric. Ama onun canını acıtmaya kalkarsan, seni öldürürüm.”

“Buna kalkıştığın anda,” dedi Rielle, Ludivine’e, “seni küle çeviririm.”

Audric onları izliyordu. Yüzünde acı bir gülümseme vardı. “Düşmanlarım, ikiniz tarafından tuzağa düşürüldüğümü söylüyor. Yumuşak zihnine kolayca şekil verilen, omurgasız bir aptal olduğumu da. Sanırım haklılar.”

“Sen ne yumuşaksın ne de omurgasız,” diye itiraz etti Rielle.

Audric dişlerini sıkarak bakışlarını kaçırdı, görüş havuzlarına çevirdi. Rielle, onun da kendisiyle aynı şeyi hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Çocuklukları, o güzel, masum, cahil yılları.

Hatırlıyor, dedi Ludivine. Bu onu sakinleştiriyor. Onunla konuşmaya devam et.

“Audric,” dedi Rielle, ona doğru ilerleyerek. Ludivine’nin emirlerine hemen itaat ettiği için kendinden nefret ediyordu. Ancak çaresizdi. İşlerin yanlış yöne doğru hızla ilerlediğini hissediyordu. “Lütfen, bana bak. Ben, hâlâ benim. Biz, hâlâ biziz.”

“Bizim sevgimiz yalanlar üstüne inşa edilmiş,” dedi Audric. Sesi boğuk çıkıyordu.

Rielle, Audric’in koluna dokundu. Audric ondan uzaklaştı. “Bana dokunmamamı söylemiştim.”

Rielle çaresizce ona baktı. “Ne yapabilirim? Bana bunu nasıl düzelteceğimi söyle.”

Audric berbat, yorgun bir kahkaha attı. “Daha özür bile dilemedin. Bütün bunlar...” dedi. Kollarını Rielle ve Ludivine’e doğru salladı. “İkiniz de özür dilemediniz. Bir de bana bunları nasıl düzelteceğini soruyorsun. Bundan sonra sır yok, yalan yok. Babamı mezara koyarken birbirimize bunu söylemiştik. Bana söz vermiştin.”

Audric’in sesi çirkinleşti. “Nasıl da aptalmışım, söz vermenin her şeye yeteceğini düşünmüştüm.”

Audric arkasını dönüp yürümeye başladı. Rielle hiç düşünmeden, telaşla onun arkasından koştu. Audric’in kolunu yakaladı. Audric ona döndü ve bileğini tuttu, sertçe kavradı. Rielle, Audric’ten korkmamaya kararlıydı. Çenesini havaya kaldırarak Audric’in gözlerinin içine baktı.

“Bırak onu,” dedi Ludivine. Hızla onlara doğru atılmıştı.

“Seni savundum,” dedi Audric bir kez daha. Sesi fısıltı halinde çıkıyordu. “Yüz yıllardır korktuğumuz o felaketi, senin Kan Kraliçesi olduğunu düşünen herkese yanıldıklarını söyleyen ilk kişi ben oldum. Senin gücünü kontrol edebildiğini, sana güvenebileceğimizi, bizim güvenliğimizi sağlayacağını söyledim. Sen Aryava’nın kehanette bulunduğu canavarsın. Bir hain ve bir yalancısın.”

Birdenbire, karanlık bir tarlayı aydınlatan şimşek gibi Rielle, Audric’in haklı olduğunu fark etti.

Ludivine hem Rielle’nin zihninden hem de sesli bir şeyler söylüyordu. Ama sesi belli belirsiz bir uğultu gibiydi. Sonra Audric onu bıraktı. Sanki Rielle’den iğreniyormuş gibi kollarını bıraktı. Arkasını döndü.

O sırada ümitsizlikle uyuşan Rielle, Corien’in konuştuğunu duydu.

Sen bir canavar değilsin, çocuk, dedi. Sesi sevecen ve şefkatliydi. *Sen sadece kendinsin.*

Rielle yarı çığlık gibi titrek bir nefes verdi. Audric'ten, Ludivine'den, çocukluğunun görü havuzlarından uzaklaştı. Ludivine onu durdurmaya çalışmıştı. Gözlerini kırpiştıran Rielle, bir bilek hareketiyle onu, Audric'i ve saniyeler önce dayanamayarak yanlarına gelen Evyline'i ağaçların arasına yolladı.

Tek başına kalmıştı. Kasvetli öfkesinin gücüyle bahçe çınıyordu. Corien'in zihnini sarmaladığını, onu Ludivine'den sakladığını hissetti.

Onu dinleme, diye bağırdı Ludivine. Sonra sesi kesildi.

Rielle çaresizce teselli ararken Corien'in sözcüklerinin sıcaklığıyla daldı. Bir kez daha arkasını döndü. Audric'in ağaçların arasında sırt üstü yattığını gördü. Yan tarafındaki Illumenor alevlenerek canlanmıştı.

Bana gel, diye ısrar etti Corien. *Rielle, çabuk ol. Bu şehir artık güvenli değil.*

Rielle, Corien'in ne demek istediğini anlamamıştı, yine de bir şey sormadı. Önemi yoktu. Şehir artık onun umurunda değildi.

Rielle, Corien'in sesini takip ederek bahçede koştu. Tanıdığı ağaçlar onu yutuyordu. Üzüntüden adeta kör olmuştu. Gözyaşları boğazını sıkıyordu. Bir süre sonra nefes alamaz oldu. Fakat Corien'in varlığının izleri, Rielle'nin yolunu aydınlatıyor, ona rehberlik ediyordu.

Rielle koştukça çaresizliği yavaşça, karşı konulamaz bir şekilde öfkenin köşesini dönmeye başladı.

ELIANA

"Her gece rüyanda benim geri döndüğümü göreceksin ve kâbuslarının hepsi yumruk darbelerimle yankılanacak. Şimdi bile benden korkuyorsun. Durmayacağım. Asla durmayacağım. Sana karşı ayaklanacağım ve parmaklarımda alevlenen yıldızlarla geleceğim..."

—Melek Kalmaroth'un kaydedilmiş son sözleri

Festival şehri ışıklarla yıkanmıştı.

Dağ gibi yüksek, kayalık bir deniz kenarına kurulmuştu. Okyanusa bakıyordu. Su seviyesinden, gökyüzünde bir kaleye tırmanan devasa basamaklar gibi teraslı kayalıkların üstüne inşa edilmiş, sıradan bir şehirdi. Binalar, beyaz taşlardan yapılmıştı. Çatıları ise beyaz ve gri kiremittendi. Sokaklar, bir güvercinin karnı gibi daha sıcak bir gri rengindeydi. Bahçeler yeşilliklerle dolup taşıyor, bol çiçekli bahar dalları caddeleri süslüyordu. Hava ılık ve tuzluydu. Gece gibi karanlık yumuşak dalgalar, gri sahili beyaz köpüklerle yapıyordu. Sahilin arkasında, hareketsiz limanda kocaman birkaç gemi vardı. Meşalelerin ışığı onları turuncu ve altın rengine boyamışlardı. Görünüşe göre Jübile denize bile taşmıştı.

Her şey pırıltılı, görkemliydi. Her kapıda ve pencerede asılı binlerce altın fener vardı. Dükkândan dükkâna, evden eve asılmış, vızlayan dizi dizi beyaz floresan lambalar... Her yerde

mumlar. Pencere denizliklerine, ferforje bahçe kapılarına damlayan mumlar. Meşalelerden ve tütsü kaplarından yükselen dumanların havayı karartarak tatlandırıyordu.

Dani neler olacağını anlatmış hatta Eliana'yı malikânede gezdirerek geçmiş Jübilelerin yağlı boya tablolarının önünde kısa bir bilgilendirme yapmıştı. Ama hiçbir şey Festival'in en çılgın, en parlak gecesine Eliana'yı hazırlayamamıştı.

Caddeler insanlarla doluydu. Her odasında ayrı parti olan evler arasında sarhoş halde avare avare dolaşıp mekik dokuyan bedenlerin geçiş töreni. Etekleri mavi, kırmızı ve altın yaldızlı tüylerle bastırılmış paltolar, elbiseler, uzun ışıltılı pelerinler kalabalık ile birlikte sürükleniyordu. Çıplak kollar ve bacaklar, çıplak sırt ve kalçaları sarmalıyorlardı. Sergilenen tenler parlak pudralarla gümüş ve turkuaz renklerine bulanmışlardı. Bütün yüzler maskeliydi. Hayvanlara benzetilerek şekillendirilen sert, kadife maskelerin kenarları saten kurdelelerle dikilmişti. Çoğunlukla tilki, ayı ve kuşa benzeyen maskelerin gagaları çengel gibiydi ve hepsi de sırtıyordu.

Eliana Orlane'dayken, Lord Arkelion'un sarayında bu tür partilere çok katılmıştı. Ama bu başka bir hayattaydı. Üstelik şık bir elbise giyip, yüzüne sahte bir gülücük yerleştirip böyle bir ortama girmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Ayrıca Lord Arkelion'un şenlikleri, bu şenliğin boyutuna ve görkemine asla erişemezdi. Şehir büyüklüğündeki şenlik, Dani'nin söylediğine göre günlerce sürer, coşkusu asla azalmazdı. Gece havasını içeriye almak için ardına kadar açılmış pencerelerden, Eliana göz ucuyla mest olmuş çiftleri, renk ve ışıkla köpürmüş balo salonlarını, vücutlarla hınca hınç dolmuş yemek odalarını gördü.

Böyle bir gecede hangi vücudun insan hangi vücudun melek olduğunu söyleyebilmek neredeyse imkânsızdı. Melekleri ele veren tek şey siyah gözleri ve kusursuz mükemmellikteki, akıcı ve farklı hareketleriydi. Ama maskelerin göz kısımlarında

kafesli örtüler vardı ve melek vücutlarının bile alkolün aptallaştırıcı etkisine karşı bağışıklıkları yoktu.

Gürültüden ve daracık alanlara sıkışan kalabalıkların sıcaklığı yüzünden Eliana'nın teni karıncalanmaya başlamıştı. Dani ve Ester'in saçlarına yaptıkları şey için minnettardı. Saçları artık toplanacak kadar uzun değil, kısaydı. İsyankâr siyah bukleleri çene hizasında sonlanıyordu. Remy ona şöyle bir bakmış, samimiyetle kucaklamış ve kulağına, saçlarını örmeyi özleyeceğini fısıldamıştı.

Eliana da Remy'nin saçlarını şekillendirmesine izin vermişti. Şakaklarının hemen dibinden başlayan iki narin örgü, bir avuç siyah toka ile arkada lülelerinin arasına tutturulmuştu. Eliana'nın maskesi de siyahtı. Yumuşak kadife, dantel kenarlı maske başının arkasından incecik kurdelelerle bağlanmıştı. Orlane Kâbusu olarak taktığı maskenin çok daha şık ve çok daha özenli bir haliydi. Festival'in sokaklarında yürürken arkasına saklanmaktan memnun olduğu bir kalkan gibi hissettiriyordu.

Kendi kendine, otuz dakika sonra şehrin tıklı sokaklarından çıkmış, *Dovitiam* isimli, yola çıkmaya ve bu kıtayı arkasında bırakmaya hazır kargo gemisine güvenle binmiş olacaklarını hatırlattı.

O sırada Simon Eliana'nın dirseğine dokunarak onu durdurdu.

Eliana durdu, eteğini düzeltmek için öne eğildi ve Simon'a baktı. Simon küçük bir malikânenin bahçe duvarının yanında durmuştu. Mum ışıkları, taşın üstüne dökülen safir çiçekleri aydınlatıyordu. Simon, Eliana'nın Kızıl Taç casuslarından tanıdığı başka bir maskeli adamla konuşuyordu. Caddenin coşkulu şamatasında ikisinin de seslerini duymak mümkün değildi.

Fakat tartışıkları konu her ne ise iyi olmamalıydı. Eliana onları izlerken Simon'ın vücudu öfkeyle gerildi.

Birkaç saniye sonra casus kalabalığın içine karıştı. Eliana adamın gidişini izledi. O sırada ekiplerinden on iki kişiyi daha saydı. Altısı önlerinde, altısı arkalarındaydı. Endişeli ve hassas bir zincirin halkaları gibi caddede uzayıp gidiyorlardı.

Eliana kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı ve Simon'ın yanına gitti.

“Ne oldu?” diye mırıldandı.

Simon Eliana'nın bileğini tuttu ve nazikçe kendine çekti. Dudaklarını Eliana'nın kulağına dayayarak, “Yeni istihbarat. Gemi henüz gelmemiş. Gelmesine üç saat varmış,” dedi.

Eliana'nın vücudu korkuyla ağırlaştı. Ordu, Festival'in eşliğine her an gelebilirdi.

“Sokaklarda salınamayız,” dedi Eliana. “Bu kıyafetlerimize rağmen çok göz önündeyiz. Ayrıca burada üç saat daha durursak aklımı kaçıracağım. Bekleyebileceğimiz güvenli bir yer var mı?”

“Artık güvenli bir yer yok.” Simon Eliana'nın elini kavradı. “Beni takip et.”

Yolun bir kilometre aşağısında, Lord Tabris'in sarayının en doğusundaki balo salonunda Eliana ikinci asma kata çıktı.

Bu, Eliana'nın her biri eziyetli on dakikasını alan, zahmetli bir süreçti. Simon tedbirli olmak için ekibin salona ayrı ayrı girmesini emretmişti. Şimdi de kalabalığın içinde, şarap ve ter kokan havada, Eliana kendini hayatında hiç hissetmediği kadar yalnız hissediyordu.

Bir vals, üst kata kadar onu takip etti. Salonun en ucunda çok büyük bir orkestra çok yüksek sesle çalıyordu. Müzik, eğlence düşkününü insanlarla dolu olmayan salonda konuşmalar hariç her şeyi yutuyordu. Kahkaha ve konuşma seslerinin sürekli uğultusu, arada sırada üst kata hareketli ve tutarsız melodiyi taşıyordu. Evet, bir valstı ve umulmadık bir şekilde

neşeliydi fakat aynı zamanda dengesizdi. Sanki dünya algısı çarpılmış biri tarafından bestelenmişti.

Eliana sonunda asma kata ulaştı ve minnetle taş parmaklıklara tutundu. Her sütunun üstüne kanat resimleri oyulmuştu. Yanından geçen hizmetçinin tepsisinden bir kadeh kırmızı şarap aldı. Şarabı o kadar hızlı içti ki gözleri sulandı. Sinirleri ise bir parça olsun sakinleşmemiştir.

Tek başına Simon'ı bekledi. Değiştirdikleri planlarını bir kez daha düşündü.

Ekip saraya dağılacak ve gözcüler Dovitiam'ın gelişini haber verdiği anda hareket etmeye hazır olacaklardı. Harkan'ın ekibi şehrin güneyindeki dağlarda bekleyecekti. İmparatorluk ordusunun yolunu kesmek ve öldürebildikleri kadar asker öldürmek için hazır bekleyeceklerdi. Arkalarında, onları desteklemeye hazır iki başka ekip yerleştirilmişti. Üç ekip şehirde, saraydan limana devriye geziyor, Eliana, Simon ve korumalarının liman giden yollarını temizlemek için gerekirse şaşırtma yapmak üzere bekliyorlardı. Limanda Dani ve Remy ile buluşacaklardı. *Dovitiam* bindikten sonra *Vesperse* doğru yol alacaklardı. Suların sıcak olduğu bir ada ülkesiydi. Adalar bereketli ve yemyeşildi. İmparatorluğun varlığı seyrek ve önemsizdi. Orada ellerinden geldiğince saklanacak ve bekleyeceklerdi. Simon iplikleri üzerinde çalışacak; Eliana gücünü sınırlarının ötesine çekecekti. Her ikisi de güçlenince yeniden Eski Dünya'ya seyahat etmek için deneme yapacaklardı.

Bu ikinci denemelerinde başarısız olmayacaklardı. Eliana kaçmayacak ya da Rielle'nin onu yıldırmasına izin vermeyecekti. Annesine ulaşacaktı. Bunu başarmak için günlerce savaşması gerekse de yapacaktı.

En azından, inanmaya başlayana kadar kendi kendine bunu tekrarlamaya kararlıydı.

Alt katta dans edenlerin oluşturduğu kaleydoskop odaklanarak rahat bir tempoda nefes alıp vermek için kendini

zorladı. Simon'ın yanına gelmesi uzun zaman almıştı. Simon sonunda yanına gelip eldivenli elini Eliana'nın elinin üstüne koyana kadar yavaş yavaş panik olmaya başlamıştı.

“Burada çok fazla gereksiz insan var,” diye mırıldandı Simon, özür dilemek için.

Eliana bir nefes verdi. Simon'ı gördüğü için öyle rahatlamıştı ki onu öptü.

Simon ellerini Eliana'nın göğsüne koydu. Öpmek için ağzını Eliana'nın boynuna yaklaştırdı maskesinin soğuk hatları Eliana'nın tenine battı. Eliana'nın maskesi ne kadar yumuşaksa Simon'inki de o kadar sertti. Sırıtan bir boğa şeklinde, mat metalik bir maskeydi.

Doğrusu Eliana Simon'ın maskesinin görünümünden nefret ediyordu. Seçimleri sınırlıydı, Dani'nin önceki Jübilelerden sakladığı maskeler arasından seçmek zorunda kalmışlardı. Fakat bu maske çirkinliğin sınırlarında geziniyordu.

Yine de aşırı ısınmış tenine verdiği serinlikten hoşlandı.

Elini, Simon'ın saçlarının içine soktu, onu kendine doğru çekti. “Burada kalamaz mıyız?” diye mırıldandı. Bir anlığına gözlerini kapattı, ellerinin altında Simon'ın güçlü ve bildik vücudu ile farklı bir dünyada yaşadıklarını hayal etti.

Simon geri çekildi. Maskesinin kenarından bir gülümseme belirdi.

Simon Eliana'nın elini dudaklarına götürdü. “Gel. Dans edelim.”

Orkestra vals tercih ediyordu. Her biri bir öncekinden daha neşeli parçalar çalıyorlardı. Dördüncü danslarını yaparlarken Simon ansızın durdu.

Eliana neredeyse Simon'ın ayağına takılıp düşüyordu. Simon ona sıkıca sarılarak düşmesini engellemişti. Eliana'nın

omzunun üstünden bir yere bakıyordu ve bakışlarından hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Biri, Eliana'nın koluna dokundu. Eliana kaçmaktan gerilmiş vücuduyla döndü.

Karşısında tamamen siyah giyinmiş bir adam vardı. Yaklaşık Simon'ın boyundaydı fakat daha kaslı ve kendinden emindi. Adam pelerinini yana attı ve hiç acele etmeden eğilerek selam verdi. Yüksek, sert bir yakası, göğsünde de gümüş bir zincir vardı. Maskesi, kuzgun şeklindeydi. Pırıltılı tüyleri siyah ve mavi renklerde ışıldıyordu. Maske tüm yüzünü kaplıyor ve sert siyah gagası sesini boğuyor, gerçek renklerini bozuyordu.

"İkinizi seyrediyordum. Birlikte çok zarif dans ediyorsunuz." Elini Eliana'ya uzattı. Kenarlarında maskesi ile uyumlu tüyler olan siyah bir eldiven. "Bu şerefe erişebilir miyim?"

Eliana yüzüne şuh bir gülümseme yerleştirdi. "Gururumu okşuyorsunuz, bayım. Ancak partnerime bütün gece dans edeceğimize söz vermiştim."

"Sizin gibi bir mücevheri sadece kendine saklamak ne kadar da büyük bir bencillik." Simon'a baktı. "Sanıyorum yaşadığım hayal kırıklığını anlayabilirsiniz."

O sırada Simon pürüzsüz ve umursamaz sesiyle, "Tabii, Amiral," dedi. Eliana'nın elini bir kez sıktı ve sonra bıraktı. "Sevgilim? Sanıyorum Amiral'i tanıyamadın. Bu kutlamalar onun şerefine. Eminim ona bir iki dans ayırabilirsin."

Eliana, kalbinin ağırlığından dengesini kaybedeceğini zannetti. Korkudan nabızı gümbürdüyordu. *Amiral Ravikant*. Dünyadaki en güçlü meleklerinden. Çaresizce dönüp Simon'a bakmak istedi fakat bunun yerine reverans yaparak amirale çarpıcı bir şekilde gülümsedi.

Zihnini boşaltmaya çalıştı. Onun lekesiz cam bir tabak olduğunu hayal etti. Işıl ışıl cilalanmış, tertemiz.

“Bağışlayın, Ekselansları,” diye mırıldandı Eliana. “Üstünüzdeki kıyafetlerden sizi tanıyamadım.”

“Ah, tabii ki. Bu, maskeli balonun tehlikesi ve çekiciliği. Bu yüzden buna karşı çıkamıyorum.” Amiral Eliana'nın elini tuttu. Yumuşak bir şekilde bıçak batırır gibi parmaklarını avcuna bastırdı. “Affedersin, çocuk. Senin ismini bilmiyorum.”

“Scarlett,” dedi Eliana bir çırpıda ve dudağını ısırarak gülümsedi. “En azından bu gecelik.”

Amiral başını arkaya atarak kahkaha attı ve Eliana'yı döndürerek Simon'ın yanından dans pistinin ortasına götürdü.

Eliana ayaklarına odaklandı. Düşüncelerini, Amiral'in kendi ellerini tutan eline ve belini kavrayan diğer eline yönlendirdi. Aklını tamamen kaçırmamak ve eteklerine takılıp düşmemek için kendiyle mücadele etti. Çılgınca atan nabzının ritmi, orkestranın çaldığı valsle hiç uyuşmuyordu.

Kendi adını ya da Simon'ın adını düşünmemek için kendini şartlamıştı. Ya da Remy'nin Patrik'in ve onun kaçışına yardımcı olmak için şehirde dolaşan diğer yüzlerce asinin isimlerini.

Her yeni vals parçası, bir öncekinden daha hızlı geliyordu ve pistteki dansçılar mutlulukla ve yüksek sesle kahkahalar atarak uzaklaşıyorlardı. Eliana, Amiral'in adımlarına ayak uydurmakta zorlanıyordu. Ne zaman sendelesen Amiral'in elleri onu daha sıkı tutuyordu.

“Rahatsız görünüyorsun, Scarlett,” dedi Amiral. İlk birkaç dansı havadan sudan bahsederek geçirmişlerdi. “Nedenini sorabilir miyim?”

Eliana üst dudağına biriken terleri yaladı. Ettikleri dans sayısını şaşırmış, zamanı takip edemez olmuştu. Kaç saat geçmişti? Simon'a bakmayacaktı; onu düşünmeyi bile reddediyordu. Fakat zihni akıp gidiyordu. Her dönüş onu

biraz daha hizadan çıkartıyordu. Amiral'in Corien gibi zihnine girmeye çalıştığını hissetmiyordu ancak Corien dikkatli olmak için çaba sarf etmemiş olabilirdi. Amiral kendini Eliana'nın düşüncelerine daha o fark edemedi kaçamak ve sinsi bir şekilde sarmalamış olabilirdi.

"Bu vals şarkıları çok çılgınca, Ekselansları," dedi Eliana. Biraz olsun dürüst davranmanın Amiral'i etkileyeceğine karar vermişti. "Size ayak uydurmakta zorlanıyorum."

"Peki öyleyse. Buna devam etmeyiz." Amiral bir süre sessiz kaldı. Bunun üzerine orkestra yeni bir vals parçasına başlamadan önce kısa bir süre duraksadı ve daha az enstrümanla çalınan daha yavaş bir valsa başladılar. Bir arp, iki keman. Bir kadın vokalist.

"İşte şimdi oldu." Amiral gülümsedi. Sesi dalgalanıyordu. "Bu daha iyi mi, Scarlett?"

Eliana, Amiral'in kendine böyle hitap etmeyi kesmesini diledi. Her seferinde Amiral'in gerçeğe biraz daha yaklaştığından endişeleniyordu.

"Çok cömert bir adamsınız, Ekselansları. Hem de anlayışlı bir partner," diye cevap verdi Eliana.

"Ah, Scarlett," dedi Amiral. "Ama ben erkek değilim."

Eliana yaltakçı bir özürden başka buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. Belki de dans pistindeki maharetlerine dair birkaç iltifat olabilirdi.

Amiral bunların hiçbirine cevap vermedi. Sessizliği vals sona erinceye kadar uzadı. Balo salonunun tam ortasında eğilerek Eliana'ya selam vermek için durdu.

"Çok yazık, Scarlett," dedi Amiral, ağzını Eliana'nın eline yaklaştırmak için. "Birlikte daha fazla zaman geçiremedik."

Dudakları Eliana'ya dokunmadı. Maskesinin gagası, Eliana'nın elbisesinin koluna sürtündü.

Ve işte o an oda adeta patladı.

Maskeli baloyu kaos kaplamıştı.

Eğlenenler, çıkışlara ulaşmak için birbirlerini itiyor, düşenlerin üstüne basıp elbiselerine takılıyorlardı.

Eliana patlamaların kaynağını aradı ancak tek görebildiği şey duman, toz bulutu ve sokaklara kaçan insan nehirleriydi. Eliana'ya önce bir omuz, sonra da bir dirsek çarptı. Sendeledi. Başka biri bir kez daha ona çarptığında yumruğu havada uçtu ve kendine çarpanı yere serdi. Eldivenlerinin altındaki güç elementleri, Eski Dünya'dan döndüğünden beri ilk kez canlanıyordu.

Arkasını dönüp Amirale baktığında onun gitmiş olduğunu gördü.

Ama Simon oradaydı. Akan kalabalığı iterek Eliana'ya ulaşmaya çalışıyordu. Elinde bir tabanca vardı. Eliana da ona doğru gitti ve yarı yolda buluştular. Simon boşta kalan koluyla Eliana'yı göğsüne bastırdı.

"Bunlar bizim mi?" diye sordu Eliana, patlamaları kast ederek. "Bizim ekipler bir şeyler biliyor olmalılar."

"Patlamalar meleklerdendi," diye cevap verdi Simon. Sesi buz gibiydi. "Ordu geldi."

Harkan. Eliana'nın ter içindeki vücudunu bir ürperti sardı. Kalbi göğsünün içinde sıkıştı. Harkan'ın ekibi, ordunun ateş hattındaki ilk hedef olacaktı. Eliana gözlerini yumdu ve Zahra'ya sevgi duygusu yolladı. Duygunun Zahra'ya ulaşmasını, onun da Harkan'a iletmesini umuyordu. Bir umut, bir teşekkür mesajı.

Hayatta kal, Harkan. Onlarla savaş ve bana geri gel. Bekleyebildiğimiz kadar bekleyeceğiz. Senin için onları bekleteceğim.

Simon ateş saçmaya hazırmış gibi görünüyordu. "Limana gitmeliyiz. Şimdi. Diğerlerini bekleyemeyiz."

“Gemi geldi mi?”

“Gerekirse başka bir gemi buluruz,” dedi Simon karanlık bir sesle. “Beni durdurmaya kalkan herkesi öldürürüm.”

Birlikte koşmaya başladılar.

Sarayın dışında, sokaklar alev alev yanıyordu.

Top ateşi şehri parçalara ayırıyor, çatıları yerlere deviriyor, gecenin ilerleyen saatlerindeki kutlamalar için bekletilen havai fişekleri tutuşturuyordu.

Altın zincirli ve parlak zırhlı melekler caddeleri basmışlardı. Göğüslerini süsleyen İmparator'un kanatlı armasıyla sokaklarda yürüyüş yapıyorlardı. Cilalı kanatlar, miğferlerinin üstünde boynuz gibi duruyordu. Bir dalga gibi Festival'i silip süpürüyorlardı. Ayrım yapmaksızın herkesi öldürüyorlardı. Cesetler yerleri kaplamıştı. Kan lekeli elbiseler, boncuklarla süslü kesik boğazlar, oklarla delinmiş ışıltılı vücutlar her yerdeydi. Meşaleler parçalanmış, şölen çadırlarını ve bez afişleri alevler yutmuştu.

Havada uçuşan yıkıntılardan kaçınarak ve Simon'a yakın durmaya çalışarak koşan Eliana deli gibi Harkan'ı düşünüyordu.

Ordu geldiyse, Harkan'ın ekibi onlarla karşılaşmış olmalıydı. Belki ordunun bir kolunu tutuyor, en azından koyda onları oyalıyorlardı. Belki de boşuna uğraştıklarını hissedip, görev yerlerini terk etmişler, limanda Eliana'ya katılmak için yola koyulmuşlardı.

Belki Harkan çoktan ölmüştü.

Zahra? Kaos içindeki geceye düşüncelerini yolladı. Orada mısın? Harkan yaşıyor mu?

Simon sertçe Eliana'nın dirseğini tuttu. Beyaz sahile bakan küçük bir kum tepesinin kenarında durdular.

Sahil, gülümseyen genişçe bir hilal şeklindeydi. Rıhtımlar suya uzun çürük dişler gibi uzanıyorlardı. Havaya kargaşa hâkimdi. Kan gölüne dönen Festival sokaklarından kaçmayı başaran insanlar kumların üstünde feryat ediyor, rıhtımlara doğru gitmek için birbirleriyle savaşıyor, sığıklarda yüzüyorlardı. Ticaret gemilerine, kargo teknelerine, hatta siyah ve kızıl yelkenleriyle göz kamaştırıcı görünen İmparatorluk savaş gemilerine tırmanmaya çalışıyorlardı.

Maskesinin arkasından ter damlayan Simon suda bir noktayı gösterdi. “*Dovitiam*. Gelmiş.”

Eliana gemiyi gördü. Sıradan bir kargo gemisiydi. Alçak ve harap. Sığ sularda sessizce bekliyordu. Gösterişli savaş gemilerinin yanında cüce gibi kalıyordu. Fakat geminin ikinci kaptanı bir Kızıl Taç üyesiydi ve kaptan onu becerdiği için o ne isterse yapıyordu.

Eliana gemiye doğru koşmak için ileriye doğru atıldı ancak Simon onu sertçe tuttu.

“Sahilde kalabalık yapan çok fazla insan var,” diye mırıldandı. “Ezilmeden oraya ulaşamayız.”

O sırada sağ taraflarında top patladı ve yeni bir mermi yağmuru başladı. Eliana döndü ve sahilin kenarında beyaz uçurum hayaletlerini gördü. Uçurumun kenarlarından sürüler halinde iniyorlardı. Silahların ışıltısı, zırhlar, patlayan silahlar. İmparatorluk ordusunun yeni bir kolu sahilin güneyinden akıp geliyordu.

Eliana, Zahra’ya bir kez daha ulaşmayı denedi. Gözleri yanıyordu. *Harkan? Zahra? Lütfen bir şey söyleyin.*

Ama zihni boş kalmaya devam etti.

“Oraya koşmalıyız,” dedi Eliana. İçinde filizlenen feci korkunun sesine yansımaması için kendini zorluyordu. “Randevu yerimiz *Dovitiam*. Herkesle orada buluşacağız. Remy orada.”

“Seni bu kıtadan güvenle götürebildiğim sürece kimse umurumda değil,” dedi Simon acımasızca.

Eliana ona baktı. “Kardeşim olmadan bir yere gideceğimi zannediyorsan, sen delisin.”

“Ya bu karmaşanın içinde onu bulmaya çalışırken ölürsen?” Simon elini, aşağıdaki sahile doluşan kalabalığa doğru savurdu. “Yaptığımız her şey bir hiç olacak. Senin hayatını Remy için ya da herhangi biri için tehlikeye atmana izin veremem.”

“Bana *izin* veremez misin?” Eliana güldü. “Şimdiye kadar işlerin nasıl yürüdüğünü anlamış olduğumu sanıyordum.”

Simon söverek bakışlarını Eliana’dan kaçırdı. “Sen öldürülmeden bu izdihamın içinden nasıl geçeceğiz bilmiyorum.”

Eliana Simon’a sırtıttı ve eldivenlerini çıkarttı. Güç elementleri kıvılcımlanmıştı. Serbest bırakılmak için sabırsızlanıyorlardı. “Ben biliyorum.”

Simon donakaldı. “Rielle ile yaptığın savaştan sonra hâlâ iyileşme sürecindesin. Enerjini korumalısın.”

“Kendi gücümü senden daha iyi bildiğimi düşünüyorum.”

“Güç elementlerin deniz feneri gibi. Onları kullanırsan ordu hemen üstüne gelecektir.”

“Bizim insanlarımıza da umut verecektir,” diyerek karşılık verdi Eliana, maskesini çekip çıkartırken. “Işığımı göreceksin ve ona doğru koşacaklardır. Cesaretleri tazelenenecektir.”

“Sonra da çevredeki tüm melekler senin hangi gemide olduğunu anlayacaklar.”

“Bizi takip eden her gemiyi batırabilirim. Fırtına yaratırım. On tane fırtına yaratırım.”

“Kendini yoracaksın. Suyun üstünde başka bir yerde saldırıya uğradığımızda bizi savunacak gücün kalmaz.”

Eliana Simon'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bana güven. Bunu yapabilirim."

Maskesinin ardında, Simon'ın gözleri Eliana'yı korkutan bir şekilde soğuk ve duygusuzdu. Eliana bir an karşısında duran kişinin gerçekten Simon olup olmadığından emin olamadı.

"Eliana lütfen," dedi Simon. Sesinde, Eliana'nın adlandıramadığı bir duygu vardı. "Başka bir yol bulabiliriz. Geri çekilip yeniden toplanabiliriz."

"Başka bir yol yok," dedi Eliana. Sonra döndü ve kum tepesinden sahile doğru koşmaya başladı. Sahile ayak basar basmaz ellerini çıırttı. Güç elementleri alevlendi. Parmaklarını geceye doğru kaldırdı, yumruklarını sıktı ve onları hızla aşağıya indirdi.

Avuçları güneş ışığı ile doldu. Altın renginde parlayan ikiz yıldızlar... Onları havaya itti ve güç elementleri sahili gün ortasındalarmış gibi aydınlattılar. Sonra diz çöktü ve yeri yumrukladı. Kumun altında bir enerji oluştu ve hızla *Dovitiama* doğru uçtu. Ayağına değdiği herkesi yere serdi. İnsan, melek ayırmadan yolu Eliana için temizlemişti.

Eliana koşmaya başladı. Simon'ın takip ettiğini duyuyordu. "Yakınımda kal!" diye bağırdı omuzunun üstünden.

Suyu geçerlerken mermiler onları kovalıyordu. Kalabalığın içinden alevli oklar yükseliyordu. Ancak Eliana'nın gözleri *Dovitiama* kilitlenmişti. Geminin görüntüsü Eliana'yı kaçınılmaz olarak kendine çekiyordu. *Remy, Remy*. Bacaklarını her hareket ettirdiğinde bu adı düşündü. Gelen yumrukları karşıliyormuş gibi kendi yumruklarını havaya kaldırıyor, gökten yağan kurşunları ve okları yere düşürüyordu. Bir melek kendini yollarına atarak silahını ateşledi. Eliana yumruğunu ileriye uzatarak bir enerji kalkanı fırlattı. Meleğin silahı yirmi metre öteye, köpüklü sığ sulara uçtu.

Sonra *Dovitiama*'ın bulunduğu rıhtıma ulaştılar. *Tanrı beni affetsin*, dedi Eliana ve kalabalıkların üstüne rüzgâr fırtınası

yolladı. Gemiye doğru koşan herkesi yere yıktı.

“Bizimkiler geliyor mu?” diye bağırdı Simon’a. Neredeyse gemiye binmek üzerelerdi. Borda iskelesi açık ve boştu. Güvertede duran bir siluet onlara çılgınca el sallıyordu. “Peşimizden geliyorlar mı? Onları görüyor musun?”

Ama Simon cevap vermedi. Eliana acı dolu bir homurtu duydu ve Simon’ı bulmak için arkasını döndü.

Bu, Jessamyn’di. İmkânsız bir şekilde Jessamyn ve Simon kavgaya tutuşmuşlardı. Hançerler havada uçuşuyor, bedenleri hızla dönüyordu. Simon silahını düşürdü. Jessamyn, Simon’ın ayağına bastı ve çenesine dirseği ile vurdu. Simon sersemleyerek sendeledi.

Jessamyn döndü ve Eliana’yı gördü. Jessamyn’in sol kolu ve sağ bacağı kanıyordu. Yüzü terden sırılsıklamdı. Yine de gözlerinden ateş çıkıyordu. Eliana’ya doğru hızla ve öfkeyle koşmaya başladı. Şaşkınlık içindeki Eliana’nın tepki verebilecek zamanı olmadı.

Başını tam zamanında öne eğerek Jessamyn’in yumruğundan ucu ucuna kurtuldu. Ama o sırada Jessamyn’in tekmesi midesine geldi. Eliana geriye doğru sendeledi. Neredeyse bayılacaktı. Güç elementlerine erişmeye çalıştı fakat Jessamyn insafsızdı. Hemen Eliana’nın üstüne atladı ve çenesine yumruk attı, sertçe boğazına vurdu.

Eliana dizlerinin sütüne düşmüştü. Güçlükle nefes alıyordu. Simon’a bakındı ve o sırada imkânsızı gördü.

Simon, Jessamyn’in saldırısının etkilerinden kurtulmuş, Eliana’dan birkaç adım uzakta, yüzünü sahile dönmüş duruyordu. Silahını çekmiş, sahildeki meleklerle bağırarak bir şeyler söylüyordu. Ventera dilinde ya da ortak dilde değildi. Melek dillerinden birini kullanıyordu.

Zahra’nın Yuva’daki talimatlarını hatırladı. Telaşla ezberledikleri ve ilaçlarla dolu bordum katta aradıkları

yabancı yazıları hatırladı. Simon'ın bağırdığı kelimelerin ses uyumunu, hareketli heceleri tanıdı.

Lissar. Simon, Lissar dilinde konuşuyordu.

Sahildeki melekler de onu dinliyorlardı.

İskelenin girişine toplanmış, oklarını fırlatıyor, silahlarını ateşliyorlardı. Ama hedeflerinde Simon değil, o ve melekler arasında kapana kısılmış bir grup insan vardı.

Güçlkle nefes alan ve görüşü kararıp açılan Eliana sonunda ne gördüğünü anladı. Zaman yavaşladı, bildiği hayat ve şimdi yaşadığı hayat arasında gitti geldi.

Orada Dani, üç oğlu, Ester, Darby, Oraia ve Patrik vardı.

İskeleye giden ışığı takip etmişlerdi. Eliana'ya katılmaya hazırlanmışlardı. Onları güvenli bir yere götürecek olan gemiye ulaşmaya can atıyorlardı. Remy de onların arasında bir yerlerde olmalıydı.

Şimdi de katledilmek üzereydiler.

Her biri çaresizce savaşıyordu. Dani, Ester'e kalkan olmuştu. Patrik kükreyerek Simon'a yükleniyordu. Her biri yere düştü. On. Yirmi. Otuz. Eliana'nın kaçış planına yardım eden, mümkün olduğunca onu koruyabilmek için şehrin her yerinde savaşan Kızıl Taç askerleri. Bazıları koşuyor, sahilde bir gedik açmaya çalışıyorlardı. Meleklerin ateş hattından kaçabilenler Simon'ın etkili kurşun yağmuruna tutuluyorlardı.

Jessamyn, Eliana'nın kaburgalarına, midesine tekme atmaya devam ediyordu. Tepesinde öfkeyle bağıırıyordu. Eliana sözcükleri anlamıyordu fakat bir kelime sürekli olarak tekrarlanıyordu: Varos.

Görüşü bulanıklaşan Eliana, Remy'ye seslendi. Onu boş yere karanlığın içinde aradı. Gücüne ulaşmaya çalıştı fakat bu, bir kâbusun saçmalıklarını yönlendirmeye çalışmak gibi bir şeydi. Acıyla parçalara bölünen zihni odaklanamıyordu. Remy'ye seslendi. Simon'a durması için bağırdı.

Eliana'nın yanından telaşlı adımlar geçti. Bir yumruğun ete çarpma sesini duydu ve Jessamyn'in tacizleri aniden durdu. Eliana'nın başı dönüyordu. Akan kanlar, dudaklarını ısıtmıştı. Yarı ölü halde yerde yatan Eliana, Simon'ın hiddetle ve hızla Lissar dilinde bir şeyler söylediğini duydu.

Jessamyn Simon'ın önünde dizlerinin üstüne düştü. Birkaç saygılı kelime fısıldadı. Özür mü diliyordu?

Eliana hiçbir şey görmeden titreyen kollarını uzattı. Gücünü toplamaya çalıştı. Ama Simon haklıydı. Rielle ile yaptığı savaştan sonra tam olarak iyileşememişti.

Şimdi de sahildeki koşturmasından sonra Jessamyn'in yumrukları yüzünden sancıyan başıyla güç elementlerinin kıvılcım almasını bile zor sağlıyordu.

Bunu, Simon yapmıştı. İskele ve su, onları kurtarması için Eliana'ya güvenenlerin cesetleri ile dolmuştu.

Harkan? Eliana bir kez daha onu bulmaya çalıştı. Zonklayan başıyla Zahraya ulaşmaya çalıştı. *Harkan, neredesin?*

Biri, Eliana'yı çekerek ayağa kaldırdı. Eliana onu taşımalarını zorlaştırmaya karar verdi ve kendini acının yükselen dalgasına bıraktı.

HARKAN

"Bir keresinde babam, öldüğüm zaman ki ben de herkes gibi bir gün öleceğim, beni korkutan şeyleri ve acımı düşünmememi söylemişti. Yaşadığım sürece sevdiklerimi ve insanları düşünmeliymişim. Böyle yaparsam, bu düşünceler beni ölümde de takip edecek, o uzaklardaki kara mekân parlayacak ve altın rengine dönüşecek. Tıpkı çok önceleri dünyanın olduğu gibi."

*—İşgal edilmiş Ventera'daki mülteciler tarafından yazılan
öykülerin derlemesi, derleyen Hob Cavaserra*

Harkan bir şeylerin feci şekilde ters gittiğini biliyordu. Bunu dile getiremiyordu ancak toprağın içinde yattığı yerde arkasındaki üçüncü göz gibi tersliği hissedebiliyordu. Yutkunamıyordu; ağzı ekşiydi ve acıyordu. Ayrıca garip bir şekilde ıslaktı. Bir kayanın üstüne tünemiş, yamaçtan aşağıya bakıyordu. Dani'nin ödünc verdiği tüfeklerden birini tutuyordu. Aşağıdaki kanyondan yukarıya gelen imparatorluk askerlerini vuruyor, Eliana'nın gemisinin beklediği sahile doğru acımasızca zorluyordu. *Dovitiam*. Bir kargo gemisi. İş görürdü ama Eliana için yeterli değildi.

Hiçbiri Eliana için yeterli değildi, Harkan da değildi.

Bu doğru değil, dedi Zahra nazikçe. Kendine haksızlık ediyorsun.

Harkan başını iki yana sallayarak onu uzaklaştırdı. Hatırlamak istemediği eski bir rüyanın istemsizce aklına

gelmesi gibi Zahra'nın düşüncelerinin kendi zihnine girmesine henüz alışmamıştı.

Odaklanmalıyım, dedi Zahra'ya. Bu basit düşünceyi bile oluşturmakta zorlanıyordu.

Yine bir terslik.

Harkan'ın ekibi bir asker dalgasını engellemişti. Kanyondan dışarıya çıkmak için zorluyorlardı. Eğer Harkan'ın ekibinin konuşlandıkları, büyük kayaların arkasına saklanarak peş peşe ateş ettikleri, imparatorluk kurşunları gelirken başlarını öne eğip kurşunların havada uçmasına izin verdikleri uçuşuma gelirlerse, bu her şeyin sonu olurdu. Hepsisi sahile dökülürdü. Sığ sulara inerler, Eliana ve gemisi arasında engel oluşturlardı.

Harkan bunun olmasına izin veremezdi. Ne olursa olsun, Zahra geminin yola çıktığını ve Eliana'nın güvenle uzaklaştığını söyleyene dek bu dalgayı yerinde, bu dar, beyaz kanyonda tutmaları lazımdı.

Harkan silahını yeniden doldurmak için durdu. Sol tarafına baktı. Catilla ve Viri aşağıdakilere koruma sağlayarak emirler yağıdırıyorlardı. Sağ tarafına baktı. Gerren bir kedi gibi kayanın arkasına sinmiş, askerleri tek tek öldürüyordu. İmparatorluğun gri gözlü maşaları adatroxlar istedikleri kadar düzinelerce gelsinler, hiç önemli değildi. Melekler de öyle. Ama melekler vuruldukları zaman saniyeler sonra ayağa kalkabiliyorlardı. Bir bütün halinde ve kuvvetli olarak. Gülen siyah gözleri ve yüzlerinde sinsi gülümsemeleri ile.

Bunların hiçbir önemi yoktu. Gerren, Harkan'ın gördüğü en iyi keskin nişancıydı. Bu düşünce Harkan'ı derinden ve tahammül edilemez bir biçimde üzdü.

Çocukların katil olmayı öğrenmek zorunda kaldıkları bir dünyada yaşıyoruz, diye düşündü Harkan. Gözlerine yaşlar doldu. *Kızların ödül avcısı olarak büyümek zorunda oldukları bir dünya. Saygın kurtarıcılar ve korkulu kraliçeler.*

Harkan, ateş etmeyi kes, dedi Zahra. Silahını indir.

Yapamam, dedi Harkan.

“Yapamam,” diye fısıldadı. Yüzündeki tozu ve teri sildi. “Onları burada tutmalıyız. Onları tutmalıyız.”

Onları dağlarda tut, diye düşündü Harkan tekrar ve tekrar. Onları sahilden uzakta tut. Eliana’yı koru.

“Onları tutun!” diye bağırdı. Boğazı yırtılırmış gibi hissedinceye kadar bağırdı. “Onları tutun!”

Harkan. Zahra’nın sesi, Harkan’ın alnını yalayıp geçti. Zahra’yı birdenbire çok yakınında, çok tam ve içten hissetmişti. Silah seslerine ve asker postallarının ritmine rağmen Zahra’nın sesindeki çatlakları duyabilmişti.

Kırılan bir tayf sesi.

Harkan’ın içini bir korku kapladı. Derin bir nefes almaya çalıştı ancak nefes almak çok zordu. Göğsünü sıkan bir mengene vardı. Gözleri havadaki tuhaf renklenmeyi aradı. Zahra’nın varlığına işaret eden buğulu bir pürüzlülüğü. Ama bulamadı. Harkan ayağa kalmak için hareket etti. O sırada Zahra belirdi. Harkan’ı yerinden kımıldatmadı. Harkan, Zahra’nın nazikçe bastıran avcunu zihninde hissetti.

Ne oldu, diye sordu Zahra’ya. Boğazı tıkanmıştı. Anlamıyorum.

Lütfen kıpırdamadan yat.

“Hayır,” diyebildi Harkan. Ayağa kalkmak için mücadele etti. Yürüyen binlerce ayak tarafından çiğnenmiş, sertleşmiş zeminde emekledi. Kırmızı lekeler, beyaz kumlar. Elleri renklerle kabuk bağlamıştı. Yıpranmış, hayalet elleri. “Ne oldu?”

Uçurumun kenarına kadar emekledi. Görüşü bulanıktı. İşte tam o sırada aşağıda harabeye dönmüş sahili gördü. Büyük yangınlardan kalan, şehirden suya doğru uzanan, kumsal boyunca alevli izler vardı. Sığ sulara yayılmış cesetler,

ölümün ne demek olduğunu bilmeyen dalgalar tarafından nazikçe kıyıya itiliyorlardı.

Sonra Dovitiam'ı fark etti. Hâlâ koyda demirliydi ve yanıyordu. Birileri gemiyi ateşe vermişti. Onu kıyıya bağlayan iskele de yanıyordu. Alevlerin arkasında amiralin gösterişli siyah gemisi suda kayıp gidiyor, gökyüzünde yükselen ay kovalıyordu.

Geminin koydan uzaklaşmasını seyreden, Festival isimli şehrin bir kez daha melek kılıçları ile düşmesinin sesini dinleyen Harkan ürpererek nefes aldı. Şehir yıllar öncesindeki gibi temizlenmişti; sadakatsizlikten, ihanetlerden temizlenmişti.

Sonra yine birdenbire Zahra'nın elinin soğuk boşluğu, Harkan'ın yanağına dokundu ve Harkan hatırladı.

Her şey birkaç saniye önce olup bitmişti fakat o an ile şimdi arasında bir ömür geçmişti.

İlk önce küçük, cılız savunma hatlarını yarararak yaklaşan, sonu gelmeyen ordu dalgasını görmüştü. Tabii ki geçip gitmişlerdi. Sanki Harkan takımının bu konuda başarılı olabileceğini hiç düşünmemiş gibi, sanki birkaç düzine insan Eliana'nın kaçışına yetecek kadar uzun süre bu yorulmak bilemeyen canavar dalgasını gerçekten tutabilirmiş gibi...

Hayır. Zahra nazikçe konuşmuştu. Bunun için zaman yok.

Harkan devam etmişti.

İkinci olarak, ekibinin üyeleri çevresinde yerlere düşmeye başlamışlardı. Bir süre boyunca, mümkün olandan daha uzun bir süre boyunca askerlerin yaklaşmasını durdurmuşlardı. Ordu şehre tüm yönlerden akarak gelmişti. Ama Harkan bunun üstünde durmamaya çalışmıştı. O, ordunun bu özel bölümüne, tutması gereken bu özel kanyona odaklanmalıydı.

Eliana güvenle uzaklaşana kadar aşağıdaki sahili boş ve temiz tutmalıydı.

Bir an bile gemi yola çıkmadan önce Eliana ile buluşabileceğini düşündüğü için çok aptaldı. Ne kadar aptal ve ne kadar ölümcül ve ebedi bir âşıktı.

Zahra, ordunun öncü birliklerinin zihinlerinde yanılsamalar yaratmış ve onların dikkatlerini dağıtmıştı. Gücü bitene kadar elinden geldiğince Harkan'ın ekibini gözlerden gizlemişti. Bu bir saatten sonra ekip birer birer ölmeye başlamıştı. Ölümün onlar için geldiğini görmüş olmalıydılar; Söğüt'ten ayrıldıkları zaman onlara en uygun sonun bu olduğunu, hiçbirinin o gemidekilerle buluşamayacağını biliyor olmalıydılar.

Ama kaçmamışlardı. Harkan bunu şimdi hatırlamıştı. Dayanmalarını emretmişti. Onlara Eliana'nın ismini defalarca haykırmıştı.

Eliana için, diye bağırmıştı. Dayanın! Onları burada tutun!

Hiçbiri kaçmamıştı.

Onları iyi yönettin, demişti Zahra. Sesi gurur doluydu. Zahra'nın sesinin duygusu, Harkan'ın soğuk bacaklarını ısıtmıştı.

Üçüncü olarak, asker yığınının içinden bir adam fırlamış, doğrudan Harkan'ın üstüne gelmişti. Asilerin öncü grubunun, imparatorluk ordusunu en iyi yaptıkları şeyden alıkoyabileceklerini düşünen bu aptallar bölüğünün liderinin Harkan olduğunu anlamıştı.

Ama alıkoyabilmişlerdi. En azından bir süre, en azından bu küçük kanyonda.

Yeterli olmuş muydu?

Yeterli miydi, diye sordu Harkan, sersem bir şekilde.

Zahra ona bir duygu, bir sezgi yolladı. Parmakları Harkan'ın saçlarını okşadı. *Ben buradayım, Harkan.*

Harkan hatırlamak için uğraştı. Ama bu, Zahra'nın yardımıyla bile zordu. Kaygan ve tutulamazdı.

Ama şimdi görüyordu: Adam ona doğru koşuyordu. Kıvrak ve çevik, yaman bir silahşor. Harkan kılıcını kavramış ve ayağa fırlamıştı. Adamın kılıcıyla kendi kılıcı çarpışmıştı. Birkaç saniye birbirlerine uyum sağlamışlar, birbirlerine kılıçlarını savurmuşlardı. Sonra Gerren düştü. Boğazından yaralanmıştı. Gözleri şaşkınlık içinde büyümüştü. Elleri boğazına gitti. Sonra yere yığıldı, hızla öldü. O anki dikkat dağınıklığı da yetti.

Adamın yumruğu Harkan'ın çenesine inmiş, onu arkaya devirmişti. Sonra Harkan'a bir hançer fırlatmıştı. Hançer doğrudan, sert bir şekilde karnına girmişti.

Harkan'ın vücudu sarsıldı. Bir sisin içinden acıyı hatırladı. Sanki ateş içine düşmüş, bütün vücuduna yayılmıştı. Sanki Eliana'nın güç elementleri, Harkan'ın damarlarını yakmıştı. Elleri karnındaki bıçağa gitti, ona baktı ve güldü. Sonra dizlerinin üstüne çöktü, yan tarafa sertçe düştü ve belli belirsiz bir şekilde Catilla'nın sesini duydu. Ayağa kalkmasını, kaçmasını söylüyordu. Sonra aniden sesi kesildi.

Toprağı eşelediğini, silahını, hançerini, *herhangi bir şeyi* aradığını hatırlıyordu. Çünkü bu adam her kimse herkesi öldürüyordu. Viri'yi, Roen isimli kızı, Qarissa'yı, Rogan'ı ve Dani'nin şehir dışındaki çiftliklerden topladığı herkesi öldürmüştü. Sonra Zahra'nın umutsuzlukla gönderdiği öfkeli düşüncenin içinden, bu adamın adının Varos olduğunu, Invictus'un bir üyesi olduğunu gördü. Söğüt'ü alevlerin içine gömmüş, orada kalan tüm Kızıl Taç üyelerini infaz etmişti.

Sahile gitmek için acele ediyor ve sahildeki asilerden hiçbirinin engel işlerine engel olmayacağından emin olmak istiyordu...

Zahra da Harkan ile aynı anda olanların farkına vardı. Zahra kalan tüm gücüyle Varos'un zihninin altını üstüne

getiriyordu. Gerçeği gördüğü zaman feryat etti. Harkan'ın kemiklerini sarsan korkunç, ürpertici bir inleme.

Simon.

Simon, Eliana'yı özgürlüğe götürmüyordu. Amirale götürüyordu.

Simon, Kızıl Taç üyesi değildi.

Kâhine bağlı değildi. Tabii Kâhin gerçekse! Zahra bu kadarını göremiyordu. Bir hayal ürünü müydü, bir yalan mıydı? Bir hilenin parçası mıydı? Olabilirdi.

Hayır, Simon sadece bir varlığa sadıktı ve Eliana'yı okyanusun diğer tarafında onun sarayının kapısına götürüyordu.

İmparator.

Zahra hiddetle bağırdı. Fakat Harkan daha hızlıydı. Onun öfkesi, acısını billurlaştırmıştı. Çaresizliği, bulanıklaşan zihnini berraklaştırmıştı.

Harkan ellerinin ve dizlerinin üstüne kalktı. Tüfeğini buldu. Döndü ve Varos'un kılıcını Catilla'nın karnına soktuğunu gördü. Elinde kalan her şeyle ateş etti.

Varos yere düştü. Karnı deşilmişti.

Bir başka çığlık havayı deldi. Zahra'nın çığlığı nasıl öfke doluydu bu da acı doluydu.

Göz kapakları titreşen, karnındaki acı şakaklarında zonklayan Harkan çığlığın kaynağını buldu. Çilli, buğday tenli, kırmızı boyalı saçları örgülü bir kadındı. Esnek ve tehlikeliydi; bir asker olduğu belliydi. Varos'un vücuduna baktı. Dehşet içinde donakalmıştı. O sırada sahilde çok parlak bir ışık oluştu.

Kız eliyle gözlerine siper yaparak o tarafa döndü. Sonra bir kez daha ölmekte olan Varos'a baktı. Parlak gözlerini Harkan'a dikti. Harkan kızın yüz ifadesinin sertleşmesini izledi. Gözlerini düşmanlık kaplamıştı. Kız arkasını döndü

ve uçurumdan aşağıya koşmaya başladı. Sahilde toplanan imparatorluk ordusuna katıldı.

Harkan kendini uçurumun kenarına sürükledi. Işığı, su üstünde çizgi haline gelmiş batan güneşi izledi.

Zahra'nın çığlık attığını belli belirsiz bir şekilde duydu. "Ona ulaşamıyorum! Onu durduramıyorum! Kraliçem, durun! Hayır! *Hayır!*" Harkan, Zahra'nın öfkesini hissetmişti. Zahra, Harkan'ın da hissedebildiği bir kafesi yumrukluyordu. Sanki birileri Eliana ve onların arasına görünmez bir kalkan inşa etmişti. Eliana habersiz bir şekilde ihanete doğru yol alırken onlar hareketsiz duruyorlardı.

Harkan yanağını sıcak yere yasladı. Gülümsedi. Gözyaşları ve kum taneleri gözlerini yakıyordu. Zahra'nın inlemelerini ve hıçkırıklarını dinledi. Zahra kendini bu ölüm uçurumuna hapseden kuvvet her ne ise ona karşı savaşıyordu. Harkan gözlerini yumdu, aşağıdaki limandan gelen silah seslerini dinledi. Keskin ve etkili. Art arda.

Etkileyici bir nişancı.

Gerrenden de iyi.

"Bunlar mı oldu?" diye fısıldadı Harkan.

Zahra'nın dokunuşunu yanağında soğuk ve sakin bir şekilde hissetti. *Evet, Harkan. Bunlar oldu.*

Ama bu, diye ekledi Zahra, bu da oldu.

Bu anılar Harkan'a aitti. Daha eski, daha derinden ve daha sevgi doluydular. Öyle uzaktılar ki bu şartlar altında Harkan onları tek başına bulamazdı.

Fakat Zahra'nın yardımıyla bulmuştu.

İlkinde, yedi yaşındaydı. Kendi balkonundan, Eliana'nın balkonuna mesajlar gönderiyordu. Mumun alevinin önünde avucunu hareket ettiriyor, böylece Eliana penceresinden yanıp sönen bir ışık görebiliyordu. İlk kez o zaman kendi aralarında bir şifre oluşturmuşlardı.

İkincisinde, on yaşındaydı. Ağabeyleri cepheye gitmişlerdi. Onların arkasından kimse Harkan'ı haftalarca teselli edememişti. Sadece Eliana ile onun odasında yerde oturup oyun oynarken, Rozen gizemli işleri için dışarıya çıktığında Remy'ye bakması için ona yardım ederken huzur bulabiliyordu. Geceleri pencerelerinde mum yakmaya devam ediyorlardı. *Kraliçenin ışığı onların eve dönmesine rehberlik etsin*, demişti Rozen başlarının üstünden onlara bakarak. Harkan, Eliana ve Remy bir hikâye kitabının üstüne eğilmişler, nefeslerini tutarak kapının asla gelmeyecek olan güzel haberlerle açılmasını bekliyorlardı.

Üçüncüsünde, on beş yaşındaydı. Artık Eliana'nın yanında yer alan bir katil olmuştu. Gönülsüz ancak kendini adanmış. En sonunda Eliana'yı öpmüştü. O ilk gece, yatağında her ikisi de gerginlikle titrerken, beceriksizce hareketlerle alınları terlerken Eliana onun adını fısıldamıştı. Ona dokunmak için can atarken, bir yandan da dokunmaya korkmuştu. Daha sonra yanağını Eliana'nın yanağına dayamış, onun gümbürdeyen kalbini dinlemiş ve nefesini düzeltmeye çalışmıştı. Yatağında Eliana'nın kokusu kalmıştı. Harkan yüzünü onun kullandığı yastığa gömmüştü. Eliana'yı içine çekmişti.

“Evet,” diye fısıldadı Harkan, gülümseyerek. Ağzı gibi gözleri de ıslaktı. “Evet,” dedi, “bunlar da oldu.”

Sonra Zahra'nın havada tuhaf ve uyumsuz bir şekilde hafifçe dalgalanan yüzüne baktı. Ölmek üzere olduğunu biliyordu. Yoksa Zahra'nın yüzünü nasıl olur da empirium'un

dokunuşu olmadan, bu kadar önemsiz ve sıradanken sonunda görebilirdi?

Göreceği son şeyin insanları seven bir meleğin yüzü olması ne kadar da garipti.

“Ona yardım edecek misin?” diye sordu Harkan. Göğsü sıkışmaya, akciğerleri gelmeyen hava için savaşılmaya başlamıştı.

“Bir yolunu bulacağım,” diye söz verdi Zahra. “Dünyanın sonu gelene dek onun için savaşacağım.”

“İkimiz de savaşacağız,” dedi bir ses. Bir adam, Harkan’a doğru eğilmişti. Bakır rengi saçlı, üstü kan kaplı. Sesi acıdan bitkin ve ağırdı.

“Patrik?” Harkan adını söylemeye çalışsa da kelime ağzından bozularak çıkmıştı. Hayal kırıklığına uğrayarak bir kez daha denedi. Sesi yine onu yarı yolda bıraktı.

Soğuk yüzünde sıcak bir el hissetti. “Bu savaş henüz bitmedi.” Yüzüne yavaşça bir nefes üfleniyordu. Küçük, öfkeli bir hıçkırık duydu. “Tanrım. Harkan. Çok üzgünüm. Uğraştık. Çok uğraştık. Üzgünüm. Sen çok iyi bir iş çıkardın, dostum. Sen iyisin. Sorun yok.”

Aniden şiddetli bir korku bastırdı. *Zahra?*

Buradayım. Ben ve Patrik. O yaşıyor. Bazılarımız yaşıyor. Buradayız. Devam edeceğiz.

Beni hâlâ seviyor mu? Harkan artık konuşamıyordu. Düşünceleri bir fısıltı gibiydi. Giderek soluyordu. Ama bilmeliydi. Buna ihtiyacı vardı, ihtiyacı vardı.

Ah, Harkan, diye cevap verdi Zahra, yumuşak ve üzgün bir şekilde. *Seni sevmeyi hiç bırakmadı ki...*

RIELLE

“Bunların hepsi daha önce oldu ve olmaya devam edecek. Empirium'un gözünde savaş sadece bir iç çekiş; bir asır sadece, bir göz kırpışı. Kendimizi insanların olayları kısıtlı algılama şekilleriyle sınırlandırmamalıyız. Dünyanın işleyişini anlayamayacağımızı kabul etmeli ve özgür insan iradesinin serbestçe gelişmesine izin vermeliyiz.”

—Tanrının Çocukları: Empirium Tarihi

Ölümü için onu haykırıyorlardı.

Kaçarken onları duyuyordu. Doğduğu şehrin, ev olarak bildiği tek şehrin insanlarını. Gökyüzünde coşan siyah kuş sürülerinin yükselen çığlıklarına benzeyen bağrışları duyuyordu.

Kral katili!

Kral katili!

Kral katili!

Adalet için haykırışları, onun ölümü için bağrışları. Rielle'yi hızla bahçeden çıkarttılar. Ahırların ve cephaneliklerin arasından tapınak alanına götürdüler.

Şehrin çanları çalmaya başlamıştı. Rielle yüzündeki yaşları silerek gülümsedi. Alarmı Audric çalmıştı. Belki de şehir muhafızlarını onun peşine yollayacaktı. Öldürmek için ateş ederler miydi? Rielle etmelerini umdu. Kılıçlarını eritir,

ayaklarını da erimiş metalle kaynaştırırdı. Ellerini kollarından keser, işe yaramayan oklarının yanında kanar halde bırakırdı.

Ludivine ona bağıyordu. Sesi uzaktan ve bozuk geliyordu. Sanki Rielle siyah sularla kabarmış bir okyanusun ötesinden duyuyordu. Bulabildiği tüm enerji parçalarını topladı ve Ludivine'e yolladı. Onu öteye itti. Ludivine'i göremiyordu, onunla konuşamıyordu, onu düşünemiyordu. Eğer Ludivine'i düşünürse, Audric'i de düşünürdü. Audric'i düşünürse un ufak olurdu. Parçaları, devrilmiş bahtsız bir yapı gibi yere yıkılırdı.

Rielle, lütfen beni bırakma! Bunlar, Rielle'nin yorgun zihniyle uzaklaştırdığı, Ludivine'nin son sözleriydi. Ludivine'i çaresizce kendinden uzak tutmak için tüm gücüyle bir kapıyı itiyordu. Vücudu titriyordu. Bitkindi ve güçlkle görüyordu. Sonra aniden Corien yanında belirdi. Gözleri kuru ve parlaktı. Kolları sağlamdı. Zihninde Ludivine'nin yaşadığı kısmın kapısını birlikte kapattılar. Corien elini sürgüye uzattı ve anahtarı çevirdi.

Neredeyse vardık, diye mırıldandı Corien. Sesi, soğuk ufukta bir ışık gibiydi. *Neredeyse özgürüz.*

Şehir muhafızları onu durdurmaya çalıştı.

Uğraştılar ama başarısız oldular.

Babasının askerlerinden düzinelercesi. Komutanlarının bağırarak verdikleri emirleri dinlemişler, gözlerini kocaman açarak Rielle'nin üzerine gitmişlerdi. Öleceklerini, bir şeylerin çok ters gittiğini biliyorlardı. Ne de olsa o bir Kral katiliydi. Kan Kraliçesi. Rielle hepsini kesecekti, bu kesindi. Son krallarına da aynısını yapmıştı. Onlar da diğer herkes gibi aynı görüntüyü görmüşlerdi.

Rielle kollarını onlara doğru savurdu. Artıklarla dolu bir masayı temizler gibiydi.

Hepsi anında çözülerek yere düştü. Yere değdikleri anda ışıldayan kül girdabına dönüşmüşlerdi.

Ölenlerin vücutlarının çözünen yankılarının arasında koştu.

Bundan sonra da kimse onu durdurmaya çalışmadı.

Şehirden çıktı, dağlara koşmaya başladı. İnsanlar bütün vadiyi tıkamışlardı. Ama onun yolu açık ve sorunsuzdu. Corien'in yardım ettiğini anladı. Aniden öyle minnettar oldu ki, başı döndü. Zihninde tartışılmaz tek bir gerçek vardı: Ona yardım eden tek kişi Corien'di. Ona bakıp bir canavar değil de bir kız gören tek canlı varlık Corien'di.

Garver'i ve Simon'ı düşündü. Küçük dükkânlarında oturmuşlar, masanın karşısında Corien'in görüntüleri belirirken yemekleri soğuyordu. Tatlı Simon, Güneş Kraliçesi'nin gözlerinin önünde dağılmasını izliyor.

Doğruyu görmesi, Simon için iyi olmuştu. Rielle gerçeği ondan saklamıştı. Uzun zamandır herkesten saklamıştı.

Rielle gökyüzüne sadece bir kez baktı ve Atheria'yı sadece bir kez çağırdı. Fakat yaratık gelmedi. Gökyüzü boş kaldı. Aysız, siyah bir boşluk...

Öfkelenerek ağaçların arasına daldı. İşte, tam anlamıyla yalnızdı. Bu gerçek, bir zırh gibi üstüne oturdu, ayaklarını yavaşlattı. Ancak Rielle kasları yanarak fazla ağırlıkları attı.

Yalnızdı. Yalnızdı.

Bunu kendi kendine yirmi kez tekrar etti. Elli kez. Yüz kez. Gerçek daha fazla canını yakmayana kadar tekrarladı.

Yalnızdı.

Ama çok uzun sürmedi.

Rielle onu ormanın derinliğinde dururken buldu.

Ayaklarının dibinde, otların içinde oturan bir kız çocuğu vardı. Açık kumral tenli, ipek saçlı. Kirvaya Kraliçesi Obritsa. Gözleri kocaman açılmış, büyü. Çizik dolu yüzünde karanlık gölgeler.

Yanında, yırtık pırtık seyahat giysileri içinde, hareketsiz yatan bir şekil vardı. Baş, kızın kollarındaydı. Bir yetişkin. Soluk, esmer tenli, dağınık kumral saçlı.

Rielle onu da hatırladı. Kraliçenin koruması. İsmi Artem'di.

O sırada Corien kollarını ona doğru açtı. Yüzünde acıma vardı. Rielle onun kucağına çarptı. Yüzünü Corien'in göğsüne bastırdı. Sık ve derin derin nefes aldı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Corien. Rielle'nin saçlarını, omuzlarını, parçalanmış elbisesini okşarken elleri titriyordu. "Şu haline bak. Benim zavallı, sevgili kızım. Senin canını acıttıkları için üzgünüm."

Rielle gözlerini açtı ve şehre baktı. Baingarde, mürekkep damlasına benzeyen dağların önünde alev gibi ışıldıyordu. Gözlerini kırpmadı. Gözyaşları, şehri bulanık ve parıltılı bir cehenneme çevirdi.

"Benim için üzülme," diye fısıldadı Rielle en sonunda. "Özür de dileme. Bilmeleri iyi oldu. Bildikleri için mutluyum," dedi parmaklarını Corien'in paltosunun sert siyah yün tüylerine geçirerek. "Ayrıca canımın yanması çok uzun sürmeyecek."

ELIANA

"Güneş Kraliçesi özverili ve saftır. Korur ve feda eder. Asla dağılmaz. Asla baştan çıkmaz. Parlar, parlar ve parlar. Işığını diğerlerine verir ve kendi için saklamaz. Çoğumuz buna inandık. Ama bu size özellikle nazik bir hayat gibi geliyor mu? Bu dünyadaki herhangi bir çocuğun hak ettiği bir hayat gibi görünüyor mu?"

—Kâhinin sözü

Eliana uyandığında, kolları ve bacakları bağlı bir halde bir sandalyede oturuyordu. Sıradan tahta bir sandalyeydi ve bir geminin güvertesindeydi. Çok büyük bir gemiydi. Siyah ve gösterişli. Kırmızı, siyah yelkenleri, kana bulanmış yas peçelerine benziyordu.

Üstüne yapışmış, lime lime olmuş elbise gibi; ter lekeli, kan lekeli, sıçrayan sulardan ıslanmış.

Düzensiz dalgaların içinde bilinci geldi. Gözlerini kısarak ufka baktı. Yavaşça uzaklaşan Festival'i gördü. Ama hâlâ yeteri kadar yakındı. Eğer atlarsa yüzerek ulaşabilirdi.

Fakat Remy olmadan atlayamazdı.

Bu iplerden kurtulacak ve Remy'yi bulacaktı. İkisi birlikte kıyıya yüzeceklerdi. Başka bir tekne bulacaklardı. Ya da Festival'i çevreleyen uçurumların arasında kaybolacaklardı. Harkan, Zahra ve Patrik ile yeniden birleşeceklerdi.

Güç elementlerine ulaşmaya çalıştı ancak hiçbir şey bulamadı. Ne cevap veren güç kıvılcımları ne de ellerinde canlanan alevlerin sıcaklığı. Parmaklarını büktü. Elleriyle yaptığı zincirlerin yokluğu, içlerinde yuvalanan disklerin ağırlığı olmayınca hafifleyen avuçları, Eliana'nın midesini bulandırıyor. Elleri çıplaktı, yolunmuş gibiydi; gücü gidecek bir yeri olmaksızın içinde hapsolmüştü.

Etrafına baktı. Öfke hem görüşünü hem de yaralarını keskinleştirmişti. Jessamyn'in darbelerinden dolayı vücudu acıyordu. Ani acı sancıları her yerine yayılıyordu. Jessamyn'in kendine niye saldırdığını, bu yeni gelecekte onun kim olduğunu anlamamıştı. Fakat Simon'ın güverteden ona doğru yaklaştığını görünce bütün soruları uçup gitmişti.

Simon, şık Jübile kıyafetini İmparator askerlerinin gösterişli üniforması ile değiştirmişti. Dizlerine kadar inen, kare omuzlu bir ceket. Siyah üstüne kırmızı, kenarları sarı sırma ile bastırılmış. İmparatorun arması göğsünde. Kemerinde ışıldayan, yeni bir kılıç.

Yalnız değildi.

Remy'yi sürüklüyordu. Bir eliyle Remy'nin kolunu tutmuş, diğeri ile de boğazına bir bıçak dayamıştı.

Eliana'nın ağzı kurudu. Tırtıklı bıçağı tanımıştı.

Arabeth.

En sonunda gözlerine yaşlar dolduran şey de bu oldu.

Simon, Eliana'nın en sevdiği bıçağını almıştı.

“Bırak onu, gitsin,” dedi boğuk bir sesle.

“El,” dedi Remy. Yanaklarında gözyaşlarından kalan parlak izler vardı. “Söyledikleri hiçbir şey yapma. Beni öldürürlerse öldürsünler. Sakın pes etme. Onların kazanmasına izin verme.”

“Sana zarar vermeyecek,” dedi Eliana.

Simon tek kaşını havaya kaldırdı. “Öyle mi?”

Sesi, Kurt'un sesiydi. Buz gibi ve duygusuz.

Eliana yavaşça anlamaya başladı. Gerçekler yavaşça ve soğuk bir biçimde vücudunda akmaya başladı. Simon zarar verecekti. Yapacaktı. Diğer herkesi öldürmüştü. Eliana'dan yirmi metre bile uzakta değildi ve herkesi öldürmüştü.

Remy hıçkırarak ağlıyordu.

“Sorun yok,” diye yalan söyledi Eliana. Sesi titredi. “Her şey yoluna girecek.”

Gözlerini Remy'den kaçırdı. Remy'nin yüzündeki korkuya dayanamıyordu. Bunun yerine öfkesini Simon'ın düşmanca bakan yüzüne yönlendirdi. Anılar Eliana'ya acımasızca bir tokat gibi çarptı; Simon içine giriyor, onu yatağa yapıştırıyor. Bütün vücudunu öpüyor. Teninde sevgi sözcükleri mırıldanıyor.

Gözyaşları daha da hızlı akmaya başladı. Zihni dönüp duruyor, boş yere cevap arıyordu. Simon karşısında duruyor, Remy kollarında ağlıyordu. Onu ifadesiz bir şekilde izliyordu. Sanki Eliana bir yabancıydı, sanki yataklarını paylaşmak bir yana birlikte tek bir saniye bile geçirmemişlerdi.

“Bunu nasıl yaptın?” diye fısıldadı Eliana. Simon'a bağırarak, küfür etmek, sandalyeden kurtulup üstüne atlamak, gözlerini oymak, kafasını patlatmak, kardeşinin boğazına dayadığı bıçakla karnını deşmek isterdi. “Bunu *neden* yaptın?”

Cevap gelmedi. Bunun yerine güvertenin karşısından Amiral Ravikant belirdi. Hâlâ o korkunç gagalı maskesini takıyordu. Ellerini arkasında birleştirmişti. Sessizce durmuş, onları izliyordu.

“Scarlett, bana yalan söyledin,” dedi Amiral.

“Biliyordun,” dedi Eliana sakince. “Benimle oyun mu oynuyordun? Gemin hazır oluncaya kadar benimle vakit mi öldürüyordun? Ordu gelene kadar?”

“Sana açıklama yapmayacağım,” diye cevap verdi Amiral. “Bunun yerine sana burada neler olacağını anlatacağım. Geleceğinin nasıl olacağını anlamanı istiyorum.”

Kalabalık balo salonundan uzaklaşınca maskeli sesi artık tuhaf ve boğuk gelmiyordu. Aslında oldukça tanıdıktı. Fakat Eliana tam olarak çıkartamıyordu. Kafasında tehlike çanları çalıyordu; çılgınca bir içgüdü ona bağılıyor, uyarıyordu.

“Kimsin sen?” diye fısıldadı Eliana. “Seni tanıyorum.”

“Bir hücreye konulacaksın,” dedi Amiral. “Bana daha iyisini hak ettiğini gösterene kadar da orada kalacaksın. İmparator, sana bu şekilde davranmam için bana izin verdi. Nezaketi hak etmediğini ispatladın. Bana, Simon’a ya da mürettebatımdan herhangi birine saldırmaya kalkarsan, herhangi saldırganca bir harekette bulunursan, kardeşini kesmeye başlarım. Onu öldürmem. Keserim ve kesmeye devam ederim. Sana da izletirim. Onu öldürmem için bana yalvarır. Onu öldürmem için bana *yalvarırsın*. Ama yapmam. Onu canlı ve bilinci açık tutarım. Acının her anını hisseder. Bu yüzden sana ne yapmanı söylersem, onu yapmanı tavsiye ederim.”

Eliana’nın aklı her ne kadar parçalanmış ve üzüntü içinde olsa da amiralin sesini tanımaya başlamıştı. Endamını, ellerinin şeklini... İçinde hastalıklı bir duygu yükselmeye başladı ve kusma isteği gelene kadar da yükselmeye devam etti.

Sonra amiral maskesini çıkarttı ve Eliana’nın düşüncesini doğruladı.

İoseph Ferracora’nın yüzü Eliana’ya bakıyordu. Remy’ninki gibi çıkık bir çene. Siyah saçlar, soluk bir ten ve iki damla siyah boyaya benzer gözler.

“Hayır!” diye bağırdı Remy avaz avaz. Korkunç bir şekilde hıçkırarak ağlıyor, ciyaklıyordu. Siyah melek gözleri ile onlara bakan babasını görmemek için kafasını çevirmeye çalıştı ama Simon buna izin vermedi. Yüzünde zalimce bir gülümseme, ağzının köşesiyle oynayan Simon, Remy’yi olduğu yerde kıpırdatmadan tutuyordu.

Sonraki birkaç dakika uyuşuk, siyah bir bulanıklık içinde geçti.

Eliana, yarım düzine boş bakışlı Adatrox eşliğinde aşağıya taşındı. El ve ayak bilekleri zincirlerle bağlandı. Kendi zincirleri değil, onların zincirleriyle. Güç elementlerini kaybettiği için göğsü acıyordu. Onlar için duyduğu üzüntü, dengesini bozuyordu. Son iki basamakta düştü. Adatroxlar da onun yuvarlanmasına izin verdiler. Sonra onu kaba bir şekilde ayağa kaldırdılar.

Eliana'nın önünde derin ve geniş bir kapı açıldı. Bir canavarın ağzına benzeyen kapı onu içeriye buyur etti.

Yukarıdan, Remy'nin itiraz çığlıkları geliyordu. Eliana umutsuzca bu seslere tutundu. Oysa her bir çığlık, kalbinin bir parçasını söküp atıyordu.

Remy birdenbire sessizliğin içine düştü. Eliana da onunla birlikte. Zihni dipsiz bir kuyuya düşmüş gibiydi.

Onu odasına ittiler. Ahşap duvarlar, ahşap zemin. Penceresiz odada sadece bir kapı vardı. Tahminen üç metreye bir buçuk metre.

Sert bir şekilde dizlerinin üstüne kapaklandı. Orada, kapıya arkası dönük bir şekilde nefes alıp vererek oturdu. Başının üstünde loş fener ışığından oluşan bir sütun vardı. Bir duvarı aydınlatıyordu.

Sonra bir siluet.

Eliana siluete bakmak için döndü. Zayıf ışıktaki yüzünün hatlarını göremiyordu. Sadece gölgeler, en belirgin yara izi ve gözlerinin yanıp sönen mavisi.

Gözlerin ateş gibi, diye fısıldamıştı bir keresinde Eliana ona. Eski Dünya'dan yeni dönmüşlerdi, ikisi de güçsüzdü, titriyorlardı. Eliana'nın karnı, Rielle'nin gücü nedeniyle yanmıştı.

Sonra, yatak odasındaki sandalyede, ata biner gibi onun üstüne oturduğu ve son kez seviştikleri o anda. Elleri Eliana'nın kalçasında, Eliana'nın hareket etmesine yardımcı olurken gözleri alev saçıyordu.

Gözlerin ateş gibi, demişti Eliana, onu öpmeden saniyeler önce.

"Neden?" diye fısıldadı Eliana. Acınası bir sözcüktü. Kafası karışık bir çocuğun yalvarışı gibi. Ama aklında her şeyin önünde bu soru vardı.

Cevap vermedi. Tek bir kelime bile etmedi. Kapıyı kapattı ve kilitledi. Eliana onun dar koridorda hızlı bir şekilde hareket eden ayak seslerini kaybolana dek dinledi.

Sonra bir top gibi kıvrıldı, yanağını yere yasladı ve karanlığın içinde nefes aldı.

AUDRIC

"Ona, Altın Kral diyorlardı. Ona, Işıkgetiren Audric diyorlardı. Meleklerle savaşa bir Griffon'un üzerinde gittiğini anlatırlar. Tanrısal bir yaratık, hem korkunç hem de güzel kanatlı bir at. Cesur, korku saçan bir adam olduğunu anlatırlar. Keder dolu bir adam olduğunu da. Kalbinin ülkesine ve Kan Kraliçesi Rielle'ye duyduğu sevgi ile dolu olduğunu, savaş geldiğinde ise içinde kendi için hiç sevgi kalmadığını anlatırlar."

—Remy Ferracora'nın Günlüğü, 23 Ocak 1016, Üçüncü Çağ

Başı deli gibi dönen Audric ayağa kalktı. Nefesini düzenlemek için yanındaki ağaçlardan birine yaslandı. Tam o sırada Evyline arkasından onu uyarmak için keskin bir çığlık attı.

Audric arkasını döndü ve tam zamanında başını eğerek savrulan bir kılıçtan kurtuldu. Kral muhafızlarının komutanı öfkeden kararmış yüzüyle üstüne geliyordu. Adam bir demirdövendi. Kılıcı hızla hareket ediyor, sanki kendi aklı varmış gibi adamın içgüdülerini okuyor ve uçuyordu.

Ama Audric daha hızlıydı.

Audric bir darbeyi daha savurdu. Illumenor'u kınından çıkarttı ve hızla salladı. Kılıç çatırdadı ve güneş ışığı saçtı. Audric ve komutanın kılıçları birbirlerine çarptı. Dönerek uzaklaştı. O ana kadar olan her şey, geçmiş ayların baskısı, Corien'in gönderdiği o korkunç görüntüler, Rielle ile

tartışması kalbinde bir şahmerdan gibi bir araya geldi ve onu parçalayarak dışarıya fırladı.

Sahip olduğu tüm gücü Illumenor'a geçirdi. Kılıç öyle parladı ki kendi gözleri bile acıdı. Komutan bağırarak arkasını döndü. Silahının ışıltısından dolayı gözlerini kisan Audric onun üstüne yürüdü. Adamı omuzlarından kalçasına kadar eşit iki parçaya böldü.

Adam parçalar halinde yere düştü. Yaralarında kan yoktu ve duman tütüyordu.

Diğerleri ile karşılaşmak için döndü fakat kral muhafızlarının kalanları Baingarde'a doğru kaçmışlardı. Sadece Güneş muhafızları oradaydı. Evyline, Dashiell, Riva, Ivaine, Jeanette, Maylis, Fara.

Gözleri yaşlı Evyline, Audric'in önünde diz çöktü. Diğerleri de onu takip etti.

"Kralım," dedi Evyline. "Size şu anda ne diyeceğimi biliyorum. Tek söyleyebileceğim şey benim Güneş Muhafızları'nın komutanı, sizin de Işıketiren olduğunuz." Evyline sustu ama çenesi oynuyordu. "Eğer kraliçem gittiye siz aksini emredene dek tüm kalbimle sizi takip edeceğim ve size hizmet edeceğim."

Audric bir elini Evyline'nin omzuna koydu. "Kraliçen gitmedi, Evyline. Olanların üzücü olduğunu biliyorum ana sana söz veriyorum..."

O sırada şehir çanları çalmaya başladı ve Audric'in dikkati dağıldı. Geriye dönüp kaleye baktı. Çanların çalması için annesi mi emir vermişti? Eğer öyleyse, neden?

Ağaçların arasından yumuşak bir inleme geldi. Çevreyi araştıran Audric Ludivine'i buldu. Ludivine'nin görüntüsü onu olduğu yerde çakılıp kalmasına neden olmuştu.

Ludivine bir ağacın dibine oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş, elleriyle kulaklarını kapatmıştı. Oturduğu yerde yavaş yavaş sallanırken vücudu da hıçkırıklardan sarsılıyordu.

“Dashiell,” dedi Audric. Sesindeki korkuyu saklamaya çalışıyordu. “Riva ile birlikte annemi bulmaya gidin. Şehrin çanlarını benden başka ya annem ya da Rielle çalabilir.”

“Gitmeyin!” Ludivine çıldırmış gibi onlara baktı. “Baingarde’dan uzak durun. Emniyetli değil.”

Dashiell ve Riva durdular, huzursuzlukla birbirlerine baktılar.

“Kralım?” diye sordu Evyline.

“Şimdilik burada durun.” Audric Ludivine’nin önünde çömeldi. Kanında akmaya başlayan panik onu ürpertiyordu. “Bana neler olduğunu anlat. Rielle nerede?”

Ludivine kafasını iki yana salladı. “Gitti,” dedi. Sesi, duyduğu ıstırapla ağırlaşmıştı. “Bizi terk etti.”

Audric Ludivine’nin ne dediğini anlamadı. Sözleri bir kulağından girip diğer kulağından çıkmıştı. “Bizi terk etti derken ne demek istiyorsun?”

“Ona gitti. O burada, yakında. Rielle’ye dokunmama izin vermiyor. Rielle ona dokunmamı istemiyor. Benim canımı acıtıyor. Kendimi kaybediyorum. Düşüncelerimi bir arada tutmakta zorlanıyorum.”

Audric ayağa kalktı ve Ludivine’den uzaklaştı. Kulaklarında donuk bir sızlanma çınlıyordu. “Onlarla savaş. Rielle’yi geri getir.”

“Audric, *yapamam*.”

“Öyleyse onun yanına biz gideriz. Onu buluruz ve geri getiririz.” Hızla döndü ve Illumenor’u kınına soktu. “Jeanette, koş ve atımı ön bahçeye getir. Evyline, onunla birlikte git, şehir muhafızlarının ilk hattına bizimle kale kapılarında buluşmaları için talimat ver.”

“Anlamıyorsun,” diye sızlandı Ludivine.

Audric dönüp ona baktı. “Neyi anlamıyorum? Açık konuş.”

“Audric.” Ludivine titrek bir nefes aldı. Gözlerinden yeni yaşlar süzölmeye başlamıştı. “Bizi terk etti.”

Sonra Audric'e bir his açtı. Audric'e kışın ilk soğuşu gibi çarpan büyük ve fırtınalı bir his.

Rielle'nin öfkesi, kalp kırıklığı. Tesellisi, kararlılığı. Bu hisler, Ludivine'nin düşüncelerinden hafifletilerek gelmiş olmalarına rağmen Audric'i harap ettiler. Rielle'nin gözlerinden tartışmalarının nasıl algılandığını gördü. Kendi hiddetli sesi, yüzündeki üzüntü ve öfke maskesi. Rielle'nin çaresizliğini, umutsuzluğunu gördü. Audric'in haklı olduğuna karar verdiği anki duygularını hissetti.

Audric'in ağzından çıkan her kelime, Rielle'nin seçimini yapmasına yardımcı olmuştu.

Sen Aryava'nın kehanette bulunduğu canavarsın.

Bir hain ve bir yalancısın.

Sonra Ludivine Audric'i serbest bıraktı. Audric sertçe yere, ellerinin ve dizlerinin üstüne düştü. Hıçkırıklar arasında nefes almaya çalıştı.

Ludivine onun yanına kıvrıldı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. “Beni dinle.”

“Hayır,” diye mırıldandı Audric, başını sallayarak. “Hayır, hayır, hayır...”

“Audric daha fazla oyalanamayız.”

“Onun arkasından gideceğiz. Çanlar çalıyor. Şehir kapılarını kapatacaklar.” Audric ayağa kalkmaya, Ludivine'den uzaklaşmaya çalıştı fakat kendinde o gücü bulamıyordu. Göğsü ikiye ayrılıyordu.

“İşe yaramaz.”

“Onu bulacağım. Onu bize geri getireceğim.”

“Seni dinlemeyecektir. Kararını çoktan verdi.”

“Bunu bilemezsin, Lu,” dedi Audric ahmakça. Kelimeler ağzından dököldüğü anda yanıldığını biliyordu. El yordamıyla

Ludivine'nin ellerini tuttu. Ludivine, Audric'in ellerini kalbine götürdü. "Onu seviyorum. Düşünmeye fırsatım olmadı. Aklımı kaçırmış gibiydim, ne dediğimi bilmiyordum."

"Biliyorum." Ludivine'nin yüzü bitkinlikten incelmışti. Sanki gece, yüzünü küçültmüştü. "Biliyorum, canım."

"Bir şeyler yapmalıyız. Ona mesaj göndermeliyiz. Ben giderim. Nereye giderlerse gitsinler onları takip ederim."

"Rielle'yi kızdırmayacağı anda seni öldürecektir."

Audric en sonunda ayağa kalkmak için gücünü topladı. Evyline ve diğer Güneş Muhafızlarının hâlâ orada emirlerini beklediklerini fark etti. Ama onlar da kendi kadar şaşkın görünüyorlardı. Audric ne söyleyeceğini, nasıl ilerleyeceklerini bilmiyordu. Ayakta zor duruyordu.

"Azizlerin güç elementleri?" diye mırıldandı.

"Yoklar," dedi Ludivine düz bir sesle. "Biz... Meşgulken, Corien'in ajanları onları çalmış. Şimdi onlardalar, Corien ve Rielle'de."

Audric başını salladı. Başı ağırlaşmış ve yavaşça dönüyordu. "Anlıyorum."

Ludivine, Audric'in koluna dokundu. "Kendini gitme fikrine hazırla. Kolay olmayacağını biliyorum. Kendini mağlup olmuş gibi hissedeceksin."

Gölgelerin arasından üç suret onlara doğru geliyordu. Elini Illumenor'un kabzasına atan Audric onları izledi. Bir dehşet duygusu onu ürpertmeye başlamıştı. Çılgınca çalan çanlar, gümüş tınlı bir feryat. Gitmeleri için Ludivine'nin ısrarı.

Kendisinin gördüğü o korkunç gerçeği gören bütün bir kale, bütün bir şehir.

Endişelenme. Ludivine, Audric'in zihninde dengesiz bir şekilde çınladı ve sonra da kayboldu.

“Tal geliyor,” diye fısıldadı Ludivine. “Sloane ve Miren. Seninle bir daha bu şekilde konuşamam, Audric. İyileşmem biraz zaman alacak.”

Tal’in yüzü belirlediği zaman Audric rahatladı. Ama Tal’in yüzündeki ifadeyi ve üstüne kan saçılmış tören cüppelerini görünce rahatlaması kayboldu.

Tal nefes nefeseydi. “Kaleyi ele geçiriyorlar. Şehir muhafızlarının yüzlercesi de onlara katıldı. Onlara karşı çıkanların çoğu da etkisiz hale getirildi. Başyargıç tutuklandı. Konseyin geri kalanı da gözaltına alındı. Biz seni uyarmak için zor kaçtık.” Sonra sustu. Ağaçların arasına bakındı. “Rielle nerede?”

“Her şey çok çabuk oldu,” diye mırıldandı Sloane. Dalgalı siyah saçları, solgun yüzünde keskin çizgiler oluşturmuştu. Tal’in ikizi gibi olan mavi gözlerinden öfke fışkırıyordu. “Çok güzel planlanmış. Bunu aylardır planlıyor olmalılar.”

Audric bir anda her şeyi anladı. “Merovec.”

Miren başını salladı. “Ayrıca kuzeyden gelen tüm sancaktarları. Binlerce olmalı. Bütün şehre dağılmışlar, köprüler arasında bir hat oluşturmuşlar.”

Evyline onlara yaklaştı. Yüzünde gaddar bir ifade vardı. “Eğer bunlar doğruysa kralım, Leydi Ludivine haklı. Hemen buradan gitmeliyiz.”

“Annem,” dedi Audric, düşüncelerini toplamaya çalışarak. “O iyi mi?”

“Merovec ona zarar vermez,” diye mırıldandı Ludivine. “Olanlar duyulunca, Baingarde’da başka herhangi bir yerdekenden daha güvende olacaktır.”

Sloane öfkeli gözlerle Ludivine’e baktı. “Bu konu hakkında bir şey biliyor muydun, melek?”

“Hayır, bilmiyordum,” diye cevap verdi Audric Ludivine’nin yerine. “Ayrıca bu konuda başka bir şey duymak istemiyorum.”

Sonra onlara arkasını döndü. Uzaktaki süs havuzlarına bakarken çocuk hayaletleri anımsadı. Rielle, kaygan taşlarda koştururken. Ludivine, onun arkasından dikkatle gidiyor ve kendi yansıması, arkadan geliyor. Rielle'ye dikkatli olmasını söylüyor. Yavaşlaması için yalvarıyor.

Audric o akşam yaşananları, karşısında çaresizce duran, kendine bakması için ona yalvaran Rielle'yi aklından çıkartmak için gözlerini kıstı.

“Audric, gitmelisin.” Miren'in sesi telaşlıydı. “Seni arıyor ve bulduğunda, özellikle bu gece olanlardan sonra, gördüklerinden sonra seni d öldürecektir.”

“Merovece' göre taç lekелendi,” diye ekledi Ludivine. “Seni ayırmayacaktır.”

“Dağların altındaki tünelleri biliyorsun,” dedi Sloane. “Seni Cibelline Dağı'nın diğer tarafına çıkartırlar.”

“Babam, o tünellerde gözleri kapalı gitmemi sağlamıştı,” dedi Audric. Sonra da derin bir nefes alarak onlara doğru döndü.

O, kralların ve kraliçelerin oğluydu. Ailesi, Aziz Katell'in soyundan geliyordu. O, Işıkgetiren'di, Courverie Hanedanlığının varisiydi. Krallığı da bir kaosun içine sürükleniyordu.

Üzüntüsünün onu yenmesine izin veremezdi. Şimdi değil.

“Miren, burada, şehirde gözlere ihtiyacım olacak,” dedi Audric. “Görünüşte Merovece' ama aslında bana sadık olan biri. Bunu yapar mısın?”

Miren göz ucuyla Tal'e baktı. Yüzünde bir hoşnutsuzluk belirip yok oldu. “Tabii ki, kralım.”

“Sloane, sen de ben, Ludivine ve Güneş Muhafızlarına katılır mısın?”

Sloane kararlı bir şekilde başını salladı. “Nereye gideceğiz?”

“Mazabat’a. Kraliçeler bize koruma sağlarlar.”

Miren kaşlarını kaldırdı. “Obeks ile olanlardan sonra mı?”

“Rielle bizim yanımızda olsaydı itiraz edebilirlerdi,” dedi Audric gergin bir şekilde. “Ama içinde bulunduğumuz şartlar düşünülürse, bize kapılarını açacaklarına güveniyorum.”

Tal Audric’e doğru iki adım attı. Gözleri bir taş kadar soğuktu. “Rielle nerede, Audric?”

“Gitti. Corien’in yanına gitti. Senden onun peşine gitmeni ve eve geri getirmeni istiyorum. Ludivine sana bilmen gereken şeyleri anlatacak.” Audric Tal’in tepkisini görmeden oradan uzaklaştı. Kendini korkunç bir sisin içinde yürüyormuş gibi hissediyordu. Her bulut dalgası onu yere biraz daha yaklaştırıyordu. “Bu arada Evyline, atlara ihtiyacımız var. Tüneller atların girebileceği kadar geniş.”

Fakat Audric daha fazla talimat vermeye fırsat bulamadan, yeşil örtünün üstünden yumuşak ve tiz bir çığlık sesi geldi. Atheria ağaçların arasından süzülerek belirdi. Sessizlik içinde önlerine indi. Alçak sesle kişneyerek Audric’in yanına gitti. Audric, Atheria’nın yanına gelişini yaşlı gözlerle izledi. Atheria uzun kadifemsi yüzünü eğip kendi yüzüne yaslayınca Audric ona sarıldı. Kokusunu, soğuk ve temiz dağ rüzgârlarını içine çekti; uzaklarda yanan yıldızların parlak kokusu.

“Atheria’yı alın ve gidin, kralım,” diye önerdi Evyline sakince. “Siz ve Leydi Ludivine ve ...” başını Sloane’a doğru salladı, “Yüce Büyücü. Biz tünellerden geliriz. Ben oraları biliyorum. Kral babanız bana tünelleri anlatmıştı...” Evyline tereddüt etti. “Ben şimdiki görevime atandığım zaman anlatmıştı. Elimizden geldiğince çabuk bir şekilde sizinle Mazabat’ta buluşuruz.”

“Hayır,” dedi Sloane. “Ben, muhafızınız Evyline ile kalacağım.” Güç elementini savurdu. Tepesinde mavi cam bir küre bulunan uzun, ince, siyah bir asa. Asa havayı bıçtikçe

kurt biçimli gölgeler çiziyordu. Bu gölgeler daha sonra burun üstü yere düşüp otları kesiyorlardı.

Sloane sırtarak Evyline'e baktı. "İhtiyacınız olursa diye."

Evyline, Sloane'ın gülümsemesine başını sallayarak karşılık verdi. "Gurur duyarız, leydim."

Atheria diz çöktü ve kanatlarını genişçe açtı. Audric Atheria'nın sırtına binmeden önce sadece bir an tereddüt etti. Ludivine de sessizce bindi ve Audric'in önüne oturdu. Parmaklarını yarattığın yelesine geçirdi. Atheria ayağa kalktı. Audric tündüğü yerden aşağıdakilere baktı. Evyline ve Güneş Muhafızları. Yanlarında mavi ve siyah cüppesini düzelten Sloane. Tutkulu bir şekilde öpüşüp ayrılan Miren ve Tal. Miren parlak gözlerle Tal'e baktı. Tal onu alnından öptü ve Miren hızla Baingarde'a doğru ilerledi. Yüzü gölgelenen Tal onun gidişini izledi.

Miren bahçelerin içinde gözden kaybolana dek Audric de onu izledi. Şehir çanlarının, uzaktan gelen korku ve şiddet çığlıklarının, Baingarde'ın açık pencerelerinde cınlayan kılıç şakırtılarının feryatlarını dinledi.

Baingarde'ın kulelerine, yayılan bahçelerine, mezarlık kapılarındaki gri hayaletlere son bir kez göz gezdirdi.

Sonra büyük bir konuşma yapmaya hali olmadığını için basitçe, "Kraliçenin ışığı bizim eve dönmemize rehberlik etsin," dedi.

Atheria havaya kalktı ve kısa sürede ağaçların üstüne çıktı. Yüce Cibelline Dağı'nın yanında cüce gibi kalırken hızla güneye doğru uçtu.

Baingarde'dan uzağa. Âme de la Terre'den uzağa.

Rielle'den ve Audric'in ona âşık olduğu evden uzağa.

EMPIRIUM ÜÇLEMESİNDEKİ ELEMENTLER

Rielle'nin krallığı Celdaria'da resmi dini zümre Kilise'dir. Halk her Celdaria şehrinde bulunan yedi elemental tapınakta ibadet eder. Tapınaklar basit sunakların olduğu küçük odalardan başkent Âme de la Terre'deki gösterişli tapınaklara kadar farklılık gösterir. Avitas dünyasındaki uluslarda benzer dini kurumlar vardır. Eliana'nın zamanında elemental tapınakların çoğu Ölümsüz İmparator tarafından yok edilmiştir. Artık çok az insan büyü, Azizler ve Geçit hakkındaki Eski Dünya hikâyelerine inanmaktadır.

ELEMENT	ELEMENT ADI	MÜHÜR	TAPINAK	RENKLERİ
güneş	güneşegiren		Işığın Evi	altın sarısı ve beyaz
hava	rüzgaruçuran		Gökkubbe	gök mavisi ve koyu gri
ateş	ateşyakan		Ateşin Evi	lal ve altın sarısı
gölge	gölgedöken		Gecenin Evi	koyu mavi ve siyah
su	suişleyen		Kaplıcalar	barut mavisi ve deniz köpüğü
metal	demirdöven		Demir Ocağı	kömür karası ve ateşli turuncu
toprak	yersarsan		Toprağın Evi	kızıl kahve ve açık yeşil

KORUDUĞU ÜLKE	KORUYUCU AZİZİ	GÜÇ ELEMENTİ	KUTSAL HAYVANI
<i>Celdaria</i>	<i>Görkemli Aziz Katell</i>	<i>kılıç</i>	<i>beyaz kısırak</i>
<i>Ventera</i>	<i>Korkusuz Aziz Ghovan</i>	<i>ok</i>	<i>şah kartal</i>
<i>Kirvaya</i>	<i>Parlak Aziz Marzana</i>	<i>kalkan</i>	<i>ateş kuşu</i>
<i>Astavar</i>	<i>Kurnaz Aziz Tameryn</i>	<i>hançer</i>	<i>siyah leopar</i>
<i>Meridian</i>	<i>Işıltılı Aziz Nerida</i>	<i>üç uçlu mızrak</i>	<i>deniz canavarı</i>
<i>Borsvall</i>	<i>Kudretli Aziz Grimvald</i>	<i>çekiç</i>	<i>buz ejderhası</i>
<i>Mazabat</i>	<i>Sadık Aziz Tokazi</i>	<i>asa</i>	<i>dev geyik</i>

TEŞEKKÜR

On dört yıldır üstünde çalışmakta olduğum bir kitaba son yazmak ne tuhaf ve korkunç bir şey. Özellikle de bu kitabı hayatımın en zor döneminde yazmak zorunda kalınca. Yanımda muhteşem insanlardan oluşan bir ordu olmasaydı bunu yapamazdım.

Sonsuz coşkusu ve desteği, kaygılarımı basit bir e-posta ile dindirme yeteneği için temsilcim Victoria Marini'ye teşekkür etmek isterim. Bu kitabın devasa büyüklükteki ilk taslağını daha ince, daha temiz ve kesinlikle daha anlamlı bir şeye dönüştürmeme yardımcı olan editörüm Annie Bergere tarifi mümkün olmayan bir şekilde müteşekkirim. Bu iki kadına sabırları, anlayışları ve en ihtiyaç duyduğum anlarda bitmeyen şefkatleriyle ayrıca teşekkür ederim.

Kalbimden çıkan bu kitaplar, Sourcebooks'ta kendilerine bir ev bulabildikleri için daha mutlu olamazdım. Onların tutkuları, özenleri ve yaratıcılıkları, önce Öfkelidoğan, şimdi de Kral katilini okuyucuya ulaştırma sürecini tam bir keyif haline getirdi. Sarah Kasman, Margaret Coffee, Stefani Sloma, Stephanie Graham, Ashlyn Keil, Beth Oleniczak, Heidi Weiland, Valerie Pierce, Lizzie Lewandowski, Katherine McGovern, Sierra Stovall, Kate Prosswimmer, Danielle McNaughton, Heather Moore, Beth Sochacki, Steve Geck,

Dominique Raccach, Cassie Gutman ve Diane Dannenfeldte özellikle teşekkür ediyorum. Empirium Üçlemesi'nin şaşırtıcı kapakları ve içi için takdirler her ikisi de olağanüstü yetenekli olan sanat yönetmeni Nicole Hower ve illüstratör David Curtise gidiyor.

Ayrıca film hakları uzmanlığı için Lia Chan'a; Penguin Random House Audio'daki muhteşem ekibe, Heather Job'a ve Aaron Blanke; inanılmaz performansıya karakterlerime hayat veren Fiona Hardingham'a teşekkür etmeliyim.

Birçok kitapçı, kütüphaneci ve okuyucu bu hikâyeyi kucakladılar, Rielle ve Eliana'yı kalplerine kabul ettiler. Onlara sonsuza dek minnettarım.

Hayatım ağzına kadar parlak, güzel kalplerle dolu. Özellikle son birkaç yıldır onlardan bazılarına sırtımı yasladım. Alison Cherry, Lindsay Eagar, Diya Mishra, Mackenzi Lee, Anica Rissi, Anna-Marie McLemore, Katherine Locke, Ken Richardson, Sara Raasch ve Lauren Magaziner, hayata tutunacak dalı olduğunuz için sizlere teşekkür ederim.

Bu kitabı Erica Messmer'e, aslında onu üç yıl önce bulmama rağmen sanki tüm hayatım boyunca tanışıyor muydum gibi hissettiğim dostuma adıyorum. Erica, seni seviyorum. Ruhumdaki tüm kara düğümleri anlayışla karşıladığın için teşekkür ederim.

Her zamanki gibi anneme, babama, Drew'a, Anna'ya, Ashley'ye, Andy'ye, Kylie'ye, Jason'a ve Sara'ya hiç yorulmadan beni neşelendirdikleri için teşekkür ederim. Benim olduğunuz için çok şanslıyım.

YAZAR HAKKINDA BİLGİ

Claire Legrand, kafasındaki hikâyeleri düşünmeyi bırakamayacağını anlayana dek bir müzisyendi. Şimdi kütüphaneci ve Edgar Ödülü'ne aday gösterilmiş *Some Kind of Happiness* ve *The Cavendish Home for Boys* kitapları da dahil olmak üzere birçok çocuk ve genç romanının yazarıdır. Teksas doğumlu Claire, New Jersey'de partneri, köpeği ve iki kedisiyle birlikte yaşıyor.

ÖFKELİDOĞAN

EMPIRIUM ÜÇLEMESİ • I. KİTAP

Geçit düşecek.

Zamanın geldiğini biri kan, diğeri ışık olan iki insan Kraliçe'nin doğumuyla anlayacaksınız.

İki Kraliçe yükselecek.

Yedinin gücünü taşıyacaklar. Kaderinizi ellerinde tutacaklar.

Suikastçılar en iyi dostunu pusuya düşürdüğünde, Rielle Dardenne onu kurtarmak için her şeyi riske atar ve böylece kehanetteki kraliçelerden biri olabileceği gerçeği su yüzüne çıkar. Ya ışık ya da kan kraliçesi olacaktır... Güneş Kraliçesi olduğunu kanıtlamak için, Rielle yedi elemental büyü sınavından geçmek zorundadır. Başarısız olursa öldürülecektir... Tabi önce sınavlar onu öldürmezse!

Bin yıl sonra, Kraliçe Rielle efsanesi Eliana Ferracora için bir peri masalıdır. Ölümsüz İmparator için ödül avcılığı yapan Eliana, annesi ortadan kaybolana dek dokunulmaz olduğuna inanmaktadır. Annesini bulmak için asilerin teğmeniyle iş birliği yapan Eliana, imparatorluğun kalbindeki kötülüğün hayal ettiğinden daha korkunç olduğunu keşfedecektir.

Rielle ve Eliana bin yıla yayılan kozmik bir savaşta mücadele ederken, hikâyeleri kesişecek, aralarındaki şok edici bağlantılar sonunda hem onların hem de dünyanın kaderini belirleyecektir.

O KRALKATİLİ!
O KAN KRALİÇESİ.
MELEKLERDEN BİLE DAHA GÜÇLÜ.
GENÇ BİR KIZ ŞEKLİNE
BÜRÜNMÜŞ BİR TANRI.

NEW YORK TIMES
ÇOK SATANI
ÖFKELİDOĞAN
İÇİN ÖVGÜLER

"BÜYÜLEYİCİ, HAYAL GÜCÜYLE BAĞIMLILIK YAPIYOR."

—Kendare Blake, *Three Dark Crowns* serisinin yazarı

"GÜZEL, ACIMASIZ, YÜREKLERİ DURDURAN DESTANSI BİR HİKÂYE."

—Laini Taylor, *Strange the Dreamer*, *Duman* ve *Kemîğin Kızı* üçlemesinin yazarı

"BAŞTAN ÇIKARICI, ENFES BİR KİTAP."

—Sara Raasch, *Kul Gibi Kar* üçlemesinin yazarı

"LEGRAND'IN EPİK, FEMİNİST FANTASTİK KİTABI ÜRKÜTÜCÜ VE ÇARPICI"

—Melissa Albert, *The Hazel Wood* kitabının yazarı

"İZLEMEK İSTEYEBİLECEĞİNİZ BİR SERİ."

—*Paste Magazine*

f /salonyayinlari
@ /salonyayinlari
t /salonyayinlari

ISBN: 978-605-7879-49-3

www.salonyayinlari.com
İnternet satış: www.kitapmatik.com.tr